Giả Cổ Long

Ma Thần Quỷ Kiếm

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Giả Cổ Long

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ NHẤT

KIM NGẠO THIÊN

HÀM DƯƠNG, chốn phồn hoa đô hội với những tòa kỹ lâu nổi tiếng, những kỹ viên nguy nga tráng lệ và lộng lẫy về đêm, và Hàm Dương lúc nào cũng nhộn nhịp với những lễ hội luôn có trong năm.

Tại Hàm Dương cũng có một con người nổi tiếng chẳng kém gì nó. Những cư dân ở Hàm Dương ai cũng biết đến người đó.

Không chỉ trong Hàm Dương người ta mới biết đến người vang danh thiên hạ đó mà cả người trên giới giang hồ cũng biết đến y.

Đó là Kim Ngạo Thiên.

Chỉ mỗi cái tên đó thôi, người ta cũng có thể đoán biết Kim Ngạo Thiên là người như thế nào rồi. Tục danh thường nói lên bản chất mà. Y tự cho mình cái tên Ngạo Thiên, nếu đúng như thế thì y mới đúng là kẻ ngạo mạng coi trời bằng vun. Còn nếu đó là cái tên do song đường để lại thì cũng châm chước cho y phần nào.

Dù sao thì Ngạo Thiên vẫn là Ngạo Thiên.

Cho dù cái tên thế nào thì cũng không phải cái tên đó làm nên nổi tiếng của Kim Ngạo Thiên. Y có tiếng trong giang hồ và nhất là có tiếng tại Hàm Dương, bởi vì thân thế của Kim Ngạo Thiên đã nổi tiếng.

Tất cả mọi kỹ viện đẹp nhất Hàm Dương hợp lại, tất cả mọi biệt trang gộp lại và tất cả những nơi nào đẹp nhất tại Hàm Dương tụ trung vào một chỗ cũng không thể nào sánh bằng "Kim Trang". Một tòa biệt

trang đẹp nhất, lộng lẫy nhất ở Hàm Dương. Thiên hạ chẳng biết cơ nghiệp đồ sộ của "Kim Trang" như thế nào nhưng họ kháo với nhau, cơ nghiệp của Kim Trang có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời này.
Thậm chí họ còn sầm sì với nhau, nếu như đương kim hoàng thượng đem cái ngai vàng ra bán. Thì Kim Trang cũng mua được nốt. Chính cái chức nghiệp của "Kim Trang", làm nên sự nổi tiếng của Kim Ngạo Thiên mặc dù y chỉ mới ngoài mười tám, đôi mươi.
Mặc dù nổi tiếng như vậy, cơ ngơi to lớn như vậy nhưng chẳng một nhân vật nào của giới võ lâm "hắc đạo" dám để mắt đến "Kim Trang". Bởi chỉ với những hàng môn khách thôi, trong Kim Trang đã có những đại cao thủ kỳ tuyệt trên chốn giang hồ. Chỉ nghe đến tên thôi đã siêu hồn phách rồi, còn đâu nghĩ đến chuyện đem phiền toái đến cho "Kim Trang" đừng nói đến chuyện muốn cướp cơ nghiệp của Kim trang.

Cái thân thế độc nhất vô nhị được trời ban cho đó đã làm nên sự nổi tiếng của Kim Ngạo Thiên tại Hàm Dương. Cũng chính cái thân thể đó mà ai cũng mơ mình cũng sẽ may mắn được như Kim Ngạo Thiên. Trời cho ai thì người đó hưởng, trời cho Kim Ngạo Thiên thì y được hưởng phúc của trời chứ có mơ là được rồi. Có lẽ vì ông trời bang cho y những ước mơ cũng muôn vạn người khác nên y mới lấy được cái tên Ngạo Thiên. Phàm người ta có quá nhiều sự may mắn trong đời mình, thì thường tỏ ra ngạo mạn, có lẽ Ngạo Thiên cũng là con người như vậy chăng.

Chỉ có môt điều Kim Ngạo Thiên không được may mắn như những

người khác, đó là không có cha. Từ lúc chào đời Kim Ngạo Thiên chẳng biết cha mình là ai, ngoài trừ mỗi một mẹ thương yêu y hơn cả cơ nghiệp của Kim Trang.

Ngạo Thiên cũng biết rất mù mờ về thân phận của mẫu thân mình. Lăng Bội Phân cũng chẳng bao giờ nói cho Ngạo Thiên biết về thân phận của người, nên Ngạo Thiên cũng chỉ biết mỗi một điều mình là kẻ may mắn trên đời này, một hảo thiếu gia được mẫu thân yêu thương, nâng như trứng hứng như hoa. Ngạo Thiên chỉ mơ hồ biết rằng, mẫu thân mình cũng là người nổi tiếng nhất trong giới võ lâm giang hồ, nhưng nay thì đã rữa tay quy ẩn giang hồ rồi. Y chỉ biết như thế là quá đủ rồi, y cần gì phải biết đến lai lịch của mẫu thân mình, cho dù y muốn tìm hiểu có lẽ người cũng không nói, với lại cái cơ nghiệp của Kim trang cũng đủ khẳng định cho mọi người ở Hàm Dương và trên giang hồ lẫn Kim Ngạo Thiên người chẳng biết phải là kẻ tầm thường. Chính vì thế tâm của Kim Ngạo Thiên chỉ một người duy nhất là y ngưỡng mộ, người đó chẳng ai khác chính là Lăng Bội Phân mẫu thân của Ngạo Thiên.

Có lẻ trong tâm y, ngay tại Hàm Dương này thì Lăng Bội Phân phu nhân là người nhất y ngưỡng mộ, ngưỡng mộ hơn cả ông tạo. Chính vì thế mà Kim Ngạo Thiên mới tự đặt cho mình cái tục danh Ngạo Thiên, nghĩa là coi ông trời cũng không bằng mẫu thân. Nếu có thì cũng đúng thôi, bởi vì chỉ có Kim trang là chốn nuôi dưỡng y đến tuổi trưởng thành và cũng chỉ có Kim trang tạo ra sự nổi tiếng cho Ngạo Thiên và hơn thế nữa, chỉ có Lăng Bội Phân sinh ra và nuôi dạy y, nên Ngạo Thiên chỉ biết có mỗi một Lăng phu Nhân, ngưỡng mộ một Lăng phu nhân, kính trọng cũng chỉ một Lăng phu Nhân.

Ai cũng được hoàn cảnh như Ngạo Thiên thì cũng như hắn, bởi đó là

phúc phần trời ban mà.
Cũng như mọi hôm, cứ đến thời khắc Hàm Dương lên đèn là Kim Ngạo Thiên lại đến tòa "Hàm Dương bách niên tửu lâu". Đó là cái lệ của Kim Ngạo Thiên. Ngạo Thiên đến Hàm Dương bách niên tửu lâu này, rượu ở đây tuy không thể so sánh bằng với hảo tửu tại Kim trang, thậm chí không sánh với rượu để đãi môn khách. Tửu lâu chứ đâu phải là kỹ viện. Thế mà vị thiếu gia con cưng của Kim trang cứ lại thích đến. Cái gì khiến Kim Ngạo Thiên thích Hàm Dương bách niên tửu lâu, chẳng qua đến đó y có bằng hữu và hơn thế nữa đó y được nghe tất cả những lời ninh nọt mát tai nhất. Kẻ được tăng bốc, bợ đỡ thì ai mà chẳng muốn chứ.
Khi Ngạo Thiên bước vào Hàm Dương bách niên tửu lâu, thì không khí ở đây nhộn nhịp hẳn lên cứ như thần tài gõ cửa tòa tửu lâu này. Tất cả khách quan đang có mặt tại Hàm Dương bách niên tửu lâu vồn vã đón Ngạo Thiên, chẳng khác nào đón người thân thương nhớ đi xa mới về.
Thậm chí còn họ chen nhau để có thể cho Kim Ngạo Thiên thấy. Cho dù trong tâm y chẳng coi họ là bằng hữu của mình.
Ngạo Thiên liên tục ôm quyền xá để đáp lại những lời tâng bốc của bọn khách nhân kia. Thế mới nói có thịt thì vịt què cũng mò đến mà.
Chiếc bàn trống được dành riêng cho Kim Ngạo Thiên trong Hàm Dương Bách niên tửu được đặc nơi trang trọng nhất, mọi người ở trong gian tửu sảnh rộng lớn này đều có thể thấy Ngạo Thiên và ngược lại, còn một điều nữa, nếu Ngạo Thiên thích hồ mơ mộng thì có ô cữa sổ hình vòm, có thể dõi mắt nhìn phong cảnh non xanh nước biếc của Hàm Dương. Kim Ngạo Thiên là quý tử của Kim trang tất phải được đặc quyền đó chứ ?

Lấy một tờ ngân phiếu đặt lên bàn, Ngạo Thiên tự đắc nói với lão điếm chủ Hàm Dương Bách Niên tửu.

- Lão Tứ... Cũng như mọi hôm nhe.

Lão Tứ cười giả lả nói:

- Lão Tứ đã chuẩn bị những món ăn trân kỳ cho thiếu gia.

Ngạo Thiên chớp mắt ra vẻ ngạc nhiên với lời nói của lão Tứ.

- Chỉ một mình Kim Ngạo Thiên thôi à ?

Ngạo Thiên giang rộng hai tay.

- Nếu lão Tứ chi chuẩn bị cho một mình thiếu gia món trân kỳ kia thì phải là món gan rồng mới được.

Mọi người xướng theo.

- Đúng rồi...đúng rồi. Chỉ có món gan rồng mới xứng đáng với Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên ra dấu cho mọi người im lặng rồi nhìn lại lão Tứ.

- Nếu không phải làm món gan rồng thì lão hãy dọn tất cả mọi người ở đây. Có như thế mới vui.

Y nhìn xuống thực khách, cao giọng nói tiếp.

- Chư huynh đệ có đồng ý với Ngạo Thiên không ?

Mọi người xướng lên.

- Đồng ý.

Nghe Ngạo Thiên nói, lão Tứ không khỏi bối rối. Lão giả lả nói:

- Lão sẽ dọn ngay cho mọi người nhưng chỉ sợ...

Ngạo Thiên nhướng cao đôi chân mày lưỡi kiếm nhìn lão.

- Lão Tứ sợ gì ?

- Lão Tứ chỉ sợ thiếu gia tốn nhiều ngân lượng.

- Nghe lão thốt câu này, Ngạo Thiên trố mắt nhìn với vẽ sửng sốt.

Bất chợt Ngạo Thiên phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Chư huynh có nghe lão Tứ nói không... lão Tứ sợ Ngạo Thiên tốn nhiều ngân lượng vì món trân kỳ mà lão sắp dọn ra để thết đãi chư bằng hữu của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên đưa tay qua khỏi đầu:

- Lão Tứ lo lắng cho Ngạo Thiên như thế hóa ra xúc phạm đến Ngạo Thiên rồi. Các vị có đồng ý không ?

Mọi người xướng lên.

- Đồng ý... đồng ý... lão Tứ đã xúc phạm Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên khoát tay để mọi người im lặng rồi nhìn lại lão Tứ.

- Lão Tứ nghe họ nói rồi chứ ?

Vừa nói Ngạo Thiên vừa thò tay vào ngực áo rút luôn một xấp ngân phiếu đặt lên bàn.

- Bấy nhiêu đây đủ cho lão Tứ dùng món gan rồng đãi huynh đệ của bổn thiếu gia chứ ?

Nhìn xấp ngân phiếu đặt trên bàn, lão Tứ rối rít nói:

- Lão Tứ không dám nói... Không dám nói một tiếng gì cả.

Ngạo Thiên nhướng mày nhìn lão.

- Không dám nói nữa thì hay tự vả vào miệng lão đi.

- Lão Tứ vội vã làm ngay.

Nói dứt câu, lão Tứ tự tay vả vào miệng mình vừa nói:

- Cái miệng thúi dám xúc phạm Kim thiếu gia...cái miệng thúi này.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Thôi thôi đủ rồi... lão vả mãi không chừng đôi môi gầy hẳn lên mà bản thiếu gia lại còn không được ăn món ăn thần kỳ của lão vừa nói.

Lão Tứ khúm núm ôm quyền xá.

- Đại thiếu gia... đa tạ.

Lão Tứ ôm quyền xá Ngạo Thiên rồi nhanh bước quay vào trong.

Lão Tứ đi rồi, Ngạo Thiên mới chuốc rượu ra chén, bưng chén rượu y trịnh trọng nói:
- Ngạo Thiên chào chư huynh đệ. Cũng như mọi hôm, chúng ta sẽ lại uống thật say, ăn thật no rồi mạnh ai vào nhà nấy. Hàm Dương đại hỷ, Kim trang đại phúc, Lăng phu nhân trường thọ. Mời.
Mọi người cùng nói câu nói của Ngạo Thiên.
Hàm Dương đại hỷ, Kim trang đại phúc, Lăng phu nhân trường thọ.
Nghe họ xướng câu nói đó mà chân diện của Kim Ngạo Thiên tràn trên sự hoan hỷ.
Rượu và thức ăn ngon của Kim thiếu gia ban tặng, ăn khỏi mất ngân lượng thì ai mà không thích. Một lời nói chót lưỡi đầu môi, và được buổi ăn uống ngon lành, thậm chí còn được có thể nhiều hơn thế nữa thì ai mà không muốn thốt ra lời ẩn ý hay đẹp.
Khách hoan hỷ, Ngạo Thiên hoan hỷ và có thể nói cả Hàm Dương này đều hoan hỷ, nhất là nhưng con người đang có mặt tại Hàm Dương bách niên tửu lâu.
Không khí trong tửu sảnh Hàm Dương bách niên tửu rộn rịp hẳn lên với những lời tâng bốc tốt đẹp nhất dành cho Kim Ngạo Thiên và Kim trang.
Được ba tuần rượu thì sự huynh náo của những con ma men càng huynh náo hơn, họ tặng cho Ngạo Thiên tất cả những lời nói nào hay nhất có thể nghĩ ra.
Ngạo Thiên ra dấu cho mọi người im lặng, rồi bưng chén rượu trịnh trọng nói:
- Ngạo Thiên mượn chén rượu này hỏi chư huynh một câu ?
Mọi người xôn xao hẳn lên.
- Thiếu gia cứ hỏi.

Ngạo Thiên khẻ gật đầu. Y rít một luồng chân khí căng phong lồng ngực rồi chậm rãi nói:

- Ở cõi nhân gian này, đương kim thiên tử là người cao nhất. Vậy còn ai hơn đương kim thiên tử hay không ?

Mọi người bỗng chốc trở nên im lặng. Sự im lặng làm cho không khí trong tửu sảnh ngưng đọng hẳn lại.

Sự huyên náo lắng đi thay vào đó là khoảng không gian trầm mặc.

Có lẽ tất cả đều phải suy nghĩ đến lời nói của Kim Ngạo Thiên.

Trên thế gian này thì đâu còn người nào có thể sánh bằng với đương kim hoàng thượng. Thiên tử là con của trời, thay trời chăm dân trị nước thì đâu còn ai sánh bằng chứ đừng nói là hơn. Thế mà Ngạo Thiên lại mang ra câu hỏi này, ra như một lời đánh đố mọi người.

Một câu hỏi mà chẳng một người nào có thể nghĩ ra câu trả lời. Ai mà dám so sánh đương kim thiên tử với một người nào đó còn trong thế gian này chứ.

Nhưng cuối cùng sự im lặng kia cũng bị phá vỡ bởi một người ốm nhom bước ra.

Ngạo Thiên nhìn người đó nói:

- Mã huynh có câu trả lời à ?

Mã Sự ve cằm gật đầu rồi từ tốn nói:

- Mã mỗ không biết ý nghĩ mình có đúng hay không, nhưng phải nói suy nghĩ của mình.

Ngạo Thiên ôm quyền.

- Mời Mã huynh chỉ giáo cho Ngạo Thiên và chư huynh đệ.

Mã Sự ôm quyền xá mọi người rồi trịnh trọng nói:

- Theo Mã mỗ thì người hơn cả Thiên tử chính là Kim Ngạo Thiên thiếu gia.

Y nói dứt câu và nhanh mắt nhìn ra cữa như sợ có người nào đó thuộc nha sai của công đường nghe được câu nói của mình. Tất cả mọi người đều nhìn sững Mã Sự. Ai cũng phải nghĩ thầm:

- Cái gã này đúng là muốn chết, hoặc có lá gan to như gan trời mới dám thốt ra câu nói đó. Y hẳn không muốn sống rồi hay sao mà dám đem cả dòng tộc ra đùa với uy quyền tối thượng của thiên tử. Tất cả mọi người vừa nghĩ vừa nhìn Ngạo Thiên. Họ chờ đợi sự phản bác hoặc đồng ý của Kim Ngạo Thiên.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Ngạo Thiên nhíu lại. Mọi người nhận ra ngay cái nhíu mày của Ngạo Thiên mà thở dài nhẹ nhỏm, bởi câu trả lời vừa rồi của Mã Sự đã nhận được sự phản bác không đồng tình của Kim Ngạo Thiên.

Ai mà muốn đem cái mạng mình để đổi lấy một lời nói vô nghĩa chứ ?

Thở hắt ra một tiếng, Ngạo Thiên nhìn Ma Sự nói:

- Mã huynh nói sai rồi.

Tất cả thực khách ở Hàm Dương Bách niên tửu đều thở phào nhẹ nhỏm như vừa trút được cả một ngọn thái sơn trên lưng mình. Mọi người nhanh nhẩu hẳn lên.

Mã Sự đỏ mặt. Y ôm quyền miễn cưỡng nói:

- Kim thiếu gia có thể trả lời cho Mã Sự biết được không ?

Ngạo Thiên mỉm cười rồi nói:

- Mã huynh trả lời sai, nhưng câu trả lời vừa rồi của Mã huynh cũng rất xứng đáng nhận một trăm lạng bạc để uống rượu suy gẫm câu trả lời thứ hai.

Kim Ngạo Thiên vừa nói vừa lấy tờ ngân phiếu một trăm lạng bạc bước đến đặt vào tay Mã Sự. Một trăm lạng bạc dành cho một câu trả lời chẳng đúng, quả là một hấp lực đối với mọi người. Cả tòa tửu

sảnh huynh náo hẳn lên, nhộn nhịp hẳn lên.
Mã Sự vồn vã nói:
- Đa tạ Kim thiếu gia...đa tạ Kim thiếu gia.
Mã Sự vừa nói vừa cho ngay tờ ngân phiếu vào túi áo mình. Số ngân lượng mà Ngạo Thiên bỏ ra khiến cho cả gian tửu sảnh nhốn nháo hẳn lên. Bây giờ thì ai cũng muốn có câu trã lời cho Ngạo Thiên.
Một người nữa bước ra trịnh trọng nói:
- Thiếu gia...Ngạc Khinh có câu trả lời cho thiếu gia rồi.
- Ngạo Thiên nhìn Ngạc Khinh.
- Mời Ngạc huynh.
- Theo Ngạc mỗ thì người hơn đương kim thiên tử đương nhiên là thái thượng hoàng.
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Ngạc Khinh mỉm cười, tự tin nói:
- Ngạc Khinh nói đúng ý của thiếu gia chứ ?
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Câu trả lời của Ngạc huynh thì ai cũng trả lời được. Lời nói này chỉ đáng nhận một chén rượu nhạt của đương kim thiên tử. Nhưng khốn nỗi đường thiên tử lại không có ở đây, Ngạc huynh phải nhịn thèm thôi.
- Dung diện của Ngạc Khinh đỏ lên. Y ôm quyền miễn cưỡng hỏi:
- Thế thiếu gia nói ai hơn nào ?
Ngạo Thiên nhìn bọn thực khách trịnh trọng nói:
- Bất cứ huynh đệ nào trả lời được câu hỏi này, bổn thiếu gia sẽ tặng năm trăm lạng bạc. Còn nếu ai trả lời sai thì cứ tự nhiên tát vào má mình hai
cái... đồng ý không.
Bọn thực khách nhốn nháo hẳn lên Có người bước ra.

- Ta có câu trả lời.

Ngạo Thiên nhìn người đó.

- Thừa Kiến huynh có câu trả lời...vậy Ngạo Thiên xin mời Thừa đại ca.

Thừa Kiến lấy hơi cao giọng nói:

- Theo Thừa mỗ hơn Thiên tử chỉ có ông trời.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Sai...

Thừa Kiến trố mắt nhìn Ngạo Thiên.

- Ông trời mà cùng sai nữa à ?

- Ngạo Thiên nói sai là sai. Mời Thừa huynh thể hiện nốt phần còn lại...Thừa Kiến mím chặt hai cánh môi rồi tự vả vào miệng mình. Y lui về chổ củ, nheo mày, đăm đăm nhìn Ngạo Thiên. Một câu hỏi đơn giản như thế nhưng lại khiến mọi người cứ đứng đực ra chẳng thể nào tìm được câu trả lời, không khí trong tửu sảnh lại êm lặng như tờ.

Không thấy người nào bước ra, Kim Ngạo Thiên rút ngay một tờ ngân phiếu năm trăm lượng đặt lên bàn. Y vỗ vào tờ ngân phiếu.

- Tờ ngân phiếu này thuộc bất cứ người nào nếu như trả lời được câu hỏi của bổn thiếu gia.

Cả gian tửu sảnh với trên bốn mươi người thế mà chẳng có người nào bước ra mặc dù mắt đăm đăm nhìn tờ ngân phiếu với vẽ thèm thuồng. Một câu trả lời đúng được năm trăm lạng bạc, số ngân lượng đâu phải là nhỏ thế nhưng chẳng có người nào bước ra nữa.

Ngạo Thiên hơi tỏ vẻ thất vọng thì một lão nhân vận đồ Cái Bang bước vào.

Y đi thẳng một mạch đến trước mặt Kim Ngạo Thiên, ôm quyền nói:

- Kim thiếu gia cho lão Cái Bang già này tìm chút ngân lượng chứ ?
Ngạo Thiên ôm quyền xá lão Cái Bang.
- Lão trượng... Tứ hải giai huynh đệ... mặc dù Kim Ngạo Thiên chưa biết lão tiền bối là ai, nhưng tất cả mọi người không phân biệt ai là người như thế nào. Bất cứ ai cũng đều có thể lấy tờ ngân phiếu này, miễn trả lời trong câu hỏi của Kim Ngạo Thiên.
Lão Cái Bang vuốt râu, rồi nhón tay lấy tờ ngân phiếu cho vào túi áo vá víu của mình. Lão vừa cho tờ ngân phiếu vào chiếc túi vá chằng chịt vừa nói:
- Xem như tờ ngân phiếu này là của lão phu rồi.
Mọi người nhốn nháo hẳn lên. Có người lớn tiếng nói:
- Không biết lão trả lời đúng hay sai mà đã vội lấy tờ ngân phiếu năm trăm lạng của Kim thiếu gia rồi.
Kim Ngạo Thiên khoát tay.
- Không sao...
Nhìn lại lão Cái Bang, Ngạo Thiên ôm quyền từ tốn nói:
- Tiên sinh đã lấy tờ ngân phiếu hẳn đã biết chắc mình trả lời đúng.
Lão Cái Bang gật đầu:
- Lão chắc chứ ?
Ngạo Thiên mỉm cười, ôn nhu nói:
- Nếu không đúng tiên sinh phải tự vã vào miệng mình và trả lại tờ ngân phiếu cho người khác đó.
Lão vuốt râu nhướng nhìn Kim Ngạo Thiên.
- Hê... Khi ngân phiếu đã nằm yên trong túi của lão Cù thì khó mà qua tay người khác lắm. Kim thiếu gia có tin như vậy không ?
- Tiên sinh nói thật, Ngạo Thiên phải tin rồi... nhưng chỉ sợ tiên sinh trả lời không đúng thôi.

- Lão Cù sao lại trả lời không đúng được. Lão Cù trả lời cho Kim thiếu gia và chỉ cần Kim thiếu gia giải thích cho mọi người biết vì sao câu trả lời của lão Cù đúng là được rồi. Nghĩ như thế nào nói như thế nấy.

Nếu như Kim thiếu gia nói đúng, lão Cù sẽ tặng cho Kim thiếu gia...

Lão Cù bỏ lững câu nói giữa chừng với tay về bầu hô lô rượu đeo bên hông.

Lão giã lã cười nói tiếp:

- Đây là bầu hồ lô rượu có một không hai trên đời này. Người uống một chén bằng trăm người uống rượu cả một đời. Lão hủ sẽ cùng với Thiếu gia uống cạn bầu hồ lô này. Đồng ý chứ ?

Kim Ngạo Thiên nhíu mày, rồi gượng cười nói:

- Vãn bối không biết rượu trong hồ lô của tiên sinh là hảo tửu gì. Nhưng nếu cần rượu ngon, muốn uống rượu ngon, vãn bối cam đoan chẳng thể nào có rượu ngon hơn rượu Kim trang.

- Hê... Lão Cù biết Kim trang của thiếu gia tiếng tăm lẫy lừng, nhưng lão Cù chẳng có rượu nào ngon hơn rượu của lão Cù. Một vạn năm lão Cù mới cất được một bồ đó.

Ngạo Thiên nhíu mày rồi giã lã cười.

- Tiên sinh sống được bao nhiêu lâu mà đòi một bầu rượu một vạn năm. Tiên sinh có nói quá không ?

- Ai mà chẳng nói khoác. Nhưng lão phu đảm bảo rượu của lão tuyệt hơn tất cả những thứ rượu có trên thế gian này. Còn đề chứng minh cho lời của lão Cù, nếu như lão Cù nói sai, lão Cù sẽ tự tát vào miệng mình cho đến khi rớt răng ra mới thôi. Kim thiếu gia đồng ý chứ ?

- Lão tiên sinh già cả mà lại không có răng...Tội nghiệp lắm.

- Như thế mới công bằng.

Ngạo Thiên gật đầu.

- Được Ngạo Thiên đồng ý với tiên sinh. Tiên sinh hãy trả lời câu hỏi của Ngạo Thiên.

- Lão Cù rất sẵn lòng. Lão Cù vuốt râu nhìn Ngạo Thiên rồi trịnh trọng nói:

- Theo lão Cù, nói thì ý của Kim Ngạo Thiên, thiếu gia Kim trang thì người hơn thiên tử chỉ có một người duy nhất.

Lão ngưng lời nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt dò xét, rồi trịnh trọng nói tiếp:

- Người đó chính là LĂNG BỘI PHÂN phu nhân.

Tất cả mọi người ồ lên, trong khi Ngạo Thiên nhìn lão chăm chăm.

Ngạo Thiên ra dấu cho mọi người im lặng. Nhìn lại Lão Cù, Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Lão tiên sinh nói lại một lần nữa xem.

- Được... theo ý của Kim thiếu gia thì Lăng Bội Phân phu nhân hơn hẳn thiên tử. Mọi người dồn mắt nhìn Ngạo Thiên.

Hai tay Ngạo Thiên xoa với nhau. Lão Cù nói:

- Lão phu nói đúng chớ ?

Ngạo Thiên đưa tay qua khỏi đầu, bất chợt vồ lấy lão.

- Tiên sinh nói quá đúng... rất đúng...

- Nếu lão phu nói đúng thì Kim thiếu gia hãy giải thích cho mọi người đây biết. Nếu như thiếu gia không giải thích thì không chừng họ lại cho lão Cù là kẻ nịnh hót thì họ lại không phục lão Cù.

Lão vỗ vào bầu hồ lô.

- Giải thích đúng, bầu hồ lô rượu của lão sẽ thuộc về Kim thiếu gia. Xem như chúng ta đổi chác với nhau vậy mà.

Trong đám thực khách có người xầm xì.

- Một bầu rượu hồ lô chỉ đáng một phân bạc mà đổi những năm trăm lạng đúng là biết nói và biết đổi mà. Lão Cù không màn đến lời nói đó, mà nhìn Ngạo Thiên.

- Kim thiếu gia...

Ngạo Thiên gật đầu. Nhìn lại bọn môn khách, Ngạo Thiên ôm quyền trịnh trọng nói:

- Lão Cù tiên sinh nói rất đúng. Ngạo Thiên hỏi chư huynh câu hỏi vừa rồi theo ý của Ngạo Thiên. Phàm những ai hiểu bổn thiếu gia thì sẽ có câu trả lời ngay, nhưng chỉ tiếc chư huynh đâu chẳng ai hiểu đến Ngạo Thiên cả. Giờ thì Ngạo Thiên buộc phải giải thích cho chư huynh đệ hiểu. Nếu không chư huynh đệ sẽ hiểu lầm lão Cù tiên sinh.

Mọi người nhau nhau hẳn lên.

- Thiếu gia nói thử xem.

Ngạo Thiên ve cằm, khinh khinh nói:

- Thiên tử không đẻ ra, không nuôi dưỡng Ngạo Thiên và không cho Ngạo Thiên như ngày hôm nay. Người cho Ngạo Thiên tất cả chính là mẫu thân Lăng Bội Phân. Tất cả mọi người ở đây đang uống rượu và ăn thức ăn của Kim trang, nên trong Ngạo Thiên, đương kim thiên tử sao có thể sánh bằng Lăng Bội mẫu thân. Nếu không có mẫu thân thì chúng ta có ở đây để chờ thiên tử không ? Ai cũng có mẫu thân nên mẫu thân là trên hết, hơn cả thiên tử nữa.

Mọi người im lặng. Họ không phản bác nhưng cùng không có ý đồng tình với Ngạo Thiên. Bởi thừa nhận lời nói của Ngạo Thiên thì hóa ra đã phạm vào đại tội "khi quân" bất trung, mà tội này thì có thể chết như chơi. Chẳng ai muốn đem mạng mình để đổi lấy một bữa tiệc dù

thịnh soạn đến đâu.

Ngạo Thiên sa sầm mặt khi thấy bọn môn khách chẳng người nào có thái độ gì với lời giải thích của mình. Ngạo Thiên cau mày bất nhẫn nói:

- Ai đồng ý với Kim thiếu gia thì sẽ có được mười lạng bạc uống rượu. Vừa nói Kim Ngạo Thiên vừa lấy một sấp ngân lượng đặt lên bàn.

Sự im lặng nhanh chóng bị phá vỡ, mọi người nhanh nhẩu hẳn lên và chẳng mấy chốc mọi người đều đồng ý với lời giải thích đó của Ngạo Thiên.

Thế mới biết ngân lượng có sức mạnh như thế nào.

Ngạo Thiên nhìn lại lão Cù từ tốn nói:

- Vãn sinh nói đúng.

Lão Cù vỗ vai Kim Ngạo Thiên nói:

- Có ngân lượng như thiếu gia đây thì nói cái gì mà không đúng.

Lão Cù vỗ vai Kim Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Dù sao thì Kim thiếu gia cũng đã giải thích đúng cho lão Cù. Lão và thiếu gia có thể uống bầu rượu này.

HỒI THỨ HAI
HÀM DƯƠNG HOẠT NÁO

Đúng như lão cái bang nói, Ngạo Thiên chỉ mới uống một chén rượu trong bầu hồ lô của lão thôi mà đã chếch choáng. Tất cả kinh mạch của nội thể Ngạo Thiên cứ như căng phồng lên để huyết dịch lưu chuyển cuộn trào. Cùng với cảm giác đó thì Ngạo Thiên cảm thấy hưng phấn tột cùng. Ngạo Thiên nói:

- Rượu của tiên sinh đúng là rượu quý. Ngay cả rượu của Kim trang cũng không sánh bằng.
- Lão Cù thì có bao giờ nói ngoa đâu. Thiếu gia giờ đã thừa nhận rồi chứ ?
- Vãn sinh không muốn thừa nhận cũng không được. Bầu rượu hồ lô của tiên sinh đổi năm trăm lạng, rất là xứng đáng.
Lão Cù nheo mày.
- Hê... Nếu Kim thiếu gia nói có năm trăm lạnh đổi bầu rượu ngon của lão Cù thì sai rồi đó.
Lão nhướng cau đôi mày rậm, từ tốn nói tiếp:
- Lão hủ không phải vì năm trăm lạng bạc của Kim thiếu gia mà đổi bầu rượu quý này đâu. Huống chi lão hủ trả lời đúng câu hỏi của thiếu gia. Lão hủ đổi vò rượu quý này bởi vì Kim thiếu gia đã giải trình đúng ý của lão hủ.
Ngạo Thiên ôm quyền:
- Cù tiên sinh nói rất đúng...Nhưng Ngạo Thiên muốn mua bầu rượu hồ lô này của tiên sinh với ngàn lạng bạc.
Lão Cù chắt lưỡi nhướng mày. Số ngân lượng to như thế mà chỉ đổi lấy một bầu rượu thì quá là lớn rồi nếu không muốn nói đây là chuyện hy hữu.
Chuyện hy hữu chỉ xảy ra với vị thiếu gia của Kim trang mà thôi chứ không thể xảy ra với người nào khác. Ngạo Thiên thấy lão Cù nhìn mình, đắc ý nói:
- Cù Tiên sinh đồng ý chứ ?
- Với một vạn lạng bạc đổi một bầu hồ lô rượu thì quả là ngông thật. Ở Hàm Dương này còn ai ngông hơn Kim thiếu gia không nhỉ.
- Hậy...Cù tiên sinh đừng trách vãn bối nói ngông, chẳng qua vãn bối là thiếu gia của Kim trang. Mà Kim trang thì ngân lượng nhiều vô kể. Đừng nói một vạn lượng, mà một khi vãn bối thích thì bao nhiêu cũng mua cả.
Lão Cù vuốt râu nhìn Ngạo Thiên mỉm cười nói:
- Kim thiếu gia như vậy, thảo nào thiên hạ không bàn tán với nhau ở Hàm Dương có vị Kim công tử xem ngân lượng như lá mùa thu.
Ngạo Thiên cao hứng nói:
- Họ nói quá nhưng cũng không sai.
Mặt lão Cù nghiêm lại.
- Thế Kim thiếu gia đoán thử xem, lão Cù có chịu đổi vò rượu quý này không ?
Ngạo Thiên giã lã nói:
- Khi đã có ngân lượng rồi thì cái gì mà không được. Không chỉ một

bầu rượu hồ lô của tiên sinh mà trăm bầu vãn bối cũng mua được. Trên thế gian này có cái gì mà Kim Ngạo Thiên không mua được.
Lão Cù nhướng mày với vẻ sờ sững khi nghe câu nói này của Kim Ngạo Thiên.
- Kim thiếu gia nói cái gì cũng được hả ?
Ngạo Thiên gật đầu:
- Đúng...mua không được giá này thì mua bằng giá khác. Thế nào cũng có một cái giá mà người ta không thể nào từ chối được.
Lão Cù nghiêm giọng nói:
- Không phải có nhiều ngân lượng là muốn mua gì cũng được đâu nhé.
Lão hủ sẽ không bán bầu rượu hồ lô cho Kim thiếu gia bằng ngân lượng.
Ngạo Thiên cau mày.
- Một vạn lượng vãn bối không mua được à ?
Lão Cù lắc đầu:
- Không...
- Thế thì hai vạn lượng.
- Không...
Ngạo Thiên giã lã cười. Nhìn lão cười, Ngạo Thiên giã lã nói:
- Hai vạn cũng không được, Cù tiên sinh có bắt ép vãn sinh không ? Hai vạn lượng thì đủ mua rượu đãi cả thành Hàm Dương này suốt một con trăng đó.
- Nhưng rượu mua có ngon bằng rượu trong bầu hồ lô này không ?
Mặt Ngạo Thiên xụ xuống.
- Ơ... tất nhiên không bằng rồi.
- Thế thì làm sao lão Cù bán bầu rượu hồ lô này được !
Lão vừa nói vừa chuốc tiếp ra chén rượu nữa. Vừa chuốc rượu, lão Cù vừa nói:
- Kim thiếu gia nên nhớ lời lão Cù. Có những thứ ngân lượng không thể nào mua được nhất là cái mạng của mình.
Lời của lão Cù rất ôn nhu từ tốn chẳng có vẻ gì đe doạ hay cảnh báo, thế nhưng nó như một tín hiệu báo tử đối với Kim Ngạo Thiên.
Bởi lão Cù vừa thốt dứt câu thì từ ngoài cửa một kiếm thủ bước vào. Gã kiếm thủ đó có bộ mặt lạnh như tiền. Ngoài cặp mắt tim híp phát hai luồng sát quang rờn rợn, thì chân diện y cứ như một chiếc mặt nạ trơ trơ, vô hồn, vô cảm. Nét mặt trơ trơ đó phối hợp với chiếc mũi quặp xuống càng tạo ra vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn nơi y.
Sự xuất hiện của gã kiếm thủ chỉ khuôn mặt với sắc na thần chết kia buộc mọi người phải chú nhãn đến y.

Y ôm thanh trường kiếm ngay ngực, đứng dang chân lia mắt nhìn qua mọi người rồi dời nhãn nhìn vào Kim Ngạo Thiên. Tiếp nhận hai luồng nhãn quang cá chép đó, bất giác Kim Ngạo Thiên rùng mình, cứ như vừa phải gượng cười rồi từ từ cuối mặt xuống.
Y lý nhí nói với lão Cù:
- Cù tiên sinh... vãn bối vừa thấy y nhìn mình. Cái gã này có khuôn mặt kỳ cục quá. Chẳng có lấy một chút hòa khí.
Lão Cù vuốt râu.
- Y là TRỰC KIẾM SÁT VƯƠNG LÝ PHI VÂN. Một sát thủ lẫy lừng trên chốn võ lâm giang hồ.
Ngạo Thiên nhỏ giọng hỏi:
- Y có sợ Kim trang của vãn bối không ? Kim trang cũng rất nổi tiếng võ lâm giang hồ mà ai cùng ngưỡng mộ. Nếu y thích Kim trang. Vãn bối sẽ thỉnh người về làm môn khách tại Kim trang.
Lão Cù vuốt râu, nhìn Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Nếu như Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân ngưỡng mộ Kim trang thì không tìm đến Hàm Dương Bách niên tữu đâu, nếu như y ngưỡng mộ Kim trang thì từ lâu đã là môn khách của Kim trang rồi.
Lão Cù nghe nói mẫu thân của Kim thiếu gia là người ngưỡng mộ nhân tài võ lâm, nên ai cũng kính trọng.
Nhưng đâu phải Kim trang có ngân lượng thì ai cũng ngưỡng mộ, nhất là cái gã Trực Kiếm Sát Vương họ Lý này.
- Ý cũa Cù tiên sinh là y không ngưỡng mộ Kim trang.
- Không... Thậm chí y còn muốn bứng Kim trang ra khỏi coi đời này nữa.
Lão Cù nghĩ Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân đến Hàm Dương tửu Lâu là để lấy cái mạng của Kim thiếu gia, Kim Ngạo Thiên đó.
Nghe lão Cù nói câu này, tim của Kim Ngạo Thiên chỉ chực rớt ra ngoài, y liếc trộm Lý Phi Vân rồi hỏi lão Cù:
- Cù Tiên sinh sao nói vậy... tứ hải giai huynh đệ... Ngạo Thiên lại không thù oán với y mà.
- Kim Ngạo Thiên thì có thù oán với ai. Kim Ngạo Thiên nổi danh là Kim tài công tử chẳng qua nhờ vào ngân lượng và uy danh của Kim trang.
Nếu không có hai thứ đó thì Kim thiếu gia cũng chỉ là một thư sinh tầm thường trói gà không chặc. Thậm chí chẳng có ai thèm đến. Kim Ngạo Thiên có ngày hôm nay là nhờ vào Kim trang.
Ngạo Thiên gật đầu:
- Cù tiên sinh nói rất đúng ?
Ngạo Thiên ngập ngừng nói:

- Nhưng vãn bối có làm cái gì đâu mà y đòi lấy mạng vãn bối. Đúng là vô cớ.
Lão Cù nhìn Ngạo Thiên vuốt râu.
- Chẳng có gì là vô cớ cả. Kim Ngạo Thiên rất được Lăng Bội Phân, trang chủ Kim trang thương yêu. Chẳng một ai dám đụng đến Kim Ngạo Thiên, ngược lại ở Hàm Dương, Ngạo Thiên muốn gì được nấy. Nay Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân lấy mạng Ngạo Thiên đem xác thiếu gia về Kim trang dâng cho Lăng Bội Phân trang chủ phu nhân, đó cũng là lời khiêu khích với Lăng phu nhân. Và cũng làm cho danh tiếng cũa Kim trang bấy lâu nay một sớm một chiều lụi tàn đó mà.
Ngạo Thiên sa sầm mặt.
- Y làm vậy để được làm gì ?
- Đó là chuyện của võ lâm... thiếu gia có biết thì cũng chẳng làm gì được.
Lão Cù chắc lưỡi.
- Tiếc cho Kim thiếu gia thật... nhưng cũng đúng thôi, đó là lẽ công bằng của tạo hóa. Có được nhiều may mắn thì cũng phải nhận kiếp họa lớn, chẳng có gì ngoài quy luật của tạo vật.
Lão nói dứt câu thì Lý Phi Vân cất tiếng nghe thật nhạt nhẽo và lạnh lùng.
- Kim Ngạo Thiên, thiếu gia Kim trang bước ra đi. Lý mỗ đến để tiễn ngươi xuống ạ tỳ lập Kim trang mới đây.
Chỉ nghe Lý Phi Vân nói thôi, mà toàn thân Kim Ngạo Thiên nổi đầy gai óc.
Ngạo Thiên bối rối nói:
- Cù tiên sinh... Vãn bối phải làm sao bây giờ.
- Lão hủ biết làm sao giúp thiếu gia bây giờ. Hay thiếu gia thử dùng ngân lượng mua mạng của mình xem. Không chừng ngân lượng giúp được thiếu gia đó.
Nghe lão Cù nói, Ngạo Thiên từ từ đứng lên. Chàng nhìn Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân từ tốn nói:
- Tại hạ là Kim Ngạo Thiên.
Lý Phi Vân nhìn Ngạo Thiên.
- Lý mỗ đến tìm ngươi để giết ngươi... ngươi sẽ được chết bằng một kiếm của Lý mỗ.
- Lời nói này của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân buộc tất cả bọn kiếm khách nhân đang có mặt tại Hàm Dương bách tửu điếm đồng buông đũa đứng lên.
Một người trong thực khách rời bàn bước ra. Y dong dỏng cao và có

khuôn mặt choắt, thứ khuôn mặt mà người ta thường ví là mặt thỏ mỏ dơi.
Y bước đến trước mặt Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.
- Lý các hạ biết Giản Dị Cung này chứ ?
- Lý Phi Vân nhìn Giản Dị Cung, đôi chân mày hơi nhướng lên. Y chậm rãi nói thật chậm:
- Giản Dị Cung... hẳn ngươi là môn khách của Kim trang.
- Không sai.
Vừa nói Giản Dị Cung vừa lòn tay sau lưng rút đôi ma hoàn răng cưa.
Mặc dù thấy họ Giản rút binh khí nhưng Trực Kiếm sát vương Lý Phi Vân chẳng biểu lộ chút gì lo lắng hay khẩn trương. Chân diện y đăm đăm như có lớp sáp phủ trên mặt. Y ôn nhu nói:
- Ngươi định chết trước Kim Ngạo Thiên dẫn đường cho gã đến gặp diêm vương lão nhân gia.
- Không biết Giản mỗ chết hay ngươi chết. Giản mỗ khuyên ngươi, nếu còn muốn sống thì mau cút xéo khỏi Hàm Dương. Còn như ngươi không muốn sống nữa mới dám làm kinh động đến Kim thiếu gia. Kim trang không cho ngươi thị uy đâu.
- Ngươi đúng là một môn khách có tình có nghĩa, nhưng rất tiếc tình và nghĩa cũa ngươi đặt không phải lúc, không đúng chổ.
Giản Dị Cung hừ nhạt một tiếng đanh giọng lớn tiếng nói:
- Đừng nhiễu lời nữa, đừng thị huy ở đây họa mà đến không kịp hối.
- Mau cút xéo đi, trước khi đôi ma hoàn tuyệt mệnh của Giản mỗ cho ngươi bài học thích đáng.
Lý Phi Vân nhạt nhẽo nói:
- Ngươi là kẻ cút xéo thì đúng hơn.
- Giản mỗ buộc phải dạy cho ngươi sự lễ độ khi đến Hàm Dương này.
Miệng thì nói, cùng lúc với lời nói đó họ Giản chớp động thủ pháp, chém xả đôi ma hoàn vào vùng thượng đẳng của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.
Chiêu công của Giản Dị Cung sử dụng một lúc cặp ma hoàn liên thủ, cái trước cái sau hỗ trợ cho nhau. Y có chủ đích nếu đối phương tránh né thì chiếc ma hoàn thứ hai sẽ liên thủ tạo thành sát chiêu không cho đối phương cơ hội phản kích.
Để được làm môn khách của Kim trang tất Giản Dị Cung đâu phải là một cao thủ tầm thường. Huống chi y còn được Lăng Bội Phân Kim trang chủ phu nhân biệt phái âm thầm để bảo vệ cho Kim Ngạo Thiên. Điều đó chứng tỏ họ Giản không chỉ là môn khách tầm

thường, mà là thượng khách nếu không nói là tín cẩn của Kim trang.
Đôi ma hoàn của Giản Dị Cung xuất ra cực kỳ nhanh, nhưng Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân vẫn còn nhanh hơn y. Không tuốt kiếm ra khỏi vỏ, Trực Kiếm dùng cả lưỡi kiếm lẫn bao kiếm gạt phác đôi ma hoàn của Giản Dị Cung qua một bên.
- Choang...
Sau âm thanh khô khốc đó, họ Giản hơi mất bộ. Y liền ghìm thân toan biến chiêu thì bấy giờ thanh trường kiếm sáng ngời của Trực Kiếm Sát Vương mới chui ra khỏi vỏ.
Nó được rút ngay ra khi họ Lý phát động chiêu thức ngăn đỡ đôi ma hoàn của Giản Dị Cung. Khi họ Giản vừa mới lấy được bộ tấn thì lưỡi kiếm đã đặt vào đỉnh đầu gã. Sát kiếm tỏa ra từ lưỡi kiếm sáng ngời khiến Giản Dị Cung sững sờ. Đứng phỏng ra như bị trời trồng. Y lõ mắt to hết cỡ nhìn trước Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.
Lý Phi Vân nhạt nhẽo nói:
- Ta đã nói thế nào nhỉ ?
Một câu rất bâng quơ nhưng lại tiềm ẩn sát khí ngời ngời. Chính sát khí trong ngôn phong của Lý Phi Vân khiến cho Giản Dị Cung gần như không làm chủ được mình và ngây ngô trả lời Trực Kiếm Sát Vương:
- Giản mỗ chết thay cho Kim thiếu gia.
Trực Kiếm Sát Vương gật đầu:
- Đúng rồi...Ta có nói câu đó.
Lời còn đọng trên cửa miệng gã, thì kiếm sáng ngời đã bổ thẳng xuống theo một đường vòng cung nhanh ngoài sức tưởng tượng của người ta. Khi Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân rút kiếm về nhưng thân pháp của Giản Dị Cung vẫn còn run bần bật. Họ Giản cứ như người lên cơn sốt bất ngờ đứng rung lẫy bẫy như người mắc mưa. Khi thân thể gã ngừng rung thì cũng tự tách ra làm hai phần bằng nhau, chẳng khác chi khúc củi bị chẻ ra làm hai, rồi tự tách rời hai bên.
Kim Ngạo Thiên há hốc miệng trợn to mắt hết cở nhìn Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân, còn tất cả vị bằng hữu của Ngạo Thiên thì tái mặt, chẳng còn chút máu nào. Bọn thực khách bằng hữu rượu thịt của Kim Ngạo Thiên chẳng khác nào gặp phải tử thần, hồn siêu phách lạc rồi chẳng ai nói với ai, ào ào túa chạy ra khỏi Hàm Dương bách niên tữu lâu chẳng khác nào bầy ong vỡ tổ.
Thấy bọn thực khách bỏ chạy, Kim Ngạo Thiên cũng toan bỏ chạy theo. Nhưng lão Cù đã kịp nắm tay y kéo lại.
Ngạo Thiên quay lại.

- Cù tiên sinh...
Lão Cù vuốt râu nói:
- Kim thiếu gia định lao đầu vào chổ chết à ? Hay muốn nhận một cái chết giống như họ Giản kia mà chạy đường đó...không thấy Trực Kiếm Sát Vvương đứng án ngữ ngang cửa à ?
Ngạo Thiên rút tay lại. Y toan quay bước bỏ chạy vào trong nhưng một lần nữa lão Cù lại níu lấy tay Ngạo Thiên không cho y chạy.
- Tiên sinh ...
Lão Cù vuốt râu nói:
- Đôi chân thư sinh của Kim thiếu gia không nhanh bằng thanh kiếm của Lý Phi Vân đâu...chạy là chết đó...Hãy dùng ngân lượng của Kim trang mà đổi lấy mạng của mình. Có ngân lượng là có thể làm được tất cả mà.
Ngạo Thiên bối rối, và cứ run lẫy bẫy.
Chẳng mấy chốc trong gian tửu sảnh chỉ còn lại Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân, Kim Ngạo Thiên và lão Cù Bá Nhâm.
Đôi mắt cá chép với hai luồng sát quang của Lý Phi Vân rọi đúng vào mắt của Kim Ngạo Thiên. Tiếp nhận đôi hung quang của họ Lý, lòng dạ Kim Ngạo Thiên bồn chồn không có bút mực nào khả dĩ tả hết được. Ngạo Thiên muốn nói, nhưng khốn nỗi thanh quản như tắc hơi chẳng thốt ra lời, tứ chi thì muốn nhủn ra như bún.
Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân dấn thêm hai bộ về phía Ngạo Thiên, mủi kiếm từ từ định đúng vào giữa hai con mắt của vị thiếu gia lắm của nhiều ngân lượng.
Ngạo Thiên bối rối, cố lắm mới bật ra được lời nói của mình:
- Túc... túc hạ dừng bước.
Chẳng biết giọng nói hốt hoảng của Ngạo Thiên có cái gì tác động đến Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân mà lại khiến gã dừng bước.
Vừa dừng bước Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân vừa hỏi:
- Ngươi là thiếu gia Kim trang Kim Ngạo Thiên ?
Ngạo Thiên gật đầu:
- Tại... tại hạ là Kim Ngạo Thiên.
Nghe Ngạo Thiên nói, thấy chân diện của Ngạo Thiên và bộ dạng rung rẫy thì chẳng có một ai có thể nói y lại dám lấy cái tên Ngạo Thiên cả. Lúc này trông Kim Ngạo Thiên chẳng khác gì một con gà mắc nước. Sắp lăn kềnh ra sàn gạch tửu sảnh.
Lý Phi Vân nghiêm giọng nói:
- Ngươi tự chết hay buộc Lý mỗ đưa ngươi đi chết.
Ngạo Thiên lắc đầu, cố gắng nói:
- Tại hạ và túc hạ không thù không oán... sau lại muốn giết tại hạ.

Nghe NgạoThiên nói câu này, lão Cù chau mày gắt gỏng nói:
- Một câu nói thừa. Ngươi ta muốn giết mình mà cứ hỏi nguyên nhân nào người ta giết mình. Chẳng ai thèm nói cho thiếu gia biết đâu.
Ngạo Thiên gật đầu nhưng mắt vẫn không rời Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.
- Đúng rồi... chắc chắn túc ha sẽ không bao giờ nói cho tại hạ biết vì sao túc hạ lại khăng khăng đòi giết tại hạ. Kim Ngạo Thiên có ngân lượng rất nhiều, nếu túc hạ cần Ngạo Thiên sẽ cho túc hạ ngân lượng. Tại hạ gởi túc hạ năm trăm nén bạc nhé... chỉ cần túc hạ đừng làm Ngạo Thiên sợ hay có ý giết tại hạ là được rồi.
Lý Phi Vân cau mày.
- Năm trăm lượng không đủ giữ lại cái mạng của ngươi.
Ngạo Thiên bối rối nói:
- Một vạn lượng.
Lý Phi Vân cũng lắc đầu.
Ngạo Thiên xòe cả năm ngón tay thanh mãnh vừa dài vừa thon, đúng là bàn tay của một gã thư sinh trói gà không chặc, hay đúng hơn là bàn tay của một vị thiếu gia lắm ngân lượng và nhiều của cải, chưa bao giờ đụng đến bất cứ việc làm gì. Ngạo Thiên vừa xòe cả bàn tay vừa nói:
- Năm vạn lượng...túc hạ nhất định phải chịu.
Nói rồi, Ngạo Thiên thò tay vào ngực áo lấy ra một xấp ngân phiếu, cầm bằng hai tay nâng về phía Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân. Y vừa nâng xấp ngân phiếu vừa nói:
- Túc hạ hãy nhận lấy.
Lý Phi Vân nhạt nhẽo đáp lời Ngạo Thiên:
- Rất tiếc, Trực Kiếm Sát Vương đã nhận lời lấy mạng ngươi.
Nghe Trực Kiếm Vương nói ra câu nói này, khiến chân diện của Kim Ngạo Thiên tái nhơn tái nhợt. Tại sao lại không sợ chết chứ ? Đang hưỡng những phúc phần mà ông trời ban tặng. Làm sao Ngạo Thiên không sợ chết được. Y sống thì còn là một thiếu gia của Kim Trang, nếu chết thì đâu còn ai biết y là gì.
Không chừng Ngạo Thiên có thể biến thành con ma vất vưởng không có đủ một ngày hai bữa ăn. Chính vì lẻ đó mà chàng rất sợ chết. Câu nói này của Trực Kiếm Sát khiến Ngạo Thiên cứ đực ra phơi cái bản mặt sợ chết đến tím mặt khiến Lão Cù phải nhìn Kim NgạoThiên và từ tốn nói:
- Thiếu gia thấy rồi đó, cho dù thiếu gia có cho Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân năm vạn lạng bạc thì y cũng không cho lại thiếu gia một cái mạng. Đúng như lời lão hủ nói chứ gì. Có ngân lượng nhiều

nhưng chưa chắc đã mua được cái mạng của mình. Mất mạng thì những vinh hoa phú quý nào còn có ý nghĩa gì nữa... lão hủ nói đúng chứ ?
Mặt Ngạo Thiên méo xệch.
- Lão tiên sinh nói đúng... Ngạo Thiên biết phải làm sao bây giờ. Ngạo Thiên đâu muốn chết như họ Giản kia đâu.
Ngạo Thiên thở hắt ra rồi nói:
- Lý túc hạ chẳng biết Ngạo Thiên là con của Kim trang chủ phu nhân chứ... Nếu như túc hạ giết chết Ngạo Thiên, nhất định mẫu thân của tại hạ sẽ không bỏ qua cho túc hạ đâu.
- Không cần ngươi nói điều đó.
Lão Cù nói rồi, bưng chén uống một ngụm vừa đủ hớp.
Trực Kiếm Sát Vương gằn giọng nói:
- Bổn kiếm thủ giết gã thì cũng đâu cần gì đến lão chứ ?
Lão Cù ôm quyền nhìn Lý Phi Vân từ tốn nói:
- Lão hủ xin với Lý túc hạ. Thôi thì tha cho gã Kim thiếu gia trói gà không chặc này một lần.
Lý Phi Vân hừ nhạt một tiếng, gắt giọng nạt:
- Lão muốn đi theo con đường của họ Giản ?
Lão Cù lắc đầu.
- Ơ... lão hủ không muốn... Lão hủ chỉ muốn mạo muội xin với Kiếm gia. Lão hủ buộc phải xin với Kiếm gia vì Kim thiếu gia còn chưa uống hết với lão bầu rượu này.
- Lão hãy xuống trước ngọ môn chờ y xuống cùng đối ẩm.
Liền sau lời nói đó, chớp kiếm được Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân thi triển cắt ra một đường thẳng tợ ánh chớp hướng ngay đến đỉnh đầu của lão Cù.
Kim Ngạo Thân hốt hoảng thét lên:
- Lão Tiên sinh...
Tiếng thét của Kim Ngạo Thiên còn cất lồng lộng thì lưỡi kiếm của họ Lý đã đến tới đỉnh đầu của lão Cù. Những tưởng Cù Bá Nhâm sẽ tiếp nhận một cái chết giống hệt như Song Hoàn Tuyệt Mệnh Giản Dị Cung nhưng đến lúc cuối lão kịp để bầu hồ lô vào đúng đường đi của lưỡi kiếm cản nó lại.
Một âm thanh nghe thật thô thiển khi lưỡi kiếm sáng ngời ánh chớp bổ thẳng vào chiếc hồ lô rượu của lão Cù.
- Bộp...
Những tưởng đâu lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép kia có thể bổ đôi bầu hồ lô rồi gieo cái chết khủng khiếp đến lão Cù, nhưng nó lại bật ngược trở lại Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân khiến y chới với.

Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân thối lùi lại hai bộ nhìn lão Cù bằng đôi mắt ngơ ngẩn, lão Cù hạ bầu hồ lô xuống quan sát nó.
Trong khi lão Cù quan sát thì TrựcKiếm sát vương hỏi ?
- Lão là ai ?
- Một con sâu rượu như lão phu, Kiếm gia quan tâm làm gì.
Trực Kiếm Sát Vương nhìn lão Cù một lúc rồi bất ngờ tra kiếm vào vỏ.
Y nhìn Ngạo Thiên, trầm giọng nói:
- Hôm nay ngươi may mắn.
Y nói bấy nhiêu, rồi quay bước đi thẳng ra cửa Hàm Dương bách niên tửu.
Ngạo Thiên ngơ ngẩn hỏi:
- Túc hạ có ý định quay lại giết Ngạo Thiên này không ?
Không màn đến câu hỏi của Kim Ngạo Thiên, Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân thi triển khinh công chẳng mấy chốc đã mất dạng.
Lý Phi Vân đi rồi, Kim Ngạo Thiên vẫn còn hồi hộp, nhìn cái xác bổ đôi của Giản Dị Cung, bất giác y chợt rùng mình. Ngạo Thiên từ từ nhìn lại lão Cù.
- Lão tiên sinh...
Lão Cù khoát tay.
Lão hủ không quen nghe mấy lời khách sáo đa tạ đâu. Lão hủ chỉ muốn biết bây giờ thiếu gia định giá bầu hồ lô của lão hủ đáng giá bao nhiêu.
- Ơ...ơ...Vãn sinh không biết là bao nhiêu nữa.
Lão Cù reo lên:
- A...như thế là lão phu có cái giá cho bầu hồ lô rượu này rồi.
- Đúng không nào ?
Ngạo Thiên cứ đực mặt ngơ ngẫn với lời nói của lão. Lão Cù vỗ vai Ngạo Thiên.
- Bầu hồ lô của lão là vô giá đúng không nào ?
Ngạo Thiên gật đầu ngay khi lão vừa thốt dứt câu.
- Đúng là vô giá ạ.
Lão chắc lưỡi.
- Bây giờ lão hủ tiếc đã lở hứa cho thiếu gia thưỡng thức rượu trong bầu.
Chúng ta dùng nửa chứ ?
Ngạo Thiên lắc đầu.
- Tiểu sinh... vãn sinh thỉnh mời tiên sinh về Kim trang.
- Đặng giới thiệu với Kim trang chủ phu nhân để giữ ta mà môn khách của Kim trang phải không ?

Ngạo Thiên cao hứng nói:
- Không phải là môn khách mà là thượng thượng môn khách.
Lão Cù phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:
- Khi nào Kim thiếu gia uống hết với lão phu số rượu trong bàn này...lão phu sẽ thân hành theo thiếu gia đến làm môn khách của Kim trang.
Lão phu làm môn khách của Kim trang, dám đoán chắc với thiếu gia chẳng có ai dám đến quấy nhiễu thiếu gia đâu.
- Ngạo Thiên rất sẳn lòng uống với lão tiên sinh.
Lão Cù chuốc rượu ra chén của Ngạo Thiên và lão bưng chén.
- Nào... mời thiếu gia.
Ngạo Thiên nhìn lão.
- Nhất ngôn cửu đỉnh...tiên sinh phải giữ lời đó.
- Lúc nào lão hủ cũng giữ lời.
Ngạo Thiên bưng chén rượu.
- Mời tiên sinh.
Hai người cùng cạn chén.
Vừa nuốt số rượu vào bụng, Ngạo Thiên cảm thấy huyết lưu mình chuyển rần rần. Tửu lượng của Kim Ngạo Thiên đâu phải tầm thường, thế mà chỉ có một chén rượu trong bầu hồ lô của lão Cù thôi mà đã xây sẫm cả mặt cả mày.
Ngạo Thiên lắc đầu, rồi ngồi xuống ghế. Y nhìn lão Cù mà thấy nhân dạng lão quay cuồng trong tầm mắt mình. Chàng cố gắng định thần khống chế lại cảm giác quay cuồng đó nhưng càng rán thì càng cảm thấy men rượu đánh gục mình. Cuối cùng Ngạo Thiên khoát tay, cố gượng nói với lão Cù.
- Đúng là rượu ngon... phải... phải uống hết mới được... phải uống hết mới được...
Giọng nói của Ngạo Thiên đứt đoạn rồi y đổ gục xuống bàn. Trong men say mơ hồ, Ngạo Thiên mơ đến mình đang đằng vân hoán vũ lướt vùn vụt trong khoảng không bao la.
Đang lướt như bay trong không gian bất ngờ có một sức hút kỳ lạ kéo ghịt thân pháp của Ngạo Thiên rơi tõm xuống vực thẳm đen ngòm. Ngạo Thiên giật mình kịp nhận ra đó là vực thẳm của địa ngục liền thét lên.
Tiếng thét của Ngạo Thiên vang động cả không gian này chỉ có mỗi một mình Ngạo Thiên, không có người thứ hai.
Tiếng thét đó nhanh chóng chìm vào cõi hư vô còn Ngạo Thiên thì vẫn tiếp tục rơi xuống vùng đen kịt của chốn vực thẳm vô tận.
Trong cõi mơ hồ mù mịt, Kim Ngạo Thiên nghe tiếng ai đó nói vào tai

mình.
- Ngạo Thiên... Ngạo Thiên.
Kim Ngạo Thiên thoát ra khỏi trạng thái mơ hồ, mờ mịt đến lúc đó mới nhận ra mình đang nằm trên tràng kỷ trong biệt phòng của chàng ở Kim trang. Ngồi bên cạnh tràng kỷ là một Lăng Bội Phân. Chõi tay lên.
- Mẫu thân...Sao Ngạo Thiên lại ở đây.
Bội Phân nhìn Ngạo Thiên.
- Con tệ quá. Tại sao con lại uống rượu say đến độ ngủ trong mộ địa mà không biết.
Ngạo Thiên chưng hửng.
- Sao con đã ngủ say trong mộ à ?
Lăng Bội Phân gật đầu.
Ngạo Thiên thả chân xuống trảng kỷ rồi đứng lên. Đầu óc chàng thật tỉnh táo và minh mẫn. Ngạo Thiên đã nhớ lại tất cả mọi chuyện hôm qua.
Nhìn Lăng Bội Phân, Ngạo Thiên hỏi:
- Chuyện này đúng là quái lạ ?
Nhìn Ngạo Thiên, Bội Phân nói:
- Con dạo này...
Kim trang chủ phu nhân khẽ lắc đầu bỏ lững câu nói giữa chừng.
Ngạo Thiên thở hắt ra rồi nói:
- Mẫu thân đừng trách Ngạo Thiên, để con nói tất cả mọi chuyện hôm qua cho mẹ rõ. Ngạo Thiên thuật lại tất cả mọi chuyện ở Hàm Dương bách niên tửu lâu. Kể xong, mới hỏi Bội Phân:
- Gã Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân nằng nặc đòi lấy mạng con. Và đã chẻ đôi Giản Dị Cung... nếu như không có Cù tiên sinh chẳng biết con bây giờ thế nào. Cù tiên sinh đưa con về đây phải không ?
Lăng Bội Phân nheo mày.
- Mẹ chẳng biết lão Cù nào cả...Khi mẹ nghe tin chyện xảy ra tại Hàm Dương bách niên tửu thì đã đến đó. Con đã bị người ta đưa đi rồi. Sau đó có người đến báo, con đang ngủ trong nhà mồ của Kim trang.
Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:
- Mẫu thân... sao gã Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân lại muốn giết Ngạo Thiên. Kim trang có hận thù với y à ?
Xem ra y chẳng xem Kim trang ra gì cả. Nếu không dạy cho gã họ Lý đó một bài học thì Kim trang mất uy lắm.
Đặt tay lên vai Kim Ngạo Thiên, Kim trang chủ phu nhân ôn nhu nói:
- Con không phải là người của võ lâm nên không biết. Chuyện võ lâm khó nói lắm. Mẹ chỉ có thể nói cho con biết, núi này cao thì có núi

khác cao hơn. Người tài vẫn có người tài hơn, nhưng kể từ hôm nay, Ngạo Thiên phải cẩn thận. Ta nghĩ con không nên ra ngoài.
Ngạo Thiên tròn mắt nhìn Bội Phân rồi chỉ tay vào ngực mình.
- Mẫu thân bảo con ở trong Kim trang ư ?
Bội Phân gật đầu.
- Đúng.
- Hóa ra mẫu thân cũng sợ cái gã Trực Kiếm Sát tử vương ôn dịch kia.
Chẳng lẽ chỉ mới có một gã kiếm khách vô danh tiểu tốt đã khiến nhuệ khí của mẫu thân chùng xuống.
Lăng Bội Phân lắc đầu:
- Mẫu thân không sợ Trực Kiếm Sát Vương, mà chi lo cho con thôi. Nếu như con có võ công thì mẹ không phải lo lắng lắm. Nhưng đằng này con không có võ công như người ta.
- Ngạo Thiên biết mình không có võ công, nhưng đổi lại Ngạo Thiên là thiếu gia của "Kim trang" trong Kim trang lại không thiếu những cao thủ kỳ tài. Và ở đây là Hàm Dương, lãnh địa của Kim trang.
Ngạo Thiên khoanh tay trước ngực.
- Hừ... gã Lý Phi Vân này đã khiến cho mẫu thân mất nhuệ khí "Kim trang" rồi. Không được... Ngạo Thiên nhất định phải tìm gã dạy cho gã một bài học mới được. Tại Hàm Dương này không thiếu bằng hữu võ lâm cao thủ.
- Ngạo Thiên...con đừng làm càn. Mẫu thân không ngại gã Trực Kiếm Sát Vương kia đâu. Mà trong thâm tâm chỉ lo cho con thôi.
- Mẫu thân... Nếu không cho gã kia biết uy danh của "Kim trang" chẳng khác nào đã tự hạ mình xuống.
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Ngạo Thiên không chịu...không chịu. Tục danh của con là Ngạo Thiên, trời con còn không sợ, sao sợ cái gã kiếm khách lằng nhằng đó được. Con sẽ không bỏ qua chuyện này. Lăng Bội Phân buông tiếng thở dài rồi từ tốn nói:
- Mẫu thân biết Ngạo Thiên đỉnh thiên lập địa, nhưng thôi con đừng xen vào việc này. Để mẫu thân giải quyết lấy lại uy danh của Kim trang.
Nhìn vào mắt Ngạo Thiên, Bội Phân nghiêm giọng nói:
- Mẹ đã nói rồi. Con đừng xen vào chuyện này. Nếu cần mẫu thân nhờ đến con.
Chân diện Kim Ngạo Thiên phấn khích hẳn lên.
- Mẫu thân nói rồi đó. Uy danh Kim trang không thể mai một bởi một tay kiếm thủ Lý Phi Vân đâu.

Lăng Bội Phân gật đầu:
- Mẫu thân biết tính khí của con mà.
Vỗ vay Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân nói tiếp:
- Hôm nay... Ngạo Thiên phải ở trong Kim trang.
- Mẫu thân sợ gã Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân sẽ hại con nữa à ?
- Không phải sợ... Mà vì mẹ có việc phải rời "Kim trang" một vài hôm. Ngạo Thiên phải ở nhà chăm sóc nhà cửa chứ. Công việc của Kim trang bề bộn, mẫu thân đi vắng, ngoài con ra thì giao cho ai.
Điểm nụ cười giã lã, Lăng Bội Phân từ tốn nói:
- Mẫu thân tin, thế nào Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân cũng phải đến Kim trang tạ lỗi với Kim Ngạo Thiên thiếu gia. Phàm người giang hồ là như vậy đó. Khi chưa biết nhau thì thường xem nhau là kẻ thù nhưng khi đã biết nhau rồi thì là tri kỷ, tri nhân.
Khi Lăng Bội Phân vừa thốt dứt câu.
- Kim Ngạo Thiên không phải là người của giới võ lâm giang hồ.
Bội Phân mỉm cười nhìn Ngạo Thiên nói:
- Mẫu thân biết...Mẫu thân biết.
Điểm nụ cười, Bội Phân nói tiếp:
- Ngạo Thiên ở nhà, nếu Cù tiên sinh đến Kim trang thì lấy lễ thượng khách mà đãi Cù tiên sinh.
- Ngạo Thiên đã thỉnh Cù tiên sinh về Kim trang nhưng tiên sinh không nhận lời. Lăng Bội Phân bật cười thành tiếng rồi nói:
- Thiếu gia Kim trang thỉnh mời mà Cù lão tiên sinh không nhận lời. Đúng là chuyện lạ.
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Ngạo Thiên nhướng lên.
- Ngạo Thiên thấy chẳng có gì là lạ cả. Điều con làm lạ là sự xuất hiện của gã Lý Phi Vân kia. Cù tiên sinh nói với Ngạo Thiên, kim lượng không thể mua mạng của mình.
- Mẫu thân sẽ để tâm đến con người này.
Vỗ vai Ngạo Thiên.
- Con ở nhà đó.
Ngạo Thiên gật đầu.
Bội Phân nói:
- Mẫu thân đã nấu sẵn một chén canh bát bữu, Ngạo Thiên hãy dùng để giã rượu hồi hôm.
- À...Mẫu thân nói đến rượu, con mới làm lạ. Hồi hôm con chỉ uống có vài chén đã chẳng biết trời trăng gì, thế mà bây giờ cứ như chưa từng uống một giọt rượu nào. Cù tiên sinh đúng là có thứ rượu độc nhất vô nhị. Ngạo Thiên nhất định phải tìm ra Cù tiên sinh.

Bội Phân gật đầu:
- Lưu Bang Hán cao tổ biết câu Trương Lương, Hàn Tín thì hôm nay Kim Ngạo Thiên cùng biết câu hiền tài.
Nói dứt câu, Lăng Bội Phân phá lên cười. Nhìn lại Ngạo Thiên lần nữa, Lăng Bội Phân mới quay bước ra khỏi biệt phòng Ngạo Thiên.
Còn lại một mình, Ngạo Thiên bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên suy nghĩ lại những chuyện mới xảy ra hồi hôm mà tự hỏi:
- "Còn gì đang xảy đến Kim trang" ?

HỒI THỨ BA
TIỀM ẨN KIẾP VONG

VU SƠN TRANG.
Một tòa trang nguy nga tráng lệ, tọa lạc trong một vùng sông nước hữu tình. Thế nhưng Vu Sơn trang lúc nào cũng đóng cửa im lìm, chẳng một bóng người lai vãng. Chủ nhân của tòa Vu Sơn trang như thể bế môn, cách ly hẳn với cuộc sống bên ngoài bằng bốn vòng tường bao bọc chung quanh.
Khi vầng nhật quang vừa lên khỏi đường chân trời thì một cỗ xe độc mã dừng trước cửa Vu Sơn trang. Người giữ dây cương là Lăng Bội Phân, Kim trang chủ phu nhân. Kim trang phu nhân Lăng Bội Phân đến Vu sơn trang bằng cỗ xe độc mã. Và chỉ có một mình người mà thôi.
Chẳng có ả a hoàn nào theo hầu. Điều đó hoàn toàn khác lạ với một Lăng Bội Phân ở Hàm Dương.
Cỗ xe vừa đỗ trước ngôi tam quan, thì cửa cũng dịch mở, như người trong sơn trang đã biết Lăng Bội Phân sẽ đến. Lăng Bội Phân đánh cỗ xe độc mã vào thẳng trong tòa Vu Sơn trang.
Lăng Phu nhân ghìm dây cương dừng xe trước cửa gian đại điện, trước cửa có hai con thạch Kỳ Lân được chạm khắc trong một tư thế hùng dũng biểu thị quyền năng tối thượng của một trong bốn loài tứ linh.
Hai cánh cửa nặng nề của tòa biệt điện cũng dịnh mở. Lăng Bội Phân đi thẳng đến trước cửa biệt điện. Trong biệt điện đã có mười bảy người đã ngồi sẵn, còn lại một chiếc ghế trống, chắc chắn là để dành cho Kim trang chủ Lăng Bội Phân.

Khi Kim trang chủ Lăng Bội Phân bước vào biệt điện tất cả điều hướng mắt nhìn người.
Đi thẳng một mạch đến trước mặt người đó, Kim trang chủ Lăng Bội Phân mới ôm quyền xá rồi từ tốn nói:
- Lăng Bội Phân đến trể một nhịp...mong chư vị bang chủ miển thứ.
Bang chủ Ngân Long bang Mặc Cựu, có dáng người nho nhỏ phong thái uy nghi đứng lên, ôm quyền đáp lễ rồi nói:
- Kim trang chủ phu nhân đừng khách sao. Tất cả các vị bang chủ đều mới đến và tất thông cảm cho Kim trang chủ phu nhân. Mời trang chủ phu nhân yên vị.
Lăng Bội Phân ngồi xuống chiếc ghế trống dành cho mình.
Ngân Long bang chủ Mạc Cựu chờ cho Lăng Bội Phân yên vị rồi, mới trịnh trọng nói:
- Hôm nay tại Vu Sơn trang, tất cả các vị bang chủ đều tề tựu. Và còn có cả Kim trang chủ phu nhân Lăng Bội Phân. Mặc dù Kim Tiền Bang đã chính thức rời bỏ võ lâm giang hồ nhưng Kim trang vẫn là hình bóng của Kim Tiền Bang hôm nào. Và sự hiện diện của Kim trang chủ phu nhân là điều rất hoan hỷ đối với các bang trong giang hồ.
Lăng Bội Phân ôm quyền nói:
- Mạc bang chủ khách khí quá...từ lúc phu tướng qua đời, Lăng Bội Phân đã hứa không màn đến võ lâm giang hồ. Nay nhận được thiệp thư của các vị bang chủ, Bội Phân đến vì lòng ngưỡng mộ chư huynh thi đúng hơn. Chứ tuyệt nhiên trong thâm tâm không muốn chen vào chốn thị phi.
Mặc Cựu nhìn Lăng Bội Phân.
- Nếu như phu nhân ngưỡng mộ chư vị bang chủ Thập Bát bang thì ngược lại các vị bang chủ cũng rất ngưỡng mộ phu nhân.
Ngân Long bang chủ Mạc Cựu nhìn qua mọi người đang có một tại Vu Sơn biệt điện, trịnh trọng nói:
- Cuộc phó hội hôm nay giữa các bang chủ phái lớn trong giới võ lâm giang hồ, mà trước đây giới võ lâm gọi là Thập Bát bang, có một ý nghĩa rất quan trọng. Mạc mỗ mong chư vị bang chủ sẽ có cao kiến trong buổi hợp này .
Lăng Bội Phân im lặng, chỉ lấy mắt nhìn lướt qua tất cả mọi người.
Bang chủ Thiết Y Bang Tần Nguyên Côi đứng lên.
Y có bộ dạng lực lưỡng trông chẳng khác gì những gã đao phủ thủ của chốn pháp trường. Chỉ nhìn qua bộ tướng của Tần Nguyên Côi cũng đủ biết y là người có thần lực uy mãnh khó ai bì kịp, ngoài bộ tướng lực lưỡng. Tần Ngyên Côi còn có một khuôn mặt của nhưng

người thuộc hạng nóng tính như Trương Phi.
Hàm râu quai nón đỏ hoe trông thật rất bặm trợn. Tần Nguyên Côi cất vọng khàn khàn, lớn tiếng nói:
- Mạc bang chủ có gì cứ nói thẳng. Nếu được thì tất cả mọi người ở đây sẽ đồng ý. Không được thì chúng ta ra về. Chẳng ai phiền đến ai cả.
Mạc Cựu nhìn Tần Nguyên Côi rồi trịnh trọng nói:
- Mạc mỗ mời Tần bang chủ yên vị...Mạc mỗ nói ngay mục đích của thiệp thư đại hội Thập Bát bang.
Tần Nguyên Côi từ từ ngồi xuống.
Mạc Cựu lướt mắt nhìn qua các vị bang chủ rồi trịnh trọng nói:
- Thiệp thư Thập Bát bang đại hội tại Vu Sơn hôm nay có mục đích rất rõ ràng. Tất cả chư vị bang chủ ở đây hẳn đã biết, Thập Bát bang mặc dù đang có phận trong giang hồ, nhưng so với các môn phái khác như Võ Đang, Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga Mi và cả Cái Bang chúng ta cũng chỉ là đom đóm so với mặt trời.
Nhìn lại Lăng Bội Phân, Mạc Cựu mỉm cười nói:
- Mạc mỗ nói thế nhưng có thể trừ Kim Tiền Bang của Lăng Bội Phân phu nhân ra. Nhưng xét cho cùng, Kim Tiền Bang cũng đã rời bỏ võ lâm và chỉ còn lại Kim trang của Lăng Phu nhân thôi.
Lăng Bội Phân ôm quyền từ tốn nói:
- Mạc bang chủ quá khen bổn nương rồi. Kim trang là cái bóng của Kim Tiền Bang hôm nào. Nhưng nay thì đã chính thức không còn cái bóng của Kim Tiền Bang nữa. Kim trang chính thức không chen tay vào những chuyện của võ lâm.
Mạc Cựu ôm quyền.
- Lăng phu nhân khiêm tốn. Mặc dù phiên bản của Kim Tiền Bang, nhưng theo Mạc mỗ được biết thế lực của Kim trang không nhỏ chút nào.
Lăng Bội Phần lắc đầu:
- Hẳn Mạc bang chủ muốn nói đến những môn khách của Kim trang.
- Môn khách là bề nổi. Mạc lão phu còn biết phía sau Kim trang là thế lực gì nữa. Do đó chẳng một môn phái nào dám bức hiếp Kim trang cho dù biết chủ nhân Kim trang là một liệt nữ.
- Lăng Bội Phân làm tất cả để giữ cơ nghiệp của tướng công.
- Trên đời này có được bao nhiêu nữ nhân anh thư như Lăng phu nhân.
- Mạc bang chủ qua khen... Nhưng Lăng Bội Phân đến đây không phải để nghe những lời tâng bốc của Mạc bang chủ.
- Mạc mỗ chỉ muốn nói cho chư bang chủ ở đây biết về Kim trang.

Mạc Cựu nhìn lại mọi người, trịnh trọng nói:
- Chư vị bang chủ... hẳn chư vị cũng đang rất nóng lòng muốn biết mục đích của cuộc hội kiến hôm nay. Cuộc hội kiến tại Vu Sơn trang lần này chỉ nhằm mục đích hợp nhất Thập Bát bang thành một. Có hợp nhất thế chúng ta mới có thể ngẩng mặt sánh vai với tất cả các bang phái lớn trong giang hồ. Nhân tiện đây Mạc lão phu cũng xin nói với chư vị. Nếu như cuộc họp nhất hôm nay thành công thì Mạc mỗ sẽ chính thức tuyên cáo với võ lâm quần hùng. "THẦN PHỤC BANG" chính thức khai môn lập phái.
Tất cả mọi người có mặt tại Vu Sơn trang đại điện bất giác trở nên trang trọng cực kỳ.
Mạc Cựu nói tiếp:
- Thần Phục Bang sẽ là vầng nhật quang trong giới võ lâm. Thần Phục Bang sẽ sánh vai cùng với các môn phái khác như Thiếu Lâm, Nga Mi, Hoa Sơn, Thanh Thành, Võ Đang. Và tất nhiên sẽ còn có ngày mai nữa. Có như vậy mới có thể lập được kỳ tích lưu truyền hậu thế.
Mạc Cựu ôm quyền:
- Mạc Cựu nói ra ý nghĩa và mức đích hội kiếm Thập Bát bang. Trong các vị bang chủ, ai có cao kiến gì không ?
Tần Nguyên Côi đứng lên.
- Mạc bang chủ giải trình nghe cũng được, nhưng Tần mỗ muốn biết, nếu hợp nhất Thập bát bang, khai môn lập phái "Thần Phục Bang" thì ai sẽ là bang chủ.
Mạc Cựu nhìn qua một người rồi từ tốn nói:
- Chuyện xác lập bang chủ Thần Phục Bang là điều vô cùng tế nhị. Chính sự tế nhị của việc sắp lập Thần Phục bang chủ nên Mạc mỗ phải cần xin cao kiến của chư vị bang chủ. Thần Phục Bang là sự kết hợp giữa Thập Bát bang, nên bang chủ Thần Phục Bang không thể là một người tầm thường được. Chính vì thế, chọn Thần Phục bang chủ là điều khó khăn vô cùng.
Tần Nguyên Côi vuốt hàm râu quai nón rồi cao giọng nói:
- Nếu như chư vị bang chủ đồng ý hợp nhất Thập Bát bang thành Thần Phục Bang, thì cứ khẳng định theo võ công. Ai có bản lĩnh cao siêu nhất thì người đó là Thần Phục bang chủ. Tại sao Tần mỗ nói như vậy, bởi chúng ta đều là người của võ lâm. Tất phải lấy võ học làm căn cơ định đoạt. Tần Nguyên Cõi ôm quyền hướng vào các vị bang chủ, trịnh trọng nói:
Tần mỗ nói đúng chứ ?
Vạn Mã Bang Chủ Cao Duy Cầu đứng lên ôm quyền từ tốn nói:

- Chư vị bang chủ... đây là chuyện hệ trọng, quyết định đến sự tồn vong của một bang phái. Cần phải có thời gian suy nghĩ.
Nói rồi Cao Duy Cầu nhìn về Lăng Bội Phân, ôn nhu nói:
- Kim trang chủ phu nhân có cao kiến gì không ?
Lăng Bội Phân đứng lên, ôm quyền nói:
- Các vị bang chủ.. Kim Tiền Bang là Kim trang. Lăng Bội Phân lần này đến Vu Sơn phó hội chỉ vì sự ngưỡng mộ và tình thâm giao giữa Lăng Bội Phân với chư vị chưỡng môn. Trong tâm Lăng Bội Phân không có ý gì gọi là khai môn lập phái, Thần Phục Bang là sự hợp nhất giữa Thập Bát bang cũng vậy thôi. Kim trang không chen vào sự hợp nhất của chư vị bang chủ.
Ngân Long bang chủ thở hắt ra một tiếng.
Lão nhìn Lăng Bội Phân nói:
- Nếu Thần Phục Bang không có Kim trang thì chẳng còn là Thần Phục Bang.
Mạc lão phu e rằng Thần Phục Bang khai môn lập phái mà không có Kim trang chẳng khác nào một phái hữu danh vô thực.
Lăng Bội Phân cau mày nhìn Mạc Cựu.
- Mạc bang chủ nói hơi quá về Kim trang.
- Mạc mỗ nghĩ như vậy vì Mạc mỗ rất ngưỡng mộ Lăng Phu nhân, vì muốn Kim trang sẽ là một Thập Bát bang thuộc Thần Phục Bang. Nếu cần Mạc mỗ xin tiến cử Lăng phu nhân là Thần Phục bang chủ.
Lăng Bội Phân ôm quyền xá.
- Bổn nương vô cùng cảm kích đa tạ thịnh tâm của Mạc bang chủ. Được Mạc bang chủ bày ý tưởng tiến cử Lăng Bội Phân đảm đương chức vị Thần Phục Bang, ai cũng muốn cả nhưng rất tiếc bổn nương đã hứa với phu tướng sẽ không chen vào chuyện võ lâm. Mong Mạc bang chủ cắt Kim trang ra khỏi giới võ lâm giang hồ. Kim trang cũng không thể chen chân vào Thần Phục Bang.
Tần Nguyên Côi nói:
- Ý của Lăng phu nhân nói như vậy cũng được. Xem như Kim trang không có trong Thần Phục Bang.
Mặt Mạc Cựu sa sầm.
- Tần huynh.
Tần Nguyên Côi khoát tay.
Hậy... Mạc bang chủ sao quá đề cao Kim trang vậy. Thần Phục Bang có Kim trang cũng được, không có cũng không sao kia mà. Nếu Mạc Cựu bang chủ quá cần đến Kim trang thì hãy khai môn lập phái đặt tên là Kim bang được rồi, chứ cần gì phải hợp nhất Thập Bát bang làm gì ?

Sắc diện Mạc Cựu đỏ ửng lên.
- Tần bang chủ hiểu lầm Mạc mỗ rồi. Ý của Mạc mỗ là muốn hợp nhất Thật Bát bang chứ không phải hợp nhất Thập Thất bang.
- Hậy... Thập Bát bang hay Thấp Thất thì cũng vậy. Huống chi Kim trang không còn là một bang phái trong giang hồ mà chỉ là một tòa trang nhiều ngân lượng thôi.
Mạc Cựu thở dài.
- Thôi được... Chuyện này chúng ta sẽ thương thảo lại. Quan trọng ở đây chư vị bang chủ có đồng ý hợp nhất khai môn lập phái Thần Phục hay không. Mạc mỗ kỳ vọng vào sự sáng suốt của tất cả mọi người.
Tần Nguyên Côi nói:
- Thiết Y bang của Tần mỗ rất đồng ý với Mạc bang chủ.
Mạc Cựu ôm quyền xá.
- Mạc Cựu vô cùng cảm kích Tần bang chủ.
Mạc Cựu nhìn lại Cao Duy Cầu.
- Cao bang chủ.
Cao Duy Cầu vuốt râu, nhìn Lăng Bội Phân từ tốn nói:
- Nếu như Kim trang chủ phu nhân đồng ý, Cao mỗ sẽ đồng ý.
Lăng Bội Phân cau mày miễn cưỡng nói:
- Cao bang chủ sao lại gắn ép Kim trang vào sự quyết định của bang chủ.
Cao Duy Cầu vuốt râu nói:
- Lão Phu ngưỡng mộ Lăng phu nhân.
- Nếu Cao bang chủ ngưỡng mộ Lăng Bội Phân thì bang chủ hãy rút lại lời nói vừa rồi. Bởi Lăng Bội Phân quả là không muốn đưa Kim trang quay lại giang hồ võ lâm.
Nét bối rối hiện lên mặt Cao Duy Cầu.
Lăng Bội Phân ôm quyền nhìn lại mọi người ôn nhu nói:
- Bội Phân lần này đến Vu Sơn trang hội kiến với chư vị bang chủ, ngoài chuyện ngưỡng mộ chư vị bang chủ là những anh hùng hảo hán, Bội Phân có ý thỉnh cầu chư vị bang chủ, Kim trang đã không chen vào chuyện thị phi trên giang hồ. Rất mong giang hồ không gieo rắc rối thị phi vào Kim trang. Vừa rồi tại Hàm Dương, có một sát thủ với ngoại hiệu Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân đến đòi lấy mạng Kim Ngạo Thiên. Nếu Kim Ngạo Thiên lỡ đắc tội với một ai trong các vị bang chủ, Bội Phân đem thân mình cầu xin các vị bỏ qua. Và đừng để xảy ra chuyện đáng tiếc như vừa rồi.
Nói rồi Lăng Bội Phân lia mắt nhìn qua tất cả mọi người đang hiện diện tại biệt điện Vu Sơn.

Tần Nguyên Côi nghiêm giọng nói:
- Lăng phu nhân nói như vậy có ý gì ? Hay phu nhân nghi ngờ chúng ta ?
Lăng Bội Phân lắc đầu:
- Lăng Bội Phân không dám nghi ngờ ai cả... Nhưng rõ ràng có người muốn gieo thị phi của giới võ lâm vào Kim trang. Mà điều đó Bội Phân không muốn chút nào.
Mạc Cựu vuốt chòm râu đen nhánh nhìn Lăng Bội Phân.
Hôm nay Mạc lão phu mới biết có chuyện đó xảy ra đến cho Kim trang. Chỉ mỗi chuyện đó thôi Mạc lão phu nghiệm ra, chúng ta phải hợp nhất với nhau để không bị người võ lâm chèn ép. Ngay cả Kim trang còn bị người ta xem thường, thì trong chúng ta họ đâu có xem ra gì. Phải khai môn lập Thần Phục Bang.
Lăng Bội Phân cau mày nhìn Mạc Cựu. Người từ từ ngồi trở lại ghế, vẽ mặt trở nên trang trọng cực kỳ.
Mạc Cựu liếc mắt qua Lăng Bội Phân rồi từ nói:
- Cuộc hội kiến với chư vị bang chủ đây, có thể dừng lại được rồi. Vu Sơn trang cảnh đẹp, non xanh nước biếc hữu tình. Chẳng có khi nào chư vị đến phó hội. Mạc mỗ hoan hỷ thỉnh mời chư vị lưu lại tệ trang để thư giản.
Lão trang trọng nói tiếp:
- Còn chuyện gì đến tất sẽ phải đến. Mặc Cựu rất mong chư vị sẽ suy nghĩ về lời thỉnh cầu và đề nghị của Mạc Cựu.
Nói dứt câu Mạc Cựu liết trộm về phía Lăng Bội Phân phu nhân. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà Lăng Bội Phân lại chạm vào ánh mắt liếc trộm của Mạc Cựu. Đôi chân mày của Lăng Bội Phân thoạt cau lại. Kim trang chủ Lăng Bội Phân đã ngầm hiểu ra ánh mắt nhìn trộm của Mạc Cựu.
Bội Phân nghĩ thầm.
- "Mạc bang chủ giăng bẫy khá lắm".

oOo

Đứng khoanh tay bên khung cửa sổ hình vòm, Kim trang phu nhân Lăng Bội Phân dõi mắt nhìn về phía dãy núi xa xa trông như tranh vẽ. Người suy gẫm về những gì Mạc Cựu đã nói trên biệt điện Vu Sơn. Lăng Bội Phân có thể đoán ra kẻ đứng phía sau Trực Kiếm Sát Vương là ai rồi.
Có tiếng gỏ cửa cắt đứt những suy nghĩ của Lăng Bội Phân.
Nhìn lại cửa biệt phòng, Bội Phân nghiêm giọng nói:

- Mạc bang chủ phải không ?
Tiếng của Mạc Cựu cất lên bên ngoài.
- Lăng Bội Phân có thể cho Mạc mỗ vào được không ?
- Mời Mạc bang chủ.
Mạc Cựu đẩy cửa bước vào. Mạc Cựu vận gấm y trường bào với những đường hoa vân thêu rất tinh xảo. Lão điểm nụ cười cầu tình với Lăng Bội Phân.
Vừa cười Mạc Cựu vừa nói:
- Lăng phu nhân hẳn đang chờ Mạc lão phu đến.
Bội Phân gật đầu:
- Mạc bang chủ đoán không sai chút nào. Đúng là bổn nương đang chờ bang chủ. Bổn nương chờ nhưng không phải để bàn với bang chủ về chuyện khai lập phái Thần Phục Bang.
Mạc Cựu vuốt râu rồi nói:
- Lão phu biết. Lão đến để bàn với phu nhân về chuyện của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.
- Bổn nương cũng muốn bàn về chuyện đó.
Hai người bước đến bàn ngồi đối diện với nhau. Lăng Bội Phân nhìn Mạc Cựu nói:
- Vu Sơn trang là nhà của Mạc bang chủ, nhưng đây lại là biệt phòng của bổn nương. Xem như đây là nhà của bổn nương. Bổn nương mạn phép cho mình là chủ để bồi tiếp bang chủ.
Nói rồi Bội Phân tự tay bưng bình trà chuốc ra hai chén.
Mạc Cựu khách sáo đón chén trà rồi nói:
- Thời gian trôi qua là phu nhân vẫn giữ được sự thanh lãm như hôm nào.
- Đa tạ bang chủ.
Hai người cùng nhấp một ngụm trà. Ngoài mặt ra vẽ ôn nhu lịch lãm, nhưng trong đầu đang dỏi theo những ý tưởng riêng để đối phó lẫn nhau.
Mạc Cựu đặt chén xuống bàn nhìn Lăng Bội Phân từ tốn hỏi:
- Lăng phu nhân nghĩ sao về sự xuất hiện của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân ?
Lăng Bội Phân từ tốn nói:
- Kim trang đã mất hết một người môn khách là Giãn Dị Cung tuyệt mệnh song hoàn bởi sát kiếm của Lý Phi Vân. Gã kiếm thủ này giết người quả là tàn nhẫn vô tâm. Bội Phân chỉ thắc mắc, y sẽ giết bao nhiêu người của Kim trang rồi thì mới mỏi tay ngừng sát kiếm.
Đôi chân mày của Mạc Cựu nhíu lại.
- Xương chết thành núi, máu chảy thành sông.

Buông một tiếng thở dài, Mạc Cựu nói tiếp:
- Chắc chắn Lăng phu nhân không muốn chuyện đó xảy ra.
- Bổn nương có muốn hay không thì cũng còn tùy vào người khác.
- Nếu Trực Kiếm Sát Vương cứ đem đến Kim trang bằng sự chết chóc. thì buộc Kim trang cũng phải đem đến với y bằng sự chết chóc. Thây người sẽ ngã, máu sẽ loang mà chẳng được ích lợi gì.
Mạc Cựu vuốt râu mỉm cười rồi từ tốn nói:
- Chỉ một Trực Kiếm Sát Vương thôi mà Lăng Bội Phân phu nhân đã phải thân hành rời Kim trang. Nếu như có trăm ngàn Trực Kiếm Sát Vương, không biết Lăng Phu nhân sẽ xữ trí như thế nào.
Lăng Bội Phân bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ. Từ từ đặc chén trà xuống trước mặt. Nhìn Mạc Cựu, Lăng Bội Phân từ tốn nói:
- Mạc bang chủ có còn xem Kim trang của bổn nương trong mắt mình không nhỉ ?
Mạc Cựu ôm quyền nói:
- Mạc mỗ rất ngưỡng mộ Kim trang.
- Thế tại sao có trăm có ngàn Trực Kiếm Sát Vương đến gieo oán với Kim trang.
Chân diện của Mạc Cựu lộ những nét bối rối. Y giã lã nói:
- Mạc Cựu không thể ngăn được bọn sát thủ võ lâm.
Bội Phân mỉm cười, từ tốn nói:
- Nếu Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân là một sát thủ thì không vô cớ tìm đến gieo oán với Kim trang. Hẳn y cần đòi hỏi ở Kim trang một điều gì đó.
Mạc Cựu nhìn vào mắt Lăng Bội Phân.
- Phu nhân đoán xem, Trực Kiếm Sát Vương đòi hỏi gì ở Kim trang. Y đòi hỏi cái gì mà lại chọn ngay lịnh thiếu gia Kim Ngạo Thiên để làm mục tiêu sát hại. Mạc Cựu đoán không lầm thì Lăng Phu nhân xem lịnh thiếu gia quý như báu vật. Xem ra Trực Kiếm Sát Vương đòi hỏi rất nhiều ở phu nhân vậy.
Lăng Bội Phân xoay chén trà một vòng, vừa suy nghĩ rồi nhìn Mạc Cựu từ tốn nói:
- Mạc bang chủ là người từng trải giang hồ. Hẳn biết họ Lý kia đòi hỏi gì ở Kim trang.
Mạc Cựu vuốt râu rồi nói:
- Mạc mỗ không là Trực Kiếm Sát Vương làm sao biết được. Nhưng có lẽ y đòi cái gì đó rất lớn nên mới chọn Kim Ngạo Thiên làm đích nhắm cho sát kiếm của mình.
Buông một tiếng thở dài Mạc Cựu ôn nhu nói:
- Lăng phu nhân hẳn không muốn lịnh thiếu gia chết oan uổng.

Chân diện của Lăng Bội Phân đanh lại.
Mạc Cựu từ tốn nói tiếp:
- Nếu như phu nhân sợ lịnh thiếu gia có thể chết oan uổng thì hãy cùng với Mạc mỗ hợp nhất các bang hội võ lâm, lập Thần Phục Bang.
Thần Phục Bang sẽ bảo vệ cho Kim thiếu gia tránh những đại họa như vừa rồi.
Mạc Cựu nói rồi cười nhìn Lăng Bội Phân.
Bội Phân đắn đo suy nghĩ rồi hỏi Mạc Cựu:
- Mạc bang chủ nghĩ đến sự phẫn nộ của Kim trang không ?
Buông một tiếng thở dài, Lăng Bội Phân nói:
- Thần Phục Bang chưa khai môn lập phái thì máu đã nhuộm đỏ võ lâm. Một người lịch lãm như bang chủ hẳn không muốn điều đó xảy ra.
Mạc Cựu đứng lên.
- Mạc mỗ cũng không muốn máu nhuộm võ lâm. Mong rằng điều đó đừng xảy ra, mong Lăng phu nhân hiểu cho tâm của Mạc mỗ.
- Bổn nương sẽ ghi nhớ lời của bang chủ. Mong rằng không có cảnh máu chảy đầu rơi khi Thần Phục Bang chưa xuất hiện.
Lăng Bội Phân đứng lên tiễn Mạc Cựu ra cửa biệt phòng. Lão dừng bước ngay ngưỡng cửa.
- Khi vào phu nhân sẽ rời Vu Sơn ?
- Gặp được Mạc bang chủ, bổn nương đã có thể quay về Kim trang.
- Nói vậy phu nhân có thể đi ngay bây giờ.
- Có thể là như vậy ?
- Sao phu nhân không lưu lại Vu Sơn trang vài ngày để thư giản.
- Bội Phân cảm thấy nhớ Kim trang.
Y cười mỉm.
- Nếu Lăng phu nhân có quay về Kim trang thì cho Mạc mỗ gởi lời thăm hỏi đến lịnh thiếu gia. Mong thiếu gia bảo trọng.
Mạc Cựu ôm quyền.
Phu nhân bảo trọng... cáo từ.
Mạc Cựu dợm bước thì Lăng Bội Phân gọi lại:
- Mạc bang chủ khoan đi.
- Phu nhân có điều gì chỉ giáo.
- Phải chăng Trực Kiếm Sát Vương là một lời cảnh báo với Kim trang ?
Mạc Cựu lưỡng lự rồi nói.
- Điều Lăng phu nhân vừa hỏi có lẽ Lăng phu nhân phải gặp trực tiếp Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân thể mới biết được.

Nhìn vào mắt Mạc Cựu, Lăng Bội Phân buông tiếng thở dài nhưng lại mỉm cười nói:
- Đa tạ những lời Mạc bang chủ đã chỉ giáo.
Mạc Cựu khiêm tốn:
- Chỉ là chút lòng của Mạc mỗ. Phu nhân hãy bảo trọng.
- Bang chủ bảo trọng.
Mạc Cựu đi rồi, Lăng Bội Phân đóng cửa quay trở vào đứng bên cửa sổ nhìn về phía dãy núi xanh xa xa.
Người buông một tiếng thở dài khẻ nói:
- Thần Phục bang chủ Mạc Cựu.

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ TƯ
UY CHẤN KIM TRANG

Khác hẳn bộ mặt lạnh như tiền, Trực Kiếm Sát Vương là một người hào phóng, nhưng không phải hào phóng như Kim Ngạo Thiên thiếu gia của Kim trang. Nói đúng hơn là kẻ biết dùng ngân lượng để đi tìm sự thỏa mãn cho bản thân mình. Y biết dụng ngân lượng cho bản thân cũng đúng thôi, bởi y là một sát thủ khét tiếng trên giang hồ. Một kiếm thủ lấy cái chết của người khác để mưu cầu sự sống cho riêng mình.
Một người sống bằng lối sống như vậy tất phải biết sử dụng số ngân lượng mà mình kiếm được chứ. Khi đã dùng ngân lượng bằng cái chết của kẻ khác thì tất y phải hào phóng, bởi cuộc sống của y chẳng biết lúc nào sẽ chấm dứt.
Huống hồ Lý Phi Vân biết mình vừa làm một chuyện có thể kinh động cả giới võ lâm vì y đã vuốt mắt không nể mũi. Ngoại danh Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân chẳng mấy chốc vang động cả giới võ lâm giang hồ hắc đạo. Bởi chỉ có y mới dám đến Hàm Dương đòi lấy mạng Kim Ngạo Thiên lịnh thiếu gia của Kim trang. Y làm cái chuyện mà những kẻ hắc đạo cho là cuồng tâm, nếu không thì y muốn đi tìm cái chết. Từ lúc Trực Kiếm Sát Vương đến Hàm Dương, giết Giản Dị Cung chẳng khác nào một lời khiêu khích giữa y với Kim trang. Thì tiếng tăm của y đã lẫy lừng khắp giới hắc đạo.
Sao lại không lẫy lừng được chứ khi một sát thủ lại dám vuốt oai phụng hoàng.

Lý Phi Vân ngồi chễm chệ trên tràng kỹ, đứng hai bên là hai ả kỳ nữ đứng hầu. Họ chỉ vận mỗi một chiếc yếm mõng tanh không đủ che hết vùng nhũ hoa ngồn ngộn. Mà chỉ cố ý tạo thêm nét gợi cảm cho đôi gò bồng đảo là chính. Còn phần hạ đẳng thì chỉ lấy mảnh lụa che hờ, thế mới đúng là tốt khoe xấu che chứ, mà cả hai ả kỹ nữ của hương lầu có lẽ nghĩ phần thắt lưng trở xuống là vùng đáng để khoe nhất cho Lý Phi Vân chiêm ngưỡng, hay muốn làm gì thì làm.
Lý Phi Vân được hai người đó hầu hạ một cách chu đáo, và cẩn thận đến độ ngỡ y là lười nhác. Lười nhác đến mức chẳng thèm chuốc rượu ra chén để mà uống. Hai tay y trở nên thừa thải với sự chăm sóc của hai nàng kiều nữ.
Nếu nói hai tay y thừa cũng không đúng, bởi nó cũng bận bịu với việc truy tìm những vùng cấm trên cơ thể hai nàng kiều nữ đó.
Thỉnh thoảng hai ả kiều nữ lại phá lên cười khanh khách vừa ngã vào người họ Lý mỗi khi tay gã chạm vào đúng chỗ nhược của hai nàng.
Lý Phi Vân uống đến tuần rượu thứ ba, thì bắt đầu có những hành động mạnh bạo hơn với hai ả đó. Y vòng tay qua tiểu yêu của hai ả kiều nữ, kéo sát vào mình. Cả hai ả dán sát người vào Lý Phi Vân chứ đâu cần gã phải nói với họ.
Mặc dù chăm chút họ Lý nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn đến bốn nén bạc ròng để trên bàn. Cả hai đều biết sự hào phóng của Trực Kiếm Sát Vương, nhưng muốn để có được sự hào phóng kia thì trước tiên phải làm cho y thỏa mản tất cả những dục nhục trên cõi đời này.
Hai chiếc yếm sau cùng được cởi bỏ ra khỏi thân thể của hai ả kiều nữ để phơi đôi ngực với những quả đào trắng và mộng chín sức dục tình.
Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân thật sự hoan hỷ và hứng khởi với sự hầu hạ của hai người. Y uống cạn chén rượu mà ả kiều nữ đứng bên phải bưng cho, vừa nghĩ đến việc ả tới lúc hưởng lạc trên hai thân thể đang lõa lồ này.
Ý niệm đó trôi qua, Lý Phi Vân toan thực hiện nó thì bất ngờ có tiếng gỏ cửa. Đôi chân mày thấp và rậm của y nhíu lại.
- Ai...
Trực Kiếm Sát Vương thốt ra câu hỏi cụt lủn đó và theo một bản năng vô thức, y từ từ đặt tay vào đốc kiếm, đôi mắt vụt sáng lên.
Giọng nữ nhân nhỏ nhẹ cất lên:
- Thiếp được Tình ma ma sai đến hầu công tử.
Giọng nói của nữ nhân nghe thật ngọt và dịu dàng khiến Trực Kiếm Lý Phi Vân rút ngay tay lại. Y nói:

- Vào đi.
- Cửa đóng then cài, thiếp sao vào được?
Lý Phi Vân cười khẩy rồi nói:
- Nàng không mở cửa được thì đừng vào.
- Nếu công tử không cần thiếp thì tình ma ma sẽ trách thiếp.
Lý Phi Vân nhíu mày rồi khẻ gật đầu.
Y nhìn sang ả kiều nữ đứng bên trái.
- Nàng ra mở cửa cho nàng ta vào. Nếu bổn công thấy được thì để nàng ta lưu lại. Bằng không hợp nhãn, bổn công tử sẽ cho nàng ta ít kim lượng rồi đuổi ra ngoài.
Ả kiều nữ nguýt Lý Phi Vân với vẽ khônh đồng tình nhưng rồi cũng phải miễn cưỡng bước ra mở cửa chìu theo ý thích của hắn.
Cửa biệt phòng dịch mở. Kiều nữ chỉ vừa ngoài đôi mươi, trong bộ xiêm y trắng toát bước vào. Vừa thấy nàng, Lý Phi Vân đã ngơ ngẫn cả người, mắt lộ ánh tinh quang.
Y như bị cuốn ngay vào nhan sắc thoát phàm của nàng mà đâm ra ngơ ngẫn cả thần hồn lẫn thần sắc. Y quên hẳn cả hai ả kiều nữ đang lõa thể vừa đứng hầu bên mình.
Nàng bước đến bên mặt Lý Phi Vân, nhún người thật yểu điệu. Dáng cách của nàng đúng là một tiểu thư lá ngọc cành vàng, không có một chút gì gọi là trơ trẻn như những ả kiều nữ tại hương lâu.
Nàng nhỏ nhẹ nói như rót mật vào thính nhỉ của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân. Thiếp là Dương Tiểu Ngọc. Thiếp có thể hầu hạ công tử được chứ?
Lý Phi Vân rọi cặp mắt cú vọ hau háu vào mặt Tiểu Ngọc. Hắn ngắm dung diện hoa nhường nguyệt thẹn của Tiểu Ngọc như thể vừa bắt được, hay thấy được báu vật hiếm có trên đời này.
Trực Kiếm Sát Vương chỏi tay từ từ đứng lên. Y nhìn sang hai ả kiều nữ.
- Hai nàng có thể lui được rồi.
Hai ả kiều nữ có vẽ sững sốt với sự thay đổi đột ngột của Lý Phi Vân. Mới đây thôi khi Dương Tiểu Ngọc chưa xuất hiện, y còn muốn ân ái với họ, thế mà nay thì y hoàn toàn thay đổi, họ thực sự bất ngờ.
Thấy hai ả cứ đứng ngây ra. Lý Phi Vân gắt giọng nói:
- Hai nàng có nghe bổn công tử nói không?
Cả hai ả giật mình, vội ôm mớ xiêm y. Họ toan nhanh bước rời biệt phòng của Lý Phi Vân thì gọi họ lại.
- Khoang. Lý Phi Vân bực tức lấy tất cả số kim lượng trên bàn quăng xuống chân hai ả kiều nữ như thể quăng một miếng mồi ngon cho hai con chó hoang đang lúc thèm ăn.

Y vừa quăng bốn miếng vàng ròng vừa nói:
- Hãy cầm đi... Phần của bổn công tử cho ngươi đó.
Cả hai nhanh tay nhặt ngay lấy bốn nén vàng ròng, đã có được thứ làm họ muốn, thì đâu còn gì để buột họ ở lại hầu hạ một gã công tử mặt như trét sáp, vừa lạnh lùng vừa xấu xí. Họ nhanh chân lẩn ngay ra khỏi biệt phòng của họ Lý.
Khi cửa đóng lại Lý Phi Vân mới nói với Dương Tiểu Ngọc:
- Nàng bước đến đây.
Tiểu Ngọc bước đến bên Lý Phi Vân.
Y vòng tay qua vòng tiểu yêu của nàng, ngẫn mặt nói:
- Sao nàng muốn hầu hạ bổn công tử.
- Tình ma ma sai Tiểu Ngọc đến hầu hạ công tử.
- Tình ma ma sai nàng đến... chứ nàng không có ý hầu hạ bổn công tử.
Tiểu Ngọc cúi đầu xuống. Trông nàng cứ như một cánh hoa đang e dè trước sự xâm xoi của con ong Lý Phi Vân. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu Ngọc vừa đến hương lầu của tinh ma ma.
Nàng vừa mới đến hương lầu. Thảo nào ta không gặp nàng ngay từ lúc bước vào đây.Y vuốt bàn tay xuống đôi mông tròn căng và chắc nịch của Tiểu Ngọc.
Vừa vuốt ve đôi mông tròn và vung của nàng, Lý Phi Vân nói:
- Nàng biết cách hầu hạ ta chứ?
- Tiểu Ngọc đỏ mặt. Thẹn thùng, ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc biết múa... biết đàn, và biết hầu rượu ...công tử muốn Tiểu Ngọc hầu hạ cái gì? Đôi chân mày rậm của Lý Phi Vân nhướng lên.
Nàng biết múa à?
- Dạ.
Lời nói của Tiểu Ngọc như mật ngọt rót vào tai họ Lý. Gã dựa lưng vào thành tựa rồi nói:
- Được rồi...nàng múa cho ta xem. Vừa nói Lý Phi Vân vừa thả tay ra khỏi tiểu yêu nàng.
Tiểu Ngọc thối lại bốn bộ. Nàng đối mặt vối Lý Phi Vân nhỏ nhẹ nói:
- Nếu Tiểu Ngọc múa không hay, có điều chi sơ xuất, công tử đừng quở trách.
Phi Vân khoát tay.
Nàng múa đẹp hay xấu, ta không trách đâu. Ta chỉ biết thưởng cho nàng thôi. Nói rồi Lý Phi Vân lấy luôn một nén vàng đặt ra bàn. Y chỉ số kim lượng nói:
- Nếu nàng làm cho ta thỏa mản thì số kim lượng này sẽ thuộc về

nàng. Tiểu Ngọc chỉ mong công tử không chê là được rồi.
Lời nói của nàng khiến Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân càng hoan hỷ hơn nữa. Không chỉ một mình Trực Kiếm Lý Phi Vân hoan hỷ, mà bất cứ gã nam nhân nào trực tiếp đối nhãn với nàng. Nghe những lời nàng nói, đều cũng phải hoan hỷ. Bởi nàng có một giọng nói thật gợi cảm, gợi tình tợ một ca khúc đưa hồn gười ta vào vào chốn bồng lai tiên cảnh.
Không có nhạc, cũng chẳng có lời hát, nhưng Dương Tiểu Ngọc vẫn lượn sóng nhấp nhô theo mỗi động tác uốn éo khởi phát từ vòng tiểu yêu vừa nhỏ vừa xinh. Nàng đúng là một vũ công thiên bẩm. Nếu là vũ công khi múa cũng cần tiếng nhạc và lời hát nhưng nàng thì khônng. Nàng múa và tạo dáng bằng tất cả những đường nét thiên bẩm của tạo hóa ban tặng cho nàng. Nói cách nào đó thì Dương Tiểu Ngọc biết mình là một mỹ nữ. Biết những vẽ đẹp trời ban cho mình và biết cách để phơi những đường nét thanh tú gợi tình mà không vướng một chút nét trần tục thô thiển nào. Nàng dần dần hóa thành một tiên nử trong đôi con ngươi cú vọ của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.
Dương Tiểu Ngọc không cần phải trút bỏ xiêm y để phơi tất cả những đường cong của cơ thể ra trước mắt họ Lý.
Nếu nàng làm thế thì hoá ra chẳng khác gì những ả kiều nữ ở hương lầu đã từng hầu hạ Trực Kiếm Sát Vương bằng sự trơ trẻn của chốn lầu xanh.
Nàng không làm như vậy nhưng vẫn toát ra một sức hút mê tình ngồn ngộn. Đâu phải nữ nhân loã thể mới là đẹp, cái đẹp của nữ nhân chính là sự mập mờ. Tạo ra sự tò mò và quyến rũ nam nhân. Dương Tiểu Ngọc biết tận dụng vẽ đẹp thần bí đó của mình.
Nàng chỉ cho Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân thấy đôi tay trần mỗi khi màng tạo dáng. Nhưng chỉ với đôi tay trần có làn da trắng như bông bưởi kia đã tạo ra trong họ Lý một cảm giác rạo rực xuân tình. Một thứ cảm giác mà tưởng đâu y đã quên bẳng đi trong cuộc sống phiêu bạt vì mưu sinh của mình.
Chính cảm giác rạo rực đó khiến cho đôi con ngươi tim híp của Lý Phi Vân tường như dựng ngược lên để tóm thâu lấy nhân dạng kiều diễm thoát tục của nàng Dương Tiểu Ngọc.
Khi Dương Tiểu Ngọc dừng múa rồi, họ Lý vẫn còn ngẫn ngơ, thất hồn như bị nàng dẫn vào cõi mơ hồ hay một giấc mộng liêu trai thoát hẳn khỏi thực tại.
Khi Dương Tiểu Ngọc lên tiếng, Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân mới thoát khỏi cảm giác mơ hồ mà nàng mang đến trong tâm thức

gã.
- Công tử không chê Tiểu Ngọc.
- Không một điểm gì để bổn công tử tìm ra một lời chê trách.
Y ngoắt nàng.
- Hãy đến đây với bổn công tử.
Tiểu Ngọc bước đến bên Lý Phi Vân. Không như lần trước, Lý Phi Vân có một lúc hai đoá hoa xinh đẹp của hương lầu hầu hạ mà vẫn trơ trơ tìm kiếm cảm xúc xuân tình, với Dương Tiểu Ngọc y cảm nhận cảm xúc đó ngồn ngộn đã dâng tràn ngay khi nàng bắt đầu cho y thưởng thức những điệu múa kỳ tuyệt.
Lý Phi Vân vòng tay ôm cứng lấy vòng tiểu yêu của nàng, kéo vào người gã. Đôi vòng tay của Lý Phi Vân háo hức xiếc chặt lấy vùng tiểu yêu nhỏ nhắn của nàng, vừa nói:
- Tiểu Ngọc... ta thích nàng lắm...nàng đã khiến cho trái tim Lý mỗ mềm nhũn ra. Nàng đã làm ta ngây ngất với nàng. Y nói rồi dụi mặt vào vùng thượng đẳng của nàng cốt để ngửi đượ mùi da thịt thơm tho đang tỏa ra từ cơ thể vừa mới cho y những cảm xúc xuân tình.
Tiểu Ngọc vòng tay qua cổ Trực Kiếm Sát VươngLý Phi Vân. Chẳng biết nàng có phải tình với y không, hay là một động lực nào đó mà người hơi ưởng ra để cho gã sát thủ Kiếrn Vương có thể ôm trọn lấy một vùng đồi non của nàng.
Nàng nhỏ nhẹ vào tay Lý Phi Vân.
- Công tử có phải là Lý Phi Vân.
Nghe nàng hỏi câu đó, Lý Phi Vân vội vã đáp lời:
- Lý Phi Vân, Trực Kiếm Sát Vương chính là ta.
- Vậy chàng là một Kiếm Thủ sát nhân khét tiếng trong giới hắc đạo hiện nay?
- Không sai.
- Thế chàng có biết MỸ DIỆN ĐƯỜNG LANG không?
Mùi thơm từ cơ thể nàng phả ra vào khứu giác của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân làm cho hắn mụ cả người. Tâm thức hắn mụ mẫm bởi mùi xạ hương đó thì còn đâu đủ minh mẫn, sáng suốt để nghiệm ra những lời nói của nàng.
Y mơ hồ nghĩ thầm.
- "Bây giờ đâu phải là lúc nàng nói với y những câu đại loại như thế để làm gì. Đây là thời khắc đáng ra phải cho nhau những lời tình tứ ngọt ngào nhất mới đúng".
Ý niệm đó trôi qua y mới giật mình nghĩ lại.
- "Sao Tiểu Ngọc lại thốt ra những câu hỏi như vậy".
Trực Kiếm Sát Vương toan đẩy Tiểu Ngọc ra nhưng đã qúa muộn. Y

chỉ kịp ngẩn mặt nhìn lên. Chân diện xinh và mộng như tố nữ trong tranh của Tiểu Ngọc đập vào hai con ngươi hắn thì cũng là lúc cảm giác nhói buốt nơi đại huyệt Phi Vân lan khắp cơ thể.
Lý Phi Vân buột miệng nói:
- Mỹ diện Đường Lang...
Y nói bấy nhiêu rồi gục đầu vào ngực Tiểu Ngọc như thể bị vùng đồi hoa còn kín đáo của nàng rút lấy.
Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân chẳng biết mình lịm đi bao nhiêu lâu, nhưng khi tỉnh giấc thì lại thấy mình đang nằm trên một sàn đá lạnh băng. Khí lạnh từ bốn bức tường tỏa ra làm cho y phải rùn mình. Trực quan của một sát thủ mách bảo y đang ở trong một ngục thất.
Lý Phi Vân chỏi tay ngồi lên. Đúng là y đang ở trong một ngục thất, với bốn bức vách đá toát ra khí se lạnh, xuyên qua trang phục thấu vào tận xương tủy.
Ánh sáng từ bốn chiếc chân đèn bùng cháy một lượt tỏa ra khiến mắt của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân lóa mắt. Y phải vòng tay che đôi nhản quan của mình lại.
Khi mắt y đã quen với ánh sáng chói chang từ bốn chiếc chân đèn mới từ từ hạ tay xuống. Đập ngay vào mắt Trực Kiếm Sát Vương là Kim trang chủ Lăng Bội Phân. Đứng bên cạnh Lăng Bội Phân là Dương Tiểu Ngọc và một thiếu nữ.
Lăng Bội Phân vận cung trang có điểm những hạt minh châu óng ánh. Trông như một vị thánh mẫu nơi cõi thượng giới, còn Tiểu Ngọc và thiếu nữ chẳng khác nào những cung nữ chốn tiên giới.
Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân buông một tiếng thở dài.
- Tại hạ đã rơi vào tay của Kim trang trang chủ phu nhân rồi. Còn đợi gì mà chưa ra tay hành xử lấy mạng Lý mỗ.
Lăng Bội Phân chấp tay sau lưng nhìn Lý Phi Vân. Ánh mắt phượng của người thật ôn nhu rồi nhìn vào Lý Phi Vân. Người điểm nụ cười rồi nói:
- Nếu như bổn nương muốn lấy mạng công tử trả thù cho Giản Dị Cung thì công tử đâu còn có thì gian sống để nói ra những lời nói đó.
Lý Phi Vân từ từ đứng lên nhìn Lăng Bội Phân.
Lăng phu nhân muốn Lý mỗ cầu sinh sự sống à. Thế thì phu nhân lầm rồi. Lý Phi Vân làm thì chịu. Chẳng cầu xin ai bao giờ.
- Bổn nương biết một kiếm thủ như các hạ. Dám làm một chuyện khuấy đảo Kim trang thì đâu phải tầm thường. Kẻ tầm thường không dám làm chuyện đó.
Một người không tầm thường thì đâu xem cái chết nhẹ tợ lông hồng.
- Thế Kim trang chủ phu nhân định làm gì Lý Phi Vân? Lý mỗ chẳng

cầu xin sự độ lượng khoang dung của phu nhân.
Lăng Bội Phân cười mỉm.
- Bổn nương muốn biết người ta thuê các hạ bao nhiêu để lấy mạng Kim Ngạo Thiên. Hay đúng hơn là mội lời cảnh báo cho bổn nương.
Lý Phi Vân phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:
- Tại hạ chỉ muốn nhận đủ số lượng mình muốn thôi.
- Đó là bao nhiêu?
- Phu nhân hỏi để làm gì .
- Bổn nương có thể cho Lý các hạ gấp mười lần số lượng mà người ta đã thuê các hạ.
Lý Phi Vân lại phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Lý mỗ nghe tiếng Kim trang chủ phu nhân Lăng Bội Phân là người thông tuệ, biết nhìn xa trông rộng, hiểu thấu tình đạt lý... nhưng y bỏ ngang những lời nói, khẻ lắc đâu rồi mới nói tiếp.
- Những lời truyền tụng về Lăng phu nhân e rằng chỉ là những lời sáo rỗng. Phu nhân chẳng biết gì về một sát thủ như Lý Phi Vân.
Những tưởng đâu lời nói của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân sẽ khiến Lăng Bội Phân phẩn nộ, nhưng người chẳng có một chút phản ứng gì. Kim trang chủ Lăng phu nhân không phẩn nộ, nhưng người tức giận lại là Dương Tiểu Ngọc. Nàng nhìn Lăng Bội Phân.
- Nương nương.
Lăng Bội phân khoát tay ra dấu cho Tiểu Ngọc im lặng, từ tốn nói với Lý Phi Vân.
- Bổn nương rất thích nghe lời nói này của Lý các hạ. Nếu là một sát thủ chân chính thì phải biết giữ uy ngôn của mình. Không có uy ngôn đâu phải là một sát thủ. Bổn nương nói đúng chứ?
- Phu nhân nói rất đúng. Nhưng tại sao phu nhân còn hỏi tại hạ nhận bao nhiêu kim lượng và đòi trã thêm gấp mười lần.
Lăng Bội Phân mỉm cười ôn nhu nói:
- Bởi vì bổn nương ngưỡng mộ hành tung của các hạ.
Lý Phi Vân cười khẩy, rồi nói:
- Tại hạ đã làm uy danh của Kim trang trên chốn võ lâm giảm đi phần nào.Phu nhân lại còn ngưỡng mộ. Quả là rất lạ đối với Lý Phi Vân đó. Thật ra phu nhân muốn gì, cứ nói đại ra đi.
Lăng Bội Phân vẫn từ tốn hỏi Phi Vân:
- Vậy theo ý của công tử, bổn nương muốn gì nào?
Đôi chân mày của Lý Phi Vân nhíu lại. Y tỏ vẻ bất nhẩn.
- Tại hạ làm sao biết được ẩn ý trong đầu phu nhân. Bây giờ tại hạ đã rơi vào tay phu nhân rồi. Muốn dùng cực hình gì cũng được, hoặc cho Lý mỗ một nhát kiếm là xong. Cần gì Lăng Phu nhân phải quanh

co. Vong hồn của Giản Dị Cung hẳn rất hoan hỷ khi biết Lăng Bội Phân phu nhân trả được thù cho gã.
- Nếu bổn nương làm vậy, chắc chắn Giản Dị Cung môn khách sẽ rất hoan hỷ nhưng bổn nương không làm vậy.
Lý Phi Vân hất mặt.
- Vậy phu nhân sẽ làm gì Lý mỗ.
- Bổn nương muốn tử kiếm chiêu của các hạ.
Vẻ mặt của Lý Phi Vân trông thật ngờ nghệch ngớ ngẩn. Bất giác y lặp lại câu nói của Lăng Bội Phân.
- Phu nhân muốn thử kiếm chiêu của tại hạ à?
- Nếu như ý các hạ không cho bổn nương là hạng nhi nữ tầm thường. Nếu là hạng nhi nữ tầm thường thì đâu thể có danh trong chốn võ lâm giang hồ.Lăng Bội Phân khẽ gật đầu ôn nhu nói tiếp:
- Bổn nương rất mong được các hạ nhận lời chấp nhận tỷ kiếm với bổn nương.
- Lý mỗ rất sẳn lòng.
- Bổn nương cũng nói cho công tử biết, đây là cơ hội để công tử giữ lại mạng của mình, nếu thắng bổn nương. Bằng không thắng được, công tử phải nhận mặt cái chết thảm khốc lắm đó.
- Lý Phi Vân có cơ hội à?
Trong hoàn cảnh hiện nay của Lý công tử. Lý công tử nên tin vào lời của bổn nương.
- Phu nhân nói rất đúng. Tại hạ đâu thể bỏ qua một cơ hội như thế này.
Lăng Bội Phân nhìn lại Dương Tiểu Ngọc, ôn nhu nói:
- Đem kiếm cho Lý công tử.
Thanh trường kiếm của Lý Phi Vân được Tiểu Ngọc đưa đến và đặt vào tay gã.
Y nhìn nàng.
- Ta không ngờ Mỹ Diện Đường Lang cũng là người của Kim trang.
- Điều đó chẳng có gì đáng để Lý công tử phải quan tâm.
Tiểu Ngọc lui bước đứng bên Lăng Bội Phân.
Lý Phi Vân nhìn Lăng Bội Phân từ tốn nói:
- Sao Kim trang chủ phu nhân lại có ý ban cho Lý mỗ cơ hội này.
- Bổn nương cho Lý công tử cơ hội để Lý công tử không nói bổn nương dùng hạ sách khống chế công tử.
Lý Phi Vân ôm quyền nói:
- Bái phục Lăng phu nhân.
- Công tử không cần khách sáo như vậy đâu, mà hãy cố tận dụng cơ hội này.

- Đã là cơ hội thì khó đến với tại hạ hai lần. Tất Lý mỗ phải biết tận dụng. Nếu không tận dụng nó, e rằng phu nhân sẽ thất vọng về tại hạ.
- Đúng...Bổn nương sẽ rất thất vọng nếu không được chứng kiến thấy các hạ tận dụng cơ hội mà ta ban tặng.
Lăng Bội Phân chấp tay sau lưng bước đến hai bộ.
Lý Phi Vân hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Phu nhân sẵn sàng rồi chứ.
- Bổn nương đang chờ Lý các hạ xuất thủ.
- Lý mỗ không khách sáo. Lời còn đọng trên cửa miệng thì gã kiếm quan đã xuất hiện như một tia chớp bạc ngời chém xã đến Lăng Bội Phân. Kiếm chiêu của y nhanh không thể tưởng, nhưng Kim trang chủ Lăng Bội Phân như thể đọc được ý định của đối phương, người chỉ hơi bước dạc qua bên trái nửa bộ.
Lưỡi trường kiếm lượt sạt qua hông phải chỉ trong đường tơ kẻ tóc.
Vừa tránh chiêu công của Lý Phi Vân. Lăng Bội Phân vừa nói:
- Lý công tử đúng là một sát thủ vị kiếm bất dung tình.
Lý Phi Vân dương như không thể chuyển bộ mà đâm hoành kiếm đâm thẳng vào đại huyệt chân tâm của Kim trang chủ Lăng Bội Phân.
Y vừa biến chiêu.
- Lăng phu nhân biết thì đã muộn rồi.
Thốt ra câu nói đó, Lý Phi Vân đoán chắc Lăng Bội Phân không thể né tránh được sát kiếm này của y. Nếu như Lăng Bội Phân né tránh thì tự khắc sẽ rơi vào thế hạ phong và y sẽ dễ dàng khốn chế người.
Nhưng sự phản xạ của Lăng Bội Phân khiến họ Lý giật mình. Người chỉ điểm mủi hài, thân pháp lộn một vòng trong không trung ngay phía trên lưỡi kiếm của họ Lý. Cùng với bộ pháp hoài long đó, đôi ngọc thủ phát tác khiến hai đạo chỉ tới mũi kiếm của họ Lý.
- Chát...chát...
Uy lực của chỉ khí đẫy mũi kiếm của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân chùng xuống bên dưới. Lý Phi Vân chùn bộ, chuyển thanh trường kiếm chếch lên phía trên, dụng công lực dồn vào thanh kiếm. Một đạo kiếm khí phát ra, đầu mũi kiếm hướng vào yết hầu của Lăng Bội Phân.
Đâv là sát chiêu thứ ba mà Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân phải dụng đến từ lúc bước chân vào cuộc kiếm sống bằng lưỡi kiếm, phải nói Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân chưa bao giờ dùng đến ba chiêu để giết người. Thậm chí y chua bao giờ dùng đến chiêu thứ hai, chính gì lẽ đó mà y có ngoại hiệu Trực Kiếm.
Những kẽ chết bởi kiếm của y không phải là những cao thủ tầm

thường của giới võ lâm, nếu không muốn nói là những đại cao thủ có danh tiếng trong giới giang hồ nhưng tất cả chỉ được gã tống tiễn xuống a tỳ chầu diêm chúa chỉ bằng một chiêu kiếm.
Chỉ một chiêu kiếm duy nhất thôi. Thế mà nay khi giao thủ với Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ, Lý Phi Vân đã dùng đến chiêu thứ ba, chiêu kiếm sát tử. Mỗi chiêu là một cửa a tỳ buộc đối phương phải bước vào, thế nhưng kiếm của gã vẫn chưa thể làm gì được Lăng Bội Phân.
Lăng Bội Phân hơi ưỡn người về sau để cho đại kiếm khí lướt sạt qua mặt mình. Mặc dù tránh được đạo kiếm khí của Lý Phi Vân nhưng Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ hoàn toàn đỗ bỏ tất cả những tử huyệt của mình. Đối với một vị kiếm thủ vị kiếm bất dung tình như Lý Phi Vân thì Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ đã tự kết liễu mạng sống của rnình.
Đôi chân mày của Lý Phi Vân nhíu lại. Y nhanh miệng nói:
- Phu nhân sẽ chết bởi tử nguyệt khí quan.
Y vừa nói vừa chuyển mũi kiếm đâm vào yết hầu Lăng Bội Phân.
Nếu như Lăng Bội Phân bật ngược người lên thì đúng là tự mình đâm đầu vào cái chết. Cuộc kiếm chứng kiếm chiêu sẽ kết thúc bằng cái chết của Kim trang trang chủ phu nhân Lăng Bội Phân.
Nhưng không như sự tính toán của Lý Phi Vân, Lăng Bội Phân vẫn ngã ngữa về sau, chẳng khác nào một vũ công uốn người một cách mềm mại. Cùng với động tác đó, thì đôi song thủ với một thức song long xuất hải, vỗ vào lưỡi kiếm của y. Đôi ngọc thủ thanh mãnh kết chặc lấy lưỡi kiếm.
Lăng Bội Phân dặm nhẹ đôi chân. Thân pháp người trượt luôn theo đà kiếm của Lý Phi Vân kéo theo cả gã.
Mũi kiếm đâm thẳng vào vách thạch thất.
- Keng...
Tay kiếm của Lý Phi Vân hơi nhói buốt bởi lối biến hóa không lường của đối phương. Y toan rút kiếm lại thì Lăng Bội Phân lòn người qua lưỡi kiếm, một chân quỳ xuống sàng gạch, chân kia tung ra một cước công vào hai đầu gối của y.
- Bốp...
Lý Phi Vân thối liền bốn bộ. Cảm giác nhức nhối từ đầu gối chân phải lan nhanh lên phía trên. Y rút kiếm về nhìn Lăng Bội Phân, từ tốn nói:
- Tại hạ thua...
Nói dứt câu y quăng thanh kiếm xuống đất.
- Phu nhân...hãy ra sát thủ đi.
Lăng Bội Phân chấp tay sau lưng nhìn Lý Phi Vân.

- Bổn nương sẽ lấy mạng Lý công tử, nhưng không phải lúc này.
Nói rồi Lăng Bội Phân quay bước đi thẳng một mạch ra cửa thạch thất.
Lăng Bội Phân đi rồi. Dương Tiểu Ngọc mới bưng một chiến mạn gỗ bước đến trước mặt Lý Phi Vân. Trên mạn gỗ đó có một hoàn dược đen bóng.
- Lý công tử hãy dùng hoàn dược nay.
Lý Phi Vân buông tiếng thở dài.
Một kiếm thủ chỉ muốn chết bằng một nhát kiếm.
Tiểu Ngọc nói:
- Đây không phải là độc dược để tống tiển xuống a tỳ mà là hoàn dược hồi nguyên. Phu nhân muốn công tử lấy lại chân khí đã cạn kiệt qua cuộc giao đấu vừa rồi.
Lý Phi Vân sững sờ với sự u ái này. Y nghĩ thầm:
- "Lý mỗ không tin có người tốt như thế trên đời này. Đây là độc dược thì nói thẳng ra cho rồi".
Trực Kiếm Lý Phi Vân nhón tay lấy hoàn dược bỏ vào miệng nhai rồi nuốt chẳng chút e dè.
Tiểu Ngọc chờ gã uống xong hoàn dược mới từ tốn nói:
- Mời Lý công tử theo Tiểu Ngọc.
Nàng đưa Lý Phi Vân rời thạch thất đến một toà biệt lầu, toạ lạc trên một ngọn đồi, chung quanh có hoa viên và những thảm cỏ bao bọc. Trong biệt lâu tất cả mọi vật dụng đều được làm bằng bạc. Một đại yến đã bày sẵn với những nàng cung nữ đã sẵn sàng hầu hạ.
Tiểu Ngọc nhìn Lý Phi Vân nhỏ nhẹ nói:
- Lý công tử sẽ lưu lại đây chờ sự định đoạt của Lăng Phu nhân. Công tử hãy xem tòa biệt lâu này như là nhà của người. Có thiếu gì cứ gọi và sai khiến a hoàn của người.
Tiểu Ngọc nói rồi, hơi cuối người xuống.
- Cáo từ.
Nàng toan lui bước thì Lý Phi Vân gọi lại:
- Dương cô nương...
Tiểu Ngọc nhìn Lý Phi Vân.
- Lý công tử cần gì ạ?
Y cúi mặt.
- Lý mỗ muốn biết tại sao Kim trang trang chủ Lăng phu nhân lại đối xử tại hạ như vậy?
Tiểu Ngọc mỉm cười từ tốn nói:
- Để tiển một người xuống cỏi diêm chúa, Lăng Bội Phân phu nhân lúc nào cũng cho hưởng những đặc ân sau cùng trong kiếp làm

người. Công tử hãy thụ hưởng.
Nàng nhìn vào mặt Lý Phi Vân rồi lui bước ra khỏi biệt lâu. Khi còn lại một mình Lý Phi Vân mới bước ra khỏi mái hiên biệt lâu. Y nghĩ chung quanh tòa biệt lâu sẽ có cao thủ rình rập phòng khi y bỏ trốn, những ý đó sớm tan ngay trong tâm tưởng Lý Phi Vân khi chẳng thấy bóng người nào.
Y nhìn ra ngoài khu hoa viên vây bọc quanh biệt lầu tự hỏi với mình.
-"Đúng ra Lăng phu nhân phải lấy mạng mình, cớ sao đối xử với ta như thế này".
Câu hỏi đó Lý Phi Vân Trực Kiếm Sát Vương muốn tìm lời giải đáp nhưng chẳng thể nào tìm ra câu trả lời. Nếu y muốn có câu trả lời thì chỉ một người duy nhất trả lời cho y biết đó là Lăng Bội Phân, nhưng lúc này y đâu thể nào tìm được người. Mãi mãi đó là câu hỏi bí ẩn trong tâm thức của họ Lý.
Thật ra Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân tìm được câu trả lời cho sự thắc mắc của gã thì đâu còn là một sát thủ Dị Kiếm vô tình, đâu phải là kẻ tìm kế sinh nhai bằng lưỡi kiếm vô tâm. Mà đã sánh vai ngang với Kim trang trang chủ Lăng Bội Phân đã không đối mặt với y như thế này.
Phận kiếp của y đã được định đoạt như một thanh kiếm sống. Một kiếm thủ đúng với số phận của y, mãi mãi chỉ là người cầm kiếm để tuân theo ý của Lăng Bội Phân.

HỒI THỨ NĂM
QUỶ BỘ VÔ ẢNH TƯỚNG

Kim trang chủ Lăng Bội Phân ngồi trên chiếc ngai bằng gỗ trầm hương lên nước bóng lộn với những đường vân mây. Đứng trước mặt trang chủ phu nhân là Kim Ngạo Thiên.

Phu nhân nhìn Kim Ngạo Thiên từ đầu đến chân.

- Ngạo Thiên...con đã lớn rồi.

- Mẫu thân mới biết Ngạo Thiên lớn à. Ngạo Thiên đã là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Cả Lạc Dương ai cũng biết đến Kim Ngạo Thiên.

Lăng Bội Phân gật đầu.

- Thế mà hôm nay, mẫu thân mới nghe con nói điều đó. Hôm

nay mẫu thân gọi con đến đây có chuyện muốn nói với con.

- Ngạo Thiên đang đứng đây nghe mẹ nói:

Lăng Bội Phân đứng lên chấp tay sau lưng.

Mẫu thân muốn nói với con, sắp tới đây Kim trang còn nhiều sự thay đổi.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Ngạo Thiên nhíu lại.

- Mẫu thân...Kim trang sao lại thay đổi...đó là thay đổi gì.

- Sự thay đổi đó mẹ chỉ đoán bằng trực giác mà thôi. Còn thay đổi như thế nào thì mẫu thân cũng chưa biết. Nhưng bất cứ một sự thay đổi nào xảy đến thì Ngạo Thiên cũng phải trở thành nam tử hán biết giữ cơ nghiệp của phụ thân và mẫu thân, biết làm rạng rỡ Kim Trang. Nếu có sự thay đổi thì con phải gánh vác và tiếp tục sự nghiệp của Kim trang.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Ngạo Thiên hứa sẽ không làm mẫu thân thất vọng.

Nhìn vào mắt Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân khẽ gật đầu:

- Nghe Ngạo Thiên nói câu này, mẹ rất hoan hỷ và kỳ vọng vào con.

Kim Ngạo Thiên vòng hai tay ngẫn cao đầu tự hào nói:

- Kim Ngạo Thiên của mẫu thân không phải là người tầm thường. Nếu con tầm thường đã không phải là Kim Ngạo Thiên. Mẫu thân đồng ý không?

-Rất đồng ý. Vậy con hay cho mẫu thân biết, kẻ tầm thường khác với kẻ không tầm thường là gì nào?

Ngạo Thiên mở to đôi mắt hết cỡ nhìn Lăng Bội Phân.

- Ơ... mẫu thân hỏi khó trả lời quá.

- Sao lại khó trả lời.

- Ơ... Ngạo Thiên không hiểu ý của mẫu thân. Ngạo Thiên chắc lưỡi rồi nói:

- Ngạo Thiên chỉ có thể nói người không tầm thường chính là mẫu thân và người tầm thường thì giống như...

Ngạo Thiên ngập ngừng suy nghĩ rồi nói:

- Thì cũng giống như Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân vậy.

Mẫu thân và Lý Phi Vân cũng là một con người như nhau. Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân còn có thể trở thành một kiếm thủ kỳ tuyệt. Nếu như y có được một chút gì đó của một người không tầm thường thì y đã có thể mơ đến một ngày nào tự xưng là kiếm khách thiên hạ vô địch.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Ngạo cứ cho y là thiên hạ vô địch kiếm cũng không bằng

mẫu thân.

- Thế thì Ngạo Thiên hãy nói cho mẹ biết, mẫu thân hơn Lý Phi Vân kia ở chỗ nào.

Ngạo Thiên cau mày, mặt căng ra để suy tư. Chàng suy nghĩ một lúc rồi chỉ vào đầu mình.

- Ngạo Thiên hiểu ra rồi.

- Con hiểu gì?

- Mẫu thân hơn hẳn Lý Phi Vân cái đầu, người không tầm thường là người có đầu óc thông minh, biết phán đoán, biết suy nghĩ.

Lăng Bội Phân phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của Lăng Bội Phân thật hoan hỷ và thỏa mãn. Nghe Lăng Bội Phân phì cười, Ngạo Thiên cũng cười theo. Chờ cho Lăng Bội Phân cắt tràng tiếu ngạo đó, Ngạo Thiên mới nói:

- Mẫu thân con nói đúng chứ?

- Rất đúng. Giữa người không tầm thường và người tầm thường chỉ khác nhau ở một điểm duy nhất đó là trí óc. Mẫu thân chỉ sợ Ngạo Thiên không nhận biết điều đó.

- Ngạo Thiên là người không tầm thường mà.

Hơi ưỡn ngực với vẻ tự mãn, Ngạo Thiên nói:

- Nếu Ngạo Thiên là người tầm thường thì chắc chắn không thể trả lời được câu hỏi của mẫu thân.

Lăng Bội Phân gật đầu.

Bước đến bên Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân từ tốn nói:

- Ngạo Thiên đã trả lời đúng câu hỏi của mẫu thân...mẫu thân ban thưởng cho con. Ngạo Thiên giả lã cười. Ngạo Thiên vẫn còn ngân lượng để dùng mà.

Nhìn vào mắt Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân nghiêm giọng nói:

- Mẫu thân không thưởng cho con ngân lượng, mà thưởng cho con một thanh kiếm. Thanh kiếm này chỉ một người được sử dụng. Người dụng thanh kiếm này phải là người không tầm thường mới được dụng.

Ngạo Thiên nói:

- Mẫu thân định ban thanh Can Tương kiếm cho con à?

- Kim trang của chúng ta đâu có Can Tương kiếm. Thanh kiếm Can Tương cũng chỉ là một thanh kiếm không có hồn. Mặc dù nó là một báu vật chém sắt như chém bùn.

- Vậy thanh kiếm mẹ bang cho con hẳn là báu kiếm con quý hơn Can Tương kiếm. Mẹ có thể cho Ngạo Thiên đoán thanh kiến đó không?

Lăng phu nhân gật đầu.

- Ngạo Thiên đoán thử xem.

Ngạo Thiên xoa trán rồi nói:

- Thanh kiếm mẹ sắp ban thưởng cho Ngạo Thiên là một thanh báu kiếm, vậy trước tiên nó phải là thanh kiếm chém sắt như chém bùn. Giống với thanh kiếm Can Tương.

Nhìn Lăng Bội Phân, Ngạo Thiên nhướng mày hỏi:

- Ngạo Thiên đoán đúng không?

- Nói tiếp.

- Chui kiếm thì nhất đinh phải có những viên dạ minh châu có giá trị vạn lạng. Vỏ kiếm cũng thế. Nếu theo ý của Ngạo Thiên thì một thanh kiếm báu hẳn phải có giá trị rất lớn. Không dưới vạn lạng kim lượng.

- Ngạo Thiên nói đúng chứ?

Lăng Bội Phân lắc đầu.

- Lần này Ngạo Thiên của mẫu thân đoán sai rồi.

- Con đoán sai à?

- Rất sai.

- Thế thanh kiếm báu mẹ ban cho con là thanh kiếm gì?

- Một thanh kiếm sống. Nếu là một kiếm thủ thì chỉ là người biết dụng kiếm. Ai cũng có thể dụng kiếm được và ai cũng có thể trở thành thiên hạ vô địch kiếm. Nhưng người biết dụng kiếm thủ thì chẳng có mấy ai. Để rèn ra một thanh kiếm báu chém sắt như chém bùn chỉ cần một thời gian, luyện một thế chiêu kiếm sát cũng chỉ cần thời gian, nhưng để có được một thanh kiếm sống có khi phải cần cả một đời người.

Nhìn vào mắt Kim Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân ôn nhu nói tiếp:

- Giá của thanh kiếm sống là giá của một con người. Mà con người thì vô giá. Làm cho con người làm chủ bản thân mình, làm chủ kẻ khác.

Đặt tay lên vay Ngạo Thiên.

- Nhưng làm chủ thanh kiếm sống thì đó không phải là người tầm thường. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Lăng Bội Phân.

- Mẫu thân tặng cho con thanh kiếm sống Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ nhìn Lăng Bội Phân.

- Ngạo Thiên...

Lăng Bội Phân khoát tay ngăn lời Ngạo Thiên.

Mẫu thân biết con phải ngạc nhiên và tò mò. Nhưng con đã tự nhận mình là người không tầm thường, tất phải biết sử dụng được thanh kiếm mà mẫu thân ban cho con. Có dụng được nó con mới là

người không tầm thường, mới là sự kỳ vọng của mẫu thân.

Ngạo Thiên ngập ngừng.

- Ngạo Thiên hiểu ý của mẫu thân.

Lăng Bội Phân mỉm cười.

- Mẹ biết con là người thông minh.

Ngạo Thiên hỏi mẹ. Tại sao mẹ tặng con thanh kiếm Lý Phi Vân?

- Bởi trực giác của mẹ mách bảo, Kim Ngạo Thiên sẽ dụng được thanh kiếm đó.

Ngạo Thiên lưỡng lự rồi nói:

- Nếu như Ngạo Thiên không nhận.

Đôi chân mày Lăng Bội Phân nhíu lại, rồi nghiêm giọng nói thật chậm:

- Kim Ngạo Thiên phải nhận, đó là sự bắt buột và cũng phải là sự minh chứng con không phải là người tầm thường. Hãy biết dụng kiếm như một người đỉnh thiên lập địa.

Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống mũi giày mình.

Lăng Bội Phân nhiêm giọng nói:

- Mẫu thân sẻ đích thân trao thanh kiếm đó cho Ngạo Thiên. Còn dụng được thanh kiếm đó hay không là tuỳ ở con. Chỉ có điều này ta nói cho con biết. Người đụng kiếm song rất dễ bị đứt tay nếu không muốn nói là mất mạng. Lăng Bội Phân ngưng lời thì Kim Ngạo Thiên rùn mình. Toàn thân nỗi đầy một lớp gay ốc. Làm sao Ngạo Thiên không rùn mình được khi nghe bên cạnh mình lúc nào cũng một bộ mặt đăm đăm như trét sáp. Một bộ mặt sát nhân vô hồn vô cảm.

Ngạo Thiên nghĩ thầm:

- "Tại sao mẫu thân lại muốn trao cái gã kiếm thủ đã từng toan giết mình. Không khéo gã dỡ chứng bất tử thì mình tiêu mạng như chơi".

Ngạo Thiên muốn nói ra ý tưởng này cho Lăng Bội Phân biết nhưng khi ngẩn lên thì đã tiếp nhận ngay chân diện vừa nghiêm vừa lạnh của mẫu thân nên chàng không nói được. Chàng miễn cưởng nói:

- Mẫu thân đã suy nghĩ kỷ rồi à?

- Không phải suy nghĩ mà là ý muốn của mẫu thân.

- Mẫu thân cho Ngạo Thiên suy nghĩ lại không?

Lăng Bội Phân lắc đầu:

- Không...

Ngạo Thiên nhăn mặt.

Vậy thì Ngạo Thiên buột phải nhận để làm người không tầm thường.

Lăng Bội Phân gật đầu.

- Con phải tiếp nhận.

Buông tiếng thở dài. Ngạo Thiên nói:

- Con sợ...

Lăng Bội Phân khoát tay.

- Nếu Ngạo Thiên sợ thì không phải Kim Ngạo Thiên.

Lăng Bội Phân nhìn vào mắt Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Con có thể đi được rồi.

Nhìn lại Bội Phân lần nữa.

- Ngạo Thiên lui bước.

Buông một tiếng thở dài. Ngạo Thiên quay qua khỏi biệt phòng của Lăng Bội Phân. Rời khỏi Kim trang, Ngạo Thiên vừa đi vừa nghĩ về những lời nói của mẫu thân. Chàng đã nghiệm ra phía sau vỏ bề ngoài nghiêm trang và đoan thục của mẫu thân mình là con người thứ hai, một con người không tầm thường với tất cả sự lạnh lùng và tàn nhẫn của một vị Kim trang chủ.

Ngạo Thiên nhẩm nói:

- Mẫu thân vẫn là một người của giới võ lâm giang hồ. Hình như đã là người của giới võ lâm rồi thì chẳng thể nào rút chân ra được. Mẫu thân cũng muốn ta nhún chân vào chốn võ lâm như người.

Nếu như Kim Ngạo Thiên là người của võ lâm, chẳng biết mình có làm được như mẫu thân không nhỉ?

Có người bước đến bên cạnh chàng. Ngạo Thiên quay sang nhận ra đó là Cù Bá Nhâm.

Chàng mừng rỡ reo lên:

- A...Cù tiền sinh.

Cù Bá Nhâm vuốt râu nói:

- Kim thiếu gia lại đến Hàm Dương bách niên tửu.

- Ngạo Thiên không đến đó thì biết đi đâu bây giờ. Chàng giã lã cười rồi nói tiếp:

- Nhưng Ngạo Thiên sẽ không đến Hàm Dương Bách Niên tửu lâu mà sẻ đi cùng với Cù Tiên sinh.

- Thiếu gia không ngại đi với một lão hủ vô danh tiểu tốt à?

- Tất nhiên là không rồi. Vãn sinh còn muốn hỏi Cù tiên sinh vài chuyện nữa.

- Lão hủ cũng đang muốn gặp thiếu gia đây.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Hày...Cù tiên sinh đừng gọi Ngạo Thiên là thiếu gia... nghe chỏi lổ nhỉ lắm.

- Thế lão hủ gọi Kim thiếu gia là Kim lão đệ có được không?

Mặt Ngạo Thiên nhăn nhíu hơn.

- Như thế thì Ngạo Thiên bất kính quá.

- Chẳng có gì bất kính cả đâu...lão hủ lớn tuổi nhưng lúc nào cũng muốn mình trẻ mãi đây mà.

- Thế thì được...Kim Ngạo Thiên sẽ gọi lão Cù là lão huynh.

Lão Cù gật đầu:

- Tốt. Ta thích được gọi như vậy.

Ngạo Thiên giả lã nói:

- Cù lão huynh tìm Kim lão đệ có chuyện gì không?

- Lão đệ đoán thử xem.

Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:

- Không biết lần này lão huynh sẽ đưa Kim Ngạo Thiên đến căn nhà mồ nào trong Hàm Dương đây.

Lão Cù phá lên cười.

- Kim lão đệ.

- Kim lão đệ biết ngay ý của ta.

Lão nói dứt câu cắp ngang nách Kim Ngạo Thiên thi triển khinh pháp thần kỳ, lão lướt đi vun vút.

Ngạo Thiên bối rối nói:

- Hê...Cù lão huynh...không được...đệ té dập mặt mất. Không được. Không được.

Mặc cho Kim Ngạo Thiên cố níu người lại nhưng lão Cù thi triển khinh công với bộ pháp cực kỳ huyền ảo, cắp chàng lướt đi như một con gà bị cắp bởi cánh chim ưng. Lão Cù cắp Kim Ngạo Thiên lướt qua con đường đầy người qua lại, thế mà tuyệt nhiên không đụng đến người nào. Một điều lạ lùng nữa là hình như chẳng ai phát hiện ra thân thủ bất phàm của lão, trong khi còn phải cắp theo cả Kim Ngạo Thiên. Chẳng mấy chốc lão cắp Ngạo Thiên rời khỏi Hàm Dương, đến một ngôi cổ miếu thần hoàng. Lão đặt Ngạo Thiên xuống đất. Ngạo Thiên trơ mặt nhìn lão Cù.

Lão Cù hất mặt nói:

- Ta lạ lắm hay sao mà Kim lão đệ nhìn ta dữ vậy?

- Sao không lạ được...Cù lão huynh đúng là một đại cao thủ.

- Nếu ta không có chút võ công thì sao giữ mạng cho lão đệ khỏi xuống a tỳ đầu nhập lão diêm chúa.

Hai người ngồi xuống nhìn mái hiên của miếu thần hoàn. Lão Cù tháo dây lụa cột bầu hồ lô đặt xuống giữa hai người, rồi thò tay

vào ngực áo lấy ra là hai chiếc đùi gà được gói cẩn thận trong giấy hồng điều.

Lão nói:

- Kim lão đệ...Chúng ta uống.

- Không dám từ chối Cù lão huynh.

Lão Cù dốc bầu rượu tu một ngụm rồi trao qua tay Kim Ngạo Thiên.

- Đến lượt lão đệ.

Bắt chước lão Cù, Kim Ngạo Thiên tu một ngụm rồi chuyển bầu rượu hồ lô qua tay lão.

Chàng nhìn Lão Cù từ tốn nói:

- Cù lão huynh...sao lần trước lão huynh không đưa Kim Ngạo Thiên về Kim trang mà lại quẳng bỏ vô nhà mồ Kim gia.

- Người sống thì biết ăn, biết uống, biết khóc, biết cười, chứ không chỉ biết thở. Còn người say như Kim lão đệ thì chẳng khác nào một xác chết biết thở. Kim lão đệ lại là người của Kim trang, không đưa đến nhà mồ thì đưa đi đâu?

Kim Ngạo Thiên nhíu mày.

- Rủi Kim Ngạo Thiên nữa đêm trúng phong hàn chết thật thì sao?

- Thì Kim trang sẽ lo hậu sự cho Kim lão đệ. Hẳn lúc đó rượu thịt sẽ nhiều lắm, tha hồ cho Cù lão huynh nhấp nháp.

Kim Ngạo Thiên nhăn mặt buông luôn một câu sỗ sàng.

- Cù lão huynh đúng là một lão già ôn dịch.

- Hê...

Ngạo Thiên giả lã cười nói:

- Bây giờ Cù lão huynh chưa biến thành lão già ôn dịch, nhưng sau này chắc cũng biến thành lão già ôn dịch thôi. Từ từ chuyện đến sẽ đến mà.

Lão Cù bưng bầu rượu hồ lô tu luôn một ngụm dài rồi cầm chiếc đùi gà cắn một miếng to ăn ngon lành. Thấy lão ăn, Ngạo Thiên cũng cầm chiếc đùi gà bắt chước lão. Chàng bất ngờ hạ chiếc đùi gà xuống tấm giấy hồng điều nhìn Lão Cù.

- Hai chiếc đùi gà này Cù lão huynh mua ở đâu vậy.

Lão đẩy bầu hồ lô về phía Ngạo Thiên nhếch mép:

- Đoán thử xem.

- Nhất định không phải là ở Hàm Dương rồi. Ở Hàm Dương không có hiệu ăn nào nướng được hai chiếc đùi gà ngon như thế này.

- Nghe Kim lão đệ nói cứ như người đã thưởng lãm hết tất cả

những thức ăn trên của trấn Hàm Dương này.

- Hê...Cù lão huynh không tin nhưng đó là sự thật. Lão huynh đừng quên Kim Ngạo Thiên là lịnh thiếu gia của Kim trang nhé...

Ngạo Thiên vỗ vào ngực, vừa nói:

- Bất cứ hiệu ăn nào ở Hàm Dương, Ngạo Thiên cũng đã đều thưởng thức qua nhưng thú thật không hiệu ăn nào được nướng đùi gà ngon như thế này.

Ngạo Thiên nói rồi bưng bầu hô lô uống luôn một ngụm. Y chắc lưỡi.

- Đúng là hảo tửu và trân kỳ không đâu sánh bằng.

Cù Bá Nhâm đắc ý.

- Lần này thì lão Cù bái phục Kim lão đệ thôi. Lão đệ nói đúng rồi. Hai chiếc đùi gà này đâu có hiệu ăn nào nướng được như vậy, mà chỉ có một người nướng được.

- Ai có tài thế.

Lão Cù chỉ vào ngực mình.

- Ngoài Cù lão huynh ra đâu còn ai khác. Kim Ngạo Thiên lõ mắt nhìn lão Cù.

Chàng ngập ngừng nói:

- Lão huynh không nói ngoa đó chứ. Chẳng lẽ lão huynh đa tài như thế sao.

- Còn hơn Kim lão đệ tưởng nữa.

Kim Ngạo Thiên xoa tay.

- Thế thì Kim Ngạo Thiên phải học ở lão Cù huynh rồi. Cù Bá Nhâm phá lên cười.

- Học không phải dễ đâu...Kim lão đệ phải tốn ngân lượng đó.

Kim Ngạo Thiên khoát tay.

- Ngân lượng không hề gì.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa rút trong áo ra một sắp ngân phiếu đặt xuống trước mặt mình.

- Sao...Cù lão huynh...đồng ý không, hay muốn đòi thêm.

Lão Cù nhìn sắp ngân phiếu.

- Quá đủ...quá đủ.

- Đã đủ thì còn chờ gì chưa dạy cho Kim Ngạo Thiên.

Lão Cù vuốt râu, nhướng mày nhìn chàng rồi ve cằm. Thấy lão nhìn mình với ánh mắt tò mò, Ngạo Thiên hỏi:

- Cù lão huynh thấy lạ lắm hay sao mà nhìn Kim Ngạo Thiên như vậy?

- Sao không lạ.

Ngạo Thiên bật cười. Chàng vừa cười vừa khoát tay.

- Hiểu rồi...hiểu rồi.

- Lão đệ hiểu gì nào?

- Làm gì không biết ý của Cù lão huynh. Lão huynh lạ bởi vì Kim Ngạo Thiên là lịnh thiếu gia của Kim trang, muốn gì được nấy, cứ bỏ ngân lượng ra thì có thứ mình cần, đâu cần phải học thủ thuật nướng gà của huynh chứ gì.

- Đúng là ta có tò mò thật.

- Thế lão huynh muốn Kim Ngạo Thiên giải thích không?

- Ngươi nói thử xem.

- Trước tiên, Kim đệ học thuật nướng gà của huynh là để nướng gà cho mẫu thân ăn.

Lão Cù trố mắt nhìn Ngạo Thiên.

- Ý...Lão Cù có nghe nhầm không nhỉ.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Không nhầm đâu...đó là ý của Ngạo Thiên đó.

- Thì ngươi cũng là đứa con hoang đàn chi địa. Chỉ biết vun ngân lượng để mua chút hư danh hào phóng.

Ngạo Thiên nhăn mặt khi buột phải nghe câu nói này của lão Cù. Chàng miễn cưỡng nói:

- Ngạo Thiên đại hiếu hay không đại hiếu thì cũng là Ngạo Thiên. Nhưng Cù lão huynh phải tin lời Ngạo Thiên nói. Nếu Ngạo Thiên có hiếu cũng đúng thôi, bởi lẽ, nếu không có mẫu thân thì đâu có Kim trang, mà khi có Kim trang thì Kim Ngạo Thiên chẳng được như thế này. Không có Kim trang, Ngạo Thiên đúng là người tầm thường, Ngạo Thiên chẳng phải là Ngạo Thiên.

- Nói vậy Kim Ngạo Thiên dựa vào Kim trang mới có được ngày hôm nay.

Ngạo Thiên lưỡng lự gật đầu:

- Có lẽ vậy. Ngạo Thiên có làm gì được đâu. Tất cả đều từ Kim lầu trang mà ra.

Lão Cù gật đầu:

- Nói vậy nghe cũng được, rất thành thật và khí khái. Nam tử hán đại trượng phu phải có chí khí như ngươi.

- Còn điều thứ hai nữa.

Lão Cù hơi chòm đến trước.

- Còn điều gì nữa?

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài, ra nhiều suy nghĩ rồi nói:

- Mẫu thân sắp tới đây tặng cho Ngạo Thiên một thanh kiếm sống, đó là Lý Phi Vân. Cái gã ôn dịch này thì Cù lão huynh đã biết tổng tòng tong rồi. Không cần Ngạo Thiên nói. Mẫu thân buột Ngạo

Thiên phải dụng y như một người không tầm thường.

Lão Cù nghiêm mặt cướp lời chàng.

- Ta hiểu ý của mẫu thân lão đệ rồi. Đáng khâm phục thật, nhưng thuật nướng gà của ta có gì để khiến cái gã kiếm sát vô tình vô cảm đó.

- Có gì đâu, cứ nướng gà cho gã ăn. Khi gã thèm thì khiển được gã.

- Ngươi có ý nghĩ thật lạ đời. Chẳng lẽ khiển Kiếm sát Lý Phi Vân bằng thịt gà nướng.

Ngạo Thiên gật đầu.

Lão Cù nheo mày.

- Sao Kim lão đệ nghĩ vậy?

- Bởi Trực Kiếm Lý Phi Vân là người tầm thường. Người tầm thường thì luôn lẫn quẫn trong vòng tứ khoái, gồm có ăn, uống, ngủ và tìm khoái lạc. Lấy tứ khoái khiển Lý Phi Vân thì đúng là thượng sách rồi.

Lão Cù phá lên cười rồi vổ tay vào nhau.

- Đúng...rất ư là đúng.

Lão bưng hồ lô tọm luôn một ngụm dài ngoằn, rồi nói tiếp:

- Được rồi ta sẽ truyền thuật nướng gà cho Kim lão đệ. Nhưng ta nói trước, học thuật này không phải dễ đâu, mà phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt. Cũng chỉ có người không tầm thường mới học được.

Ngạo Thiên chỉ vào ngực mình.

- Lão huynh nhìn xem, Ngạo Thiên có phải là người tầm thường đâu.

- Đúng là người không tầm thường rồi.

Ngạo Thiên cầm lấy chiếc đùi gà.

- Thế thì lão huynh còn chờ gì nữa...hãy nói cho Ngạo Thiên biết những thứ gia vị cần thiết để nướng gà.

Lão Cù khoát tay.

- Không phải như ngươi nói đâu. Học thì phải học từ từ, trước tiên phải học thuật bắt gà trước đã.

Ngạo Thiên tròn mắt.

- Bắt gà mà phải học cái gì. Cứ ra chợ mua quách một con thế là xong.

Lão Cù khoát tay.

- Hê...Nếu ngươi nghĩ chỉ có mua con gà thế mãi mãi chẳng thể nào nướng được một con gà ngon như thế này. Ngươi phải tự bắt gà.

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Để nướng được một con gà ngon khi bắt gà phải cho nó còn nguyên dương khí trong nội thể. Còn mấy con gà ngoài chợ thì có con nào giữ được nguyên khí đâu. Chúng sợ đến tái mặt tái mũi thì còn quái gì giữ được chân nguyên trong nội thể. Cái ngon của gà nướng chính là nhờ chân nguyên còn nguyên vẹn. Do đó muốn nướng theo thuật của ta thì ngươi phải học bắt gà.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Được...học thì học...nhưng có con gà nào đâu để Ngạo Thiên bắt chứ.

Lão Cù chỉ vào ngực mình.

- Ta chính là con gà để ngươi bắt đây.

Ngạo Thiên phá lên cười rồi nói:

- Cũng được...Ngạo Thiên sẽ xem lão huynh như con gà già hết hơi hết sức.

- Không dễ như ngươi tưởng đâu. Bắt được ta khó lắm đó.

Lão Cù nói rồi bất ngờ cách không phóng chỉ vẽ luôn một vòng tròn trước sân tòa cổ miếu thần hoàn. Thấy lão phát chỉ khí cày xới mặt đất vẽ thành vòng tròn, Ngạo Thiên trố mắt nhìn. Ngạo Thiên như bị mê hoặc công phu của lão Cù mà bắt chước nhưng lại chẳng có luồng chỉ khí nào phát ra cả.

Lão Cù phá lên cười rồi nói.

- Ngươi đúng là hậu nhân hữu lậu của Kim trang. Nghĩ cũng lạ đời, mẫu thân ngươi là một kỳ nữ võ lâm thế mà ngươi thì chẳng có chút công phu gì.

- Ơ...tại Ngạo Thiên không thèm quan tâm tới đó chứ.

- Nếu thích thì tự mẫu thân ta sẽ dạy cho.

- Học thuật bắt gà của lão huynh là đủ rồi...không học gì nữa đâu.

- Ta cũng không ép lão đệ học các công phu khác làm gì.

Lão Cù vừa nói vừa moi trong túi áo ra những viên sỏi nhỏ bằng đầu ngón tay cái. Lão búng các viên sỏi đó vào vòng tròn, tạo thành những phương diện trong càn khôn bát quái.

Lão Cù nhìn lại Ngạo Thiên.

- Muốn bắt được một con gà thì thân pháp của lão đệ phãi tuyệt đối nhanh nhẹn và linh hoạt khác thường, luôn tạo ra cho con gà đầy sự bất ngờ để nó không phán đoán mà đào thoát.

- Sao mà rắc rối thế.

- Thế mới là thuật bắt gà của lão Cù. Ngươi xem nhé. Lão huynh chỉ lướt đi trên đầu mũi giày. Điểm tiếp xúc với mặt đất là những viên sỏi, điểm tiếp xúc càng nhỏ thì càng linh hoạt và lướt

theo ý mình.

Lão nói rồi thi triển cho Ngạo Thiên thấy. Thân pháp của lão vùn vụt như bóng quỷ vô thường, chớp mắt đã quay về chỗ cũ.

Lão nhìn Ngạo Thiên.

- Đến lượt ngươi.

Ngạo Thiên nhăn mặt.

- Khó quá.

- Hê...lão đệ đừng nản lòng đấy nhé. Làm đi.

Ngạo Thiên nhìn lão rồi miễn cưỡng bước vào vòng tròn. Chàng bước đi trên những viên sỏi mà cứ chao đảo không giữ được thăng bằng, trong khi đó lão Cù bước theo chàng không ngừng phát ra tiếnng gà kêu nghe thật nực cười. Hai người một già, một trẻ luyện tập những bước đi quái gở và xa lạ đối với Ngạo Thiên. Họ giống như đang chơi đùa thì đúng hơn và cũng chẳng biết tự bao giờ Ngạo Thiên bị cuốn hút vào trò chơi đó mà quên hẳn cả lão Cù. Lúc đầu chàng còn chao đảo nhưng dần giữ được thăng bằng trên những viên sỏi. Khi vầng nhật quang chìm xuống thì Ngạo Thiên đã có thể bước đi thoăn thoắt trên những viên sỏi bấp bênh kia.

Khi bóng tối sụp xuống, Ngạo Thiên mới sực nhớ lại lão Cù. Chàng nhìn vào miếu thần hoàn nhưng chẳng còn thấy lão Cù đâu cả, ngoại trừ chiếc đùi gà để lại trên sân gạch ngoài mái hiên.

Ngạo Thiên quay lại cổ miếu, lớn tiếng gọi:

- Cù lão huynh...Cù lão huynh.

Không có tiếng lão Cù trả lời Ngạo Thiên. Chàng cầm lấy chiếc đùi gà cảm thấy đói bụng cồn cào, liền ăn ngấu nghiến như một hành khất lâu ngày bị đói.

Gọi một lúc không thấy lão Cù trả lời, Kim Ngạo Thiên lầu bầu nói:

- Đúng là lão ôn dịch...lừa bổn thiếu gia bắt gà.

Một ánh chớp lóe ngang bầu trời báo hiệu cơn giông sắp đến, Ngạo Thiên vội vã rời cổ miếu. Như bị bộ pháp mà lão Cù truyền thụ, thỉnh thoảng Ngạo Thiên lại thi triển nó. Chàng có cảm giác tất cả mọi vật cản trên đường đều được chàng né tránh dễ dàng mà chẳng phải bận tâm suy nghĩ.

Bất thình lình trong màn đêm xuất hiện một hắc y nhân cầm trường kiếm chặn đường Ngạo Thiên. Gã hắc y đó che mặt bằng vuông lụa đen. Thấy người chận đường mình.

Ngạo Thiên bối rối nói:

- Hê...các hạ biết ta là lịnh thiếu gia của Kim trang chứ.

Gã hắc y nhân cất giọng ồn ồn.

- Chỉ vì ngươi là lịnh thiếu gia của Kim trang mà ta mới giết ngươi. Muốn sống thì tránh được kiếm của ta, muốn chết thì cứ để kiếm của ta lấy mạng ngươi.

Hắc y nhân vừa nói vừa vung kiếm toan tập kích Kim Ngạo Thiên nhưng chàng đã kịp khoát tay cản lại.

- Dừng tay.

- Sao ngươi nói ta dừng tay.

Nặn nụ cười giã lã cầu tình, Ngạo Thiên nói:

- Bổn thiếu gia biết tôn giá chặn đường bổn thiếu gia để tìm chút ngân lượng. Cần bao nhiêu cứ nói. Đâu có gì phải thượng cẳng tay, hạ cẳng chân với bổn thiếu gia. Nếu thiếu gia có mệnh hệ gì bởi kiếm của tôn giá, Kim trang nổi giận không biết tôn giá có tránh được không?

Hắc y nhân gắt giọng nói luôn:

- Ta đâu cần ngân lượng và cũng chẳng sợ uy danh Kim trang của ngươi. Cái số của ngươi phải chết với kiếm của ta mà.

Ngạo Thiên hốt hoảng nói:

- Tôn giá nói vậy là cuồng tâm rồi.

- Cuồng tâm cũng không sao, miễn ngươi chết là được rồi.

Gã nói xong liền phát động kiếm chiêu.

Ngạo Thiên thấy cả một màn hoa kiếm chụp tới mình. Trong lúc hốt hoảng, Ngạo Thiên bất giác thi triển luôn bộ pháp mà lão Cù vừa truyền thụ. Mặc dù có chưa thể thi triển bộ pháp đó như Cù Bá Nhâm nhưng vẫn nhẹ nhàng né tránh màn hoa kiếm dày đặc của hắc y nhân.

Ngạo Thiên né tránh kiếm chiêu của hắc y nhân nhưng vẫn cảm nhận lưỡi kiếm xoàn xoạt chỉ cách mình không quá nữa đốt tay. Chàng lòn qua màn kiếm quang, mà da thịt nổi đầy gay ốc.

Hắc y nhân bất ngờ rút kiếm lại khi đã công ra liên tục hai mươi chiêu, y nhìn Ngạo Thiên nói:

- Ý...hóa ra ngươi cùng có "Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng".

Ngạo Thiên ngơ ngác đáp lại:

- Quỷ bộ vô ảnh tướng là cái con khỉ gì, đó mới chỉ là bộ pháp bắt gà của bổn thiếu gia thôi. Nếu là quỷ bộ vô ảnh tướng thì ngươi tiêu rồi. Bây giờ ta mới dụng đến "Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng".

Miệng thì nói, Ngạo Thiên cũng vẫn dụng đúng bộ pháp bắt gà mà thoát đi.

Hắc y nhân không đuổi theo Ngạo Thiên mà chống kiếm nhìn theo chàng cho đến khi mất dạng. Khi Ngạo Thiên đã mất dạng trong bầu trời đêm, hắc y nhân mới lột bỏ vuông lụa che mặt lộ ra

chân tướng thật của Cù Bá Nhâm.

Lão nhìn theo Ngạo Thiên, vuốt râu mỉm cười nói:

- Ngươi chỉ biết dụng Quỷ Bộ Vô Ảnh Tướng để chạy chứ đâu bắt được gà già này.

Lão nói rồi mở bầu hồ lô uống một ngụm dài. Tu xong ngụm rượu, lão Cù chỉ lắc vai, thân pháp như bóng quỷ vô tướng vụt thoát vào màn đêm mất hút.

HỒI THỨ SÁU
KIẾM SÁT

Sự trang trọng của những nghi thức trong buổi dạ lễ chúc mừng Kim Ngạo Thiên đến tuổi trưởng thành không làm Ngạo Thiên hoan hỷ, mà ngược lại cảm thấy nặng nề vô cùng. Ngạo Thiên không thích nghi thức quá cầu kỳ này.

Thấy tất cả mọi người có mặt tại biệt sảnh và nhất là những môn khách, những nhân vật thành danh thành tiếng trong võ lâm đều khoát vẽ mặt đăm đăm, càng làm cho Ngạo Thiên ngao ngán hơn.

Chàng nghĩ thầm:

- "Cần gì mấu thân phải tổ chức ra nghi lễ này kia chứ. Ở Hàm Dương này có bao nhiêu người cũng đến tuổi như Kim Ngạo Thiên mà họ có làm lễ đại hỷ chúc mừng đâu. Hay tại vì là Kim Ngạo Thiên".

Sao những nghi thức bái thiên địa, rồi đến Ngạo Thiên nghe những lời chúc tụng của bọn môn khách mà cứ trơ mặt ra. Mặt chàng trơ ra không phải vì xem thường họ, mà cứ đứng ra như bị cực hình bằng những lời sáo rỗng.

Bao nhiêu người thì có bao nhiêu lời nói cao quý, những lời nói sáo ngữ rỗng tếch mà buột Ngạo Thiên phải nghe, rồi lại còn đáp lễ lại bằng những cái xá muốn gẩy cả cổ.

Tất cả mọi người cho Ngạo Thiên muôn vàn lời chúc tụng tốt đẹp nhất. Có lẽ Ngạo Thiên là người duy nhất thế gian này có được những lời chúc tụng ưu đẹp kia, nghe đến nỗi hai lỗ tai của Kim Ngạo Thiên muốn lùng bùng và những tưởng thủng cả màn nhỉ, nhưng vẫn buột phải nghe.

Buổi đại hỷ chúc tụng Ngạo Thiên tuổi trưởng thành đã biến

thành buổi tra tấn hai lỗ nhỉ thì đúng hơn.

Họ chỉ biết tỏ lời chúc tụng Ngạo Thiên chứ chẳng có thứ gì cho chàng cả. Điều đó cũng chẳng có gì khó hiểu, bởi Kim trang đâu có một thứ gì trên đời và Ngạo Thiên cũng chẳng muốn nhận cái gì của ai, thôi thì đành phải chấp nhận những lời chúc tụng sáo rỗng kia vậy. Khi mọi người đã tra tấn chàng xong bằng những lời nói trên trời dưới đất, Ngạo Thiên mới thở dài nhẹ nhõm.

Chàng nghĩ muốn rời ngay khỏi Kim trang để đi tìm lão Cù. Thời khắc này, Ngạo Thiên cần lão Cù huynh hơn hết. Bởi lão Cù, Kim Ngạo Thiên mới nhận ra sự thành thật và sảng khoái, chứ không phải cái không gian trang trọng và đầy tính giả tạo này.

Ý của chàng muốn như vậy, nhưng khốn nỗi buổi lễ chưa tận thì Kim Ngạo Thiên đâu thể rời khỏi Kim trang được.

Lăng Bội Phân thấy Kim Ngạo Thiên có vẻ lơ đễnh liền nhìn chàng nói:

- Ngạo Thiên.

Nghe mẫu thân gọi mình, Ngạo Thiên giật mình nhìn lại.

- Mẫu thân...Ngạo Thiên đang nghe mẹ.

- Con đang thả hồn đi đâu vậy?

Nặn nụ cười giả lã, Ngạo Thiên nói:

- Ngạo Thiên đang nghĩ đến chuyện phải đáp lễ mẫu thân như thế nào cho xứng với ưu ái mà mẫu thân ban cho.

Bội Phân mỉm cười, từ tốn nói:

- Con đừng quá nghỉ đến chuyện đó. Hãy chờ mẹ tặng quà cho con.

Câu nói này khiến Ngạo Thiên giật thót. Chàng nghĩ ngay đến Lý Phi Vân.

Bội Phân nhìn Ngạo Thiên nói tiếp:

- Ngạo Thiên sẵn sàng tiếp nhận thanh kiếm của mẹ chứ?

Ngạo Thiên buôn tiếng thở dài rồi nói miễn cưỡng gật đầu.

- Mẫu thân tặng gì Ngạo Thiên lấy cái nấy và sẽ trân trọng nó. Cho dù…

Bỏ lững câu nói giữa chừng, Ngạo Thiên không muốn nói ra ý của mình sẽ không tiếp nhận Lý Phi Vân.

Như đọc được ý niệm trong đầu Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân nghiêm giọng nói:

Ngạo Thiên cúi đầu nhìn xuống.

Lăng Bội Phân nhìn sang Dương Tiểu Ngọc ra dấu.

Tiểu Ngọc trịnh trọng nói:

- Mời Lý Phi Vân kiếm thủ lên biệt đường Kim trang.

Chỉ mới nghe Tiểu Ngọc xướng câu nói đó thôi mà tim của Ngạo Thiên đập như trống trận rồi. Từ ngoài cửa biệt điện, Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân từ từ bước vào.

Y vận võ phục màu xanh lam, thắt lưng trắng, tay cầm trường kiếm chầm chậm tiến vào biệt điện Kim trang. Tất cả mọi con mắt của bọn khách môn đều đổ dồn vào Lý Phi Vân. Ngay cả Kim Ngạo Thiên cũng chú nhãn nhìn vào Lý Phi Vân. Bộ mặt như trét một lớp sáp.

Một lớp sát trơ trơ chẳng biểu lộ cãm xúc gì. Chân diện của Trực Kiếm Phi Vân đúng là một chiếc mặt nạ vô hồn, vô cảm không tạo ra trong Ngạo Thiên chút thiện cảm gì.

Nhìn Trực Kiếm Lý Phi Vân, Ngạo Thiên nghĩ thầm:

- "Trên thế giam hết kiếm thủ có thể cho mình sai khiến rồi hay sao mà mẫu thân lại chọn cái gã mặt lạnh này chứ".

Trong khi Ngạo Thiên nghĩ thì Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân bước đến trước mặt Lăng Bội Phân ôm quyền:

- Thuộc hạ Lý Phi Vân nghe chỉ giáo của phu nhân.

Tất cả môn khách có mặt tại biệt sảnh Kim trang đều dồn mắt nhìn Lăng Bội Phân. Họ làm sao không nhìn Lăng Bội Phân trang chủ Kim trang được.

Họ nhìn Kim trang trang chủ phu nhân bằng ánh mắt khâm phục, khẩu phục và tò mò không biết Bội Phân đã làm những gì khiến cho một sát thủ kiếm vương như máu lạnh như Lý Phi Vân lại trở thành thuộc hạ của người.

Bội Phân mỉm cười từ từ đứng lên rồi nói:

- Lý Phi Vân...kể từ hôm nay trao người này lại cho lịnh thiếu gia Kim Ngạo Thiên. Lý Phi Vân sẽ giúp đỡ nhiều cho lịnh thiếu gia.

Lý Phi Vân ôm quyền kính cẩn nói:

- Phu nhân yên tâm. Lý Phi Vân sẽ không để phu nhân thất vọng cũng không để thiếu gia thất vọng về Phi Vân.

Bội phân gật đầu.

Lý Phi Vân nhìn Kim Ngạo Thiên.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Tiếp nhận ánh mắt cú vọ của Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân, tâm trạng Ngạo Thiên cảm nhận sự bồn chồn và bối rối.

Ngạo Thiên gượng cười rồi nói với Lý Phi Vân:

- Cổ nhân có câu tứ hải giai huynh đệ. Quả là không sai. Mới hôm nào đây tôn giá còn là kẻ thù của Kim Ngạo Thiên, thế mà nay đã là huynh đệ trong cùng một nhà. Kẻ có duyên thường biến thù

thành bạn là như vậy đó.
Nói rồi Ngạo Thiên liếc mắt nhìn về phía Bội Phân.

Chàng nhận ngay nụ cười mỉm của Bội Phân. Tiếp nhận nụ cười mỉm đó, Ngạo Thiên buột phải nghĩ thầm:

- "Hình như mẫu thân thích thú lắm với thanh kiếm sống là Lý Phi Vân này, để ban phát cho mình".

Trong khi Ngạo Thiên còn bận suy nghĩ của mình thì Lý Phi Vân ôn nhu nói:

- Thiếu gia hảy ban cho Lý Phi Vân một cái tên thứ hai.

Kim Ngạo Thiên nhìn thẳng vào mặt họ Lý. Chàng nghĩ thầm trong đầu:

- "Tự dưng gã lại sùng bái mẫu thân như vậy chứ? Chẳng biết mẫu thân đã cho gã ăn phải cái bả gì mà bỗng dưng gã lại thay đổi tính nết như vậy chứ".

Ngạo Thiên vừa nghĩ vừa nhìn Phi Vân với nét mặt bối rối. Một lúc sau chàng bước đến đặc tay vào vai Lý Phi Vân.

- Tục danh cũng chỉ là cái tên, tấm lòng của Lý huynh mới là chính. Nhưng huynh đã muốn thì Ngạo Thiên sẽ cho huynh tên Lý kiếm thủ.

Phi Vân gật đầu:

- Được. Kể từ hôm nay Lý Phi Vân sẽ trở thành Lý kiếm thủ.

Ngạo Thiên nhìn lại Lăng Bội Phân, ôm quyền xá:

- Ngạo Thiên vô cùng cảm kích đa tạ mẫu thân đã ban cho Ngạo Thiên một người huynh đệ tri giao.

Nói như vậy nhưng trong tâm Ngạo Thiên lại nghĩ khác.

- "Không biết gã có phải là bằng hữu tri giao với mình không. Hay một ngày nào đó y bổ đôi mình ra như chẻ một khúc củi".

Bội Phân nhìn vào mắt Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Lý kiếm thủ sẽ dạy cho con dũng lược của một đấng nam nhi. Mẫu thân tin Ngạo Thiên sẽ là thân ưng bay trên trời cao, là cá kình vẫy vùng trong đại dương bao la.

- Ngạo Thiên sẽ cố gắng hết sức để không làm mẫu thân thất vọng.

Bội Phân gật đầu.

Ra dấu cho Ngạo Thiên quay về chỗ của mình, Lăng Bội Phân mới nhìn xuống hàng môn khách, từ tốn nói:

- Chư vị bằng hữu, buổi đại lễ chúc mừng cho lịnh thiếu gia xem như đã xong bổn nương cung thỉnh chư vị đến dịch lầu dự đại yến hoan hỷ của Kim trang.

Những tưởng đâu lời nói của Lăng Bội Phân đã kết thúc buổi

đại lễ chúc mừng cho Kim Ngạo Thiên, nhưng bất ngờ trong đám môn khách, một đại hán bước ra. Y bước đến ôm quyền xá Lăng Bội Phân rồi nói:

- Lăng Phu nhân có thể cho Giản Chi này nói đôi lời với người chứ?

Bội Phân gật đầu:

- Mời Giản đại hiệp.

Giản Chi ôm quyền xá rồi hướng mặt lại hàng môn khách, trang trọng lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ... Hẳn chư vị đã biết Giản Dị Cung đại ca của Giản mỗ chết bởi kiếm sát của Lý Phi Vân. Cái chết oan uổng của Giải đại ca chưa rữa được thì họ Lý kia bỗng dưng lại trở thành người của Kim trang.

Y lắc đầu:

- Chuyện xảy ra hôm nay thử hỏi Giản đại ca sao có thể nhắm mắt nơi chín suối.

Y nhìn lại Lăng Bội Phân, trang trọng nói:

- Lăng phu nhân. Giản mỗ là người ngưỡng mộ Lăng phu nhân và đã là môn khách của Kim trang. Rất mong Lăng phu nhân cho Giản mỗ một cơ hội rữa sạch oan cừu với họ Lý.

Lăng Bội Phân buông tiếng thở dài rồi nói:

- Oán nên cởi, tình nên thắt, nay Lý Phi Vân đã là người của Kim trang, Giản túc hạ còn nhắc đến chuyện củ làm gì.

- Nếu không thanh toán những ân oán với Lý Phi Vân, Giản mỗ sao còn mặt mủi nào nhìn thiên hạ. Giản mỗ tuy là môn khách Kim trang, nhưng không thể không trả hận.

Bội Phân nhìn lại Kim Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Ngạo Thiên...Lý Phi Vân giờ là người của con...nên chuyện ân oán xưa giữa Lý Phi Vân và Giản tôn giá đây con xử lý cho thấu tình thấu lý.

Kim Ngạo Thiên hơi một chúc bối rối rồi bước ra đứng đối diện với Giản Chi. Chàng ôm quyền nói:

- Giản Chi tôn giá...bổn thiếu gia hoàn toàn không phủ nhận ân oán giữa Giản Chi tôn giá và Lý kiếm thủ. Có một điều tôn giá phải suy xét lại.

Giản Chi ôm quyền, gằn giọng nói:

- Thiếu gia có thể nói cho Giản mỗ biết phải suy sét gì.

Ngạo Thiên giã lã cười rồi nói:

- Ngay hôm Giản Dị Cung tôn giá chết bởi kiếm chiêu của Lý kiếm thủ có bổn thiếu gia. Giản Dị Cung tôn giá vì bổn thiếu gia mà

đứng ra đối đầu với Lý kiếm thủ. Đao kiếm vô tình, chưởng vô tâm, nếu Lý kiếm thủ không giết Giản Dị Cung tôn giá thì e rằng người cũng mất mạng bởi cặp ma hoàn của Giản tôn giá. Nay Giản Chi tôn giá đòi thanh toán những ân oán giữa hai người.

Ngạo Thiên ve cằm.

- Bổn thiếu gia rất đồng tình với Giản tôn giá, nhưng phải xử theo đúng sự công bằng. Giản Chi tôn giá sẽ thanh toán những ân oán kia bằng chính thực tài bản lĩnh của võ công mình. Có như vậy Lý kiếm thủ nếu có chết trong tay Giản tôn giá thì cũng không oán trách tôn giá. Còn như một Lý kiếm thủ khoanh tay chờ chết thì Ngạo Thiên không đồng tình chúc nào.

Giản tôn giá đồng ý chứ?

- Được...Giản mỗ sẽ đồng ý với Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên nhăn mặt nói:

- Đao kiếm vô tình, Giản tôn giá không sợ à?

- Giản mỗ xem cái chết tợ lông hồng có gì phải sợ.

- Khí phách của Giản tôn giá khiến Ngạo Thiên phải nuối tiếc nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra.

- Thiếu gia không cần lo lắng cho Giản mỗ.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

- Thôi được, Giản tôn giá đã quyết định.

Chàng nhìn lại Lý Phi Vân.

- Lý kiếm thủ...Người đã cột thì phải gỡ. Chỉ có Lý kiếm thủ mới gỡ được mối hận trong lòng Giản Chi tôn giá.

Phi Vân nhạt nhẽo nói:

- Lý Phi Vân biết gỡ như thế nào.

Ngạo Thiên thở dài rồi gật đầu.

Lý Phi Vân bước ra đối mặt với Giản Chi. Y nhạt nhẽo nói:

- Giản các hạ muốn thanh toán oán nợ mà Lý mỗ đã gieo ra thì xuất thủ.

- Giản Chi ta không khách sáo với ngươi đâu.

Nói dứt câu, Giản Chi chớp động ngọn đại đao nặng trên trăm cân chém một đường vòng cung hướng vào cổ Lý Phi Vân. Lý Phi Vân lùi lại một bộ, ngọn đại đao nặng nề lướt sạt qua trước mặt y tạo ra một âm thanh xé gió, rợn người. Giản Chi công hụt một chiêu đao. Trụ tấn hoành tay toan biến chiêu thì thanh kiếm của Lý Phi Vân đã thoát ra khỏi vỏ. Chớp kiếm quang sáng ngời như lưỡi tầm sét bổ từ trên xuống nhắm đúng vào búi tóc cúa họ Giản.

Kiếm quang của y quá nhanh, nhanh đến độ Giản Chi loá cả mắt không có phản xạ gì. Mọi người há hóc miệng thị chướng là

doán chắc Giản Chi cũng phải nhận một cái chết thương tâm như chính đại ca của mình.

Lưỡi kiếm sáng ngời của Lý Phi Vân chẻ đôi búi tóc của Giản Chi thì Ngạo Thiên quát lớn:

- Dừng tay.

Lưỡi kiếm dừng ngay lại trên đỉnh đầu của họ Giản. Lý Phi vân rút ngay lưỡi kiếm về nhìn Giản Chi. Trong khi Lý Phi Vân vẫn khoát bộ mặt lạnh lùng như băng giá và trơ trơ chẳng khác nào chiếc mặt nạ vô hồn, vô cảm thì sắc diện của họ Giản lại đỏ gắt với những giọt mồ hôi rịn ra ướt đẫm mặt. Từ màu đỏ tím, nó chuyển dần qua màu tái nhờn, xanh nhợt.

Giản Chi đã cảm nhận rõ bóng sắc tử thần đến với mình. Xương sống y lúc này vẫn còn rờn rợn cảm giác gay lạnh bởi chiêu kiếm vừa rồi của Lý Phi Vân. Y đã có thể biến thành một xác chết chẳng khác gì Giản Dị Cung, nếu không nhờ Ngạo Thiên ngăn Lý Phi Vân lại.

Ngạo thiên bước ra đứng bên Lý PhiVân nhìn Giản Chi từ tốn nói:

- Giản Chi tôn giá...xem như ân oán giữa Giản tôn giá và Lý kiếm thủ đã thanh toán xong.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa quan sát sắc diện của Giản Chi. Chàng kịp nhận ra vẫn còn những nét bất nhẫn và hặm hực nhưng vẫn có nét hãi hùng trên khuôn mặt họ Giản.

Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Trước đây Lý kiếm thủ đã vay của họ Giản một mạng người và nay thì trả lại một mạng người.

Xem như giữa Lý kiếm thủ và Giản tôn giá không còn ai nợ ai. Mong rằng sau này hai người sẽ luôn xem nhau như huynh đệ trong cùng một mái nhà Kim trang.

Chân diện Giản Chi trở lại vẽ bình thường. Y ôm quyền nói với Ngạo Thiên:

- Đa tạ thiếu gia đã chỉ giáo... tại hạ sẽ nhớ mãi lời nói này.

Nặn nụ cười giã lã, Ngạo Thiên đáp lời Giản Chi.

- Chính Ngạo Thiên phải đa tạ Giản tôn giá mới đúng.

Giản Chi gượng cười dùng ống tay áo lau mồ hôi trán. Y quay lại chỗ của mình.

Bội Phân lên tiếng:

- Hôm ấy đúng là một ngày đạt hỷ.

Bổn nương mời chư bằng hữu đến dịch lầu Kim trang.

Mọi người lũ lượt rời biệt điện Kim trang. Ngạo Thiên bước

đến bên Lăng Bội Phân.

- Mẫu thân nghĩ thế nào?

Điểm nụ cười mỉm, Bội Phân từ tốn nói:

- Mẹ rất hoan hỷ trong ngày hôm nay.

- Vậy Ngạo Thiên có thể đi được chứ?

- Con không đến dịch lầu?

Ngạo Thiên nhún vai nhăn mặt.

- Hai lỗ nhĩ của Ngạo Thiên đã bị tra tấn quá đủ rồi. Nào không muốn bọn chúng bị cực hình nữa. Nay mẫu thân muốn con bị thủng màn nhĩ.

- Ta biết...Con có thể đi được rồi. Nhưng nhớ đem theo Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên há hốc miệng:

- Phải...phải...phải...đem theo Lý Phi Vân à?

Bội Phân gật đầu:

- Mẹ muốn Lý kiếm thủ là cái bóng của con.

- Cái bóng của con mà là Lý kiếm thủ thì đúng là đại hoạ cho Kim Ngạo Thiên rồi. Nhưng con lại không thể cãi lời mẫu thân được.

Bội Phân mỉm cười nhìn theo Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên quay lại Lý Phi Vân.

- Lý kiếm thủ theo Ngạo Thiên hay đến dịch lầu dự đại yến tiệc hoan hỷ của Kim trang.

- Lý mỗ sẽ theo thiếu gia.

Mặt của Ngạo Thiên xụ xuống.

- Nếu vậy thì chúng ta đi.

Ngạo Thiên quay lại ôm quyền xá Lăng Bội Phân rồi mới cùng Lý Phi Vân rời biệt điện. Lăng Bội Phân nhìn theo hai người. Trên miệng người nở nụ cười thỏa mãn và tâm đắc.

Lăng Bội Phân nhẩm nói:

- Kim Ngạo Thiên thần phục bang chủ.

o0o

NgạoThiên đưa Lý Phi Vân đến Hàm Dương bách niên tửu. Chàng vừa đi vừa hỏi Lý Phi Vân:

- Trên đời này Lý kiếm thủ thích gì nhất nào?

- Kiếm và bản thân mình.

Lý Phi Vân nhìn vào mắt chàng.

Ngạo Thiên như đoán ra ý của Phi Vân. Qua ánh mắt gã. Chàng vồn

vã hỏi:

- Ngạo Thiên hiểu ý của Lý kiếm thủ rồi. Phải Lý kiếm thủ yêu kiếm như yêu chính bản thân mình. Đúng không?

Phi Vân nhìn vào mắt Ngạo Thiên.

- Thiếu gia nói không sai.

Ngạo Thiên vỗ vai Lý Phi Vân.

- Ngạo Thiên có ý mời Lý kiếm thủ đến Hàm Dương bách niên tữu để uống rượu sơ giao, nhưng giờ đã đổi ý rồi.

Chàng ve cằm nhướng mày nói:

- Một kiếm thủ kỳ tài như Lý Phi Vân, Hàm Dương bách niên tửu không phải là chổ đến... mà nơi đến phải là hương lầu.

Đôi chân mày Ngào Thiên nhướng lên.

- Ngạo Thiên nói đúng chứ?

Lý Phi Vân im lặng không đáp lời Ngạo Thiên. Sự im lặng của gã khiến Ngạo Thiên nghĩ rằng gã đã đồng ý. NgạoThiên cùng Lý Phi Vân đến hương lầu. Đi bên cạnh Lý Phi Vân, Ngạo Thiên chẳng tỏ ra thích thú chúc nào, nhưng cũng không biểu lộ điều đó ra ngoài.

Từng hướng đối diện, có hai người vận võ phục song hành tiến về phía Ngạo Thiên và Lý Phi Vân. Họ vừa đi vừa tán gẩu với nhau xem ra như rất tâm đắc.

Ngạo Thiên chỉ chú ý đến hai gã đó khi họ đến gần.

Chàng nghĩ thầm:

- "Mình và họ Lý chẳng thể nào giống như hai gã kia được".

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Ngạo Thiên thì bất ngờ chớp kiếm của Lý Phi Vân xuất hiện. Ngạo Thiên lóa mắt bởi chớp kiếm sáng ngời đó.

Chàng không biết vì sao Lý Phi Vân bất ngờ công vào hai gã hán nhân đang tiến về phía mình. Mọi việc diễn ra nhanh ngoài một cái chớp mắt. Khi mọi sự kết thúc, Ngạo Thiên nhìn lại thì thấy hai gã hán nhân ôm lấy yết hầu, loạng choạng rồi đổ nhào xuống đất. Thể pháp hai gã giật nẩy liên tục như có bấu víu vào cảnh giới hữu sinh này nhưng cuối cùng cũng nằm ườn ra bất động.

Lý Phi Vân tra kiếm vào vỏ với vẽ dửng dưng, lạnh lùng.

Ngạo Thiên ngơ ngẫn nhìn gã. Mãi một lúc sao chàng mới buột miệng hỏi:

- Lý kiếm thủ...sao lại làm vậy?

Lý Phi Vân nhìn lại chàng.

- Thiếu gia thấy lại à?

- Lý kiếm thủ vô cớ giết người.

- Lý mỗ phải giết hai gã này.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.

- Mạng người đâu phải là nhỏ mà Lý kiếm thủ muốn giết thì giết.

Ngạo Thiên bất giác trở nên cáu gắt và tức giận.

- Lý kiếm thủ chỉ biết giết người thôi sao.

Chàng nói dứt câu thì tiếp nhận ánh mắt lạnh lùng và khe khắc của Lý Phi Vân. Tiếp nhận hai luồng sát nhân của họ Lý. Bất giác xương sống Ngạo Thiên gay buốt se lạnh. Chàng rùn mình khi nghĩ đến thanh trường kiếm của y sẽ rời khỏi võ và thể pháp mình bị chẻ làm hai phần bằng nhau.

Ngạo Thiên từ từ thở ra.

Lý Phi Vân ôn nhu nói:

- Nếu không giết hai gã đó thì họ sẽ giết lịnh thiếu gia.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Đúng là khó tin thật...hai người này Kim Ngạo Thiên có gặp bao giờ đâu.

- Thiếu gia không biết họ nhưng Phi Vân biết. Nếu thiếu gia không tin hãy đến nhìn xác của chúng xem.

Ngạo Thiên nghe Lý Phi Vân nói không khỏi tò mò. Chàng bước đến bên xác hai gã đó, cúi xuống quan sát. Hai gã hán nhân đó mặc dù đã chết nhưng vẫn nắm khư khư trong tay hai ngọn trủy thủ sáng ngời. Ngạo Thiên tự hỏi:

- "Sao hai gã này lại cầm sẵn binh khí giết người. Chẳng lẽ Lý Phi Vân nói đúng".

Ngạo Thiên nhìn lại Lý Phi Vân, ngập ngừng hỏi.

- Sao Lý kiếm thủ biết hai gã này định sát tử Kim Ngạo Thiên.

Lý Phi Vân nhìn chàng ôn nhu nói:

- Bởi Lý mỗ là sát thủ, nên tự biết ai là sát thủ. Sát thủ xuất hiện bất ngờ thì mục đích giết người. Mục đích của một sát thủ không ngoài chuyện giết người.

- Nhưng Ngạo Thiên có thù oán với họ đâu mà họ muốn giết Ngạo Thiên.

- Đối với một sát thủ thì có hàng vạn lý do để giết người. Lịnh thiếu gia nên hiểu điều đó.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:

- Họ vì ngân lượng. Vậy ai đứng sau họ, muốn họ lấy mạng Ngạo Thiên.

Lý Phi Vân nhìn hai cái xác, ôn nhu nói:

- Thiếu gia nên hỏi họ. Còn tại hạ không biết đặt câu hỏi cho mình.

Nói dứt câu, Lý Phi Vân ung dung cất bước đi. Ngạo Thiên buột phải bước theo gã.Chàng đi sau lưng Lý Phi Vân, chàng nhìn gã mà tự nhũ thầm.

- "Có đúng hai người kia là sát thủ đến Hàm Dương giết mình không? Chuyện quái gì đang xảy ra quanh mình thế nhỉ".

Chàng lắc đầu nghĩ tiếp:

- "Con người này đúng là thiết diện vô tâm".

Khi cách hương lâu gần hai mươi trượng, Lý Phi Vân thoạt dừng bước.

Ngạo Thiên bước đến bên cạnh gã.

Chàng miễn cưởng nói:

- Sao Lý kiếm thủ dừng bước.

- Ở phía trước. Câu trả lời không rõ nghĩa của gã khiến Ngạo Thiên chau mày hỏi tiếp.

- Phía trước là hương lầu. Có gì lạ đâu. Đây là tòa kỹ viện nổi tiếng ở Hàm Dương đó. Nhưng...

Ngạo Thiên bỏ lững câu nói giữa chừng.

Lý Phi Vân nhìn sang Ngạo Thiên.

- Lịnh thiếu gia phát hiện ra điều gì?

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Ngạo Thiên chẳng phát hiện ra điều gì cã mà chỉ muốn nói với Lý kiếm thủ, mặc dù Hương lầu nỗi tiếng tại Hàm Dương này nhưng Ngạo Thiên chưa bao giờ đặt chân đến.

Miệng của Lý Phi Vân thoạt nhếch lên.

- Thiếu gia chưa từng đến Hương lầu.

Ngạo Thiên gật đầu.

- Đúng như vậy. Đây là lần đầu tiên Ngạo Thiên đến Hương lầu vì Lý kiếm thủ, ở hương lầu, Ngạo Thiên nghĩ Lý kiếm thủ sẽ có được những khoảnh khắc vui vẻ trong đời làm người này, chứ không chỉ biết có mỗi một chuyện giết người.

- Nghiệp của Lý Phi Vân trong kiếp người này là giết người. Nếu không giết người thì người sẽ giết Lý Phi Vân.

Y đổi giọng khe khắc và lạnh lùng.

- Ở phía trước đang có người chờ Lý Phi Vân để lấy mạng.

Mặt Ngạo Thiên sa sầm.

- Sao...Lại giết người nữa à?

- Ta không phụ bá nhân. Bá nhân cũng sẽ không phụ ta. Nghiệp của Lý mỗ mà. Như vậy.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

Chàng miễn cưởng hỏi.

- Sao Lý kiếm thủ biết phía trước có người muốn giết Lý kiếm thủ.

- Lý mỗ là sát thủ trên giang hồ, tất có trực giác của một sát thủ.

- Nếu như thế thì ta và Lý kiếm thủ hãy quay về Kim trang để tìm lạc thú trong kỹ viện còn hơn là phải bước qua những xác chết, Kim Ngạo Thiên không muốn chút nào.

Lý Phi Vân nhìn lại Ngạo Thiên.

- Không quay về.

Ngạo Thiên tròn mắt nhìn gã.

- Tại sao?

- Lịnh thiếu gia là thiếu gia của minh trang. Đã đi thì phải đến, đã đặt ra mục đích thì phải đạt. Phải đến hương lầu.

- Nhưng...

Y cướp lời Ngạo Thiên.

- Đó là ý của phu nhân.

Ngạo Thiên thắc mắc với câu nói này của họ Lý. Nhưng một tiếng sấm trỗi lên trên nền trời đêm. Sau đó là những ngọn gió mạnh cùng những hạt mưa lác đác trút xuống.

Lý Phi Vân rảo bước tiến về phía trước.

Y vừa đi vừa nói:

- Phu nhân không thích thiếu gia đội mưa quay về Kim trang đâu.

HỒI THỨ BẢY
DẠ VŨ HÀM DƯƠNG

Mặc dù chưa một lần đặt chân đến "hương lầu" nhưng có lẽ các nàng kiều nữ xinh đẹp của hương lầu như thể đã từng quen biết Kim Ngạo Thiên.

Họ quên bẳng ngay gã công tử họ Lý hào phóng hôm nào mà nhốn nháo toan bấu lấy Kim Ngạo Thiên.

Lý Phi Vân khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh Ngạo Thiên, cũng với bộ mặt lạnh như băng giá. Phàm trong hoàn cảnh này thì gã phải bực bội mới đúng.

Mới hôm nào đây, Lý Phi Vân còn được các kiễu nữ ở kỹ viện

hương lầu ưu ái nhưng nay y trở thành người thừa khi Ngạo Thiên xuất hiện nhưng Lý Phi Vân chẳng màn đến điều đó. Có lẽ y nhận ra cuộc sống tại hương lầu này được đúc kết bằng tất cả sự xảo trá, giả dối và thủ lợi. Có nhận ra điều đó, Lý Phi Vân mới mặc nhiên với sự đon đã, vồn vã mà những nàng kiều nữ dành cho Kim Ngạo Thiên, còn y thì là kẻ thừa đứng bên chàng.

Những nàng kiều nữ nhốn nháo.

- Thiếu gia Kim trang...thiếu gia Kim trang.

Họ toàn nhào đến vây lấy Ngạo Thiên, ngược lại với sự vồn vã của những nàng kiều nữ, Ngạo Thiên khoát tay như đuổi ruồi. Chàng vừa khoát tay vừa nói:

- Không...không...Bổn thiếu gia không cần các nàng.

Câu nói của Ngạo Thiên khiến các nàng kiều nữ sững sờ. Tình ma ma, một trung phụ đã quá tuổi tứ tuần cũng vội vã bước đến đó. Sự xuất hiện của tình ma ma buột các nàng phải nhường đường. Bộ mặt núc ních với hai gò má những tưởng chảy xệ xuống, kéo theo lớp phần sáp dày cộm, khiến Ngạo Thiên cau mày.

Tình ma ma đon đả nói:

- Hương lầu của Tình ma ma hôm nay thật vinh hạnh đón tiếp Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên rặn nụ cười giả lã rồi nói:

- Ma ma không cần tiếp bổn thiếu gia...mà chỉ cần tiếp Lý huynh đây là được rồi.

Tình ma ma nguýt chàng rồi nói:

- Ậy...sao thiếu gia lại nói như vậy. Hôm nay thiếu gia thân hành đến hương lâu là điều vinh hạnh cho tòa hương lầu này. Nếu tình ma ma không bồi tiếp thiếu gia thì làm sao dám nhìn Kim trang chủ phu nhân.

Ngạo Thiên toan phản bác lời của mụ thì Tình ma ma đã nói với bọn khách tìm hoa đang ngồi rãi rác quanh gian đại sảnh.

- Các vị...Hôm nay "Hương lầu" có khách quý đến thăm...Tình ma ma mạo muội thỉnh chư vị về chỗ. Xem như hôm nay hương lầu đóng cữa. Ngày mai các vị hãy đến.

Lời nói của Tình ma ma không là mệnh lệnh. Mà chính sự có mặt của Kim Ngạo Thiên mới là mệnh lệnh. Lần lượt từng người đứng lên bước đến ôm quyền xá Ngạo Thiên. Ai cũng cố nặn một nụ cười xởi lởi, nói những câu chúc tụng sáo rỗng.

Họ toan quay bước thì Ngạo Thiên khoát tay.

- Chư bằng hữu dừng bước.

Bọn khách tìm hoa dừng bước.

Ngạo Thiên cao giọng nói:

- Bổn thiếu gia không phải đến hương lầu để chiếm toà lâu này riêng cho mình. Các vị cứ ở lại, không làm phiền gì đến Kim Ngạo Thiên đâu.

Tình ma ma nói khi chàng vừa thốt dứt câu.

- Thiếu gia... Từ lâu Tình ma ma đã mong mỏi một ngày nào đó thiếu gia sẽ đến Hương lầu, ma ma trông thiếu gia như trời hạn trông mưa. Nay ngọn gió hạnh ngộ đưa thiếu gia đến hương lầu, Tình ma ma phải dành đêm nay cho Kim thiếu gia. Ngày mai họ cũng sẽ đến mà.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Ma ma...Ngạo Thiên không muốn cho bằng hữu đây mất vui khi bổn thiếu gia xuất hiện.

- Thiếu gia đến họ đã vui rồi.

Tình ma ma khoát tay ra dấu.

Bọn khách tìm hoa chơi còn biết rời hương lầu ngay trong lúc trời lắc đắc mưa.

Cuối cùng tòa biệt sảnh hương lầu chỉ còn lại Kim Ngạo Thiên và Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên nhìn Tình ma ma.

- Ma ma quá coi trọng Ngạo Thiên rồi đó.

Tình ma ma giã lã.

- Ở Hàm Dương này đâu còn ai hơn Kim thiếu gia. Không xem trọng thiếu gia thì xem trọng ai chứ. Đã lâu lắm rồi ma ma chỉ mong ước có ngày này.

Hôm nay ước mong của ma ma đã thành hiện thực, đâu còn gì hơn nữa.

Ngạo Thiên nheo mày. Chàng nhìn Tình ma ma nghĩ thầm:

- "Tình ma ma có cái miệng đúng là giảo hoạt, trơn tru như con lương".

Ngạo Thiên vốn đã phải nghe những lời nói sáo rỗng này trong cuộc lễ đại hỹ của Kim trang, giờ lại phải nghe nữa. Chẳng khác nào lỗ tai bị tra tấn, khiến cho chân diện nhăn lại. Khoát tay.

- Ma ma nói như vậy đủ rồi...đủ rồi.

Ngạo Thiên thò tay vào ngực áo rút xấp ngân phiếu đặt vào tay Tình ma ma.

Bổn thiếu gia biết Tình ma ma cần cái này nên mới vồn vã và xem trọng bổn thiếu gia. Nếu cần thì cứ lấy nhưng đừng buột bổn thiếu gia phải nghe thêm những lời sáo rỗng như vừa rồi. Hay nhất là mau bày đại yến để bổn thiếu gia đãi Lý huynh.

Nhận lấy sắp ngân phiếu, Tình ma ma hớn hở hẳn lên. Mụ vồn vã nói:

- Yến Yến, Thu Thu, Tịnh Tịnh, Oanh Oanh.

Mụ gọi ra một lúc hơn chục những cái tên, tên nào cũng đẹp cả rồi đon đã nói:

- Tất cả mọi người mau bày đại yến ngay tại biệt sảnh này và hầu hạ Kim thiếu gia chu đáo đó.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Hậy...Không phải hầu hạ bổn thiếu gia mà hầu hạ Lý huynh đây.

Tình ma ma nhìn chàng nói:

- Nếu hầu hạ Lý công tử một thì hầu hạ Kim thiếu gia mười. Có như vậy Tình ma ma mới mãn nguyện và không cảm thấy thất lễ với Kim trang.

Bàn yến tiệc nhanh chóng được bày ra giữa gian biệt sảnh. Tình ma ma nắm tay Ngạo Thiên.

- Thiếu gia phải ngồi bên cạnh ma ma nè.

Tất cả những gì xảy ra tại tòa Hương lầu nổi tiếng là kỹ viện phóng đãng nhất tại Hàm Dương chứng tỏ mỗi một điều duy nhất, có ngân lượng thì muốn gì cũng được. Có chứng kiến sự đôn đã. Và hối hả của những nàng kiều nữ mới biết uy quyền của ngân lượng. Có ngân lượng, thì có được tất cả quyền lực và tiếng tăm. Kẻ có được hai thứ đó tại Hàm Dương, chỉ có Kim Ngạo Thiên mà thôi.

Chính vì thế mà các nàng kiều nữ cố nhau bấu lấy Kim Ngạo Thiên những tưởng chàng đã hóa thân thành một bánh mật ngọt ngon lành, quyến rũ lủ ruồi. Hai tay Ngạo Thiên mỏi như cứ phải xua lủ ruồi đó tản ra.

Ngạo Thiên nhìn qua Lý Phi Vân. Đôi chân mày chàng nheo lại khi thấy họ Lý ngồi một mình chẳng có ai hầu tiếp. Tất cả như thể tập trung vào mỗi một mình chàng. Lý Phi Vân đúng là một người thừa trong hoàn cảnh này. Y tự chuốc rượu và cũng bưng rượu ra uống. Mặc dù vậy, khuôn mặt trét sáp lạnh lùng của gã cũng chẳng biểu lộ chút biểu cảm nào để gọi là bất nhẫn hay ganh tỵ với Ngạo Thiên. Cứ như y chấp nhận với thân phận làm kẻ nô bộc trung thành cho Ngạo Thiên.

Thấy Lý Phi Vân ngồi độc ẩm chẳng ai buồn tiếp. Kim Ngạo Thiên mới là người bất nhẫn. Chàng nghĩ thầm:

- "Mấy ả quỷ cái này dám làm hỏng việc của bổn thiếu gia lắm. Bổn thiếu gia cần Lý Phi Vân chứ đâu cần có các người".

Ý niệm đó vừa lướt qua, Kim Ngạo Thiên chợt đứng bật dậy,

đập tay xuống bàn.

Rầm...

Sự thay đổi thái độ đột ngột của chàng khiến Tình ma ma cũng ngơ ngác, các nàng kiều nữ thì sững sờ. Ngạo Thiên vừa đập tay xuống bàn vừa nói:

- Đủ rồi...đủ rồi...

Chàng nhìn lại Tình ma ma.

- Ma ma...bổn thiếu gia đâu muốn tất cả mọi người bồi tiếp bổn thiếu gia đâu. Ta cần mọi người chú tâm đến hầu hạ Lý huynh của bổn thiếu gia kìa.

Chàng thốt dứt câu thì có tiếng trầm trầm cất lên từ phía cầu thang dẫn lên tầng gác có dãi thư phòng dành cho khách tìm hoa mua vui.

- Lý Phi Vân để cho ta tiếp.

Nghe giọng nói trầm đó. Kim Ngạo Thiên buột phải ngẫn mặt nhìn lên. Đập vào mắt chàng là một con quạ đen thì đúng hơn, người vừa thốt ra câu nói đó đúng là một con quạ, vì bộ trướng y nho sinh đen bóng mà gã vận. Bộ mặt của gã rỗ chằng chịch, chỉ lướt nhìn qua đã biết ngay là một sát thủ. Y chầm chậm bước xuống cầu thang.

Ngạo Thiên nhìn lại Lý Phi Vân. Y vẫn bình thản ngồi uống rượu như không hề biết đến con quạ đen với sắc na chết chóc kia.

Ngạo Thiên từ từ thở ra rồi ngồi xuống. Chàng định nhản nhìn gã sát thủ đang bước xuống cầu thang mà nhủ thầm:

- "Chẳng lẽ Lý Phi Vân đoán đúng".

Ngạo Thiên nhìn sang Tình ma ma.

- Ma ma biết gã đó chứ?

Tình ma ma lắc đầu.

- Không.

Gã bước xuống thang lầu tiến thẳng đến trước mặt Lý Phi Vân trầm giọng:

- Lý kiếm thủ đừng đặt tay vào đốc kiếm của mình.

Lý Phi Vân bưng chén rượu từ từ quay mặt lại nhìn gã.

- Mão Vị huynh chừng nào mới xuất chiêu lấy mạng Lý mỗ.

- Ngay bây giờ.

- Thế sao còn chưa xuất thủ.

- Ta muốn nhìn thấy nỗi sợ hải trên mặt ngươi.

- Có thấy không?

Đôi chân mày Mão Vị nhíu lại. Đúng là y đang tìm nét sợ hải trên khuôn mặt trét sáp của Lý Phi Vân nhưng chẳng thể nào tìm

được. Y miễn cưởng nói:

- Ta không thấy.

- Không nét sợ hãi chứng tỏ Lý mỗ không sợ chết đúng không?

- Đã là một sát thủ, nhứt là một sát thủ như một Kiếm Sát Vương, tất càng phải sợ chết hơn. Có sợ chết mới trở thành sát thủ.

- Mão Vị huynh nói rất đúng. Nếu không là người sợ cái chết thì vĩnh viễn không bao giờ làm một sát thủ được cả.

Hai cánh môi Lý Phi Vân nhếch lên.

- Có sợ chết mới không muốn cái chết đến với mình. Không muốn cái chết đến với mình tất phải giết người muốn giết mình, để cái chết không đến.

Y xoay tròn chén rượu trên hai bàn tay.

- Mão Vị huynh có sợ chết không?

- Mão Vị huynh là một sát thủ. Trực Kiếm Sát Vương cũng là một sát thủ vô tình.

- Rất tiếc...Trực Kiếm Sát Vương đã chết, còn người đang ngồi trước mặt Mão Vị là Lý kiếm thủ. Một người không là sát thủ mà người không sợ chết tất cái chết sẽ không đến. Cái chết không đến với người đó thì cái chết sẽ đến với người gieo cái chết.

Lời còn đọng trên miệng Lý Phi Vân thì Mão Vị xuất chiêu. Y chỉ hơi nhích động hữu thủ, từ trong ống tay áo lưỡi kiếm bắn xẹt ra nhắm ngay vào yết hầu của Lý Phi Vân.

Nhanh hơn lưỡi kiếm của họ Mão, chén rượu trong tay Lý Phi Vân vừa hất rượu vào mặt gã và đỡ lấy mũi mặt kiếm.

- Cạch...

Âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhỉ của Kim Ngạo Thiên cuộc đấu giữa hai đại sát thủ hắc đạo cũng kết thúc.

Lý Phi Vân từ từ tra kiếm vào vỏ, còn thể pháp của Mão Vĩ thì cũng tự trách ra làm hai phần bằng nhau. Nó được chém từ phía dưới lên cắt đôi thân thể gã.

Kim Ngạo Thiên tròn mắt sờ sửng. Mồ hôi rịn ra trán chàng.

Bọn kiều nữ nhốn nháo hẳn lên. Ngạo Thiên gắng lắm mới chỏi tay đứng lên được. Chàng quay sang Tình ma ma.

- Bổn Thiếu gia không thích chổ này nữa...Không thích chổ này nữa.

Chàng vừa nói vừa sảy bước đi thẳng về phía cữa hương lầu. Tình ma ma cũng ngồi thừ ra một chổ không nhích động được thể pháp đã đến thời xế bóng chảy xệ của mụ.

Ngạo Thiên đứng bước ngay cữa hương lầu quay lại nói với

Lý Phi Vân.

- Lý kiếm thủ cứ tự nhiên ở lại hương lầu...Ngạo Thiên có chuyện phải quay về.

Lý Phi Vân nhìn chàng từ tốn nói:

- Thiếu gia ngoài trời đang có mưa...hãy cầm lấy dù.

Gã nói rồi vươn tay về phía cây dù treo trên vách biệt sảnh. Cây dù được một hấp lực rút về phía họ Lý. Y lắc cổ tay khiến cây dù lướt thẳng đến Kim Ngạo Thiên. Khi nó gần đến tầm tay Ngạo Thiên thì tự bung ra để chàng dễ dàng bắt lấy. Thủ pháp của Lý Phi Vân càng làm Ngạo Thiên bối rối hơn.

Chàng mỉn cưỡng nói:

- Lý kiếm thủ bảo trọng.

- Lý mỗ không muốn để thiếu gia phải lo.

Ngạo Thiên che dù đội mưa rời hương lầu, chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Lý Phi Vân là con người như thế nào nhỉ. Tâm thức của hắn như thể hủ núc chẳng thể nào đọc được, hắn giết người mà mặt cú trơ trơ ra chẳng biểu lộ chúc giao cảm nào. Một con người quái gở".

Vừa nghĩ về Lý Phi Vân, Ngạo Thiên vừa thả bước đi. Y đang trở thành một điều bí ẩn trong tiềm thức chàng.

Ngạo Thiên dừng bước nhẩm nói:

- "Y đúng là một thanh kiếm sống".

Đem theo những ý tưởng mông lung về Lý Phi Vân. Ngạo Thiên tiếp tục thả bước đi trong mưa. Khi chàng đi ngang biệt phủ của huyện lịnh Lâm Tự Thư thì thấy có người đội mưa quỳ trước cữa.

Ngạo Thiên cau mày tò mò nhìn người đó. Chàng bước đến bên người đang quỳ mới nhận ra y là một thư sinh, với khuôn mặt rất thanh tú, khôi ngô đầm đìa nước mưa.

Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Công tử sao lại quỳ ở đây?

Vùa hỏi Ngạo Thiên vừa che dù cho y.

Gã thư sinh ngẫng lên nhìn Ngạo Thiên.

- Tôi muốn chết...tôi muốn quỳ ở đây cho đến chết.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chàng nghĩ thầm:

- "Cái quái gì thế nhỉ? Chẳng lẽ hôm nay là ngày tử thần tuần thú nhân gian nên mình đến đâu cũng thấy người chết, rồi đến gã công tử này cũng muốn chết.

Thở hắt ra một tiếng, Ngạo Thiên nói:

- Công tử...mạng người quý sao công tử lại muốn chết.

Gã gục đầu xuống, lí nhí nói:

- Sử Quách này không còn muốn sống trên đời này nữa. Sử Quách chết nhưng mãi mãi sẽ biến thành con ma ám gã Kim Ngạo Thiên, thiếu gia của Kim trang.

Kim Ngạo Thiên tròn mắt mở to hết cỡ khi nghe Sử Quách thốt ra câu nói này. Chàng chắc lưỡi rồi hỏi:

- Sử công tử vừa nói gì?

- Sử Quách thà chết sẽ đeo bám gã Kim Ngạo Thiên thiếu gia Kim trang.

Ngạo Thiên buột miệng hỏi:

- Hình như Ngạo Thiên và công tử không quen nhau, không oán không thù, cớ gì Sử công tử hận Ngạo Thiên thấu xương thấu cốt vậy.

Một tiếng sấm trỗi lên cùng với ánh chớp xé toạt bầu trời đêm lác đác mưa.

Vừa nghe tiếng sấm đó, Sử Quách bất giác gào lên:

- Ông trời ơi...sao ông sinh ra Sử Quách rồi lại còn sinh ra gã Kim Ngạo Thiên kia làm gì. Sao ông không đánh cho hắn tan xác có được không?

Nghe Sử Quách thét lên lời nói này, Ngạo Thiên càng bối rối hơn.

Chàng buôn tiếng thở dài rồi nói:

- Sử công tử nói vậy nghe sao bất công quá. Bộ ông trời chỉ biết có mỗi mình Sử công tử thôi sao, Sử công tử có trên đời này rồi thì không muốn có người khác à? Ông trời không có bất công như công tữ nghĩ đâu, chàng ngồi xuống bên cạnh Sử Quách.

- Này...thật ra công tử có chuyện gì mà lại u uẩn và căm phẫn Kim Ngạo Thiên thiếu gia Kim trang vậy...có thể nói cho tại hạ biết được không.

- Tại hạ có thể giúp cho Sử công tử.

Quách Sử nhìn Ngạo Thiên nghẹn ngào nói:

- Chỉ vì Kim Ngạo Thiên mà Lâm Bội Giao mới từ hôn Sử Quách này.

Ngạo Thiên nheo mày.

- Sử công tử có thế nói rõ được không?

Sử Quách nấc nghẹn rồi nói:

- Gã Kim Ngạo Thiên thiếu gia của Kim trang có số phận may mắn hơn Sử mỗ. Sử mỗ là một thư sinh trói gà không chặc, lại là kẻ hàn vi sao có thể sánh bằng vị thiếu gia họ Kim kia. Chính vì Sử mỗ không bằng Kim Ngạo Thiên mà huyện lệnh Lâm Thự Tư và Lâm Bội

Giao đã xé chỉ ước di hôn giữa họ Sử và họ Lâm...họ còn đuổi Sử Quách ra khỏi biệt phủ của họ nữa.

Gã dùng ống tay chùi nước mưa đọng lại trên mặt. Vừa chùi Sử Quách vừa nói trong nghẹn ngào uất ức.

- Công tử...Tại sao Lâm bá bá và Bội Giao lại đối xử với Sử Quách như vậy.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài hỏi:

- Huyện lịnh Lâm đại nhân và Lâm tiểu thư xé chỉ ước giao hôn với Sử huynh thì có can dự gì đến Kim Ngạo Thiên thiếu gia Kim trang mà Sử huynh lại căm hận Ngạo Thiên. Sử huynh căm hận Kim thiếu gia hóa ra là kẻ tiểu nhân giận cá chém thớt, đâu đúng với những sách kinh đã dạy.

Sử Quách mếu máo nói:

- Công tử...chỉ tại vì gã Kim Ngạo Thiên kia được số phận may mắn hơn Sử mỗ này, được huyện lịnh Lâm bá bá và Lâm Bội giao tiểu muội để mắt đến. Họ chỉ muốn kết thông gia với Kim trang chứ đâu nghĩ đến gã thư sinh họ Sử hàn vi này.

- Chính vì vậy mà Sử huynh hận Kim Ngạo Thiên.

Sử Quách nhìn lên trời, nghẹn ngào nói:

- Tại sao Sử mỗ không có được số phận may mắn như Kim Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn gã cao mày. Chàng nghĩ thầm:

- "Có sống trong chăn mới biết chăn có rận. Ngươi tưởng bổn thiếu gia sung sướng lắm sao".

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ngạo Thiên vẫn gượng cười, rồi từ tốn nói:

- Nếu tại hạ giúp Sử huynh toại thành ước nguyện với Lâm tiểu thư, huynh sẽ không hận Kim Ngạo Thiên chứ?

Sử Quách gật đầu.

- Sẽ không hận.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách từ tốn hỏi:

- Sử công tử yêu Lâm tiểu thư lắm à?

- Sử mỗ yêu nàng từ lúc còn thơ.

Ngạo Thiên tròn mắt nhìn Sử Quách.

- Trời đất...tại hạ đến bây giờ còn chưa biết yêu là cái còn khỉ gì mà huynh lại biết yêu từ tuổi còn thơ.

Ngạo Thiên xoa trán mình.

- Trái tim Sử công tử phình ra trước tuổi của Sử công tử à?

- Sử Quách chỉ nói vậy thôi. Khi ta còn nhỏ thì hai nhà họ Lâm và họ Sử đã có chỉ ước giao hôn. Lâm gia không phải tầm thường

nhưng chỉ vì…

Ngạo Thiên chau mày.

- Chỉ vì cái gì nào?

Sử Quách chìa hai bàn tay.

- Chỉ vì hai bàn tay mê vận đỏ đen của ta mà Sử gia tan nhà nát cữa. Nên Lâm bá bá và Bội Giao mới xé chỉ ước giao hôn.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ nhìn gã.

- Cũng tại huynh. Bụng làm dạ chịu còn trách ai bây giờ. Sử huynh làm ra mọi chuyện mà lại hận Kim Ngạo Thiên, đúng là gieo oán cho người ta rồi.

Sử Quách chộp lấy vai Ngạo Thiên.

- Công tử giúp Sử Quách với...Sử Quách biết lỗi của mình rồi…

- Nếu không có Lâm Bội Giao, Sử Quách sẽ quỳ ở đây cho đến chết. Ta chết sẽ làm ma ám Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên buông tiếng thở ra rồi nói:

- Cũng lại là Kim Ngạo Thiên nữa. Sử công tử không còn ai để trút oán tình à?

- Bá bá và Bội Giao chỉ muốn Kim Ngạo Thiên thôi.

- Được rồi ...được rồi...Để Ngạo Thiên giúp Sử công tử một lần xem có được không.

Chàng nói rồi đi vào mái hiên tòa biệt phủ của họ Lâm. Ngạo Thiên trao dù cho Sử Quách rồi nói:

- Sử Quách huynh cứ đứng đây chờ tại hạ thử nói dùm Sử huynh vài lời.

Sử Quách gật đầu.

Ngạo Thiên gõ cữa biệt phủ. Cánh cữa từ từ dịch mở một gã gia nhân xuất hiện. Y vừa nhô đầu ra vừa nói:

- Thư sinh thúi...còn gõ cữa làm gì?

Ngạo Thiên chìa mặt đến sát mặt gã nhỏ giọng nói:

- Ngươi nhìn kỹ xem ta là ai nào.

Gã gia đinh nhướng mày, há hốc miệng.

- Ơ...

Ngạo Thiên bịt miệng gã, rồi lẻn ngay vào trong. Chàng nhanh miệng nói:

- Bổn thiếu gia đến đây gặp tiểu thư của ngươi.

Gã gia đinh khúm núm nói:

- Dạ dạ...Để tiểu nhân vào bẩm báo với Lâm đại nhân và tiểu thư có thiếu gia đến.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Không... không...Cứ đưa ta đến gặp tiểu thư của ngươi trước.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa lấy một tờ ngân phiếu nhét vào tay gã.

- Cầm lấy mà uống rượu.

Gã gia đinh nhận tờ ngân phiếu phấn khích hẳn lên.

- Đa tạ thiếu gia...đa tạ thiếu gia. Mời thiếu gia theo tiểu nhân ạ.

Gã đưa Ngạo Thiên vào gian tiền sảnh biệt phủ, rồi khúm núm nói:

- Để tiểu nhân đi gọi tiểu thư đến.

Ngạo Thiên gật đầu.

- Bổn thiếu gia không đợi lâu nhé.

Y vội đáp:

- Tiểu nhân biết.

Lấy một tờ ngân phiếu nhét vào tay gã gia đinh, Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Bổn thiếu gia thưởng công thêm cho ngươi đó.

- Đa tạ thiếu gia...thiếu gia cứ đến đây mãi, tiểu nhân sớm phát tài.

- Yên tâm thế nào ngươi cũng phát tài mà.

Gã gia đinh ôm quyền cúi lạy Ngạo Thiên rồi lẫn nhanh vào trong. Khi gã gia đinh đi rồi, Ngạo Thiên còn lại một mình, nhủ thầm:

- "Chẳng biết ái nữ tiểu thư của huyện lệnh Lâm Thự Tư đẹp như thế nào mà khiến cho gã thư sinh họ Sử kia chết ngơ chết ngẩn cả người ra như vậy".

Ngạo Thiên không phải chờ lâu. Trước khi Lâm Bội Giao đến thì một làn xạ hương thoang thoảng xông vào mũi Ngạo Thiên, liền sau làn xạ hương thoang thoảng đó, giai nhân từ sau bức rèm hậu điện bước ra.

Đang ngồi, Kim Ngạo Thiên đứng bật lên khi nàng bước vào.

HỒI THỨ TÁM
MA THẦN

Hàm Dương chìm trong màn mưa đêm xối xả. Những tưởng cả bầu

trời co giật bởi một cơn phẫn nộ của trời đất, mà Hàm Dương phải gánh chịu sự phẫn nộ đó. Trong tiết trời vần vũ mưa sa đó, ngoại thành Hàm Dương, trên một bãi đất trống, một người vận áo choàng có mũ trùm đầu đội mưa. Y đứng như một vị thần trấn giữ thành Hàm Dương, ngăn chận bầy quỷ đói theo những cơn giông vào thành. Mặc dù màn nước mưa dày đặc cùng với màn đêm tối mịt vẫn không che được hai luồng nhản quang ngời ngời của người đó.

Một cơn gió thật mạnh lùa qua, nhưng chiếc áo của người đó vẫn rủ xuống bó sát lấy thân. Liền theo cơn giông đó, từ trong màn dạ vũ và dày đặc, năm người cùng vận những chiếc áo choàng có mũ trùm đầu xuất hiện. Họ xếp thành hàng ngang, thả bước chầm chậm tiến về phía người đứng giử cổng thành Hàm Dương. Năm người họ dừng bước khi cách người kia đúng năm trượng.

Năm đôi mắt toát uy quang sáng ngời chiếu vào người họ.

Người đứng án ngữ trước cổng thành Hàm Dương chậm rải nói:

- Lão phu không ngờ Ngũ Độc Thần Quân lại thân hành đến Hàm Dương mà không phải là lão Độc Ma Âu Dương Đình.

Tiếng sấm trỗi lên với tràng cười the thé tạo ra một thứ âm thanh hỗn độn nghe thật chỏi tai. Liền sao tràng tiếu ngạo như ma tru quỷ khóc đó, một người vận áo choàng đỏ, có mũ trùm đầu từ phía sau Ngũ Độc Thần Quân bước ra.

Y vừa đi vừa nói:

- Quái Thủ Vô Danh Khách, sao bổn toạ không đến được. Bổn toạ chỉ sợ lão quỷ không đến thôi.

Độc Ma Âu Dương Đình vừa nói vừa phẩy tay ra sau lưng. Hiệu lịnh của Độc Ma được Ngũ Thần Quân hiểu như một lời mời bảo họ lùi về sau. Ngũ Thần Quân đồng loạt thối về bốn bộ.

Quái Thủ Vô Danh Khách nhìn Độc Ma từ tốn nói:

- Độc Ma Âu Dương Đình, tất cả độc nhân của ngươi đều hiện diện ở đây cả rồi mà.

- Thế theo yêu cầu của lão, bổn toạ và Ngũ Độc Thần Quân đã có ở đây.

Quái thủ Vô Danh Khách gật đầu.

- Tốt lắm. Hôm nay xem như chúng ta đã có thể giải quyết tất cả mọi chuyện được rồi.

- Bổn tọa cũng nghĩ như vậy. Độc môn và tôn giá sẽ giải quyết tất cả trong đêm nay. Nhưng trước hết bổn tọa muốn biết tráp ma của Độc môn có đây không?

- Nó luôn bên mình ta.

Màn đêm bất ngờ tạnh hẳn. Quái Thủ Vô Danh lắc hửu thủ. Trên bản thủ của y xuất hiện ngay một chiếc tráp ma vàng óng ánh.

- Độc ma cầm chiếc tráp này.

Đôi thần nhản của Độc ma Âu Dương Đình sáng hẳn lên. Đôi chân như dợm bước đến, nhưng rồi chiếc tráp nhanh chóng lại biến mất như tan vào khoảng không gia ban thủ của Quái Thủ Vô Danh Khách.

Độc Ma Âu Dương Đình tức giận nói:

- Đủ rồi.

- Âu Dương Đình, ngươi nên biết, chưa một người nào có thể đoạt tất cả bất cứ vật gì trên tay của Quái Thủ cả.

- Bổn toạ biết điều đó.

Một luồng gió đêm thổi qua hai người đem theo hàn khí se lạnh ẩm ướt. Độc ma Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Quái Thủ...lão muốn gì cứ nói.

- Một câu nói rất hợp thời và đúng lúc.

Lời nói còn đọng trên miệng Quái Thủ Vô Danh thì Độc Ma Âu Dương Đình phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của Độc Ma nghe như tiếng ma tru quỷ khóc, buộc người nghe phải nổi gay ốc sởn cả người. Y bất ngờ cắt ngang tràng tiếu ngạo quỷ khóc ma tru đó rồi gằn giọng nói:

- Bổn toạ nói như thế nhưng biết Quái Thủ Vô Danh Khách muốn gì rồi.

Không biểu lộ một chúc gì lo lắng hay bồn chồn trước câu hỏi của Độc Ma và tiếng cười của y, Quái Thủ Vô Danh Khách ôn nhu nói:

- Âu Dương Đình...ngươi thử nói xem ta muốn gì nào?

Cho dù tôn giá có mội lực cao thâm đến mấy, có là kỳ tài của võ lâm nhưng đã trúng phải "Di Hồn Ma Thần" thì cũng phải cần đến giải dược thôi. Bổn toạ sẽ giúp tôn giá giải Di Hồn Ma Thần, nhưng trước tiên hãy trao chiếc tráp kia cho ta.

- Có ai trúng Di Hồn Ma Thần của Độc Ma như ta không? Âu Dương Đình ngươi hãy nghiệm lại xem.

- Đây là một điều bổn toạ lấy làm lạ trong cuộc đời mình đó.

- Ngươi lạ cũng đúng thôi. Bởi Di Hồn Ma Thần của ngươi đâu phải là tuyệt độc tối thượng của võ lâm. Cái ta cần không phải là giải dược Di Hồn Ma Thần.

Độc Ma Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Thế ngươi muốn đòi hỏi gì ở bổn toạ?

Quái Thủ Vô Danh Khách gằn giọng nói thật chậm:

- Chủ nhân của Di Hồn Ma Thần.

- Chủ nhân...Độc Ma Âu Dương Đình ta dụng Di Hồn Ma Thần thì chính ta là chủ nhân của Di Hồn Ma Thần. Sao tôn giá lại không tin ta là chủ nhân của Di Hồn Ma Thần?

Quái Thủ Vô Danh Khách khoát tay.

- Âu Dương Đình...ngươi đánh giá ta thấp quá. Ta cho ngươi biết cơ hội để lấy lại viên "huyết ngọc", đặng khỏi phải nhận lấy cái chết thê thảm bởi Di Hồn Ma Thần. Ngươi không tiếp nhận cơ hội đó, ta sẽ bỏ đi đó. Ngươi sẽ không còn cơ hội thứ hai để lấy lại huyết ngọc đâu.

Giọng nói của Quái Thủ Vô Danh thật ôn nhu và từ tốn, nhưng Độc Ma Âu Dương Đình lại hơi rút người lại.

Quái Thủ Vô Danh Khách nói tiếp:

- Âu Dương Đình...cho dù ngươi có đem cả Độc môn đến, hay cả quần hùng võ lâm hắc đạo và bạch đạo tới, một khi ta muốn đi thì cũng không ai ngăn được. Khi ta đi rồi thì ngươi vĩnh viễn không bao giờ tìm lại cơ hội này đâu.

Quái Thủ Vô Danh Khách gằn giọng nói tiếp:

- Đây là cơ hội cuối cùng ta dành cho ngươi. Viên huyết ngọc đang ở trong tay ta. Và nó là báu vật của chủ nhân ngươi đó.

Âu Dương Đình rít giọng nói:

- Lão quỷ thật là đê tiện.

- Đừng nói với ta những lời đó. Khi ta không thích nghe thì ta sẽ bỏ đi.

Nói dứt lời Quái Thủ Vô Danh toan thi triển khinh công nhưng Độc Ma Âu Dương Đình hốt hoảng ngăn lại.

- Dừng chân.

Quái Thủ Vô Danh dừng lại, cười khẩy rồi nói:

- Âu Dương Đình...ngươi đã quyết định rồi à?

Độc Ma Âu Dương Đình lưỡng lự rồi nói:

- Được...ta nói.

- Ta thì đang muốn nghe. Đừng nói với ta một cái tên xa lạ nào đó.

- Được...ta nói.

- Bổn toạ chỉ có thể nói với tôn giá.

Độc Ma Âu Dương Đình ngập ngừng một lúc rồi trang trọng nói:

- Hãy đến Tục Dương Cốc.

- Ngươi cũng khá thành thật.

Vừa nói Quái Thủ Vô Danh vừa lắc cổ tay phải. Chiếc tráp

vàng thoát ra khỏi tay bay vụt lên cao mươi trượng. Ngay lập tức Độc Ma Âu Dương Đình chớp động thân pháp, lướt lên vươn trảo chộp lấy chiếc tráp. Chiếc tráp vừa nằm gọn trong tay Độc Ma Âu Dương Đình thì một đạo hắc khí cũng cuồng cuộn phát ra công đến Quái Thủ Vô Danh Khách.

Quái Thủ Vô Danh Khách như đã có chủ ý từ trước, không đón đở hắc kình của đối phương mà lại dụng một thứ bộ pháp quỷ dị khác thường né tránh. Y vừa né tránh vừa nói:

- Ta không thích giao thủ với người đụng độc chưởng.

Lời còn đọng trên cửa miệng Quái Thủ Vô Danh Khách thì y cũng lướt ra ngoài ba trượng. Đạo hắc kình nện xuống ngay chỗ đứng của Quái Thủ Vô Danh Khánh.

- Ầm...

Mặt đất được xới lên cùng những âm thanh xèo xèo, kéo theo mùi xú khí lan tỏa trên khắp phạm vi bốn trượng vuông.

Quái Thủ Vô Danh Khách phá lên cười rồi băng mình vào màn đêm.

Độc ma Âu Dương Đình xoay tròn thân ảnh trên không như chiếc bông vụ lướt theo Quái Thủ Vô Danh, nhưng chỉ trong chớp mắt nhân dạng của Quái Thủ Vô Danh đã mất hút rồi. Âu Dương Đình gào lên.

- Ngươi chỉ biết chạy thôi à?

Như không màn đến lời nói của Độc Ma Âu Dương Đình, Quái Thủ Vô Danh đã mất hút vào bóng đêm, không để lại chút nhân dạng nào. Thân ảnh của Quái Thủ Vô Danh đúng là siêu phàm xuất chúng, y lướt đi trong màn đêm chỉ có bóng mà chẳng thấy hình. Y lướt vào trong mộ địa Kim gia, rồi vào thẳng ngôi nhà mồ. Quái Thủ Vô Danh Khách lột tấm ngoại y có mũ trùm đã ướt sũng. Y lộ chân tướng chẳng phải ai khác mà chính là lão Cù Bá Nhâm. Lão châm lữa vào một ngọn bạch lạp. Rồi dùng nó soi lên vùng ngực của mình. Trong ánh sáng của ngọn bạch lạp, soi lên ngực lão Cù là một dấu ấn thủ đỏ ối, vùng da thịt bị quanh dấu ấn thủ đang thối rửa dần.

Cù Bá Nhâm buông tiếng thở dài. Chỉ nghe tiếng thở dài của lão thôi đủ biết lão đang mang một niềm u uẩn trong tầm thức mình. Cù Bá Nhâm nhẫm nói:

- Không biết ta có kịp không.

Một ngọn gió đêm từ ngoài thổi vào làm ngọn nến trên tay lão Cù lung linh vụt tắt. Lão Cù vội dùng tay che lại. Lão Cù che ngọn nến vừa nhìn ra cửa nhà mồ. Ngay ngưỡng cửa nhà mồ, chẳng biết từ bao giờ có một người vận tấm áo choàng đỏ ối, có mũ phủ trên

đầu che kín chân diện. Người đó đến mà gần như chẳng hề tạo ra một tiếng động nào.

Vừa nhận ra người đó, Cù Bá Nhâm thối liền hai bộ, giương mắt nhìn.

- Ma Thần.

Ma thần không bước đi, rnà thân pháp phiêu bồng như lướt lên sàn đá nhà mồ từ từ tiến vào trong. Đôi mắt sáng ngời như hai hòn than hồng rọi vào lão Cù.

Lão Cù thối tiếp hai bộ nữa. Lưng lão dựa vào cổ quan tài đá sau lưng. Giờ lão muốn thối bộ cũng không được bởi chẳng còn đường nào để thối, trong khi đó Ma Thần vẫn lừng lững từ từ lướt tới.

Bá Nhâm gắt giọng nói:

- Dừng lại...

Miệng nói tay lão thò vào trong ngực áo lấy ra một khối huyết ngọc đưa đến trước. Cù Bá Nhâm gằn giọng nói tiếp:

- Nếu Ma Thần tiến đến một bước nữa, lão phu sẽ hủy ngay khối huyết ngọc này.

Chẳng biết khối huyết ngọc kia có giá trị gì mà khiến huyết bào y nhân Ma Thần phải dừng bộ. Y cất giọng như tiếng vọng từ trong cõi vô thường huyền bí.

- Bổn Ma Thần sẽ giúp ngươi khỏi biến thành ma nhân...nhưng hãy trao khối huyết ngọc đó cho bổn Ma Thần.

Cù Bá Nhâm thở phào một tiếng.

- Nếu tôn giá muốn lấy khối huyết ngọc này lão phu sẽ tự đưa đến cho tôn giá.

- Ngươi không nên giữ khối huyết ngọc đó. Ma nhân chẳng giúp ích gì được cho ngươi đâu.

- Ma nhân không giúp gì được cho lão phu, nhưng lão phu vẫn có thể hủy nó. Tôn giá chắc chắn không muốn ta hủy ma nhân của tôn giá chứ?

Ma Thần im lặng.

Cù Bá Nhân từ tốn nói:

- Ma Thần nên rời khỏi đây thì hơn. Trong tay lão phu còn khối huyết ngọc ma nhân thì tôn giá chẳng làm gì được lão phu đâu. Còn nếu như tôn giá vọng động, ma nhân sẽ đi cùng với ta đó.

- Người không nghĩ thời khắc mình biến thành ma nhân sao?

- Lão phu cũng đã cao niên rồi, thế nào cũng phải chết. Chết thì biến thành ma hay thành quỷ cũng được, không can dự đến tôn giá.

- Ngươi vẫn còn khoảng thời gian còn lại trong đời làm người...không quý khoảng thời gian đó à.

- Lão phu không thích kéo dài một đời người sống trong sự tẻ nhạt và vô dụng.

Ma thần khẻ gật đầu nói:

- Ngươi quá cương quyết.

- Lão phu là người quyết đoán kia mà.

- Bổn Ma Thần đành phải nhận lời của ngươi vậy. Tất cả thiên hạ võ lâm đều phải nghe lịnh của bổn ma thần, duy chỉ có lão. Dù sao thì bổn ma cũng đã biết Quái Thủ Vô Danh Khách là ai.

Khoảng thời gian còn lại không biết lão sống như thế nào trước khi trở thành Ma Thần.

Ma nhân nói dứt câu, thân pháp xoay lại từ từ lướt ra cửa nhà mồ. Cù Bá Nhâm thở ra. Thân pháp ma thần đã lướt về phía cửa nhà mồ, bất thình lình quay ngoắc lại, tru lên một tiếng. Tiếng tru của Ma Thần vừa cất lên. Lão Cù cảm thấy sây sẫm mặt mày. Thần thức bỗng trỗi lên nhưng âm thanh âm u. Khiến lão mụ mẫm không làm chủ được bản thân mình.

Cù Bá Nhâm cố định thần rống lên tiếng để lấy lại tâm định.

- A...a...

Lão dụng tất cả nội lực tu vi của mình để khống chế tiếng rú của Ma Thần đang xâm chiếm thức lão. Cù Bá Nhâm vừa lấy lại thần thức thì đã nhận ngay một đạo khí chưởng vỗ vào đan điền.

- Bình...

Lưng Cù Bá Nhâm đã dựa vào cỗ thạch quan, nhận một đạo khí chưởng đan điền mà gần như chẳng có phản xạ gì. Miệng lão Cù phún ra một ối máu đỏ sàn đá. Thể pháp gã áp chặc chổ cổ thạch quan.

- Cạch.

Sau âm thanh khô khốc đó, cơ quan bí mật của ngôi nhà mồ khởi động. Một phiến đá khổng lồ từ trên trần sụp xuống chia cắt lão Cù với Ma Thần đang lướt tới.

Nhận một chưởng của "Ma Thần" lão Cù muốn ngất lịm nhưng cũng chỉ kịp đoán ra đã có sự biến trong ngôi nhà mồ của Kim gia. Lão cố định thần để tìm hiểu sự biến đó. Cỗ thạch quan dịch chuyển về sau để lộ một mật đạo. Không một chút chần chừ, lão Cù lê xuống ngay mật đạo đó. Cổ thạch quan lại trượt về chổ củ khi lão Cù chui hẳn xuống mật đạo. Dưới nhà mồ là một gian thạch thất khá rộng, giữa là cỗ quan tài đá.

Lão Cù bò đến trước cổ quan tài đá. Lão nhìn cổ quan tài thấy

dòng chữ khắc ngay mặt dựng.

- KIM TIỀN BANG CHỦ CHI MỘ.

Lão nhìn cổ quan tài đá nghĩ thầm:

- "Không ngờ lão Cù này lại được nằm cùng chung với Kim Tiền bang chủ. Một đại phú bậc nhất võ lâm".

Lão cố đứng lên ôm quyền nói với người nằm trong thạch quan. Kim Tiền bang chủ...nếu bang chủ có hiển linh...hãy cho lão Cù gặp được hậu nhân của bang chủ trong lúc này.

o0o

Ngạo Thiên từ trong biệt phủ huyện lệnh Lâm Thự Tư bước ra. Vừa thấy chàng, Sử Quách vồn vã hỏi:

- Công tử có thể giúp ta được không...Lâm tiểu thư đồng ý nối lại chỉ ước giao hôn với Sử Quách chứ?

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách, buông tiếng thở dài đi nói:

- Sử công tử yêu nàng nhiều lắm à?

Sử Quách gật đầu:

- Sử mỗ yêu nàng nhiều lắm.

Ngạo Thiên chắc lưỡi lắc đầu rồi nói:

- Bổn thiếu gia đã nói với Lâm Bội Giao rồi.

- Thế nàng đã đồng ý không bỏ chỉ ước giao hôn với Sử Quách chứ.

Đặt tay lên vai Sử Quách, Kim Ngạo Thiên ngập ngừng rồi nói:

- Lâm tiểu thư nói sẽ lấy Sử Quách công tử nhưng với một điều kiện.

- Công tử...Lâm Bội Giao muốn Sữ Quách làm gì cho nàng?

- Lâm tiểu thư nói huynh phải bắt cho được Kim Ngạo Thiên về cho nàng thành thân trước, rồi mới đến lượt huynh.

Sữ Quách lỏ mắt nhìn Ngạo Thiên.

- Sao...Sao Lâm Bội Giao lại nói như vậy. Ngạo Thiên thành thân với Bội Giao thì Sử Quách còn làm gì nữa.

Ngạo Thiên nhăn mặt.

- Thì Lâm Bội Giao nói như vậy đó.

Ngạo Thiên vỗ vai Sử Quách.

- Nhưng huynh hãy yên tâm đi...đâu còn có đó. Ta là bằng hữu tri kỷ với Ngạo Thiên. Có thể tại hạ sẽ nói lại với Ngạo Thiên nhường Lâm Bội Giao cho Sử huynh.

Sử Quách vồn vã nói với chàng.

- Công tử hay nói với Ngạo Thiên dùm Sử Quách. Nếu không được Lâm Bội Giao. Sử Quách chẳng thiết sống trên đời này.

Ngạo Thiên cau mày.

- Bộ không được yêu là phải tìm đến cái chết sao? Nếu huynh chết xem ra NgạoThiên sẽ rất mừng đó. Tại hạ không ngờ Lâm Bội Giao tiểu thư lại đẹp như vậy.

Nếu Kim Ngạo Thiên mà thấy được dung nhan của Lâm tiểu thư, không chừng y dám bán cả Kim trang để đeo đuổi nàng. Hay nhất Sử huynh đừng có chết. Nếu huynh chết thì chẳng còn ai tranh giành tình yêu với Ngạo Thiên đâu.

Ngạo Thiên thối lại một bộ, nhìn Sử Quách từ đầu đến chân, từ tốn nói nam nhi đại trượng phu cứ yếu xìu, hở một chút là đòi chết, thì sau này có được Lâm Bội Giao tiểu thư năng khăn sửa túi cũng chẳng thể nào bao bọc cho nàng.

Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên nói:

- Thôi nhé...Sử huynh đừng đòi chết nữa...cứ chờ khi nào Lâm tiểu thư yêu huynh, thì huynh có được nàng. Còn như nàng không chấp nhận tình huynh thì hãy tìm người khác. Trên đời này đâu chỉ có mình Lâm tiểu thư là nữ nhân.

Ngạo Thiên hất mặt.

- Tại hạ nói đúng chứ?

Sắc diện Sử Quách méo xệch, chảy dài xuống trông thật nực cười. Y bùi ngùi nói:

- Sao ta khổ thế này...yêu cũng chẳng được yêu nữa.

Ngạo Thiên vỗ vai gã.

- Từ từ rồi cũng được yêu mà. Tại hạ chỉ giúp Sử công tử đến đây thôi.

- Cáo từ.

Chàng dợm bước toan bỏ đi thì nhìn lại Sử Quách.

- Sử huynh...đêm nay về đâu, hay chỉ biết đứng trước cửa biệt phủ Lâm huyện lệnh. Huynh đứng đây coi chừng bọn gia nhân sẽ đuổi huynh đó.

- Sử Quách biết đi đâu bây giờ?

Ngạo Thiên tròn mắt.

- Sử huynh không biết đi đâu à? Không có nhà để về ư?

Từ Hàm Đan, Sử Quách lặn lội đến Hàm Dương...từ Hàm Đan quay về Hàm Dương đâu phải là gần...trong khi...

Y nhìn Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

- Sử Quách chẳng còn ngân lượng để làm lộ phí hay thuê phòng trọ qua đêm.

Ngạo Thiên lấy một tờ ngân phiếu đặt vào tay Sử Quách.

- Sử huynh hãy cầm lấy tìm khách điếm. Nếu cần ngài mai cứ đến Kim trang gặp Kim Ngạo Thiên. Y là người hào phóng có thể giúp Sử huynh ngân lượng.

Sử Qúach đoán lấy tờ ngân phiếu.

- Đa tạ công tử.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Nhớ đến Kim trang gặp Kim Ngạo Thiên...Y thế nào cũng giúp cho công tử ngân lượng đặng quay về Hàm Đan.

Ngạo Thiên chắc lưởi.

- Vì tình mà công tử lặn lội từ Hàm Đan đến Hàm Dương, cũng tội nghiệp thật. Công tử bảo trọng...tại hạ cáo từ.

Ngạo Thiên nói rồi xải bước đi. Chàng vừa đi vừa nghĩ đến Lâm Bội Giao mà nhủ thầm.

- "Tại sao trước đây ta không để ý đến Lâm Bội Giao tiểu thư. Nàng đúng là mỹ nhân đẹp nhất Hàm Dương này. Một trang mỹ nhân như thế phải có tiếng tăm chứ, sao chẳng nghe ai nhắc đến nàng . Ngay cả mình cũng không biết. Ngạo Thiên ơi là Ngạo Thiên, có mỹ nhân tươnng tư ngươi thế mà ngươi như kẻ điếc, ngươi đui chẳng biết gì. Sử Quách ơi là Sử Quách.
Sao ngươi không chọn ai xấu xấu để yêu mà lại chọn ngay thiên hạ đệ nhất giai nhân Hàm Dương thành để yêu".

Ngạo Thiên chắc lưỡi lắc đầu:

- Ta mới gặp nàng mà đã yêu rồi huống chi là ngươi.

Ngạo Thiên đặt tay vào ngực mình, nghĩ thầm:

- "Trái tim ta lở khắc hình Lâm Bội Giao rồi. Sử Quách...bổn thiếu gia biết tính sao bây giờ ".

Ý niệm kia cón đọng trong đầu Kim Ngạo Thiên, thì hai bóng người vận hắc y dạ hành thích khách lướt xuống chặn đường Kim Ngạo Thiên.

Chàng sững bướt khoát tay.

- Hê...đừng làm càn nhe.

Gã đứng bên trái gằn giọng.

- Kim Ngạo Thiên...có bao nhiêu ngân lượng trong người mau giao ra hết đi.

Ngạo Thiên lỏ mắt nhìn hai gã đó.

- Nhị vị tôn huynh cần ngân lượng, muốn xin thì Kim Ngạo Thiên rất sẳn lòng. Cớ gì lại chận đường định giở trò đạo tặc chứ. Đây là Hàm Dương, lãnh địa của Kim trang, nhị vị tôn huynh biết chứ?

Miệng thì nói nhưng tay Ngạo Thiên thì thò vào ngực áo toan lấy ngân phiếu.

- Huynh không cần phải làm như vậy?

Giọng nói của nữ nhân nghe thật ôn nhu từ tốn và dịu dàng. Cùng với giọng nói đó một nữ nhân vận cung trang có rèm che mặt bước đến bên Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn sững nữ lang. Mặc dù nàng che mặt nhưng chàng vẫn nhận ra nàng là ai. Làm sao Ngạo Thiên có thể quên được giọng mói ngọt ngào vừa mới đây của Lâm Bội Giao chứ.

Chàng sửng sờ nhìn nàng.

- Tiểu thư... nàng...

Bội Giao nhìn Ngạo Thiên, chớp con mắt trái rồi quay lại hai gã đạo tặc.

- Các người thật hồ đồ dám chận đường toan hành hung lịnh thiếu gia của Kim trang.

Nàng vừa nói vừa bất ngờ chớp động thân thủ. Thân ảnh nàng lướt đến hai gã đạo tặc, phối hợp cùng chưởng pháp tát vào mặt hai gã đó.

- Bốp...bốp...

Hai gã đạo tặc hứng trọn hai cái tát của nàng mà gần như chẳng có phản ứng gì. Cả hai cùng thối bộ.

Bội Giao nhìn hai gã đạo tặc.

- Còn chưa chịu cuốn xéo đi, hay đợi bổn cô nương ra tay lần nữa.

Lời nói của Lâm Bội Giao như một mệnh lịnh, hai gã đạo tặc riu riu thối bộ rồi bỏ chạy như bị ma đuổi.

Bội Giao gở tấm rèm che mặt. Nàng nhìn Ngạo Thiên. Hai người đối mặt nhìn nhau.

Ngạo Thiên nói:

- Huynh không ngờ muội lại cứu huynh.

- Bội Giao lo lắng huynh ra về một mình, không yên tâm nên ngầm theo huynh.

Nàng mỉm cười, tiếp nhận nụ cười của Bội Giao như đoá hoa hàm tiếu xinh như mộng, Ngạo Thiên ngơ ngẫn cả thần hồn.

Bội Giao ôn nhu nói:

- Trái tim huynh buột huynh phải trả nợ muội cái gì thì muội nhận cái đó.

- Ơ...

Ngạo Thiên ngơ ngẫn trước lời nói của nàng thì Bội Giao đã lắc vai. Nàng thi triển khinh công bỏ đi. Vừa bỏ đi, nàng vừa nói:

- Muội không đời nợ huynh ngay bây giờ đâu.

Ngạo Thiên ngơ ngẫn nhìn theo nàng.

- Bội Giao...

Khi nhân dạng Bội Giao đã khuất hẳn trong tầm mắt chàng rồi, thì một niềm vui hoan hỷ lấy cả tâm tưởng chàng. Chàng nghỉ thầm:

- "Trái tim mình nói cái gì nhỉ. Nó muốn mình trả cho nàng món nợ này bằng cái gì ".

Ngạo Thiên mỉn cười với ý tưởng mơ mộng. Nhưng miệng lại gọi tục danh của Sử Quách.

Nhắc đến tục danh của Sử Quách, Ngạo Thiên bất giác buông tiếng thở dài.

Chàng thả bước đi tiếp. Chàng vừa đi vừa nghỉ thầm:

- "Phải chi lúc này có Cù lão huynh. Mình hỏi ý kiến của lão Cù nhỉ?" Tâm tưởng Ngạo Thiên vừa nghỉ đến lão Cù Bá Nhâm thì trong thần thức của chàng xuất hiện một ánh chớp, làm cho bần thần. Ngạo Thiên ôm lấy đầu cố bước nhưng cảm thấy bần thần không thể nào bước được nổi. Trong cảm giác bần thần đó thi tim Ngạo Thiên đập loan nhịp. Chàng nhìn thấy Cù Bá Nhâm đang ở tại ngôi cổ miếu với thần sắc bất ổn. Lão đang chịu những cực hình khốn khổ nhất. Ngạo Thiên rùn mình.

- Không thể nào như vậy được.

Mặc dù thốt ra câu nói đó nhưng Ngạo Thiên vẫn nôn nao một cảm giác thật khó tả như có cái gì đó thôi thúc, đốt cháy tâm tưởng chàng. Chàng theo cảm giác vô thức đó thi triển vô bộ vô tướng đi thẳng đến ngôi miếu thần hoàng mà trước đây đã cùng với lão Cù đối ẩm luyện bộ pháp Quỷ Bộ Vô Ảnh.

HỒI THỨ CHÍN
VÕ LÂM DI HẬN

Lão Cù hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện ra một mật đạo thứ hai đưa lão trở lại ngôi cổ miếu thần hoàng. Lão ngồi tựa lưng vào bệ thờ thần hoàng dốc bầu rượu hô lô tu luôn một ngụm dài.

Đặt bầu rượu xuống bên cạnh lão dõi mắt nhìn ra ngoài cửa cổ miếu với vẽ chờ đợi và hy vọng. Tất nhiên người mà lão Cù chờ đợi chính là Kim Ngạo Thiên. Lão biết mình phải làm gì trong trình

trạng này.

- Kim lão đệ...Ngươi phải đến đi chứ...tại sao ngươi không đến. Nếu ngươi không đến thì ta chết đâu thể nhắm mắt được, mà chỉ lấy mắt nhìn chàng.

Ngạo Thiên bước vội đến bên Cù Bá Nhâm.

- Lão đại ca...sao lại như thế này.

Cù Bá Nhâm nhìn Ngạo Thiên. Nụ cười gượng nở trên miệng lão. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Cù Bá Nhâm mới từ tốn nói:

- Lão đệ...đúng là ông trời có mắt khiến ngươi đến đây.

- Trực giác của Ngạo Thiên mách bảo Cù lão huynh đang chờ.

- Đúng...ta đang chờ lão đệ.

Ngạo Thiên toan sốc nách lão Cù, vừa nói:

- Hình như lão đại ca gặp chuyện gì đó chẳng may...để Ngạo Thiên đưa đại ca về Kim trang. Mẫu thân có thể giúp lão đại ca.

Cù Bá Nhâm lắc đầu.

- Không kịp đâu...ta biết mình đang trong tình trạng nào. Lão đệ...ngươi hãy nghe ta nói đây.

Lão Cù lấy khối huyết ngọc đặt vào tay Ngạo Thiên.

- Trước nhất lão đệ phải giữ lấy khối huyết ngọc này. Tuyệt đối không được cho ai biết ngươi đang giữ khối huyết ngọc. Phải tìm hiểu bí mật trong khối huyết ngọc này. Sau đó lão đệ hãy đến THÁNH ĐỊA KIM ĐỈNH SƠN. Bí mật của khối huyết ngọc sẽ đưa lão đệ vào thánh địa Kim đỉnh.

Ngạo Thiên buột miệng hỏi.

- Lão đại ca...tại sao Ngạo Thiên phải đến thánh địa Kim Đỉnh chứ? Ở đó có cái cái gì.

- Ta không biết trong thánh địa Kim Đỉnh có cái gì...nhưng chắc chắn lão đệ sẽ nhận một quyền năng vĩ đại. Quyền năng đó gắn liền với một trọng trách vĩ đại.

Ngạo Thiên cau mày.

- Lão đại ca...quyền năng đó là gì và trọng trách vĩ đại đó là gì?

Lão Cù lắc đầu.

- Sao ngươi lại có thể hỏi ta những câu hỏi như thế. Ngươi hãy nghỉ đây là thiên số gắn cho ngươi có được không.

Lão nói rồi dốc hồ lô uống cạn. Đặt bầu hồ lô vào tay Ngạo Thiên.

- Quyền năng đó là gì ta cũng không biết, nhưng ta chọn ngươi. Ngươi thì muốn trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Ngạo

Thiên, chỉ có ngươi mới có thể ghánh vác trọng trách này. Trọng trách tiêu trừ Ma Thần.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.

- Ma Thần là cái gì?

Lão Cù gắt giọng nói:

- Ngươi đừng hỏi ta những câu hỏi như vậy, ngươi hãy hứa với ta tìrn diệt trừ Ma Thần. Ngươi có đồng ý không?

Ngạo Thiên gật đầu.

- Tất nhiên đệ đồng ý rồi. Lão đại ca đã giao thì Ngạo Thiên phải nhận lời. Nhưng Ma Thần là cái gì lão đại ca phải cho Ngạo Thiên biết.

- Ma thần là cái gì, ngươi sẽ biết ngay thôi. Điều thứ hai ta muốn nhắc nhở ngươi..nếu chưa tiếp nhận quyền năng trong thánh địa Kim Đỉnh sơn thì ngươi tuyệt đối không cho ai biết ngươi đang giữ khối huyết ngọc kia...bằng không...Ma Thần sẽ tìm đến ngươi mà đoạt lại.

Nếu Ma Thần biết thì xem như ngươi đã lĩnh án biến thành ma nhân. Ngươi hứa chứ?

Ngạo Thiên gật đầu.

- Đệ hứa.

Cú Bá Nhâm buông tiếng thở dài.

Ngạo Thiên nói:

- Chuyện gì đến tất nó phải đến, nhưng trước tiên, đệ phãi đưa lão đại ca về Kim trang để mẫu thân có cách gì đó cứu lão đại ca.

- Ngươi nên giúp ta một điều này thì tốt hơn.

- Lão đại ca muốn Ngạo Thiên giúp gì?

- Giết ta.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cở nhìn lão Cù.

- Giết lão đại ca.

- Đúng.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Không...không...tại sao Ngạo Thiên sao lại có thể giết lão đại ca được, Ngạo Thiên không cứu đại ca thì thôi, cứ gì lại giết lão đại ca.

Lão Cù mở phanh áo mình cho Ngạo Thiên thấy dấu ấn đỏ ối trên ngực lão. Da thịt quanh dấu ấn thủ thối rửa dần ra mùi xú khí nồng nồng từ sự thối rửa đó.

Ngạo Thiên nhăn mặt.

- Lão đại ca sao ra nông nổi này.

- Ngươi đã thấy rồi chứ?

- Ngạo Thiên thấy rồi. Phải đưa lão đại ca đến Kim trang thôi.

- Ngươi có đưa Cù Bá Nhâm này đến Kim trang cũng vô ích thôi. Nếu ta đến Kim trang có thể liên luỵ đến ngươi. Ta không muốn điều đó.

Lão Cù buông tiếng thở dài.

- Ngươi không đủ can đãm giết ta, thì ta cũng tự kết liễu mình. Nhưng quan trọng hơn ai cả. Ngươi phải nhớ trọng trách của ngươi. Ta lập lại lần nữa, khi chưa đến được thánh địa Kim Đỉnh Sơn, chưa có được quyền năng tối thượng của thánh địa...ngươi không được cho ai bất cứ ai biết ngươi đang giữ khối huyết ngọc.

- Ngạo Thiên sẽ ghi nhớ lời nói này mà.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

- Cái gì lão đại ca dặn, Ngạo Thiên sẽ nhớ...nhưng ngược lại lão đại ca phải cho Ngạo Thiên đưa lão đại ca đến đãi phu chữa trị trước đã. Khi lão đại ca bình phục rồi sẽ tính sau.

- Khi ta trúng phải di hồn ma thần, đưa đến đại phu không có ích gì. Chẳng ai có thể cứu được ta cả.

Lão nắm lấy tay Kim Ngạo Thiên.

- Lão đệ...Ai cũng một lần bước đến cái chết..nhưng chết như thế nào có ý nghĩa...chứ không phải chết một cách vô ích. Trước khi chết thì cũng kịp trao lại trọng trách cho ngươi. Trao lại những gì ta muốn gởi gắm cho ngươi. Quỷ Bộ Vô Danh tướng hành cước là một tuyệt công, trong hoàn cảnh cấp bách hãy dụng nó mà bảo trọng lấy mình. Nhưng một khi Ma Thần biết lão đệ dụng được Quỷ Bộ Vô Tướng sẽ truy sát ngươi đến cùng để hy vọng đoạt lại khối huyết ngọc.

Lão Cù nắm lấy tay Ngạo Thiên .

- Lão đệ...ta kỳ vọng vào ngươi.

- Lão đại ca...

Cù Bá Nhâm buông tiếng thở dài.

- Ngạo Thiên...ta và ngươi có duyên nhưng cái duyên đó quá ngắn ngủi, dù sao thì cũng là có duyên. Ta tin ngươi sẽ là kẻ đỉnh thiên lập địa trong cuộc đời này.

Lão Cù nắm bàn tay Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên lão đệ...đã đến lúc Cù lão đại ca phải đi rồi. Ngươi là Ngạo Thiên...ngươi phải nhớ ngươi là Kim Ngạo Thiên, tất có thể cải lại được ý trời. Chỉ vì ngươi là Ngạo Thiên mà lão đại ca mới đến Hàm Dương để chứng nhận Ngạo Thiên là ai, và để trao lại trọng trách mà ta không đảm đương nổi.

Lão ngưng lời nhìn Ngạo Thiên miệng điểm nụ cười thỏa mãn. Tay lão Cù buông tay Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nói:

- Lão Đại ca đừng bi quan quá...Ngạo Thiên sẽ đưa lão đại ca về Kim trang, nhất định mẫu thân sẽ cứu được đại ca. Mẫu thân biết cách cứu người mà.

Lão Cù lắc đầu.

- Lão đại ca biết tấm lòng của lão đệ, như thế đã quá đủ cho ta rồi.

Lão nhìn Ngạo Thiên rồi bất ngờ vổ trảo vào đại huyệt chân tâm của mình.

- Bộp.

Ngạo Thiên hốt hoảng.

- Lão đại ca...

Hai vết máu đen rỉ ra hai bên mép lão Cù.

Lão gượng nói:

- Ta chết, lão đệ sẽ tận mắt thấy ma thần như thế nào.

Lão nói dứt câu rùn mình, ưởng ngươi đầu ngã qua bên hồn lìa khỏi xác.

Ngạo Thiên chưng hửng và ngơ ngẫn bởi cái chết của lão Cù. Chàng bối rối chưa biết phải làm gì, thì thể pháp của Cù Bá Nhâm từ từ rã ra. Da thịt lão như chãy thành một lớp mùn lầ nhầy, cuối cùng chỉ còn trơ lại mỗi bộ xương trắng phiếu. Ngạo Thiên mở to mắt hết cở. Làm sao chàng có thể tin được sự biến dạng của lão Cù. Mặc dù đó là sự thật hiển nhiên xảy ra trước mắt chàng.

Ngạo Thiên nhẫm nói:

- "Cù lão huynh..."

Răng trên của chàng cắn vào môi dưới. Một cảm giác mất mát xâm chiếm toàn bộ tâm thức chàng. Cùng với cảm giác mất mát đó, trực giác mách bảo cho chàng biết một kiếp hoạ đang dần hiện ra bao phủ cỏi nhân sinh này.

Ngạo Thiên hối hả quay về Kim trang. Chàng suy nghĩ sẽ đem tất cả mọi chuyện xảy ra trong đêm nay nói cho mẫu thân biết. Chàng muốn tìm hiểu xem Ma Thần là gì. Tại sao lại có một cái chết khủng khiếp như vậy xảy đến cho Cù Bá Nhâm.

Khi Ngạo Thiên đến ngọ môn trang. Một điều bất an đập ngay vào mắt chàng. Cả tòa Kim trang chìm trong bóng tối dày đặc, chẳng có lấy một ánh đèn lồng.

Hiện tượng đó khiến lòng dạ Ngạo Thiên rối bời, lo lắng. Cảm giác bất an xâm chiếm toàn bộ tâm tưởng chàng. Ngạo Thiên toan

chạy vào Kim trang thì từ trong Kim trang hai bóng người lướt ra. Hai người đó vận trang phục tang chế, khiếng giật mình.

Chàng buột miệng thét:

- Hai người là ai...giả ma giả quỷ nhát bổn thiếu gia.

Lời nói kia còn đọng trên môi thì hai gã quỷ nhân lao vụt tới. Cả hai cùng vươn đôi trảo thủ vồ lấy Kim Ngạo Thiên cứ như vồ một con mồi trong cơn đói khát máu.

Dù muốn hay không muốn, Ngạo Thiên buột phải sử dụng đến Quỷ Bộ vô tướng như phản xạ tư nhiên của chàng. Hai gã quỷ nhân vồ hụt Ngạo Thiên hơi một chút sượng người lại.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Hai ngươi muốn gì?

Không màn đến lời nói của chàng, hai gã quỷ nhân lại vươn trảo toan nhảy xổ vào Ngạo Thiên.

Chính vào lúc đó chớp lên kiếm sáng ngời tợ lưỡi tầm sét cắt một đường vòng cung làm loá mắt Ngạo Thiên. Chớp kiếm quang sáng hiện rồi vụt tắt và Lý Phi Vân đã sửng sờ đứng ngay trước mặt Ngạo Thiên, còn hai gã quỷ nhân kia thì rơi mất thủ cấp.

Mặc dù bị rơi thủ cấp khỏi cổ, nhưng hai gã đó vẫn chạy lung tung, rồi va vào nhau mới ngã xuống đất. Hai người ngã xuống đất rồi mà cứ giần giật trong thật khủng khiếp.

Ngạo Thiên rùn mình nhìn hai xác người không đầu đó, hiện tượng da thịt rã ra giống hệt như lão Cù lại tái diễn khiến toàn thân chàng nỗi đầy gay ốc.

Ngạo Thiên biến sắt nhợt nhạt. Chàng gượng hỏi Lý Phi Vân.

- Lý kiếm thủ...hai gã này.

- Lý mỗ đã biết họ định sát hại thiếu gia.

Y nhìn lại chàng.

- Thiếu gia không sao chứ?

- Ngạo Thiên không bị gì cả...Lý kiếm thủ...chuyện gì đã xảy ra tại Kim trang?

- Lý mỗ theo hộ vệ cho thiếu gia nên không biết.

- Chúng ta hãy vào xem coi, chuyện gì xảy ra.

Nói rồi chàng và Lý Phi Vân dợm bước, thì bất ngờ Dương Tiểu Ngọc xuất hiện. Nàng lướt đến bên Lý Phi Vân và Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc hối hả nói:

- Kim thiếu gia...hãy đi theo Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc...mẫu thân của Ngạo Thiên đâu?

- Phu nhân đang chờ Thiếu gia.

Nàng nói rồi nắm tay Ngạo Thiên, thi triển khinh công kéo

chàng lướt đi như thể chạy trốn cái gì đó đang truy đuổi nàng. Lý Phi Vân cũng lướt theo nàng. Tiểu Ngọc đưa Ngạo Thiên đến mộ địa Kim gia. Nàng theo một lối đi bí mật dưới nhà mồ. Trong gian mật thất đó, Lăng Bội Phân đang nằm bên thạch quang.

Ngạo Thiên bước vội đến bên người.

- Mẫu thân.

Bội Phân với sắc mặt tái nhợt đưa mắt nhìn Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên con đó à?

- Chính Ngạo Thiên đây...mẫu thân...chuyện gì đang xãy ra.

- Mẫu thân...thập thất bang...họ muốn đoạt Kim trang của Kim gia.

Hàm răng của Ngạo Thiên nghiến lại.

Lăng Bội Phân nắm tay Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên...con không được quay về Kim trang...tất cả như đảo lộn cả rồi.

Lăng Bội Phân chỏi tay cố ngồi lên.

Ngạo Thiên đở lấy Lăng Bội Phân.

- Mẹ...Ngạo Thiên sẽ đưa mẹ đến gặp đại phu. Đi theo con.

Bội Phân lắc đầu.

- Để mẹ nói...con hãy cùng Tiểu Ngọc và Lý Kiếm thủ đến Dương Châu. Hãy rời khỏi Hàm Dương, mai danh ẩn tích...chuyện hôm nay xảy đến Kim trang quá khủng khiếp.

Lăng Bội Phân lấy tấm Kim bài đặt vào tay Ngạo Thiên, trang trọng nói:

- Tấm kim bài này là tín vật của Kim trang. Tất cả mọi người đều có người của Kim trang. Bây giờ con là trang chủ Kim trang.

- Con biết.

- Ngạo Thiên con nhớ lăng tẩm cũa Kim gia.

Ngạo Thiên gật đầu.

- Con nhớ.

Bội Phân nắm tay Ngạo Thiên.

- Tất cả đều thuộc về con.

- Mẫu thân hãy cho con biết...ai đã hại mẹ.

Lăng Bội Phân lắc đầu.

- Ngạo Thiên...con hãy quên chuyện này đi.

- Con phải biết...con phải trả thù.

Bội Phân lắc đầu.

- Hứa với mẫu thân, vĩnh viễn quên đi đừng bao giờ nghĩ đến chuyện trả thù. Ta không muốn con trả thù.

- Mẹ.

Bội Phân nghiêm giọng.

- Hứa với mẹ đi.

Ngạo Thiên im lặng. Bội Phân nghiêm mặt nhìn thẳng vào mắt chàng.

- Hãy hứa với mẹ.

Ngạo thiên cuối mặt nhìn xuống.

- Con hứa.

- Thế thì tốt rồi.

Lăng Bội Phân nhìn lại Tiểu Ngọc và Lý Phi Vân.

- Tiểu Ngọc...Lý Kiếm thủ...bổn nương giao Ngạo Thiên cho hai người. Bảo vệ Ngạo Thiên đến nơi an toàn.

Tiểu Ngọc nghẹn lời, thổn thức nói:

- Phu nhân...Tiểu Ngọc hứa chăm sóc cho lịnh thiếu gia.

Bội Phân khẻ gật đầu.

- Nhớ tránh Ma Thần, càng xa càng tốt.

- Tại hạ hiểu.

Răng trên của Bội Phân cắn vào môi dưới. Người buông tiếng thở dài. Ta có thể đi được rồi.

Nhìn lại Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên...con nhớ lời mẫu thân dặn chứ?

- Ngạo Thiên nhớ. Con sẽ không bao giờ quên.

- Đừng bao giờ nghỉ đến chuyện trả thù, đừng bao giờ.

- Mẫu thân...

Bội Phân nắm chặt tay Ngạo Thiên, ngập ngừng nói:

- Mẹ sẽ phù độ cho con qua khỏi đại hoạ vô nhân này.

Nói dứt câu mắt Bội Phân từ từ nhắm lại. Ngạo Thiên ôm chầm lấy Lăng Bội Phân.

- Mẫu thân..đừng bỏ Ngạo Thiên.

Bội Phân từ từ thở ra rồi lịm dần đi trong tay Ngạo Thiên. Một làn xú khí nồng nặc tỏa ra từ thể pháp người.

Ngạo Thiên vẫn cứ ôm chặc lấy thể pháp Lăng Bội Phân.

Lý Phi Vân bất ngờ điểm nguyệt chàng, kéo giật ra.

Hiện tượng rả thịt lại tái diễn giống hệt như Cù Bá Nhâm xảy đến với thể pháp Lăng Bội Phân.

Ngạo Thiên mở to mắt hết cở. Chàng gào lên:

- Mẫu thân...

Tiểu Ngọc cách không điểm chỉ vào mê huyệt của Kim Ngạo Thiên. Chàng lịm đi không còn biết gì nữa. Trong cỏi mơ hồ vô thức, Ngạo Thiên thấy muôn vạn bóng quỷ vô thường bao bọc lấy chung quanh chàng.

Những bóng quỷ vô thường đó như muốn níu Ngạo Thiên về cỏi vô hình, vô tướng của chúng. Những oan hồn vất vưỡng như muốn tìm lấy nguồn sinh khí nơi chàng, bấu víu vào Ngạo Thiên để tồn tại trong cỏi hư vô.

Ngạo Thiên gào lên:

- Buông ta ra.

Chàng mở mắt. Đứng bên cạnh Ngạo Thiên là Tiểu Ngọc và Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên chõi tay ngồi lên.

- Mẫu thân đâu?

Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài.

- Phu nhân đã đi rồi.

Ngạo Thiên đứng bật lên. Chàng nhìn Tiểu Ngọc và Lý Phi Vân.

- Tiểu Ngọc...Lý Kiếm thủ...hãy cho Ngạo Thiên biết Ma Thần là ai.

Tiểu Ngọc nhìn qua Lý Phi Vân.

Y khẻ lắc đầu.

Tiểu Ngọc quay lại Ngạo Thiên nói:

- Thiếu gia...thiếu gia cón nhớ những lời của phu nhân căn dặn chứ.

- Ngạo Thiên nhớ...nhưng Ngạo Thiên muốn biết Ma Thần là ai.

Tiểu Ngọc lắc đầu.

- Tiểu Ngọc không biết.

Ngạo Thiên thộp lấy tay Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc nàng biết nhưng nàng dấu Ngạo Thiên...đừng dấu Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc lắc đầu, ôn nhu nói:

- Nếu Tiểu Ngọc biết...nhưng rất tiếc Tiểu Ngọc lại không biết.

Lý Phi Vân lên tiếng.

- Thiếu gia...chúng ta phải rời khỏi Hàm Dương càng sớm càng tốt.

- Chúng ta quay về Kim trang.

Tiểu Ngọc lắc đầu.

- Không...thiếu gia và Tiểu Ngọc cùng Lý Kiếm thủ sẽ đến Dương Châu.

- Ta muốn quay về Kim Trang chờ Ma Thần đến.

Tiểu Ngọc nhìn sang Lý Phi Vân.

Lý Phi Vân buông tiếng thở dài.

Y nghiêm giọng nói:

- Lịnh thiếu gia...Kim trang không còn nữa.

Ngạo Thiên gắt giọng nói:

- Tại sao Kim trang lại không còn?

Tiểu Ngọc nói:

- Thiếu gia phải quên Kim trang. Đó là di ngôn của phu nhân.

Ngạo Thiên bật cười đau khổ. Chàng vừa cười vừa đanh giọng nói:

- Đúng rồi...bổn thiếu gia phải quên Kim trang, bởi vì mẫu thân sợ bổn thiếu gia cũng sẽ bị Ma Thần hại chứ gì.

- Được...bổn thiếu gia sẽ quên Kim trang. Nhưng bổn thiếu gia cũng không đến Dương Châu.

Tiểu Ngọc sững sờ nhìn Ngạo Thiên.

- Thiếu gia định đi đâu?

- Đi đến cái nơi cần phải đến.

Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc.

- Ngạo Thiên không còn sự lựa chọn nào khác mà phải nhận lãnh sứ mạng mà ông trời gắn vào Ngạo Thiên.

Chàng nói rồi bước đến thạch quan.

- Mẫu thân, Ngạo Thiên sẽ là người không tầm thường.

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ MƯỜI
CÁT BỤI GIANG HỒ

Cỗ xe độc mã chậm rãi lăng bánh trên quang lộ. Lý Phi Vân cầm giây cương, còn Ngạo Thiên ngồi bó gối trầm tư. Chỉ sau một đêm mà mọi sự đã thay đổi trong cuộc đời chàng. Chàng cảm tưởng mình đang rơi dần xuống cõi địa ngục, tất cả chỉ còn sự trống vắng và trầm mặc trong chàng. Bưng cả vò rượu, Ngạo Thiên uống ừng ực.

Tiểu Ngọc buột phải giật lấy vò rượu khỏi tay chàng.

- Thiếu gia...

Ngạo Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt bất nhân.

- Sao nàng lại không cho ta uống...

Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Thiếu gia đã uống nhiều quá rồi. Lúc này không phải là lúc để thiếu gia uống rượu.

Nàng buông tiếng thở dài.

- Thiếu gia có uống rượu để tự hành hạ thân xác mình thì Lăng phu nhân cũng không thể quay lại. Thiếu gia không phải là người ủy mị, yếu đuối như vậy.

- Thế thì nàng hãy cho ta biết "Ma thần" là ai.

Lý Phi Vân nói:

- Ngay cả Lý mỗ cũng không biết "Ma Thần" là ai, thì làm sao Dương cô nương biết được. Thiếu gia đừng ép Dương cô nương phải nói ra cái điều mình không biết. Cho dù lịnh thiếu gia có biết Ma Thần cũng chẳng lợi ích gì. Ngạo Thiên buông tiếng thở dài. Chàng miễn cưỡng nói:

- Lý kiếm thủ...vậy huynh nói đi...bây giờ Ngạo Thiên phải làm sao đây?

- Thiếu gia muốn làm gì à?

- Huynh nói đi...ta phải làm gì?

- Phu nhân nói cái gì thì thiếu gia hãy làm theo di ngôn của phu nhân.

- Nghĩa là chúng ta chỉ biết chạy trốn thôi.

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải chạy trốn mà chỉ mai danh ẩn tích.

Nhìn lại Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên gằn giọng nói:

- Còn mối hận của Kim gia?

- Quân tử mười năm trả thù cũng không muộn.

- Mười năm trả thù không muộn. Vậy Ma Thần có chờ bỗn thiếu gia đến mười năm không?

Tiểu Ngọc im lặng nhìn Ngạo Thiên.

Lý Phi Vân buông tiếng thở dài.

Sự im lặng nhanh chóng bao trùm lên ba người. Quanh họ không gian như cô đặc hẳn lại cùng với vẽ nặng nề u ám. Chợt có tiếng vó ngựa rộn lên, phá tan sự im lặng đó.

Lý Phi Vân cau mày.

Tiểu Ngọc nhìn Lý Phi Vân.

Ngạo Thiên nói:

- Họ đuổi theo ta đó.

Phi Vân gượng cười nói:

- Để Lý mỗ đi cùng với thiếu gia.

Vừa nói Phi Vân vừa trao dây cương cho Tiểu Ngọc, nhưng Ngạo

Thiên đã đỡ lấy dây cương.

- Lý huynh để Ngạo Thiên cầm cương ngựa.

Phi Vân mỉm cười nói:

- Thiếu gia biết khiển ngựa chứ?

- Nếu Ngạo Thiên không biết khiển con ngựa này thì chẳng bao giờ nghĩ đến Ma thần.

- Tốt.

- Từ phía sau bốn thớt nhân mã lướt qua cỗ xe độc mã của ba người rồi dùng vó ngựa chặng ngang đường. Ngân Long bang chủ Mạc Cựu và ba gã thuộc hạ dưới trướng ra dấu cho Ngạo Thiên phải dừng ngựa.

Mạc Cựu ngồi trên yên ngựa, gằn giọng nói:

- Kim Ngạo Thiên...ngươi muốn bôn tẩu giang hồ thì hãy trao lại Kim bài trang cho lão phu.

Ngạo Thiên chau mày.

- Kim bài trang là của Kim gia, sao tiền bối muốn đoạt nó.

- Tiểu tử không cần thiết phải hỏi điều đó.

Ngạo Thiên nhìn sang Lý Phi Vân.

- Lý huynh nghĩ xem, có nên trao Kim bài cho tiền bối đây không?

Phi Vân khẽ lắc đầu rồi bước xuống đất. Y ôm kiếm trước ngực nhìn Mạc Cựu nhạt nhẽo nói:

- Mạc bang chủ muốn lấy kim bài của Kim trang à?

- Lý các hạ đừng chen vào hối không kịp đâu.

- Lý mỗ chẳng có gì để hối tiếc cả. Lý mỗ chỉ hối tiếc nếu không làm tròn bổn phận của mình.

- Cho dù Lý kiếm thủ có là một tay kiếm thượng thặng cũng không thể khán lại ý trời.

Phi Vân lắc đầu, cất giọng lạnh lùng.

- Ý của trời hay ý của bang chủ.

Mạc Cựu hừ nhạt một tiếng.

- Ý của lão phu cũng có sao đâu.

Vừa thốt ra câu nói đó, Ngân Long bang chủ Mạc Cựu vừa phát tay ra hiệu cho ba gã thuộc nhân. Nhận được hiệu lệnh, ba gã thuộc nhân Ngân Long bang đồng loạt rút kinh khí thúc ngựa lao đến Lý Phi Vân.

Lý Phi Vân nói:

- Mạc bang chủ xem thường Lý mỗ quá.

Cùng với lời nói đó, Lý Phi Vân điểm mũi giày. Thân ảnh của họ Lý tợ một cánh chim sắc lướt vút lên không trung, lướt qua trên

đầu ba gã thuộc hạ của Mạc Cựu.

Vầng nhật quang như bị ánh kiếm che mờ trong một khoảng khắc chưa đầy một chớp mắt. Ba chiếc thủ cấp rơi xuống đất trong khi thân ảnh của ba gã kia vẫn gò lưng trên lưng ngựa lao về phía trước.

Mạc Cựu giật mình bởi kiếm chiêu của Lý Phi Vân. Sắc diện của lão tái hẳn đi. Lý Phi Vân nhẹ nhàng hạ thân trước đầu ngựa. Y tra kiếm vào vỏ tự lúc nào mà hai tay hoàng trước ngực ôm khư khư lấy thanh trường kiếm.

Lý Phi Vân nhìn Mạc Cựu.

- Ý của Mạc bang chủ hay ý của trời.

Mạc Cựu cau mày, nói:

- Lý Phi Vân...Ngươi sẽ hối tiếc.

- Chính Mạc bang chủ phải hối tiếc.

Một bóng người như cánh dơi khổng lồ lướt đến đối mặt với Lý Phi Vân. Người đó chính là Độc ma Âu Dương Đình. Y vừa trụ thân liền nói:

- Bổn tọa không tin Mạc bang chủ hối tiếc...mà kẻ hối tiếc phải là Lý Phi Vân.

Thấy Âu Dương Đình xuất hiện, Mạc Cựu vội xuống ngựa, ôm quyền xá.

- Chủ nhân.

Âu Dương Đình khoát tay.

- Bổn toạ tự biết phải làm gì?

Lý Phi Vân nhìn Âu Dương Đình. Y nhạt nhẻo nói:

- Tôn giá cũng muốn chiếm đoạt Kim bài Kim trang.

- Tất cả võ lâm đều phải thuộc về Độc môn. Kim trang cũng không nằm ngoài sự quy thuận đó. Hay Lý các hạ muốn chống lại Độc môn.

- Chống lại đã sao nào.

Độc ma Âu Dương Đình ngữa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Một kiếm thủ như ngươi thì đâu thể cải lại Thiên định.

Nói dứt câu Độc ma Âu Dương Đình phát tác chỉ khí công thẳng đến Lý Phi Vân.

Lý Phi Vân rút trường kiếm đoán lấy chỉ công của đối phương.

- Chát.

Lý Phi Vân thối lại nữa bộ khi đại chỉ khí của Âu Dương Đình chạm vào lưỡi trường kiếm của y.

Âu Dương Đình khẽ gật đầu nói:

- Lý các hạ cũng có bản lĩnh đó.

Liền theo lời nói đó thì đạo chỉ thứ hai công trực diện vào Lý Phi Vân.

Một lần nữa Lý Phi Vân lại hoành kiếm đón lấy chỉ công của Âu Dương Đình.

- Chát.

Lý Phi Vân lại lùi tiếp hai nữa bộ. Y chưa kịp trụ tấn để phản kích thì liên tục những đạo chỉ uy mãnh như một tấm lưới chụp tới. Màn kiếm quang xuất hiện. Hứng lấy màn chỉ khí của Âu Dương Đình.

- Chát...chát...chát...

Hứng lấy màng chỉ công của đối phương, Lý Phi Vân không ngừng thối bộ liên tục. Y hoàn toàn bị Độc ma Âu Dương Đình dồn vào thế bị động, chỉ biết đỡ mà không có cơ hội phát chiêu phản kích.

Thấy tình huống của Lý Phi Vân nan giãi, Ngạo Thiên hốt hoảng thét lên.

- Dừng tay.

Âu Dương Đình nhanh chóng thu hồi chỉ công, chấp tay sau lưng nhìn Lý Phi Vân. Mồ hôi vã ra trên tráng họ Lý. Âu Dương Đình nhếch môi, dè bĩu nói:

- Lý Phi Vân...ngươi nghiệm ra bản lĩnh của ngươi rồi chứ?

Âu Dương Đình nhìn lại Ngạo Thiên.

- Tiểu tử...Ngươi muốn nói gì?

- Tôn giá cần Kim bài Kim trang, Ngạo Thiên sẵn lòng trao cho tôn giá. Tôn giá đâu cần dồn Lý huynh vào tử lộ.

Âu Dương Đình gật đầu:

- Tiểu tử ngoan lắm. Nhưng bổn nhân cần một thứ nữa.

- Ngoài tấm Kim bài đó ra, tôn giá cần gì à?

- Khối huyết ngọc của quái thủ Vô Danh Khách Cù Bá Nhâm.

Ngạo Thiên chột dạ. Chàng nghĩ thầm.

- "Ta vừa thố lộ điều bí mật này với ai sao lão quỷ này lại biết. Sao lão lại biết ta đang giữ khối huyết ngọc của Cù lão huynh".

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ngạo Thiên vẫn ôn nhu nói:

- Ngạo Thiên thú thật...Kim bài Kim trang thì Ngạo Thiên đang giữ. Nhưng còn khối huyết ngọc nào đó...Ngạo Thiên đúng là không biết.

Âu Dương Đình chú nhãn nhìn vào mắt Ngạo Thiên như muốn dùng nhãn quang đục vào giữa tam tinh chàng.

Tiếp nhận hai luồng hung quang của Âu Dương Đình, Ngạo

Thiên bất giác rùn mình. Chàng miễn cưởng nói:

- Tôn giá đừng nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt đó. Nến cần Kim bài Kim trang, Ngạo thiên sẽ dâng cho tôn giá.

Ngạo Thiên vừa nói vừa lấy tấm Kim bài.

- Nó đây...tôn giá hãy cầm lấy.

Chàng nói rồi quẳng tấm kim bài về phía Âu Dương Đình. Lão vươn trảo bắt gọn lấy tấm Kim bài. Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Tiểu tử nói không giữ khối huyết ngọc, thế tại sao lại rời bỏ Hàm Dương.

- Không rời Hàm Dương thì ở lại làm gì. Kim trang đâu còn nữa. Ngạo Thiên phải rời khỏi Hàm Dương. Tìm một chỗ nào để dung thân. Ngạo Thiên phải làm theo ý mẫu thân.

Âu Dương Đình khẻ gật đầu, rồi nói:

- Bổn tọa tạm tin ngươi. Ngươi có thể đi, nhưng Lý Phi Vân thì phải ở lại.

Ngạo Thiên miễn cưởng nói:

- Tôn giá...người đã lấy tấm Kim bài Kim trang rồi, sao không cho Lý huynh đi cùng với Ngạo Thiên. Ngạo Thiên, Lý huynh đi mai danh ẩn tích, tôn giá đâu cần phải lo gì nửa.

Âu Dương Đình lắc đầu:

- Không...Lý Phi Vân phải ở lại ....bởi vì y đã đắc tội với ta.

- Lý huynh vì Ngạo Thiên.

Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Bổn nhân đã quyết, đừng nói nhiều.

Ngạo Thiên nhìn lại Lý Phi Vân.

- Lý huynh...

Phi Vân nhìn Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Thiếu gia cứ đi. Đừng có lo gì cho Lý mỗ.

- Ngạo Thiên sợ.

- Lý mỗ tự lo cho mình được.

Phi Vân nhìn Tiểu Ngọc.

- Bảo hộ cho lịnh thiếu gia.

- Lý huynh bảo trọng.

Nhìn lại Ngạo Thiên.

- Thiếu gia đi đi.

Y vừa nói vừa thọc mũi kiếm vào mông tuấn mã. Con hắc mã thiên lý lòng cất tiếng hý lồng lộng rồi cất vó kéo theo cỗ xe lao về phía trước.

Độc ma Âu Dương Đình chấp tay sau lưng thản nhiên để Ngạo Thiên khiển con tuấn mà kéo cỗ xe lướt qua mặt mình. Ngạo

Thiên ngoái đầu nhìn lại thấy Lý Phi Vân quẳng thanh trường kiếm xuống đất.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

Tiểu Ngọc đến ngồi cạnh Ngạo Thiên.

- Thiếu gia lo lắng cho Lý Phi Vân.

- Huynh ấy sẽ như thế nào.

- Tiểu Ngọc nghĩ Lý Phi Vân tự lo cho mình được. Y là một kiếm thủ sát vương, tất biết phải làm gì để giữ mạng mình.

- Cũng mong như vậy?

Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên nói:

- Thiếu gia...Khi nảy Tiểu Ngọc nghe Độc ma Âu Dương Đình nhắc đến khối huyết ngọc. Đó là khối huyết ngọc gì vậy?

Ngạo Thiên nhìn lại Tiểu Ngọc. Chàng toan nói tất cả sự thật cho nàng biết nhưng rồi lại lắc đầu:

- Ngạo Thiên cùng không biết. Ngay cả bản thân cũng không biết đó là cái gì.

Ngọc mỉm cười rồi nói:

- Tiểu Ngọc tưởng đâu thiếu gia biết.

Đáp lại nàng cũng bằng nụ cười, Ngạo Thiên nói:

(Mất trang 26- 27 Quyễn 3)

- Chỗ đó là chỗ nào.

- Khi nào đến nơi, Ngạo Thiên sẽ nói cho tỷ biết.

- Ngạo Thiên muốn giữ bí mật với Tiểu Ngọc, hay còn cái gì khác nữa.

Nàng nhìn về phía trước, mặt lộ những nét u hoài. Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài rồi bâng quơ nói:

- Có phải Ngạo Thiên nghi ngờ Tiểu Ngọc không?

Ngạo Thiên nhìn sang nàng, đôi chân mày thoạt nhíu lại.

- Sao tỷ lại nói vậy. Tỷ là người thân tín nhất, lúc nào cũng ở bên mẫu thân. Ngạo Thiên không tin tỷ thì tin ai. Nếu tỷ muốn biết thì ta sẽ cho tỷ biết.

Nàng nhìn lại Ngạo Thiên, lắc đầu:

- Bây giờ tỷ không muốn biết nữa. Ngạo Thiên đi đâu, tỷ sẽ đi đó. Cần gì phải biết trước.

- Tỷ không muốn biết thì Ngạo Thiên sẽ cho tỷ biết. Ngạo Thiên muốn đưa tỷ đến thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- Chắc chắn tỷ sẽ tò mò hỏi, Kim Ngạo Thiên đến đó để làm gì?

Tiểu Ngọc khoát tay.

- Tỷ không tò mò...và cũng không muốn biết Ngạo Thiên đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn với mục đích gì.

Nàng mỉm cười với Ngạo Thiên, rồi đưa tay bịt thính nhĩ lại.

- Ngạo Thiên có nói thì tỷ cũng không nghe.

Khi mặt trời sụp xuống, hai người đến trấn Vĩnh Xương. Ngạo Thiên đánh xe dừng trước cửa một ngôi khách điếm. Gã điếm chủ bước ra đón chàng và Tiểu Ngọc. Gã khúm núm nói:

- Mời công tử và tiểu thư.

Hai người bước vào khách điếm.

Ngạo Thiên nói:

- Tại hạ cần hai gian phòng để nghỉ qua đêm.

Gã điếm chủ gãi đầu:

- Công tử...Khách điếm của tiểu nhân chỉ còn có mỗi một gian thượng phòng thôi. Công tử có thể dùng nó qua đêm.

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Cũng được. Điếm chủ chuẩn bị một gian thượng phòng và một bữa ăn nóng.

Nàng nhìn lại Ngạo Thiên, từ tốn nói:

- Bước đường bôn ba này chắc chắn Ngạo Thiên sẽ phải cực khổ chứ không như ở Kim trang.

- Ngạo Thiên biết. Dù muốn hay không muốn thì Ngạo Thiên cũng phải chấp nhận sự bôn tẩu này.

- Tiểu Ngọc chỉ sợ Ngạo Thiên sẽ không chịu nổi sự vất vã này.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Sẽ không sao đâu, tỷ đừng lo lắng quá.

Hai người bước đến chiếc bàn đặt trong góc tiền sảnh. Họ vừa mới yên vị thì một gã trung niên nho sinh, tay cầm quạt ra vẻ rất đạo mạo bước vào.Vừa thấy gã, mặt Tiểu Ngọc đã đanh lại, nàng nhỏ giọng nói với Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên...gã này là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đó.

Ngạo Thiên cau mày hẳn lại câu nói của Tiểu Ngọc.

- Y là Điệp khách Ngộ Mộng Khanh đó à. Ngạo Thiên từng nghe những môn khách Kim trang nói đến người này. Y không phải là người tốt.

Tiểu Ngọc gật đầu.

- Đúng...Y không phải là người tốt.

Trong giới võ lâm hắc đạo, Điệp Khách Mộng Khanh là người bại hoại nhất trên đời này.

Nàng vừa nói dứt câu thì Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đã lên tiếng nói:

- Kim Ngạo Thiên công tử nhận ra Ngô mỗ chứ?

Vừa nói Điệp Khách Ngộ Mộng Khanh phe phẩy chiếc thiết phiến tiến lại bàn của Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc.

Y nghiên đầu nhìn Tiểu Ngọc. Mộng Khanh chắc lưỡi.

- Ái chà...Một trang giai nhân tuyệt sắc hiếm có trên đời này.

Y nhìn lại Ngạo Thiên.

- Một thiếu gia như Ngạo Thiên, tất phải có giai nhân theo để hầu hạ rồi. Ngạo Thiên thiếu gia thật là tốt phúc.

Ngạo Thiên nhìn Ngô Mộng Khanh.

- Các hạ nói sai rồi. Tiểu Ngọc đâu phải là người hầu của tại hạ.

Mộng Khanh nhanh miệng nói:

- Thế nàng là gì của công tử nào?

- Tiểu Ngọc là gì của tại hạ, không liên quan đến các hạ.

Mặt Mộng Khanh nhíu lại lộ vẽ bất nhẫn.

- Có liên quan đó.Tiểu Ngọc đứng lên nhìn Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

- Bổn cô nương muốn biết sự liên quan có được không?

Mộng Khanh phe phẩy quạt, nhìn nàng nói:

- Nếu như nàng không phải là người hầu của Kim trang thiếu gia Kim Ngạo Thiên thì bổn công tử sẽ...

- Gã bỏ lững câu nói giữa chừng điễm nụ cười mỉm. Chỉ cần thấy nụ cười của Ngô Mộng Khanh thôi đủ biết gã đang nghĩ gì trong đầu. Tất cả những nét dâm đảng nhất đều toát lên qua nụ cười của họ Ngô. Bất cứ nữ nhân nào khi tiếp nhận nụ cười của Ngô Mộng Khanh như thể đều đỏ mặt thẹn thùng, vì nụ cười kia buột người phải liên tưởng đến trong đầu Điệp Khách.

Những ý tưởng của một kẻ bại hoại, mà ý tưởng của một kẻ bại hoại đối với nữ nhân là gì, tất nhiên không ngoài những hoạt cảnh dâm cuồng.

Tiểu Ngọc nghiêm mặt nói:

- Bổn cô nương biết Ngô công tử sẽ làm gì Tiểu Ngọc rồi.

Mộng Khanh gấp ngọn thiết phiến.

- Nàng hiểu ý ta...hẳn ta không cần phải nói với nàng.

Y nhìn lại Ngạo Thiên.

- Kim thiếu gia cho Ngô mỗ tâm sự với Tiểu Ngọc cô nương

nhé.

Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc.

- Tỷ tỷ...tỷ có thích tâm sự với Ngô các hạ không?

- Theo ý Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên chỉ nghe tiếng của Ngô các hạ thôi, chứ chưa từng quen biết chẳng có gì để tỷ tâm sự với y cả.

Tiểu Ngọc mỉm cười.

- Tỷ cũng nghĩ như Ngạo Thiên.

Nàng nhìn lại Ngô Mộng Khanh.

- Ngô các hạ nghe Ngạo Thiên nói rồi chứ...Chẳng có gì để Tiểu Ngọc tâm sự với các hạ cả. Mà Ngô các hạ nên quay về bàn của mình.

Ngô Mộng Khanh chắc lưỡi. Lắc đầu nói:

- Ngô mỗ có cái tật rất lớn. Khi màn đêm buông xuống thì phải tìm một trang giai nhân tuyệt sắc nào đó để tâm sự qua đêm. Chính vì cái tật đó mà Ngô mỗ trở thành Điệp khách. Ở đây, trong đêm nay chỉ có mỗi một mình Tiểu Ngọc cô nương thôi. Nếu như nàng không tâm sự với ta...thì đâu còn ai nữa.

Tiểu Ngọc gắt giọng.

- Hồ đồ.

Cùng với lời nói đó. Tiểu Ngọc bất ngờ chớp động chưởng công vỗ vào vùng thượng đẳng của Ngô Mộng Khanh. Nàng bất ngờ tập kích, tấn công Ngô Mộng Khanh, nhưng chưởng ảnh của nàng chưa chạm đến đích thì đã bị ngọn trầm phiến của Ngô Mộng Khanh gạt qua bên. Thủ pháp của y cực kỳ yểu điệu và biến hóa khôn lường. Vừa gạt chưởng ảnh của Dương Tiểu Ngọc, Ngô Mộng Khanh vừa điểm đầu trầm phiến vào tịnh huyệt của nàng.

Nàng gần như không kịp có sự phản xạ nào trước lối công thủ của Điệp khách, mà buột miệng thốt.

- Ôi...

Bị điểm trúng vào tịnh huyệt, Dương Tiểu Ngọc đứng thừ ra như bị trời trồng.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Bản lĩnh của nàng quá non kém.

Y vừa nói vừa bước ra sau lưng Tiểu Ngọc, vòng tay qua vùng tiểu yêu của nàng, nhìn Ngạo Thiên. Ngô Mộng Khanh chắc lưỡi.

- Ta đã từng ao ước có một trang gia nhân tuyệt sắc như thế này để qua đêm. Kim thiếu gia hẳn sẽ không phiền trách nếu như ta

qua đêm với tỷ tỷ của Kim thiếu gia chứ.

Ngạo Thiên thấy Tiểu Ngọc rơi vào tình huống đó không khỏi bối rối.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Ngô các hạ đừng có làm càn...một khi người ta không đồng ý thì đừng ép buột người ta.

Mộng Khanh nép đầu mình vào mặt Tiểu Ngọc. Y xởi lởi nói:

- Ta có ép nàng không nhỉ.

Tiểu Ngọc im lặng đỏ mặt. Chân diện của nàng như phủ một lớp da hồng đỏ ửng.

Mộng Khanh nhìn lại Ngạo Thiên.

- Ta sẽ không ép tỷ tỷ của Kim thiếu gia đâu, mà chỉ chiếm đoạt tỷ tỷ của Kim thiếu gia thôi.

Mộng Khanh vừa nói vừa xoa vùng bụng của Tiểu Ngọc. Răng trên của Tiểu Ngọc cắn vào môi dưới. Nàng sượng đến chín người bởi hành động sàm sở của họ Ngô. Tiểu Ngọc gằn giọng nói:

- Ngô Mộng Khanh...Ngươi đừng sàm sỡ bổn cô nương...ngươi sẽ hối tiếc đó.

Mộng Khanh reo lên.

- Ôi...Nàng nói ta hối tiếc ư...Không không, với một trang giai nhân như nàng thì Điệp Khách chẳng hối tiếc gì đâu.

Y nhìn lại Kim Ngạo Thiên giả lã cười. Cách cười của y càng biểu lộ vẽ bại hoại và dâm cuồng. Ngô Mộng Khanh nói:

- Kim thiếu gia biết Ngô mỗ sẽ chiếm đoạt cái ngàn vàng của tỷ tỷ mình. Không biết Kim thiếu gia sẽ làm cứu Tiểu Ngọc đây.

Ngạo Thiên nhìn Ngô Mộng Khanh. Chàng nghiêm giọng nói:

- Ngô các hạ hãy buông Tiểu Ngọc tỷ tỷ ra...các hạ cần bao nhiêu ngân lượng cứ nói. Bổn thiếu gia sẳn sàng trao ngân lượng cho các hạ.

Ngạo Thiên vừa nói vừa thò tay vào ngực áo rút ra một xấp ngân phiếu để lên bàn. Chàng nhìn Mộng Khanh.

Ngô Mộng Khanh phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của gã nghe thật chỏi tai và biểu đạt tất cả tính của một gã đại đạo hái hoa.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nói:

- Ngô mỗ nghe nói Kim thiếu gia là người phóng khoáng xem thường ngân lượng, đúng là không sai. Lúc nào Kim Ngạo Thiên, thiếu gia của Kim trang cũng đem ngân phiếu bên mình và lúc nào cũng có thể bung ra.

Y gật gù nói tiếp:

- Kim thiếu gia đúng là một người hào phóng. Thảo nào giới võ lâm hắc đạo kháo nhau...trên giang hồ chỉ có Kim trang là nhiều ngân lượng nhất mà thôi.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ngô các hạ không từ chối số ngân phiếu này chứ?

Ngô Mộng Khanh nhún vai. Vòng tay y xiết chặc lấy tiểu yêu của Tiểu Ngọc, như thể muốn kéo nàng sát người gã. Tiểu Ngọc buột miệng nói:

- Ngươi...

Cười khẩy một tiếng, Ngô Mộng Khanh nhìn Ngạo Thiên nói:

- Thiếu gia nhìn xem...nhan sắc của Tiểu Ngọc có đẹp không?

Ngạo Thiên cau mày.

- Sao Ngô các hạ quanh co như vậy...ngân phiếu đang ở trên bàn, còn chờ gì mà chưa thả Tiểu Ngọc tỷ tỷ ra.

- Ậy...Kim thiếu gia chưa trả lời ta.

- Các hạ hỏi tại hạ có mục đích gì.

- Ta sẽ nói cho thiếu gia biết nhưng trước khi nói thì phải nghe câu trả lời của Kim thiếu gia trước đã.

- Bổn thiếu gia không phủ nhận Tiểu Ngọc tỷ tỷ là trang giai nhân tuyệt sắc.

Chàng nói dứt lời thì Ngô Mộng Khanh phá lên cười dòn dã.

- Ngô mỗ tưởng đâu Kim thiếu gia không nhận ra điều đó chứ?

Y lại xoa vùng đan điền của Tiểu Ngọc. Vừa xoa vừa nói:

- Ngô mỗ cũng rất cần ngân lượng, nhưng cá tính của Ngô mỗ thì lại thích những trang mỹ nữ hơn những tấm ngân phiếu vô nghĩa kia. Tiểu Ngọc tỷ tỷ của Kim thiếu gia lại là người đẹp. Làm sao bổn công tử có thể bỏ qua cho được.

Nghe gã thốt ra câu này, chân diện Ngạo Thiên đanh lại. Chàng trang trọng nói:

- Vậy ý các hạ muốn đòi bao nhiêu ngân lượng...cứ nói thẳng ra.

Ngô Mộng Khanh chắt lưỡi, nhún vai.

- Ngân lượng bao nhiêu thì đủ đổi một trang giai nhân như Tiểu Ngọc cô nương...bổn công tử nghĩ không bao nhiêu mà đủ cả.

Ngạo Thiên càng bối rối hơn khi phải nghe câu nói này của Điệp Khách. Chàng miễn cưỡng nói:

- Thế Ngô các hạ cần cái gì ngoài Kim lượng.

Ngô Mộng Khanh cười khẩy rồi nói:

- Xem ra Kim thiếu gia cũng rất lo lắng cho Tiểu Ngọc tỷ tỷ.

Nếu thiếu gia lo lắng như vậy, bổn công tử cũng sẽ mách cho thiếu gia một thứ có thể giữ lại được trang giai nhân cho mình.

- Các hạ nói đi.

- Nếu Kim thiếu gia trao cho Ngô mỗ huyết ngọc...Ngô mỗ sẳn sàng gởi Tiểu Ngọc cô nương cho Kim thiếu gia.

Chân diện Ngạo Thiên đanh hẳn lại. Chàng nghĩ thầm:

- "Quái lạ thật...Chuyên giữa mình và Cù lão huynh chỉ có hai người biết...sao gã họ Ngô này cũng biết...Tại sao gã lại biết mình có khối huyết ngọc của Cù lão huynh".

Ngạo Thiên suy nghỉ thật nhanh rồi nhìn Điệp Khách Ngô Mộng Khanh từ tốn nói:

- Bổn thiếu gia rất bất ngờ khi nghe đòi hỏi này của Ngô các hạ đó.

- Thiếu gia có bất ngờ hay không có bất ngờ cũng không sao, miễn trao thứ tại hạ cần ra là được rồi.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Được...Bổn thiếu gia rất sẳn lòng trao huyết ngọc cho các hạ. Nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì...thả Tiểu Ngọc tỷ tỷ của Kim thiếu gia à?

- Đó là điều kiện tiên quyết.

- Ngô mỗ rất sẵn lòng.

Nói dứt câu bỏ tay khỏi vòng tiểu yêu của Tiểu Ngọc, bước về sau bốn bộ nhìn Ngạo Thiên.

- Ngô mỗ đã làm theo ý của Kim thiếu gia rồi. Hãy trao huyết ngọc cho Ngô mỗ.

Ngạo Thiên nhìn Ngô Mộng Khanh.

- Còn một điều kiện nữa.

Mắt Mộng Khanh sa sầm.

- Kim thiếu gia còn muốn điều kiện gì nữa.

Ngạo Thiên chuốc đầy một chén rượu, rồi bưng chén đứng đối diện với Mộng Khanh.

- Nếu Ngô các hạ đoạt được chén rượu trong tay bổn thiếu gia.

Mộng Khanh cười khẩy rồi xoa ngọn trầm phiến.

- Ngạo Thiên...thiếu gia bởn cợt với Mộng Khanh đó à. Ngô mỗ chỉ nghe nói Kim thiếu gia của Kim trang là người phóng khoáng xem ngân lượng như lá mùa thu chứ có nghe nói, thiếu gia biết võ công đâu.

- Chính vì thế mà bổn thiếu gia mới cho Ngô các hạ thấy võ công của mình.Bổ n thiếu gia nói trước, nếu trong vòng ba chiêu, các

hạ không đoạt được chén rượu trên tay bổn thiếu gia, thì lúc đó đừng trách bổn thiếu gia tống tiễn các hạ khỏi cỏi nhân sinh này...xuất thủ đi.

Nghe chàng thốt ra câu này, chân diện của Ngô Mộng Khanh sa sầm hẳn lại. Y gằn giọng nói:

- Nếu ta đoạt được chén rượu của Kim thiếu gia.

- Bổn thiếu gia sẽ trao cái thứ mà các hạ đang cần.

- Hay lắm...Kim thiếu gia cố gắng giữ mạng đấy nhé.

Y vừa nói vừa chớp động thân pháp, phối hợp với thủ pháp, điểm ngọn trầm phiến vào tịnh huyệt của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên đã có chủ đích từ trước, dụng ngay "Quỷ Bộ vô tướng" mà lão Cù đã truyền thụ. Chàng dụng quỷ bộ vô tướng né tránh chiêu công của Ngô Mộng Khanh.

Mặc dù tránh được gã, bởi chàng chỉ biết mỗi một bộ pháp quỷ bộ vô tướng nên Ngạo Thiên chỉ biết né tránh.

Bộ pháp thần kỳ của chàng khiến Mộng Khanh sững sờ. Y thu ngay trầm phiến lại nhìn Ngạo Thiên.

- Hóa ra Kim trang lịnh thiếu gia cũng có võ công.

Ngạo Thiên nhếch môi, nhướng mày nói:

- Ai nói bổn thiếu gia không có võ công nào. Ngô các hạ đã thi triển được một chiêu rồi đó. Còn hai chiêu nữa ...bổn thiếu gia nói trước, các hạ chỉ còn hai chiêu. Sau hai chiêu đó, bổn thiếu gia sẽ dụng đến Dị công phu mà lấy mạng các hạ đó.

Đôi chân mày Ngô Mộng Khanh nhíu lại.

- Dị công phu là gì.

- Sau hai chiêu, Ngô các hạ sẽ biết.

- Bổn thiếu gia tin với dị công phu các hạ sẽ biến thành bộ khô cốt rệu rã.

Mộng Khanh nhìn sững Ngạo Thiên.

- Thiếu gia nói thật chứ.

- Thật hay không thì các hạ vẫn còn hai chiêu để quyết định sự tồn vong của mình.

Ngô Mộng Khanh lưỡng lự rồi nói:

- Được...Ngô mỗ thử xem dị công phu của thiếu gia là gì.

Y vừa nói vừa lắc vai, xoè trầm phiến lướt đến Ngạo Thiên. Ngọn thiết phiến trong tay y cắt đường vòng cung lia qua yết hầu Ngạo Thiên.

Chàng lại dụng quỷ bộ vô tướng. Lòn ra sau lưng đối phương, vừa né tránh chiêu công, vừa vổ chưởng vào lưng gã.

- Bộp...

Chưởng công của Ngạo Thiên chẳng có lấy chút nội lực nào nhưng lại khiến Ngô Mộng Khanh giật mình. Y quay ngoắt lại.

- Ngươi...

Ngạo Thiên nhìn gã.

- Nếu vừa rồi bổn thiếu gia dùng đến dị công thì Ngô các hạ đã tiêu mạng rồi. Các hạ còn một chiêu nữa.

Ngô Mộng Khanh lưỡng lự. Y miễn cưởng nói:

- Kim thiếu gia sẽ dụng đến dị công sau chiêu này của Ngô mỗ?

Ngạo Thiên gằn giọng.

- Tại sao không?

Chàng nói dứt lời bất ngờ thét lên một tiếng thật lớn, thi triển quỷ bộ vô tướng vùn vụt, tạo ra muôn vàng chiếc bóng nhân trước mặt Ngô Mộng Khanh. Thấy Ngạo Thiên thi triển quỷ bộ vô tướng, Ngô Mộng Khanh hốt hoảng thối liền ba bộ.

Chân diện Ngô Mộng Khanh căng ra với những nét căng thẳng cực kỳ.

Ngạo Thiên dừng thi triển quỷ bộ vô tướng, từ từ đẩy tay về phía Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Vừa đẩy song thủ về phía Ngô Mộng Khanh, Ngạo Thiên vừa nói:

- Ngươi phải chết.

Giọng nói của chàng éo éo như tiếng quỷ câu hồn, khiến Ngô Mông Khanh giật thót ruột. Thi triển khinh công băng thẳng ra cửa khách điếm, y tháo chạy như gặp phải khắc tinh của mình.

Ngạo Thiên thở phào một tiếng bước đến bên Tiểu Ngọc vừa cười vừa nói:

- Gã Điệp tặc sợ dị công của Ngạo Thiên mà bỏ chạy rồi.

Tiểu Ngọc nhìn chàng.

- Ngạo Thiên có võ công thật à?

- Ngạo Thiên có võ công gì đâu...chỉ hù gã thôi.

Chàng nhìn Tiểu Ngọc.

- Ngay cả giải huyệt cho Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Ngạo Thiên cũng không biết.

- Thật không...Ngạo Thiên không biết giải huyệt mà lại biết thi triển bộ pháp vừa rồi.

- Bộ pháp vừa rồi. Ngạo Thiên thi triển được là do Lão Cù huynh truyền thụ đó. Chỉ có mỗi bộ pháp đó thôi, còn chẳng có gì cả.

Chàng nhìn vào mắt Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc...làm sao giải huyệt cho tỷ đây.

Tiểu Ngọc mỉm cười với Ngạo Thiên rồi nói:

- Ngạo Thiên ấn vào đại huyệt của tỷ tỷ là được.

- Đại huyệt nào.

Nàng nhìn Ngạo Thiên. Đôi lưỡng quyền đỏ ửng hồng. Tiểu Ngọc ngập ngừng rồi nói:

- Bên trái của tỷ...ngay... ngay đầu.

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

- Ngạo Thiên làm được mà...

- Tỷ khó nói lắm.

Ngạo Thiên lúng túng rồi chỉ vào ngực trái của nàng.

- Phải chỗ này không?

Tiểu Ngọc khẽ gật đầu nhỏ giọng:

- Trên một chút.

Mặt Ngạo Thiên sượng sùng. Chàng miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ không xem Ngạo Thiên giống như gã Điệp Khách họ Ngô kia chứ.

Những nét thẹn thùng e lệ hiện trên mặt của Tiểu Ngọc. Nàng cúi mặt bẽn lẽn nói:

- Tiểu Ngọc chỉ ngại Ngạo Thiên thôi.

HỒI THỨ MƯỜI MỘT
BĂNG TÌNH DI HẬN

Cảm giác rét buốt xâm chiếm tòan thân thể của Ngạo Thiên. Chuyện gì đang xảy ra, chàng chẳng còn nhớ gì nữa. Chàng cố nhớ lại nhưng đầu óc mụ mẫm một cách kỳ lạ.

Ngạo Thiên gật mình khi nhận ra trên người chẳng có một mãnh vải che thân. Thân thể chàng trần như nhộng vừa chui ra khỏi vỏ kén. Chàng càng ngỡ ngàng hơn khi nằm bên cạnh chàng là Dương Tiểu Ngọc, người Tiểu Ngọc cũng chẳng có mãnh vãi nào.

Chung quanh hai người là bốn bức tường băng, trong suốt tỏa hàn khí.

Khí lạnh khiến chàng rùng mình. Tiểu Ngọc chỏi tay ngồi lên. Nàng vội dùng tay che ấy vùng thượng đẳng có đôi nhủ hoa no tròn. Nàng bẻn lẻn nhìn Ngạo Thiên. Ngạo Thiên vội quay mặt chổ khác. Ngạo Thiên miễn cưởng nói:

- Tỷ tỷ...chuyện gì xảy ra...sao chúng ta lại như thế này.

Vừa nói, Ngạo Thiên vừa rút người lại để giữ ấm thân mình. Nhưng chàng có co ro thế nào thì vẫn run lập cập bởi hàn khí từ bốn bức vách băng tỏa ra. Hai hàm răng Ngạo Thiên đánh vào nhau.

Chàng thẹn thùng nói:

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ...chuyện gì xảy ra.

Tiểu Ngọc cũng co ro run rẩy.

- Tiểu Ngọc cũng không nhớ gì cả...hình như Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên đã bị ai đó phun khói mê vào biệt phòng và đưa chúng ta đến đây.

- Họ muốn gì ở Ngạo Thiên và tỷ tỷ mà làm như thế này.

- Tiểu Ngọc đâu biết ý của người ta.

Ngạo Thiên bặm lại cánh môi vào nhau. Chàng hỏi Tiểu Ngọc.

- Tỷ lạnh không?

- Tiểu Ngọc lạnh lắm. Còn Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên sắp hóa thành băng rồi. Tiểu Ngọc...làm sao bây giờ.

Tiểu Ngọc xích lại bên Ngạo Thiên. Nàng từ từ ôm lấy Ngạo Thiên, Ngạo Thiên nhìn nàng.

- Tỷ tỷ...

Tiểu Ngọc bẻn lẻn nói:

- Như vậy sẽ ấm hơn, Ngạo Thiên đừng ngại.

Cơ thể nàng dáng sát vào người Ngạo Thiên. Cả hai không một mảnh vải che thân. Họ chỉ giữ ấm cho nhau bằng da và thịt.

Trong điều kiện này thì cho dù lão Khổng có phải gào lên "nam nữ thụ thụ bất tương thân" thì cũng chẳng nghĩ có lão Khổng nghe mà thôi. Nếu lão Khổng có khó khăn quá với đạo thánh hiền thì cũng phải châm chước cho Ngạo Thiên với Tiểu Ngọc, bởi cả hai trong hoàn cảnh nghiệt ngã này.

Một hoàn cảnh mà lão Khổng không muốn cũng phải muốn, nếu rơi vào tình cảnh như họ. Thôi thì lời giao ngôn của lão chỉ để cho thiên hạ tham khảo, chứ đối với Ngạo Thiên thì chẳng hợp thời chút nào.

Có lẽ hàn khí trong băng thất đã khiến cho Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc chẳng còn nhớ đến giao ngôn của lão Khổng. Họ làm sao nhớ được khi đã dán sát vào nhau. Tiểu Ngọc lẫn Ngạo Thiên có trăm ngàn lý do để biện minh cho hoàn cảnh này. Thôi thì đành chấp nhận với hoàn cảnh để giữ ấm thân nhiệt. Hai người nhanh chóng xóa đi ranh giới e dè mà dán chặt thân thể vào với nhau để dùng da thịt sưởi ấm cho nhau.

Đôi nhủ hoa no tròn. Căng xứng của Tiểu Ngọc dáng chặt vào vùng thượng đẳng của Ngạo Thiên. Nó mềm mại như hai quả tuyết lê tỏa hơi ấm lên qua da thịt chàng.

Mặc dù hai thân thể đã dáng sát vào nhau, nhưng hàn khí của băng thạch vẫn còn muốn họ dán chặc vào nhau hơn nữa. Cái lạnh đã khiến hai người tìm hơi ấm trong nhau.

Chính sự gắn bó này, vô tình đem đến cho Ngạo Thiên một xúc cảm lạ thường. Có lẽ đây là lần đầu tiên Ngạo Thiên tiếp nhận cảm xúc diệu kỳ kia.

Cảm xúc lạ thường nọ như xua đi cái lạnh trong chàng mà kết tạo ra thứ cảm giác nao nao lạ thường. Thứ cảm giác nao nao khơi dậy bản năng của một con người.

Ngạo Thiên nhìn xuống Tiểu Ngọc.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Ngạo Thiên nhận ra dung diện xinh đẹp của nàng. Một nét đẹp kiêu sa và huyền bí. Đôi thu nhãn no tròn, đen láy, lồng chứng chân diện của chàng.

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ.

Tiểu Ngọc chớp mắt nhỏ nhẹ nói:

- Kim Ngạo Thiên.

Cùng với lời nói đó, đôi ngọc thủ của nàng xiết chặc hơn như thể muốn truyền hơi ấm từ thân thể lõa lồ của mình qua Ngạo Thiên. Có lẽ nàng cũng đang có cảm giác nao nao chẳng khác gì Ngạo Thiên. Làm sao nàng không có cảm giác nao nao như Kim Ngạo Thiên khi bản thân nàng cũng là một con người bình thường. Một con người với những giác quan đầy xúc cảm, một bản năng da thịt. Tiểu Ngọc đâu phải là tượng đá vô tri, trong khi Kim Ngạo Thiên cũng không phải là một khối đá vô cảm.

Xúc cảm nao nao trong nội thể như một động lực thôi thúc, khích lệ nàng mà hai cánh môi từ từ hé ra như một đóa hoa mở cánh chờ đợi con ong đến lấy mật ngọt. Cùng với hai cánh môi mời chào thì hai tay nàng cũng từ từ kéo Kim Ngạo Thiên xuống.

Hàn khí của băng thất khiến Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc quên hẳn đi hoàn cảnh nghiệt ngã của mình, hai hơi ấm của da thịt buột họ phải đi tìm ngọn lửa dục tình để sưởi ấm thân xác. Con người sinh ra trên cỏi đời này vốn vĩ đã tồn tại sẳn một bản năng, bản năng đó lúc nào cũng vồn vã trong nội thể lẫn tâm thức và chỉ chực chờ bùng phát nếu như có điều kiện, và đây chính là điều kiện để bản năng kia trỗi dậy.

Chàng cũng như nàng đang bị bản năng làm nhòa đi những giáo ngôn phẩm hạnh. Mà lúc này thì cần gì đến những giáo ngôn của lão Khổng, nếu Đức Khổng tử là Ngạo Thiên trong hoàn cảnh này thì e rằng chính người cũng xé ngay hoặc quên đi những lời giáo ngôn đã lỡ viết thành sách.

Hàn khí trong băng thất đúng là giúp cho Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc xóa đi ranh giới giữa hai người. Thân thể họ muốn sưởi ấm cho nhau, nhưng giờ đây thì lại muốn hòa nhập vào nhau để tìm cảm giác giao tình xóa đi cái lạnh đang trùm lên hai người.

Đôi môi Ngạo Thiên áp chặt cánh môi nàng. Đóa hoa tình đã hé, mời chào thì con ong sao cưỡng được khoảnh khắc đầy lạc dục này. Nếu con ong Ngạo Thiên còn nhút rụt rè trong buổi đầu tìm nhụy hoa thì ngược lại đóa hoa Dương Tiểu Ngọc lại tỏ ra tham lam, níu lấy vòi ong ướt át đang rùng mình khi có luồng hàn khí chạy dọc theo sống lưng mình.

Chàng hơi đẩy Tiểu Ngọc ra. Như một kẻ vụt thoát khỏi sự mơ hồ được che đậy bằng nhục thể. Ngạo Thiên ngơ ngẩn hỏi.

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ...chúng ta đang ở đâu?

- Tiểu Ngọc đâu biết được chúng ta đang ở đâu.

Nàng nói nhưng tay vẫn ôm cứng lấy chàng. Mà đôi nhủ hoa thì cứ mơn man vùng thượng đẳng của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn nàng.

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ...trực giác của Ngạo Thiên mách bảo có người đang rình rập chúng ta.

Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Ngạo Thiên nói:

- Chúng ta đang bị giam trong băng thất...Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên không biết lúc nào sẽ chết.

- Bất cứ ai rình rập cũng thế thôi...cái chết đang đến. Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên chỉ còn khoảnh khắc còn lại làm người.

Nàng nép đầu vào ngực chàng.

- Tiểu Ngọc có chết, cũng sẽ chết trong vòng tay của Ngạo Thiên.

Nàng ngẩng mặt nhìn chàng.

- Ngạo Thiên...hãy quên tất cả đi...chỉ còn Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên thôi.

- Chúng ta sẽ sống trọn kiếp người trong khoảnh khắc sau cùng này.

Nói rồi nàng ôm cứng lấy Ngạo Thiên, rướn người để tìm đôi môi chàng. Nàng chủ động trao cho chàng nụ hôn đắm đuối nhất, nồng nàn nhất. Có lẽ nụ hôn đó khởi phát bằng tất cả bản năng sinh tồn trong nàng trước nghịch cảnh chết chóc đang đến gần.

Nụ hôn nồng nàn của Dương Tiểu Ngọc như xóa đi những tâm tưởng còn ngập ngừng trong Ngạo Thiên và khơi dậy bản năng sinh tồn của con người.

Từ bản năng lúc nào cũng thôi thúc con người phải tìm đến nó. Ngạo Thiên nhanh chóng bị cuốn vào bản năng mà Tiểu Ngọc khơi dậy trong chàng. Chàng từ từ ghì tấm thân thon thả của nàng vào mình. Vòng tay của chàng càng lúc càng chặt hơn. Thân thể hai người như nóng hẳn lên để xua
những hàn khí đang bao bọc quanh họ.

Nàng chủ động dán chặt đôi bồng đảo như hai quả tuyết lê vào người Ngạo Thiên. Mắt nàng hờ nhắm lại biểu hiện sự chờ đợi của chàng. Một sự chờ đợi để trao tặng. Một sự chờ đợi mà bất cứ gã nam nhân nào có trái tim bằng đá cũng nhũn ra trước vẽ biểu cảm đầy chết tình kia.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Ngạo Thiên...thiếp yêu chàng.

Với Ngạo Thiên, lời này của Tiểu Ngọc sao ngọt ngào như thế

nào ấy. Chàng chợt ngây ngất với lời nói đó và nghiệm ra rằng nàng đang hoá thân thành một thứ báu vật trong vòng tay chàng. Một báu vật bằng da bằng thịt và tất cả sự sinh động và đầy nhục sóng tình. Cơ thể Tiểu Ngọc tỏa ra hơi nóng ấm sưởi cho Ngạo Thiên, hun đúc cái bản năng của một con người tầm thường.

Cái bản năng đó níu ngay lấy Ngạo Thiên vào dòng chảy nhục tình. Một dòng chảy ngọt ngào và chẳng một ai cưỡng lại được. Theo dòng của dục tình, Ngạo Thiên từ từ đặt tay lên đôi gò bồng đảo của Tiểu Ngọc.

Chàng nhận được sự mềm mại từ đôi tuyết lê căng trào nhựa sống kia.

Cảm giác nao nao lạ thường xâm chiếm cả tâm thức Ngạo Thiên. Cùng Với cảm giác nao nao đó là sự hưng phấn tột cùng của kẻ muốn chiếm hữu.

Trong băng thất này Ngạo Thiên muốn chiếm hữu cái gì ngoài thân thể của Dương Tiểu Ngọc, thật ra thì Ngạo Thiên đâu phải là kẻ chiếm hữu, bởi Tiểu Ngọc tự dâng hiến và cho chàng kia mà. Cái gì người ta dâng và tặng thì ai lại có thể từ chối, huống chi Tiểu Ngọc lại dâng hiến cho chàng chính cái thân thể đang ngồn ngộn sức sống nhục tình của nàng.

Tiểu Ngọc bất ngờ bật ra một tiếng rên gọi mời khi bàn tay của Ngạo Thiên nhấp lên đôi nhủ hoa của nàng. Một âm thanh nhỏ phát ra từ chiếc miệng xinh xắn của nàng nhưng nó lại biểu tứ tất cả nhưng cảm xúc đang có trong nàng. Một thứ cảm xúc mà bất cứ gã nam nhân từng trải nào cũng muốn nghe để cảm nhận niềm hoan hỷ từ nàng, huống chi Ngạo Thiên, một gã thư sinh vừa mới bước đến tuổi biết thế nào là trái cấm trong kiếp làm người.

Khi âm thanh ngọt ngào từ miệng nàng phát ra lọt vào thính nhĩ Ngạo Thiên, nó biến ngay thành một ngọn lửa bùng cháy trong đan điền chàng. Ngọn lửa đó hơi nóng cả thân thể, và tạo ra một luồng sinh khi làm căng phồng tất cả kinh lạc trong nội thể Ngạo Thiên.

Đến lúc này thì Đức Khổng tử có hiện ra cầm roi đánh vào đầu Ngạo Thiên, và thốt ra những lời răn đe về tiết hạnh, đạo nghĩa của một con người, có lẽ cũng chẳng thể nào rót được vào tai chàng.

Còn bản thân Ngạo Thiên có là một gã đồ nho hủ lậu, am tường kinh thi, cũng quên bẳng tất cả những giáo ngôn của sư phụ. Ai mà còn nhớ nhưng giáo ngôn khe khắc đó được khi thân thể đẹp như tố nữ trong tranh của Tiểu Ngọc, cứ rừng rực chào mời, dâng hiến. Trong sự gọi mời của Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên chỉ có thể giữ được phẩm tiết của một đồ sinh chỉ khi nào biến thành tượng đá, mà

sợ rằng có biến thành tượng đá thì nước miếng nhiễu nhảo vì sự thèm khát dục tình đang cháy bỏng trong chàng.

Tiểu Ngọc lại rên lên một tiếng nữa khi bàn tay của Ngạo Thiên trôi theo bản năng tìm đến vùng vu sơn của nàng.

Tiếng rên của nàng tạo ngay một niềm khích lệ bùng cháy trong Ngạo Thiên. Sự bùng nổ của dục tình mang theo ngọn lửa cháy bỏng trong chàng khỏa lấp vào cơ thể của Tiểu Ngọc.

Bốn bức tường băng của tòa băng thất những tưởng chảy rơi ra bởi cơn bùng phát khủng khiếp của lửa tình.

Băng thất còn chảy thì hàn khí chỉ là cái nền cho điệp khúc giao tình nồng nhiệt nhất. Một điệp khúc mà mãi mãi ai sinh ra làm người cũng phải hát để tồn sinh. Cho dù rơi vào bất cứ hoàn cảnh nào. Nếu Kim Ngạo Thiên là sự bùng nổ thì Tiểu Ngọc sẽ là dòng chảy tiếp nhận lấy sự bùng nổ đó bằng tất cả sự ngọt ngào, lai láng.

o0o

Nàng bẻn lẻn nép vào ngực chàng nhỏ nhẻ nói:

- Chàng không coi thường thiếp chứ?

Ngạo Thiên nhìn nàng. Một chút thương cảm và hối tiếc hiện trong mắt chàng. Ngạo Thiên gượng cười.

- Dù có là oan hồn vất vưởng thì Ngạo Thiên vẫn theo Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc chỉ muốn chúng ta sống với nhau mãi trong cuộc đời này.

Ngạo Thiêng gượng cười, gật đầu.

Chàng miễn cưởng nói:

- Không biết Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc còn sống được bao lâu.

- Ông trời sẽ nhìn đến tình yêu của Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc mà.

- Mong ông trời sẽ nhìn đến.

Một âm thanh khô khốc đập vào tai Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc. Cùng âm thanh đó một vòm cửa dịch chuyển.

Ngạo Thiên vòng tay ôm lấy Tiểu Ngọc như muốn che chở cho nàng.

Độc ma Âu Dương Đình bước vào. Sự xuất hiện của y khiến Ngạo Thiêng sững sờ. Chàng tròn mắt nhìn Âu Dương Đình buột miệng nói:

- Âu Dương tôn giá.

Âu Dương Đình chấp tay sau lưng nhìn hai người. Lão từ tốn

nói:

- Tiểu tử hẳn rất ngạc nhiên khi thấy bổn nhân.

Ngạo Thiên vẫn ôm lấy Tiểu Ngọc. Hai người như muốn rút vào nhau để tránh ánh mắt cú vọ sát nhân của Âu Dương Đình. Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Âu Dương Đình tiên sinh đã nhận lấy Kim bài của Kim trang và cho Ngạo Thiên cùng Tiểu Ngọc tìm chốn mai danh ẩn tích, tránh xa những chuyện thị phi rồi mà.

Âu Dương Đình hừ nhạt một tiếng, rồi nói:

- Bổn nhân sẳn sàng cho tiểu tử và nha đầu kia tìm một chổ yên thân, nhưng trước hết, bổn nhân muốn tiểu tử trao lại khối huyết ngọc của Cù Bá Nhâm.

Ngạo Thiên lộ vẽ bối rối. Chàng miễn cưởng nói:

- Tiểu sinh không hề biết khối huyết ngọc nào.

- Tiểu tử, không biết ư...đừng nói dối bổn nhân. Tiểu tử hãy cho ta biết sao ngươi lại thi triển được bộ pháp thần kỳ của lão Cù.

- Tiểu sinh được Cù lão huynh truyền thụ lại bộ pháp để đề phòng khi có hữu sự mà dùng bảo vệ tính mạng mình.

Âu Dương Đình gật đầu.

- Tốt...lời nói của tiểu tử rất thật thà. Bổn nhân rất muốn thành thật. Bất cứ sự giã dối, gian trá nào của ngươi cũng phải chịu hậu quả thê thảm.

Ngạo Thiên nheo mày nghỉ thầm:

- "Nếu ta trao huyết ngọc ra. Chắc chắn lão cũng không tha cho ta và Tiểu Ngọc".

Mặc dù nghỉ vậy nhưng Ngạo Thiên vẫn ôn nhu nói:

- Tiểu sinh chẳng có gì dấu tôn gía cả.

- Bổn toạ muốn như vậy, Tiểu tử cho ta biết, sao ngươi không đến Dương Châu mà lại thân hành đến Thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Phải chăng ngươi muốn vào thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Âu Dương Đình vừa nói vừa bước đến trước mặt Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc có lẽ sợ Độc ma Âu Dương Đình thấy tấm thân lỏa lồ chẳng có mảnh vải của mình mà nép sát hơn vào Ngạo Thiên như thể muốn dùng chàng làm mộc cho chắn cho nàng.

Âu Dương Đình trang trọng nói:

- Tiểu tử...Nếu ngươi không giữ huyết ngọc thì sao ngươi lại đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Quỷ Cù Bá Nhâm hẳn đã trao khối huyết ngọc cho ngươi đó thôi. Và muốn ngươi đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Ngạo Thiên ngẳng mặt nhìn Âu Dương Đình.

- Tôn giá có thể lấy mạng Ngạo Thiên nếu như nghĩ Ngạo Thiên là kẻ gian trá.

Âu Dương Đình cau mày.

- Đó không phải là câu trả lời mà bổn nhân muốn nghe. Ta muốn nghe một câu trả lời khác.

Kim Ngạo Thiên nhìn Âu Dương Đình. Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Kim Ngạo Thiên nghe theo lời của Cù Bá Nhâm lão huynh đến thánh địa Kim Đỉnh sơn để gặp một người.

Âu Dương Đình nghiêm giọng nói:

- Ai?

Ngạo Thiên lắc đầu.

- Không biết. Nhưng người đó thì biết Ngạo Thiên.

Đôi chân mày của Độc ma Âu Dương Đình nhíu lại. Y gằn giọng nói:

- Ngươi nói không thật.

- Tất cả đều là sự thật, còn tin hay không thì tùy tôn giá.

Âu Dương Đình nhìn vào mắt chàng. Ngạo Thiên buột phải tiếp nhận ánh mắt sát thần của Độc ma Âu Dương Đình mà không được né tránh. Chàng nhìn thẳng vào sát quang hừng hực của lão Âu mà tự nhủ trong đầu.

- "Ngươi là Kim Ngạo Thiên. Ngươi là người không tầm thường. Trên vai người còn có mối thù của Kim trang và sứ mạng của Cù lão huynh . Ngươi có thể chết phải chết như một hảo hán đỉnh thiên lập địa".

Ý niệm đó tạo ra trong chàng một động lực mãnh liệt để tiếp nhận ánh mắt cú vọ của Âu Dương Đình.

Lão nhìn Ngạo Thiên một lúc rồi gằn giọng hỏi.

- Đến thánh địa Kim Đỉnh...tiểu tử gặp người lão Cù để làm gì?

- Tiểu sinh không biết, nhưng Cù lão huynh nói, nếu gặp được người đó, tiểu sinh sẽ tiếp nhận một quyền uy tối thượng võ công, để thực thi sứ mạng mà Cù lão huynh chưa làm được.

- Tiểu tử đã nhận lời lão Cù.

Ngạo Thiên gật đầu.

- Đã nhận lời.

Chàng buông tiếng thở dài.

- Tiểu sinh còn món huyết nợ của Kim trang. Nếu không đến thánh địa Kim Đỉnh, tiểu sinh không thể trả được món nợ đó.

Chàng vừa nói dứt câu thì bất thình lình Độc ma Âu Dương Đình vươn trảo thộp lấy tay của Tiểu Ngọc, giật mạnh ra khỏi sự che

chở của Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc hốt hoảng nói:

- Ngạo Thiên.

- Âu Dương tôn giá...đừng...

Âu Dương Đình kéo Tiểu Ngọc về phía cửa băng thất, bất kể đến sự lỏa lồ của nàng. Y nhìn Ngạo Thiên gằn giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi gian trá, nhưng ngươi không qua được mắt của bản nhân đâu.

Hừ nhạt một tiếng, Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Bổn nhân cho người thời hạn để suy nghĩ trong băng thất này. Nếu như ngươi trong chịu trao huyết ngọc, thì sẽ nhận cái xác không hồn của nha đầu này.

Ngạo Thiên biến sắc.

- Âu Dương tôn giá.

Âu Dương Đình lắc đầu, khoát tay.

- Đừng van xin ma hãy tự quyết định lấy số phận của nha đầu Dương Tiểu Ngọc.

Độc ma Âu Dương Đình nói dứt câu lôi tuột nàng ra khỏi gian băng thất. Vòm cửa từ từ dịch chuyển đóng lại, trong khi Ngạo Thiên ngồi thừ dưới sàn đá lạnh buốt. Hai hàm răng chàng nghiến lại rúc người vào để nuốt uất nghẹn đang dâng trào trong tâm tưởng.

HỒI THỨ MƯỜI HAI
NHỆN ĐỘC VÀ HOA HỒNG

Đã có một ả nương tử đứng sẵn bên ngoài băng thất, khi Âu Dương Đình và Tiểu Ngọc bước ra thì ả cung nử choàng ngay một chiếc áo khoát bằng lông thú lên người Tiểu Ngọc. Nàng cho cửa băng thất đóng lại hẳn mới nhìn lại Âu Dương Đình.

- Tiểu Ngọc không làm chủ nhân thất vọng.

Âu Dương Đình gật đầu. Lão cùng Tiểu Ngọc đi thẳng đến một gian biệt phòng. Trong gian biệt phòng có một bộ thạch lư đang tỏa hương nghi ngút.

Đôi thu nhãn của Tiểu Ngọc sáng hẳn lên khi khứu giác ngửi dược làn khói trầm từ chiếc thạch lư tỏa ra. Nàng bước nhanh lại bên thạch lư rồi nhìn lại Âu Dương Đình.

- Đây là phần thưởng của chủ nhân dành cho Tiểu Ngọc.

Âu Dương Đình gật đầu.

- Bổn nhân ban thưởng cho nàng đó.

Tiểu Ngọc úp mặt vào thạch lư để tiếp nhận tất cả làn khói mỏng manh
từ trong thạch lư tỏa ra.

Một lúc sau nàng ngẩn lên nhìn Âu Dương Đình từ tốn nói:

- Tiểu Ngọc vô cùng cảm kích sự ban thưởng của chủ nhân.

- Nếu nàng làm tốt hơn sẽ được bổn tọa thưởng nhiều hơn.

- Tiểu Ngọc đã làm tất cả theo sự chỉ giáo của chủ nhân.

- Vậy nàng có thể cho bổn tọa biết...gã tiểu tử Kim Ngạo Thiên vô dụng kia có giữ huyết ngọc hay không?

Tiểu Ngọc lại hít làn khói mỏng manh trong thạch lư tỏa ra một lần nữa, rồi mới bước đến trước mặt Âu Dương Đình.

Tiểu Ngọc sẽ buộc hắn phải trao huyết ngọc cho chủ nhân. Có thể y nói đúng. Y đến thánh địa Kim Đỉnh sơn để gặp một người nào đó. Và chính người này giữ huyết ngọc.

Âu Dương Đình nheo mày.

- Nàng cho rằng Tiểu tử Ngạo Thiên nói thành thật.

- Hắn phải thành thật, vì hắn đang ở trong tay Mỹ Diện đường lang Dương Tiểu Ngọc. Kim Ngạo Thiên lo lắng cho Tiểu Ngọc hơn cả bản thân gã.

Nàng nói dứt câu thì Độc ma Dương Đình phá lên cười khanh khách.
Lão vừa nói vừa cười.

- Sắc đẹp của mỹ nhân đúng là tàng kiếm bắt nam nhân phải cúi đầu thuần phục. Nàng khá lắm.

Tiểu Ngọc quỳ xuống ôm quyền nói:

- Đa tạ chủ nhân đã ban cho một lời khen.

Âu Dương Đình khoát tay.

- Đứng lên đi.

Chờ cho Tiểu Ngọc đứng lên. Độc Ma Âu Dương Đình mới nói:

- Ta muốn nàng cùng với Kim Ngạo Thiên đến thánh địa Kim Đỉnh sơn. Và phải đoạt huyết ngọc từ tay gã cao nhân đó của Cù Bá Nhâm. Không được
bỏ qua cơ hội này nữa.

- Tiểu Ngọc sẽ cố gắng không làm chủ nhân thất vọng.

Âu Dương Đình bước đến bưng tịnh rượu chuốc ra chén. Lão bưng hai chén rượu đến, đặt vào tay Tiểu Ngọc một chén.

- Uống với bổn tọa chén rượu này.

- Đa tạ chủ nhân.

Hai người cùng cạn chén. Nàng tiếp lấy chén rượu không từ tay Âu Dương Đình đem trả lại bàn. Độc ma Âu Dương Đình chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Ngọc. Đôi mắt cú vọ của lão chú nhãn đến đôi bàn chân trần của nàng.

Tiểu Ngọc bất giác quay lại. Chẳng biết vô tình hay có chủ đích mà hai người đối nhãn với nhau.

Độc ma ve càm nói:

- Nàng đúng là mỹ nhân.

- Tiểu Ngọc thẹn thùng nói:

- Tiểu Ngọc sẳn sàng hầu hạ chủ nhân.

Độc ma Âu Dương Đình khoát tay.

- Bổn tọa không xem nàng như một mỹ nữ tầm thường. Nàng sẽ là một trợ thủ đắc lực và thân tín của bổn nhân. Trước khi nàng rời khỏi đây cùng với tên tiểu tử Kim Ngạo Thiên vô dụng kia...nàng được quyền hưởng thụ tất cả những đặc ân của Độc môn tại biệt trang này, nàng được sự ưu ái của bổn tọa. Bổn tọa kỳ vọng vào nàng rất nhiều và mong mõi nàng sớm hoàn thành chức nghiệp mà bổn tọa đã giao.

- Tiểu Ngọc sẽ làm hết sức mình để chủ nhân không thất vọng về Tiểu Ngọc.

- Tốt.

Độc ma Âu Dương Đình lấy trong ống tay áo ra một túi gấm đặt lên bàn.

Lão nhìn Tiểu Ngọc.

- Tất cả những gì nàng cần đều ở trong túi này.

Tiểu Ngọc ôm quyền xá.

- Đa tạ chủ nhân.

Điểm nụ cười mỉm, Âu Dương Đình nhìn Tiểu Ngọc một lần nữa rồi mới quay bước ra khỏi biệt phòng. Khi cửa biệt phòng đóng lại, Tiểu Ngọc bước đến cầm lấy túi gấm Nàng trút từ túi gấm ra lòng bàn tay một nhúm phấn hồng, rồi đi lại bên thạch lư. Nàng cẩn thận rải số bụi hồng phấn vào thạch lư. Một làn khói hồng nhạt từ trong thạch lư toả ra. Nàng rít một hơi dài như muốn thâu tóm tất cả làn khói hồng đó vào khứu giác mình.

Sắc diện Tiểu Ngọc lộ rỏ những nét hưng phấn và hoan hỷ tột cùng. Nàng dời mắt nhìn về túi gấm để trên bàn, điểm nụ cười mỉm. Tiểu Ngọc đang rơi vào trạng thái khoan khoái và hưng phấn tột cùng.

Nếu Ngạo Thiên chứng kiến cảnh tượng này có lẽ phải tự hỏi, Tiểu Ngọc đang là ai. Phải chăng Tiểu Ngọc đang lột xác để biến thành một Dương Tiểu Ngọc hoàn toàn khác. Làm sao Ngạo Thiên biết được. Nữ nhân còn khó hiểu, huống chi Tiểu Ngọc lại là một mỹ nữ với ngoại danh Mỹ Diện Đường Lang.

Có tiếng gõ cữa. Tiểu Ngọc nhìn ra cữa hỏi.

- Ai?

Một giọng nói ngọt ngào của nam nhân cất lên.

- Tiểu nhân đến hầu hạ nương nương.

Tiểu Ngọc mỉm cười. Nụ cười trên miệng nàng không biết có ẩn ý gì hay vì lời nói kia.

Nụ cười ấy vụt tắt, Tiểu Ngọc ôn nhu nói:

- Bổn nương đang chờ ngươi đây, vào đi.

Một gã nam nhân bước vào. Y có thân hình vạm vỡ với vò ngực đầy phô trương một sức mạnh của nam giới. Y cởi trần như thể cho Tiểu Ngọc chứng kiến thân hình chắc nịch rắn chắc, phía dưới chỉ là chiếc khố ngắn tới đấu gối.

Tiểu Ngọc nhìn gã mỹ nam từ từ đầu đến chân.

Y bước đến đối mặt với nàng.

- Nương nương chỉ giáo tiểu nhân.

Nàng đặt tay xoa vùng ngực với những khối thịt rắn chắc của gã. Khẽ gật đầu.

- Ngươi biết phải làm gì cho bổn cô nương mà.

Nàng cầm tay gã kéo đến tràn kỹ.

Trúc bỏ chiếc áo khoác trên người, Tiểu Ngọc nằm sấp trên tràng kỹ. Gã mỹ nam tử ngồi xuống bên cạnh nàng, dùng tay xoa nắn cơ thể của Tiểu Ngọc.

Hắn chăm chút, tỉ mỉ trên làn da trắng của tấm lưng thon mảnh và gợi cảm. Tất cả mọi động tác của y thật chuẩn đích và cẩn thận như sợ mình sẽ làm trầy lớp da mịm màng trắng nỏn kia.

Tiểu Ngọc nhắm mắt tận hưởng cảm giác do gã đem đến cho thân thể nàng. Nàng bất giác mường tượng lại khoảnh khắc trong băng thất với Ngạo Thiên. Chỉ mường tượng thôi Tiểu Ngọc thấy trong lòng nôn nao khó tả.

Nàng tỏ ra thích thú khi đôi bàn tay của gã mỹ nam tử chà nhè nhẹ lên khắp cơ thể nàng.Nhưng rồi sự thích thú đó bỗng chốc trở nên nhạt nhẽo đối với nàng.

Nàng lật mình nằm giữa phơi tất cả những vùng cấm kỵ của nữ giới ra trước mặt gã mỹ nam tử.

Tiểu Ngọc nhìn gã nói:

- Ngươi tên gì.

- Dạ tiểu nhân tục danh là Hạo Hạo.

Nàng gật đầu:

- Tên ngươi nghe cũng hay lắm.

- Đa tạ nương nương đã khen.

Nàng vuốt ve má gã, nhỏ nhẹ nói:

- Bổn nương thích cảm giác khác lạ hơn.

Gã mỹ nam tử mỉm cười như thể đọc được ý của nàng. Y hơi cuối người xuống pha làn hơi nóng hổi chà lên đôi tuyết lê no tròn của Tiểu Ngọc vừa nói:

- Hạo Hạo sẽ đem đến cho nương nương những khoảnh khắc thật tuyệt vời đầy xúc cảm dục tình.

Y vừa nói vừa cúi mặt vào cổ nàng.

Tiểu Ngọc cảm nhận sự mềm mại và ướt đẩm từ đầu lưỡi gã. Toàn thân nàng nổi đầy gai ốc khi chiếc lưỡi của Hạo Hạo làm cuộc du lãm trên cơ thể nàng.

Đúng như gã nói, Tiểu Ngọc cảm thấy thật khoan khoái và dễ chịu. Sự khoan khoái đó gắn liền với sự rạo rực trong nàng. Nàng vẫn thấy thích thú trước lối vuốt ve, mơn trớn của Hạo Hạo.

Một sự thỏa mãn ngập ngụa cả thể xác nàng. Thân thể Tiểu Ngọc căng cứng, ngồn ngồn sức sống xuân tình. Hạo Hạo đang mang đến cho Tiểu Ngọc một cảm giác mới, vừa lạ lẫm vừa khác thường.

Nàng nghỉ thầm.

- "Nếu tất cả nam nhân trên thế gian này được như gã Hạo Hạo này nhỉ".

Hạo Hạo đã biết đưa Tiểu Ngọc lên đến tột đỉnh vu sơn của miền khoái lạc nhưng rồi thình lình tất cả đều vở toang ra với sự hụt hẳng trong nàng khi Hạo Hạo thực hiện nốt cái phần còn lại của gã kỹ nam.

Tiểu Ngọc vùng bật dậy.

Sự thay đổi đột ngột của Dương Tiểu Ngọc khiến Hạu Hạo ngơ ngác. Y lõ mắt nhìn nàng.

Tiểu Ngọc nhìn chăm chăm vào mắt Hạo Hạo. Nàng nhìn bóng mình trong hai con ngươi Hạo Hạo mà nhớ lại những gì trải qua trong đời nàng.

Làm sao Tiểu Ngọc có thể quên được thời khắc nàng giao cái trinh trắng cho một lão già với thân thể nhăn nheo chảy xệ để có được mươi lượng vàng bạc lo hậu sự cho cha. Thời khắc đó vẫn âm

ỷ trong tâm thức nàng, và nó đã trở thành dấu khắc vĩnh cữu như một vết chém không bao giờ lành sẹo.

Nàng nhìn kỷ gã nam tử mà liên tưởng đến thân hình nhăn nheo đã từng tước đoạt phần trong trắng nhất của nàng. Hạo Hạo không còn là trang mỹ nam tử trong mắt nàng nữa.

Bất ngờ nàng vươn chỉ điểm vào yết hầu hắn.

- Ngươi không được làm như vậy?

Hạo Hạo há hốc miệng. Y ngơ ngẫn trước thái độ của Tiểu Ngọc. Người y run lên bần bật như đang lên con sốt băng hàn.

Tiểu Ngọc trừng mắt nhìn Hạo Hạo rít giọng nói.

Nàng chỉ còn nhìn thấy hình ảnh của dĩ vãng, khoảng khắc đau đớn nhất mà thể xác nàng phải chịu đựng để rồi sau đó trở thành Mỹ Diện Đường Lang. Nàng trở thành con bọ ngựa cái hung tàn trong cuộc giao hoan không mục đích này.

Ngón chỉ của Tiểu Ngọc như một mũi dùi thép đâm thẳng vào yết hầu Hạo Hạo, nàng vừa đârn vào yết hầu gã vừa nói:

- Ngươi đê tiện...

Hạo Hạo ôm lấy yết hầu, lăn xuống tràng kỷ, nàng thả bước xuống tràng kỷ bước nhanh đến bên gã. Mũi châm trên búi tóc nàng được rút ra và ghim thẳng vào tử huyệt của Hạo Hạo. Gã mỹ nam tử nằm ưởn ra ngay dưới sàn biệt phòng trong trạng thái vẫn còn kích động xuân tình.

Tiểu Ngọc nhìn Hạo Hạo nhăn mặt.

- Ngươi đáng chết.

Nàng bước đến cửa. Ả cung nữ đang đứng ngoài vội cúi xuống xá Tiểu Ngọc. Nàng nhìn ả cung nữ với ánh mắt xoi mói. Tiểu Ngọc bước ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Ả cung nữ lý nhí nói:

- Nương nương sai bảo.

Tiểu Ngọc ngắm ả cung nữ từ đầu đến chân rồi đặt tay vào vai ả.

- Ta thích ngắm thân thể của nàng...cởi trang phục ra đi.

Không ai biết được chuyện gì xảy ra, và càng không ngờ sự thay đổi kỳ lạ ở một trang mỹ nữ như Dương Tiểu Ngọc. Một sự biến thái đang hiện hữu, nhưng qua đó, Tiểu Ngọc mới nhận ra bản thân mình. Nàng nhận ra mình trong sự biến thái tột cùng này.

Tiểu Ngọc bất giác nghỉ đến Ngạo Thiên mà nhủ thầm.

- "Sao Ngạo Thiên không là nữ nhân".

o0o

Ngồi bó gối trong gian mật thất, Ngạo Thiên cảm nhận một sự trống vắng nặng trĩu trong tâm tưởng chàng.

Vừa lo lắng cho Dương Tiểu Ngọc vừa nghỉ đến bản thân mình, chàng cảm nhận mình đang lọt thỏm vào một tấm lưới thiên la địa võng không thể nào thoát ra được. Nghỉ đến mẫu thân, Ngạo Thiên mới nhận ra sự vô dụng của mình. Chàng nghiệm ra rằng dòng đời như một dòng chảy cuồn cuộn mà để tự tồn tại trong dòng chảy đó không dễ chút nào. Mới hôm nào đây chàng là một lịnh thiếu gia của Kim trang, tất cả đều ở trong tầm tay chàng, thế mà giờ đây thì lại khoác kiếp một kẻ buông tẩu giang hồ. Một kẻ buông tẩu giang hồ không định được ngày mai của mình và cái chết sẽ luôn rình rập Ngạo Thiên lúc nào mà chàng không biết. Tất cả như đang tráo tuột ra khỏi tầm tay Ngạo Thiên, mà có muốn giữ lại cũng không được.

Ngạo Thiên miên man suy nghỉ hết điều này đến điều khác, chỉ khi vòm cửa băng thất dịch chuyển, buột phải quay lại với thực tại của bản thân. Chàng nghỉ thầm.

- "Đây là lúc ta đối mặt với cái chết".

Ý niệm đó còn đọng trong tâm thức Ngạo Thiên thì Dương Tiểu Ngọc lẻn vào băng thất. Nàng bước nhanh đến Ngạo Thiên, đặc vào tay chàng mớ trang phục cùng chiếc áo choàng lông thú.

- Ngạo Thiên... chàng hãy bận vào nhanh lên.

Mặc dù sững sờ bởi sự xuất hiện của Tiểu Ngọc, nhưng Ngạo Thiên vẫn hối hả vận trang phục.

Chờ Ngạo Thiên vận xong trang phục. Tiểu Ngọc mới nói:

- Chúng ta rời khỏi đây.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Ngạo Thiên kéo ra khỏi giang băng thất. Ngạo Thiên như hết nổi sững sờ này bởi xuất hiện đột ngột của Tiểu Ngọc.

Nàng dẫn Ngạo Thiên đến tàu ngựa. Ánh bình minh cũng le lói cuối đường
chân trời.

Tiểu Ngọc chọn lấy hai con tuấn mã tốt nhất, nài yên cương, rồi cùng với Ngạo Thiên nhanh chóng rời biệt trang của Độc ma Âu Dương Đình. Khi đã rời khỏi biệt trang rồi, Ngạo Thiên mới thở phào nhẹ nhỏm.

Nhìn Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên hỏi.

- Sao tỷ có thể thoát được đến cứu Ngạo Thiên.

- Tiểu Ngọc được quới nhân giúp đở.

Nàng mỉm cười ghìm cương ngựa cho nó phi nước kiệu rồi nói

tiếp.

- Chúng ta đã thoát nạn rồi. Lão Độc ma Âu Dương Đình sẽ đuổi theo không kịp đâu.

- Ngạo Thiên những tưởng mình sẽ chôn thây trong băng mật thất của Độc ma Âu Dương Đình.

- Giờ thì Ngạo Thiên còn nghĩ như vậy không?

Chàng gượng cười.

- Có lẽ mẫu thân phó độc cho Ngạo Thiên và tỷ.

- Ngạo Thiên bị đày đọa như vậy, Tiểu Ngọc lo lắm.

- Ngạo Thiên lo cho tỷ. Lão Độc đã đối xữ tệ với tỷ.

Nàng lắc đầu.

- Lão quỷ đó không làm gì Tiểu Ngọc cả...mà chỉ muốn dùng Tiểu Ngọc buột Ngạo Thiên phải trao ra khỏi huyết ngọc nào đó của Cù tiên sinh.

Nàng nhìn sang Ngạo Thiên, nghiêm giọng nói:

- Ngạo Thiên...khối huyết ngọc mà Cù tiên sinh trao cho đệ có cái gì mà lão Độc quan tâm như vậy.

Ngạo Thiên cũng không biết nó có gì nữa.

- Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên sẽ đến Kim Đỉnh Sơn.

Chàng gật đầu. Bất thình lình, đôi tuấn mã ngưng bước. Ngạo Thiên giục chúng nhưng chúng không chịu bước đi.

Ngạo Thiên nhìn sang Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ...chúng ta không thể thoát được Lão Âu Dương Đình.

Chàng vừa nói dứt câu thì thấy trong màng sương sớm xuất hiện năm người vận áo thụng, có mũ trùm đầu.

Ngạo Thiên ghìm dây cương, mím chặt hai cánh môi.

Bên kia Tiểu Ngọc cùng lộ vẽ căng thẳng. Nàng buông tiếng thở dài nói với Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc hết đường sinh lộ rồi. Năm người này chính là ma nhân.

- Ngạo Thiên không biết ma nhân là gì.

- Ma nhân là những người sống nhưng chẳng khác gì những xác chết. Họ chẳng khác nào quỷ sống chuyên giết người để đoạt dương khí.

Khi Tiểu Ngọc nói thì năm gã ma nhân lừng lừng tiến về phía hai người.

Màn sương mờ không che được ánh uy quang xanh rờn của năm gã ma nhân.

Ngạo Thiên nghỉ thầm.

- "Ta phải làm gì bây giờ".

Hai người vẫn ngồi trên mình ngựa lấy mắt chăm chăm nhìn vào năm gã ma nhân đang tiến về phía họ.

Ngạo Thiên còn chưa biết phải làm gì thì sự biến xảy ra. Một bóng xám lướt vụt qua trước mặt chàng. Năm gã ma nhân đứng sững lại. Rồi từng gã như những thân cây chuối đổ ầm xuống đất.

Tiểu Ngọc buột miệng nói.

- Ân nhân.

Xám y nhân giết năm gã ma nhân, quay lưng lại đối mặt với Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc nhìn sang chàng.

- Ngạo Thiên...người đó là ân nhân của Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên.

Chàng vội vã xuống ngựa cùng Tiểu Ngọc bước đến sau lưng xám y nhân.

Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Đa tạ tôn giá đã ra tay cứu mạng.

Xám y nhân cất giọng eo éo, nói:

- Tiểu tử đừng khách sáo. Ta chỉ làm theo chức phận của mình. Hãy đến Kim Đỉnh sơn tiếp nhận quyền năng tối thượng của võ lâm để cùng với ta tiêu diệt lũ ma nhân khát máu này. Đó là thiên chức của người.

Y nói rồi, lắc vai thi triển khinh công thần kỳ băng mình đi. Chỉ trong khoảnh khắc, xám y nhân đã mất hút vào màn sương sớm.

Tiểu Ngọc nắm tay Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên...hãy đến xem bọn ma nhân này như thế nào.

Ngạo Thiên cùng Tiểu Ngọc bước đến năm cái xác nằm dài dưới đất. Năm gã ma nhân đều bị chỉ pháp của xám y nhân khoét thủng tam tinh, thể pháp chúng đang rả ra giống hệt như hiện tượng xảy ra với Cù Bá Nhâm và mẫu thân chàng.

Chứng kiến hiện tượng rã da rã thịt của năm gã ma nhân, Ngạo Thiên thối liền ba bộ. Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc.

- Họ đã trúng phải Di Hồn Ma Thần.

- Dị nhân kia có nói với Tiểu Ngọc.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài, chàng nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc...tỷ và Ngạo Thiên phải đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Ngạo Thiên biết chỉ có trong thánh địa Kim Đỉnh Sơn mới có quyền năng chống lại "ma thần".

- Làm sao Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc có thể vào được thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Ngạo Thiên có cách vào thánh địa Kim đỉnh Sơn. Chúng ta phải vào.

Tiểu Ngọc gật đầu.

Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc quay lại thót lên ngựa. Tiểu Ngọc liếc trộm Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm. Nếu Ngạo Thiên phát hiện ra nụ cười đầy ẩn ý của nàng, không biết sẽ nghĩ gì. Nếu như có phát hiện ra nụ cười đó, thì có lẽ Ngạo Thiên cũng sẽ nghĩ Tiểu Ngọc đang rất hoan hỷ khi thoát qua kiếp nạn ma nhân và còn được ở bên nhau.

Ngạo Thiên buột phải nghĩ như thế thôi mà không thể nào suy luận ra những gì đang diễn tiến sau lưng mình, bởi hiện tại tâm thức của Ngạo Thiên đã bị lưới tình của Mỹ Diện đường lang bao bọc tất cả rồi. Lưới tình đó đã thít lại, và trói Ngạo Thiên như một con mồi chẳng còn sinh lộ để đào thoát.

Hai người lên yên, thúc giục ngựa phi nước đại lao đi trên quang lộ. Để lại sau lưng từng lớp bụi màn sương sớm. Đi suốt một ngày đường, hai người chẳng gặp sự biến nào xảy ra cả. Khi hoàng hôn buông xuống thì tuyết trời thay đổi, bởi những cơn giông vần vũ đang kéo đến.

Tiểu Ngọc lo lắng nói:

- Ngạo Thiên...chúng ta phải tìm chỗ để tránh cơn giông này.

Chàng gật đầu.

Hai người thúc ngựa lao nhanh về phía trước, chung với cơn giông xuất hiện đuổi theo sau họ.

Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên dừng ngựa trước một ngôi biệt thất ven đường.

Tiểu Ngọc hối hả nói:

- Ngạo Thiên...chúng ta vào trong này đi.

Hai người vào biệt xá thì những hạt mưa cũng lác đác rơi xuống, rồi chẳng mấy chốc cả bầu trời phủ màn nước mưa trắng xoá. Tiểu Ngọc đóng cửa biệt thất lại để tránh những cơn gió lùa vào trong.

Nàng bước đến bên Ngạo Thiên.

Ngôi biệt thất này hẳn là dùng để cho người lỡ đường. Chúng ta có thể qua đêm ở đây...ngày mai lên đường. Từ đây đến Dương Châu hẳn không còn bao xa nữa.

Ngạo Thiên nhìn nàng.

Nàng nhìn vào mắt chàng. Chẳng biết nàng tiếp nhận ánh mắt của Ngạo Thiên, chẳng biết tác động thế nào mà đôi lưỡng quyền bất giác ửng hồng Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên một lúc rồi tự nép đầu vào ngực chàng. Đôi ngọc thủ của nàng quấn ngang lưng Ngạo Thiên.

Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Ngạo Thiên có sợ không?

Ngạo Thiên bâng quơ nói:

- Ngạo Thiên không biết chuyện xảy ra với mình nữa, nhưng có lẻ cũng sợ.

- Tiểu Ngọc cũng sợ. Chẳng biết rồi mai này chuyện gì sẽ xảy đến.

Hai người ngồi xuống sàn biệt thất.

Vòng tay qua vai Tiểu Ngọc như thể muốn che chở cho nàng, Ngào Thiên ôn nhu nói:

- Tiểu Ngọc...nếu có chuyện gì xảy đến với Ngạo Thiên, nàng sẽ làm gì?

Nàng ngẫng mặt nhìn chàng:

- Tiểu Ngọc cũng không biết mình sẽ làm gì...Nhưng...

Nàng im lặng, nép đầu vào ngực Ngạo Thiên, nhỏ nhẹ nói:

- Ngạo Thiên nói xem, Tiểu Ngọc sẽ làm gì?

- Ngạo Thiên muốn đưa Tiểu Ngọc đến Lăng tẩm của Kim gia.

- Ngạo Thiên không nghĩ Tiểu Ngọc sẽ thay Ngạo Thiên vào thánh địa Kim Đỉnh Sơn à.

- Có gặp những sự biến vừa qua, Ngạo Thiên mới nghiệm ra những lời mẫu thân nói là đúng. Mẫu thân muốn Ngạo Thiên tránh xa những bụi bặm của chốn võ lâm giang hồ, nên...

Nàng ngẫng lên nhìn chàng.

- Nếu sao...

- Nên Ngạo Thiên cũng không muốn Tiểu Ngọc dấn bước vào chốn bụi bặm đó.

Chàng nói dứt câu buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài còn đọng trên miệng thì có tiếng ngựa hý bên ngoài biệt thất. Chân diện Ngạo Thiên căng thẳng nhìn về phía biệt thất. Bất cứ một điều gì xảy ra lúc này, đối với Ngạo Thiên đều là sự bất an.

Chàng nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nói:

- Ngạo Thiên đừng quá lo lắng...sẽ không có chuyện gì xảy ra cho chúng ta đâu.

Cửa biệt thất dịch mở, Ngạo Thiên không khỏi bất ngờ khi người bước vào biệt thất chẳng ai khác mà chính là Sử Quách. Vừa thấy Ngạo Thiên, Sử Quách ngờ nghệch nói:

- Đúng là lịnh thiếu gia của Kim trang đây rồi.

Ngạo Thiên đứng lên bước đến trước mặt Sử Quách.

- Sao lại là Sử huynh.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên nói:

- Không phải là Sử Quách thì còn ai nửa.

Tiểu Ngọc nhìm Sử Quách. Nàng nhận ra gã thư sinh mỹ nam tử này có cái gì đó vừa hóm hỉnh vừa hậu đậu.

Sử Quách nói:

- Lịnh thiếu gia...ngươi có đúng là Ngạo Thiên không?

Ngạo Thiên bật cười rồi nói:

- Bây giờ ta chẳng dấu với Sử huynh làm gì nữa. Kim Ngạo Thiên đúng là tại hạ đó.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên.

- Thế sao lịnh thiếu gia lại dấu Sử Quách...bắt Sử Quách tìm lịnh thiếu gia muốn dài cả cổ đó.

Sử Quách rít một luồng chân khí căng phòng lòng ngực rồi cởi bỏ áo choàng, máng lên vách biệt thất. Y nhìn Tiểu Ngọc.

- Thiếu gia...cô nương này là ai vậy?

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ của Ngạo Thiên.

Sử Quách nhìn Tiểu Ngọc, ôm quyền xá.

- Tại hạ là Sử Quách...

Tiểu Ngọc miễn cưởng đáp lễ.

- Hạnh ngộ gặp được công tử.

Sử Quách giã lã cười.

- Tại hạ những tưởng không gặp được Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Sử huynh đừng gọi Ngạo Thiên bằng hai từ Thiếu gia...Kim trang chẳng còn nữa thì đâu còn Kim thiếu gia, Kim Ngạo Thiên.

- Sử Quách đã nghe nói đến chuyện này.

Vừa nói vừa phủi bụi nước đóng trên đầu. Sử Quách nhìn Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Thôi được rồi...Sử Quách sẽ không gọi thiếu gia như thế nữa.

Ngạo Thiên cau mày.

Sử Quách khoát tay.

- Sử Quách sẽ gọi Kim Ngạo Thiên là Kim bằng hữu được chứ?

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách miễn cưởng gật đầu.

- Như thế nghe dể hơn.

- Sử Quách nói:

- Kim bằng hữu còn nhớ lời của Kim bằng hữu nói với Sử Quách không?

Buông tiếng thở dài, Ngạo Thiên nói:

- Tại hạ không quên...Nhưng lúc này tại hạ còn rất nhiều chuyện phải làm, chẳng biết sống nay chết may...làm sao lo được chuyện chỉ ước giao hôn.

Sử Quách lắc đầu.

- Nếu Kim bằng hữu không giúp Sử Quách thì Sử Quách chẳng còn thiết sống trên đời này nữa... Sử Quách chết đi cho rồi.

Ngạo Thiên bối rối.

- Sử huynh...Ngạo Thiên sẽ giữ lời giúp huynh...Nhưng không phải lúc này.

Sử Quách nhăn nhó nói:

- Không phải lúc này thì lúc nào nữa. Sử Quách đã gặp Lâm Bội Giao rồi.

Nàng nói, chỉ cần Kim bằng hữu nói một tiếng sẽ không xé chỉ ước gia hôn với Sử Quách nữa.

Ngạo Thiên thở hắc ra, lắc đầu.

- Ngạo Thiên chẳng biết nói với huynh như thế nào?

- Kim bằng hữu giúp dùm Sử Quách này đi nào...ta không thể mất Lâm Bội Giao được.

Ngạo Thiên nhìn lại Sử Quách. Chàng nghỉ thầm.

- "Tại sao Sử huynh lại gắn những chuyện của mình vào Ngạo Thiên chứ. Sử huynh có biết Ngạo Thiên như thế nào không?"

Tiểu Ngọc bước đến bên hai người.

Nàng nhìn Sử Quách từ tốn nói:

- Sử công tử muốn Ngạo Thiên giúp cái gì mà có chỉ ước giao hôn trong đó.

Sử Quách nhìn nàng. Y cất giọng ra thành khẩn nói cho Tiểu ngọc biết về việc riêng của mình với Lâm Bội Giao.

Nghe Sử Quách kể xong, Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nhìn Ngạo Thiên.

- Không biết Ngạo Thiên biến thành ông tơ bà nguyệt hồi nào vậy. Ngạo Thiên sượng sùng.

Tiểu Ngọc nhìn lại Sử Quách.

- Sử công tử yên tâm...nhất định Ngạo Thiên sẽ nói giúp công tử, nhưng không phải lúc này. Khi nào Ngạo Thiên đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn, quay trở về sẽ đích thân đến nói với Lâm tiểu thư hộ công tử. Còn lúc này...Ngạo Thiên chẳng lẽ lại quay về Hàm Dương giúp công tử. Điều đó e không được. Bởi lúc này Ngạo Thiên có rất nhiều kẻ thù truy sát.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách.

- Ngay bây giờ hẳn huynh đã hiểu.

Chân diện Sử Quách xụ hẳn xuống. Y bùi ngùi, nghẹn lời nói:

- Kim bằng hữu nói dùm Sử Quách một lời với Lâm Bội Giao cũng không được sao.

Sử Quách đã lặn lội khắp nơi để tìm Kim bằng hữu.

- Nay ông trời đưa đường dẫn lối cho ta gặp được Kim bằng hữu chẳng lẽ Kim bằng hữu lại từ chối lời thỉnh cầu của Sử Quách.

Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Tại hạ không từ chối, nhưng e…

Sử Quách lắc đầu.

- Sử Quách biết rồi...Kim bằng hữu chỉ biết nói thôi, chứ không biết làm.

Sắc diện Ngạo Thiên đỏ bừng. Chàng nghẹn giọng nói:

- Thế Sử huynh nói xem Ngạo Thiên sẽ làm gì bây giờ.

- Thì còn làm gì nữa...Giúp Sử Quách kết duyên với Lâm Bội Giao. Cổ thư có câu nhứt ngôn phá thạch. Nam tử hán đại trượng phu là người biết coi trọng lời mình nói. Kim bằng hữu đường đường là thiếu gia của Kim trang nổi tiếng khắp Hàm Dương, đâu đâu cũng biết tiếng, chẳng lẽ lại không giữ lời với Sử Quách.

Tiểu Ngọc cau mày.

- Sử công tử đừng ép Kim Ngạo Thiên. Nếu giúp được cho Sử công tử thì Ngạo Thiên đã giúp rồi.

Sử Quách nhìn nàng với bộ mặt nhăn nhó đau khổ. Y từ tốn nói:

- Ngạo Thiên nhất định giúp được tại hạ mà.

Chân diện Tiểu Ngọc sa sầm.

- Không phải Ngạo Thiên không giúp nhưng...

Sử Quách lắc đầu nhìn Ngạo Thiên;

- Sử Quách không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

Tiểu Ngọc cáu kỉnh nói:

- Nếu Sử công tử không đợi lâu hơn nữa, mà đã muốn lập thê thất, muốn dựng nghĩa tào khan với Lâm tiểu thư, cớ gì khăn khăn ép Ngạo Thiên phải lo riêng cho công tử...

Nàng hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói tiếp.

- Kim Ngạo Thiên còn có việc của Kim Ngạo Thiên chứ không phải để lo cho chuyện hôn phối của công tử với Lâm tiểu thư.

Nàng lắc đầu:

- Sao trên thế gian này lại có người như Sử công tử nhỉ. Nam tử hán như Sử công tử thì sao đỉnh thiên lập địa được.

Sử Quách nhìn nàng với ánh mắt bất nhẫn. Y quay lại Ngạo Thiên.

- Nếu Kim bằng hữu không giúp Sử Quách, thì Sử Quách sẽ quỳ ngay trước cữa ngôi biệt xá này, chờ cho tắt thở mới thôi.

Y nói rồi sải bước toan đi ra ngoài trời. Ngạo Thiên bối rối nói:

- Sử huynh...

Tiểu Ngọc nói:

- Ngạo Thiên cứ để cho y làm gì thì làm. Đúng là một con người hậu đậu càn rỡ.

Nghe nàng thốt ra câu nói đó, Sử Quách nhìn lại nàng.

- Sao cô nương ác quá...tại hạ có nhờ cô nương giúp đâu...mà nhờ Kim bằng hữu mà, cô nương lại cứ xen vào.

Y nhìn lại Ngạo Thiên.

- Kim bằng hữu...Giúp Quách Sử này đi mà. Chẳng lẽ bây giờ bằng hữu muốn ta quỳ lạy bằng hữu.

Ngạo Thiên thở hắt ra một tiếng nhìn lại Tiểu Ngọc.

Nàng cau mày nhìn chàng. Ngạo Thiên quay sang Sử Quách.

- Sử huynh không chờ Ngạo Thiên được à?

Sử Quách nhìn ra ngoài trời. Mưa đã tạnh hẳn. Y lý nhí nói:

- Chờ...chờ đến bao giờ. Cái số của Sử mỗ phải quỳ đến cầu xin hết người này đến người khác sao. Có lẽ cái số của Quách Sử là vậy đó.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài nhìn Sử Quách.

- Được rồi, Ngạo Thiên sẽ giúp huynh.

Sử Quách tròn mắt nhìn Ngạo Thiên, những tưởng y muốn ôm chầm lấy chàng.

- Kim bằng hữu...ta biết Kim bằng hữu sẽ giữ lời mà giúp ta mà.

Y chấp tay trước ngực, vồn vã nói:

- Ông trời...ông có mắt nên mới cho Sử Quách gặp Kim bằng hữu đây...

Tiểu Ngọc cau mày sa sầm mặt. Nàng bước đến trước mặt Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên...chúng ta đã đi được đến đây, đâu phải là dễ dàng gì. Thậm chí cái chết luôn rình rập Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc. Chẳng lẽ lại quay về Hàm Dương. Quay về Hàm Dương, tự khắc chúng ta khó có sinh lộ để đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Chẳng lẽ vì chuyện tiểu tiết của một gã thư sinh hậu đậu. Vì cái chuyện hôn phối nhỏ nhoi đó mà Ngạo Thiên phải bỏ chức phận của mình ư.

Ngạo Thiên cắn răng môi trên vào môi dưới.

Sử Quách nhìn sang Tiểu Ngọc.

- Tại sao cô nương cứ xen vào chuyện hôn phối của Sử mỗ. Chẳng lẽ Sử mỗ không đáng để Kim bằng hữu giúp sao.

Tiểu Ngọc sa sầm mặt, rít giọng nói:

- Ngươi....

Vừa thốt ra câu nói đó, nàng toan phát động chiêu công đánh Sử Quách nhưng gã đã vội vàng lách mình ra sau lưng Ngạo Thiên.

- Kim bằng hữu...nàng ấy...

Tiểu Ngọc buột thu hồi chưởng pháp. Nàng nhìn Sử Quách với vẽ bất nhẫn.

Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ. Cho dù Ngạo Thiên có đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn chưa chắc đã gặp được kỳ tích. Hay là tỷ đến Dương Châu trước chờ Ngạo Thiên sau khi lo hậu sự cho Sử huynh đây...Ngạo Thiên sẽ tìm đến Dương Châu gặp tỷ.

Tiểu Ngọc cau mày, lắc đầu.

- Tiểu Ngọc thật không ngờ. Ngạo Thiên lại nhu nhược như vậy.

Sử Quách nói:

- Cô nương sai rồi.

- Tiểu Ngọc gắt giọng nói:

- Tiểu Ngọc sai chổ nào.

Sử Quách vuốt cằm. Nhăn mặt nói:

- Cổ thư có câu, đại trượng phu làm chuyện nhỏ không được thì đừng nói là đại trượng phu. Chuyện nhỏ còn làm không xong thì còn nói đến chuyện lớn để làm gì. Kim Ngạo Thiên bằng hữu không giử lời với tại hạ thì làm sao có thể làm được chuyện lớn.

Y nhìn lại Ngạo Thiên.

- Kim Ngạo Thiên bằng hữu...Sử Quách nói đúng chứ.

Ngạo Thiên miễn cưỡng gật đầu.

Chàng nhìn Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc tỷ tỷ hay đến Dương Châu...Ngạo Thiên sẽ đến sau. Rồi cùng với tỷ đến thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Không...Ngạo Thiên đi đâu thì Tiểu Ngọc sẽ đi đó. Tiểu Ngọc không thể rời Ngạo Thiên.

Sử Quách tròn mắt nhìn nàng.

- Ơ...sao lạ vậy.

Tiểu Ngọc đanh mặt nhìn Sử Quách.

- Sử công tử nói gì lạ vậy.

- Cô nương không thấy có gì lạ cả.

- Không có gì lạ ư...Cô nương khư khư đeo bám theo Kim Ngạo Thiên bằng hữu không lạ à.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng. Tiểu Ngọc gằn giọng nói:

- Bổn cô nương bám theo Ngạo Thiên thì có gì lạ nào.

- Cô nương không thấy lạ như Sử Quách thì thấy lạ. Sử Quách thấy cô nương lạ bởi cô nương giống Sử Quách.

- Bổn cô nương mà giống Sử công tử ư...ngươi là kẻ hậu đậu. Sao Tiểu Ngọc giống được.

Sử Quách nhướng mày.

- Tại hạ nói cô nương cũng là kẻ hậu đậu như Sử Quách. Bởi vì tại hạ cần Kim Ngạo Thiên bằng hữu vì Kim bằng hữu hứa với tại hạ lo hôn sự cho tại hạ. Tại hạ gấp chuyện hôn sự bởi vì tại hạ yêu Lâm Bội Giao tiểu thư. Yêu đến độ muốn vỡ đầu. Còn cô nương đâu có cái gì với Kim bằng hữu mà vẫn bám theo người. Không chừng cô nương cũng muốn lo chuyện hôn sự của mình.

Y xoa trán.

- E rằng cô nương cũng vỡ đầu như tại hạ mất.

Sắc diện nàng đỏ bừng.

- Sử công tử nói thẳng ra tại sao ta vỡ đầu.

- Bởi cô nương cũng yêu như tại hạ. Những kẻ đang yêu thì hay hậu đậu đó.

- Ngươi nói đi...Tiểu Ngọc này yêu ai.

- Thì ai nữa ngoài Kim bằng hữu.

Nàng gắt giọng quát.

- Lầm...ta chưa từng biết yêu ai.

- Thì còn ai nữa ngoài Kim bằng hữu.

Nàng gắt giọng quát.

- Lầm... Ta chưa từng biết yêu ai.

Thốt ra câu nói đó rồi, Tiểu Ngọc mới biết hớ lời. Hai cánh môi nàng mím chặc lại, liếc nhanh qua Ngạo Thiên.

Sử Quách giã lã nói:

- Thôi được rồi...cứ xem như tại hạ lầm...cô nương không yêu Kim bằng hữu...Nhưng không yêu cô nương bám theo Kim bằng hữu làm gì. Hay cô nương có mục đích gì khác nữa.

Tiểu Ngọc nheo mày.

- Người đừng suy đoán càn. Bổn cô nương là người của Kim trang, nên phải theo bảo vệ cho Ngạo Thiên trong hoàn cảnh này.

Ngạo Thiên khoát tay.

- Tiểu Ngọc...Ngạo Thiên phải quay về Hàm Dương.

Tiểu Ngọc nhìn chàng.

- Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn lại Sử Quách.

- Ngạo Thiên cũng rất ngờ vì miệng lưỡi giảo hoạt của Sử

huynh đó. Sử huynh muốn chúng ta đi ngay bây giờ hay lưu lại đây.

Sử Quách nhìn ra cữa. Y đão mắt nhìn quanh rồi nói:

- Trời cũng đã sụp tối rồi. Hay là chúng ta cùng ngụ lại đây...ngày mai quay về Hàm Dương.

Ngạo Thiên gật đầu:

Tiểu Ngọc nói:

- Nếu có lưu lại biệt thất này thì Sử công tử nên ra ngoài hiên mà nghỉ.

Sử Quách nhìn lại nàng.

- Sao tại hạ ra ngoài.

- Mái hiên đủ chỗ cho công tử...công tử không phải quỳ ngoài mưa này là may lắm rồi.

- Ơ...trong này còn nhiều chỗ mà. Chẳng lẽ cô nương định chiếm hết sao.

- Đúng...

Sử Quách nhìn lại Ngạo Thiên.

- Kim Ngạo Thiên bằng hữu...Vậy chúng ra phải ra ngoài mái hiên qua đêm chứ...hay Kim bằng hữu định ở trong này với Tiểu Ngọc cô nương đây.

Y chắc lưỡi rồi nói tiếp:

- Trong kinh lộ của Đức Khổng tử có răn, nam nữ không được ngủ chung một phòng. Nếu Kim bằng hữu ngủ trong này với Tiểu Ngọc cô nương, sẽ phạm vào điều răn của lão Khổng đó.

Ngạo Thiên gượng cười.

Chàng nghĩ lại những chuyện giữa mình với Tiểu Ngọc đã xảy ra gian mật thất. Giữa Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc thì đâu có gì để che đậy nữa. Hai người đã vượt qua ngoài vòng lễ giáo luân thường của lão Khổng rồi. Nhưng bây giờ lại nói chẳng lẽ nói ra với Sử Quách.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Sử huynh tính như vậy cũng được.

Sử Quách phấn chấn nói:

- Sử Quách còn một bầu rượu ngon...ta và Kim Ngạo Thiên bằng hữu sẽ đối ẩm qua đem. Kim bằng hữu cứ xem đây là rượu mừng của Sử Quách đãi Kim bằng hữu vậy.

Y nói rồi quay lại Tiểu Ngọc.

- Cô nương cứ ở trong này đừng ra ngoài kia. Đã có Sử Quách và Kim bằng hữu canh cửa cho cô nương rồi. Không có con ma nào lẻn vào trong này nhát cô nương đâu.

Tiểu Ngọc lườm gã, cất giọng nói:

- Nếu có ma đến thì kẻ bị ma bắt chính là Sử công tử đó.

Y cười ngất.

- Sử Quách đầu đội trời chân đạp đất...nên không sợ ma đâu...Tiểu Ngọc cô nương yên tâm.

Sử Quách cùng Ngạo Thiên bước ra ngoài mái hiên biệt thất. Tự tay Sử Quách đóng cửa lại. Y vừa đóng cửa xong, kéo tay Ngạo Thiên ra bên ngoài trời như thể không muốn Tiểu Ngọc nghe y nói:

- Sử Quách nghiêm giọng nói với Ngạo Thiên.

- Kim bằng hữu...nghe Sử Quách nói đây.

Ngạo Thiên chưng hững với sự trang trọng bất ngờ của Sử Quách. Chàng nghiêm giọng hỏi.

- Sử huynh muốn nói gì.

Sử Quách thò tay vào áo ngực lấy ra một cánh hoa hồng.

Ngạo Thiên cau mày nói:

- Sử huynh thật là lạ...Định tặng hoa hồng cho Ngạo Thiên.

Chàng khoát tay.

- Ngạo Thiên chưa làm được việc gì cho huynh, mà đã được huynh tặng hoa hồng rồi. Ngạo Thiên không nhận đâu. Huynh hãy giữ lấy cánh hoa này để tặng cho Lâm Bội Giao.

Sử Quách nhăn mặt. Sử Quách chưa nói mà.

- Sử huynh muốn nói gì.

- Sử Quách muốn huynh cầm nhánh hoa hồng này đến tặng cho một người.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.

- Ngạo Thiên không hiểu ý Sử huynh.

- Hây...

Sử Quách đặt cánh hoa hồng vào tay Ngạo Thiên.

- Sử Quách sẽ canh cửa ở đây. Còn Kim bằng hữu thì hãy đến "DI HOA TRANG", tặng hoa.

Ở Di hoa trang có người đang chờ Kim bằng hữu. Người đó có rất nhiều điều muốn nói với Kim bằng hữu. Đừng có hỏi nhiều cứ đến đó sẽ biết.

Ngạo Thiên hỏi.

- Di hoa trang ở đâu.

- Cứ đi theo quang lộ, độ hai dặm thì đến.

- Ngạo Thiên muốn biết...Ai chờ Ngạo Thiên.

- Đến Di hoa trang thì biết. Không chừng Kim Ngạo Thiên bằng hữu sẽ gặp người nhà đó. Còn Kim bằng hữu ở đây thì không tiện đâu. Không chừng Kim bằng hửu gặp được Lâm Bội Giao, thì chúng ta không phải quay lại Hàm Dương.

Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Lúc nào Sử huynh cũng nghĩ đến Lâm Bội Tiểu thư.
- Thì Lâm Bội Giao là hôn thê của Sử Quách mà.
- Nếu gặp Lâm Tiểu thư... Ngạo Thiên sẽ nói giúp huynh.
- Nhớ nói dùm Sử Quách mấy lời đó.
- Ngạo Thiên sẽ nói với Lâm Tiểu thư.

Sử Quách nhìn chàng mỉm cười, khẻ gật đầu khích lệ.

- Người ta đang chờ Ngạo Thiên đó.
- Sử huynh bảo trọng.
- Ngạo Thiên yên tâm, đã có Sử Quách canh cửa không ai làm gì Dương Tiểu Ngọc đâu.
- Ngạo Thiên đi rồi, Sử Quách mới đến con ngựa của y, lấy vò rượu, ôm vò rượu ba cân, y quay vào ngồi trước cửa biệt thất.

Với vẽ mặt rất bình thản, y mở vò rượu tu từng ngụm dài. Phong thái của Sử Quách không còn vẻ gì của một gã thư sinh hậu đã mà thay vào đó là những nét từng trãi trên chốn giang hồ võ lâm.

Y tu luôn một lúc ba hơi rượu, rồi mới đặt vò rượu xuống bên cạnh nghêu ngao hát:

Khứ nêm kim nhật khứ môn trung.
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.
Nhân diện bất tri hà sứ khứ.
Đào hoa y cựu tiêu đông phong.

Giọng hát của Sử Quách nghe thật u uẩn và ai oán, nhưng chẳng biết có tái động như thế nào đến Dương Tiểu Ngọc mà khiến nàng phải mở cửa bước ra.

Nàng nhìn Sử Quách nghiêm giọng hỏi.

- Sao ngươi lại biết bài hát này.

Đáp lại câu hỏi này, Sử Quách dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài. Y đặt vò rượu xuống bên cạnh, dựa lưng vào vách biệt thất, nhướng mài nói:

- Có người đang đến với nàng.

HỒI THỨ MƯỜI BA
TỬU QUỶ SỬ QUÁCH

Tiểu Ngọc cất giọng nói:
Chẳng có người nào đến tìm bổn cô nương cả. Bổn cô nương hỏi

ngươi Ngạo Thiên đâu rồi.

Sử Quách ôm vò rượu khư khư như sợ Tiểu Ngọc có thể dằn lấy vò rượu trên tay gã. Y nhìn nàng nói:

- Từ lúc ta uống rượu thì không thấy Ngạo Thiên thiếu gia Kim trang.

- Tên thư sinh thúi này...ngươi nói vậy có ý gì.

Sử Quách lí nhí nói:

- Tại hạ đâu có ý gì...tại hạ không có ý gì cả.

Vừa nói Sử Quách co rúm người lại tỏ vẻ sợ hãi Tiểu Ngọc. Thấy vậy, Tiểu Ngọc càng bực bội hơn.

- Tiểu Ngọc cô nương đúng là hiểu lầm tại hạ rồi. Tại hạ nào dám bởn cợt cô nương. Tính tình Tiểu Ngọc cô nương vừa hung dữ vừa đa đoan, Sử Quách bởn cợt chắc khó mà giữ được cái mạng trói gà không chặt quá.

Tiểu Ngọc hừ nhạt.

- Thư sinh thúi này...ngươi bởn cợt Tiểu Ngọc ư? Hãy nói cho ta biết Ngạo Thiên đi đâu?

Sử Quách dốc vò rượu tu một ngụm dài, thấy Sử Quách thản nhiên uống rượu, như thể xem thường lời nói của mình. Tiểu Ngọc tức giận bất ngờ vung hữu chưởng vỗ thẳng tới hắn. Trong lúc tức giận, Tiểu Ngọc đã dụng đến chín phần công lực, đoán chắc gã họ Sử phải nằm mọp xuống sàn biệt thất.

Nhưng mọi sự biến hoàn toàn bất ngờ với nàng, mặt dù họ Sử vẫn ôm vò rượu ngữa cổ uống nhưng thân pháp của y lại ngã ngữa ra sau như thể đoán được ý của nàng. Động tác của y mền mại, quyển chuyển và đơn giãn nhưng đủ để tránh chưởng công của nàng.

Chưởng kình của Tiểu Ngọc vô tình vỗ vào cây cột biệt xá.

- Ầm...

Cả gian biệt thất rung chuyển nhưng tưởng sập xuống sau chưởng khí của nàng.

Sử Quách hạ vò rượu xuống, nhìn Tiểu Ngọc ngơ ngẩn nói như một người ngờ nghệch chẳng biết gì.

- Tiểu Ngọc cô nương cẩn thận...có người vừa làm cho biệt thất này rung lên đó.

Vẽ mặt ngơ ngác của Sử Quách những tưởng chẳng biết gì. Chính thái độ của gã càng làm cho Tiểu Ngọc tức giận hơn, nàng gắt

giọng nói:

- Thư sinh thúi...Ngươi đang giở trò ma quỷ với bổn cô nương phải không?

- Tại hạ là người bằng xương bằng thịt có phải là ma quỷ đâu.

Nàng thở hắt ra một tiếng nhìn chằm chằm vào Sử Quách.

- Thư sinh thúi...thật ra ngươi là ai.

- Tiểu Ngọc cô nương đã biết tên tại hạ rồi, còn hỏi gì nữa. Tại hạ là Sử Quách, người si tình Lâm Bội Giao, ái nữ huyện lệnh Lâm Thự Tư ở Hàm Dương. Cái gì của tại hạ đã nói thành thật với cô nương và Kim Ngạo Thiên bằng hữu đâu có dấu gì đâu.

- Bổn cô nương biết ngươi là gã thư sinh thúi Sử Quách rồi...

- Nhưng bổn cô nương muốn biết chân tướng thật của ngươi kia. Ngươi nhất định là một cao thủ võ lâm.

- Cô nương lại hiểu lầm tại hạ rồi...tại hạ có phải là cao thủ cao thiết gì đâu. Nếu tại hạ là cao thủ cao thiết gì đó thì bắt lão nhạc gia huyện lịnh Hàm Dương phải giữ chỉ ước hôn chứ đâu cần đến Kim Ngạo Thiên bằng hữu giúp đở.

Y nheo mày.

- Hồi nảy tại hạ uống rượu thấy mặt đất dưới chân mình rung chuyễn...Tiểu Ngọc cô nương không phát chưởng đánh tại hạ đó chứ.

Tiểu Ngọc cau mày gắt giọng nói:

- Ngươi đừng giã vờ nữa.

Sử Quách nhăn mặt.

- Cô nương lúc nào cũng nghi oan cho tại hạ. Từ lúc tại hạ chào đời, tại hạ đã biết mình có số chịu hàm oan mà.

Nói rồi Sử Quách dốc vò rượu lên uống. Tiểu Ngọc nhìn cục yết hầu trên cổ Sử Quách chạy lên chạy xuống. Nàng bất ngờ phát tác chỉ khí điểm thẳng vào yết hầu đó. Cũng như lần trước.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà Sử Quách như bị một vò rượu kéo ngã qua bên trái để cho đạo chỉ khí của Tiểu Ngọc lướt qua sát một bên, nện vào cây cột sau lưng gã.

- Chát.

Sử Quách hạ vò rượu xuống. Y quay ngoắt lại nhìn cây cột biệt thất rồi có vẽ khẩn trương nói với Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc cô nương...đúng là có kẻ đánh chúng ta rồi.

Y nhìn ra ngoài biệt xá, nghiêm giọng lớn tiếng nói:

- Hê...sao các hạ cứ đánh lén hoài vậy. Có bản lĩnh thì cứ xuất đầu lộ diện.

Tiểu Ngọc cau mày nhìn gã. Nàng nghĩ thầm:

- "Lão đúng là một cao thủ thượng thặng giả vờ với mình. Nếu gã không là cao thủ thượng thặng thì không thể né tránh chưởng chỉ nhanh một cách thần kỳ như vậy?"

Ý niệm đó còn đọng trong tâm tưởng Tiểu Ngọc, thì Điệp khách Ngô Mộng Khanh hữu thủ cầm quạt phe phẩy, tả thủ thì chấp sau lưng, chậm rãi bước ra.

Vừa thấy Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, Sử Quách ôm vò rượu nép ngay sau lưng Tiểu Ngọc vừa lớn tiếng nói:

- Tên dâm tặc...gã dâm tặc...gã bại hoại Ngô Mộng Khanh...Tiểu Ngọc cô nương phải cẩn thận...hắn là tên bại hoại đó. Hắn tàn nhẫn với nữ nhân lắm...Tiểu Ngọc mau chạy đi.

Mặc dù Sử Quách nói, Tiểu Ngọc không biểu lộ thái độ gì. Nàng dững dưng với sự xuất hiện của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, Tiểu Ngọc không nhìn lại Sử Quách mà ôn nhu nói:

- Sử công tử biết hắn à?

Sử Quách gật đầu.

- Tại hạ biết hắn...hắn là kẻ bại hoại nhứt trên thế gian này. Đã có biết bao dáng hồng nhan bạc mệnh vì gã họ Ngô này. Sự bại hoại của gã Điệp khách này trơn như lương, chẳng ai làm được gì hắn.

Ngô Mộng Khanh dừng bước ngoài mái hiên biệt thất, tay vẫn phe phẩy quạt. Y nhìn Sử Quách qua vai Tiểu Ngọc. Y gấp ngọn trầm phiến, cười khẻ rồi nói:

- Cổ nhân có câu không biết chết, dại cũng chết, biết thì may ra sống.

Ngươi đúng là kẻ biết nhiều, nhưng chỉ một lần không biết thôi, ngươi đã phải chết rồi.

Đã không màn đến lời nói của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, Sử Quách còn lo lắng cho Dương Tiểu Ngọc cô nương đó nhé...Tiểu Ngọc cô nương là tỷ tỷ của bằng hữu Kim Ngạo Thiên. Ngươi không được đến Tiểu Ngọc đó.

Ngô Mộng Khanh phá lên cười. Y vừa cười vừa nói với Tiểu Ngọc.

- Theo nàng hắn lo lắng như vậy thì nàng sẽ làm gì hắn nào.

Tiểu Ngọc nhếch nụ cười mỉm, bất ngờ quay ngoắc lại, điểm vào tịnh huyệt của Sử Quách.

Bất ngờ bị nàng điểm huyệt, Sử Quách thốt lên.

- Ôi cha....

Y đứng thừ ra lỏ mắt nhìn Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc cô nương, sao lại làm vậy?

Ngô Mộng Khanh bật cười thành tiếng, rồi bước đến bên Tiểu Ngọc.

- Ngô mỗ nói rồi, ngươi biết nhiều quá, nhưng chỉ có một điều ngươi không biết đủ để ngươi giao mạng cho tử thần rồi.

Sử Quách nhăn mặt.

- Ngươi nói gì ta hổng biết gì.

Trong khi Sử Quách thốt ra câu nói này thì Tiểu Ngọc cứ nhìn sững gã.

Nàng nhìn Sử Quách với vẽ hoài nghi. Lần phát chỉ công thứ ba này, nàng đắc lợi quá dễ dàng. Ngỡ như Sử Quách là một gã thư sinh tầm thường trói gà không chặc.

Ngô Mông Khanh choàng tay qua vai Tiểu Ngọc, nhìn Sử Quách mỉm cười nói:

- Ta và Tiểu Ngọc là chung một nhà.

Sử Quách trợn mắt nhìn hai người.

- Đâu thể nào như vậy được.

Ngô Mộng Khanh mỉm cười.

- Ngươi không ngờ, bởi vì ngươi không biết, còn đây là sự thật.

Sử Quách nhìn Tiểu Ngọc.

- Tiểu cô nương có quan hệ với Điệp Khách Ngô Mộng Khanh à.

Tiểu Ngọc nghiêm giọng nói:

- Ngô đại ca nói đúng đó.

Sử Quách nhăn mặt nói:

- Tiểu Ngọc cô nương biết y là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, một gã dâm ác bại hoại chứ?

Nàng im lặng nhìn Sử Quách. Một lúc sau nàng mới trả lời Sử Quách.

- Ngô Mộng Khanh là kẻ bại hoại thì đã sao nào.

Mắt Sử Quách đanh lại. Y ngập ngừng nói:

- Hắn là Điệp Khách dâm tặc bại hoại. Mà cô nương vẫn quan hệ với hắn. Chẳng lẽ cô nương là dâm nử bại hoại?

Tiểu Ngọc mở to mắt nhìn Sử Quách.

- Ngươi...

Nàng vừa nói vừa toan một chưởng vào mặt Sử Quách như Ngô Mộng Khanh đã cản lại.

- Dương Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc rút tay về.

Điệp khách nhìn nàng nói:

- Phàm những kẻ biết mình sắp chết hay thốt ra những lời bốc đồng không suy nghĩ...không nên để ý làm gì.

Y nhìn lại Sử Quách.

- Nhìn bộ tướng thư sinh của ngươi, chẳng bao giờ nghĩ người là một cao thủ võ lâm cả. Nhưng ta biết ngươi là một cao thủ võ lâm. Hãy nói cho Ngô mỗ nghe ngươi thuộc môn phái nào.

Sử Quách im lặng nhìn Ngô Mộng Khanh.

Thấy Sử Quách im lặng, Ngô Mộng Khanh nói:

- Ngươi không nói à? Ngươi nói, bổn công tử sẽ cho ngươi được chết nhẹ nhàng thanh thản, bằng như không nói, ta sẽ bắt ngươi chết đau đớn lắm đó.

Sử Quách lí nhí hỏi.

- Sử Quách nói rồi, Ngô công tử cho Sử Quách chết như thế nào.

- Ngươi sẽ chết mà không đau đớn.

- Tại hạ hỏi vậy thôi, chứ chết thì cái chết nào, cũng giống như cái chết nào, có cái chết nào khác hơn đâu. Nếu như Ngô các hạ muốn ta chết thanh thản thì phải giải tỏa tất cả những điều ta thắc mắc trong đầu.

Ngô Mộng Khanh ve cằm, cười mỉm rồi gật đầu:

- Được ngươi có thắc mắc gì nào?

- Ngô công tử thì Sử Quách biết nhiều quá rồi, hổng có gì để thắc mắc cả, chỉ có thắc mắc về Tiểu Ngọc cô nương thôi.

Tiểu Ngọc nhìn Sử Quách gằn giọng nói:

- Ngươi hỏi đi.

- Trước đây tại hạ biết Kim trang Trang chủ Lăng phu nhân rất tốt với cô nương...sao cô nương lại sớm thay đổi như vậy.

- Sử Quách suy nghĩ một lúc, Dương Tiểu Ngọc mới nói:

- Ta thay đổi bởi ta cần có Di hồn phấn.

- Thì ra là vậy. Nếu tại hạ đoán không lầm thì Tiểu Ngọc cô nương đã được Âu Dương Đình phái theo chân Kim Ngạo Thiên, để tìm cơ hội đoạt huyết ngọc của Quái Thủ Vô Danh Khách.

Nàng nhìn vào mắt Sử Quách.

- Đúng. Ngươi còn gì để hỏi không?

Sử Quách thở dài nói tiếp:

- Tiểu Ngọc cô nương có biết một khi Độc ma Âu Dương Đình có được huyết ngọc đó thì sẽ lấy mạng Ngạo Thiên và cô nương chứ?

- Không có sự lựa chọn nào khác phải thực thi những mệnh lệnh của Âu Dương Đình chủ nhân.

Nàng buông tiếng thở dài, gằn giọng hỏi Sử Quách.

- Hình như ngươi cũng biết Ngạo Thiên đang giữ khối huyết ngọc mở cửa thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Sử Quách lắc đầu nói:

- Ngạo Thiên có giữ khối huyết ngọc hay không thì tại hạ không biết. Nhưng tại hạ đoán chắc một điều khi Âu Dương Đình Độc ma có được khối huyết ngọc kia thì đường sinh lộ của Ngạo Thiên cũng không còn. Nếu như Kim Ngạo Thiên có mệnh hệ gì, Tiểu Ngọc cô nương không ân hận à?

- Tiểu Ngọc đỏ mặt. Nàng miễn cưỡng trả lời Sử Quách.

- Bổn cô nương đã nói rồi...bổn cô nương không còn sự lựa chọn nào khác cứ xem như kiếp này Dương Tiểu Ngọc thất lễ với Lăng phu nhân.

Ngô Mộng Khanh chen vào.

- Người có gì thắc mắc không?

- Tại hạ chỉ tội nghiệp cho Kim Ngạo Thiên...Ngạo Thiên hẳn không biết người sắp đặt tất cả để lập sẵn một cái bẫy chờ y.

Tiểu Ngọc từ tốn nói:

- Bổn cô nương đã bồi hoàn cho Kim Ngạo Thiên tất cả rồi. Nếu y có chết thì cứ xem đây là số phận của y vậy.

- Nếu Lăng phu nhân nghe được câu nói này chắc buồn lắm.

- Bổn cô nương thay đổi được số phận của Ngạo Thiên và Kim trang.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nhạt nhẽo nói:

- Ngươi đã biết nhiều quá, giờ có thể đi được rồi chứ? Bây giờ hãy nói cho Ngô mỗ biết ngươi là người của môn phái nào?

Sử Quách nhìn Điệp Khách từ tốn nói:

- Sử Quách biết mình sẽ chết...Nhưng trước khi chết Ngô Mộng Khanh các hạ dốc vào rượu cho Sử Quách uống. Ta chỉ muốn chết trong men rượu thôi.

- Ngươi tự uống không được à?

- Đã bị điểm huyệt cứng đờ ra như thế này thì làm sao mà dốc vò rượu lên miệng uống được.

- Được...Ngô mỗ tiễn ngươi đi bằng vò rượu này vậy.

Y nói rồi giật lấy vò rượu trên tay Sử Quách, dốc vò rượu đổ vào miệng họ Sử. Sử Quách há họng thật to lấy rượu chạy vào miệng mình. Thấy Sử Quách uống rượu mà Tiểu Ngọc phải nhăn mặt.

Nàng có cảm tưởng miệng Sử Quách như một lỗ không đáy tiếp nhận lấy rượu từ trong vò trút vào.

Khi rượu cạn, Sử Quách vỗ tay.

- Lâu lắm rồi không ai đổ rượu cho tại hạ.

Thấy gã vỗ tay, Tiểu Ngọc giật mình.

Trong khi Sử Quách vỗ tay cử động thì ngược lại Điệp Khách Ngô Mộng Khanh lại cứ như bị trời trồng, hóa thành tượng như thế đổ rượu.

Tiểu Ngọc thối hẳn lại hai bộ nhìn Sử Quách hình như không chớp mắt. Nàng đã đoán được sự biến xảy ra rồi.

Chỉ nhìn qua hiện trạng đủ biết Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đã bị Sử Quách điểm huyệt.

Nàng buột miệng nói:

- Ngươi tự giải huyệt...và đã điểm huyệt Ngô Mộng Khanh.

Sử Quách nhướng mày ngơ ngác.

- Sử Quách có bị điểm huyệt hồi nào đâu.

Sử Quách chợt đổi giọng nghiêm khắc.

- Sử mỗ muốn Dương Tiểu Ngọc cô nương phải gặp Kim Ngạo Thiên nói tất cả sự thật vừa rồi với tại hạ.

Tiểu Ngọc thối tiếp một bộ nữa, gắt giọng nói:

- Tiểu Ngọc không thể chiều theo ý của ngươi được. Bởi đây là sự an nguy của võ lâm trung nguyên.

- Ngươi có thể buộc ta ư?

- Tại hạ buộc Tiểu Ngọc cô nương phải làm vậy thì sao nào?

- Không dễ như ngươi tưởng đâu.

Nàng vừa nói vừa bất ngờ vươn trảo thộp lấy yết hầu của Sử Quách. Lần này thì Tiểu Ngọc phải thừa nhận Sử Quách là một cao thủ thượng thừa.

Y không né tránh mà vươn trảo đón lấy trảo công của nàng. Đôi trảo vừa đan vào nhau thì ngay lập tức Tiểu Ngọc bị khống chế một cách dễ dàng không cách gì kháng cự.

Sử Quách nói:

- Cô nương phải gặp Kim Ngạo Thiên nói cho Kim Ngạo Thiên biết tất cả sự thật.

Tiểu Ngọc dồn nội lực vào hữu thủ cố giật trở lại nhưng Sử Quách đã nhanh hơn, cách không điểm chỉ vào tịnh huyệt nàng.

Huyệt đạo bị khống chế nhưng nàng vẫn gắt giọng nói:

- Bổn cô nương không làm theo ý của ngươi đâu...đừng có nằm mơ.

- Cô nương không làm theo ý của tại hạ cũng không được.

Nói dứt câu Sử Quách vòng tay qua tiểu yêu của Dương Tiểu Ngọc, nhấc nàng lên khỏi sàn biệt thất. Y vừa nhấc lên khỏi vừa nói:

- Tiểu Ngọc cô nương đẹp như thế này thảo nào sư đệ Vô Ngã của Sử Quách không lụy tình mà tương tư đến chết chứ.

Nàng nhìn sững Sử Quách.

- Vô Ngã tiểu hòa thượng... ngươi là người của thiếu lâm.

- Cô nương nói đúng rồi...tại hạ là cao đồ của Tuệ Quang sư phụ. Nếu sau này tại hạ có xuất gia đầu phật thì lấy pháp danh TÚY HÒA ThƯỢNG.

- Nếu người xuất gia đầu phật, chỉ làm cho cửa phật ô uế mà thôi.

Sử Quách nói rồi cắp Tiểu Ngọc rời khỏi biệt thất, nhưng bất thình lình một chiếc bóng đỏ ối bước đến, đứng án ngữ ngay bên dưới sàn tràng biệt thất.

Kẻ đến không phải là Độc ma Âu Dương Đình, cũng chẳng phải là ma nhân mà chính là Ma Thần. Trong bộ thụng y màu huyết dụ đỏ ối có mũ trùm đầu, trông Ma Thần chẳng khác bóng sắc tử thần dưới a tỳ bước vào cỏi nhân sinh.

Sử Quách tiếp nhận hai luồng uy nhãn sáng ngời xanh rờn của Ma Thần đủ biết mình đang đối mặt với một cao thủ có bản lĩnh võ công đạt đến cảnh giới lư hỏa thần thông, nên buột phải đặt Tiểu Ngọc xuống.

Ma Thần cất giọng trầm trầm hỏi.

- Đại lão hòa thượng Tuệ Quang sư phụ của Tửu Quỷ vẫn bình an chứ?

Sử Quách ôm quyền nói:

- Tại hạ đoán không lầm...tôn giá là Ma Thần.

- Không sai.

Chân diện Sử Quách không còn bình thản nữa mà trở nên trang trọng cực kỳ. Sử Quách vẫn ôm quyền nói:

- Đa tạ tôn giá đã ngỏ lời hỏi thăm...sư phụ của tiểu sinh vẫn bình an.

- Chắc có lẽ dạo này Tuệ Quang đại lão hòa thượng rất nhàn nhã và buồn chán nên mới cho cao đồ chen chân vào võ lâm.

- Sư tôn không có ý chen chân vào chốn võ lâm giang hồ. Nếu nói chen chân vào chốn thị phi cõi hồng trần thì chỉ có tiểu sinh thôi. Ở ngày ba bữa tụng kinh niệm phật, vãn sinh buồn quá nên tìm chút hoạt náo nơi chốn giang hồ. Chuyện này tiểu sinh không dám nói với sư phụ.

- Tửu Quỷ muốn chen chân vào chốn hoạt náo ư...rất tốt.

- Một cao thủ kỳ tài như tửu quỷ, đã tựu thành võ học tối thượng của phật gia cũng nên tìm chút vinh quang trong cỏi trần tục

này chứ?

Ma Thần đổi giọng khe khắc nói:

- Nếu như Tửu quỷ có nhã ý đó...bổn tọa rất hoan hỷ rộng mở cửa đón Tửu Quỷ vào dưới trướng cửa mà. Nếu như Tửu Quỷ đồng ý, bổn tọa sẽ đào luyện ngươi thành VÔ THIÊN PHẬT. Cỏi niết bàn Phật môn chẳng bao lâu nữa cũng sẽ thuộc về ngươi.

Sử Quách ôm quyền vừa xá vừa nói:

- Đa tạ...Vô cùng cảm kích. Tửu Quỷ thú thật mình đã là cao đồ của Phật gia thì đâu thể đầu nhập Ma môn. Với thịnh tâm của tôn giá, Tửu Quỷ Sử Quách càng không dám nhận.

Ma Thần cướp lời Sử Quách.

- Ngươi từ chối hào tình của bổn tọa.

Ma Thần phá lên cười the thé. Lão vừa cười vừa nói:

- Tửu Quỷ...Ngươi không nhận hảo ý của bổn Ma Thần, đã buộc bổn Ma Thần phải dùng hạ sách đối với ngươi rồi.

Sử Quách ôm quyền từ tốn nói:

- Hạ sách của tôn giá là gì?

- Bổn Ma Thần phải biến ngươi thành ma nhân.

- Không đồng ý...không đồng ý. Điều người ta không muốn thì đừng bắt người ta thuận.

- Người có muốn hay không phải do ngươi quyết định.

Nói dứt lời Ma Thần dịch chuyển thân pháp lướt về phía Tửu Quỷ. Thân ảnh của lão như trượt trên mặt đất mà đôi cước pháp chẳng hề nhích động.

Cùng với bộ pháp thần kỳ đó thì đôi song thủ có màu da xám ngoét của Ma Thần tạo ra một màn ảnh thủ đỏ ối đan vào nhau chẳng khác nào một tấm lưới chụp tới Sử Quách.

Mặc dù biết nội lực siêu phàm xuất chúng của Ma Thần nhưng Sử Quách buột phải đón thẳng đở thẳng vào màn ánh thủ đỏ rực của đối phương, bởi đó là cách lựa chọn duy nhất "Ma Thần" buột y phải chấp thuận.

Sử Quách vận dụng tất cả công lực phát triển tuyệt học La Hán Quyền công phu tối thượng của phật môn. Y vốn là một cao đồ của Thiếu Lâm tự nên võ công đâu phải tầm thường. Uy lực của La Hán Quyền có thể san núi phá đồi, nhưng khi chạm vào màn lưới huyết thủ của Ma Thần tạo ra, sau một âm thanh sấm động, rung chuyển cả không gian, Tửu Quỷ Sử Quách bị cuốn đi như một chiếc lá khô, va lưng vào vách biệt thất.

- Ầm...

Một bức vách biệt thất đổ sụp xuống bởi cú va đập mãnh liệt,

Sử Quách lòm khòm đứng lên trong khi Ma Thần bình thản chấp tay sau lưng gã.

Lão chậm rãi nói:

- Tửu Quỷ...giờ thì ngươi đã nhận ra, sự bướng bỉnh của ngươi sẽ chuốc lấy hậu quả như thế nào rồi chứ.

Sử Quách quệt vết máu trên mép miệng, gượng cười nói:

- Tôn giá định dẫn xương tại hạ mềm nhũn ra.

- Còn hơn thế nữa...bổn tọa muốn ngươi phải biến thành Ma nhân để không còn bướng bỉnh với bổn tọa.

- Tại hạ đâu muốn đánh mất cái tính của mình. Đánh mất cái tính của mình là tự đánh mất mình.

- Khi bổn tọa đã quyết thì chẳng một ai cải được ý trời.

Lão Ma Thần vừa nói vừa toan phát động huyết ảnh chưởng, nhưng Sử Quách khoát tay.

- Dừng tay.

Ma Thần rút ngay đôi ma thủ lại nghiêm giọng nói:

- Tửu Quỷ Sử Quách muốn nói với tôn giá...sư tôn tại hạ đã đến rồi kìa...

Giọng nói của Sử Quách rất bình thản và dửng dưng, nó buột người khác phải tin. Lão "Ma Thần" bất giác nhìn lại sau lưng mình, nhưng chẳng thấy một người nào. Lão biết ngay mình đã bị hớ bởi lời nói của Sử Quách, nhưng khi quay lại thì Sử Quách đã thi triển khinh công đào thoát.

Mặc dù Sử Quách chủ động đào thoát nhưng y vừa thoát đi thì lão Ma Thần vẫn kịp phát động một đạo chỉ phóng theo Sử Quách. Đạo chỉ đỏ ối của lão Ma Thần điểm ngay vào lưng của Sử Quách, đẩy y chúi về phía trước.

Sử Quách lảo đảo, nhưng vẫn không giãm cước pháp. Có lẽ y phải dụng tất cả nguyên ngươn chân khí còn lại trong nội thể, mới đủ lực dồn đôi cước pháp thi triển mê tông bộ lao vút đi như một cánh chim đêm.

Lão Ma Thần không nhìn theo, mà vẫn bình nhiên đứng nhìn theo Sử Quách đang đào thoát khỏi cục trường.

Lão cười khẩy rồi nói:

- Trời đất mênh mông, nhưng ngươi vẫn phải tìm đến lão phu.

Lão vừa nói vừa bước lại bên Dương Tiểu Ngọc. Lão Ma Thần giải huyệt đạo cho nàng, rồi nghiêm giọng nói:

- Theo lão phu về Tục Dương Cốc.

HỒI THỨ MƯỜI BỐN
KỲ BIẾN TRÙNG TRÙNG

Trở lại với Kim Ngạo Thiên, chàng theo sự chỉ dẫn của Sử Quách tìm đến "Di hoa trang". Vừa đặt chân đến "Di hoa trang", Ngạo Thiên nghe tiếng sáo vi vu cất lên từ phía khu hoa viên.

Tấu khúc mà tiếng sáo tạo ra như có sức hấp dẫn kỳ lạ, buộc Ngạo Thiên phải dời bước theo nó.

Chàng bước vào Hoa viên theo một lối nhỏ trải sỏi, theo hướng tiếng sáo dẫn đường đến một gian phòng xá.

Đứng trong gian thảo xá là một nữ lang vận bạch y trắng toát, đang thổi sáo, quay lưng về phía chàng. Ngạo Thiên đứng bên ngoài gian phòng xá, ngắm nhìn nữ lang vận bạch y.

Mặc dù nàng đứng quay lưng lại về phía chàng, nhưng toát ra từ nàng một vóc dáng thuần khiết, thanh nhã.

Ngạo Thiên đã đến, nhưng nàng vẫn mải mê thổi khúc sáo Phụng hoàng ca.

Nàng đắm chìm trong những âm vực huyền dịu của tấu khúc Phượng hoàng mà không biết đến sự xuất hiện của chàng.

Ngạo Thiên cũng không muốn phá vỡ sự đam mê của nàng, mà đứng im lặng bên ngoài gian phòng xá, lắng nghe từng âm vực và mải đứng lặng ngắm nhìn tấm thân thanh khiết của nàng từ phía sau.

Tiếng sáo của nàng bắt đầu trỗi lên một âm vực cao vút. Âm vực đó như thể tác động đến Ngạo Thiên, khiến chàng phải nhắm mắt lại. Sau khi cất ra âm vực cao vút đó thì tiếng sáo phượng hoàng cũng ngưng bặt im lặng nhanh chóng bao trùm khoảng không gian tạo nên sự yên tĩnh lạ thường. Trong sự tĩnh lặng đó, Ngạo Thiên những tưởng có thể nghe được những tiếng thì thầm của những cánh hoa cùng với nhịp đập của con tim chàng nữa.

Nàng từ từ quay lại. Ngạo Thiên sừng sờ khi nhận ra bạch y nữ lang chẳng ai khác mà chính là Bội Giao. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi nàng. Nói đúng hơn là đóa hoa hàm tiếu chứa đầy nét quyến rũ lạ thường.

Ngạo Thiên bước vào gian phòng xá. Chàng nhìn Bội Giao.

- Tiểu ca quá bất ngờ.

Nàng ôn nhu nói:

- Bội Giao chỉ sợ tiểu ca không bất ngờ thôi. Hẳn tiểu ca đã gặp Sử huynh.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Sử huynh đã tự tìm đến với Tiểu ca. Hẳn Bội Giao muội đã gặp Sử huynh.

- Nàng mỉm cười gật đầu, từ tốn nói:

- Chính muội nhờ Sử huynh đến tìm huynh.

Ngạo Thiên cầm đóa hoa hồng đưa đến nàng.

- Sử huynh nhờ Ngạo Thiên đem cánh hoa này đến tặng cho Bội Giao.

Bội Giao nhìn Ngạo Thiên.

- Tiểu ca tặng cánh hoa hồng này cho Bội Giao hay Sử huynh tặng.

Ngạo Thiên bối rối, miễn cưởng nói:

- Bội Giao nghĩ ai tặng cũng được. Cánh hoa hồng này chính tay Sử huynh trao cho tiểu ca, và muốn tiểu ca đưa nó đến cho Bội Giao.

Bội Giao gật đầu, ôn nhu nói:

- Sử huynh không dám tự mình đem đến tặng cho Bội Giao.

Chàng đặt cánh hoa vào tay Lâm Bội Giao, nhưng nàng khước từ lắc đầu.

Ngạo Thiên nhìn nàng.

- Bội Giao không muốn nhận. Nếu tiểu ca tặng cánh hoa hồng này cho Bội Giao, Bội Giao rất sẵn lòng tiếp nhận, nhưng nếu cánh hoa hồng của Sử Quách huynh thì muội không dám nhận.

Ngạo Thiên thở dài rồi nói:

- Tiểu ca biết nói với muội như thế nào nhỉ.

Nàng mỉm cười nhìn chàng.

- Thì Tiểu ca cứ xem như cánh hoa hồng này là của Tiểu ca tặng cho muội không được à.

- Tiểu ca...

Chàng buông tiếng thở dài lắc đầu. Nhìn ra ngoài khu hoa viên. Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Cánh hoa hồng này của Sử Quách huynh là của Sử Quách huynh...Ngạo Thiên không thể tước đoạt nó được.

Ngạo Thiên nói dứt câu, nhớ lại mối quan hệ giữa chàng và Dương Tiểu Ngọc trong băng thất tại biệt trang của Độc ma Âu Dương Đình. Ngạo Thiên nghỉ thầm.

- "Tiểu ca có rất nhiều điều muốn nói với nàng nhưng không thể nào thốt nên lời được. Có lẽ giữa ta và nàng có duyên nhưng không có phận".

Ý niệm đó lướt qua đầu Ngạo Thiên, buộc chàng buông tiếng thở dài.

Nghe chàng thở dài, Lâm Bội Giao hỏi.

- Huynh nghĩ gì mà thở dài vậy.

Nhìn lại Lâm Bội Giao, Ngạo Thiên nói:

- Bội Giao muội... tiểu ca tìm đến Di hoa trang, gặp được muội. Có Bội Giao ở đây, tiểu ca phải làm những việc mình đã hứa với Sử Quách huynh.

Bội Giao im lặng quan sát chân diện của Ngạo Thiên rồi ôn nhu nói:

- Tiểu ca tìm đến muội vì Sử Quách huynh.

Bội Giao mỉm cười, từ tốn nói:

- Phải chăng là chuyện chỉ ước giao hôn.

Ngạo Thiên gật đầu.

Bội Giao cau mày nói:

- Chuyện đó là chuyện riêng của Sử huynh, sao Tiểu ca lại chen vào. Hay tiểu ca muốn trở thành ông tơ bà nguyệt se chỉ tình yêu cho Sử Quách huynh và Lâm Bội Giao.

- Tiểu ca...

Ngạo Thiên ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Đúng là tiểu ca không muốn làm ông tơ bà nguyệt đâu....nhưng khổ nỗi đã thốt ra một lời hứa với Sử huynh. Nam tử hán đại trượng phu một lời nói ra không thể lấy lại được. Huống chi Sử Quách huynh thì cứ khăng khăng bám vào lời nói này của tiểu ca. Buộc Tiểu ca phải gá nghĩa gá tình cho huynh ấy.

Lâm Bội Giao bật cười. Tiếng cười của nàng nghe thật thánh thót và trong như ngọc lưu ly va vào nhau.

Nghe tiếng cười của nàng, thì người đang có tâm sự muộn phiền cũng rủ bỏ những mối muộn phiền âm ỷ trong tâm thức mình. Tiếng cười trong trẻo của Lâm Bội Giao như một tấu khúc huyền hoặc, giúp kẻ phong trần gột rửa phong trần, giúp người phiền não gội rửa phiền não.

Nghe nàng cười, bất giác Ngạo Thiên cũng mỉm cười đáp lại nàng.

Cắt tràng tiếu ngạo đầy chất thánh thiện, Bội Giao nói:

- Tiểu ca đúng là người giữ chữ tín. Trong võ lâm hiếm có người nào giữ chữ tín như tiểu ca.

- Nói như thế Bội Giao muội đã hiểu tiểu ca.

Nàng nhìn chàng.

- Tiểu ca cũng nặng nề chữ tín với Sử huynh. Sử Quách là người tốt cũng rất đáng để tiểu ca tốn nhọc công sức kết sóc xe duyên cho huynh ấy.

- Nhưng Bội Giao muội...Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Bội Giao khoát tay.

- Tiểu ca không cần phải đắn đo, suy nghĩ nhiều về chuyện của Sử Quách huynh. Mình đã hứa thì phải ráng làm. Tuy nhiên Bội Giao tin, tiểu ca sẽ thực hiện được lời hứa với Sử Quách huynh.

Hôm nay Lâm Bội Giao chưa tiếp nhận tình yêu của Sử huynh qua sự se duyên của tiểu ca.

Ngạo Thiên thẹn chín mặt. Chàng cúi xuống nhìn mũi giày mình. Một cảm giác hụt hẫng đang chiếm lấy tâm tưởng Ngạo Thiên.

Ngẩng lên nhìn Bội Giao, Ngạo Thiên miễn cưỡng nói:

- Nhưng làm như thế ta có ép buộc nàng không?

Bội Giao mĩm cười, lắc đầu:

- Không...nếu Bội Giao tiếp nhận tình yêu của Sử huynh thì đâu thể nói tiểu ca là người ép buộc Bội Giao được chứ. Tiểu ca chỉ làm tròn lời hứa của mình với Sử huynh, còn quyết định vẫn là của Bội Giao. Tiểu ca không phải là người ép duyên mà chỉ là người se tơ.

Nàng mỉm cười nhìn vào mắt Ngạo Thiên.

- Tình duyên của Sử Quách huynh và Bội Giao đúng là một kỳ duyên bởi được một lịnh thiếu gia của Kim trang se tơ kết tóc. Mối tình này chắc chắn sẽ trường tồn nếu thành công, và sẽ có một đôi hiền khang lệ trong cõi đời này.

Nghe Bội Giao nói, bất giác Ngạo Thiên cảm thấy một nỗi buồn đan kín tâm tưởng mình.

Chàng ôn nhu nói:

- Sử Quách huynh đúng là tốt phước hơn tiểu ca...phải chi tiểu ca là Sử Quách nhỉ.

Bội Giao nhướng đôi mày lá liễu thanh tú nhìn chàng nói:

- Không không...Bội Giao không muốn tiểu ca biến thành Sử Quách huynh đâu. Tiểu ca là tiểu ca còn Sử Quách huynh là Sử Quách huynh.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu ca có muốn trở thành lịnh thiếu gia của Kim trang cũng không được và ngược lại.

Ngạo Thiên nói tiếp theo nàng.

- Tiểu ca có muốn trở thành Sử Quách huynh cũng không

được.

Nàng gật đầu.

- Đúng rồi...và Bội Giao cũng không muốn điều đó xảy ra.

Ngạo Thiên gượng cười từ tốn nói:

- Mới đây Bội Giao đã đồng ý đón nhận chức nghiệm gá nghĩa kết tình của Sử Quách huynh.

Nàng há hốc miệng nhìn chàng, rồi bật cười thành tiếng.

Nàng cắt ngang tràng tiếu ngạo thánh thót, nghiêm giọng nói:

- Hôm nay Bội Giao gặp tiểu ca không phải để nói về chuyện chỉ ước giao hôn giữa Sử Quách huynh với Bội Giao, càng không phải nói đến chuyện làm ông tơ bà nguyệt của huynh...mà vì một chuyện khác quan trọng hơn.

Nàng nhìn ra ngoài hoa viên, có vẻ suy tư một lúc rồi nhìn lại Kim Ngạo Thiên. Bội Giao nghiêm giọng nói:

- Bội Giao không biết nói ra rồi Kim Ngạo Thiên có tin lời của Bội Giao không?

- Tất nhiên tiểu ca phải tin muội rồi.

- Tiểu ca chắc chứ?

Ngạo Thiên gật đầu.

- Chắc chắc tiểu ca tin muội. Mặc dù tiểu ca vừa mới biết muội, nhưng vẫn cảm nhận muội luôn tạo ra một niềm tin nơi tiểu ca.

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Muội thích được nghe câu nói này của tiểu ca.

- Vậy Bội giao muốn nói với tiểu ca điều gì?

Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng, ôn nhu nói:

- Nếu tiểu ca tin Bội giao thì nhứt thiết phải tránh xa Dương Tiểu Ngọc.

Lới nói này lọt thỏm vào thính nhĩ của Ngạo Thiên, liền tạo ra sắc diện đỏ rần trên mặt chàng.

Nghe Bội giao nói, Ngạo Thiên nhìn sững nàng mà tưởng tất cả những gì xảy ra giữa chàng với Dương tiểu Ngọc đã bị Bội Giao nắm rõ từng chút một.

Chính vì nghĩ đến điều đó mà sắc diện Ngạo Thiên đỏ chín, với cảm giác như bầy ong đang đốt.

Ngạo Thiên miễn cưởng hỏi Bội Giao.

- Sao Bội giao lại muốn tiểu ca tránh xa Dương Tiểu Ngọc hay còn nguyên nhân gì khác nữa.

- Phơi bài cái xấu của người khác, Bội giao không muốn chút nào. Nhưng đây là sự bắt buộc, Bội Giao phải nói. Cón tin hay không là tuỳ tiểu ca.

Nàng nhìn Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Tiểu ca phải tránh xa Dương Tiểu Ngọc cô nương, bởi vì Tiểu Ngọc cô nương là Mỹ Diện Đường Lang. Cổ nhân có câu "Tối độc phụ nhân tâm" mà Tiểu Ngọc chính là con người đó.

Ngạo Thiên lắc đầu.

Bội Giao nói tiếp:

- Bội Giao biết có nói thì Tiểu ca cũng không tin. Làm sao Tiểu ca tin được những lời nói này của Bội giao chứ. Nhưng Bội Giao biết Dương Tiểu Ngọc cô nương là người của Độc ma Âu Dương Đình. Cô ấy đang muốn lập ra một cái bẫy để đoạt khối huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Ngạo Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Bội giao. Chàng nhạt nhẽo nói:

- Bội giao nói với Ngạo thiên những lời đó có mục đích gì.

- Chỉ mỗi một mục đích duy nhất là muốn tiểu ca tránh xa Dương Tiểu Ngọc.

- Làm sao Ngạo Thiên tin được lời nói của Bội Giao.

- Bội Giao không buột tiểu ca tin. Nhưng Bội Giao tin tiểu ca có đủ thần trí để nhận ra điều Bội Giao nói là thật.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại, chàng nghĩ đến Dương Tiểu Ngọc và tất nhiên phải liên tưởng đến những gì đã xãy ra giữa hai người trong băng thất. Tất cả những gì Tiểu Ngọc đã dâng cho chàng đều khắc sâu trong tâm tưởng Ngạo Thiên.

Chàng nhìn Bội Giao nghĩ thầm.

- "Nếu ta và nàng cũng gặp cảnh ngộ như Dương Tiểu Ngọc, chưa hẳn là nàng được như Tiểu Ngọc. Huống chi Tiểu Ngọc là người của Kim trang. Người được mẫu thân Ngạo Thiên tin cẩn. Hơn thế nữa, Tiểu Ngọc đã cùng với Ngạo Thiên chia nhau những hoạn nạn trong đời này"

Ý niệm đó lướt nhanh qua đầu Ngạo Thiên. Mặc dù nghĩ vậy nhưng chàng vẫn gượng cười.

- Ngạo Thiên sẽ suy nghĩ lại những điều Bội Giao nói với Ngạo Thiên hôm nay. Nhưng phải chi Bội Giao có bằng chứng gì cho Ngạo Thiên thấy.

Bội Giao lắc đầu:

- Rất tiếc Bội Giao chẳng có bằng chứng gì cả, ngoài lời nói và niềm tin vào sự trông cậy của thiếu gia.

Ngạo Thiên nheo mày lắc đầu:

- Nếu Bội Giao muội đã khảng khái như vậy thì tiểu ca cũng khẳng khái với muội.

Đổi qua chất giọng nghiêm khắc, Ngạo Thiên nói thật chậm.

- Tiểu ca không thể tin vào lời của muội được.

Vẻ sững sờ và thất vọng hiện lên mặt Bội Giao.

- Tại sao không?

- Bởi Dương Tiểu Ngọc là người của "Kim trang" nếu Ngạo Thiên không tin Tiểu Ngọc thì chẳng còn biết tin bất cử ai trên đời này nữa.

Bội Giao thở ra.

- Bội Giao cũng đã nghĩ đến điều này rồi.

Ngạo Thiên mỉm cười nói.

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật chứ không thể là những điều suy đoán. Tiểu ca có quyền không tin những lời Bội Giao. Bởi những lời của Bội Giao cũng là những lời suy đoán.

Chàng vừa thốt dứt lời thì Sử Quách xuất hiện. Y gượng bước vào gian phòng xá.

Sử Quách vừa nói.

- Kim bằng hữu phải tin lời nói của Bội Giao.

Ngạo Thiên và Bội Giao nhìn sững Sử Quách.

Bội giao lo lắng hỏi:

- Sử huynh sao vậy?

Ngạo Thiên đỡ lấy Sử Quách ngồi xuống chiếc thạch đôn trong gian phòng xá, chàng hỏi.

- Sử huynh chuyện gì đã xảy ra?

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên và Bội Giao thuật lại tất cả mọi chuyện xảy ra tại gian biệt thất ven đường. Nghe Sử Quách nói mà mặt Ngạo Thiên đanh lại. Thỉnh thoảng chàng lại lắc đầu buột miệng nói.

- Không thể nào như vậy được.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên.

- Đó là tất cả sự thật Kim bằng hữu phải tin.

Bội Giao nhìn Ngạo Thiên.

Sử Quách vạch áo mình.

- Ngạo Thiên...hãy xem chỉ khí để lại trên người ta đây.

Một vết thương bằng đầu ngón tay xuyên qua bờ vai phải của Sử Quách, đang chuyển màu tím bầm.

Sử Quách nói:

- Kim bằng hữu đã nhận ra tuyệt công của Ma Thần chứ?

Ngạo Thiên lắc đầu.

Nếu đây đúng là tuyệt công của Ma Thần...Sử huynh sẽ chết thảm khốc lắm.

- Một cái chết thốt rữa thân xác đúng không?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng như vậy...chính Ngạo Thiên đã từng chứng kiến cái chết khủng khiếp đó.

Sử Quách nghiêm giọng nói:

- Sử Quách có chết cũng được nhưng Ngạo Thiên phải tin lời Bội Giao.

- Ngạo Thiên sẽ làm rõ chuyện này. Ngạo Thiên phải gặp Dương Tiểu Ngọc.

Sử Quách gắt giọng nói:

- Kim bằng hữu không được tìm Tiểu Ngọc...

Sử Quách nói tiếp:

- Sử Quách phải quay về Thiếu Lâm.

Y nhìn lại Bội Giao, buông tiếng thở dài.

Bội Giao khẻ gật đầu. Nàng quay sang Ngạo Thiên, từ tốn nói:

- Tiểu ca có thể đưa huynh đây về Thiếu Lâm được chứ?

Ngạo Thiên lưỡng lự, rồi nói:

- Tiểu ca muốn gặp Dương Tiểu Ngọc.

- Bây giờ Tiểu ca muốn tìm Tiểu Ngọc, nhưng biết nàng ở đâu. Nếu "Ma nhân" đã đến biệt thất thì muội nghĩ Tiểu Ngọc đã đi theo Ma nhân rồi.

Sử Quách nói:

- Ngạo Thiên bằng hữu...bằng hữu lo chuyện của bằng hữu...Sử Quách có thể quay về Thiếu Lâm một mình được. Nhưng có điều này, ta muốn nói với bằng hữu...Dương Tiểu Ngọc bám theo bằng hữu chỉ nhằm một mục đích duy nhất là lấy lại khối huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn của Cù Bá Nhâm.

Bội Giao nghe Sử Quách nói, nhìn sang Ngạo Thiên.

Hai cánh môi Ngạo Thiên mím lại.

Suy nghĩ một lúc Ngạo Thiên miễn cưỡng nói:

- Ngạo Thiên chưa thể khẳng định được Tiểu Ngọc là người như vậy. Thôi được...đã là sự thật thì không thể giấu được. Ngạo Thiên sẽ đưa Sử huynh về Thiếu Lâm tự.

Chàng nói rồi nhìn sang Bội Giao.

- Nhiều sự biến xảy ra quá, Ngạo Thiên không thể định được hành động của mình. Ngạo Thiên có cảm giác mình đang rơi vào một mớ bòng bong hỗn độn không biết chỏ nào mà gỡ. Tạm thời sẽ đưa Sử huynh về Thiếu Lâm trước, rồi mọi sự sẽ tính sau.

Sử Quách miễn cưởng nói:

- Sử Quách không làm phiền Kim bằng hữu chứ?

Ngạo Thiên mỉm cười. Chàng liếc trộm qua Bội Giao rồi nói:

- Làm phiền thì Sử huynh đã làm phiền Ngạo Thiên rồi. Nếu để Sử huynh chết hóa ra Ngạo Thiên chỉ biết nói suông thôi. Huynh chết làm sao Ngạo Thiên hoàn thành chức nghiệp ông tơ bà nguyệt cho huynh.

Chàng nhìn lại Bội Giao.

- Bội Giao sẽ cùng tiểu ca đưa Sử huynh đến Thiếu lâm chứ.

Nàng lắc đầu.

- Bội Giao còn có việc phải làm. Tiểu ca đến Thiếu Lâm, hy vọng sẽ thu nhận nhiều điều bổ ích.

Sử Quách nhìn sang Ngạo Thiên.

- Ta luôn là người chịu ân Kim bằng hữu. Một thư sinh trói gà không chặt như Sử Quách lúc nào cũng làm phiền người khác...

Ngạo Thiên cau mày.

- Điều này cũng khiến Ngạo Thiên thấy lạ...huynh trói gà không chặt mà lại chạy thoát khỏi lão Ma Thần.

- Chỉ may mắn thôi;

- Người ta không gặp may mắn hai lần đâu.

Nhìn lại Bội Giao, Ngạo Thiên nói:

- Từ đây đến Tung sơn Thiếu Lâm cũng không xa...chúng ta sẽ lên đường ngay trong đêm nay.

Bội Giao gật đầu.

Ngạo Thiên vừa xốc Sử Quách đứng lên định đưa y vào trong Di hoa trang thì bất thình lình chiếc bóng thụng y xám ngoắt rào rào lướt đến. Chỉ trong chớp mắt, đã có hơn hai mươi ma nhân đứng vây quanh gian phòng xá.

Sự xuất hiện bất ngờ của bọn ma nhân khiến Ngạo Thiên giật mình chột dạ. Mặt chàng lộ vẽ cực kỳ căng thẳng.

Bội Giao và Sử Quách cũng biểu lộ vẻ căng thẳng cực kỳ.

Ngạo Thiên nhìn bọn "ma nhân" vận xám y, mặt được phủ một tấm vải mà chỉ chừa hai con mắt sáng ngời ngời như những gã đao phủ ngoài chốn pháp đình mà toàn thân nỗi đầy gay ốc.

Sử Quách miễn cưỡng nói:

- Chúng ta không kịp rồi.

Bội Giao nhìn sang Ngạo Thiên.

- Tiểu ca bảo hộ cho Sử huynh...còn Bội Giao sẽ mở đường.

Sử Quách lắc đầu:

- Ta nghĩ Kim bằng hữu và Bội Giao nên đi...để ta ở lại chặn đường chúng.

Bội Giao nghiêm giọng nói:

- Sử huynh đang bị nội thương...không được ở lại.

Ngạo Thiên còn chưa biết xử trí như thế nào thì Bội giao đã lướt ra khỏi gian phòng xá. Bọn ma nhân nhích động toan lao đến nàng thì bất thình lình một tiếng hú cất lên vang động cả không gian. Tiếng hú kia như có uy lực thần kỳ khiến bọn ma nhân hoảng sợ. Khi tiếng hú dứt thì ngay lập tức bọn ma nhân như lũ ong vỡ tổ, ào ào lướt vào bóng đêm thoáng chốc mất tăm.

Ngạo Thiên buông một tiếng thở dài như trút xuống gánh nặng trên vai mình. Chàng nhủ thầm trong đầu.

- "Tiếng hú kia có oai lực gì mà khiến được các gã ma nhân cuồng sát này. Người phát ra tiếng hú đó là ai ".

Ngạo Thiên vừa nghĩ mong muốn người cất tiếng hú đuổi bọn ma nhân xuất đầu lộ diện, nhưng Ngạo Thiên hoàn toàn thất vọng khi chẳng thất bóng người nào.

Ngạo Thiên và Sử Quách đến bên Bội Giao. Chàng nhỏ nhẹ hỏi.

- Bội Giao...sao có kỳ biến này...bọn ma nhân như sợ tiếng hú vừa rồi mà bỏ đi. Hay tiếng hú vừa rồi như một hiệu lệnh khiến bọn chúng rút lui.

Bội Giao lắc đầu.

- Bội Giao cũng không biết.

Ngạo Thiên nhìn sang Sử Quách.

- Huynh biết ai vừa cất tiếng hú đó chứ?

- Nhứt định đó là tiếng hú của lão "Ma Thần", lão buộc phải cất tiếng hú khiển bọn ma nhân rút lui.

Chàng nhìn sang Bội Giao.

- Nguyên nhân đó là gì?

Bội Giao lắc đầu.

- Muội cũng không biết.

Nàng nói đến đây thì nhìn lại Sử Quách. Chân diện Sử Quách đang biến qua màu tái nhờn, tái nhợt cùng lớp mồ hôi tuôn ra đẫm mặt. Đôi mắt của y đỏ như hai hòn than hồng với vẽ thất thần đờ đẫn.

Bội Giao khẩn trương nói:

- Tiểu ca Sử Quách huynh đang...

Nàng không dám nói hết lời. Ngạo Thiên xốc Sử Quách lên lưng mình.

Chàng vội vã nói với Bội Giao.

- Phải đưa huynh ấy đến Thiếu Lâm càng sớm càng tốt.

Bội Giao gật đầu:

- Chúng ta đi.

Nói rồi Ngạo Thtên thi triển ngay Quỷ Bộ Vô Tướng cõng Sử Quách lao đi. Bội Giao bám theo sau lưng chàng. Cõng Sử Quách mà Ngạo Thiên có cảm tưởng như một khối than khổng lồ trên lưng mình.

Hỏa khí từ cơ thể của Sử Quách toả ra, lan cả sang người Ngạo Thiên. Thỉnh thoản Ngạo Thiên phải rùng mình với luồng khí đó. Vừa cõng Sử Quách, Ngạo Thiên vừa suy nghĩ về những kỳ biến đang xảy ra.

Khi bình minh ló dạng trên bầu trời thì Ngạo Thiên cõng Sử Quách đến chân núi Tung Sơn. Chàng dừng bước nhìn lại Bội giao.

Hai người nhìn nhau. Bội Giao ngờ ngợ trong ánh mắt của Ngạo Thiên có cái gì đó không bình thường.

Nàng miễn cưởng hỏi.

- Tiểu ca đang nghĩ gì?

Ngạo Thiên nghiêm giọng hỏi.

- Ngạo Thiên hỏi thật...nàng có phải là người của Ma thần không?

Nét sững sốt hiện lên khung mặt thánh thiện và đoan thục của Lâm Bội Giao. Nàng nhìn Ngạo Thiên gần như không chớp mắt, một lúc rồi hỏi lại chàng.

- Tiểu ca nghĩ Bội Giao là người của Ma Thần.

- Sự biến đột ngôt tồi tệ quá buộc Ngạo Thiên phải nghĩ đến điều đó.

Bội Giao buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiểu ca muốn nghĩ sao cũng được.

Buông tiếp một tiếng thở dài nghe thật ảo nảo. Bội Giao nói:

- Tiểu ca bảo trọng.

Nàng nói dứt câu thi triển khinh công băng mình đi. Ngạo Thiên hốt hoảng gọi với theo.

- Lâm Bội Giao.

Mặc dù nghe Kim Ngạo Thiên gọi tên mình, nhưng Lâm Bội Giao cũng chỉ hơi dừng bước rồi lại thi triển khinh công băng đi tiếp.

Thấy Bội Giao vẫn băng mình đi, Ngạo Thiên hối hả nói lớn:

Mặc cho chàng gọi và thốt ra lời nói, Lâm Bội Giao vẫn thi triển khinh công bỏ đi. Chẳng mấy chốc nàng đã khuất dạng.

Cõng Sử Quách, Ngạo Thiên đứng thừ ra dưới chân núi Tung sơn. Bây giờ chàng có hối hận muốn rút lại lời nói đã khiến Bội Giao bỏ đi cũng đã muộn rồi.

Ngạo Thiên tự trách bản thân mình.

- "Sao mình hồ đồ như vậy chứ? Nếu nàng là người của Ma Thần thì đâu có lo lắng cho Sử Quách".

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại, cố lý giải về những kỳ biến vừa xảy ra, chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Cũng có thể, Bội Giao là người của Ma Thần. Nếu đúng nàng là người của Ma Thần thì Tiểu Ngọc đang gặp họa lớn.

Nghĩ đến điều đó, Ngạo Thiên càng lo lắng cho Tiểu Ngọc hơn. Ngạo Thiên làm sao mà không lo lắng cho Dương Tiểu Ngọc được, bởi giữa hai người đã có một sự ràng buộc về thể xác, nếu không muốn nói là sự hòa cảm của hai tâm hồn nối kết qua nhục tình.

Cho dù bây giờ ông trời có thét vào tai Ngạo Thiên: "Ngươi đừng có tin tưởng Dương Tiểu Ngọc", chưa hẳn Ngạo Thiên đã tin vào lời nói đó. Huống chi là Bội Giao, bởi vì lưới tình của Dương Tiểu Ngọc đã bủa kín lấy tâm thức Ngạo Thiên. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi Kim Ngạo Thiên lại rơi tỏm vào lưới dục tình của mỹ nữ, lại là lưới dục tình của Mỹ diện đường lang.

Có chứng kiến sự vùng vẫy của Ngạo Thiên trong lưới tình nhục dục thế mới biết nam nhân đại trượng phu cũng chẳng cứng rắn hơn nữ nhân, nếu không muốn nói là những con người yếu đuối.

HỒI THỨ MƯỜI LĂM
MA NGÔN THẦN SÁT

Ngồi trên bồ đoàn, Tuệ Quang đại sư tay lần xâu chuỗi bồ đề đã lên nước nổi vân mây, vẽ mặt thâm trầm nhìn Ngạo Thiên, người niệm phật hiệu.

- A di đà phật...Kim thí chủ đã nghe bần tăng nói tất cả về "Ma Thần", buông mội tiếng thở dài, Tuệ Quang đại sư nói tiếp:

- Lão nạp chỉ sợ, một ngày nào đó lão quỷ "ma thần" luyện thành "Vô tướng ma công Di thiên nhiếp nhãn", nếu như lão không khắc chế được tham vọng độc bá thiên hạ, khắc chế được ham muốn quyền lực thì sẽ tạo ra vạn vạn "ma nhân". Những "ma nhân" này không còn tầm thường nữa mà sẽ tạo ra kiếp họa trùng trùng cho bá tánh.

Nghe Tuệ Quang đại sư thốt ra điều này, xương sống Ngạo

Thiên buốt lạnh tới tận gáy. Làm sao chàng không sởn người gai lạnh cột sống được. Cho đến thời khắc đâu đâu trong thiên hạ cũng có những "ma nhân" với võ công kinh thiên động địa, chuyên tạo những huyết sát trùng trùng.

Chàng nghĩ tới điều đó bất giác rùng mình. Ngạo Thiên hỏi.

- Đại sư biết kiếp họa lớn như vậy. Sao bây giờ không tuyệt diệt lão "ma thần", bây giờ có cơ hội diệt lão ngay từ trong trứng nước, để tránh đại họa cho chúng sinh. Vậy có hay hơn không?

- A di đà phật...mặc dù giáo lý của phật môn cấm sát sinh, một con kiến cũng là một mạng sống của sinh linh, nhưng với lão Ma Thần, đúng là lão nạp có nghĩ đến điều đó.

Buông một tiếng thở dài. Tuệ Quang đại sư nói tiếp:

- Lão nạp đã một lần về Tung sơn cổ tự Thiếu Lâm, đại khai sát giới để tiêu trừ ác ma đặng tránh cho chúng sinh khỏi gặp kiếp họa này.

Lão nạp làm hết sức mình, nhưng cũng chỉ buộc lão Ma Thần hao tổn nguyên ngươn công phu ma đạo. Những tưởng đâu lần đó, Ma Thần sẽ không tái xuất giang hồ. Thế nhưng lão nạp đã lầm...lão Ma Thần mặc dù tốn hao chân ngươn ma công nhưng vẫn âm thầm tu luyện Vô tướng ma công Di thần nhiếp nhãn, chờ thời cơ. Võ công của lão Ma Thần đã vượt xa rất nhiều.
Giờ có thể sánh ngang với lão nạp.

Với lão nạp cũng không biết chân tướng của lão "Ma Thần" là ai. Hành tung của y lại bất định, xuất quỷ nhập thần, khó lường vô cùng. Triệt được kiếp họa đúng là không dễ chút nào nếu không muốn nói là bất khả thi.

Chính vì điều đó mà thần cái Cù Bá Nhâm đã đích thân đi tìm tung tích của "Ma Thần". Tất cả những chuyện sau đó, Kim thí chủ đã biết.

- Đại sư...Cù lão huynh trước khi chết đã giao trọng trách tiêu diệt Ma Thần, nhưng trọng trách nay quá lớn... vãn sinh sợ không gánh nổi.

- A di đà phật...Kim thí chủ...bần tăng nói điều này không biết thí chủ có tin hay không thì tùy thí chủ. Thần cái Cù Bá Nhâm thí chủ trước đây có luyện thành thuật chiêm tinh và thiên nhãn. Cù Bá Nhâm thần cái lão thí chủ vừa bôn tẩu giang hồ vừa truy tìm một người có thể gánh vác chức nghiệp cứu nhân độ thế. Một khi Cù lão thí chủ chọn Kim thí chủ ắt cũng đã đắn đo rồi. Nếu Kim thí chủ đã được thần cái Cù Bá Nhâm chọn thì chẳng có ai thay thế được. Còn có thay được thiên ý hay không là do định số.

Ngạo Thiên nheo mày nghĩ thầm.

- "Cù lão huynh xem chiêm tinh, đoán tướng số cho mình, hay tại vì mình có cái tục danh Ngạo Thiên mà Cù lão huynh chọn. Nếu mình có tướng mạng gánh vác thiên chức trừ ma diệt quỷ thì mình hẳn phải có võ công vô cùng cao siêu, thế mà nay Ngạo Thiên chỉ có mỗi một thuật Quỷ bộ vô tướng hành pháp để giữ mạng thôi".

Nghĩ đến điều đó Ngạo Thiên buông tiếng thở dài. Chàng nhìn Tuệ Quang đại sư.

- Đại sư...vãn sinh chỉ là một thiếu gia của Kim trang, võ công chẳng biết gì cả. Ngoại trừ bộ pháp Vô tướng quỷ bộ để giữ mạng. Chắc có lẽ Ngạo Thiên không thể đảm đương được thiên chức mà Cù Bá Nhâm thần cái trao cho.

Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Vừa niệm phật, Tuệ Quang đại sư vừa nhìn Ngạo Thiên.

Chàng ôm quyền ôn nhu nói:

- Bây giờ Ngạo Thiên mới thú thật với đại sư...trước khi chết bởi ma công của "Ma Thần", Cù lão huynh có trao lại cho vãn sinh huyết ngọc và căn dặn vãn sinh hãy thân hành đến Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn, tiểu sinh sẽ có được quyền năng tối thượng của võ lâm, mà đảm trách thiên chức này.

Ngạo Thiên thở ra rồi ôn nhu nói:

- Tiểu sinh xét thấy mình khó có thể đảm đương thiên chức này. Hay là vãn sinh sẽ trao lại khối huyết ngọc này cho đại sư. Đại sư giữ khối huyết ngọc, trao lại cho người khác. Ví dụ như Sử Quách huynh. Để thực hiện thiên chức kia.

- A di đà phật...điều Kim thí chủ vừa nói, nếu không phải là lão nạp, thì đã nhận lời, nhưng lão nạp không thể nhận được.

- Đại sư...có nguyên nhân gì khác à.

- A di đà phật...Thần cái Cù Bá Nhâm lão thí chủ đã chọn thí chủ đảm đương chức nghiệp cứu nhân độ thế rồi. Ngoài Kim thí chủ ra sẽ chẳng còn người khác đâu.

- Vãn sinh sẽ trao lại khối huyết ngọc cho người mà lão sư chọn.

- Cho dù Kim thí chủ có trao huyết ngọc cho ai đi nữa thì người đó cùng không thể vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Người duy nhất vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn chỉ có thể là thí chủ. Bởi Kim thí chủ cũng là người duy nhất được Cù Bá Nhâm thần cái chọn. Bất cứ người nào, dù có khối huyết ngọc đó cũng không thể nào vào được Kim Đỉnh sơn.

Ngạo Thiên cau mày.

- Độc ma Âu Dương Đình và lão Ma thần cũng muốn đoạt được huyết ngọc Kim Đỉnh sơn. Họ muốn đoạt tất cả vì có ý vào Thánh địa Kim Đỉnh.

- A di đà phật...lão nạp không tin những người đó vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn, cho dù có được khối huyết ngọc kia.

- Vậy người duy nhất vào được Thánh địa Kim Đinh sơn chỉ có mỗi mình vãn sinh thôi sao?

- A di đà phật...lão nạp tin vào thần cái lão thí chủ. Nếu như lão nạp có thể vào được Kim Đỉnh sơn thánh địa thì Cù Bá Nhâm thần cái đã trao huyết ngọc cho lão nạp. Ngay như Cù thí chủ cũng rất muốn vào thánh địa Kim Đỉnh để tiếp nhận huyền năng tối thượng của trời đất đặng tiêu diệt kiếp ma, nhưng cuối cùng vẫn phải trao khối huyết ngọc cho Kim thí chủ. Bấy nhiêu đó đủ biết Kim thí chủ là người duy nhất có thể vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- Người duy nhứt vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn chỉ có một mình vãn sinh thôi sao?

- A di đà phật....lão nạp tin như vậy.

- Nói như đại sư thì vãn sinh buộc phải nhận lãnh thiên chức mà Cù lão huynh để lại, cho dù biết mình không thể gánh vác nổi.

- A di đà phật...Làm sao biết được thiên cơ vận hành như thế nào. Có biết thì cũng không thể nào nói được, nhưng lão nạp đặt niềm tin vào Thần cái Cù Bá Nhâm.

Lão tăng Thiếu Lâm lần chuỗi bồ đề nhìn Ngạo Thiên.

- Hẳn trước khi chết...Cù Bá Nhâm lão thí chủ có nói với thí chủ những gì cần phải làm.

Ngạo Thiên nhắm mắt lại nhớ những lời Cù Bá Nhâm nói. Chàng mở mắt ra nhìn lão tăng Thiếu Lâm, ôn nhu nói:

- Đại sư...sự thật Cù lão huynh chẳng nói gì cả, ngoại trừ muốn vãn sinh khảo cứu khối huyết ngọc để vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- A di đà phật...thí chủ cứ theo đó mà hành sự. Hy vong sẽ đắc được điều gì đó thuộc thiên cơ.

Tuệ Quanh đại sư từ từ đứng lên. Ngạo Thiên đứng theo Tuệ Quang đại sư. Tuệ Quang đại sư bước đi đến trước phật đài kim thân Phật tổ. Người chấp tay nhìn lên phật đài, từ tốn nói:

- Lão tăng đã sắp xếp cho Kim thí chủ một chổ lưu trú tại Thiếu Lâm để thí chủ khảo cứu khối huyết ngọc của Cù Bá Nhâm thí chủ.

Ngạo Thiên ôm quyền.

- Đa tạ đại sư đã cho vãn bối lưu trú tại đây...nhưng vãn bối lại không đem khối huyết ngọc kia theo. Nếu vãn bối đem khối huyết

ngọc đó thì nay nó đã thuộc về Độc ma Âu Dương Đình. Hay là vãn sinh sẽ nói khối huyết ngọc đó cho đại sư biết chỗ vãn sinh dấu khối huyết ngọc, đặng đại sư cho người đi lấy về Thiếu Lâm tự.

- A di đà phật...thí chủ không được quyền nói nơi cất khối huyết ngọc Thánh địa võ lâm. Bần tăng sẽ phái Tứ đại Kim cang Thiếu Lâm tự cùng đi với thí chủ đích thân đi lấy khối huyết ngọc đó về Thiếu Lâm.

- Đưa được khối huyết ngọc Thánh địa võ lâm về Thiếu Lâm, Kim thí chủ sẽ có thời gian khảo cứu để tìm ra bí mật trong huyết ngọc Kim Đỉnh sơn.

Ngạo Thiên ngập ngừng nói:

- Vãn bối chỉ sợ mình chẳng tìm ra được gì. Trong khi lão ma thần thì luyện thành Vô tướng ma công Di thần nhiếp thần nhãn. Đến lúc đó lão Ma sẽ khuấy động đại tự Thiếu Lâm.

- Nếu chuyện đó xảy ra thì là ý trời. Cõi nhân sinh này vốn dĩ tồn tại trong vòng sinh tử luân hồi, nghiệp quả trầm luân. Có nghiệp thì phải trả nghiệp. Nếu như Thiếu Lâm có tiêu diệt thì đó cũng là cách trả nghiệp của Thiếu Lâm. Có trả hết nghiệp qủa mới thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi. Bần tăng không hề hối tiếc.

- Đại sư đã nói như vậy rồi, vãn sinh chỉ còn biết trao số phận của mình cho sự định đoạt của tạo hóa. Đã là nghiệp thì phải trả.

- A di đà phật...thiện tai...thiện tai.

Nhìn lại Ngạo Thiên, tay lần chuỗi bồ đề, Tuệ Quang đại sư ôn nhu nói:

- Kim thí chủ đã đến thời khắc, lão nạp thẩm thiên nhập định.

Ngạo Thiên ôm quyền.

- Vãn bối cáo từ.

- A di đà phật...

Vị cao tăng Thiếu Lâm vừa ngồi xuống bồ đoàn, khởi phát tâm định bước vào cảnh giới thẩm thiên nhập định thì một hồi khánh chuông dồn dã trỗi lên. Âm thanh của đại hồng cung không có vẻ gì bình thường cả, mà nó giống như một hồi chuông thôi thúc các vị võ tăng Thiếu Lâm trước một đại họa sắp đến.

Nghe tiếng đại hồng chung, Ngạo Thiên nhìn lại Tuệ Quang đại sư.

Chàng kịp nhận ra vẻ mặt đạo mạo, thoát tục của một vị cao tăng biểu lộ nét trầm tư mặc tưởng.

Ngạo Thiên ôm quyền xá, rồi nói:

- Vãn sinh ra ngoài xem có chuyện gì.

- A di đà phật.

Vị cao tăng Thiếu Lâm niệm câu phật hiệu rồi bất ấn quyết từ từ nhắm mắt lại. Trông lão như một pho tượng Bồ tát, thả tâm thức phiêu diêu vào cỏi vô định, thoát trần.

Khi Ngạo Thiên đến "đại hồng bảo điện" Thiếu Lâm tự thì đã thấy hơn ba mươi vị võ tăng, tay lăm lăm trường côn đứng áng ngữ trước của chính điện.

Đối diện với ba mươi vị võ tăng đó là Độc ma Âu Dương Đình. Sau lưng Độc ma Âu Dương Đình là bốn gã đạo tỳ đứng quanh một chiếc áo quan đen xì.

Chánh Ngã đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Âu Dương thí chủ đưa cổ áo quan này đến Thiếu Lâm có dụng ý gì. Xin hãy cho bần tăng biết.

Độc ma Âu Dương Đình chấp tay sau lưng. Lão lia cặp mắt sáng ngời qua các vị võ tăng, rồi trịnh trọng nói:

- Ma Thần giáo chủ phái bổn nhân chuyển đến cho thánh tăng Thiếu Lâm tự nguyên khí chân ngươn của Ma Thần giáo chủ.

Âu Dương Đình đặt tay vào cỗ áo quan.

- Trong cỗ áo quan này là tất cả sự tinh túy của Ma Thần giáo chủ mà người muốn Tuệ Quang đại sư phải tiếp nhận.

Chánh Ngã đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật...Phương trượng sư huynh chưa đến thời khắc tịch diệt thoát kiếp sinh tử luân hồi. Âu Dương thí chủ hãy chuyển cổ áo quan đó về cho Ma Thần lão thí chủ.

Âu Dương Đình phá lên cười. Gã vừa cười vừa nói:

- Phương trượng Tuệ Quang đại sư không nhận cũng không được. Vì đây là ý của lão Ma Thần.

Lão nói dứt câu liền phán lịnh.

- Khai quan.

Bốn gã đạo tỳ đồng loạt nhấc nắp áo quan. Từ trong áo quan một làn khói trắng bốc ra ngun ngút, nhanh chóng lan tỏa khắp không gian trước cửa đại hồng bảo điện, che khuất tầm mắt của các vị võ tăng lẫn Chính Ngã đại sư.

Mùi xú khí bốc ra ngùn ngụt, buộc tất cả những võ tăng Thiếu Lâm tự kể cả Chánh Ngã đại sư, một đại cao thủ kỳ tuyệt của phật môn cũng phải thối bộ về sau để tránh mùi xú khí đó.

Mọi người căng thẳng và chú nhãn vào làn khói xú khí.

Mặc dù đứng sau các vị tăng Thiếu Lâm, nhưng bản thân Ngạo Thiên vẫn choáng váng, xây xẩm mặt mày khi làn xú khí tử thi từ áo quan tỏa ra. Chàng nghĩ thầm.

- "Lão độc này định giở trò gì đây. Lão định đầu độc tất cả

những cao tăng Thiếu Lâm sao".

Chánh Ngã đại sư giũ tay áo tăng bào, tạo ra một luồng cuồng phong thổi tan làn khói xú khí ngược về phía cửa Thiếu Lâm tự. Làn khói trắng dày đặc tản mát vào không gian, thì mọi người nhận ra một kiếm thủ đứng ngay trước áo quan.

Ngạo Thiên thấy gã kiếm thủ sững sờ. Bởi gã kiếm thủ đó chẳng ai khác mà chính là Lý Phi Vân.

Vận võ phục đen bó chẽn lấy người, đầu chụp khăn đen, y trông giống như một pho tượng vô hồn, vô cảm, tay ôm khư khư thanh trường kiếm trước ngực như sợ ai đó giật lấy thanh trường kiếm của mình. Sắc diện của Lý Phi Vân có màu tái nhợt chẳng khác gì một xác chết, đôi thần nhãn đỏ rực như hai hòn than hồng chiếu vào các vị cao tăng Thiếu Lâm.

Chánh Ngã đại sư thấy nhân dạng của Lý Phi Vân, bất giác chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Trong khi Chánh Ngã đại sư niệm phật hiệu thì tất cả các vị võ tăng đồng loạt thủ trường côn phòng bị sự biến.

Âu Dương Đình gắt giọng nói:

- Hãy vào báo cho phương trượng đại sư Tuệ Quang ra tiếp nhận nguyên khí Ma Thần của lão giáo chủ.

Chánh Ngã niệm phật hiệu rồi nói:

- Phương trượng sư huynh Tuệ Quang đã đến thời khắc thẩm thiên nhập định không thể tiếp nhận vị thí chủ đầy sắc na chết chóc này.

Dương Đình hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu như lão Tuệ Quang không nhận được thì lão hòa thượng hãy nhận lấy ma kiếm của lão Ma thần giáo chủ.

Chánh Ngã đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Phật môn không thể tiếp nhận lấy sắc na tử thần của lão Ma Thần.

Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Phải nhận...đó là lịnh ý của "Ma thần giáo chủ".

Độc ma Âu Dương Đình vỗ tay một tiếng. Liền sau tiếng vỗ tay của lão. Lý Phi Vân rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hướng mũi kiếm về phía các vị võ tăng Thiếu Lâm tự.

Chánh Ngã đại sư không để cho Lý Phi Vân phát động kiếm chiêu, mà dồn công lực vào đôi song thủ. Vị cao tăng Thiếu Lâm xoay tít đôi song thủ, tạo ra một làn khí vàng ửng uốn lượn theo sự dịch chuyển của đôi bản thủ.

Âu Dương Đình thản nhiên nhìn Chánh Ngã đại sư nói:

- Giáng long thần chưởng của phật môn cũng là công phu tối thượng danh bất hư truyền.

Lời còn đọng trên miệng của Độc ma Âu Dương Đình thì Chánh Ngã đại sư phát động chưởng khí vàng rực như một con giao long, lao thẳng đến Lý Phi Vân.

Đạo khí chưởng Giáng long nện thẳng vào thân ảnh của Lý Phi Vân.

- Ầm...

Sau tiếng sấm chưởng dữ dội, Ngạo Thiên những tưởng đâu thể pháp của Lý Phi Vân sẽ rã ra thành bụi sau khi nhận trọn đạo khí chưởng Giáng Long thần chưởng từ tay vị cao tăng của Thiếu Lâm tự.

Miệng chàng há hốc, bật ra lời.

- Lý Kiếm thủ.

Cát bụi bay mù mịt bởi dư kình của Giáng Long thần chưởng phát tác, nhưng khi bụi mù tan thì Lý Phi Vân vẫn đứng sừng sững, chỉ hơi thối về sau đúng nữa bộ.

Lý Phi Vân như thể một pho tượng bừng tỉnh sau khi tiếp nhận khí chưởng uy mãnh của Chánh Ngã đại sư. Đôi mắt như hai hòn than hồng của y khẽ chớp một cái.

Cùng với cái chớp mắt đó, một đạo kiếm quang sáng ngời đến loá cả mắt chụp tới Chính Ngã đại sư.

Là một đại cao thủ của Thiếu Lâm võ công của Chánh Ngã đại sư đâu phải tầm thường và có sự chuẩn bị từ trước, nên thấy chớp kiếm hướng đến mình, ngay lập tức Chánh Ngã đại sư phát động tiếp La hán quyền công vào đối phương.

Khí quyền thoát ra, nện vào người Lý Phi Vân.

- Chát...chát…

Những âm thanh khô khốc phát ra như thể quyền khí của Chánh Ngã nện vào một pho tượng đồng. Những âm thanh do khí quyền tạo ra khi đánh trúng thân ảnh của Lý Phi Vân còn đọng trong thính nhĩ mọi người thì lưỡi trường kiếm của họ Lý cũng bổ đôi thân pháp của Chánh Ngã đại sư.

Thể pháp của vị cao tăng Thiếu Lâm tách ra làm hai bởi thức kiếm tàn khốc đó. Một vòi máy tươi phún trào về phía họ Lý. Lúc bình thường Lý Phi Vân thấy vòi máu bắn về phía mình thì y sẽ né tránh nhưng bây thì không. Y giang rộng hai tay hứng lấy vòi máu rưới vào mình.

Trang phục của y nhanh chóng ướt máu của Chính Ngã đại sư.

Thậm chí còn thè lưỡi liếm những giọt máu đọng trên mặt mình. Cảnh tượng đó trông thật khủng khiếp.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Ngạo Thiên nhăn mặt buột miệng nói:

- Không thể tin được.

Thấy Chánh Ngã đại sư chết bởi kiếm của Lý Phi Vân, ba mươi vị võ tăng đồng loạt niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Tiếng phật hiệu dứt thì bốn vị võ tăng nhấc mình lao đến Lý Phi Vân. Cả bốn vị võ tăng cùng xuất ra một chiêu thức."Mãnh long xuất động", hướng bốn ngọn trường côn đập thẳng xuống đầu họ Lý.

Bốn ngọn trường côn chưa kịp chạm đến đích thì chớp kiếm quang sáng ngời tạo ra một vòng tròn đón thẳng đở thẳng lấy bốn ngọn trường côn.

- Chát...chát...chát....chát....

Bốn ngọn trường côn bị uy lực của ngọn trường kiếm đánh bật ngược trở lại. Bốn vị võ tăng chới với, mất trụ toan thối bộ, nhưng tất cả quá muộn, nói đúng hơn là quá chậm so với kiếm quang của Lý Phi Vân.

Y phát động một chiêu kiếm thần kỳ, mà Ngạo Thiên chỉ có thể kịp nhận thấy một ánh chớp bạc như lưỡi tầm sét quay tròn chung quanh gã.

Nữa phần trên của bốn vị võ tăng rơi xuống đất, nhưng chân thì vẫn cứ lui về sau tạo nên một loạt cảnh tượng khủng khiếp. Ngay khi phần thượng đẳng đã rơi xuống đất rồi mà bốn vị võ tăng vẫn ôm khư khư lấy trường côn.

Thậm chí còn múa trường côn như đang làm xiếc với ngọn binh khí của mình.

Máu rưới vào thân ảnh của Lý Phi Vân. Trông gã giờ đây giống như một ác ma nhân nhuộm máu khắp người. Đôi mắt đỏ hoe của Lý Phi Vân vẫn long lên sòng sọc như khích động như mùi máu tanh nồng.

Các vị võ tăng Thiếu Lâm mặc dù chứng kiến cái chết bi thảm của chư huynh đệ và Chánh Ngã đại sư như vẫn kiên cường đứng áng ngữ trước đại hồng bảo điện. Họ toan lao vào Lý Phi Vân thì Ngạo Thiên thét lớn.

- Dừng lại...

Nghe tiếng thét của chàng, mọi người bất giác cùng lúc thu hồi trường côn lại.

Ngạo Thiên từ trong đại hồng bảo điện bước ra.

Độc Ma Âu Dương Đình nhìn chàng, lão cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử đó à?

- Chính tại hạ...

- Tiểu tử không nên chen vào chuyện này.

Ngạo Thiên lắc đầu, từ tốn nói:

- Tại hạ đã lỡ ăn một bữa cơm chay của Thiếu Lâm nên không thể khoanh tay được.

Độc Ma Âu Dương Đình phá lên cười lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử có chen vào cũng chẳng thế nào làm gì được Ma Kiếm.

- Tại sao không làm được.

- Tiểu tử muốn dâng mạng mình cho Ma kiếm à?

Ngạo Thiên lắc đầu.

- Tôn giá sai rồi...Kim Ngạo Thiên rất quý mạnh của mình nên không bao giờ dâng mạng cho Ma kiếm đâu, mà muốn tiếp nhận lại Lý Kiếm Thủ.

Âu Dương Đình cau mày. Bổn nhân chỉ không muốn ngươi chết thôi.

- Tôn giá không muốn tại hạ chết bởi vì chưa lấy được huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Nhìn thẳng vào mắt Ngạo Thiên. Độc ma Âu Dương Đình hừ nhạt nói:

- Tiểu tử đoán đúng ý của bổn tọa rồi đó.

Ngạo Thiên nhún vai.

- Thế thì tại hạ càng cần phải đến tiếp nhận lại Lý kiếm thủ. Bởi tôn giá không thể khiến được Lý kiếm thủ lấy mạng Ngạo Thiên.

Nói rồi, Ngạo Thiên tiến thẳng đến Lý Phi Vân.

- Lý Kiếm thủ nhậ ra Kim Ngạo Thiên chứ?

Cặp mắt đỏ hoe của Lý Phi Vân rọi vào chàng.

Tiếp nhận ánh mắt với sắc na khủng bố của Lý Phi Vân. Xương sống Ngạo Thiên bất giác gay lạnh. Chàng có cảm giác hai luồng nhãn quang của Lý Phi Vân không phải là mắt người, mà giống như ánh mắt của một giống quỷ dữ đang khát ăn, khát uống và đòi có máu người. Y nhìn Ngạo Thiên như một con mồi không hơn không kém. Chàng kịp nhận ra điều đó không khỏi chột dạ.

Bụng dạ chàng còn đang nao nao bởi ánh mắt của họ Lý thì chớp kiếm sáng ngời như lưỡi tầm sét đang cắt một đường vòng cung chém thẳng đến.

Ngạo Thiên giật mình, theo bản năng cầu sinh thi triển Vô tướng quỷ bộ. Lưỡi kiếm lướt sạt bên hông chàng. Sát kiếm toả ra từ

thanh trường kiếm thẩm thấu qua trang phục Ngạo Thiên toàn thân chàng nổi đầy gai ốc.

Công hụt Ngạo Thiên chiêu kiếm Lý Phi Vân biến thế cực nhanh trở ngược thanh kiếm đâm vào đan điền chàng. Phi Vân điểm mũi giày lướt về sau. Mặc dù tránh được hai chiêu kiếm của Lý Phi Vân nhưng Ngạo Thiên vẫn cảm nhận sát khí bao trùm khắp bốn chung quanh mình.

Hai lần công hụt Ngạo Thiên bằng những thức chiêu cực kỳ tàn nhẫn chẳng một chút nương tay. Lý Phi Vân lồng lộn hẳn lên như một con thú điên cuồng.

Y múa tít lưỡi trường kiếm hú lên lồng lộng.

Tiếng hú của họ Lý cất lên làm Ngạo Thiên sây sẩm mặt mày. Trong tâm tưởng vang lên những âm thanh u ú khó chịu vô cùng. Khi tiếng hú kia ngưng bặt thì có một màn ảnh kiếm dày đặc như màn lưới thiên la địa võng chụp tới chàng.

Chớp thấy màn kiếm quang của Lý Phi Vân, Ngạo Thiên bủn rủn tứ chi.

Chàng đâu phải là ngươi lịch duyệt giang hồ đã từng kinh qua những cuộc đấu sinh tử trong chốn võ lâm, nên trong tình huống này không khỏi lúng túng.

Chính vào thời điểm thập tử nhất sinh đối với Kim Ngạo Thiên thì Tuệ Quang đại sư với thân pháp thần kỳ lướt ra. Trên tay lão tăng là chiếc "Thiết ngư", đưa ra đón lấy màn kiếm quang của họ Lý.

Cái mõ khổng lồ bằng gỗ lên nước bóng ngời của Tuệ Quang đại sư đánh bật lưỡi kiếm của Lý Phi Vân về sau.

Vị phương trượng Thiếu Lâm tự xoay tròn một vòng rồi ngồi xuống đất trong tư thế kiết dà. Người cầm cây dùi gõ vào thiết ngư liên tục.

- Cốc...cốc...cốc...

Chẳng biết công phu của Tuệ Quang đại sư thi triển là công phu gì nhưng lại khiến cho độc ma Âu Dương Đình phải bịt thính nhĩ. Lão không ngừng thối bộ, rồi giũ hai ống tay áo.

Từ hai ống tay áo gã hai khối đen kịt tỏa ra bao kín cả không gian trước mặt lão. Trong lúc đó, Lý Phi Vân như thể bị hoá thành tượng đá đang cầm kiếm xuống đất, chân dang ra, đầu cúi gục xuống.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Cùng với tiếng phật hiệu đó người nện chiếc vỏ vào thiết ngư một cái thật mạnh.

- Cốc...

Cùng với âm thanh đó là đạo khí kình bén ngót cắt ra lia ngang qua hai chân của Lý Phi Vân. Đạo khí kình như làn kiếm khí chém đứt hai chân của Lý Phi Vân. Hắn đỗ sụp xuống như cây chuối đổ ngang gốc.

Mặc dù bị chém ngang hai chân nhưng Lý Phi Vân như chẳng hề biết đau đớn là gì, vẫn ôm khư khư lưu kiếm của mình.

Đôi mắt như hai hòn than hồng chiếu vào Tuệ Quang đại sư.

Làn khói Độc ma Âu Dương Đình cùng bốn gã đạo tỳ đã mất dạng, chúng bỏ mặc Lý Phi Vân ở lại.

Thấy tình trạng của Lý Phi Vân, Ngạo Thiên không khỏi đau lòng.

Chàng nói với Tuệ Quang đại sư.

- Đại sư...Lý kiếm thủ.

Tuệ quang đại sư từ từ đứng lên.

Chắp tay niệm phật hiệu, Tuệ Quang đại sư từ tốn nói:

- A di đà phật...Lý Phi Vân kiếm thủ đã là ma nhân, đâu còn là người nữa. Lý kiếm thủ đã bị Vô tướng Di Hồn nhiếp nhãn biến thành con quỷ sống với thần thức khát máu cực độ.

Ngạo Thiên bước đến trước mặt Lý Phi Vân. Chàng quan sát chân diện của họ Lý. Mặc dù máu đang chảy dưới chân gã, nhưng y vẫn trơ trơ như không hề có cảm giác đau đớn gì.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Lý Phi Vân chợt rùng mình một cái. Cùng với cái rùng mình đó, y há hốc miệng, thốt ra những âm thanh khe khẻ như tiếng rắn lục kêu.

Thân pháp y từ từ thả ra, chẳng mấy chốc chỉ còn lại bộ xương trắng hếu.

Ngạo Thiên rùng mình.

Chàng thối bộ lại bên Tuệ Quang đại sư.

- Tất cả ai biến thành ma nhân cũng phải chết giống như thế này cả.

- A di đà phật...đúng như thí chủ đã nói:

- Nếu như một ngày nào đó lão Ma thần biến tất cả những cao thủ kỳ tuyệt võ lâm thành ma nhân thì sẽ như thế nào?

- Đó là thời điểm địa kiếp của bá tánh.

Toàn thân Ngạo Thiên run lên bần bật.

Chàng vồn vã nói:

- Đại sư...vãn sinh muốn vào Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Tuệ Quang đại sư nhìn chàng ôn nhu nói:

- Hôm nay lão Ma Thần mới chỉ đưa lời cảnh báo đến lão nạp.

Nhưng ngày mai sẽ không còn là lời cảnh báo nữa. Mà tất cả sẽ trở thành hiện thực với vạn vạn những ma nhân như Lý kiếm thủ. Đến lúc đó bần tăng không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Ngạo Thiên rùng mình. Chàng liên tưởng đến thời điểm đâu đâu trong thế gian cũng đều có ma nhân. Đến bấy giờ chẳng biết chuyện gì sẽ xẫy ra và hậu quả thì chẳng ai có thể lường hết được.

Ngạo Thiên buột miệng hỏi đại sư Tuệ Quang.

- Đại sư...sao lão ma nhân lại tạo ra những quỷ nhân này.

- A di đà phật...con người sinh ra vốn đã mang bản sắc tham lam. Bản sắc đó theo thời gian sẽ trở thành tham vọng. Khi tham vọng có thì chẳng một ai khắc chế được nó. Nó sẽ huỷ diệt chúng sinh trong cõi hữu hình này.

Ngạo Thiên đâu thích nghe những lời nói giáo điều này, nên chỉ nheo mày nhìn đại sư. Chàng nghĩ thầm.

- "Ai mà chẳng có tham vọng".

HỒI THỨ MƯỜI SÁU
HỢP NGUYÊN LA HÁN.
VÕ TƯỚNG THÂN PHÁP.

Mặc dù đã có "Tứ đại kim cang" bốn vị đệ nhất cao thủ của Thiếu Lâm tự theo hộ vệ, nhưng Ngạo Thiên vẫn cảm thấy bất an. Một trực giác mơ hồ, luôn cảnh báo với chàng, kiếp họa diệt vong đang ẩn tàng đâu đó chung quanh chàng.

Chính cái trực giác đó buột Ngạo Thiên phải nghĩ đến một điều hiển nhiên, lúc vào chung quanh chàng cùng có ánh mắt ma nhân rình rập.

Chàng liên tưởng đến thời khác nào đó, mình có thể là ma nhân. Sao điều đó lại không thể xảy ra được.

Ngay như Lý Phi Vân, một kiếm thủ thượng thặng, một sát thủ lịch duyệt trên chốn võ lâm giang hồ vẫn biến thành ma nhân, thì Ngạo Thiên đâu có ngoại lệ nào dành riêng cho chàng chứ. Nghĩ đến thời điểm mình có thể trở thành ma nhân mà Ngạo Thiên bất giác rùng mình.

Chàng nghĩ thầm.

- "Thời điểm đó sẽ đến với mình lúc nào vậy?"

Câu hỏi đó còn đọng trong đầu Ngạo Thiên, thì cửa biệt xá từ từ dịch chuyển, tạo ra âm thanh ken két, nghe như tiếng nghiến răng của loài quỷ dữ.
Tứ đại Kim cang đang ngồi tịnh thiền đồng loạt mở mắt nhìn ra ngoài biệt xá.
Ngạo Thiên giật mình khi đập vào mắt mình là nhân dạng của Ma thần, trong bộ trang phục quái dị, đỏ từ đầu đến chân. Đôi uy nhãn của lão Ma thần như xé toạc màn đêm, chiếu vào Ngạo Thiên.
Đã từng được Tuệ Quang đại sư lẫn Tữu quỷ Sử Quách và Cù Bá Nhâm nhắc đến Ma thần, nhưng chưa bao giờ Ngạo Thiên đối mặt trực tiếp với con người xuất quỷ nhập thần này. Đây là lần đầu tiên Ngạo Thiên chạm mặt trực diện với "Ma Thần". Hai luồng y quang sát nhân Ma thần chiếu vào Ngạo Thiên, buộc chàng phải tiếp nhận nó. Chỉ mới tiếp nhận hai luồng ma nhãn đầy quyền năng của Ma Thần mà Ngạo Thiên đã gần như không làm chủ được mình để kháng lại quyền năng của ma nhãn.
- "Y là ma nhân. Kẻ mang tham vọng khi mang họa kiếp trùng trùng cho bá tính. Y là kẻ ác, y đã giết mẫu thân mình. Cái ác thì chẳng bao giờ thắng được cái thiện. Mình chẳng có gì phải sợ hắn".
Mặc dù tự động viên mình với ý niệm đó, nhưng Ngạo Thiên vẫn hồi hộp vô cùng.
Tứ đại Kimn cang Thiếu Lâm tự từ từ đứng lên. Cả bốn người đồng chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Lão Ma Thần cất giọng trầm trầm nói:
- Bổn Ma Thần muốn đưa Kim Ngạo Thiên đi.
Nghe lời nói này của lão Ma Thần, Ngạo Thiên bất giác rùn mình. Chàng nhìn Ma Thần lắc đầu.
- Kim Ngạo Thiên không thể đi cùng với tôn giá được.
- Ngươi không nghĩ đến Dương Tiểu Ngọc à? Nếu như ngươi không nghĩ đến Tiểu Ngọc, bổn Ma Thần sẽ biến nha đầu đó thành ma nhân, chẳng khác gì Lý Phi Vân kiếm thủ.
Mặt Ngạo Thiên sa sầm biến sắc. Chàng miễn cưởng nói:
- Tôn giá...Tiểu Ngọc không can dự đến chuyện này.
- Nha đầu Tiểu Ngọc là người của Kim trang, sao lại không?
Câu nói này của lão Ma Thần khiến Ngạo Thiên phải bối rối. Chàng miễn cưởng hỏi.
- Tôn giá muốn gì ở Ngạo Thiên?
- Ta muốn ngươi trở thành kẻ đỉnh thiên lập địa.
Ngạo Thiên lắc đầu, từ tốn đáp lời lão Ma Thần.

- Ngạo Thiên không có ý biến thành người như tôn giá nói. Thật ra tôn giá không nói đúng tâm mình...tôn giá muốn có huyết ngọc.
- Bổn Ma Thần không phủ nhận điều đó.
- Thế thì tôn giá đã chọn lầm người rồi, Ngạo Thiên chẳng giữ gì cả.
Lão Ma Thần hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Tiểu tử không biết hoa ngôn xảo trá. Tiểu tử xảo ngôn, gian trá rất thô thiển không qua mắt được bổn Ma Thần đâu. Bổn Ma Thần nói cho tiểu tử biết... Khi ngươi đã tiếp thụ Quỷ bộ Vô tướng hành cước của Thần cái Cù Bá Nhâm, thì lão Thần cái quỷ quyệt đó đã chọn ngươi nhận huyết ngọc Thánh địa võ lâm Kim Đỉnh sơn. Ngươi đừng phản bác lời bổn Ma Thần vì đó là sự thật.
Ma Thần đổi giọng nghiêm khắc lạnh lùng.
- Hãy trao huyết ngọc cho bổn ma thần . Tiểu tử sẽ trở lại với Kim trang và chắc chắn sẽ là thiên hạ đệ nhất võ lâm.
- Hoá ra tôn giá cũng biết nhiều điều chứ. Tôn giá muốn Ngạo Thiên trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng không biết có nên tin vào lời của một ác ma nhân, người đã giết mẫu thân của mình.
Chàng buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Kim Ngạo Thiên chỉ có thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân một khi diệt được Ma Thần tôn giá mà thôi.
- Tiểu tử không thể nào làm được chuyện đó. Chỉ với ý nghĩ đó bổn Ma Thần đã có thể lấy mạng ngươi rồi.
- Ngạo Thiên thừa biết tôn giá rất muốn lấy mạng Ngạo Thiên, thậm chí còn muốn biến Ngạo Thiên thành "ma nhân". Nhưng tôn giá chưa thể làm được điều đó bởi trong tay Ngạo Thiên có huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.
Ma Thần dấn tới một bộ. Tứ đại Kim cang đồng loạt vận công, miệng niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Ma Thần không màng đến bốn vị Kim cang, những đại cao thủ của phật môn, mà vẫn chú tâm vào Kim Ngạo Thiên, nghiêm giọng nói:
- Tiểu tử...ngươi chỉ nói đúng một phần thôi. Trước đây ta là bổn Ma thần có ý tưởng đoạt huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn, rồi mới hành xử ngươi. Nhưng bây giờ bổn tọa có thể giết ngươi bất cứ lúc nào.
- Nếu ngươi bị bổn Ma Thần lấy mạng, thì đâu còn ai vào được Thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Lão Thần cái quỷ quyệt Cù Bá Nhâm không thể đội mồ sống lại để đi tìm người thứ hai.
Lời nói phân giải này của lão Ma Thần khiến Ngạo Thiên rùng mình. Mồ hôi bất giác tuôn ra ướt đẫm mặt chàng. Chàng nghĩ thầm.

- "Lão quỷ này gần như biết rõ mọi chuyện như những đường vân tay của lão vậy".
Ngạo Thiên nhìn lão Ma Thần trang trọng nói:
- Ngạo Thiên có cảm giác tôn giá cái gì cũng biết cả.
- Chẳng có cái gì trên thế gian này qua mặt được bổn tọa.
Ngạo Thiên nhướng mày, rồi từ tốn nói:
- Thế Ma Thần tôn giá biết gì về Ngạo Thiên nè?
Ma Thần im lặng không đáp lời chàng. Sự im lặng đó chứng tỏ lão cũng bối rối với câu hỏi quá bất ngờ của Ngạo Thiên.
Thấy lão im lặng không đáp lời mình, Ngạo Thiên đắc ý, mỉm cười nói:
- Tôn giá biết rất nhiều nhưng có một người tôn giá không biết, đó là Kim Ngạo Thiên. Tôn giá chẳng biết gì về Kim Ngạo Thiên, tất tôn giá chẳng biết gì cả.
- Có lẻ ngươi nói đúng.
Thốt ra câu nói này, Ma Thần dụng chất giọng nghe thật nhạt nhẽo. Lời nói đó đập vào thính nhĩ Kim Ngạo Thiên, bất giác khiến chàng rùng mình. Khi Ma Thần thốt ra câu nói đó, Ngạo Thiên suy đoán lão đã có quyết định rất trọng đại, mà quyết định đó chính là quyết định lấy mạng chàng.
Đôi sát nhãn của lão Ma Thần sáng lên như hai hòn than muốn toé lửa.
Sự thay đổi trong ánh mắt của lão Ma Thần cũng được bốn vị Tứ đại Kim cang phát hiện. Cả bốn người đồng loạt niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Tứ đại Kim cang vừa niệm phật hiệu, vừa chấp tay lên ngực. Thần sắc của bốn người trông thật trang trọng và quyết đoán.
Ma Thần bất ngờ ngữa mặt cười the thé. Tiếng cười của Ma Thần như tiếng ma tru quỷ khóc, nghe đến rợn cả người. Ma Thần bất ngờ cắt ngang tràng tiếu ngạo, nhìn lại Ngạo Thiên bằng hai luồng ma nhãn hừng hực. Chậm rãi nói:
- Kim Ngạo Thiên...cái tục danh Ngạo Thiên của ngươi chứng tỏ ngươi thích uống rượu mời hơn uống rượu phạt.
Ma thần vừa nói vừa vận chuyển công phu. Một màn huyết quang xuất hiện bao bọc lấy thân pháp gã. Cùng với sự xuất hiện của màn huyết quang đó, không gian như xáo động với những cơn gío hiu hiu trỗi lên.
Thấy Ma thần vận công, Ngạo Thiên căng thẳng cự kỳ. Chàng liếc mặt nhìn Tứ đại Kim cang.
Vẻ mặt bốn vị cao tăng Thiếu Lâm cũng cực kỳ căng thẳng.

Chính vẻ mặt căng thẳng của bốn vị Tứ đại Kim cang Thiếu Lâm tự khiến Ngạo Thiên phải lo lắng nghĩ thầm.
- "Không biết Tứ đại Kim cang, hộ tăng tam bảo có phải là đối thủ của ác ma nhân này không".
Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng thì nghe tiếng gõ đều đều của thiết ngư cất lên. Nghe tiếng gõ thiết ngư, Ngạo Thiên như trút ngay gánh nặng khỏi vai mình. Chàng cảm thấy phấn khích tột cùng khi nghe tiếng thiết ngư trỗi lên. Ngạo Thiên biết những âm thanh đều đặn đó do ai tạo ra, người đến chính là Tuệ Quang đại sư phương trượng Thiếu Lâm.
Nghe tiếng thiết ngư gõ đều, lão Ma Thần từ từ hóa giải ma công, chấp tay sau lưng với vẻ chờ đợi.
Tuệ Quang đại sư cầm thiết ngư, tay cầm dùi gõ đều đều. Tiến vào phật quang tịnh xá, vị cao tăng Thiếu Lâm tự dừng bước, ngưng gõ thiết ngư đối mặt với Ma Thần.
Hai người đối nhãn nhìn nhau.
Tuệ Quang đại sư đặt thiết ngư xuống trước mũi hài, chấp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Lão nạp và tôn giá lại gặp nhau.
Tuệ Quang đại sư nói dứt lời thì Ma Thần phá lên cười sằng sặc. Nghe
tiếng cười của Ma Thần, Ngạo Thiên cau mày, tỏ lộ vẻ bất nhẫn. Chàng nghĩ thầm.
- "Quỷ tha ma bắt lão đi...Lão có gì để mà cười. Ngày tàn của lão đã đến rồi".
Ma Thần bất ngờ cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Tuệ Quang đại sư trang trọng nói:
- Bổn Ma Thần tưởng đâu những người xuất gia đầu phật, đạo pháp cao minh như đại lão hòa thượng thì không bao giờ dùng đến tiểu kế của hạng tiểu nhân ngoài giang hồ. Hóa ra trong phật gia, ngay cả bật thánh tăng như Tuệ Quang cũng vẫn có tiểu tâm gian trá.
- A di đà phật.
Nghe Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu, Ma Thần khoát tay, nhạt nhẽo nói:
- Đừng có thốt ra những câu phật hiệu vô nghĩa với bổn Ma Thần nữa. Hãy cho bổn Ma Thần biết...bổn Ma thần nói có đúng không?
- A di đà phật...tôn giá nghĩ lão nạp man trá, lão nạp chấp nhận ý niệm đó của tôn giá.
Ma Thần hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Đại lão hòa thượng nói như thế hàm ý không thừa nhận thôi.

Ma Thần quay lại Ngạo Thiên.
- Tiểu tử...bổn Ma Thần cho ngươi biết...lão hòa thượng Tuệ Quang đã dùng ngươi như một con mồi để bẫy bổn Ma Thần đó. Ngươi hiểu ra điều đó chứ.
Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật...lão nạp luôn theo sau Kim thí chủ.
Quay ngoắt lại Tuệ Quang đại sư.
- Theo Kim Ngạo Thiện để rình rập chờ đợi bổn Ma Thần xuất hiện ư.
- A di đà phật...tôn giá đã gieo ác nghiệp quá nhiều và đang ngấm ngầm gieo rắc kiếp họa ma nhân, buộc lão nạp phải xuống Tung Sơn. Lời cảnh báo của tôn giá qua kiếm thủ Lý Phi Vân buộc lão nạp dụng đến hạ sách này.
Ma Thần cười khẩy rồi nói:
- Lão trọc các người quá tự thị xem chẳng còn ai sánh bằng rồi đó.
Ngạo Thiên nghe lão Ma Thần nói ra câu nói này liền lên tiếng.
- Hê...tôn giá đừng trách Tuệ Quang đại sư...chuyện này Ngạo Thiên cũng tự nguyên làm con mồi nhữ tôn giá kia mà. Nếu hôm nay tôn giá phải chịu kiếp họa diệt vong, thì nên trách bản thân mình. Tham vọng nhiều quá thường đem lại họa kiếp cho bản thân mình thôi.
Ngạo Thiên thốt dứt thì Ma Thần ngửa mặt cười khằng khặc. Lão vừa cười vừa nói:
- Tuệ quang hòa thượng...Kim tiểu tử các ngươi nghĩ rằng có thể tuyệt diệt được bổn tọa à. Thế thì lầm rồi đó.
Lão hừ nhạt một tiếng nhìn lại Tuệ Quang đại sư.
- Tuệ Quang đại lão hòa thượng, lâu lắm rồi bổn Ma Thần và lão chưa tái đấu với nhau. Không biết võ công phật gia của lão giờ tăng tiến như thế nào, nên bổn Ma Thần cũng rất muốn chiêm nhiệm.
- A di đà phật...lão nạp buộc phải đại khai sát giới mà ta không muốn chút nào. Nếu như tôn giá biết quay đầu nhìn lại....Tuệ Quang lão nạp sẳn lòng viên tịch.
Ma Thần hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Năm xưa bổn Ma Thần và lão bất phân thắng bại, hôm nay cũng phải định kẻ thắng người thua. Còn lão chết hay không chết cũng không can dự gì đến bổn Ma Thần.
Vừa nói Ma Thần vừa vận chuyển công phu. Một màn huyết quang bao bọc lấy thân pháp lão.
Phía đối diện, Tuệ Quang đại lão hoà thượng cũng đâu dám xem thường.
Người vận hoá nguyên cương, tạo ra một màn khí công hộ thể. Tay

chấp lại trước ngực, miệng niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Ma Thần rít giọng nói:
- Bổn Ma Thần căm ghét lũ trọc các ngươi.
Cùng với lời nói đó, Ma Thần phát động huyết chưởng bổ thẳng đến Tuệ Quang đại sư. Vừa phát động huyết chưởng, Ma Thần vừa nói:
- Lão hòa thượng chết đi.
Tuệ Quang đại sư không né tránh mà dụng Như Lai thần chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy đôi bóng huyết chưởng Ma Thần.
- Ầm...
Sau tiếng sấm động làm rung chuyển cả trời và đất, Tuệ Quang đại sư trượt hẳn về sau non một trượng, trong khi Ma Thần vẫn trụ nguyên một chỗ.
Đôi chân của Ma Thần chỉ hơi lún xuống đất độ nửa đế giày. Mặc dù Tuệ Quang đại sư đã dụng đến tuyệt học Như Lai thần chưởng, võ công tối thượng của phật môn, nhưng rõ ràng sau lần giao thủ, thì người rơi vào thế hạ phong chẳng ai khác chính là lão tăng phương trượng Thiếu Lâm tự.
Thấy tình trạng đó, Kim Ngạo Thiên không khỏi lo lắng cho Tuệ Quang đại sư. Ma Thần cất tiếng cười ngạo mạn, nghe buốt cả thính nhĩ. Tứ đại Kim cang đồng loạt lướt đến sau lưng Tuệ Quang đại sư. Năm người xếp thành hàng một chắp tay đồng niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Lão Ma Thần nhìn năm vị thánh tăng Thiếu Lâm tự, gằn giọng nói:
- Bọn trọc các ngươi còn có công phu gì hơn Như Lai thần chưởng?
Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu từ tốn nói:
- A di đà phật...chúng tăng Thiếu Lâm tự sẽ dụng đến Hợp nguyên La Hán chưởng công phu mà lão nạp đã dày công chế tạo và tu luyện cùng với Tứ đại Kim cang. Như tôn gía thắng được Hợp nguyên của lão xem như kiếp họa hôm nay là ý trời. Chư tăng Thiếu Lâm sẽ chấp nhận trở thành ma nhân của thí chủ.
- A di đà phật.
Nghe Tuệ Quang đại sư thốt ra câu nói này, Ngạo Thiên bất giác lo lắng
tột cùng. Làm sao chàng không lo lắng được khi cuộc giao đấu của các vị cao
tăng Thiếu Lâm hôm nay là cuộc đấu sinh tử liên quan đến sự an nguy của chúng sinh. Nếu như các vị cao tăng Thiếu Lâm thua thì ma đạo xem như đã làm chủ cõi nhân sinh này.
Chàng nhìn lão Ma thần nhủ thầm.

- "Lão sẽ thua...lão sẽ thua...ác không bao giờ thắng được thiện. Ác không bao giờ thắng được thiện".
Trong khi Ngạo Thiên khấn thầm như vậy thì Ma Thần gằn giọng nói:
- Một lời thách thức rất đúng tâm ý của bổn Ma Thần.
Ma Thần vừa nói vừa vận chuyển công phu ma công. Toàn thân lão như có một màn huyết quang đỏ rực bao phủ, cùng với luồng khí từ đỉnh đầu tỏa lên cao.
Phía đối diện, Tứ đại Kim cang đồng loạt vận công dồn vào Tuệ Quang
đại sư. Ngạo Thiên nhận ra thần sắc của năm người căng thẳng tột cùng.
Ma Thần chợt hú lên một tiếng. Tiếng hú của lão như tiếng ma tru quỷ khốc khiến Ngạo Thiên bần thần người. Tiếng hú của lão càng lúc càng lớn dần.Nghe tiếng hú của lão Ma Thần, thần thức Ngạo Thiên xúc động dữ dội.
Chàng những tưởng đầu mình sẽ vỡ tan bởi tiếng hú ma tru quỷ khốc kia.
Tuệ Quang đại sự liền phát động "Sư tử hống". Tiếng rống của sư tử trỗi lên, đan ngay vào tiếng hú ma quỷ của Ma thần. Nhờ có tiếng rống sư tử của Tuệ Quang đại sư mà Ngạo Thiên lấy lại thần thức của mình. Ma thần cắt ngang tiếng hú thì Tuệ Quang đại sư cũng ngưng thi triển thần công Sư tử hống.
Ma Thần rít giọng nói:
- Cũng đáng cho bổn Ma Thần khâm phục.
Lời còn đọng trên miệng gã thì từ thể pháp của Ma Thần, một chiếc bóng đỏ ối như khối máu của một ma nhân vụt lao thẳng đến năm vị cao tăng Thiếu Lâm tự.
Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Cùng với lời phật hiệu đó, vị phương trượng Thiếu Lâm phát tác hai đạo ngũ quang sáng ngời bổ thẳng vào chiếc bóng huyết nhân.
- Ầm...
Tiếng sấm động vọng vang trong không trung, thì lại có chiếc bóng thứ hai khởi phát từ thân ảnh Ma Thần lướt thẳng đến các vị cao tăng Thiếu Lâm.
Hai đạo ngũ sắc quang ngời ngời lại bổ vào nó.
- Ầm...
Chiếc bóng thủ vừa tan thì chiếc bóng thứ ba. Khoảng cách càng lúc càng thu ngắn lại dần. Mới đầu những chiếc bóng huyết nhân còn cách Tuệ Quang đại sư độ hai trượng, nhưng khoảng cách đó không

ngừng thu ngắn dần.
Cho đến khi chiết bóng huyết nhân thứ bảy thì nó gần như đã chụp thẳng đến Tuệ Quang đại sư trong khoảng cách đúng một tầm tay.
- Ầm...
Tuệ Quang đại sư, lẫn Tứ đại Kim cang đồng loạt ngã ngửa về sau.
Ngạo Thiên chỉ muốn nhảy đổng lên trước sự biến đó. Chàng than thầm.
- "Đúng là họa kiếp của ông trời mà".
Ý nghĩ đó còn đọng trong tâm thức chàng thì Ma thần bất ngờ thi triển khinh công thần kỳ lao vút đi như cánh chim đêm. Chẳng mấy chốc đã mất hẳn vào màn đêm.
Sự ra đi đột ngột của Ma Thần khiến Ngạo Thiên cùng phải sững sờ. Trong cuộc giao thủ vừa qua, rõ ràng lão chiếm thế thượng phong mà. Thế nhưng sao lão lại có thể bất ngờ bỏ đi như vậy. Chàng nhìn lại các vị cao tăng Thiếu Lâm, Tuệ Quang đại sư và Tứ đại Kim cang đang từ từ đứng lên. Trông mặt người nào cũng có vẻ rã rời, thần sắc nhợt nhạt.
Ngạo Thiên vội bước đến trước mặt vị cao tăng Thiếu Lâm.
- Đại sư...Đại sư có sao không?
Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Bần tăng không sao, chỉ cạn kiệt dương khí trong nội thể.
Buông một tiếng thở dài, Tuệ Quang đại sư nói:
- Vừa rồi thí chủ đã chứng kiến tận mắt cuộc giao thủ của bần tăng và Tứ đại Kim cang với lão Ma thần. Mặc dù lão nạp và chư tăng đã thắng nhưng thắng trong cái thua. Lão nạp nghĩ Ma Thần đã luyện thành Vô tướng thần pháp. Chỉ nay mai thôi, lão sẽ đạt tới cảnh giới tối thượng của Vô tướng thân pháp...sẽ chẳng còn ai khắc chế được.
Buông tiếng thở dài nữa, Tuệ Quang nhìn vào mắt Ngạo Thiên.
- Nếu Kim thí chủ không vào được Thánh địa Kim Đỉnh Sơn, để có thể
thu nạp được nguyên khí của Thánh địa thì chẳng còn ai....
Ngạo Thiên nói:
- Đại sư...vãn sinh sẽ vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
- A di đà phật...lão nạp và chư tăng đã làm hết sức mình nhưng cũng chỉ
có thể buộc Ma Thần phải tịnh công điều nguyên ma công nếu không muốn
tẩu hỏa nhập ma. Lão nạp và Tứ đại Kim cang sẽ quay lại Thiếu Lâm không

thể tiếp tục nối bước cùng thiếu hiệp.
- Lão nạp nói như thế để thí chủ hiểu. Tất cả những phần việc sau này
đều trông vào thí chủ. Nếu như Tữu quỷ Sử Quách kịp hồi phục, thoát ra khỏi độc khí ma công...lão nạp sẽ phái y đến phò trợ cho thiếu hiệp.
Ngạo Thiên miễn cưởng nói:
- Được đại sư giúp đở như thế này, vãn bối cảm kích nhiều lắm rồi. Đại sư và các vị cao tăng đã cạn kiệt chân ngươn qua cuộc đấu này...cần phải nghĩ ngơi, để phục hồi nguyên khí...nên đại sư và chư tăng không phải lo cho Ngạo Thiên...Ngạo Thiên tự lo cho mình được.
- A di đà phật...ai cũng có mạng có số cả...lão nạp mong Kim thiếu hiệp bảo trọng.
Ngạo Thiên ôm quyền.
- Đại sư bảo trọng.
Tuệ Quang và Tứ đại Kim cang đồng loạt niệm phật hiệu.
- A di đà phật...
Năm người nhìn Ngạo Thiên một lần nữa rồi lẳng lặng rời bước khỏi Phật quang tịnh xá.
Ngạo Thiên tiễn năm vị cao tăng Thiếu Lâm ra đến tận ngoài cổng, khi
những cao tăng đi rồi, chàng mới cảm thấy trơ trọi.
Chàng đứng suy gẫm một mình.
- Ta không thể chờ lâu hơn được. Dù muốn hay không muốn thì ta cũng đã được Cù lão huynh chọn việc đảm trách chức nghiệp của lão huynh rồi.
Chàng vừa nghĩ vừa chậm rãi bước đi. Nghĩ đến những ngày sắp tới, sao mà mờ mịt quá đối với chàng. Lầm lũi đi trên đường, Ngạo Thiên nghĩ đến những ngày sắp tới, nghĩ đến cái chết của mẫu thân và nghĩ đến Tiểu Ngọc. Nghĩ đến những điều đó Ngạo Thiên mới nhận ra sự nhỏ nhoi và bất lực của mình trong dòng chảy của võ lâm. Chàng như bị cuốn theo dòng chảy đó mà chẳng thể nào cưởng lại được.
Ngạo Thiên không biết rồi đây mình có thể vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn được hay không. Nếu như chàng không vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì sự kỳ vọng của mọi người vào Ngạo Thiên sẽ là vô dụng. Chàng
cũng chẳng thể nào biết được, nếu vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì sẽ được

những gì.
Nghĩ những ngày sắp tới, chàng chỉ biết lắc đầu với niềm vô vọng trỗi lên trong tầm thức. Huống chi để vào được Kim Đỉnh sơn Thánh địa, chàng còn phải tìm ra bí mật của khối huyết ngọc mà Cù Bá Nhâm đã trao cho chàng.
Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.
Tiếng vó ngựa rộn lên sau lưng chàng.
Ngạo Thiên dừng bước nép vào ven đường. Cỗ xe độc mã trờ tới dừng bên Ngạo Thiên. Rèm che vén lên, Ngạo Thiên những tưởng không tin được vào mắt mình.
Chàng làm sao tin được khi thấy người ngồi trong khoang xe cầm dây
cương là Dương Tiểu Ngọc.
Ngạo Thiên ngơ ngẩn nói:
- Tiểu Ngọc...phải Tiểu Ngọc không?
Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên. Hai cánh môi nàng điểm nụ cười mỉm.
- Ngạo Thiên có muốn đi cùng với Tiểu Ngọc không?
- Ngạo Thiên có nằm mơ cũng không dám nghĩ là Tiểu Ngọc.
- Thế thì đừng có nằm mơ nữa. Ngạo Thiên còn ddng đó nữa...hay sợ Tiểu Ngọc sẽ là ma nhân của Ma Thần?
Vừa nói Tiểu Ngọc vừa đưa tay cho Ngạo Thiên nắm lấy. Nàng như kéo
chàng lên khoang xe. Vừa chui vào khoang xe Tiểu Ngọc ôm chầm lấy Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên...Tiểu Ngọc nhớ Ngạo Thiên lắm...Nhớ Ngạo Thiên lắm.
Nàng vừa thốt ra câu nói đó vừa nấc nghẹn với hai dòng lệ trào ra khóe
mắt. Ngạo Thiên hơi một chút bối rối rồi ôm chầm lấy bờ vai nhỏ nhắn của Tiểu Ngọc. Vừa ôm Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên vừa nói:
- Ngạo Thiên những tưởng chẳng bao giờ có cơ hội gặp lại Tiểu Ngọc nữa.
Nàng ngẫn lên nhìn chàng.
Vòng tay nàng bá lấy cổ Ngạo Thiên kéo ghì xuống. Hai người áp mặt gần với nhau. Tiểu Ngọc nói:
- Tiểu Ngọc sẽ nói cho Ngạo Thiên tất cả....nói tất cả.
Nàng nói rồi liền áp chặt hai cánh môi mình vào môi Ngạo Thiên. Nụ hôn nàng trao cho Ngạo Thiên đúng là một nụ hôn nồng nhiệt và cháy bỏng nhất. Tiếp nhận nụ hôn của Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên những tưởng như tất cả nỗi nhớ nhung, và yêu thương của nàng đều dồn

cả vào để khi gặp lại sẽ dành riêng cho chàng mà thôi.
Vòng tay Tiểu Ngọc bá lấy cứng cổ Ngạo Thiên như thể không muốn rời xa chàng nữa.

HỒI THỨ MƯỜI BẢY
LƯỚI TÌNH LỒNG LỘNG

Ngạo Thiên vừa khơi bếp lửa, vừa thuật lại những gì mà Sử Quách lẫn Bội Giao nói với chàng về Tiểu Ngọc. Nàng ngồi bó gối lắng nghe Ngạo Thiên. Thỉnh thoảng Ngạo Thiên lại ngưng lời, nhìn Tiểu Ngọc. Đôi thu nhãn đen nhánh và tròn xoe của nàng như chìm vào một cõi vô hư nào đó.
Ngạo Thiên kể xong, buông tiếng thở dài nhìn Tiểu Ngọc. Chàng trầm giọng nói:
- Đúng là Ngạo Thiên đang giữ huyết ngọc Thánh địa võ lâm Kim Đỉnh sơn của lão Thần cái Cù Bá Nhâm.
Tiểu Ngọc nhìn chàng. Nàng ôn nhu hỏi Ngạo Thiên.
- Thế Ngạo Thiên có tin vào những lời nói của Sử Quách và Lâm cô nương không?
- Họ chẳng có gì để Ngạo Thiên tin...nhưng thân phận Sử Quách...
Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.Tiểu Ngọc mỉm cười, ôn nhu nói:
- Thân phận của Sử Quách là Tửu Quỷ. Một đại cao thủ của Thiếu lâm,
nên Ngạo Thiên buộc phải nghi ngờ Tiểu Ngọc.
Buông một tiếng thở ra, Ngạo Thiên lắc đầu nói:
- Có thể Sử Quách hiểu lầm Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc là người của Kim trang lại là người được mẫu thân tín cẩn nhất. Tiểu Ngọc với mẫu thân như bóng với hình. Cái chết của mẫu thân,Tiểu Ngọc chứng kiến tất cả...nên Ngạo Thiên đoan chắc, Tiểu Ngọc không phải là người như Sử Quách và Lâm Bội Giao nói.
Nàng cầm lấy que củi, khơi bếp lửa. Vừa khơi bếp lửa, Tiểu Ngọc vừa nói:
- Ngạo Thiên nhìn kỹ xem Tiểu Ngọc có giống Ma Thần không?
Chàng nhìn nàng.
Đóa hoa hàm tiếu lại nở trên hai cánh môi Tiểu Ngọc. Nụ hàm tiếu đó vụt tắt và thay vào là hai giọt lệ rịn ra khóe mắt, nàng buông tiếng thở

dài. Nghe tiếng thở ra của nàng, Ngạo Thiên hỏi.
- Tiểu Ngọc hẳn có chuyện gì muốn nói với Ngạo Thiên.
- Có rất nhiều điều Tiểu Ngọc muốn nói với Ngạo Thiên. Tiểu Ngọc biết Ngạo Thiên nghi ngờ Tiểu Ngọc. Nếu Tiểu Ngọc đứng ở cương vị Ngạo Thiên
cũng buộc phải nghi ngờ thôi. Đã rơi vào tay Ma Thần Tiểu Ngọc lại bình yên được sao?
Nàng gượng cười. Nhưng để cho dòng lệ tiếp tục chảy xuống vành môi
của mình. Khuôn mặt đẹp và xinh xắn của nàng trong thật vừa tội nghiệp vừa huyền bí.
- Ngạo Thiên còn nhớ những gì xảy ra trong băng thất không?
- Ngạo Thiên không bao giờ quên. Những gì xảy ra trong băng thất giữa
Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc đã trở thành dấu khắc trong tâm tưởng Ngạo Thiên.
Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng.
- Ngạo Thiên nói thật không?
Ngạo Thiên gật đầu.
- Ngạo Thiên không nói sai sự thật đâu. Ngạo Thiên đã gắn với Tiểu Ngọc bằng duyên phận. Không chỉ có những nguy hiểm cùng chia sẻ, mà còn gắn với nhau bằng thân xác. Như vậy thì làm sao Ngạo Thiên có thể quên được Tiểu Ngọc.
Nàng dựa vào người Ngạo Thiên nhỏ nhẻ nói:
- Nhưng nếu Tiểu Ngọc muốn Ngạo Thiên quên dấu khắc đó trong tâm
tưởng mình.
Chàng nhìn nàng.
- Sao Tiểu Ngọc muốn Ngạo Thiên quên. Hẳn có nguyên nhân gì chứ?
Nàng hơi nhóm người lên, quay lại đối diện với chàng. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Tiểu Ngọc ôn nhu nói:
- Đúng là bây giờ Tiểu Ngọc cần huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.
- Tiểu Ngọc tự thú nhận mình là người giống như Sử Quách và Lâm Bội
Giao nói.
Nàng im lặng không đáp lời Ngạo Thiên.
Chàng đặt tay lên vai nàng.

- Tiểu Ngọc...Hãy nói cho Ngạo Thiên biết...nàng có đúng như họ nói hay không?
Ngạo Thiên lắc đầu.
- Hãy nói cho Ngạo Thiên biết.
Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài, rồi gỡ tay Ngạo Thiên ra. Nàng cắn răng
trên vào môi dưới.
- Dưới suối vàng, phu nhân hẳn rất đau lòng.
Chàng thở dài.
- Nói như vậy, Tiểu Ngọc đã tự thú nhận mình là người của Ma Thần.
Nàng nhìn vào mắt Ngạo Thiên.
- Không chỉ là người của Ma Thần, mà chẳng bao lâu nữa, Tiểu Ngọc sẽ
là Ma nhân. Ma nhân là người như thế nào hẳn Ngạo Thiên đã biết.
Nàng nói rồi kéo ngoại y của mình trật xuống hai bờ vai, lộ chiếc yếm hồng nhạt.
Ngạo Thiên toan cản tay nàng, nhưng Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Ngạo Thiên cần phải biết sự thật để định đoạt quyết định của mình.
Nàng vừa nói vừa cởi nốt dây cột chiếc yếm, kéo nói trôi xuống bên dưới. Đôi gò bồng đảo như hai quả tuyết lê lộ ra đập vào mắt Ngạo Thiên.
Trên làn da trắng như bông bưởi của hai quả tuyết lê no tròn là dấu ấn
thủ nhàn nhạt.
Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài nhìn Ngạo Thiên nói:
- Ngạo Thiên hiểu rồi chứ. Đây là chứng tích của Độc ma Âu Dương Đình, hay Ma Thần.
- Âu Dương Đình.
Nàng cột lại chiếc yếm hồng, nhìn Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Thời hạn Độc ma Âu Dương Đình cho Tiểu Ngọc thu hồi huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn chỉ trong một con trăng. Nếu không có huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì...
Nàng nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt đượm buồn, một nỗi buồn mênh
mông.
Ngạo Thiên nói:
- Nàng sẽ biến thành ma nhân.
Tiểu Ngọc gật đầu.
- Giờ thì Ngạo Thiên đã biết vì sao Tiểu Ngọc được phóng thích để tìm đến với Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nắm tay nàng.
- Tiểu Ngọc tỷ...Ngạo Thiên hiểu tất cả rồi.
Hai dòng lệ lại rịn ra khóe mắt nàng. Nhìn hai dòng lệ của Tiểu Ngọc mà tim Ngạo Thiên quặn nhói.
Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Ngạo Thiên không để Tiểu Ngọc biến thành ma nhân đâu.
- Không muốn cũng không được.
Tiểu Ngọc thấm hai dòng lệ của mình, nhìn Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Ngạo Thiên...mục đích của Độc ma Âu Dương Đình và Ma Thần muốn đoạt lại Huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Nên dụng Tiểu Ngọc như một sự đổi chác của hai người đó. Nếu Tiểu Ngọc đem được huyết ngọc về cho họ thì...
- Ma Thần sẽ hóa giải ma công. Còn nếu sau một con trăng, thì Tiểu Ngọc phải nhận kiếp ma nhân trong kiếp người này.
Ngạo Thiên nắm tay Tiểu Ngọc.
- Tỷ tin vào hai gã ác ma nhân đó.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Không tin. Nhưng Tiểu Ngọc vẫn nhận lời họ. Vì sao Tiểu Ngọc nhận lời hai người đó, Ngạo Thiên có biết hay không?
- Phải chăng tỷ muốn gặp Ngạo Thiên.
- Nếu không nhận lời Độc ma Âu Dương Đình và Ma Thần làm sao Tiểu Ngọc gặp được Ngạo Thiên.
Nàng nép vào người chàng, ôn nhu nói tiếp:
- Tiểu Ngọc chỉ muốn gặp Ngạo Thiên một lần cuối. Một lần cuối gặp lại Ngạo Thiên để tìm lại những khoảnh khắc tuyệt vời mà Tiểu Ngọc đã cùng Ngạo Thiên trong biệt thất băng giá kia. Rồi Tiểu Ngọc sẽ ra đi.
Lời nói này của nàng khiến cho trái tim Ngạo Thiên đập loạn nhịp. Những tưởng đâu tim chàng muốn rơi ra khỏi lồng ngực. Chàng vung tay qua
vai Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc...
Nàng ngẩng mặt lên nhìn Ngạo Thiên. Đôi ngọc thủ trườn lên vòng lấy cổ chàng, Tiểu Ngọc nhỏ nhẻ nói:
- Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên còn một khoảng thời gian rất ngắn ở bên nhau. Ngạo Thiên hãy quên hết tất cả đi ...chỉ còn có Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên trên đời này thôi.
Nàng vừa nói vừa kéo Ngạo Thiên về phía mình. Hai cánh môi ướt át của nàng áp chặt vào môi Ngạo Thiên với tất cả cảm giác nồng nhiệt và tham lam.

Ngạo Thiên tiếp nhận nụ hôn của nàng cũng bằng tất cả sự nhiệt huyết
trỗi dậy trong tâm tưởng chàng. Lòng thương cảm cùng với dấu khắc giao tình hôm nào khắc tạo nên ngọn lửa tình âm ỷ trong tâm thức Ngạo Thiên.
Vòng tay Ngạo Thiên siết chặt lấy thân thể Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc chủ động cắt nụ hôn cuồng nhiệt của mình dành cho Ngạo Thiên, rồi nhỏ nhẻ nói:
- Tình yêu sao mơ hồ quá có đến thật nhẹ nhàng nhưng ra đi cũng rất
bất ngờ.
- Sau đêm nay, Tiểu Ngọc muốn Ngạo Thiên làm một chuyện.
- Tiểu Ngọc muốn Ngạo Thiên làm gì? Phải chăng Tiểu Ngọc muốn Ngạo Thiên trao huyết Ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
Nàng lắc đầu.
- Không...Ngạo Thiên phải giữ huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh Sơn và vào trong đó. Mối huyết thù của Kim trang, Ngạo Thiên còn mang nặng trên đôi vai mình mà Ngạo Thiên phải trả thù cho Lăng phu nhân.
- Thế Tiểu Ngọc muốn Ngạo Thiên làm gì?
Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng, gượng điểm nụ cười mỉm, rồi từ tốn nói:
- Tiểu Ngọc lại kéo Ngạo Thiên vào những chuyện của ngày mai rồi.
Nàng lắc đầu.
- Chúng ta hãy tạm quên hết cả đi. Không nhắc đến những chuyện ngày mai. Cái gì đến thì nó phải đến. Cho dù Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên có muốn ngăn lại cũng không được. Thôi thì hãy quên tất cả những phiền lụy trên cỏi đời này.
Nàng nói rồi hơi ngửa người về sau, vòng tay quấn quanh cổ chàng.
Nàng phá lên cười khanh khách vừa cười Tiểu Ngọc vừa nói:
- Xem mặt Ngạo Thiên kìa, sao cứ xu ra như vậy. Gặp lại Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên không được vui à. Hay Ngạo Thiên gặp Tiểu Ngọc mà lại nhớ đến
Lâm Bội Giao.
Nàng lắc đầu, nũng nịu nói:
- Tiểu Ngọc không chịu như vậy đâu.
- Ngạo Thiên chỉ nghĩ đến chuyện ngày mai thôi.
Nàng nhướng mày, mở to đôi thu nhãn hết cỡ.
Đôi mắt tròn đen láy của nàng như hai hòn huyền ngọc phản chiếu ánh lữa trông thật đẹp và quyến rũ, Tiểu Ngọc chớp mắt nói:

- Tiểu Ngọc đã nói rồi...Ngạo Thiên đừng nghĩ đến những chuyện sắp đến nữa. Cái gì đến nhứt định sẽ đến, không có gì phải nghĩ đến nó. Chúng ta sẽ sống với nhau thật trọn vẹn, thật cuồng nhiệt trong đêm nay.
Ngạo Thiên nhìn nàng.
Tiểu Ngọc chau mày.
- Xem kìa...Ngạo Thiên không chìu theo Tiểu Ngọc à. Hay con ong đã biết đường đi lối về nên không còn mặn tình như hôm nào nữa.
Nàng lắc đầu.
- Ngạo Thiên...chàng đừng làm Tiểu Ngọc đau lòng và thất vọng đó.
Bấy nhiêu lời nói đó của Tiểu Ngọc đủ cho Ngạo Thiên biết nàng đang muốn chuyện gì xảy ra giữa hai người trong đêm nay. Nếu trước đây trong băng thất, vì cái lạnh gay buốt và tình trạng lõa thân của hai người, làm nên cái nền khơi gợi tình yêu trong họ. Làm ra tấu khúc giao tình của hai người thì đêm nay, họ đã đến với nhau không phải một hoàn cảnh nào tác động, mà đến bằng sự tự nguyện dâng hiến và tiếp nhận.
Họ đến với nhau bằng sự chủ động và chẳng có hoàn cảnh nào buộc họ
phải rơi vào võng lưới hoang tình.
Nếu Ngạo Thiên hiểu rằng mình đang nằm gọn trong võng lưới tình hoang dục của Tiểu Ngọc, có lẽ cũng an phận chấp nhận võng lưới tình đó. Huống chi Ngạo Thiên làm sao nhận được sự thương cảm đối với nàng nếu không muốn nói là sự tôn thờ tình yêu dành cho Dương Tiểu Ngọc.
Những đắn đo, những suy tư về Tiểu Ngọc đều tan biến trong tâm thức
chàng thay vào đó là tình yêu mà Ngạo Thiên muốn dâng tất cả dành nàng.
Trong võng lưới hoang tình mà Tiểu Ngọc giăng ra, nàng muốn Ngạo Thiên quên tất cả. Chỉ còn đọng lại một điều duy nhất trong tâm thức, đó là thể xác đang gọi mời của nàng. Một sự dâng hiến có mục đch mà Ngạo Thiên phải tiếp nhận. Một sự dâng hiến mời mọc mà không một nam nhân nào có thể từ chối. Tất cả mọi nam nhân tồn sinh trên cỏi đời này, nếu rơi vào tình trạng như Kim Ngạo Thiên, thì cho dù có trái tim bằng đá, có khối óc minh mẩn cũng bị võng tình hoang dục thiên la địa võng của nàng che kín tầm mắt và suy tưởng.Tiểu Ngọc đủ biết và đủ bản lĩnh để khiến trái tim Ngạo Thiên mềm nhủn ra, và khối óc teo hẳn lại trong lữa dục do nàng tạo ra.
Nàng đúng là một kỷ nữ đa tình, một nữ nhân biết chinh phục trái tim

của nam nhân. Ngạo Thiên trong lưới hoang tình của nàng chẳng khác nào một con rối theo sự sai khiến của nàng.
Anh hùng còn khó qua ải mỹ nhân, huống chi Ngạo Thiên chưa phải là anh hùng. Đã không phải là anh hùng mà còn là hình nhân ngụp lặn trong võng lưới hoang tình đó.
Nàng sẽ buột chàng vào mình, để không còn nghĩ đến thực tại. Không như lần giao tình trong băng thất, Ngạo Thiên còn bị chi phối bởi hoàn cảnh. Ở đây chỉ có hai người, chung quanh họ là không gian tĩnh lặng chỉ có tiếng lữa reo tí tách như tấu khúc đệm thêm vào khúc tình ca đầy nhục dục. Một khúc tình ca reo vui khi Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc tự cởi bỏ tất cả những vướng bận của trang phục lẫn những phiền muộn của tâm tưởng để đến với nhau.
Trong khung cảnh nên thơ, trong mắt Ngạo Thiên, nàng không còn là một mỹ nữ tầm thường, mà trở thành một thánh nữ đang cầm giữ trái tim của chàng.
Một thánh nữ với tất cả những ý tưởng mà một kẻ say tình nghĩ đến. Ngạo Thiên ngắm nhìn tấm thân trắng như ngọc của nàng những tưởng muốn nuốt nó vào đôi con ngươi chàng. Tất cả đọng trong chàng một ý niệm
duy nhất đó là tình yêu. Cùng với ý niệm đó chàng dán vào người thân thể nàng.
Thân thể nàng như một lượn sóng nhấp nhô cuốn chàng đi theo dòng
chảy hoang dục. Những cảm xúc nhẹ nhàng thắm đượm dấu khắc tình yêu và sẽ mãi mãi tồn đọng trong tâm thức Ngạo Thiên. Vĩnh viễn sẽ theo đuổi chàng trong kiếp này.
Cảm giác nhẹ nhàng kia trôi mãi, trôi mãi theo những tiếng rên khe khẽ của Tiểu Ngọc cho đến khi có sự bùng nổ thì nó trở thành trận cuồng phong trong cõi dục tình.
Tất cả gần như ngưng đọng, chỉ còn nghe tiếng lửa reo tí tách cùng hơi thở dồn dập và nóng hổi của hai người tặng cho nhau.
Ngạo Thiên áp mặt vào mặt nàng.
- Tiểu Ngọc...Ngạo Thiên...yêu nàng.
Vòng tay quấn chặt lấy lưng Ngạo Thiên, bấu những ngón tay để lại dấu ấn trên người chàng, nàng cũng nhỏ nhẹ nói:
- Ngạo Thiên thiếp yêu chàng.
Những lời nói đó đúng ra thật là thừa trong tình cảnh của hai người, nhưng họ phải nói.
Bởi đối với Ngạo Thiên lúc này tất cả những gì nàng cho vay chưa đủ mà còn phải biểu lộ bằng chính lời nói giao cảm, mặc dù nàng biết

đó là lời nói thừa.
Ngạo Thiên vồn vả trên thân thể tuyệt mỹ của nàng. Chàng nhỏ nhẹ nói:
- Ngạo Thiên sẽ không để nàng trở thành ma nhân đâu...Ngạo Thiên sẽ đưa huyết ngọc Thánh địa võ lâm cho nàng để đổi lấy sự sống trọn kiếp này.
Nàng không trả lời Ngạo Thiên mà kéo lưng chàng dúi vào người mình hơn. Tiểu Ngọc niểng đầu như thể muốn né tránh ánh mắt của Ngạo Thiên nhưng thật ra nàng chỉ muốn dấu nụ cười mỉm vừa hé nở trên môi mà thôi. Nàng biết, mình đang là người chiến thắng trong cuộc tình này. Nàng sẽ là chủ nhân của Ngạo Thiên, cho dù chàng có phát hiện ra nàng là Mỹ diện đường lang.
Làm sao Ngạo Thiên có thể đọc được những ý niệm trong đầu nàng. Bởi chàng đã là kẻ mù mắt nếu không muốn nói là người đần độn trong võng
tình hoan dục. Chàng tự biến thành kẻ nô tình mà không biết. Làm gì mà biết được khi đã tự mình tự nguyện, nếu thoát ra được e rằng chỉ còn là một cái xác rệu rã.
Nhìn Ngạo Thiên đã ngủ say, Tiểu Ngọc nhẹ bước rời gian thảo xá. Nàng chẳng đi đâu xa mà chỉ đến táng cây đại thụ gần đó.
Đứng dưới táng cây đại thụ, nàng như thể chờ đợi người nào đó.
Độc ma Âu Dương Đình từ sau táng cây bước ra.
Tiểu Ngọc bước tới ôm quyền thành kính xá Âu Dương Đình.
- Tiểu Ngọc tham bái Âu Dương chủ nhân.
- Nàng đã làm được rồi chứ?
- Ngạo Thiên giờ đã ở trong tay Tiểu Ngọc. Y đã sẳn sàng trao lại huyết ngọc Thách địa Kim Đỉnh sơn.
Độc ma Âu Dương Đình ve cằm, mỉm cười.
- Nàng hành sự rất tốt. Đừng để xảy ra sai lầm như lần trước. Nếu như
lần này thất bại, thì sẽ giết luôn Kim Ngạo Thiên.
Tiểu Ngọc lưỡng lự nói:
- Chủ nhân...có thể tha mạng cho y được không. Tiểu Ngọc nhận ra y cũng là con người vô hại.
Đôi chân mày của Độc ma Âu Dương Đình thoạt nhíu lại, nhưng rồi lại cười mỉm.
Lão nhìn Tiểu Ngọc từ tốn nói:
- Cho dù nàng có là Mỹ diện đường lang, cho dù có thuần phục bổn nhân thì nàng vẫn là nữ nhi yếu đuối. Bổn tọa hiểu vì sao nàng xin tha mạng cho Kim Ngạo Thiên...dù sao thì gã tiểu tử đó cũng đã gieo

vào nàng chữ tình.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Tiểu Ngọc không bao giờ nghĩ đến chữ tình. Nhưng nếu Tiểu Ngọc xin cho Ngạo Thiên được sống bởi vì thấy gã vô nghĩa và yếu đuối. Một người như Ngạo Thiên thì không thể làm gì được.
- Rồi đây y sẽ trở thành một xác chết biết thở, sống với hoài niệm mãi với tình yêu.
Độc ma mỉm cười nhìn nàng.
- Nàng đoán chắc chứ?
Tiểu Ngọc khẳng khái gật đầu.
- Y sẽ không bao giờ thoát khỏi lưới tình.
- Ta tin nàng. Nhưng chỉ sợ Ma thần không chuẩn y lời thỉnh cầu của nàng thôi. Thôi được, bổn nhân sẽ cố gắng thỉnh cầu Ma Thần, nhưng trước hết nàng phải lập công lớn.
- Tiểu Ngọc sẽ làm hết sức mình.
Độc ma cười khẩy rồi nói:
- Nếu bổn tọa là Kim Ngạo Thiên, chẳng biết nàng có đối xử với bổn tọa
giống như gã không.
Tiểu Ngọc lắc đầu. Nàng toan quỳ xuống nhưng Âu Dương Đình đã kịp
cản nàng lại.
Y nói:
- Nàng đừng quá sợ hãi bổn nhân như vậy.
- Tiểu Ngọc không dám xem thường chủ nhân và càng không dám xúc
phạm người.
Độc ma cười khẩy rồi nói:
- Dù sao thì gã tiểu tử Kim Ngạo Thiên cũng may mắn hơn những gã nam nhân khác, y có được những tiêu khiển thú vị nhất trên đời này.
Độc ma Âu Dương Đình đặt tay lên vai Tiểu Ngọc.
- Hãy làm trọn chức phận của nàng.
- Tiểu Ngọc sẽ cố gắng không để chủ nhân thất vọng.
Âu Dương Đình khẽ gật đầu, nắn nót đôi bờ vai Tiểu Ngọc. Lão vừa nắn
bờ vai Tiểu Ngọc vừa nói:
- Tiểu Ngọc đúng là trang mỹ nữ có sắc đẹp mê hồn đối với nam nhân.
Bổn nhân nghĩ một ngày nào đó bổn nhân cũng có thể sẽ rơi vào lưới tình của nàng.

Tiểu Ngọc cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình. Nàng lí nhí nói:
- Nếu chủ nhân lịnh, Tiểu Ngọc sẽ hầu hạ người.
Độc ma cười khẩy. Y nhìn Tiểu Ngọc nói:
- Ta muốn nàng tự nguyện thì có lẽ sẽ tốt hơn.
Lão vừa nói vừa vuốt đôi tay theo bên hông Tiểu Ngọc. Cái vuốt tay của Âu Dương Đình không có gì mơn trớn nhưng lại khiến toàn thân Tiểu Ngọc nổi đầy gai ốc li ti.
Nàng không phản khán lại hành động của Độc Ma mà chỉ nhắm mắt, tiếp nhận hành động đó.
Đôi tay của Độc Ma Âu Dương Đình dừng lại bên tiểu yêu của Tiểu Ngọc...Đôi thủ nhãn đầy uy quang chằm chằm nhìn vào mặt nàng.
Độc ma khẻ gật đầu.
- Nàng đẹp lắm, nhưng bổn tọa không quên nàng là "Mỹ diện đường lang".
Độc ma rút tay lại, lấy túi phấn trong ống tay áo đặt vào tay Dương Tiểu Ngọc.
Đón lấy túi phấn, Tiểu Ngọc rối rít nói:
- Đa tạ chủ nhân đã ưu ái.
- Ta không muốn nàng thất bại lần này. Ma Thần cũng không muốn.
- Tiểu Ngọc biết.
Âu Dương Đình gật đầu.
- Lúc nào ta cũng ở bên nàng.
Độc ma Âu Dương Đình nói rồi, quay bước đi thẳng vào bóng tối. Bóng tối nuốt chửng ngay lấy nhân dạng của lão.
Khi Độc ma Âu Dương Đình bỏ đi rồi, lúc ấy Tiểu Ngọc mới buông một tiếng thở phào.
Sau tiếng thở ra đó, theo một bản năng vô thức, nàng vội vã mở túi gấm, rồi đưa lên mũi vào ngửi.
Tấm thân nàng phấn khích hẳn lên khi tiếp nhận Di thập tán. Trong sự phấn khích đó, Dương Tiểu Ngọc nghe bước chân sau lưng mình. Nàng vội cất ngay túi phấn vào trong thắt lưng, quay lại. Vừa quay lại Tiểu Ngọc vừa nói:
- Ngạo Thiên à?
Nàng hơi sững sờ khi nhận ra không phải Ngạo Thiên. Đập vào mắt nàng là một nữ lang vận bạch y trắng toát, lại che mặt bằng một chiếc rèm lụa. Tiểu Ngọc cao mày.
- Che mặt tất cô nương không muốn ta nhận ra chân diện của mình.
- Nhưng Tiểu Ngọc đã có thể đoán ra nàng là ai.
- Bổn cô nương không muốn Dương cô nương thấy mặt thôi. Nhưng cũng thừa biết Dương cô nương có thể đoán ra Lâm Bội Giao này.

- Đã biết Tiểu Ngọc nhận ra tục danh của mình, sao nàng còn che mặt làm gì.
- Bội Giao thích như vậy. Mỗi người đều có sở thích riêng, chẳng ai giống ai cả.
Tiểu Ngọc cười mỉm chấp tay sau lưng rồi từ tốn nói:
- Nàng đến tìm Tiểu Ngọc với mục đích gì.
Bội Giao buông giọng.
- Bội Giao muốn Dương cô nương tránh xa Ngạo Thiên.
Đôi chân mày Tiểu Ngọc nhíu lại.
- Tránh xa Ngạo Thiên.
Bội Giao gật đầu.
- Đúng...
- Tại sao Tiểu Ngọc lại tránh xa Ngạo Thiên.
- Bởi ta biết mục đích của Tiểu Ngọc cô nương.
Tiểu Ngọc cười khẩy, rồi nói:
- Nàng nói thử xem, mục đích của ta là gì nào.
- Tiểu Ngọc cô nương chỉ muốn lấy huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn
hiện ở trong tay Ngạo Thiên.
Tiểu Ngọc gật đầu:
- Rất đúng! Nếu Ngạo Thiên là nàng thì hẳn thú vị lắm. Rất tiếc Kim Ngạo Thiên không phải là Lâm Bội Giao. Nàng biết không...Ngạo Thiên đã quyết định trao huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh Sơn cho Tiểu Ngọc đó. Có lẽ chỉ nay mai thôi, huyết ngọc Kim Đỉnh Sơn thuộc về Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc mỉm cười, từ tốn nói tiếp:
- Tiểu Ngọc đã nghe được Ngạo Thiên nói nhiều về nàng và còn nói Bội Giao đã thố lộ cho Ngạo Thiên biết thân phận của Tiểu Ngọc là Mỹ diện đường lang...thậm chí nàng và Sử Quách còn nói cho Ngạo Thiên biết cả mục đích của Tiểu Ngọc nữa...nhưng ta tiếc cho Ngạo Thiên lại không tin tất cả những lời của nàng và Sữ Quách.
Nói dứt câu Tiểu Ngọc nhún vai mỉm cười.
Nàng vừa cười vừa nói:
- Bội Giao cô nương biết vì sao Ngạo Thiên không tin lời của cô nương
và Sử Quách không?
- Tiểu cô nương có thể cho ta biết không?
- Tất nhiên rồi. Tiểu Ngọc rất sẳn lòng nói cho Bội Giao tiểu thư biết.
- Vì sao Ngạo Thiên không tin lời Tiểu thư và Sử Quách công tử, bởi vì

Ngạo Thiên yêu Dương Tiểu Ngọc đó.
Nghe Tiểu Ngọc thốt lên lời này không biết Bội Giao cô nương sẽ nghĩ sao về Kim Ngạo Thiên. Hẳn tiểu thư chắc giận Ngạo Thiên lắm phải không.
- Tại sao Bội Giao phải giận Ngạo Thiên khi biết huynh ấy yêu Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp.
- Đừng giả vờ đánh lừa mình nữa. Đừng quên Tiểu Ngọc và Tiểu thư cùng phận nhi nữ như nhau. Đã cùng phận nhi nữ như nhau tất Tiểu Ngọc có thể đọc được và hiểu được ý nghĩ của Lâm tiểu thư. Ta biết nàng yêu Kim Ngạo Thiên. Phải chăng vì tình yêu đó mà nàng không muốn Tiểu Ngọc ở bên Kim Ngạo Thiên cũng chỉ vì hờn ghen thôi. Đã là nhi nữ thì ai mà lại không ích kỷ, ghen hờn. Khi mình yêu người ta mà không được đáp tình...càng ghen hờn hơn nữa.
Bội Giao buông tiếng thở dài rồi nói:
- Dương cô nương...ai cũng có duyên phận riêng của mình cả. Bội Giao không phải ghen hờn mà muốn Tiểu Ngọc rời xa Kim Ngạo Thiên. Ta muốn nàng rời xa Kim Ngạo Thiên bởi đã biết nàng chẳng yêu gì NgạoThiên cả mà chỉ chăng bẫy tình để đạt được mục đích đoạt huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Ngạo Thiên thì lầm tưởng...
Tiểu Ngọc khoát tay.
- Ngạo Thiên chẳng phải lầm tưởng gì cả đâu...mà tự nguyện chui vào lưới tình của Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc nhìn Bội Giao, mỉm cười nói tiếp.
- Bây giờ Tiểu Ngọc có chìu theo ý của nàng rời Ngạo Thiên đi thì e rằng Ngạo Thiên cũng chẳng bao giờ rời khỏi Tiểu Ngọc. Bởi giờ đây y đang lặn ngụp trong niềm đam mê dục tình của Tiểu Ngọc. Mặc dù Tiểu Ngọc giăng bẫy Ngạo Thiên nhưng cũng phải thừa nhận y là người cũng lý thú đó.
- Tiểu cô nương nên nghĩ đến mối thâm tình mà Lăng phu nhân đã đối với cô nương. Đừng sử dụng tình yêu như một thứ binh khí tàn nhẫn và vô tâm. Dụng tình yêu như một thứ binh khí tàn nhẫn và vô tâm để đạt được mục đích của mình, có ngày cô nương phải chuốc lấy sự hối hận nhưng khi
hối hận thì cũng đã muộn rồi.
Tiểu Ngọc cau mày. Nàng gắt giọng nói.
- Đừng đem những lời giáo điều đó ra huấn thị Dương Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc khuyên Lâm cô nương nên tránh xa Ngạo Thiên thì đúng hơn. Đối với Ngạo Thiên, Lâm tiểu thư chỉ là con người thừa, có

cũng được, không có cũng không sao. Nhưng với Tiểu Ngọc thì khác...cuộc đời Ngạo Thiên không
thể thiếu được.
Nói dứt câu, Tiểu Ngọc hừ nhạt một tiếng, rồi nghiêm giọng nói:
- Lâm Bội Giao cô nương tránh xa Kim Ngạo Thiên, may ra Tiểu Ngọc còn suy nghĩ để tạo cho Ngạo Thiên một sinh lộ. Bằng như không chìu theo ý của Tiểu Ngọc...cô nương sớm hối tiếc đấy. Bội Giao cau mày nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngọc.
- Bội Giao không để Ngạo Thiên rơi vào sự u mê trong bẩy tình của nàng đâu.
Tiểu Ngọc cười khảy rồi nói:
- Bội Giao tiểu thư sẽ làm gì để Ngạo Thiên thoát ra khỏi sự u mê bởi võng tình của bổn cô nương.
- Tiểu Ngọc đừng bức ép Bội Giao. Nếu như Bội Giao không nghĩ cô nương là người của Kim trang. Thì Bội Giao cô nương sẽ giết Tiểu Ngọc chứ gì?
Bội Giao gằn giọng nói:
- Đúng...hạng ma nữ dâm tà như nàng cũng không nên để tồn tại trên đời này.
Chân diện Tiểu Ngọc sa sầm khi nghe lời nói này của Bội Giao. Nàng gay gắt nói:
- Hóa ra Bội Giao tiểu thư cũng có ý định giết Dương Tiểu Ngọc. Bội Giao Tiểu Thư có thể làm được điều đó đó. Lời còn đọng trên miệng Tiểu Ngọc thì nàng cũng bất ngờ phát động chiêu công...chỉ một cái lắc vai. Tiểu Ngọc vụt lướt đến Bội Giao.
Ngọn thủ của nàng dựng lên vổ thẳng tới Lâm Bội Giao hai đạo nhu kình phách không chưởng. Vừa phát động chưởng công, Dương Tiểu Ngọc vừa nói:
- Có bản lĩnh thì hãy đỡ chưởng kình của Tiểu Ngọc.
Không cần Tiểu Ngọc phải thốt ra câu nói đó, Lâm Bội Giao không hể tránh né mà dựng ngọc chưởng đón thẳng, đở thẳng vào hai đạo nhu kình của đối phương.
- Ầm...
Bội Giao thối lại một bộ, trong khi Dương Tiểu Ngọc thì bật ngược lại chổ cũ. Chân diện nàng lộ vẻ sững sờ trước uy lực vô biên của Lâm Bội Giao.
Tiểu Ngọc chau mày, tức giận nói:
- Xem ra tiểu thư cũng có bản lĩnh. Tiểu Ngọc hoàn toàn bất ngờ đó.
- Tiểu Ngọc có gì bất ngờ nào.
- Một trang tiểu thư khuê các của huyện lệnh Hàm Dương, đúng ra là

lá
ngọc cành vàng, liễu yếu đào tơ. Lại có võ công cao minh như vậy khiến Tiểu Ngọc cũng phải bất ngờ.
- Bội Giao khác với những tiểu thư lá ngọc cành vàng.
- Tiểu Ngọc chỉ lầm lẫn thôi, nhưng không ngại Lâm Bội Giao đâu. Chúng ta vẫn có thể đấu với nhau trăm hiệp kia mà.
Tiểu Ngọc vừa nói vừa lướt đến Bội Giao.
Thấy Tiểu Ngọc lướt đến mình, Bội Giao cau mày nói:
- Một chưởng vừa rồi không đủ để Dương cô nương sáng mắt ra à?
Tiểu Ngọc hừ nhạt.
- Bổn cô nương còn chưa thi thố hết bản lĩnh cũa mình.
Nàng vừa nói vừa vươn trảo thôi vào vùng thượng đẳng của Bội Giao. Bội Giao vung hữu thủ gạt trảo công của Tiểu Ngọc.
- Chát...
Bị gạt trảo ttcông nhưng Tiểu Ngọc nhếch môi mỉm cười. Vừa cười nàng vừa đánh dứ tới một chưởng công vào mặt Bội Giao.
Bội Giao cũng vung chưởng đón thẳng đở thẳng.
Khi chưởng ảnh của Tiểu Ngọc gần chạm vào ngọc thủ của Bội Giao, thì
bất ngờ rút lại. Nàng điểm nhẹ cước pháp, thân ảnh của nàng vụt lên cao hai trượng, mũi hài xuất hiện hai ngọn lưỡi kiếm, liên thủ công thẳng vào Bội Giao với những thế cước thần kỳ.
Tiểu Ngọc vừa công vừa nói:
- Đây mới là sở học độc môn của Đường lang.
Đúng như lời Tiểu Ngọc nói, đôi cước pháp có hai ngọn liểu kiếm chẳng khác nào hai cách tay bọ ngựa, nhoáng nhoáng tới công kích Lâm Bội Giao.
Cước pháp liên hoàn, biến hoá của nàng đặt ngay Bội Giao vào thế hạ
phong. Nàng không ngừng thối bộ để né tránh những tuyệt cước liên hoàn của đối phương.
Thấy Bội Giao không ngừng thối bộ, Tiểu Ngọc đắc ý càng gia tăng cước pháp, tạo thành những sát chiêu công kích đối phương. Nàng vừa phát tác chiêu công vừa nói:
- Quỷ nữ không thắng được bổn cô nương đâu.
Câu nói đầy vẻ đắc ý của nàng vừa thốt ra thì nhận ngay lấy một sự bất
ngờ. Từ thế hạ phong, bất thình lình Bội Giao phát xuất ra một mảnh lụa như một con giao long uốn khúc, quấn ngay lấy đôi cước pháp của Tiểu Ngọc.

Sự biến đó quá bất ngờ khi Tiểu Ngọc không kịp phản ứng tránh né, mà nhanh chóng rơi ngay vào tình huống bị động trở lại. Nàng muốn thoát về sau nhưng đã quá muộn, không thể thực hiện được điều đó bởi đôi chân đã bị mảnh lụa quấn chặt lấy rồi.
Bội Giao nghiêm giọng nói:
- A là kẻ thắng.
Nàng vừa nói vừa giật mạnh một cái. Mảnh lụa quẳng Tiểu Ngọc quay tròn như chiếc bông vụ, bắn đi như một chiếc lá khô.
Tiểu Ngọc muốn thi triển khinh công để gượng trụ lại nhưng hoàn toàn bất lực. Nàng những tưởng đâu mình sẽ rơi xuống đất như một trái chín rụng khỏi cành, nhưng Ngạo Thiên với thân pháp tuyệt kỳ Quỷ bộ vô tướng đã lướt đến đở lấy Tiểu Ngọc.
Ngạo Thiên đặt Tiểu Ngọc xuống đất nhìn Bội Giao. Mặc dù Bội Giao đã che mặt bằng chiếc rèm lụa nhưng Ngạo Thiên cũng nhận ra ánh mắt của nàng.
Chàng gắt giọng nói:
- Bội Giao...sao lại muốn hại Tiểu Ngọc.
- Huynh phải tránh xa người đó.
- Tiểu Ngọc là người của Kim trang...sao tiểu ca lại tránh xa chứ.
- Tiểu ca phải nghe lời muội.
Ngạo Thiên gắt giọng nói:
- Tiểu ca không nghe lời của Bội Giao đâu. Nàng hãy đi đi...
Bội Giao đau đớn.
- Tiểu ca...
Ngạo Thiên khoát tay.
- Sử Quách đang chờ nàng đó. Nàng nên quan tâm đến Sử Quách hơn là quan tâm đến ta.
- Tại sao muội lại phải quan tâm đến Sử Quách.
- Còn hỏi Ngạo Thiên câu hỏi thừa đó nữa, hãy đi tìm Sử Quách mà hỏi. Sử Quách cần nàng hơn Ngạo Thiên cần nàng.
Bội Giao cau mày.
- Tiểu ca sẽ hối hận.
- Ngạo Thiên có hối hận hay không là quyền của Ngạo Thiên, là số phận
của Ngạo Thiên...Bội Giao không cần phải quan tâm đến.
Bội Giao đã bật ra tiếng cười miễn cưỡng và đau khổ. Nàng nghiêm giọng sau tiếng cười đó, nói với Ngạo Thiên.
- Cái tên Ngạo Thiên, e rằng được đặt sai một con người. Kim Ngạo Thiên chẳng còn là Kim Ngạo Thiên nữa. Nàng nói rồi, quay bước thi triển khinh công băng mình đi.

Ngạo Thiên nhìn theo Bội Giao cho đến khi nàng mất dạng. Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Nàng có sao không?
Tiểu Ngọc ôm lấy thắt lưng Ngạo Thiên nép vào người chàng. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Nếu không có Ngạo Thiên, Tiểu Ngọc đã bị trọng thương bởi tuyệt học võ công của Lâm Bội giao.
- Tiểu Ngọc đừng trách Lâm Bội Giao.
Tiểu Ngọc lắc đầu nói:
- Tiểu Ngọc không trách Bội Giao. Mà chỉ muốn một điều.
- Nàng muốn gì.
Nàng nhìn vào mắt Ngạo Thiên.
- Chàng tránh xa Bội Giao. Bởi vì Bội Giao chỉ muốn đoạt huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn mà có thể làm càn hại Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc...Bội Giao sẽ chẳng được gì cả...bởi Ngạo Thiên sẽ trao huyết ngọc đó cho Tiểu Ngọc.
Nàng nhìn chàng.
- Ngạo Thiên...huyết ngọc Kim Đỉnh sơn là chiếc chìa khóa duy nhất có thể giúp Ngạo Thiên thanh toán huyết hận với Ma Thần.
Ngạo Thiên vòng tay qua tiểu yêu Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc...nàng không nhớ lời nói của mẫu thân trước khi mất à?
Tiểu Ngọc cắn răng trên vào môi dưới, nép vào ngực Ngạo Thiên.
- Bá mẫu muốn Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc đừng bao giờ nghĩ đến việc trả thù mà tìm chốn mai đanh ẩn tích.
Ngạo Thiên gật đầu:
- Ngạo Thiên luôn nhớ tới lời nói đó mà. Và Ngạo Thiên cũng không bao giờ muốn nàng trở thành "ma nhân". Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc sẽ thực hiện theo đúng những lời di ngôn của mẫu thân.
Nàng ôm cứng chàng.
- Ngạo Thiên...
Chàng vuốt mái tóc Tiểu Ngọc, nhỏ nhẹ nói:
- Ngạo Thiên và nàng sẽ đi thật xa...đi thật xa.
Tiểu Ngọc dụi mặt vào ngực Ngạo Thiên.
Chàng nâng cằm Tiểu Ngọc.
Đập vào mắt Ngạo Thiên là hai dòng lệ tình. Tiếp nhận hai dòng lệ đọng trên khóe mắt của Tiểu Ngọc, trái tim Ngạo Thiên không khỏi bồi hồi xúc động.
Chàng gượng cười rồi hỏi Tiểu Ngọc.
- Nàng đồng ý với dự định của Ngạo Thiên chứ?
Tiểu Ngọc lưỡng lự rồi gật đầu. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên sẽ đi thật xa, không bao giờ dám bước vào cát bụi giang hồ.
Nàng nói rồi toan áp môi mình vào môi chàng. Nhưng lần này chẳng biết Ngạo Thiên nghĩ gì lại cản Tiểu Ngọc lại.
Chàng mỉm cười với nàng.
- Ngạo thiên sẽ thành thân với Tiểu Ngọc khi Ma Thần hóa giải ma công trong nội thể nàng.
Nàng gật đầu:
- Tiểu Ngọc hạnh phúc và sẽ ở mãi bên Ngạo Thiên.
Nàng vừa nói vừa núp vào người Ngạo Thiên nhưng lại nghĩ khác. Y được người ta tặng cho một cái tên ngạo mạn nhưng sao lại yếu đuối như vậy nhỉ. Đến lúc này, Tiểu Ngọc mới nhiệm ra sức mạnh của tình yêu như thế nào. Nó có thể thay đổi một con người, dù kẻ đó là ai.
Nàng giấu mặt vào ngực Ngạo Thiên điểm nụ cười, nghĩ thầm.
- "Độc ma Âu Dương Đình, rồi cũng chẳng khác gì Ngạo Thiên".

HỒI THỨ MƯỜI TÁM
SỐNG HAY LÀ CHẾT

Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc quay về đến Hàm Dương thì trời cũng sụp tối. Mặc dù rời Hàm Dương chưa bao lâu, thậm chí Ngạo Thiên nghĩ mới vừa ngày hôm qua thôi.
Nhưng nay lại cảm nhận Hàm Dương quá xa lạ đối với chàng. Tất cả gần như đảo lộn đối với chàng. Hàm Dương như chưa từng bao giờ có một Kim trang hiện hữu trên phần địa chí của nó. Không có Kim trang thì cũng chẳng có Kim Ngạo Thiên.
Uy chấn Kim trang ngày nào như chẳng tồn tại trong thành Hàm Dương
này nữa, mặc dụ sự thay đổi đó chỉ mới xảy ra thôi. Chàng nhìn sang Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc...sao Ngạo Thiên cảm thấy xa lạ với Hàm Dương quá.
Chỉ trong một thời gian ngắn mà Ngạo Thiên đã thấy Hàm Dương thay
đổi quá.
Nàng liếc chàng, mỉm cười nói:

- Ngạo Thiên chỉ nghĩ thế thôi. Chứ Hàm Dương nào thay đổi gì.
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Ý của Ngạo Thiên muốn nói, hình như chưa từng có Kim trang tồn tại ở Hàm Dương.
- Ngạo Thiên hãy quên Kim trang đi vì nó đã thuộc về Thập thất bang rồi. Chủ nhân Kim trang bây giờ là bang chủ Ngân Long bang Mạc Cựu.
- Họ Mạc cướp Kim trang của Kim gia.
Nàng cau mày.
- Ngạo Thiên còn tiếc Kim trang à. Chúng ta đã quyết định rồi, sẽ tìm một chỗ thâm sơn cùng cốc may danh ẩn tích kia mà.Nghe nàng thốt câu này, Ngạo Thiên gượng cười.
- Ngạo Thiên chỉ nói thế thôi, chứ chẳng cần đến Kim trang. Quay lại Hàm Dương chẳng qua Ngạo Thiên có chút chạnh lòng nghĩ lại những ngày trước khi biến cố xảy ra.
- Sau này Tiểu Ngọc sẽ không cho Ngạo Thiên đến Hàm Dương nữa.
Ngạo Thiên gật đầu:
- Sẽ mãi mãi không quay lại Hàm Dương. Ngạo Thiên sẽ quên Hàm Dương và tất cả những ngày ở Hàm Dương.
Nàng gật đầu, mỉm cười với Ngạo Thiên.Hai người đi ngang qua Hàm Dương Bách niên tửu, Ngạo Thiên dừng bước.
Nhìn lại Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên nói:
- Ngạo Thiên muốn vào đây.
- Ngạo Thiên muốn uống rượu.
Gượng điểm nụ cười mĩm, Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Khi mẫu thân còn tại thế gian, Kim trang còn là một tòa trang của Kim gia. Ngạo Thiên còn là một lịnh thiếu gia của Kim trang, Hàm Dương bách niên tửu là tòa tửu lâu Ngạo Thiên hay lui tới.
Buông tiếng thở dài, chàng nói tiếp:
- Ngạo Thiên muốn tìm lại Uy chấn của Kim trang hôm nào...để rồi ngày
mai sẽ rời khỏi Hàm Dương cùng với Tiểu Ngọc, chẳng bao giờ quay lại đây nữa. Ngạo Thiên sẽ rũ bỏ tất cả lại sau lưng mình.
Tiểu Ngọc nguýt chàng.
- Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên sẽ vào Hàm Dương bách niên tữu. Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên sẽ uống thật say để rồi ngày mai chúng ta lập lại cuộc đời khác.
Ngạo Thiên gật đầu.
Ngạo Thiên dừng chân dưới những bậc tam cấp bởi sự huyên náo

trong Hàm Dương bách niên tửu. Chàng nhủ thầm:
- "Chẳng biết bằng hữu ngày nào có còn trọng mình nữa không?".
Ngạo Thiên buộc phải nghĩ đến điều đó, bởi lẻ chàng không còn là một lịnh thiếu gia của Kim trang như hôm nào.Tiểu Ngọc nhìn sang chàng.
Chàng gượng cười, rồi cùng với nàng bước thẳng vào gian chính sảnh Hàm Dương Bách niên tửu.
Khi Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc vừa bước vào thì sự huyên náo lập tức được thay bằng sự im lặng nặng nề. Tất cả tửu khách đều dõi mắt nhìn Ngạo Thiên. Cũng vẫn gương mặt quen thuộc, nhưng đến giờ đây xem ra họ có vẽ thờ ơ pha một chút gì đó tò mò nhìn Ngạo Thiên.
Một sự thay đổi hoàn toàn khiến Ngạo Thiên nghĩ thầm.
- "Những bằng hữu này thay đổi hay chính bản thân mình thay đổi".
Chàng nghĩ đến điều đó bởi một lẻ rất hiển nhiên, nếu trước khi chàng bước vào Hàm Dương bách niên tửu thì tất cả mọi người đồng đứng lên ôm quyền xá, và biểu lộ sự trọng thị với Ngạo Thiên, nhưng nay thì hoàn toàn khác, họ chỉ dõi mắt nhìn Ngạo Thiên như thể chàng là một quái nhân dị hình, và ngồi trơ ra như thể họ và Ngạo Thiên là người xa lạ.
Sự im lặng trong Hàm Dương Bách niên tửu bị phá vỡ bởi một giọng nói chẳng có chút thiện cảm từ một gã công tử vận gấm y, có những đường viền hoa văn tinh tế. Trái biệt hẳn với bộ trang phục thẳng nếp biểu thị thân phận của một trưởng giả, là bộ tướng lõng nhõng. Một khuôn mặt đúng nghĩa với câu "mặt thỏ mõ dơi".
- Kim Ngạo Thiên đấy à?
Y vừa nói vừa sải bước tiến thẳng đến trước mặt Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc.
Y nhướng đôi chân mày nhìn Ngạo Thiên từ đầu đến chân, rồi nhếch môi dè bĩu nói:
- Bổn công tử là Mạc Chí Bình...Ta đã nghe danh của Ngạo Thiên. Nhưng nay mới gặp mặt. Xem ra những lời ta nghe chỉ là những lời hữu danh
vô thực.
Y nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Tiểu thư...Kim Ngạo Thiên giờ chẳng còn như ngày xưa nữa. Y chỉ còn
có chút hảo danh thôi. Ngạo Thiên bây giờ không còn là Ngạo Thiên nữa. Tại hạ những tưởng đâu y đã xanh mồ, hoặc đang vất vưởng nơi chốn nào đó để kiếm cái ăn... tiểu thư chẳng nên đi cùng với gã

làm gì.
Gã cười mỉm rồi nói:
- Tiểu thư xinh đẹp như tố nữ trong tranh, thế mà đi cùng với một gã chẳng ra gì...tiếc lắm đó... hãy đến bàn đại yến chung vui cùng với Mạc công tử...
Y quay lại bọn tửu khách lớn tiếng nói:
- Các huynh đệ...hôm nay Mạc thiếu gia Ngân Long bang sẽ khoản đãi tất cả...mọi người cứ việc uống say. Duy có một người bổn thiếu gia không muốn thấy mặt trong Hàm Dương bách niên tửu này. Đó là Kim Ngạo Thiên.
Nghe gã thốt ra câu này. Mặt Ngạo Thiên sa sầm, biểu lộ vẽ bất nhẫn chàng nhìn Mạc Chí Bình.
Chí Bình nhìn lại Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:
- Ngạo Thiên công tử nghe Mạc tại hạ nói chứ.
- Tại hạ nghe không bỏ sót một lời nào.
- Đã nghe không sót lời nào, sau còn đứng đó.
Ngạo Thiên nhếch môi nhún vai nói:
- Bổn thiếu gia ở lại đây để xem công tử diễn trò như thế nào.
Chàng hừ nhạt một tiếng.
- Ta biết Kim trang của Kim gia giờ đã thuộc về Ngân Long bang, bởi bang chủ Ngân Long bang đã cướp Kim Trang của Kim gia. Tước đoạt cơ nghiệp của người khác đâu có gì là hay mà Mạc công tử vênh váo như vậy.
Mạc Chí Bình nheo mày.
- Ngươi nói gì?
Ngạo Thiên vẫn ôn nhu từ tốn đáp lời Mạc Chí Bình.
- Mạc công tử...công tử đừng có giận...tất cả mọi người ở đây ai cũng biết Kim trang là của Kim gia...nay tạm thời nó thuộc về họ Mạc, chẳng qua cũng chỉ vì dậu đổ bìm leo mà thôi.
Chàng lắc đầu:
- Nếu Mạc công tử biết điều đó, biết thân phận nhỏ nhoi thấp kém của mình, khi gặp bổn thiếu gia phải biết trọng thị nét mặt mới đúng. Có đâu còn cao giọng ra vẻ kẻ cả. Muốn như Kim Ngạo Thiên như ngày hôm qua không dễ đâu.
Mạc Chí Bình đanh hẳn lại. Y chỉ vào mặt Kim Ngạo Thiên.
- Ngươi đừng có nói nhăng nói cuộc. Hôm nay Mạc thiếu gia là chủ nhân của Hàm Dương này. Bổn thiếu gia không muốn thấy mặt ngươi...mau cút ra khỏi đây.
Tiểu Ngọc nheo mày khi nghe Mặc Chí Bình thốt ra câu nói đó. Nàng thở hắt một tiếng, từ tốn nói:

- Mạc công tử không có quyền ra lịnh cho Kim Ngạo Thiên.
Chí Bình sững sờ với câu nói này của nàng.
Tiểu Ngọc rọi mắt nhìn vào Mạc Chí Bình, ôn nhu nói tiếp:
- Cho dù bây giờ Kim trang đã thuộc về Mạc gia, nếu Ngạo Thiên có đến, ngay của Mạc bang chủ cũng nể mặt Kim Ngạo Thiên.
- Mạc Thiếu gia nên nhớ câu, hùm chết để da, người ta chết để tiếng. Lăng phu nhân dù không còn, vẫn còn Kim Ngạo Thiên, thiếu gia của Kim trang.
Mạc Chí Bình đỏ mặt. Y nghe Tiểu Ngọc nói mà cảm thấy một luồng hỏa khí xông lên đầu mình. Chí Bình gắt giọng nói:
- Nàng binh vực cho gã công tử bất tài vô dụng này à?
Tiểu Ngọc lắc đầu:
- Sao Mạc công tử lại có ác cảm với lịnh thiếu gia của Kim trang chứ? Chưa biết nhau, chưa gặp mặt một lần, đâu có oán thù. Kim Ngạo Thiên có thể trở thành bằng hữu của Mạc thiếu gia mà.
Mạc Chí Bình phá lên cười khanh khách khi Tiểu Ngọc vừa thốt dứt câu. Cắt ngang tràng tiếu ngạo tự thị dè bĩu nói:
- Mặc thiếu gia lại có thể kết bằng hữu với một kẻ cù bơ, cù bất không nhà không cửa như Kim Ngạo Thiên sao.
Y nhìn lại Kim Ngạo Thiên.
- Lịnh thiếu gia Kim trang...Nếu như ngươi muốn làm bằng hữu của Mạc
Chí Bình thì ngươi hãy mua đứt tòa Hàm Dương bạch niên tữu này. May ra Mạc thiếu gia sẽ kết mình bằng hữu với ngươi mà tặng cho ngươi một chén rượu nhạt.
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chợt chàng phá lên cười.
Nghe Ngạo Thiên cười chân diện của Mạc Chí Bình như chảy xệ xuống.
Đôi mắt híp của gã ánh lên cái nhìn hằn học.Y miễn cưỡng nói:
- Có gì để ngươi cười đâu.
Ngạo Thiên nhún vai nói:
- Bổn thiếu gia cười bởi nhận ra ngươi là kẻ hồ đồ nếu không muốn nói
là một kẻ trơ trẽn. Thiên hạ nói phàn những kẻ mới ngôi lên, thường tự mãn và đánh mất dĩ vãng cơ hàn của mình.
Ngạo Thiên hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp.
- Mạc thiếu gia nên biết, chỉ có cách đấy không lâu đâu. Kim trang có thể mua mười tòa Hàm Dương bách niên tữu như thế này mà chẳng hề nhăn mày, chứ đừng nói một tòa Hàm Dương niên tữu. Nhưng bây giờ dù bổn thiếu gia có bỏ đủ ngân lượng để mua tòa Hàm

Dương bách niên tữu này cũng không mua. Bởi một lẻ duy nhất.
- Ngươi nói đi, đó là lẽ gì.
- Bổn thiếu gia không thích kết bằng hữu với một người như Mạc Chí Bình công tử.
Chí Bình gắt giọng nói:
- Ngươi xem thường ta à?
- Kim Ngạo Thiên chưa biết xem thường ai. Tất cả các vị bằng hữu đang có một tại Hàm Dương bách niên tửu hẳn biết rõ Ngạo Thiên là người như thế nào. Nhưng hôm nay bổn thiếu gia buộc phải xem thường Mạc Chí Bình công tử. Trước đây không lâu, trong mắt bổn thiếu gia, tất cả mọi người đều là bằng hữu của Kim gia, của Kim Ngạo Thiên, nhưng nay thì ta biết thêm một điều, con người cũng có nhiều hạng người khác nhau không thể xem tất cả là bằng hữu được. Những hạng người như Mạc thiếu gia đúng là không thể làm bằng hữu của Ngạo Thiên được.
Chân diện của Mạc Chí Bình tái hẳn lại. Gã rít giọng nói:
- Ngươi đúng là muốn chết. Đã rơi xuống tận đáy bần hàn rồi mà còn không biết phận mình. Mạc thiếu gia phải dạy cho ngươi một bài học để nhận ra thân phận mình.
Mạc Chí Bình nói dứt câu toan vổ chưởng vào Ngạo Thiên, nhưng Tiểu
Ngọc quát lớn.
- Dừng tay...
Gã thu chưởng lại nhìn nàng với ánh mắt bất nhẫn.Y gằn giọng nói:
- Tiểu thư binh hắn.
- Tiểu Ngọc là người của Kim gia...không binh Kim thiếu gia thì binh vực
ai bây giờ. Nếu Mạc thiếu gia muốn lệnh cho thiếu gia Kim trang một bài học thì hãy nhắm vào Tiểu Ngọc này.
Mạc Chí Bình bối rối. Y nhìn Tiểu Ngọc miễn cưởng nói:
- Tại hạ tiếc cho nàng.
- Hay nhất Mạc thiếu gia nên nhường một bước cho Kim thiếu gia. Lịnh thiếu gia không gieo oán gieo thù với Mạc công tử...đừng làm khó lịnh thiếu gia.
Mạc Chí Bình từ từ thở ra, nhìn Tiểu Ngọc nói:
- Nàng nói nghe được lắm. Thôi, Mạc thiếu gia cũng chìu theo ý nàng.
Y đổi giọng khe khắt nói:
- Mạc Thiếu gia rất sẵn sàng nhường cho Kim Ngạo Thiên một chỗ ngồi trong tòa tửu lâu này để uống rượu nhưng với một điều

kiện.Tiểu Ngọc cau mày, từ tốn nói:
- Điều kiện gì?
Mạc Chí Bình giả lả cười rồi nói:
- Chỉ cần...nàng đứng hầu rượu cho Mạc thiếu gia là đủ rồi. A...Trong tửu lâu này không có mỹ nhân. Nếu có mỹ nữ cùng chưa hẳn có ai bằng nàng. Nàng hầu rượu cho Mạc Thiếu gia...thiếu gia thích lắm đó.
Y nhìn bọn tửu khách lớn tiếng nói:
- Chư vị bằng hữu...Tiểu thư đây sẽ hầu rượu cho Mạc thiếu gia, để Kim
công tử được một chỗ ngồi trong tửu lâu này đặng uống rượu.Ngẫm nghĩ sự đời hẳn các vị không từ chối chứ?
Bọn thuộc hạ Ngân Long bang vỗ tay đôm đốp. Vừa vỗ tay với nói:
- Cung hỷ...cung hỷ thiếu gia.
Mạc Chí Bình mỉm cười biểu lộ sự phấn khích với những lời tâng bốc của bọn thuộc nhân Ngân Long bang, y nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Nàng đồng ý chứ?
Vừa nói gã vừa nắm tay Tiểu Ngọc.
- Đến với bàn của bổn thiếu gia...ta không để cho nàng phải thất vọng đâu.
Ngạo Thiên gắt giọng nói:
- Buông tay nàng ra.
Chí Bình vẫn nắm tay Tiểu Ngọc.
Y nhướng mày nhìn Ngạo Thiên nói:
- Hê...Nàng đã bước vào tửu lâu Hàm Dương, thì đã là người của Mạc gia ngươi đừng có tức tối như vậy. Hãy tìm một chỗ nào trong gốc để uống rượu giải sầu đi. Uống no nê rồi cút xéo khỏi đây...bổn thiếu gia cho ngươi được uống rượu đó.
Ngạo Thiên gằn giọng lập lại câu nói của mình.
- Bổn thiếu gia nói ngươi mau buông tay Tiểu Ngọc ra.
Chí Bình gắt giọng nói:
- Xem ra rượu mời ngươi không uống lại uống rượu phạt. Nếu như bổn thiếu gia không buông tay Tiểu Ngọc, ngươi làm sao nào.
Gã vừa nói dứt câu thì Ngạo Thiên vỗ ngay một chưởng thẳng vào mặt
Mạc Chí Bình. Chưởng ảnh của chàng vừa xuất ra chạm mặt của Mạc Chí Bình đã bị gã dụng trảo công thộp lấy.
Vốn Ngạo Thiên chỉ được thần cái Cù Bá Nhâm truyền thụ cho mỗi tuyệt thức Quỷ bộ Vô tướng thần pháp để hộ thân. Nếu như Mạc Chí Bình công Ngạo Thiên, thì với quỷ bộ vô tướng thần pháp, chàng có

thể né tránh dễ dàng, nhưng nếu ngược lại Ngạo Thiên công Mạc Chí Bình thì chẳng khác nào châu chấu đá xe.
Mạc Chí Bình dụng trảo công khống chế Ngạo Thiên dễ dàng. Y nhìn Ngạo Thiên nói:
- Ngươi đúng là kẻ hồ đồ có mắt như mù, không thấy thái sơn. Vừa nói, Mạc Chí Bình vừa tung tả thủ nện một chưởng vào vùng thượng đẳng của Ngạo Thiên.
- Bình...
Nhận trọn một chưởng của Mạc Chí Bình. Kim Ngạo Thiên bị hất về sau va lưng vào vách tường, rồi ngả ngửa ra đất. Mạc Chí Bình phá lên cười khanh
khách. Ngạo Thiên chổi tay cố lắm mới đứng lên được. Sắc diện chàng tái nhờn, tái nhợt rồi chuyển qua màu đỏ bầm.
Mạc Chí Bình vừa cười vừa nói:
- Mạc Thiếu gia còn nương tay, nếu không mạng ngươi đã dứt rồi.Tiểu Ngọc giật tay lại, nhìn sững Mạc Chí Bình.
- Mạc thiếu gia dám đánh Kim Ngạo Thiên?
Chí Bình nhạt nhẽo đáp lời nàng.
- Hắn chỉ là một kẻ vô dụng, có gì mà bổn thiếu gia không dám chứ.
Tiểu Ngọc đanh vọng quát.
- Mạc thiếu gia thật là quá đáng.Nàng vừa nói vừa bất ngờ vỗ chưởng công tới Mạc Chí Bình.
Chớp thấy Tiểu Ngọc phát động chưởng công mình, Mạc Chi Bình không né tránh mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.
- Bình...
Giao nhau một chưởng đón thẳng đở thẳng. Tiểu Ngọc thối liền bốn bộ đến bên Ngạo Thiên, trong khi Mạc Chí Bình vẫn trụ nguyên một chỗ như không hề tiếp chưởng của nàng.
Mạc Chí Bình cau mày.
- Hóa ra nàng cũng có võ công. Bổn thiếu gia đã nhường cho Ngạo Thiên một bước vì nàng mà thôi. Theo đúng suy nghĩ của bổn thiếu gia thì gã vô dụng Kim Ngạo Thiên phải sớm nhận biết điều đó. Ta nhường cho gã , gã phải nhường lại bổn thiếu gia.
- Thế mà không biết nhận ra điều đó, còn làm càng.
Y chấp tay bước đến hai bộ, nhìn hai người.
Gã gằn giọng nói với Ngạo Thiên.
- Bổn thiếu gia cho ngươi cơ hội uống rượu đã nhường ngươi một bước.
- Ngươi phải để cho Tiểu Ngọc hầu hạ ta, mới đúng đạo nhường ta một trượng. Nhưng ngươi lại không chấp nhận sự độ lượng của ta.

Điều đó chứng tỏ ngươi muốn chết.
Gã cau mày rít giọng nói:
- Giết cái mạng chó của ngươi rồi, ta vẫn có được Tiểu Ngọc hầu hạ kia mà.
Bọn thuộc hạ dưới trướng của Mạc Chí Bình đồng xướng lên.
- Thiếu gia...giết hắn đi...giết hắn đi....
Chí Bình khoát tay ra hiệu cho bọn thuộc hạ dưới trướng mình im lặng:
- Chờ cho bọn thuộc hạ im lặng hẳn rồi. Mạc Chí Bình mới gằn giọng nói:
- Kim Ngạo Thiên...Ngươi muốn thiếu gia xử ngươi như thế nào.Tiểu Ngọc gằn giọng nói:
- Mạc công tử không được hại Kim Ngạo Thiên.
Mạc Chí Bình hừ nhạt rồi nói:
- Khi bổn thiếu gia muốn lấy mạng gã hồ đồ rồi thì đâu ai cản được. Mạc thiếu gia. Hàm Dương không thể có hai vị công tử phong lưu nho nhã.
Nếu vậy buộc lòng bổn thiếu gia tiễn gã đi trước vậy.Gã nhìn lại Ngạo Thiên. Nhướng mày nhếch môi cười mỉm rồi nói:
- Kim Ngạo Thiên...ngươi tự xử hay buộc bổn thiếu gia xử ngươi.
Gã vừa nói vừa chìa tay sau lưng. Một gã thuộc hạ cầm đôi hổ đầu câu bước tới đặt vào tay Mạc Chí Bình. Nhận lấy đôi "hổ đầu câu". Mạc Chí Bình múa tít, tạo ra những âm thanh thị oai.
Chỉ nghe những âm thanh vi vu do đôi hổ đầu câu tạo ra, ai cũng phải rợn mình.
Ngạo Thiên bước đến hai bộ. Chàng định nhãn vào mặt Chí Bình.
- Mạc công tử giết được ta không?
- Với đôi hổ đầu câu này, bổn thiếu gia sẽ móc lục phủ ngũ tạng của Kim Ngạo Thiên.
- Dễ vậy à? Vậy bao nhiêu chiêu sẽ móc được Lục phủ ngũ tạng của Ngạo
Thiên.
- Không quá hai chiêu. Chiêu thứ nhất bổn thiếu gia sẽ móc huyết hầu
ngươi. Chiêu thứ hai mới móc lục phủ ngũ tạng của ngươi.
- Nếu quá hai chiêu, Mạc Chí Bình thiếu gia không đạt được mục đích của mình thì sao.
Mạc Chí Bình hừ nhạt rồi nói:
- Một kẻ vô dụng như ngươi bổn thiếu gia đâu phải tốn sức chứ.
- Thế thì tại hạ mời Mạc thiếu gia.

Hai cánh môi Ngạo Thiên mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Chẳng biết thiếu gia múa máy như thế nào đây.
- Chết đến nơi mà còn ngông cuồng.
Nói dứt câu, Mạc Chí Bình lắc vai vung đôi hổ đầu câu, chụp tới Ngạo
Thiên. Vốn đã có chủ đích trước, Ngạo Thiên sẽ dụng đến tuyệt pháp Quỷ bộ vô tướng để né tránh.
Khi đôi hổ đầu câu với một thức "Song long xuất hải" chụp tới Ngạo Thiên, chàng toan thi triển Quỷ bộ Vô tướng để né tránh thì bất thình lình có một luồng kình khí từ cửa tửu lâu đánh vào.
Luồng kình đó nhắm đúng vào đôi hổ đầu câu của Mạc Chí Bình.
- Chát....
Đôi hổ đầu câu của Mạc Chí Bình bị hất ngược trở lại, đồng thời buộc gã cũng phải thối bộ liền ba bước.
Ngạo Thiên nhìn lại. Chàng nghĩ người phát tác hai đạo phách không chưởng kia là một môn khách của Kim Trang, nhưng lại ngạc nhiên khi người
phát động phách không chưởng phá đôi hổ đầu câu của Mạc Chí Bình lại là bang chủ Ngân Long bang Mạc Cựu.Ngân Long bang chủ Mạc Cựu chấp tay sau lưng bước vào.
Sự xuất hiện của lão buộc bọn thuộc hạ dưới trướng của Mạc Chí Bình đồng loạt quỳ xuống.
Tất cả cùng sụp lạy xướng lên.
- Bang chủ quang lâm.
Bang chủ Nhân Long bang không màng đến sự sùng bái của bọn thuộc nhân mà bước đến trước mặt Mạc Chí Bình. Lão gắt giọng nói:
- Bình nhi...
Mạc Chí Bình bối rối cúi mặt nhìn xuống.
- Có Bình nhi.
Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Ngươi biết Kim thiếu gia Kim Ngạo Thiên chứ.
Mạc Chí Bình gật đầu.
- Mạc Chí Bình biết.
- Biết mà vẫn thất lễ với Kim thiếu gia...mau đến tạ tội với Kim Ngạo Thiên thiếu gia đi.
Chí Bình không khỏi sững sờ với câu nói này của Mạc Cựu. Ngay cả Ngạo Thiên cũng sững sờ.
Cũng không thể nào tin được mình lại nghe lời nói đó. Mới ngày nào thôi. Khi chàng và Tiểu Ngọc cùng Lý Phi Vân bôn tẩu chính Mạc Cựu đã dẫn thuộc hạ truy đuổi. Thế mà bây giờ lão lại thay đổi thái

độ. Điều đó quả là lạ lùng đối với chàng.
Ngạo Thiên nhìn qua Tiểu Ngọc.Nàng nhìn chàng nhưng giữ im lặng không nói gì.
Chí Bình bối rối nói:
- Phụ thân.
Mạc Cựu gằn giọng nói:
- Còn đứng đó nữa.
- Phụ thân...hắn...hắn...
Mặc Cựu cau mày.
- Nếu còn đứng đó đừng trách ta nặng tay.
Ngạo Thiên lên tiếng.
- Mạc bang chủ không nên buộc Mạc thiếu gia khi Mạc thiếu gia không muốn.
- Tại hạ cũng không dám nhận sự tạ lễ của Mạc Thiếu gia.
Mạc Cựu nheo mày rồi nói:
- Ngạo Thiên đã nói vậy rồi...ngươi còn đứng đó làm gì nữa.
Mạc Chí Bình lườm Ngạo Thiên rồi ôm quyền xá Mạc Cựu.
- Bình nhi cáo từ.
Mạc Cựu phát tay...
- Đi đi...Đừng bao giờ làm phiền đến Kim thiếu gia đó.
Mạc Chí Bình miễn cưỡng rời tửu lâu. Chí Bình rời tữu lâu, bọn tữu khách cũng lần lượt bỏ theo y. Chỉ trong khoảnh khắc Hàm Dương tửu điếm chỉ còn lại ba người, Mạc Cựu, Kim Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc.
Mạc Cựu nhìn lại Kim Ngạo Thiên.
- Lão phu thật bối rối và thất lễ khi biết Kim thiếu gia đến Hàm Dương mà không nghinh tiếp. Nếu Kim thiếu gia đã đến Hàm Dương, lão Hủ mời Kim Thiếu gia đến Kim trang.
Ngạo Thiên nhìn lão nhủ thầm.
- "Có cái gì xảy ra khiến Mạc lão quỷ thay đổi nhanh như vậy. Mới hôm nào lão còn muốn giết mình kia mà".
Mặc dù nghĩ vậy, Ngạo Thiên vẫn ôn nhu đáp lời lão.
- Kim trang giờ đâu còn của Kim trang nữa. Nên Ngạo Thiên không dám
làm phiền bang chủ.Mạc Cựu phát tay.
- Ậy...Kim thiếu gia đừng nói vậy...Kim trang không phải của Mạc Gia đâu. Lão phu tạm thời cai quản Kim trang, chờ khi Thần Phục bang khai môn lập phái, sẽ làm chủ nhân Kim trang và tất cả tổng đàn chủ thập thất bang. Có
thể sau này chính Kim thiếu gia sẽ là bang chủ cũng nên.

Ngạo Thiên ôm quyền.
- Lời của bang chủ nói khiến Ngạo Thiên vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng đó. Nhưng vãn bối đã có sự quyết định của mình. Lần này quay lại Hàm Dương, Kim Ngạo Thiên không có ý tranh đoạt Kim trang với bất cứ người nào. Mà chỉ ghé qua đây một lần rồi sẽ đi, mà không bao giờ quay lại nữa.
Mạc Cựu vuốt râu nhìn Kim Ngạo Thiên nói:
- Có chuyện đó ư.
- Ngạo Thiên đã quyết định như vậy.
- Nếu Ngạo Thiên công tử đã quyết định như thế thì lão phu càng muốn thỉnh thiếu gia và Tiểu Ngọc cô nương đến Kim trang lưu ngụ.
Ngạo Thiên ôm quyền.
- Chuyện ngủ ở đâu không quan trọng lắm với Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc. Vãn bối chỉ thắc mắc một điều.Mạc Cựu nhìn chàng.
- Thiếu gia thắc mắc gì?
Nhìn thẳng vào mắt Mạc Cựu. Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Sự thay đổi của bang chủ.
Mạc Cựu vuốt râu cười khẩy rồi nói:
- Thiếu gia vẫn còn nhớ chuyện hôm trước à?
- Vãn bối rất khó quên.
- Nếu lão hủ là lịnh thiếu gia cũng sẽ giống như thiếu gia thôi. Vừa không quên lại còn thắc mắc nữa. Lần đó lão hủ theo môn hạ truy đuổi thiếu gia chỉ để muốn đoạt bài Kim trang. Ai mà không có tham vọng trở thành thần phục bang chủ. Lão hủ cũng là người có tham vọng đó. Nhưng...
Mạc Cựu bỏ lửng câu nói nhìn Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc.
Y từ tốn nói tiếp:
- Nhưng lão hủ đã từ bỏ tham vọng trở thành Thần Phục bang chủ...Trở thành bang chủ bằng thủ đoạn, lợi dụng lúc Kim gia gặp đại họa...lão hủ e rằng thiên hạ sẽ đàm tiếu. Với lại lão hủ đã được cao nhân chỉ giáo, nên phải từ bỏ những ý định của mình.
Mạc Cựu ôm quyền.
- Rất mong lịnh thiếu gia quên chuyện cũ.
- Bang chủ nói có cao nhân chỉ giáo cho bang chủ...xin hỏi bang chủ...cao nhân đó là ai.
Bang chủ Ngân long bang Mạc Cựu lộ vẽ bối rối.
- Ơ...điều này...
Ngạo Thiên mỉm cười, ôn nhu nói:
- Mạc bang chủ không nói ra thì vãn bối cũng đoán được vị cao nhân chỉ điểm cho Mạc bang chủ là ai.

Mạc Cựu im lặng nhìn chàng.
Ngạo Thiên mỉm cười hỏi nói:
- Nếu Ngạo Thiên đoán không sai thì cao nhân chỉ điểm cho Mạc bang chủ là Độc ma Âu Dương Đình tiên sinh.
Ngân Long bang chủ Mặc Cựu vuốt râu. Lão nhìn Ngạo Thiên khẽ gật đầu:
- Đúng là lão hủ đã nhận được lời chỉ điểm của Âu Dương Đình tôn giá.
- Ngạo Thiên biết vì sao Âu Dương Đình tiên sinh chỉ giáo cho bang chủ.
Chàng nghiêm giọng nói:
- Mạc bang chủ...nếu như bang chủ có gặp lại Âu Dương Đình tiên sinh thì nhắn gởi lời của vãn bối với tiên sinh. Ngạo Thiên sẽ trao thứ mà Âu Dương Đình tiên sinh muốn có, ngược lại Tiểu Ngọc phải được bình yên vô sự.
- Lão phu sẽ nhắn lời của thiếu gia đến với Âu Dương Đình tôn giá.
Ngạo Thiên ôm quyền xá.
- Ngạo Thiên đa tạ bang chủ trước.
Mạc Cựu nói:
- Lão phu thỉnh thiếu gia đến Kim trang. Tất cả những gì ở Kim trang đều như cũ. Biệt lầu của thiếu gia, lão hủ vẫn đóng cửa chờ thiếu gia quay về.
- Ngạo Thiên đã không muốn trở vô đó nữa. Đến Hàm Dương này, nơi Ngạo Thiên chỉ có thể đặt chân đến là mộ địa Kim gia.
Mạc Cựu vuốt râu nói:
- Thiếu gia không muốn đến Kim trang, lão đủ không dám ép. Khi nào cần, lão hủ sẽ đón thiếu gia. Chuyện vừa rồi, rất mong thiếu gia bỏ qua.
- Ngạo Thiên sẽ không để tâm.
- Lão hủ cáo từ.
Lão dợm bước thì Ngạo Thiên gọi giật lại.
- Mặc bang chủ...hay là bang chủ dẫn Tiểu Ngọc đến gặp Độc ma Âu Dương Đình tôn giá. Đêm mai, Ngạo Thiên hẹn Âu Dương Đình tôn giá đến mộ địa Kim gia.
Tiểu Ngọc nói:
- Tiểu Ngọc muốn theo Ngạo Thiên.
Chàng nhìn nàng.
Điểm nụ cười mỉm, Ngạo Thiên nói:
- Nàng phải gặp Âu Dương Đình tôn giá trước khi Ngạo Thiên trao huyết ngọc cho Âu Dương Đình tôn giá. Nàng hiểu ý Ngạo Thiên

chứ?
Ngạo Thiên nắm tay Tiểu Ngọc.
- Đêm mai chúng ta sẽ gặp lại nhau...và sẽ không bao từ quay lại Hàm Dương nữa.
Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài.
- Ngạo Thiên...
Ngạo Thiên khẽ gật đầu.
- Chúng ta sẽ đi thật xa như lời của mẫu thân nói.
- Sẽ đi thật xa.
Ngạo Thiên nắn nhẹ bàn tay nàng.
- Hãy theo Mạc bang chủ...
- Tiểu Ngọc sẽ gặp lại Ngạo Thiên chứ?
- Nhứt định rồi. Nàng hãy nói với Âu Dương Đình tôn giá. Ngạo Thiên sẽ rời bỏ tất cả, chỉ giữ lại mỗi mình Tiểu Ngọc mà thôi.
- Tiểu Ngọc sẽ nói.
Ngạo Thiên tiễn Tiểu Ngọc và Mạc Cựu ra đến cửa Tửu lâu. Chàng chờ cho hai người đi hẳn rồi mới quay trở vào gọi luôn một vò rượu năm cân. Không chuốc rượu ra chén, Ngạo Thiên bê cả vò tu ừng ực.
Chàng uống rượu như một người khát nước. Đặt vò rượu xuống bàn, hai cánh môi chàng mím lại. Mắt dõi nhìn vào một cõi hư vô nào đó.
Ngạo Thiên nhẩm nói:
- "Ta sống hay là chết".

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN
KHÚC HOAN TÌNH

Trong cơn say chếch choáng, Ngạo Thiên nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra với Kim trang. Sự liên tưởng đó buộc Ngạo Thiên phải nghĩ đến những gì mình đang nhận lãnh mà cảm nhận nỗi chán chường xâm chiếm cả tâm hồn.
Tất cả mọi thay đổi đang xảy ra đều chống lại Ngạo Thiên Trong khi chàng cứ ngỡ mình sinh ra trên thế gian này đã được tạo hóa ban cho ngôi sao số mạng mà tất cả mọi người sống trên cõi nhân sinh này đều thèm muốn, nhưng trong khoảnh khắc này, mới nghiệm ra

rằng mình chẳng có gì cả.
Nghiệm lại bản thân mình, Ngạo Thiên mới hiểu ra rằng trước đây chàng chỉ là cái xác thừa trong cuộc đời này. Một cái xác thụ hưởng trong ánh hào quang uy chấn Kim trang. Để rồi khi vòng hòa quang kia vụt tắt. Ngạo Thiên chẳng còn là Ngạo Thiên. Ngạo Thiên ôm đầu cảm nhận sự rệu rã đang xâm chiếm thể xác và tâm hồn mình.
Ngạo Thiên buột miệng nói:
- Một con người tầm thường vô dụng.
Có tiếng tằng hắng sau lưng chàng.
Nghe tiếng tằng hắng đó, Ngạo Thiên buộc phải nhìn lại. Đập vào mắt chàng là khuôn mặt với nụ cười thật gian trá của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.
- Trông ngươi thật tội nghiệp quá. Ngươi đang buồn tình phải không?
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.
- Nếu Ngạo Thiên có buồn tình thì cũng không chờ đợi sự an ủi từ các hạ.
- Ngô mỗ cũng chẳng có thời khắc để an ủi ngươi. Ta chỉ tò mò muốn biết kẻ thất tình như thế nào thôi.
Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:
- Ngô các hạ muốn biết kẻ thất tình như thế thì hãy đi tìm một người thất tình khác đi. Kim Ngạo Thiên không phải là hạng người lụy về tình và thất tình.
Mộng Khanh nhướng mày nói:
- Ngươi nói thật đấy chứ?
Ngạo Thiên quay hẳn lại đối diện với Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.
- Các hạ nhìn kỹ xem Ngạo Thiên có giống một gã thất tình không nào.
Gã hơi niễng đầu nhìn chàng. Ngạo Thiên nhận ra trong đáy mắt của gã có nét giễu cợt nhìn chàng. Nụ cười giả lả hiện lên trên miệng Ngô Mộng Khanh.
- Ngạo Thiên...ngươi nghĩ sao về Lâm Bội Giao tiểu thư.
- Sao ngươi hỏi ta về Lâm Bội Giao.
- Bởi ta nghe nói Lâm tiểu thư yêu ngươi.
Y nói rồi cười khẩy một tiếng. Mộng Khanh ngồi xuống đối mặt với Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên nhìn gã. Chàng miễn cưỡng nói:
- Bội Giao yêu Ngạo Thiên thì sao?
- Ngô các hạ lấy làm lạ lắm hay sao?
Thốt ra câu nói đó, Ngạo Thiên nghĩ đến Sử Quách mà bật cười thành tiếng.

Thấy chàng cười, Mộng Khanh hỏi.
- Ngươi cười gì?
- Ngạo Thiên cười bởi vì nghĩ đến Ngô các hạ đó.
Nghe chàng nói câu này, đôi chân mày của Mộng Khanh nhướng cao lên.
- Nghĩ Ngô mỗ mà lại cười.
Ngạo Thiên gật đầu:
- Đúng...
- Tại sao nghĩ về Ngô Mộng Khanh mà ngươi lại cười.
- Ngạo Thiên nghĩ các hạ tò mò muốn biết kẻ thất tình như thế nào...Nếu như các hạ muốn biết thì hãy tìm tấm gương đồng tự soi lấy mình sẽ nhận ra kẻ thất tình như thế nào.
Chàng vừa dứt câu thì Ngô Mộng Khanh phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của gã nghe thật chói tai và đầy chất khinh thị, y vừa cười vừa nói:
- Ngươi cho Điệp khách Ngô Mộng Khanh là kẻ thất tình ư?
Nhìn thẳng vào mắt Ngô Mộng Khanh, Ngạo Thiên giả lả nói:
- Ngạo Thiên nghĩ như vậy. Ngô các hạ đã bị Lâm cô nương khước từ tình yêu nên mới tìm đến tại hạ, tìm đến Ngạo Thiên, các hạ có ý lấy mạng Ngạo Thiên...không dễ như các hạ nghĩ đâu.
Mộng Khanh khoát tay lắc đầu:
- Không không...Kim Ngạo Thiên giờ đây thì chẳng có một gã cao thủ nào dám động đến. Bởi tất cả những kẻ nào muốn động đến ngươi phải nể mặt Ma Thần. Ta cũng thế thôi. Nhưng ta tức cười bởi ngươi cho rằng ta là kẻ bị phụ tình. Y nói rồi ngữa mặt phá lên cười ngạt ngẽo. Vừa cười Điệp khách Ngô Mộng Khanh vừa nói:
- Điệp khách Ngô Mộng Khanh là kẻ bị phụ tình? Lần đầu tiên Ngô mỗ mới nghe câu nói này. Một câu nói mà Mộng Khanh chẳng bao giờ nghĩ tới và cũng chưa bao giờ nghe tới.
Y với tay lấy cái chèn rồi thản nhiên bưng vò rượu chuốc ra chén.
Vừa chiết rượu, Ngô Mộng Khanh vừa nói:
- Nếu Ngô mỗ là một người như Ngạo Thiên nói, cái danh Điệp Khách của Ngô mỗ đúng là trò cười cho thiên hạ.
Y nói rồi dốc chén rượu uống cạn. Đặc chén xuống bàn, Ngô Mộng Khanh nhìn Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm.
- Chắc có lẽ Ngạo Thiên không biết nhiều về Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.
- Ngạo Thiên cần gì phải biết các hạ.
Mộng Khanh biểu lộ vẻ bất mãn bởi câu nói này của Ngạo Thiên. Nhưng rồi y bật cười thành tiếng.

- Đúng là ngươi không biết...vậy ta có thể nói cho ngươi biết, vì sao ta có cái tên là Điệp Khách...bởi bất cứ một nữ nhân nào mà lọt vào tầm mắt của Ngô mỗ, thì sẽ thuộc về Ngô mỗ. Từ trước đến nay chưa một nhi nữ nào thoát khỏi lưới tình của Ngô Mộng Khanh. Ta thích biến nữ nhân thành những kẻ lụy tình, chứ bản thân ta thì không.
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Các hạ là con người như vậy thì Ngạo Thiên cũng không màn đến. Những gì các hạ làm không liên quan đến Ngạo Thiên.
- Ta biết...
Mộng Khanh thốt ra lời nói đó với vẽ khinh khỉnh, tự thị, nên lời nói được gã kéo dài ra, y mỉm cười rồi với tay bưng vò rượu chuốc ra chén. Vừa chuốc ra chén, Ngô Mộng Khanh vừa nói:
- Ngạo Thiên không màng đến điều đó bởi lẽ chẳng biết gì cả, trong khi Ngô mổ thì đang đắc ý vô cùng.
Ngạo Thiên cau mày.
- Các hạ đắc ý cái gì...Làm Điệp Khách, chẳng có gì là đắc ý cả. Không chừng thiên hạ lại cho các hạ chỉ là hạng tiểu nhân bỉ ổi không chừng. Các hạ đắc ý với những gì mình làm nhưng tại hạ thấy chẳng có gì đắc ý cả.
Sắc diện Điệp khách đỏ bừng lên. Y đúng là thẹn chín mặt bởi câu nói này của Ngạo Thiên.
Y buột miệng thốt:
- Ngươi...
Thấy gã thẹn mặt, Ngạo Thiên khoái chí, mỉm cười nói:
- Tại hạ chỉ nói theo thiên hạ thôi...các hạ đừng nghĩ Ngạo Thiên phỉ báng các hạ. Giữa các hạ và Ngạo Thiên chẳng có mối quan hệ gì thì Ngạo Thiên chẳng quan tâm gì đến chuyện các hạ.
Nhưng Ngạo Thiên có thể chỉ cho các hạ một câu để trở thành một kẻ trượng phu đỉnh thiên lập địa khiến mọi người tâm phục, khẩu phục thì khó chứ làm một đạo tặc thấp hèn thì ai làm cũng được mà. Chẳng có gì đáng tự hào cả.
Sắc diện Mộng Khanh đỏ hơn hắn có cảm giác mặt mình đang bị Ngạo Thiên nung chín trên một bếp than hồng. Mãi một lúc lâu sắc diện của Ngô Mộng Khanh mới trở lại bình thường.
Gã dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Ngạo Thiên nói:
- Ngạo Thiên...ngươi nói cũng đúng lắm...làm một trang quân tử đỉnh thiên lập địa rất khó, còn làm một điệp khách, đạo hoa tặc tiểu nhân bỉ ổi chẳng khó chút nào. Ai cũng có thể làm được.
- Ngươi nói cho ta nghe châm ngôn này buộc ta phải xem lại mình.

Đúng là ta có cái tính đạo hoa tặc thật.
Y im lặng nhìn Ngạo Thiên.
Hai người đối nhãn nhìn nhau, Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm, nghĩ thầm.
- "Xem ra gã này vẫn còn chút nhân phẩm của một con người".
Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng thì Mộng Khanh phá lên cười. Y vừa cười vừa nhìn Ngạo Thiên nói:
- Ngô mỗ sẽ thay đổi, nhưng trước khi thay đổi, ta cho ngươi biết một điều...mong rằng khi ngươi nghe xong, sẽ không nổi trận lôi đình.
- Ngô các hạ định cho Ngạo Thiên biết chuyện gì, hy vọng câu chuyện các hạ định nói ra không là câu chuyện hoang tưởng, và gian trá.
- Tất nhiên là không...tại sao ngươi lại cho ta có thể đặt ra một câu chuyện gian trá chứ. Mỗi khi thành công một chuyện như thế này, thường muốn tò bày với người đáng được nói lại.
Ngạo Thiên cau mày.
- Ngô các hạ định kể cho Ngạo Thiên chuyện gì nào.
Mộng Khanh điểm nụ cười mỉm, bưng vò rượu chuốc ra chén. Gã đặt vò rượu xuống bàn nhìn Ngạo Thiên.
- Ta muốn kể cho ngươi nghe về chuyện của Lâm Bội Giao.
Bưng chén rượu, Mộng Khanh dốc ngược uống cạn, rồi ôn nhu nói:
- Ngô mỗ đã sở hữu thân xác của Lâm tiểu thư rồi, nên ta muốn kể chuyện này cho ngươi nghe.
- Ngươi nghe rồi cho ta biết Lâm tiểu thư là hạng người như thế nào. Tại gì nàng ta yêu ngươi nhưng khi gặp Ngô Mộng Khanh thì chẳng còn nghĩ gì đến Kim Ngạo Thiên, ngoại trừ biết ngươi là người của Kim trang. Mà Kim trang thì chẳng còn tồn tại nữa.
Mặt Ngạo Thiên nghiêm lại. Một cảm giác bực bội xâm chiếm tâm hồn
chàng.
Ngạo Thiên cau mày hỏi.
- Ngô các hạ đã làm gì Lâm Bội Giao.
Ngô Mộng Khanh nhận ngay ra vẻ mặt bất nhẫn và cau có của Ngạo Thiên. Có lẽ khuôn mặt bất nhẫn cau có của chàng khiến gã đắc ý mà phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa bưng vò rượu chuốc ra chén.
Y vừa chuốc rượu vừa nói:
- Ta phải uống thêm một chén rượu nữa để chúc mừng thắng lợi này.
Nói rồi, Điệp khách Ngô Mộng Khanh uống cạn chén rượu. Y từ từ

đặt chén xuống bàn nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt tự thị, đắc ý và muốn gặm nhấm những cảm giác khoan khoái vì đã khiến cho Ngạo Thiên phát bực bội.
Mộng Khanh điểm nụ cười mỉm, rồi ôn nhu nói:
- Khi ta biết Lâm Bội Giao tiểu thư yêu ngươi qua lời của Tiểu Ngọc cô nương thì ta cũng có phần thắc mắc. Sao một trang mỹ nữ đẹp như vậy mà lại đi yêu một gã tiểu tử bất tài vô dụng, chẳng còn cái gì để trong tay cả, nên ta tò mò lần bước đến Hàm Dương này. Ta đã gặp Lâm Bội Giao. Xét cho cùng nhan sắc của nàng ta cũng tạm tạm, chẳng có gì đáng được để gọi là trang quốc sắc thiên hương, nhưng ta vẫn muốn sở hữu thể xác của nàng...Bởi vì ả yêu ngươi.
Mặt Ngạo Thiên sa sầm.
Thấy chân diện Ngạo Thiên sa sầm. Mộng Khanh càng đắc ý hơn. Y đặt
tay lên bàn điễm nụ cười mỉm rồi từ tốn nói:
- Để chinh phục trái tim của Lâm tiểu thư và sở hữu thể xác của ả, Mộng
Khanh những tưởng lấy đồ trong túi áo vậy...chẳng có gì khó khăn cả. Khiến ta nghĩ cuộc chinh phục vùng đất cấm này chẳng đáng cho ta bỏ công sức chỉ tại vì ả yêu ngươi mà thôi.
Y cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:
- Khi ta sỡ hữu thể xác nàng...Mộng Khanh chắt lưỡi.
- Xem ra cũng tạm được...nàng có gò bồng đảo khá no tròn, nhưng vẫn
chưa vừa ý ta. Một đôi mông tàm tạm. Nhưng ta thích nghe nàng rên rỉ trong
vòng tay của ta.
Sắc diện Ngạo Thiên đỏ bừng.
Mộng Khanh đắc ý cười lớn. Gã nhìn Ngạo Thiên, ôn nhu nói:
- Ngươi đừng giận...cho dù Lâm Bội Giao có là nương tử của ngươi nhưng khi ta đã giăng bẫy tình thì cùng không thoát khỏi bẫy tình của ta được đâu.
Ngạo Thiên nghiêm giọng hỏi.
- Các hạ nói hết chưa?
- À...Ngô mỗ muốn kể cho ngươi nghe về những chuyện gì đã xảy ra trong lúc ta ân ái với nàng. Ngươi có muốn nghe nữa không? Nếu ngươi không muốn nghe thì ta chỉ vắn tắt cho ngươi biết, mặc dù Lâm Bội Giao là một trang tiểu thư khuê các, đoan trang nhưng trong chuyện ái ân nàng đúng là một con quỷ cái tham lam và dâm đãng đó.

Mộng Khanh lại chắt lưỡi rồi nói:
- Ả đúng là một dâm nữ tham lam cùng tột...nhưng ả chỉ được một cái chuyện đó mà thôi. Còn chẳng có gì để Mộng Khanh này luyến tiếc cả. Ta chỉ nói bấy nhiêu đó cho ngươi hiểu.
Ngạo Thiên buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Các hạ đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi nhất trên đời này.
Đôi chân mày Ngô Mộng Khanh nhíu lại.
- Sao ngươi lại thốt ra lời cộc cằn như thế được nhỉ. Chẳng lẽ ngươi không thích nghe chuyên ân ái của Lâm tiểu thư à?
Ngạo Thiên hừ nhạt một tiếng nói:
- Các hạ đem chuyện phòng the với người tình ra kể với tại hạ đã là một điều bỉ ổi. Huống chi các hạ còn bày vẽ ra câu chuyện hoang tưởng này. Tại hạ sợ nếu Lâm Bội Giao nghe được, e rằng nàng không để cho cái lưỡi của ngươi còn uốn lượn được đâu.
Mộng Khanh phá lên cười khanh khách.
- Nói như vậy...Kim Ngạo Thiên công tử không tin lời của Điệp Khách chứ gì?
Ngạo Thiên hừ nhạt rồi nói:
- Nếu như Ngạo Thiên không biết Lâm Bội Giao, Ngô các hạ còn có thể đem chuyện ngụy tạo này ra để bỡn cợt nhưng rất tiếc tại hạ đã biết Lâm Bội Giao, nên chỉ nghe câu chuyện này đặng biết cá tính tiểu nhân của Điệp khách như thế nào thôi. Làm sao Ngạo Thiên có thể tin được vào câu chuyện ngụy tạo đó. Ngô các hạ đừng xem Kim Ngạo Thiên như một đứa trẻ lên hai lên ba. Muốn gì thì nói... nói sao thì Ngạo Thiên tin như vậy.
- Ngươi không tin tất ngươi xem thường ta đó.
- Ngạo Thiên đã nói rồi...làm một quân tử đỉnh thiên lập địa thì khó chứ làm một đạo hoa tặc tiểu nhân như các hạ chẳng khó chút nào. Thậm chí còn bị người ta xem thường nữa.
- Nhưng câu chuyện của ta là sự thật.
Điệp khách Ngô Mộng Khanh vừa nói vừa lấy túi phấn hương đặt lên bàn.
Y giả lả cười.
- Của Lâm Bội Giao đó.
Ngạo thiên lắc đầu nhún vai.
- Nữ nhân thì ai mà chẳng có túi phấn như thế này.
Chàng lắc đầu khoát tay.
- Ta không tin câu chuyện ngụy tạo gian trá của các hạ đâu. Câu chuyện của các hạ kể. Khiến ta liên tưởng đến một ả kỷ nữ nào đó trong vạn hương lầu đã qua đêm với các hạ thôi. Nhưng cho dù

người ta có là kỹ nữ của lầu xanh thì cũng vì hoàn cảnh bắt buột mà phải bán thân để tìm chút ngân lượng. Các hạ và kẻ tìm hoa, mua hoa chẳng có gì là trượng phu cả. Ngạo Thiên khuyên các hạ đừng đem những chuyện phòng the đó mà coi là thành tích của mình, không hay đâu. Gieo nhân nào gặp quả nấy, không chừng sau này các hạ sẽ sớm gặp quả tình chua chát đó.
Điệp Khách đứng bật lên. Y chỉ tay vào mặt Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên nhìn Mộng Khanh, thản nhiên gật đầu:
- Ngạo Thiên được quyền nghĩ như vậy chứ...hay các hạ định lấy võ công buộc Kim Ngạo Thiên phải tin. Lúc nào các hạ không thể dụng được võ công với Kim Ngạo Thiên đâu...phải nể mặt Ma Thần chứ.
Chân diện Mộng Khanh lộ rỏ những nét bất nhẫn, cay cú. Y hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói:
- Đúng...người được quyền nghĩ người yêu ngươi là một trang nhi nữ đoan thục. Nhưng nếu Ngô mỗ chứng minh cho ngươi thấy lời của ta là thật, ngươi nghĩ sao nào.
Ngạo Thiên mỉm cười nói:
- Các hạ chẳng có cái gì chứng minh được đâu.
Mộng Khanh hừ nhạt rồi nói:
- Nếu chuyện Ngô mỗ nói là thật, ngươi sẽ quỳ trước mũi giày ta hành đại lễ chứ?
Ngạo Thiên cau mày.
- Và ngược lại.
Mộng Khanh cười mỉm nhìn NgạoThiên. Ánh mắt của y lộ rõ nét gian trá và giễu cợt.
Y từ tốn nói:
- Ta biết Lâm Bội Giao yêu ngươi nhưng ngươi thì chẳng có tình với nàng.
- Ngươi chỉ có mỗi một người yêu đó là Dương Tiểu Ngọc. Nếu như không đúng như lời nói... ta hứa sẽ xa Tiểu Ngọc...không bao giờ tơ tưởng đến nàng.
Ngạo Thiên cắn răng trên vào môi dưới, khẽ gật đầu:
- Không biết Điệp Khách đạo hoa tặc Ngô Mộng Khanh nói ra lời rồi có biết giữ lời không.
Mộng Khanh cau mày.
- Ngươi không nên đặt quá nhiều sự hoài nghi vậy. Hay ngươi đã bắt đầu ngần ngại bởi tin câu chuyện của ta.
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Làm sao bản thiếu gia tin được câu chuyện của ngươi.
- Vậy là ngươi đồng ý.

- Được...bổn thiếu gia đồng ý.
Mộng Khanh phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:
- Ngươi sẽ quỳ lạy trước mũi giày ta...nếu ngươi không lại ta, ngươi sẽ hối hận đó. Quân tử bất hý ngôn.
Hắn nhìn thẳng vào mặt chàng.
- Đi theo ta.
Ngạo Thiên dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài. Chàng vừa uống vừa nghĩ thầm trong đầu.
- Câu chuyện hắn nói có thật đúng như vậy không? Xem ra gã rất tự tin chứng tỏ câu chuyện hắn nói là thật chứ không phải gian trá. Nếu câu chuyện là thật thì Lâm Bội Giao đúng là hạng người như Tiểu Ngọc nói. Dù sao thì ta cũng được sáng mắt với một con người...
Ngạo Thiên ẩn mình trong hoa viên dưới một táng hoa nhìn về phía gian phòng xá. Trong gian phòng xá, Điệp khách Ngô Mộng Khanh chắp tay sau lưng định nhãn về phía chàng. Mặc dù không thấy rõ chân diện của Mộng
Khanh, nhưng phong thái của gã biểu lộ sự tin, lịch lãm. Đến bây giờ Ngạo Thiên mới nhận ra phong thái của Ngô Mộng Khanh vừa hào hoa, vừa lịch lảm.
Phong thái của một đấng nam nhi toát ra sự thu hút đối với nữ nhân. Nhận định đó khiến Ngạo Thiên hơi chao lòng chột dạ.
Gã gia nhân hôm nào Ngạo Thiên đã gặp bước vào gian phòng xá. Y nói mấy lời với Ngô Mộng Khanh rồi lui bước.
Lúc này Ngạo Thiên cảm nhận thời gian trôi qua thật chậm và nặng nề, cùng với cảm giác nao nao, pha trộn sự hồi hộp nổi dậy trong chàng.
Trái tim Ngạo Thiên bất giác quặn nhói khi thấy bóng xiêm y trắng toát
xuất hiện, thả bước vào gian phòng xá. Mặc dù không thấy mặt Lâm Bội Giao
nhưng chàng vẫn nhận ra cánh xiêm y trắng toát của nàng.
Khi Bội Giao gặp chàng, thì luôn vận một bộ cánh trắng như vậy, làm sao chàng không nhận ra được.
Nàng bước đến gian phòng xá đứng đối mạt với Điệp khách Ngô Mộng
Khanh. Hai người nói chuyện với nhau trông rất tình tứ, rồi Điệp khách Ngô
Mộng Khanh đặt tay lên bờ vai của nàng.
Còn Bội Giao thì nép đầu vào ngực gã điệp khách.Ngạo Thiên nhắm mắt lại nghĩ thầm.

- "Huyện lệnh Lâm Thự Tư có biết ái nữ của mình đang dụng biệt trang của lão để giao hoan tình không nhỉ?".
Trong gian phòng xá, Điệp khách Ngô Mộng Khanh đã ôm lấy thân thể của Bội Giao.
Hoạt cảnh kia chẳng biết tác động thế nào đến Ngạo Thiên mà khiến răng trên của chàng bặm chặt vào môi dưới những tưởng muốn cắn đứt nó ra.
Trái tim Ngạo Thiên quặn đau một cái khi Ngô Mộng Khanh lần tay cởi bỏ bộ cánh trắng toát của Lâm Bội Giao.
Chàng buông tiếng thở dài. Ngạo Thiên lắc đầu nghĩ thầm.
- "Câu chuyện của Ngô Mộng Khanh kể cho mình nghe là sự thật".
Ý niệm đó khiến tầm thức chàng nặng trĩu một nỗi buồn vô cớ.
Chàng tự trách mình.
- "Sao mình không sớm nhận ra điều đó. Không biết Sử Quách huynh cũng nhận ra điều này không. Có lẽ y không nhận biết nên mới tôn thờ tình yêu của Lâm Bội Giao như vậy. Tội nghiệp cho Sử Quách huynh. Nếu huynh ấy chứng kiến cảnh này, hẳn đau lòng hơn mình gấp bội phần".
Vừa nghĩ Ngạo Thiên dõi mắt vào phòng xá. Chàng gần như không thể nào tin được khi đập vào mắt chàng. Giờ đây bộ cánh xiêm y trắng toát kia không còn trên người nàng nữa. Dưới hai cây bạch lạp. Thân thể nàng hiện ra với những đường cong đầy đặn, được vòng tay của Ngô Mộng Khanh ôm trọn.
Trái tim Ngạo Thiên đập loạn nhịp khi thấy tự tay nàng thoát bỏ trang phục của Mộng Khanh.
Những thao tác của nàng có vẽ vồn vã và hấp tấp như thể sợ Điệp khách Ngô Mộng Khanh đổi ý.
Hai thân thể trần truồng nhồn nhộng quấn chặt lấy nhau trong gian phòng xá. Ngạo Thiên chứng kiến hoạt cảnh giao tình mà cảm nhận một nỗi
buồn lan toả khắp tâm tưởng mình.
Chàng nhủ thầm.
- "Lâm Bội Giao...ta lầm nàng...Sử Quách cũng lầm nàng. Đúng là đê tiện và bỉ ổi".
Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống để khỏi phải chứng kiến hoạt cảnh giao
tình ngay trong tầm mắt chàng, chỉ có điều chàng không thể thấy được chân diện hoan lạc của Bội Giao mà thôi.
Thời khắc nặng nề trôi qua. Chàng ngỡ như thời gian đang dừng lại để

buộc mình phải chứng kiến cuộc giao hoan của hai con người kia.
Ngạo Thiên không biết được thời gian trôi qua bao lâu. Một điều duy nhất đọng lại trong tâm thức chàng là muốn hoạt cảnh chấm dứt và có thể chàng phải đối mặt với nàng.
Ngạo Thiên nghĩ thầm.
- "Ta sẽ khinh miệt con người này. Ghẻ lạnh với Bội Giao. Nhưng sau này ta cớ nên nói cho Sử Quách huynh biết bản chất thật của Lâm Bội Giao hay không. Nếu nói với Sử Quách, hoá ra ta là kẻ tiểu nhân. Bằng không nói, Sử huynh sẽ mãi mãi ngụp lặn trong mối tình vô vọng".
Ngạo Thiên buông tiếng thở dài. Chàng miễn cưỡng nhìn lại gian phòng xá. Bội Giao và Mộng Khanh đang vận lại trang phục. Có lẽ nàng còn quyến luyến những khoảnh khắc giao tình vừa rồi, mà không muốn rời Điệp khách nên vẫn bá cứng lấy cổ gã.
Răng trên Ngạo Thiên cắn vào môi dưới. Chàng muốn rời chỗ nấp tiến thẳng đến gian phòng xá để đối mặt với Bội Giao, nhưng kịp rũ bỏ ý định đó.
Ngạo Thiên nghĩ thầm.
- "Chẳng đáng cho Ngạo Thiên phải nhìn mặt. Tội nghiệp cho Sử Quách huynh".
Ý niệm đó trôi qua. Ngạo Thiên rời cho nấp, lẫn nhanh vào khu vườn hoa bỏ đi. Chàng vừa lầm lủi đi vừa nghĩ đến Lâm Bội Giao mà cảm thấy một niềm thất vọng xâm chiếm tâm tư mình.
Mình và Sử Quách huynh chẳng bao giờ nhìn thấu tâm địa của nữ nhân.

HỒI THỨ HAI MƯƠI
NGHIỆP TÌNH MA CHƯỚNG

Ngồi một mình trong nhà mồ Kim trang, Ngạo Thiên cảm nhận một nỗi trống vắng lạ thường. Chung quanh chàng chỉ có sự im lặng, sự im lặng đó buộc Ngạo Thiên phải nhớ lại tất cả những sự kiện đã xảy đến trong đời chàng. Chàng gặm nhấm những sự kiện đó mà nghĩ đến con người.
Chàng lắc đầu khi nghĩ ra một điều.
- "Tất cả những con người của giới võ lâm được tồn sinh bằng sự

gian trá và lọc lừa. Chính vì thế mà võ lâm là một dòng chảy tranh đoạt và tàn nhẫn".
Ngạo Thiên ôm vò rượu tu luôn một ngụm dài, rồi nhẩm nói:
- "Bản năng thiện nhân của người không thể tồn tại trong võ lâm. Được mẫu thân di ngôn lại cho mình. Phải rời bỏ Kim trang, rời bỏ võ lâm giang hồ. Mình sẽ cùng với Tiểu Ngọc đến lăng tẩm Kim gia và vĩnh viễn mai danh ẩn tích tránh xa thế sự".
Nói ra câu nói đó, Ngạo Thiên sực nhớ đến Cù Bá Nhâm. Chàng buông tiếng thở dài, lắc đầu.
- Cù lão huynh...lão huynh hiểu cho Kim Ngạo Thiên. Có lẽ Cù lão huynh đã chọn lầm người.
Ngạo Thiên nhìn lên những giá bạch lạp mà những tưởng đó là những ánh mắt của những oan hồn đang vất vưởng nhìn chàng. Chàng có định thần để suy đoán trong những ánh mắt chập chờn kia đâu là ánh mắt của mẫu thân mình.
Những ý tưởng trong đầu Ngạo Thiên chỉ được xáo đi, để chàng quay lại với thực tại khi Tiểu Ngọc cùng Độc ma Âu Dương Đình và Điệp khách Ngô Mộng Khanh bước vào nhà mồ.
Vẫn ngồi một chỗ, dựa lưng vào thạch quan, Ngạo Thiên nhìn những người đó. Âu Dương Đình và Ngô Mộng Khanh dừng bước để Tiểu Ngọc bước đến bên chàng.
- Tiểu Ngọc.
- Ngạo Thiên...
Nàng nắm tay chàng.
Ngạo Thiên mỉm cười nói với nàng.
- Ngạo Thiên chỉ muốn tiếp Âu Dương Đình tôn giá mà không muốn thấy mặt Ngô Mộng Khanh.
Nàng nhìn vào mắt Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc biết vì sao Ngạo Thiên không muốn nhìn Ngô Mộng Khanh.
- Tiểu Ngọc đừng hiểu lầm Huynh...
Ngạo Thiên vì Sử Quách huynh mà thôi.
Nàng gượng cười...
- Được rồi...Để Tiểu Ngọc với Âu Dương Đình tôn giá.
Nàng nhìn lại Âu Dương Đình và Ngô Mộng Khanh, từ tốn nói:
- Âu Dương tôn giá...Ngạo Thiên chỉ muốn tiếp tôn giá mà thôi.
Độc ma Âu Dương Đình khẽ gật đầu.
- Được...
Lão quay lại:
- Ngươi ra ngoài.

Mộng Khanh cúi đầu.
- Tuân lệnh chủ nhân.
Gã lườm Ngạo Thiên rồi quay bước đi thẳng ra cửa nhà mồ.
Y đi rồi, Ngạo Thiên mới bước đến ôm quyền xá:
- Ngạo Thiên bái kiến tiên sinh.
- Tiểu tử không cần đa lễ như vậy.
- Ngạo Thiên thủ lễ với bậc tiền bối vẫn hơn.
Độc ma Âu Dương Đình rọi mắt sáng ngời vào Ngạo Thiên. Lão trầm giọng nói:
- Bổn nhân cần huyết ngọc chứ không cần những lời khách sáo.
Ngạo Thiên nghiêm mắt nhìn Âu Dương Đình.
- Cái tôn giá cần đang có trong ngôi nhà mồ của Kim trang này. Âu Dương tôn giá sẽ có huyết ngọc, nhưng trước tiên, vãn bối cần biết yêu cầu của vãn bối có được tôn giá chuẩn y không.
Độc ma Âu Dương Đình phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn Ngạo Thiên.
- Những đòi hỏi của ngươi, bổn nhân chuẩn y.
Lão đặt tay lên vai Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc đã nói với bổn nhân về những dự định của ngươi, bổn nhân nghĩ đó là quyết định đúng. Tiểu tử không phải là người của võ lâm giang hồ, nên đừng chen chân vào chốn giang hồ.
Ngạo Thiên im lặng nhìn Âu Dương Đình.
Độc ma Âu Dương Đình vuốt râu, từ tốn nói:
- Bổn tọa đã hóa giải độc khí cho Tiểu Ngọc. Bổn tọa rất hoan hỷ vì nhận ra Ngạo Thiên cũng là người có tấm lòng chung thủy, và nhân hậu. Ngươi từ bỏ kỳ tích để chọn lấy cuộc tình.
Độc ma Âu Dương Đình mỉm cười.
Lão nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc, hãy nói cho Ngạo Thiên biết đi.
Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên nói:
- Ngạo Thiên...Tiểu Ngọc đã được Âu Dương tôn giá hóa giải độc khí rồi. Âu Dương tôn giá còn chuẩn bị tất cả mọi thứ để Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên đi thật xa từ bỏ võ lâm giang hồ.
Nàng nắm tay Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên sẽ đi thật xa.
Nàng gượng cười.
Ngạo Thiên nhìn nàng.
Chàng gượng cười với nàng rồi quay lại Độc ma Âu Dương Đình.
- Vãn bối đa tạ sự độ lượng của tôn giá.
- Hãy trao huyết ngọc cho bổn nhân.

- Vãn bối rất sẵn lòng trao huyết ngọc cho tôn giá.
Nói dứt câu, Ngạo Thiên quay bước đi thẳng đến thạch quan. Chàng lấy trong thạch quan ra một chiếc túi gấm, rồi quay lại đứng trước mặt Độc ma Âu Dương Đình.
Ngạo Thiên nhìn vào mặt y, ôn nhu nói:
- Huyết ngọc mà tôn giá cần trong túi này.
Vừa nói, Ngạo Thiên vừa trao túi gấm về phía Âu Dương Đình.
Lão đón lấy túi gấm, rồi mở ra. Một luồng huyết quang đỏ ối từ trong túi gấm hắt lên nhuộm đỏ chân diện của Âu Dương Đình. Độc ma Âu Dương Đình nhìn vào túi gấm chăm chẳm như trong túi gấm có một hấp lực mê hồn hút lấy nhãn quang lão.
Chân diện Độc ma lộ rõ những nét thẫn thờ ngây ngất bởi huyết ngọc
trong túi gấm. Như thể chưa thỏa mãn, Độc ma Âu Dương Đình lấy huyết ngọc ra đưa lên trước mặt. Ánh huyết quang tỏa ra từ huyết ngọc nhuộm đỏ gian nhà mồ.
Âu Dương Đình ngắm huyết ngọc gần như không chớp mắt. Huyết ngọc như thâu tóm lấy thần thức của Độc ma khiến lão trở nên ngây dại.
Huyết ngọc như miếng mồi ngon trước đôi mắt sát nhân hau háu đó của Độc ma Âu Dương Đình. Lão ngắm huyết ngọc thật lâu phá lên cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của Độc ma Âu Dương Đình biểu lộ tất cả sự thỏa mãn và hoan hỷ tụt cùng. Lão trả huyết ngọc lại túi gấm, nhìn Ngạo Thiên.
- Trước khi chết, Thần cái Cù Bá Nhâm nói gì với Tiểu tử.
Ngạo Thiên lưởng lự rồi nói:
- Cù lão huynh muốn Ngạo Thiên tiếp tục thiên chức của người.
Âu Dương Đình phá lên cười. Tràng tiếu ngạo của lão khiến Ngạo Thiên phải cau mày.
Chàng miễn cưởng hỏi:
- Lời nói của vãn bối đáng cười lắm sao?
Độc ma Âu Dương Đình cắt ngang tràng tiếu ngạo.
- Bổn nhân không cười lời nói tiểu tử...mà ta cười Thần cái Cù Bá Nhâm.
- Cù lão huynh có gì khiến tôn cười người.
Độc ma Âu Dương Đình ve cầm nhìn Ngạo Thiên. Lão từ tốn nói:
- Cù Bá Nhâm tự cho mình là người có Thông thiên nhãn, biết nhìn người thâu tóm thiên văn. Thế mà chọn Kim Ngạo Thiên, trao cho tiểu tử huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Thần cái Cù Bá Nhâm trao huyết ngọc cho tiểu tử, buộc bổn nhân phải cười lão đó. Bổn

nhân cười vì thấm thấu ra Thần cái chỉ là kẻ ngoa ngôn. Chỉ nói nhiều mà thôi.
Độc ma Âu Dương Đình lắc đầu, từ tốn nói:
- Thần cái Cù Bá Nhâm chọn Kim Ngạo Thiên trao huyết ngọc thánh địa võ lâm thì lão đâu có thông thiên nhãn. Nói cách khác, lão là một gã có mắt không biết nhìn người.
Y đặt tay lên vai Ngạo Thiên.
- Thần cái Cù Bá Nhâm đã nhìn lầm ngươi. Lão chắc khó mà nhắm mắt
nơi suối vàng.
Ngạo Thiên buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:
- Có lẽ lời nói của tôn giá đúng...Ngạo Thiên thất lễ với Cù Bá Nhâm. Ngạo Thiên không đáng để Cù lão huynh trọng thị như vậy.
Chàng cắn răng trên vào môi dưới. Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống.
- Ngạo Thiên đã khiến Cù lão huynh phải thất vọng.
Chàng buông tiếng thở dài nói tiếp:
- Cù lão huynh có là thánh nhân vẫn là con người. Mà con người thì đâu ai không phạm sai lầm một lần trong kiếp làm người. Ngạo Thiên không còn sự lựa chọn nào khác, buộc phải đem sự thất vọng cho Cù lão huynh.
Chàng ôm quyền nhìn ra cửa nhà mồ.
- Cù lão huynh... miễn thứ cho Ngạo Thiên đã không làm trọn những lời đã hứa với huynh.
Âu Dương Đình nói:
- Thần cái Cù Bá Nhâm đã chết rồi...dù lão hối tiếc thì cũng đã muộn.
Âu Dương Đình nhìn vào mắt Ngạo Thiên...
- Bổn tọa rất tiếc phải nói với tiểu tử điều này...Ngươi cũng chẳng khác
gì thần cái Cù Bá Nhâm.
Nghe câu nói của Độc ma Âu Dương Đình, Ngạo Thiên nhìn lão thắc mắc.
Chàng ngập ngừng hỏi.
- Tôn giá nói vậy có ý gì?
Âu Dương Đình ve cầm nhìn chàng, ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc sẽ nói cho ngươi biết.
Ngạo Thiên nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc...Âu Dương tôn giá muốn nàng nói với ta điều gì.
Nhìn Ngạo Thiên, Dương Tiểu Ngọc lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Ý của Âu Dương chủ nhân là Ngạo Thiên cùng nhìn lầm người.
Người đó chính là Tiểu Ngọc. Đúng ra Ngạo Thiên nên nghe lời nói

của Sử Quách và Lâm Bội Giao. Nhưng vì chữ tình mà Ngạo Thiên đã mù quáng. Giờ thì tất cả đã kết thúc rồi.
Ngạo Thiên mở to mắt hết cỡ nhìn nàng. Mãi một lúc sao chàng mới nói:
- Nàng chỉ đóng kịch, để lấy huyết ngọc như Lâm Bội Giao nói.
- Tiểu Ngọc thản nhiên gật đầu.
- Cuối cùng Ngạo Thiên cũng nghiệm ra sự thật này.
Ngạo Thiên gượng cười, chàng cười với vẽ mặt thật đau khổ. Nhìn Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên ôn nhu nói:
- Ta đúng là kẻ tầm thường. Một kẻ tầm thường nhất trong những kẻ tầm thường.
Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc và Âu Dương Đình. Vừa cười vừa nói:
- Bây giờ các ngươi đã đạt được huyết ngọc rồi, chắc chắn sẽ ra tay lấy mạng Kim Ngạo Thiên.
Nhìn thẳng vào mắt Độc ma Âu Dương Đình, Ngạo Thiên buông tiếng
thở dài rồi nói:
- Âu Dương tôn giá...đã là một con người thì ai cũng có một lần sai lầm
trong những cái sai trong chữ tình, là bán rẽ mình. Kim Ngạo Thiên đã bán rẽ mình cho một tình yêu, thì hãy để cho Tiểu Ngọc ra tay.
Âu Dương Đình nhạt nhẽo hỏi.
- Sao tiểu tử muốn Tiểu Ngọc giết ngươi.
- Có chết trong tay Dương Tiểu Ngọc, Kim Ngạo Thiên mới cảm nhận tất cả sự u mê tăm tối của mình.
Âu Dương Đình nhìn qua Tiểu Ngọc.
Lão vuốt râu, rồi nói:
- Chắc chắn Tiểu Ngọc sẽ không lấy mạng ngươi. Bởi vì Tiểu Ngọc đã xin với bổn nhân cho ngươi một cái mạng.
Tiểu Ngọc lên tiếng nói:
- Ngạo Thiên thiếu gia... Âu Dương chủ nhân hứa để cho thiếu gia được sống. Hãy mau đa tạ sự độ lượng của Âu Dương chủ nhân đi.
Ngạo Thiên nhìn lại nàng.
- Đa tạ ư?
Chàng lắc đầu.
- Dương Tiểu Ngọc...nàng và Âu Dương tôn giá đây đã biến ta thành một người bất hiếu, bất tín và bất nghĩa, thế mà Kim Ngạo Thiên lại phải hành lễ với lão ta ư?
Ngạo Thiên nghiêm giọng.
- Không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu. Ngạo Thiên nhận được

một cái chết, để về bên kia khấu đầu tạ tội với mẫu thân với Cù lão huynh.
Buông một tiếng thở dài Ngạo Thiên nói:
- Các người có thể giết Ngạo Thiên hoặc rời khỏi đây. Còn khấu đầu đa tạ thì không bao giờ có chuyện đó.
Tiểu Ngọc lộ vẻ bối rối khi nghe Ngạo Thiên thốt ra câu nói này. Nàng
nhìn sang Độc Ma Âu Dương Đình.
Âu Dương Đình nhìn Ngạo Thiên.
Lão vuốt râu từ tốn nói:
- Lời nói vừa rồi của Kim tiểu tử đủ để bổn nhân lấy mạng ngươi, nhưng bổn nhân do hứa với Tiểu Ngọc để lại cho ngươi một cái mạng. Ta giữ lời mà tha cho ngươi đó.
Lão nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc...chúng ta đi.
Tiểu Ngọc nhìn lại Ngạo Thiên một lần nữa, rồi mới cùng với Độc ma Âu Dương Đình quay bước, chậm rải tiến ra cửa nhà mồ.
Ngạo Thiên nhìn theo hai người. Chàng muốn gọi Tiểu Ngọc lại nhưng cổ họng như có khối than hồng chận ngang, không thể nào thốt ra lời. Chàng nhìn theo sau lưng Tiểu Ngọc mà cảm nhận một nỗi đau xé nát nội thức lẫn trái tim mình.
Ngạo Thiên nghĩ thầm.
- "Sao lại có thể như thế này được".
Khi Tiểu Ngọc và Âu Dương Đình bước đến ngưỡng cửa nhà mồ thì Ngạo Thiên gọi lại.
- Âu Dương tôn giá...
Âu Dương Đình dừng bước. Lão không quay lại mà lên tiếng nói:
- Tiểu tử muốn nói gì?
Ngạo Thiên đanh giọng nói:
- Cho dù tôn giá có được huyết ngọc Thánh địa võ lâm Kim Đỉnh sơn, nhưng người duy nhất vào được thánh địa chỉ có một người mà thôi. Người đó chính là Kim Ngạo Thiên.
Âu Dương Đình từ từ quay lại, lão nhìn chàng.
- Tiểu tử nói thế có ý gì?
- Đó là lời nói sau cùng của Cù lão huynh.
Âu Dương Đình cười khẩy rồi nói:
- Bổn nhân không tin lời của ngươi.
Ngạo Thiên bật cười như kẻ điên rồi nói:
- Tin hay không là quyền của Âu Dương tôn giá, nhưng một ngày nào khi tôn giá cần xâm nhập Thánh Địa Kim Đỉnh sơn thì phải nhờ đến

Kim Ngạo Thiên này thôi.
Chàng gằn giọng nói tiếp:
- Tôn giá hãy nhớ lời Ngạo Thiên nói đó.
Âu Dương Đình nghiêm mặt.
- Bổn nhân hy vọng những lời nói đó là thật.
Lão dứt câu, cùng với Tiểu Ngọc quay lưng đi thẳng ra cửa nhà mồ.
Hai người đi rồi, còn lại một mình, Ngạo Thiên mới cảm nhận nỗi trống vắng lạ thường. Một nỗi trống vắng pha trộn sự ân hận và nuối tiếc mà chàng buộc phải ngậm nhắm nó.
Răng trên của Ngạo Thiên cắn vào môi dưới, chàng nhẫm nói:
- Tiểu Ngọc...sao nàng lại là con người như vậy. Nàng đã lừa ta, lừa mẫu thân ta. Tiểu Ngọc... Ngạo Thiên ta hận nàng...ta hận nàng.
Ngạo Thiên vừa nói vừa nhìn ra cửa nhà mồ. Chàng dốc rượu vào miệng tu ừng ực. Rượu chảy tràn ra, đổ cả xuống trang phục của Ngạo Thiên. Trông Ngạo Thiên chẳng khác nào một người cuồng thần loạn thức đang tự hành hạ mình.
Chàng quẳng vò rượu xuống sàn đá nhà mồ.
- Xoảng...
Vò rượu vỡ tan thành nhiều mảnh, rượu văng tung tóe. Ngạo Thiên căm phẫn rít lên.
- Ta hận ta...ta hận ta.
- Nếu ngươi hận ngươi thì tự kết liễu cuộc sống của mình đi.
Vừa nói, Điệp khách Ngô Mộng Khanh vừa bước vào nhà mồ. Gã nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt dè bĩu và khinh thị.
Ngạo Thiên nhìn gã.
- Các hạ muốn gì ở Ngạo Thiên nữa.
Ngô Mộng Khanh cười khẩy rồi nói:
- Ngươi quên thỏa ước giữa ta và ngươi rồi ư?
Ngạo Thiên lắc đầu.
Ngạo Thiên chẳng có thỏa ước gì với ai cả.
Mặt Ngô Mộng Khanh sa sầm khi nghe câu nói này của Ngạo Thiên.
Y
gắt giọng nói:
- Kim Ngạo Thiên... quân tử bất hý ngôn, ngươi đừng mau quên như vậy chứ?
Ngạo Thiên nuốt nước bọt như nuốt một khói than hồng.
Ngô Mộng Khanh mỉm cười rồi ôn nhu nói:
- Ta đến nhận sự bái lạy của ngươi đây.
Y hất mặt tiến đến trước mặt chàng.
- Hãy khấu đầu lạy bổn công tử.

Sắc diện Ngạo Thiên đỏ bừng.
Ngô Mộng Khanh cau mày.
- Ngươi định nuốt lời ư.
Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:
- Bổn thiếu gia không nuốt lời, nhưng cũng không khấu đầu trước ngươi.
Đôi chân mày Mộng Khanh nhíu lại.
- Ngươi nói thế có ý gì, ngươi đã thua tất cả rồi. Ngươi đã thua trắng tay rồi. Từ Tiểu Ngọc đến Lâm Bội Giao. Tất cả đều không thuộc về ngươi.
Ngạo Thiên miễn cưỡng nói:
- Các hạ nói đúng, tất cả không thuộc về ta. Tiểu Ngọc thì gian trá, Bội Giao thì đa tình, dâm đãng. Nhưng để cho bổn thiếu gia khấu đầu trước mũi giày của các hạ thì các hạ hãy giao đến trước mặt ta chứ?
Mộng Khanh chau mày.
- Ngươi đã chứng kiến tất cả rồi kia mà, sao lại trở giọng như vậy chứ?
- Bổn thiếu gia không phủ nhận là minh đã chứng kiến cảnh ái ân giữa các hạ với Bội Giao...
Ngô Mộng Khanh cướp lời Ngạo Thiên.
- Thế sao còn trở giọng mà chưa hành đại lễ.
- Bởi trong tâm tưởng Ngạo Thiên nghĩ Lâm Bội Giao đã ân ái với các hạ tại biệt phủ huyện lệnh là con người khác, không phải Lâm Bội Giao như bổn thiếu gia nghĩ.
Mộng Khanh vừa nghe dứt câu nói của Ngạo Thiên, bất ngờ vươn trảo
thộp đến yết hầu chàng.
Gã thộp trảo công lại, khiến Ngạo Thiên muốn ngộp thở mà dựng to hai ngươi.
Mộng Khanh rít giọng nói:
- Ngươi đúng là kẻ tráo trở.
Ngạo Thiên nhăn mặt. Chàng những tưởng đâu yết hầu của mình sẽ bị đứt ra bởi trảo thủ của đối phương, nhưng chẳng biết Ngô Mộng Khanh nghĩ sao mà lại rút về.
Ngạo Thiên thở dốc từng hơi một. Chàng nhìn Ngô Mộng Khanh.
- Sao các hạ lại rút tay lại...Ngạo Thiên chấp nhận chết mà.
Điệp Khách Ngô Mộng Khanh hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Bổn công tử muốn giết ngươi lúc nào cũng được.Nhưng...
Ngạo Thiên cướp lời gã.

- Âu Dương tôn giá chưa muốn thấy Kim Ngạo Thiên chết?
Nhìn vào mắt chàng, y nói:
- Đúng...Môn chủ không muốn ngươi chết, cũng không muốn ngươi là một con người.
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.
- Không muốn ta chết. Và cũng không muốn ta là một con người bình thường, vậy Kim Ngạo Thiên là cái gì nhỉ? Là một khúc cây hay hòn đá hiện hữu trong cõi nhân sinh đầy dãy sự gian trá và lọc lừa này.
Mộng Khanh nhếch môi dè bĩu rồi nghiêm giọng nói:
- Ngươi không là cục cây hay hòn đá. Được như thế ngươi còn may mắn lắm mà ngươi sẽ là một xác chết biết thở thì đúng hơn.
Ngạo Thiên bất giác thối lại một bộ.
- Ý của các hạ...
Không để Ngạo Thiên nói dứt lời, Mộng Khanh đã tiếp lời chàng.
- Ngươi sẽ là ma nhân.
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Ta không muốn.
Chàng vừa toan thi triển Quỷ bộ Vô tướng để đào thoát nhưng Ngô Mộng Khanh đâu để cho Ngạo Thiên thực hiện ý định đó. Mọi diễn biến ra trong chớp mắt, khi Ngạo Thiên thấy một làn phấn trắng phủ lên mặt mình thì chẳng còn biết gì nữa. Chàng mù mẫm thần thức và như lạc vào cõi hư vô không thực.

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT
BẢN SẮC ANH HÙNG

Ta cần uống rượu.. ta cần uống rượu Ngạo Thiên vừa nói vừa ôm lấy chân Tình ma ma. Chàng ngẩng lên với bộ mặt thảm não trông thật tội nghiệp.
- Hãy cho ta uống rượu... Hãy cho ta uống rượu.
Tình ma ma cau mày, chắc lưỡi lắc đầu nhìn Ngạo Thiên nói:
- Kim công tử không biết hổ thẹn à...mọi người đang nhìn công tử kìa.
Mới hôm nào công tử còn là người có phong độ đĩnh đạc của một lịnh thiếu gia Kim trang, thế mà nay sao bệ rạc như vậy.
Ngạo Thiên lắc đầu, ôm cứng lấy chân Tình ma ma.

- Ta không biết gì cả...ta không biết gì cả...ta chỉ muốn uống rượu thôi.
Tình ma ma lắc đầu buông tiếng thở dài rồi nói:
- Hây...công tử nên biết đây là Vạn hương lầu, chứ đâu có phải là chỗ bố thí cho kẻ thất cơ lỡ vận. Kim công tử không có ngân lượng làm sao ma ma cho công tử uống rượu được. Rượu ma ma phải mua chứ đâu thể tự nhiên có.
Tình ma ma vừa nói vừa gỡ tay Ngạo Thiên. Ngạo Thiên vẫn ôm ghịt lấy chân Tình ma ma. Chàng lắc đầu.
- Đừng có hất hủi ta...hãy cho ta uống rượu đi...một ngày nào đó ta sẽ trả ngân lượng.
Tình ma ma cau mày.
- Kim công tử và Kim trang hết thời. Làm gì có cái ngày đó.
Tình ma ma vừa nói vừa hất chân. Cái hất chân của Tình ma ma như thể muốn rũ bỏ cái vì dơ bẩn bám vào chân mình, mặc dù mụ chỉ giũ chân thôi nhưng Ngạo Thiên lại lăn kềnh ra sàn nhà. Trông Ngạo Thiên thật là bệ rạc, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.
Ngạo Thiên hùng hổ nói:
- Ta không có rượu...ta chết mất.
Vừa nói Ngạo Thiên vừa chỏi tay rung rung lê đến Tình ma ma.
Đôi chân mày của Tình ma ma nhíu lại, lộ vẽ bất nhẫn. Mụ cáu gắt quát:
- Người đâu.
Hai gã đại lực võ sĩ xồng xộc bước vào.
Tình ma ma chỉ Ngạo Thiên.
- Hai người không biết làm gì à?
Tình ma ma hừ nhạt một tiếng rồi đon đã toan quay bước. Ngạo Thiên chồm tới.
- Ma ma...Cho Ngạo Thiên uống rượu đi mà...Ngạo Thiên xin ma ma.
Hai gã đại lực võ sĩ xộc tới xốc nách Ngạo Thiên. Bọn chúng toan kéo Ngạo Thiên ra cửa Vạn Hương lâu thì một giọng nói chát chúa cất lên.
- Đứng lại.
Người thốt ra câu nói đầy chất mệnh lệnh đó chẳng ai khác mà chính là Mặc Chí Bình. Tình ma ma bỗng thay đổi hẳn thái độ. Mụ khúm núm, xởi lởi nói:
- Mạc thiếu gia.
Chí Bình mỉm cười với Tình ma ma rồi bước đến trước mặt Ngạo Thiên đang ngồi lê dưới sàn gạch.
Y ra dấu cho hai gã võ phu buông Ngạo Thiên ra. Ngạo Thiên ngẩng

mặt lên nhìn Mạc Chí Bình với ánh mắt khẩn cầu van xin.
Trông lúc này chẳng ai nghĩ được chàng là một lịnh thiếu gia của Kim trang một thời uy chấn khắp Hàm Dương trấn.
Chí Bình mỉm cười nhìn Ngạo Thiên.
- Ngươi nhận ra ta chứ?
Ngạo Thiên gật đầu:
- Mạc thiếu gia...
Chí Bình gật đầu. Y ra dấu cho hai gã võ phu bắt ghế đến cho y ngồi.
Sau khi yên vị, Chí Bình nhìn Ngạo Thiên nói:
- Không ngờ Kim thiếu gia Kim trang lại ra nông nỗi này.
Y chắt lưỡi.
- Tội nghiệp...thật là tội nghiệp. Kim công tử rất muốn uống rượu.
Ngạo Thiên gật đầu. Trông Ngạo Thiên chẳng còn chút nhuệ khí của một trang nam tử hán nữa. Chàng giờ đây thật là bệ rạc và rệu rã.
Ngạo Thiên khẩn thiết nói:
- Mạc thiếu gia...Ngạo Thiên cần uống rượu...Cần uống rượu.
Mạc Chí Bình khẽ gật đầu:
- Bổn thiếu gia sẽ cho ngươi uống rượu...Nhưng ngươi hãy làm cho ta một chuyện.
Ngạo Thiên gật đầu:
- Mạc thiếu gia...muốn Ngạo Thiên làm gì, Ngạo Thiên cũng sẽ làm cả.
- Hãy cho Ngạo Thiên uống rượu đi.
Mạc Chí Bình cười khẩy rồi nói:
- Ngươi người chẳng ra người...ngợm chẳng ra ngợm. Thôi được...Chỉ cần ngươi liếm sạch hai đôi giày của bổn thiếu gia...thế sẽ được trả công cho một vò rượu hai cân.
Gã vừa nói vừa chìa đôi chân trước mặt Ngạo Thiên.
- Làm đi.
Những tưởng đâu Ngạo Thiên sẽ tức giận bởi sự sỉ nhục này nhưng chàng lại nâng đôi chân của gã. Ngạo Thiên lưỡng lự một lúc toan cúi xuống thi bất thình lình có một lượng khí kình vỗ tới ghế của Chí Bình. Đạo khí kình đó đánh gãy chân ghế, khiến họ Mạc rơi huỵch xuống sàn gạch.
Họ Mạc còn bối rối và lúng túng không biết tại sao lại có sư biến đó thì đã thấy Sử Quách xốc nách Ngạo Thiên đứng lên. Sử Quách nhìn Ngạo Thiên.
- Kim bằng hữu hạ thấp mình như vậy à?
Gặp Sử Quách, Ngạo Thiên phấn chấn hẳn lên.
- Sử huynh...ta muốn uống rượu...cho ta uống rượu đi.

Sử Quách cau mày nhìn Ngạo Thiên. Y không khỏi bất nhẫn và cáu gắt trước vẻ bệ rạc đến thảm hại của Kim Ngạo Thiên.
Mạc Chí Bình đứng lên, chỉ vào mặt Sử Quách.
- Tên cẩu tạp chủng này...ngươi đám đánh gãy ghế của Mạc thiếu gia.
Chí Bình nói rồi gào lớn.
- Bổn thiếu gia trừng trị ngươi.
Gã vừa nói vừa nhảy xổ xuống Sử Quách, song chưởng thẳng tới trước
với tất cả nội lực vốn có trong gã. Sử Quách không né tránh mà chỉ dụng hữu thủ đón thẳng đỡ thẳng lấy đôi song chưởng của đối phương.
- Chát...
Giao nhau một chưởng đón thẳng, đỡ thẳng với Sử Quách. Mạc Chí Bình bị đẩy ngược về sau đến ba trượng, lưng va vào vách Vạn Hương lầu. Trong khi Sử Quách vẫn đứng trụ chân một chỗ chẳng có chút biểu hiện gì.
Mạc Chí Bình biến sắc.
Y lặp bặp nói:
- Ngươi...ngươi...
Sử Quách nhìn gã rồi quay lại Kim Ngạo Thiên.
- Kim bằng hữu muốn uống rượu hãy theo ta.
Ngạo Thiên gật đầu như tế sao, trông chàng gật đầu cứ ngỡ vừa gặp phải kỳ tích độc nhất vô nhị mà sợ kỳ tích kia sẽ vội biến mất.
Sử Quách buông tiếng thở dài.
- Đi theo Sử Quách.
Sử Quách dẫn Ngạo Thiên rời Vạn Hương lầu. Đi bên cạnh Sử Quách mà thỉnh thoảng Ngạo Thiên lại run lên bần bật. Đôi chân run lẩy bẩy những tưởng sắp lăn kềnh ra đất.
Thỉnh thoảng Ngạo Thiên lại thều thào nói:
- Sử huynh...ta muốn uống rượu...uống rượu thật nhiều.
- Sẽ có đủ rượu cho Kim bằng hữu.
Sử Quách dẫn Ngạo Thiên vào một gian thảo xá, tọa lạc lên ngoài Hàm Dương. Gian thảo xá chất đầy những vò rượu xếp chồng lên nhau. Vừa thấy những vò rượu kia, Ngạo Thiên đã vồ tới nhưng Sử Quách cản lại.
- Chưa được.
Y ép Ngạo Thiên ngồi xuống sàn thảo cốc. Ngạo Thiên thều thào nói:
- Sử huynh...cho Ngạo Thiên uống rượu nhanh lên...ta muốn uống rượu lắm rồi.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên, thấy thần sắc của chàng mà chỉ còn biết lắc đầu. Buông tiếng thở dài, Sử Quách nói:
- Sao Kim bằng hữu lại trở thành một người như thế này nhỉ.
Ngạo Thiên hối hả nói:
- Sử huynh cho ta uống rượu đi...rồi Ngạo Thiên sẽ nói cho Sử huynh biết tất cả...cho ta uống rượu đi.
Sử Quách mím môi rồi nói:
- Được...Sử Quách sẽ uống rượu với Kim bằng hữu...nếu như Kim bằng hữu thắng được Sử Quách...ta sẽ trao ngoại danh tữu quỷ cho Kim bằng hữu.
Ngạo Thiên vồn vã nói:
- Ngạo Thiên không cần gì hết...Ngạo Thiên muốn uống rượu thôi.
Sử Quách lấy một vò rượu đặt xuống trước mặt Ngạo Thiên.
- Kim bằng hữu uống đi.
Y vừa nói vừa mở nắp vò rượu. Chẳng một chút khách khí, Ngạo Thiên
bê cả vò rượu dốc lên miệng tu ừng ực. Rượu tràn cả ra miệng Ngạo Thiên nhưng Ngạo Thiên vẫn uống ừng ực chẳng khác nào một người đang trong cơn khát nước dữ dội. Thấy Ngạo Thiên uống mà Sử Quách phải cau mày, rùng mình. Y miễn cưỡng giật lại vò rượu trên tay Ngạo Thiên, trang trọng nói:
- Kim hằng hữu muốn chết bằng men rượu à?
Ngạo Thiên nhìn Sử Quách. Thần nhãn đờ đẫn chẳng còn thần còn thức.
Chàng nói rồi chìa tay đến trước để xin lại vò rượu.
Sử Quách nghiêm giọng nói:
- Kim bằng hữu...Phải chăng Kim bằng hữu thất tình Tiểu Ngọc cô nương mà ra nông nỗi này... vì thất tình mà Kim bằng hữu muốn vùi thân vào men rượu để quên Tiểu Ngọc.
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Ta không phải ...không phải...
Ngạo Thiên chòm tới một chút.
- Ngạo Thiên uống hết vò rượu này sẽ nói...sẽ nói.
- Sử mỗ không muốn Ngạo Thiên bằng hữu biến thành một con ma men vất vưởng.
- Ngạo Thiên biết Sử huynh tốt mà.
Sử Quách buông tiếng thở dài, rồi trao vò rượu lại cho Kim Ngạo Thiên.
Vừa đón lấy vò rượu, Ngạo Thiên lại nệ cổ tu một hơi dài. Y uống cạn sạch rượu trong vò rồi đặt vò xuống bên cạnh.

Sắc diện Ngạo Thiên tái nhờn, tái nhợt. Nhưng thần quang thì có chút sinh khí.
Ngạo Thiên thở phào một tiếng.
- Đã tạm được rồi...
Sử Quách lắc đầu nhìn Ngạo Thiên. Y trang trọng nói:
- Ngạo Thiên...sao lại muốn biến thành ma men vậy...có phải vì Tiểu Ngọc không.
Ngạo Thiên nhìn Sử Quách lè nhè:
- Ta hận Tiểu Ngọc... và ta khuyên Sử huynh cũng đừng nghĩ tới Lâm Bội Giao làm gì nữa...còn gì sao Kim Ngạo Thiên uống rượu...bởi ta không muốn làm "ma nhân" nên phải buộc biết thành ma men.
Ngạo Thiên thở dài gấp từng hơi một. Mồ hôi tuôn đẫm ra mặt chàng.
Ngạo Thiên nghiến răng nói:
- Có trở thành ma men, say túy lụy, chẳng còn biết trời đất gì thì Ngạo Thiên mới không làm ma nhân.
Ngạo Thiên nói dứt câu, đổ vật ra sàn tịnh cốc ngủ vùi. Chàng co rút người lại như một gã cái bang không nhà cửa, đang qua đêm với những cái rét cắt da cắt thịt.
Sử Quách cau mày khi thấy Ngạo Thiên thỉnh thoảng lại run lên bần bật. Sử Quách đặt tay vào người Ngạo Thiên. Y giật mình bởi hỏa khí hừng hực từ cơ thể Ngạo Thiên tỏa ra.
Sử Quách sững sờ.
- Ngươi sao thế này?
Sử Quách đặt tay vào mệnh môn của Ngạo Thiên, y cau mày khi nhận ra mạch đập của chàng loạn nhịp giống như người đang hấp hối chờ đến thời
khắc quy tịch, hoặc tẩu hỏa nhập ma.
Sử Quách hốt hoảng dựng Ngạo Thiên ngồi lên rồi áp tay vào lưng chàng.
Vận chuyển công lực sang nội thể Ngạo Thiên. Một làn khói đen tỏa mùi nồng nặc, theo lớp mồ hôi tỏa ra. Sử Quách nhíu mày, chuyển đảo song thành đánh vào đại huyệt Khiếu hoa.
- Bốp...
Ngạo Thiên rùng mình ói luôn một bụm máu đen kịt.
Sử Quách đặt Ngạo Thiên nằm xuống. Y nhìn Ngạo Thiên, lắc đầu.
- Không ngờ Ngạo Thiên trúng phải Di hồn phấn.
Ngạo Thiên rên lên một tiếng, rồi mở mắt nhìn Sử Quách.
- Sử huynh...

Nhìn Ngạo Thiên, Sử Quách nói:
- Kim bằng hữu thấy trong nội thể thế nào.
- Đỡ hơn một chút rồi. Phải Sử huynh đã trục độc phấn cho Ngạo Thiên.
Sử Quách buông tiếng thở dài.
- Sử mỗ chỉ mới trục được một phần thôi... những để hóa giải Di hồn phấn phải do chính Ngạo Thiên.
Ngồi xuống bên cạnh Ngạo Thiên, Sử Quách nói:
- Kim bằng hữu...Phải chăng ngươi uống rượu để khắc chế Di hồn phấn.
Ngạo Thiên gật đầu.
- Ngạo Thiên không muốn trở thành ma nhân nhưng lại không chịu nổi sự hành hạ của di hồn phấn mà Sử huynh nói. Chính vì thế nên mới phải dụng đến hạ sách là uống rượu.
Sử Quách buông tiếng thở dài. Y từ tốn nói:
- Kim Bằng hữu không muốn trở thành ma nhân buộc phải uống rượu. Cách làm của bằng hữu đúng là hạ sách thật. Không làm ma nhân. Bằng hữu trở thành ma men, mất cả phong thái của một trang nam nhi.
Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống mũi giày nham nhở. Chàng buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:
- Ngạo Thiên không còn sự lựa chọn nào khác. Thà tự hủy mình còn hơn trở thành ma nhân gieo họa cho bá tánh.
Ngẫn lên nhìn Sử Quách, Ngạo Thiên nói tiếp:
- Ngạo Thiên là người tầm thường và vô dụng. Thậm chí không còn là một con người nữa.
Sử Quách buông tiếng thở ra.
- Sử Quách có thể giúp Kim bằng hữu.
Ngạo Thiên phấn khích hẳn lên.
- Sử huynh có thể trục được độc chất di hồn phấn ư... hãy giúp Ngạo Thiên.
- Sử Quách không giúp được Ngạo Thiên mà chỉ có một người giúp được Kim bằng hữu.
- Sử huynh nói ai...có thể trục được di hồn phấn cho Ngạo Thiên.
Sử Quách nghiêm giọng nói:
- Lâm Bội Giao...chỉ có Bội Giao mới có thể giúp được Kim bằng hữu.
Chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Như trở thành bản năng, Ngạo Thiên với tay lấy vò rượu, nhưng Sử Quách cản lại.
Ngạo Thiên nhìn Sử Quách.

Sử Quách nói:
- Kim bằng hữu đừng chữa trị di hồn phấn theo hạ sách này nữa.
Ngạo Thiên rút tay về.
- Lúc này đúng là Ngạo Thiên chưa cần nhưng khi bị di hồn phấn hành, Sử Quách huynh hẳn cho Ngạo Thiên uống. Thà Ngạo Thiên là ma men chứ không thể là ma nhân.
Khoanh tay bó gối, Ngạo Thiên nhìn Sử Quách.
- Sử huynh nói Lâm Bội Giao tiểu thư có thể cứu được Ngạo Thiên. Sử huynh đúng...bởi vì Bội Giao là người của Độc ma Âu Dương Đình tất phải có giải dược di hồn tán.
Sử Quách cau mày.
- Kim bằng hữu nói gì thế...Lâm Bội Giao là người của ma đạo à?
- Sử huynh không tin?
- Làm sao Sử Quách tin được điều đó chứ?
Sử Qúach vừa dứt lời thì Ngạo Thiên cười khẩy một tiếng rồi nói:
- Thiên hạ nói nam nhân cứng rắn, xem ra điều đó sai bét cả rồi. Nam nhân chẳng cứng rắn chút nào. Nhất là trong tình trường, họ dễ dàng bị mụ mẫm bởi tình yêu.
Ngạo Thiên nhân Sử Quách.
- Cổ nhân nói không sai, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Rồi một ngày nào đó Sử Quách huynh cũng chẳng khác gì Kim Ngạo Thiên, cũng bệ rạc và thậm chí còn hơn nữa.
Mặt Sử Quách sa sầm.
- Kim bằng hữu nói thế có hàm ý gì.
- Sử huynh hẳn yêu Lâm Bội Giao tiểu thư như Sử huynh đã từng khuyên Ngạo Thiên tránh xa Dương Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc khác Bội Giao rất nhiều. Tiểu Ngọc là Mỹ diện đường lang, còn Bội Giao là một thục nữ biết đạo lý làm người.
Sử Quách vừa nói dứt câu Ngạo Thiên phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:
- Sử huynh cho Ngạo Thiên một vò rượu. Ngạo Thiên sẽ nói chuyện này cho Sử Quách biết.
- Sử Quách không tiếc rượu với Kim bằng hữu. Nhưng ta không muốn ngươi tự biến mình thành ma men.
- Mai này Sử huynh cùng chẳng khác gì Ngạo Thiên đâu.
Sử Quách nhìn Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm nhìn Sử Quách. Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên nói:
- Ngạo Thiên đã mất tất cả rồi, chẳng còn gì để mất. Giờ chỉ còn lại một cái mạng yếu đuối, rệu rã này thôi. Nếu có mất thêm một lần nữa

cũng chỉ mất mạng. Thứ sau cùng còn lại của Ngạo Thiên.
Thở hắt ra, Ngạo Thiên nói tiếp:
- Ngạo Thiên cũng chẳng nuối tiếc cái mạng này. Nó có thì cũng là chuyện bình thường. Thậm chí Ngạo Thiên còn muốn nó mau tan biến khỏi cõi đời này nữa. Bởi có tồn tại thì Ngạo Thiên cũng là kẻ vô dụng. Một khối thịt rệu rã...chỉ hơn bọn nhân là còn lý trí biết tránh xa ác đạo, tự hủy mình.
Sử Quách khẽ gật đầu.
- Nếu tất cả ma nhân đều nghĩ như Kim bằng hữu thì ma đao không thể tồn tại được.
- Sử huynh biết như vậy thì hãy cho Ngạo Thiên một lần tránh xa Lâm Bội Giao tiểu thư. Trước đây chỉ vì Ngạo Thiên không nghe lời của Sử Quách huynh, nên lưới tình che mờ mắt, nên cuối cùng phải nhận hậu quả bi ai như ngày hôm nay. Huyết ngọc không còn và bị trúng Di hồn phấn.
Người đưa Ngạo Thiên vào bẫy của ma đạo lại chính là người Ngạo Thiên tin nhất trong cuộc đời này.
- Dương Tiểu Ngọc.
Ngạo Thiên gật đầu.
- Đúng.
Sử Quách nhìn Ngạo Thiên mỉm cười.
- Giờ thì Kim bằng hữu đã tin lời Sử Quách.
- Tin và chứng kiến mọi sự thật đã muộn quá rồi. Kim Ngạo Thiên không còn là Kim Ngạo Thiên. Ngạo Thiên đã biến thành một gã ma men, bệ rạc và rệu rã. Một kẻ vô dụng chẳng làm được gì trong cuộc đời này. Ngoại trừ một con đường duy nhất là tự kết liễu đời mình. Nhưng trước khi kết thúc thể xác rệu rã và bại hoại này...Ngạo Thiên thỉnh cầu Sử huynh hãy nghe Ngạo Thiên một lần..tránh xa Lâm Bội Giao, như Sử huynh đã từng khuyên Ngạo Thiên tránh xa Tiểu Ngọc.
- Phàm những ai đứng ngoài lưới tình vẫn đủ minh mẫn và thông tuệ hơn người trong lưới tình.
Sử Quách với tay lấy vò rượu thứ hai đặt xuống trước mặt Ngạo Thiên.
Nhìn Ngạo Thiên, Sử Quách nói:
- Sử mỗ nghĩ Ngạo Thiên có lẽ đã nhầm ai đó với Lâm Bội Giao.
- Nếu những gì Ngạo Thiên chứng kiến không xảy ra ở biệt phủ của Lâm gia thì sẽ nghĩ như Sử huynh. Nhưng chuyện đó lại xảy ra ở Lâm gia.
Ngạo Thiên mở nắp vò rượu. Vừa mở nắp vò rượu chàng vừa nói:
- Thật lòng, Ngạo Thiên không muốn nói với Sử huynh...nhưng nghĩ

đến bản thân mình...Ngạo Thiên buộc phải nói. Sử huynh là tửu quỷ. Đóa hoa kỳ tài của Thiếu Lâm tự. Ngạo Thiên không mặc nhiên thấy huynh rơi đúng vào cái bẫy tình mà Ngạo Thiên đã từng rơi vào, không muốn thấy huynh đang là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, sẽ biến thành như Ngạo Thiên.
Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên trang trọng nói tiếp:
- Sử huynh hãy tránh xa Lâm Bội Giao. Hãy tránh xa nàng ta và đừng bao giờ nghĩ đến ả nửa. Một Ngạo Thiên trả giá cho sự yếu mềm của nam nhân đủ rồi. Không thể có thêm một Sử Quách bị cuốn vào bãi tình gian trá của ma đạo.
Nói rồi, Ngạo Thiên dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài. Khi chàng đặt vò rượu xuống rồi, Sử Quách mới nói:
- Sử Quách nghĩ Ngạo Thiên hiểu lầm Lâm Bội Giao.
- Không thể nào lầm được.
Đôi tay Ngạo Thiên run rẩy ôm lấy vò rượu. Sử Quách buộc giữ vò rượu lại.
- Nói cho Sử Quách biết...vì sao Kim bằng hữu lại muốn Sử Quách tránh xa Lâm Bội Giao.
- Bội Giao cũng chẳng khác gì Dương Tiểu Ngọc.
Chàng vừa nói thì bất ngờ Bội Giao xuất hiện bước vào.
- Kim tiểu ca sai rồi...Bội Giao không bao giờ giống như Dương Tiểu Ngọc. Cũng như vậy, Sử huynh chẳng bao giờ như Kim Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên ngẩng lên nhìn nàng.
- Bội Giao tiểu thư đó à?
Bội Giao nhạt nhẽo nói:
- Thế thì sao nào?
- Nàng tìm đến để giết Ngạo Thiên phải không?
- Một kẻ bại hoại, rệu rã như tiểu ca thì đâu còn ai quan tâm đến nữa. Tiểu ca sống nhưng chẳng khác gì đã chết rồi.
Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống.
- Ngạo Thiên thừa nhận điều đó. Ta ra con người như thế này cũng bởi vì chữ tình...Ngạo Thiên không muốn thấy Sử Quách huynh đi theo vết chân đổ của Ngạo Thiên. Nên ta thỉnh cầu nàng hay tránh xa Sử Quách. Ngạo Thiên biết nàng như thế nào mà.
Bội Giao nhìn sang Sử Quách. Hai người đối nhãn với nhau nhưng im lặng.
Cứ như hai người đang trao đổi với nhau bằng ánh mắt mà không cần phải thốt ra lời.
Bội Giao buông tiếng thở dài, rồi hỏi Ngạo Thiên.
- Tiểu ca đã trúng phải Di hồn phấn phải không?

- Ngạo Thiên ngẩng lên nhìn nàng.
- Đúng. Ngạo Thiên không phủ nhận điều đó.
Chàng buông tiếng thở dài, nói tiếp:
- Di hồn tán của ma đạo quả là lợi hại, Ngạo Thiên muốn chống lại nó nên tự hủy mình trong men rượu chứ không bao giờ là ma nhân. Nàng có thể về báo lại với Âu Dương Đình như vậy. Ngạo Thiên sẽ không bao giờ là ma nhân như y muốn đâu.
Bội Giao nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt khe khắt rồi nghiêm giọng nói:
- Tiểu ca...Lâm Bội Giao sẽ rời xa Sử Quách huynh, nhưng với một điều kiện.
- Nàng nói đi...Ngạo Thiên sẵn sàng.
Lâm Bội Giao nghiêm giọng nói:
- Ngạo Thiên phải đối mặt với di hồn phấn bằng ý chí và bản lĩnh của một nam tử hán đại trượng phu.
- Đối mặt với di hồn phấn bằng ý chí và bản lĩnh của một nam tử hán à?
Bội Giao gật đầu.
- Bội Giao muốn như vậy, Tiểu ca làm được chứ?
Ngạo Thiên lưỡng lự.
Thân ảnh Ngạo Thiên run lên lẩy bẩy như người lên cơn sốt. Bội Giao nheo mày. Sử Quách cũng lộ vẽ bất nhẫn. Y quay sang Bội Giao.
Buông tiếng thở dài, Bội Giao nói:
- Chỉ nghe đến di hồn phấn, tiểu ca đã không làm chủ mình rồi. Còn làm sao đối mặt với nó. Một kẻ yếu đuối như tiểu ca đúng là một xác chết biết thở. Một kẻ bại hoại và vô dụng. Hãy tự thẳng đứng lên bằng bản lĩnh của mình.
Sử Quách huynh đã vì Kim Ngạo Thiên thì Ngạo Thiên phải vì người chứ.
Ngạo Thiên nghiến hai hàm răng lại với nhau, gằn giọng nói:
- Ngạo Thiên đồng ý.
- Tất cả đều do Ngạo Thiên cả mà thôi. Huynh có là Kim Ngạo Thiên hay không phải là Kim Ngạo Thiên đều do chính tiểu ca định đoạt.
Nàng nhìn thẳng vào mắt Ngạo Thiên, từ tốn nói:
- Trong con người đã tồn tại cái thiện và cái ác. Cái ác sẽ biến mình thành "ma nhân", nếu tiểu ca thắng bản thân mình, tất có thể khống chế được di hồn phấn. Không giết được ma đạo trong bản thân mình. Có khống chế được ma đạo trong bản thân, Ngạo Thiên mới là Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên thở dốc từng hơi một rồi gằn giọng nói:
- Bội Giao...ta chấp nhận đối mặt với bản thân mình. Nhưng...
Bội Giao mỉm cười.
- Bội Giao sẽ tránh xa Sử Quách huynh.
Ngạo Thiên nhìn Sử Quách.
- Sử huynh miễn thứ cho Ngạo Thiên.
- Vì Kim bằng hữu, ta chấp nhận chối bỏ cuộc tình này.
Sử Quách nói rồi bất ngờ vun chưởng vỗ vào vò rượu trao cho Ngạo Thiên. Rượu đổ ra lênh láng khắp gian tịnh cốc. Ngạo Thiên há hốc miệng.
- Sử huynh...đừng...
Bội Giao nghiêm giọng nói:
- Kim Ngạo Thiên phải đối mặt với Di hồn phấn bằng nghị lực và bản lĩnh của mình chứ không dựa vào vò rượu...Không tự hủy mình trở thành ma men để kháng lại di hồn phấn.
Bội Giao nhìn sang Sử Quách. Hai người lại hội nhãn nhìn nhau rồi mới quay bước bỏ đi ra khỏi tịnh xá. Bội Giao khép cửa lại.
Còn lại một mình, Ngạo Thiên trở bộ ngồi kiết dà. Chàng hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, chờ đợi thời khắc hành hạ bởi di hồn phấn.
Thời gian chầm chậm trôi qua cho đến khi Ngạo Thiên cảm nhận xương sống mình có hàn khí. Sự cảm nhận đó toàn thân chàng nỗi đầy gai ốc. Ngạo Thiên biết sự hành hạ kia sẽ như thế nào. Nhưng bây giờ chàng phải đối mặt với nó. Không phải bằng ma rượu mà bằng chính tâm thức và ý chí của mình.
Ngạo Thiên rùng mình, khi cảm giác nhói buốt tự cột sống đâm dọc lên đến tận đỉnh đầu khiến chàng hoa mắt, thân thể rũ rượi. Đầu óc Ngạo Thiên mụ dần đi và trống rỗng. Cùng với cảm giác đó thì chàng ngỡ như mình có một đàn kiến, hay giòi bọ nhung nhúc xuất hiện trong nội thể mình. Chúng bò ra khắp cơ thể Ngạo Thiên và bắt đầu một cuộc tàn phá gặm nhấm từng cơ quan nội tạng của chàng.
Hai hàm răng Ngạo Thiên nghiến lại với nhau tạo những âm thanh ken két nghe buốt cả thính nhỉ. Chàng nghiến răng chịu đựng cái cảm giác khủng khiếp đó mà ngỡ như thời gian dừng lại để lũ bọ kia đào khoét đục lỗ thể pháp để chui ra ngoài.
Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm người Ngạo Thiên. Thứ mồ hôi tanh nồng, tanh nặc, ngay cả Ngạo Thiên cũng nhăn mày. Rồi một cái buốt nhói nơi trái tim trỗi lên.
Cái đau những tưởng xé tan thể pháp Ngạo Thiên thành trăm mảnh. Một cái đau âm ỷ và nhoi nhói. Cái đau đó như con quái vật rút dần

lấy ý chí và nghị lực của chàng.
Trong cảm giác đau đớn tột độ, Ngạo Thiên rơi vào ảo giác mơ hồ. Chàng nghĩ đến những thời khắc trong băng thất cùng với Dương Tiểu Ngọc, những lời nói đượm tình của nàng. Nghĩ đến những tháng ngày còn là một lịnh thiếu gia và những ý chí đó thôi thúc chàng chìm sâu vào cảnh giới hư vô không thật. Rồi tạo ra trong tầm thức động lực đi tìm Di hồn tán.
Những lời nói từ cỏi hư vô vi rót vào thính nhỉ Ngạo Thiên, khơi dậy trong chàng những bản năng thấp hèn. Và sự buông xuôi đặt mình cho số phận.
Ngạo Thiên cố tình nghĩ đến cái chết của Cù Bá Nhâm và Lăng Bội Phân mẫu thân. Chàng cố tạo ra trong thần thức của mình sự đối kháng với những ảo giác kia. Nhưng Ngạo Thiên càng đối kháng với nó thì nó càng nhận được những cảm giác đau đớn từ lũ giòi bọ vô hình tạo ra.
Ngạo Thiên gào lên.
- Không...
Gào được một tiếng đó, Ngạo Thiên lịm dần đi trong cái đau rã rượi. Sau tiếng thét khản đặt, Ngạo Thiên cũng chẳng còn biết gì nữa. Chàng chỉ cảm nhận một điều duy nhất, chàng thoát khỏi cái thân xác rệu rã bởi lũ giòi bọ vô hình đang đục khoét.

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI
HOA TÌNH TRÁI ĐỘC

Độc ma Âu Dương Đình đứng khoanh tay trước ngực nhìn huyết ngọc. Lão nghĩ thầm. Nó là một bảo vật khai môn Thánh địa Kim Đỉnh sơn, hay chỉ là một viên ngọc bình thường. Nó không thể là một viên ngọc bình thường được.
Nghĩ tới điểm đó Độc ma Âu Dương Đình liên tưởng đến lời nói của Kim Ngạo Thiên, lão nhẩm nói:
- Chẳng lẽ chỉ có tiểu tử mới vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Hay y biết được bí mật của huyết ngọc.
Âu Dương Đình buông tiếng thở dài.
Tiếng của Dương Tiểu Ngọc cất lên bên ngoài của biệt phòng của Âu Dương Đình.

- Chủ nhân...Tiểu Ngọc có thể vào được không.
Nhìn ra cửa, Độc ma Âu Dương Đình nói:
- Vào đi...Bổn tọa đang chờ nàng.
Tiểu Ngọc đẩy của bước vào. Nàng tiến đến trước mặt Âu Dương Đình, nhún người hành lễ.
- Nô nữ tham kiến chủ nhân.
Âu Dương Đình nhìn nàng. Lão vuốt râu rồi chỉ huyết ngọc đặt trên trụ đá.
- Tiểu Ngọc... Nàng nhìn xem huyết ngọc có gì nào.
Tiểu Ngọc nhìn lại huyết ngọc, ánh huyết quang nhuộm đỏ sắc diện nàng.
Một viên ngọc đỏ như máu, óng ánh sắc huyết quang trong thật huyễn ảo. Huyết ngọc như toát ra hấp lực hút lấy nhãn quang của nàng.
Nàng ngắm huyết ngọc một lúc rồi nhìn lại Âu Dương Đình.
- Chủ nhân...Đây đúng là viên ngọc tuyệt đẹp có giá trị trên thành.
Âu Dương Đình quay lại ngồi trên tràng kỹ.
Nàng bước theo đứng hầu bên Âu Dương Đình.
Lão nhìn nàng ôn nhu nói:
- Bổn nhân không nói đến điều đó. Ý của bổn nhân khác.
Tiểu Ngọc hơi bối rối. Nàng nhu hòa hỏi Âu Dương Đình.
- Chủ nhân có gì chỉ giáo Tiểu Ngọc?
- Giá trị của Huyết ngọc như thế nào, bổn nhân biết. Nhưng ta muốn biết bí mật khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Thời hạn mà Ma Thần đặt ra cho ta đã quá gần rồi.
Lão nhìn Tiểu Ngọc, nhướng cao đôi chân mày rậm.
- Nếu như không khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn...bổn tọa khó tránh họa kiếp ma nhân.
Tiểu Ngọc nhìn lại huyết ngọc một lần nữa. Ngoài vẽ đẹp tuyệt ão của nó ra nàng cũng không tìm được bí ẩn chứa trong nó. Nàng ngắm huyết ngọc một lúc thật lâu rồi nói với Âu Dương Đình.
- Chủ nhân...Tiểu Ngọc cũng không phát hiện gì hơn chủ nhân.
Âu Dương Đình đứng lên. Lão đặt tay lên vai Tiểu Ngọc.
- Nàng nghĩ xem. Tại sao Thần cái Cù Bá Nhâm giao huyết ngọc cho Kim Ngạo Thiên... và Kim Ngạo Thiên lại nói, chỉ có gã là người duy nhất có thể khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
Tiểu Ngọc nhăn mạt nhìn thẳng vào mắt Độc ma Âu Dương Đình.
Nàng nghiêm giọng nói:
Theo chủ nhân, Ngạo Thiên biết được bí mật của khối huyết ngọc này.

- Bổn nhân nghĩ như vậy.
Độc ma Âu Dương Đình vừa nói vừa nắn nót bờ vai Dương Tiểu Ngọc.
- Ngạo Thiên sẽ khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
Lão nhìn vào mắt Tiểu Ngọc.
- Một lần nữa, có lẽ nàng phải ra tay với gã tiểu tử đó.
Âu Dương Đình buông tiếng thở dài.
- Không biết lưới tình của nàng giăng ra với gã tiểu tử đó, có còn hiệu nghiệm không?
Tiểu Ngọc mỉm cười.
- Chủ nhân yên tâm... lưới tình của Tiểu Ngọc được giăng ra một khi Ngạo Thiên đã rơi vào thì chẳng thể nào thoát được.
Trước đây gã không thoát được. Nhưng bây giờ thì gã biết tất cả về Tiểu Ngọc. Hắn đâu có thể để cho lưới tình kia trói mình lại một lần nữa.
- Nhưng chủ nhân đã cho Ngạo Thiên "Di hồn phấn". Trước đây Kim Ngạo Thiên chỉ vướng vào lưới tình. Còn nay thì vướng vào "Di hồn phấn". Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Y đâu còn là con người bình thường nữa, nếu không nói chỉ là một xác chết biết thở, sống với ảo giác.
Độc ma Âu Dương Đình vẫn nắn đôi bờ vai nàng.
- Vậy có thể tin nàng một lần nữa.
Tiểu Ngọc gật đầu.
- Chủ nhân có thể đặt niềm tin vào nô nữ.
Độc ma Âu Dương Đình lấy trong ống túi áo ra túi gấm đựng Di hồn phấn, lão nhìn Tiểu Ngọc.
- Nàng hẳn đã cần đến phần trong túi gấm này.
Tiểu Ngọc nhìn Độc ma Âu Dương Đình. Những tưởng đâu Dương Tiểu Ngọc sẽ vồ lấy túi gấm Di hồn phấn, nhưng thật bất ngờ, Tiểu Ngọc lại lắc đầu nhỏ nhẹ nói:
- Nô nữ còn đủ Di hồn phấn để dùng và chưa cần đến nó nữa.
Đôi chân mày Độc ma Âu Dương Đình nhíu lại.
- Thế nàng cần bổn nhân tặng thưởng gì nào.
Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng nét thẹn thùng như một thiếu nữ xuân thì buổi đầu tiếp kiến ý trung nhân của mình. Độc ma Âu Dương Đình bật phá lên cười khanh khách. Gã bỏ tay khỏi bờ vai Tiểu Ngọc, nâng cằm nàng ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc... nàng có ý định chăng bẫy tình với bổn nhân, biến ta thành một gã nô tình của nàng à?
Tiểu Ngọc không dám chăng bẫy tình hay biến chủ nhân thành nô

tình
của Tiểu Ngọc.
Nàng nhìn vào mắt lão độc, nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu Ngọc ngưỡng mộ chủ nhân...người mà duy nhất Tiểu Ngọc nhận ra là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa trên thế gian này.
Độc ma Âu Dương Đình phá lên cười rồi nói:
- Nàng khéo nói lắm, nhưng bổn nhân biết ý nàng.
Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu Ngọc chỉ muốn biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình đối với chủ nhân.
- Và cũng muốn được quyền tự ban phát Di hồn phấn cho bản thân mình.
Nhìn vào mắt Tiểu Ngọc bằng ánh mắt cú vọ. Độc ma ôn nhu nói:
- Công trạng của nàng đáng được hưởng như thế. Nhưng nàng đừng nghĩ có thể biến Độc ma Âu Dương Đình thành một gã nô tình ngu ngơ như Kim Ngạo Thiên tiểu tử.
Nàng quỳ xuống trước mũi giày của Âu Dương Đình.
- Tiểu Ngọc tuyệt đối không dám có ý đó... không dám có ý đó.
Độc ma Âu Dương Đình đỡ nàng đứng lên.
- Nàng đừng sợ hãi như vậy...ta có nói thế thôi...nếu như nàng sợ hãi bổn nhân thì ta đâu còn hứng khởi để tiếp nhận sự ngưỡng mộ của nàng.
Độc ma Âu Dương Đình ngửa mặt cười rồi ngồi xuống tràng kỹ. Lão vòng tay qua vùng Tiểu yêu của Tiểu Ngọc kéo vào sát lão.
- Nàng có thể làm được ngững gì mà người khác không thể làm được chứ.
Lưỡng quyền của Dương Tiểu Ngọc ửng hồng e thẹn. Nàng khẻ gật đầu.
- Dạ...
Độc ma thả tay ra khỏi vùng tiểu yêu của Tiểu Ngọc. Y khoanh tay trước ngực với vẽ mặt thờ ơ, lãnh đạm.
Tiểu Ngọc nhìn vào Độc ma, rồi tự trút bỏ trang phục mình. Những lớp trang phục trên người nàng từ từ trôi tuột xuống gót chân và nàng hiện thân ra trước mặt Âu Dương Đình như một con nhộng chui ra khỏi vỏ với tất cả những đường cong khêu gợi nhất. Độc ma Âu Dương Đình chiêm ngưỡng những đường cong. Lão phải nghĩ thầm.
- "Tiểu Ngọc có một thân hình của một mỹ nữ, với tất cả những sức hút gợi tình ngồn ngộn. Nàng sinh ra một thể pháp đầy chất nhục dục, với một cá
tính chỉ có ở một dâm nữ, nên lúc nào cũng tự biến mình thành vật

sở hữu và chiếm đoạt của người khác giới".
Chính thân thể gợi cảm và ngồn ngộn chất dục đó đập vào mắt Độc ma Âu Dương Đình, buộc lão bật ra lời nói:
- Nàng đẹp lắm.
Tiểu Ngọc mỉm cười.
Nàng vừa cười vừa nói với vẽ thỏa mãn, nghe lời khen ngợi của Độc ma khen tặng vừa biểu lộ sự hoan hỷ khi nhận được phơi tấm thân với những đường cong gợi cảm ra trước mặt y. Nàng chủ động cởi bỏ y phục của lão Độc ma Âu Dương Đình. Độc ma ngạc nhiên trước những hành động của nàng.
Sau khi cởi bỏ trang phục cho Âu Dương Đình, Tiểu Ngọc đẩy y nằm dài xuống tràng kỹ. Nàng sực nhớ lại những cảm giác hôm nào mà Hạo Hạo đã đem đến cho nàng trong biệt trang hôm nào.
Nàng từ từ cúi xuống. Đôi ngọc thủ của Tiểu Ngọc vuốt ve mơn trớn vùng ngực phẳng lỳ của Âu Dương Đình , gợi cảm giác khơi vào cho ngọn dục tình bùng cháy, sau đó mới bắt chước Hạo Hạo để Độc ma Âu Dương Đình phải bặm ra tiếng thốt ngỡ ngàng.
Làm sao Độc ma Âu Dương Đình có thể hình dung được nhưng gì Tiểu Ngọc đang làm với lão. Y chỉ cảm nhận chiếc lưỡi ướt đẫm của nàng đang lần xuống khắp cổ rồi trơn tuột theo những đường rảnh vô hình trên cơ thể lão mà trượt đi với sự tò mò và đầy phấn khích pha trộn sự tham lam đến nỗi Âu Dương Đình phải rùng mình.
Âu Dương Đình phải nghĩ thầm trong đầu.
- "Trên thế gian này có bao nhiêu ả dâm nữ như Dương Tiểu Ngọc. Có lẽ chỉ có mỗi một mình nàng. Nàng là dâm nữ duy nhất biết chinh phục nam nhân. Chỉ có nàng duy nhất là người biết chăng bẫy tình".
Trong khi Độc ma Âu Dương Đình nghĩ như vậy thì Tiểu Ngọc lại nghĩ khác. Nàng dụng tất cả những gì đã học được của gã Hạo Hạo thực hiện lại
trên cơ thể Âu Dương Đình với ý niệm.
- "Rồi ta sẽ có được di hồn phấn. Không chỉ một túi phấn mà là nhiều túi di hồn phấn".
Nàng phải nghĩ tới điều đó bởi nhận ra thể pháp của Độc ma Âu Dương Đình đang căng ra hết cỡ bởi những gì nàng đang làm vì nó. Cái thể pháp của Âu Dương Đình chỉ muốn bùng nổ, bởi những sự mơn trớn mà Tiểu Ngọc đã đem đến qua bài học đã học được của Hạo Hạo. Nàng không chỉ là một học nhân thông minh. Biết được những gì mình phải làm qua bài học đó mà thậm chí còn sáng tạo ra thêm những gì nàng nghĩ trong đầu để bài học kia còn thêm sinh động.

Nó sinh động đến độ Độc ma Âu Dương Đình như chẳng thể làm chủ được mình nữa mà bật ra tiếng rên, một tiếng rên cũng đủ khiến cho Tiểu Ngọc khoái trá và thích thú bởi nghĩ đến mục đích mà nàng đang tiến đến đã gần kề.
Âu Dương Đình bất ngờ vùng vẫy như một con thú hoang đói mồi. Gã bất giác ôm ghì lấy Tiểu Ngọc. Sự thay đổi từ chỗ lạnh nhạt, để biến thành một con thú tham lam đầy chất dục tính của Độc ma, chứng tỏ nàng sẽ thành công với gã. Nàng biết Độc ma Âu Dương Đình sau lại bùng phát cuồng nhiệt như vậy và cũng tự biết phãi làm gì để sự bùng phát đó được nàng đưa đến cao điểm của khoái lạc. Nàng chỉ khẻ rên một tiếng. Tiếng rên của nàng chẳng khác nào một nốt âm vực khích lệ Độc ma Âu Dương Đình phải làm gì sau khi đã được nàng khơi nguồn ngọn lữa dục tình. Và nàng đã thành công với những vì dành cho Âu Dương Đình. Thành công ngoài sự mong mỏi của nàng. Thành công đến độ phải bật ra tiếng rú đầy khoái cảm chỉ muốn lịm đi với gã qua sự vồn vã, háo hức của Độc ma.
o0o

Ngạo Thiên thả bước chậm rãi theo con rải sỏi tiến đến biệt lầu. Chàng dừng chân trước những bậc tam cấp nhìn lên tấm liễng sơn son thiếp vàng.
"DI HOATRANG"
Chần chừ một lúc, Ngạo Thiên bước lên những bậc tam cấp đi thẳng đến cửa tiền sảnh, cửa bên trong không khóa, chàng đẩy cửa bước vào. Tiểu Ngọc trong bộ cánh màu hồng nhạt, ngồi chờ sẳn trong gian tiền sảnh Di hoa trang chẳng còn người nào khác.
Ngạo Thiên bước đến bên nàng.
Tiểu Ngọc nhìn chàng từ đầu đến chân. Tóc Ngạo Thiên đã được bới lại, không còn vẻ bê rạc nữa. Chàng vận bộ bạch y thư sinh trông thật nho nhã. Ngạo Thiên hoàn toàn khác với Ngạo Thiên tại Hàm Dương Bách niên tửu.
Nàng mỉm cười nhìn Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên không ngờ lại tái hợp với Tiểu Ngọc chứ.
Điểm nụ cười mỉm, Ngạo Thiên nói:
- Không bất ngờ lắm. Ngạo Thiên chỉ bất ngờ, sao Tiểu Ngọc lại có thể
gởi mật thư cho Ngạo Thiên.
- Bởi Tiểu Ngọc nhớ Ngạo Thiên
Ngạo Thiên ngồi đối mặt với nàng.
Tiểu Ngọc quan sát thần sắc của Ngạo Thiên. Mặc dù không còn bộ

mặt một kẻ khốn cùng, nhưng phảng phất trong đó vẫn còn những nét ảm đạm mất nhiều sinh khí như một người vừa qua cơn bạo bệnh trầm kha.
Tiểu Ngọc bưng tịnh rượu chuốc ra chén của mình và Ngạo Thiên. Nàng vừa chuốc rượu vừa nói:
- Ngạo Thiên hẳn còn hận Tiểu Ngọc.
Ngạo Thiên nhìn nàng.
- Nàng nói thử xem, Ngạo Thiên con hận Tiểu Ngọc không?
Nàng nhìn vào mắt chàng.
- Chắc chắn Ngạo Thiên còn hận Tiểu Ngọc. Nét oán hận kia còn đong
trong đáy mắt Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên gật đầu.
- Đúng...Ngạo Thiên vẫn còn hận nàng. Sự phản bội của nàng đã đẩy NgạoThiên đến tận cùng vực thẳm. Nhưng Ngạo Thiên chỉ sợ không hận nàng.
Ngạo Thiên bưng lấy chén rượu.
Chàng toan uống chén rượu đó nhưng Tiểu Ngọc cản lại.
- Khoan...
Ngạo Thiên nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm.
- Sao...
Tiểu Ngọc nghiêm giọng nói:
- Trong rượu có độc.
- Thì đã sao nào. Nếu như Ngạo Thiên đúng thời khắc phải chết thì đã chết lâu rồi. Đâu còn ngồi đây cầm chén rượu độc này để sợ hãi cái chết.
Nói dứt câu Kim Ngạo Thiên dốc chén rượu vào miệng uống cạn. Chàng đặt chén rượu xuống nhìn nàng.
- Nếu Kim Ngạo Thiên chết bởi chén rưỡu độc này thì cũng chẳng sao cả. Nàng đã từng đưa Ngạo Thiên vào tử lộ, giờ lấy mạng Ngạo Thiên bằng rượu độc thì cũng do định số Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên nói rồi tự tay bưng tịnh rượu. Tiểu Ngọc không cản chàng lại mà chỉ nhìn Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên uống cạn rồi nhìn Tiểu Ngọc nói:
- Tiểu Ngọc này...nếu như ta chết thì nàng nhớ đưa xác Kim Ngạo Thiên vào nhà mồ Kim gia nhé.
Nói dứt câu, Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm. Chàng lại bưng chén rượu uống cạn, đặt chén rượu xuống Ngạo Thiên nói tiếp:
- Ngạo Thiên là người của Kim gia, tất chết cũng nằm trong nhà mồ Kim gia. Được chứ.

Nàng buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Ngạo Thiên sẽ không chết đâu. Bởi đây đâu phải là rượu độc.
Nàng đứng lên bước qua đứng cạnh Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc chỉ thử Ngạo Thiên thôi.
Chàng ngẩng lên nhìn nàng.
- Tại sao lại thử Ngạo Thiên.
- Để xem Ngạo Thiên có còn xem Tiểu Ngọc có trong mắt mình không.
Ngạo Thiên nói:
- Tiểu Ngọc biết vì sao ta hận nàng không.
- Nếu Tiểu Ngọc là Ngạo Thiên cũng sẽ hận như Ngạo Thiên thôi. Ai mà không hận khi bị phụ tình bằng tất cả những gì gian trá và bỉ ổi nhất trong cõi nhân sinh này chứ. Ngạo Thiên hận Tiểu Ngọc là đúng rồi, nhưng Tiểu Ngọc không hận lại Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên nắm tay nàng.
- Ngạo Thiên chỉ sợ không hận nàng thôi. Bởi còn hận tất còn yêu nàng. Nàng đã cướp trái tim và khối óc của Kim Ngạo Thiên hỏi sao ta không hận.
Tiểu Ngọc quá sững sở bởi câu nói này của Ngạo Thiên. Ngạo Thiên tự
nguyện làm con thiêu thân để chui vào ánh lửa tình. Chấp nhận tìm cái chết trong ngọn lửa tình đó.
Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên gần như không chớp mắt.
- Ngạo Thiên...Chỉ vì còn yêu Tiểu Ngọc mà Ngạo Thiên hận ư?
Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.
- Đúng...
Nàng miễn cưỡng nói:
- Tiểu Ngọc có lỗi với Ngạo Thiên.
Tiểu Ngọc ngồi xuống cạnh Ngạo Thiên. Nàng nhìn chàng.
- Ngạo Thiên...có một điều bí mật Tiểu Ngọc không dám thố lộ ra với Ngạo Thiên.
Chàng nhìn nàng.
- Nàng sợ gì mà không nói.
Ngạo Thiên từ từ buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Tiểu Ngọc đừng thanh minh. Tất cả những gì Ngạo Thiên biết về nàng
thì đã biết. Đúng ra ta nên nghe lời của Sử Quách và Lâm Bội Giao. Nhưng bấy giờ ta chỉ còn quyết định lựa chọn hai điều. Yêu hay chết. Ngạo Thiên muốn quên Tiểu Ngọc, nhưng lại không thể nào quên. Ta đã trăn trở, đã vùi mình vào men rượu và sống trong ảo giác chỉ để

quên tình yêu đó, nhưng vẫn không thể nào quên được...và ta biết chỉ có cái chết mới khả dĩ quên được nàng.
Ngạo Thiên vừa nói dứt câu, Tiểu Ngọc ôm ghì lấy chàng thổn thức:
- Kim Ngạo Thiên...giờ Tiểu Ngọc mới nghiệm ra tình yêu của chàng cao quý như thế nào.
Nàng vừa nói để cho nước mắt nhỏ xuống bờ vai chàng.
Hai người ôm lấy nhau mà không nói lời nào. Có lẽ những lời nói của Kim Ngạo Thiên đã đánh động lại những cảm xúc tình yêu đã nguội lạnh trong trái tim Tiểu Ngọc. Nên cảm giác bồi hồi đang kín tâm thức nàng.
Một lúc sau nàng rời khỏi vòng tay, nhìn Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc biết Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc sẽ không thể nào thoát được võng lưới thiên la địa võng của Độc ma Âu Dương Đình. Nên mới tương kế tựu kế...để hy vọng biết được bí mật huyết ngọc đặng đưa Ngạo Thiên vào Thánh địa Kim Đỉnh Sơn, ngỏ hầu tìm kiếm cơ hội trả thù cho Kim gia.
Ngạo Thiên nhìn nàng.
- Sao Tiểu Ngọc lại không nói với Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên khờ quá...chẳng lẽ chuyện gì Tiểu Ngọc cũng phải nói sao.
Nàng mỉm cười nhìn Ngạo Thiên nhỏ nhẻ nói:
- Tiểu Ngọc sao có thể hại Ngạo Thiên được. Giờ là lúc Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên cùng đến Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
- Huyết ngọc không còn...đến đó làm gì nữa...Ngạo Thiên nghĩ, chúng
ta nên nghe theo di ngôn của mẫu thân... chúng ta sẽ đi thật xa rời bỏ võ lâm giang hồ.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Ngạo Thiên sai rồi...Tiểu Ngọc làm tất cả không phải để cùng Ngạo Thiên đi tìm cảnh giới riêng cho mình. Tiểu Ngọc làm tất cả chỉ để muốn trả thù cho Lăng Phu nhân. Tiểu Ngọc không muốn Ngạo Thiên quên mối thù kia.
- Ngạo Thiên sẽ làm gì được khi tự nhận ra mình là một kẻ tầm thường.
- Ngạo Thiên sẽ không tầm thường. Ngạo Thiên sẽ là thiên hạ đệ nhất
nhân như Lăng phu nhân nói.
Chàng khoát tay cướp lời nàng.
- Tiểu Ngọc... Nàng đừng quá hoang tưởng về Ngạo Thiên đó. Ngạo Thiên chỉ là kẻ tầm thường. Cái mà Ngạo Thiên có chỉ là tấm thân vô

dụng này. Một con người chẳng làm được gì cả.
Tiểu Ngọc cau mày.
- Đừng nói vậy...Ngạo Thiên không phải là một kẻ tầm thường. Phu nhân đã từng nói với Tiểu Ngọc như vậy.
Nàng đặt tay lên vai chàng.
- Ngạo Thiên hãy nhớ lại, Cù Bá Nhâm tiên sinh từng nói chỉ có Ngạo Thiên mới có thể vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì sao là kẻ tầm thường được.
Ngạo Thiên lắc đầu.
- Cho dù Ngạo Thiên có như nàng nói thì cũng không thể cải được số phận của mình. Ngạo Thiên không tự mình đoạt lại huyết ngọc đang ở trong
tay Độc ma Âu Dương Đình.
- Huyết ngọc đã ở trong tay Tiểu Ngọc.
Chàng ngạc nhiên nhìn nàng.
Tiểu Ngọc mỉm cười.
- Ngạo Thiên không tin à?
Ngạo Thiên quá ngạc nhiên và bất ngờ...Tiểu Ngọc không sợ bị Độc ma Âu Dương Đình trừng phạt sao?
Nàng bịt miệng Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên đừng nói gở...Ngạo Thiên đã vì Tiểu Ngọc thì Tiểu Ngọc cũng sẽ vì Ngạo Thiên.
Nàng nói rồi vòng tay ôm lấy cổ Ngạo Thiên nhỏ nhẻ nói:
- Ngạo Thiên còn nhớ những gì đã xảy ra giữa hai chúng ta không? Một
lần trong băng thất và một lần tại ngôi thảo xá vệ đường.
Nàng nói rồi nép đầu vào ngực Ngạo Thiên.
Bất thình lình Sử Quách đẩy cửa bước vào. Chân diện Sử Quách cau có và sa sầm khi nhìn cảnh tượng Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc tay trong tay như một đôi uyên ương đang sống trong cõi hoang tình đằm thắm nhất.
Sử Quách tằng hắng.
Tiểu Ngọc buông Ngạo Thiên nhìn Sử Quách.
Sử Quách cau mày chăm chẳm nhìn vào Tiểu Ngọc.
- Dương cô nương biết tại hạ khốn khó như thế nào mới khả dĩ biến Kim bằng hữu từ một cái xác không hồn, trở lại con người chứ. Dương cô nương muốn hại Kim bằng hữu như thế nào nữa...hay cô nương muốn Kim bằng hữu vĩnh viễn là một cái xác chết biết thở. Dù sao cô nương cùng là người của Kim trang. Cũng nên có chút vị tình cho Kim Ngạo Thiên một sinh lộ.

Tiểu Ngọc không đáp lời Sử Quách mà nhìn lại Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên từ từ đứng lên. Nhìn Sử Quách, Ngạo Thiên trịnh trọng nói:
- Sử huynh...Cái ơn Sử huynh giúp Ngạo Thiên đứng lên bằng đôi chân của mình...Ngạo Thiên sẽ không quên. Nhưng Ngạo Thiên không vì cái ơn đó
mà rũ bỏ tình yêu của mình. Ngạo Thiên biết Tiểu Ngọc không như Sử huynh nghĩ...mong Sử huynh đừng xen vào chuyện riêng của Ngạo Thiên.
Chân diện Sử Quách cau hẳn lại với vẻ bất nhẫn và cau có.
- Ngươi...
Ngạo Thiên cướp lời Sử Quách.
- Sử huynh đừng giận...Ngạo Thiên tự lo được cho mình...hay Sử huynh
muốn Ngạo Thiên quay lại cuộc sống như hôm nào, tự biến mình thành một
cây tầm gửi nương nhờ vào bóng cây cổ thụ của Kim trang.
Ngạo Thiên ôm quyền.
- Ngạo Thiên sống không thể nào thiếu Tiểu Ngọc...và ngược lại Tiểu Ngọc cũng không thể nào thiếu Ngạo Thiên.
Sử Quách gào lên.
- Ngươi đúng là kẻ có mắt không tròng, có óc cũng không có. Dương cô nương đã đối xử với ngươi như thế nào, tự ngươi có thể nghiệm ra mà.
- Tiểu Ngọc có cái khó của Tiểu Ngọc, không thố lộ với ai được.
Ngạo Thiên nhìn lại Tiểu Ngọc, nàng gật đầu mỉm cười với chàng.
Nhìn Sử Quách, Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Kể từ hôm nay, Kim Ngạo Thiên đã có thể đứng bằng hai chân mình,
không cần có sự giám sát của Sử huynh nữa...đừng biến Kim Ngạo Thiên thành chiếc bóng sau lưng Sử huynh.
Sử Quách buông tiếng thở dài, y lắc đầu nói:
- Ngươi đúng là kẻ hồ đồ. Tại sao Sử mỗ lại vì ngươi chứ? Tại sao sư phụ Tuệ Quang lại có thể kỳ vọng vào một con người như ngươi được chứ?
- Những gì Sử huynh nói là ý của mọi người, Ngạo Thiên không dám cản được. Còn Ngạo Thiên là Ngạo Thiên không thể chìu theo ý của mọi người mà đánh mất bản thân mình.
Sử Quách quắc mắt.
- Kim Ngạo Thiên...Ngươi muốn ta nói về ngươi cái gì nữa đây.

Chẳng lẽ phải giết Tiểu Ngọc người mới có thể thoát ra võng lưới tình của ả sao?
Nghe Sử Quách thốt ra câu này. Chân diện Ngạo Thiên đanh lại. Chàng bất nhẫn gằn giọng.
- Nếu như Sử huynh muốn giết Tiểu Ngọc, trước tiên phải bước qua xác Ngạo Thiên. Bằng không thì đừng hy vọng đụng đến Tiểu Ngọc.
Sử Quách buông tiếng thở dài. Y lắc đầu nói:
- Ngươi đã nói ra câu này...ta chẳng còn gì để nói.
- Hay nhất ngươi hãy để cho Kim Ngạo Thiên tự định đoạt số phận mình.
- Sử mỗ vô cùng thất vọng...có lẽ đây là ý trời mà con người thì chẳng bao giờ cải lại được thiên ý.
Y buông tiếng thở dài nghiêm giọng nói:
- Kim Ngạo Thiên...Tự ngươi đã chuốc lấy số phận, làm kẻ hồ đồ, thì ngươi sẽ được nhận số phận đó. Rồi đây ngươi cũng chẳng khác gì một cái xác không hồn, ngớ ngẩn như hôm nào.
Tiểu Ngọc lắc đầu, từ tốn nói:
- Tiểu Ngọc thay mặt Kim thiếu gia và Lăng phu nhân đa tạ về sự lo lắng của Tửu quỷ Sử Quách.
Răng trên Sử Quách cắn vào môi dưới. Mắt y đăm đăm nhìn Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc mỉm cười nói tiếp:
- Nếu như sau này Kim Ngạo Thiên có trở thành người cửu đỉnh trong thiên hạ...Nhứt định sẽ không quên đại công hôm nay của Sử công tử.
- Y có thể trở thành người cửu đỉnh trong thiên hạ sao?
Sử Quách lắc đầu.
- Với sự u tối và ngu muội thì gã chỉ là nô tình nhỏ nhoi và đốn hèn không hơn không kém, có nằm mơ, Sử Quách cũng không tin Kim Ngạo Thiên khả dĩ trở thành người cửu đỉnh trong thiên hạ.
Nhìn lại Ngạo Thiên, Sử Quách nghiêm giọng nói:
- Ngạo Thiên...Ngươi còn có cơ hội....
Ngạo Thiên lắc đầu.
- Ngạo Thiên không nhận cơ hội từ Sử huynh.
- Ngươi nói như thế để quá đủ cho Sử Quách này thẫm chứng về con người ngươi.
Sử Quách ôm quyền.
- Sư tôn...Sử Quách đã làm tất cả...làm tất cả rồi. Sử Quách không thể cải được ý trời.
Y thở hắt ra một tiếng.

- Ngươi tự lo cho bản thân ngươi đi.
Nói dứt câu, Sử Quách quay bước đi thẳng một mạch ra cửa tiền sảnh.
Sử Quách đi rồi, Tiểu Ngọc mới nhìn Ngạo Thiên, ôn nhu nói:
- Ngạo Thiên có tin lời của Sử Quách không?
- Ngạo Thiên chỉ tin Tiểu Ngọc là người của Kim gia và không bao giờ
hại Kim gia.
Câu nói này của Ngạo Thiên chẳng biết tác động gì đến Tiểu Ngọc mà hai dòng lệ rịn trào ra khóe mắt nàng.
Tiểu Ngọc nép đầu vào ngực Ngạo Thiên nhỏ nhẻ nói:
- Kim Ngạo Thiên đúng là Ngạo Thiên.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA
TRIỆU NGUYỆT BĂNG LINH

Tuyết trời chuyển sang lập đông, kéo theo những cơn gió se lạnh như cắt vào da thịt. Đêm tĩnh lặng , ngoài tiếng côn trùng rỉ rã tạo ra một thứ tấu khúc ảm đạm và trống vắng, tất cả sự vật như chìm trong đêm đông giá rét.
Tiểu Ngọc khẽ trở người ngồi lên. Nàng nhìn Kim Ngạo Thiên. Nàng điểm một nụ cười nghĩ thầm.
- "Ngạo Thiên đúng là một nô tình ngu muội và hồ đồ. Dù sao thì Tiểu Ngọc cũng rất hoan hỷ khi nhận biết Ngạo Thiên nặng tình với Tiểu Ngọc như vậy".
Nàng xích người đến bên cạnh Kim Ngạo Thiên.
Ngắm nhìn khuôn mặt đã phảng phất những nét phong trần pha trộn vẻ u hoài, Tiểu Ngọc bất giác nghe tim mình như đập mạnh một cái.
Nàng khẽ buông tiếng thở dài, rồi như thể không làm chủ được mình mà từ từ cúi xuống hôn nhẹ vào trán Kim Ngạo Thiên.
Nàng vừa hôn Ngạo Thiên vừa nghĩ.
- "Gã nô tình đáng yêu của Dương Tiểu Ngọc".
Ngạo Thiên vừa nhắm hai mắt thở đều. Có lẽ trong cõi vô thức, chàng còn bận bịu với miền hoang tưởng mà Tiểu Ngọc đã phát họa ra trong tâm tưởng nên chẳng nhận biết được nụ hôn của nàng.
Tiểu Ngọc sợ Ngạo Thiên tỉnh giấc rón rén rời cổ miếu bước ra

ngoài.
Một giọng nói nho nhỏ truyền vào thính nhĩ nàng bằng thuật truyền âm nhập mật.
- Tiểu Ngọc...Bổn nhân đang chờ nàng.
Tiểu Ngọc thả bước rời ngôi cổ miếu trước khi nhìn lại Ngạo Thiên một lần nữa. Nàng đi một mạch đến một biệt xá, tọa lạc ven đường.
Tiểu Ngọc bước vào biệt xá, chạm mặt ngay với Độc ma Âu Dương Đình.
Trong bộ thung y màu chàm. Độc ma Âu Dương Đình chắp tay sau lưng như thể đã chờ nàng tự bao giờ.
Tiểu Ngọc ôm quyền xá.
- Tiểu Ngọc tham bái Âu Dương chủ nhân.
Âu Dương Đình nhìn nàng từ đầu đến chân.
- Bổn nhân muốn nàng đến để nói cho nàng biết một người đang rất quan tâm đến nàng và Kim Ngạo Thiên.
- Người muốn nói đến Sử Quách?
- Tữu Quỷ Sử Quách, ta không ngại...Nhưng ta ngại người này.
- Người đó là ai.
- Ái nữ của Vạn gia sinh phật, Triệu Nguyệt Băng Linh.
- Tiểu Ngọc sẽ chú ý đến người này...Nhưng Tiểu Ngọc chưa từng biết qua Triệu Nguyệt Băng Linh.
- Ta chỉ đoán thế thôi.
Âu Dương Đình bước đến bên Tiểu Ngọc.
- Ngạo Thiên thế nào.
- Chủ nhân không phải lo.
Nàng mỉm cười nhìn Âu Dương Đình.
- Ngạo Thiên chẳng bao giờ thoát khỏi lướt tình của Tiểu Ngọc. Y đúng là gã nô tình tội nghiệp.
- Bổn nhân ghen với hắn đó.
Tiểu Ngọc thẹn thùng nói:
- Ngạo Thiên không thể sánh bằng với chủ nhân.
- Dù sao thì gã tiểu tử đó cũng tốt phúc hơn ta. Hắn được ở cạnh bên nàng còn ta chỉ làm người trong bóng tối.
Tiểu Ngọc ngã người dựa vào Âu Dương Đình.
- Không bao lâu nữa đâu.
Độc ma vòng tay qua tiểu yêu nàng.
- Ta chỉ mong mau chóng kết thúc.
- Thánh địa Kim Đỉnh sơn sẽ mở ra trong nay mai để đón chủ nhân.
Vòng tay của Âu Dương Đình siết vòng tiểu yêu của Tiểu Ngọc sát vào người gã hơn. Gã vừa siết tấm thân của Tiểu Ngọc vào sát mình

vừa nói:
- Tiểu Ngọc...
Nàng ngẩng lên nhìn Âu Dương Đình.
Âu Dương Đình nhìn vào mắt Tiểu Ngọc nhỏ nhẻ nói:
- Nàng không cầu khẩn tha mạng cho Kim tiểu tử nữa chứ?
- Nếu lần đó chủ nhân lấy mạng của Kim Ngạo Thiên thì hôm nay chẳng còn cơ hội khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
Âu Dương Đình gượng cười.
- Xem như Tiểu Ngọc được công lớn. Nàng sẽ có được những gì nàng muốn có.
Tiểu Ngọc dựa đầu nép vào Âu Dương Đình.
- Nghe người nói thôi, Tiểu Ngọc đã hoan hỷ vô cùng.
Độc ma thả tay ra khỏi vòng tiểu yêu của Tiểu Ngọc. Gã nâng cằm Tiểu Ngọc.
- Lúc nào ta cũng ở bên nàng.
Độc ma Âu Dương Đình buông cằm Tiểu Ngọc nhìn ra cửa biệt xá.
- Bổn nhân nghĩ, người không cần rình rập như vậy.
Tiểu Ngọc hơi bất ngờ bởi sự phát hiện này của Độc ma Âu Dương Đình.
- Ai...
Từ ngoài cửa biệt xá bước vào là Lâm Bội Giao. Nàng vận xiêm y trắng
toát, nhưng lại che mặt bằng một tấm rèm màu hồng nhạt. Tiểu Ngọc nhìn Lâm Bội Giao.
- Tưởng đâu là ai, hoá ra lại là Lâm Bội Giao tiểu thư. Bổn cô nương tưởng đâu lúc này Lâm tiểu thư đang vui vẻ bên Điệp khách Ngô Mộng Khanh.
- Bổn tiểu thư chẳng có quan hệ gì với Ngô Mộng Khanh.
Lâm Bội Giao nhìn Độc ma Âu Dương Đình.
- Âu Dương tôn giá đã có được huyết ngọc của Kim Ngạo Thiên, còn muốn đưa Ngạo Thiên vào cái bẫy gì nữa đây. Tại sao không cho Ngạo Thiên một cửa sinh tồn để làm người chứ?
Âu Dương Đình nhìn Lâm Bội Giao. Lão chợt phá lên cười khanh khách.
Vừa cười Âu Dương Đình vừa nói:
- Thánh cung của Vạn Gia Sinh phật buồn chán lắm hay sao mà khiến cho Triệu tiểu thư lại hý lộng quỷ thần, giả dạng Lâm Bội Giao nhỉ. Thật là khó hiểu... thật là khó hiểu.
- Âu Dương tôn giá hiểu cũng được, không hiểu cũng không quan trọng với bổn cô nương... Nhưng bổn cô nương muốn tôn giá và

Dương Tiểu Ngọc Mỹ diện đường lang không được làm hại đến Kim Ngạo Thiên. Bổn cô nương nói thế đủ để các ngươi suy xét và suy nghĩ cho hành vi của mình.
Âu Dương Đình gằn giọng nói:
- Ma Thần đang bế môn luyện công, xem ra Vạn Gia Sinh Phật Thánh cung định nhân cơ hội này, độc bá võ lâm...Bổn nhân đâu để cho Triệu cô nương tự tung tự tác mà xem thường Độc môn.
Độc ma Âu Dương Đình vừa nói vừa xê người tới. Đôi song thủ của lão dựng lên vồ thẳng vào nữ lang hai đạo phách không chưởng.
Nữ lang vận bạch y không né tránh mà dựng ngọc thủ đón thẳng đỡ thẳng.
- Chát...
Khác hẳn với vẻ bề ngoài mảnh khảnh của nàng; nội kình do nàng tạo ra giao với hai đạo phách không chưởng của Độc ma Âu Dương Đình không hề thua kém chút nào. Đối chưởng với Độc ma Âu Dương Đình mà nàng ngang tài ngang sức, bấy nhiêu đó cũng đủ khiến Dương Tiểu Ngọc giật mình.
Nhận ra nàng có nội lực sánh ngang với mình, Độc ma Âu Dương Đình cùng phải giật mình và ngơ ngẫn. Đối thủ của Âu Dương Đình với vẻ bề ngoài chẳng khác nào một trang tiểu thư, liễu yếu đào tơ, nhưng khi phát động chưởng công thì lại là một đại cao thủ sánh ngang với lão.
Nội lực nàng thâm hậu như vậy thì Vạn Gia Sinh Phật sẽ còn như thế nào.
Mặc dù đấu ngang với nàng, nhưng Âu Dương Đình vẫn miễn cưỡng nói:
- Triệu cô nương khá lắm.
- Độc chủ chỉ có thể sánh ngang với bổn cô nương thôi. Nếu như muốn đối kháng với Vạn Gia Sinh Phật lão nhân gia...Độc chủ không có cơ hội phát động chiêu công lần thứ hai.
Lời nói này của nàng khiến Độc ma Âu Dương Đình không khỏi bối rối.
Lời nói này của nàng đúng là đâu có ngoa ngôn. Với nàng, Độc ma Âu Dương Đình còn ngang tài, ngang sức thì sao có thể sánh được với Vạn Gia Sinh Phật.
Âu Dương Đình miễn cưỡng hỏi.
- Tại sao Triệu tiểu thư lại muốn chen vào chuyện riêng của Tiểu Ngọc và Kim Ngạo Thiên.
- Bổn cô nương thích xen vào có được không?
- Tiểu thư đừng làm khó cho bổn nhân.

- Bổn cô nương không làm khó cho ai cả, mà chỉ muốn tôn giá và Dương Tiểu Ngọc tránh xa Kim Ngạo Thiên. Nếu Kim Ngạo Thiên còn bị hại một lần nữa, bổn cô nương không khoanh tay đứng nhìn các ngươi đâu.
Nàng vừa thốt dứt câu thì một giọng nói eo éo cất lên sau lưng nàng.
- Vạn Gia Sinh Phật là bằng hữu của bổn Ma thần. Đã rữa tay quy ẩn giang hồ, không chen vào chuyện thị phi, sao lại có thể để ái nữ Triệu Nguyệt Băng Linh làm càn như vậy chứ?
Vừa nghe giọng nói đó thì Triệu Nguyệt Băng Linh đã bị điểm vào tĩnh
huyệt. Nàng buột miệng nói:
- Ma Thần...
Ma Thần không bước vào biệt xá mà đứng ngoài ngưỡng cửa. Sự xuất hiện của Ma Thần, buộc Độc ma Âu Dương Đình phải ôm quyền hành lễ, trang trọng nói:
- Âu Dương Đình tham bái Ma Thần.
Ma Thần buông một câu thật nhạt nhẽo rồi nói:
- Bổn Ma Thần miễn lễ cho Độc chủ.
Ma Thần gằn giọng nói với Triệu Nguyệt Băng Linh.
- Triệu tiểu thư...bổn tọa khuyên Triệu tiểu thư không nên chen vào chuyện này. Nếu cứ khăng khăng nhúng tay vào e tiểu thư hối tiếc không kịp đâu. Vạn Gia Sinh Phật là bằng hữu của bổn tọa, nên tạm thời bổn tọa bỏ qua chuyện này. Tiểu thư đừng làm khó cho Độc chủ Âu Dương Đình và Tiểu Ngọc. Kim Ngạo Thiên chỉ là một người tầm thường, vô dụng không đáng để cho Tiểu thư quan tâm đến. Lời của bổn tọa đã cạn, ta nghĩ tiểu thư sẽ tự xét mà nghĩ đến bản thân mình.
Lão Ma Thần nhìn lại Tiểu Ngọc.
Chiếc mủ của bộ ngoại y thùng thình đỏ ối, phủ trên đầu lão, che hẳn diện mục không để cho Tiểu Ngọc có thể nhận ra.
Ma thần nói:
- Tiểu Ngọc...bổn tọa biết vì sao Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư lại nhúng tay quá sâu vào chuyện riêng của nàng và Kim Ngạo Thiên. Tiểu Ngọc là nhi nữ tất tự biết phải làm gì để Triệu tiểu thư trở thành người bàng quang đứng ngoài cuộc. Bổn tọa không muốn có mối bất hòa với Vạn Gia Sinh Phật, nhưng cũng không muốn Triệu tiểu thư làm chiếc bóng cản bước của Ma đạo.
Tiểu Ngọc ôm quyền thành kính nói:
- Tiểu Ngọc biết phải làm gì?
- Bổn tọa giao Triệu tiểu thư cho nàng.

Nhìn lại Độc Chủ Âu Dương Đình. Ma Thần nói:
- Độc Chủ Âu Dương Đình... bổn tọa có chuyện muốn nói với ngươi.
- Âu Dương Đình tuân lệnh Ma thần.
Ma Thần và Độc chủ Âu Dương Đình rời bước khỏi biệt xá. Còn lại Triệu Nguyệt Băng Linh và Dương Tiểu Ngọc.
Nàng bước đến trước mặt Triệu Nguyệt Băng Linh, lột chiếc rèm che mặt nàng.
Tiểu Ngọc vừa lột bỏ chiếc rèm che mặt Triệu Nguyệt Băng Linh vừa nói:
- Hoá ra nàng không phải là Lâm Bội Giao mà là Triệu Nguyệt Băng Linh. Ái nữ của Vạn Gia Sinh Phật.
- Thì sao nào.
Tiểu Ngọc chắp tay sau lưng nhìn dung diện của Triệu Nguyệt Băng Linh trang trọng nói:
- Ba lần, bảy lượt Triệu tiểu thư đã xen vào chuyện của Dương Tiểu Ngọc.Phải chăng tiểu thư vì Kim Ngạo Thiên hay đúng hơn là yêu Kim Ngạo Thiên?
Đôi chân mày lá liễu của Tiểu Ngọc nhướng lên.
Triệu tiểu thư yêu Kim NgạoThiên lắm à?
Triệu Nguyệt Băng Linh nhạt nhẽo đáp lời Tiểu Ngọc.
- Bổn cô nương không cần gì phải nói với ngươi. Nếu Tiểu Ngọc có bản lĩnh và dũng tâm thì hãy lấy mạng Triệu Nguyệt Băng Linh.
Tiểu Ngọc sa sầm mặt. Nàng gắt giọng nói:
- Hừ...Nếu như ngươi không phải là ái nữ của Vạn Gia Sinh Phật, dựa vào cái bóng khổng lồ đó thì Dương Tiểu Ngọc chẳng ngại gì mà không lấy mạng tiểu thư đâu.
Băng Linh nghiêm giọng nói:
- Nói như thế, Dương Tiểu Ngọc đã tự thú nhận chẳng dám làm gì Triệu Nguyệt Băng Linh. Nếu như cô nương không dám thì hay nghe theo Triệu Nguyệt Băng Linh mà tránh xa Kim Ngạo Thiên.
Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:
- Xem ra tiểu thư quá lo lắng cho Kim Ngạo Thiên rồi đó.
- Đúng thì sao.
Tiểu Ngọc bất nhân nói:
- Tiểu thư đã khiến cho Dương Tiểu Ngọc bực hội rồi đó.
- Cô nương có bực bội cũng chẳng thể nào làm gì được Triệu Nguyệt Băng Linh. Ngay cả Ma Thần và Độc chủ Âu Dương Đình chủ nhân của Dương Tiểu Ngọc cũng còn phải nể mặt lão nhân gia, thì Tiểu Ngọc Mỹ diện đường lang đâu thể làm gì được.
Tiểu Ngọc cau mày nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh. Vẻ bất nhẫn và cáu

gắt hiện lên trên mặt nàng.
Tiểu Ngọc gắt giọng nói:
- Ông trời thật là bất công. Ông tạo ra cho ta một số phận thấp hèn còn lại ban cho Triệu tiểu thư một số phận đứng trên những kẻ có số phận thấp hèn, và cũng tạo ra muôn vàn những nghịch cảnh trong cõi đời này.
Tiểu Ngọc sa sầm mặt, gắt gỏng nói tiếp:
- Triệu tiểu thư thì có gì hơn Dương Tiểu Ngọc này chứ?
Tiểu Ngọc vừa nói vừa rọi ánh mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm vào mắt
Triệu Nguyệt Băng Linh.
Hừ nhạt một tiếng, Tiểu Ngọc nói:
- Tiểu thư có được số phận hơn những người khác, còn Tiểu Ngọc thì không, nên ta muốn kéo cái số phận may mắn của Triệu tiểu thư ngang bằng với Mỹ diện đường lang Dương Tiểu Ngọc.
Mặt Băng Linh đanh lại.
- Tiểu Ngọc cô nương định làm gì Triệu Nguyệt Băng Linh nào.
Tiểu Ngọc mỉm cười đầy bí ẩn rồi từ tốn nói:
- Nàng hẳn đã nghe Ma Thần nói, Ma Thần không muốn tạo ra mối bất
hòa với Vạn Gia Sinh Phật nhưng cũng không muốn cản đường của Tiểu Ngọc.Và giao cho Tiểu Ngọc phải hướng nàng theo ý của Ma Thần.
Cười khẩy một tiếng, Tiểu Ngọc nói:
- Tất nhiên Dương Tiểu Ngọc chẳng thể nào giết nàng được rồi. Nhưng bổn cô nương vẫn có cách buộc nàng mãi mãi không bao giờ đến gạ gẫm Kim
Ngạo Thiên của bổn cô nương.
Mặt Băng Linh cau hẳn lại.
Tiểu Ngọc mỉm cười, ngắm Băng Linh từ đầu đến chân.
- Triệu tiểu thư là một trang giai nhân quốc sắc thiên hương đấy chứ. Nàng lại từng cho mình là Lâm Bội Giao tiểu thư huyện lệnh. Mà Bội Giao đã ngã vào vòng tay của Điệp khách Ngô Mộng Khanh. Xem chừng số phận đã gắn Triệu tiểu thư vào Ngô Mộng Khanh rồi đó. Lần này thì Ngạo Thiên sẽ chứng kiến tận mắt thấy Triệu tiểu thư giao tình với Ngô Mộng Khanh.
Sắc diện Triệu Nguyệt Băng Linh chuyển qua màu đỏ thẫm rồi tái dần.
Tiểu Ngọc cười khẩy.
- Tiểu thư sợ à?

Băng Linh ngập ngừng nói:
- Ta cấm cô nương dụng trò bỉ ổi để đối phó với ta.
- Tiểu Ngọc làm theo ý của Ma thần. Còn vì sao Tiểu Ngọc phãi giao tiểu thư cho Điệp khách Ngô Mộng Khanh. bởi tiểu thư đã có ý chiếm Kim Ngạo Thiên của Tiểu Ngọc kia mà.
Băng Linh gắt giọng cướp lời Tiểu Ngọc.
Nàng chẳng có tình gì với Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc không phủ nhận...nhưng ý của ta khác tiểu thư. Ta không có tình với Ngạo Thiên. nhưng lại không muốn mất Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc...ta khuyên nàng.
Tiểu Ngọc khoát tay.
- Không...đừng giở những ngôn từ kẻ cả đó với Dương Tiểu Ngọc. Hôm nay số phận của ta cũng bằng tiểu thư, nhưng ngày mai chưa chắc tiểu thư đã có thể sánh bằng vai với Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc vừa nói vừa lấy túi phấn hương toan thả vào mặt Triệu Băng
Linh thì bất thình lình Ngạo Thiên xuất hiện.
Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc.
- Dừng tay...
Tiểu Ngọc lúng túng nói:
- Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên bước đến bên Tiểu Ngọc và Triệu Nguyệt Băng Linh. Chàng nhìn Băng Linh, từ tốn nói:
- Lâm tiểu thư...muội nên tránh xa ta và Tiểu Ngọc có được không.
Băng Linh cau mày.
- Tiểu ca vẫn chưa biết gì à.
Ngạo Thiên hừ nhạt một tiếng.
- Nàng đừng nói nhiều làm gì nữa...ta đã chứng kiến nàng và Điệp khách Ngô Mộng Khanh. Và ta không muốn nàng cứ đeo đuổi ta và Tiểu Ngọc mãi như vậy. Ngạo Thiên đã định cho mình một con đường để đi và đến rồi.
Băng Linh cau mày.
- Ngạo Thiên... Ả định gá nghĩa Tiểu Ngọc với Điệp khách Ngô Mộng Khanh đó.
Ngạo Thiên buông tiếng thờ dài.
Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Ngạo Thiên chỉ tin Tiểu Ngọc thôi...không tin một người nào nữa.
Ngạo Thiên nhìn túi gấm di hồn phấn trên tay Tiểu Ngọc.
- Phải chăng Bội Giao định đoạt túi phấn này của Tiểu Ngọc?

Tiểu Ngọc gật đầu.
Ngạo Thiên lườm Băng Linh.
- Nàng nên tránh xa ta và Tiểu Ngọc...
- Ngạo Thiên...
Ngạo Thiên hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Ta khuyên nàng hãy về với Sử Quách huynh. Còn ta, với ... ta chỉ có một mình Tiểu Ngọc mà thôi.
Ngạo Thiên nhìn lại Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc, chúng ta đi.
Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên mỉm cười. Ngạo Thiên nắm tay nàng.
Tiểu Ngọc nói:
- Ngạo Thiên...Lâm tiểu thư võ công không tầm thường chút nào...để Tiểu Ngọc phế võ công của ả.
Ngạo Thiên lắc đầu:
- Không...Sử Quách sắp đến rồi...ta và Tiểu Ngọc còn cả một đường dài
phía trước, chẳng nên gây thù chuốc oán làm gì.
Ngạo Thiên nắm tay Tiểu Ngọc.
- Ngạo Thiên không muốn Sử Quách đau khổ.
Ngạo Thiên vừa thốt dứt câu thì Sử Quách bước vào. Y gắt giọng nói:
- Dương cô nương đưa Ngạo Thiên đi đi...
Sử Quách nhìn Ngạo Thiên.
- Kim băng hữu giờ đã là kẻ mụ thần, mê thức...chẳng còn ai cứu được Kim bằng hữu đâu, ngoại trừ Kim bằng hữu.
Tiểu Ngọc nhìn Sử Quách.
- Tiểu Ngọc sẽ lo cho Ngạo Thiên.
Nàng nhìn lại Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên...chúng ta đi.
Ngạo Thiên gật đầu. Chàng nhìn lại Triệu Nguyệt Băng Linh nghiêm giọng nói:
- Tiểu thư đừng bao giờ theo Ngạo Thiên nữa.
Nói rồi chàng và Tiểu Ngọc đi thẳng ra cửa biệt xá. Hai người đi rồi, Sử Quách giải huyệt đạo cho Triệu Nguyệt Băng Linh.
Nàng vừa được giải huyệt đạo toan đuổi theo Ngạo Thiên nhưng Sử Quách đã kịp cản nàng lại.
- Triệu muội.
Băng Linh nhìn lại Sử Quách.
- Sử huynh...Kim Ngạo Thiên đã trở nên ngu muội đến độ không thể nào tin được.

Sử Quách mỉm cười.
- Ngạo Thiên đã quyết định chọn cho mình một con đường. Và huynh tin y sẽ đi đến mục đích của con đường đó. Hãy để cho Ngạo Thiên quyết định cuộc đời mình.
- Ngạo Thiên đâu biết được tâm địa của Mỹ diện đường lang Dương Tiểu Ngọc.
- Nếu y là Kim Ngạo Thiên tất nhiên biết kháng lại số phận đã gắn lên mình.
Bằng như không phải là Kim Ngạo Thiên thì y phải chấp nhận kiếp họa mà ông trời gắn vào y.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Tiểu Ngọc không hiểu ý của Sử huynh.
- Câu trả lời đó không bao lâu nữa, Triệu muội sẽ nhận được.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN
THÁNH ĐỊA KIM ĐỈNH SƠN

Ngạo Thiên nhìn ngọn Kim Đỉnh sơn sừng sững như thể muốn đâm thủng cả bầu trời đêm đầy sao, một sự tĩnh lặng bao trùm lên khoảng không gian mênh mông vô tận.

Tiểu Ngọc nhìn sang Ngạo Thiên hỏi.

- Ngạo Thiên đang nghĩ gì?

Nhìn lại nàng, Ngạo Thiên gượng cười mỉm, từ tốn nói:

- Ngạo Thiên đang nghĩ đến thời khắc san bằng ngọn núi để vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- Phải san bằng Kim Đỉnh sơn ư?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng.

Chàng khẻ buông tiếng thở dài nói:

- Không biết trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn có những gì?

- Chẳng một ai biết được trong đó có gì cả. Nhưng chắc chắn trong Thánh địa Kim Đỉnh Sơn phải chứa một kỳ tích làm khuynh đảo cả giang hồ.

- Hy vọng là như vậy.

Ngạo Thiên bước lần đến vách đá thẳng đứng của Kim Đỉnh sơn. Tiểu Ngọc bước theo chàng.

Hai người dừng chân trước vách đá cao sừng sững phẳng lì. Ngạo Thiên nhìn lại Tiểu Ngọc.

- Ngạo Thiên cần huyết ngọc.

Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên vẻ lưỡng lự rồi lấy nó ra trong túi da đeo
bên hông mình. Nàng đặt huyết ngọc vào tay Ngạo Thiên rồi ôn nhu nói:

- Ngạo Thiên cẩn thận.

Ngạo Thiên mỉm cười nhìn nàng. Chàng ôn nhu nói với Tiểu Ngọc:

- Ngạo Thiên muốn hỏi nàng một câu.

- Ngạo Thiên muốn hỏi gì?

- Tiểu Ngọc có thật lòng yêu Ngạo Thiên không?

Nàng bối rối với câu hỏi này của Ngạo Thiên. Nụ hoa hàm tiếu hiện lên hai cánh môi nàng. Tiểu Ngọc không trả lời mà hỏi ngược lại Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên nghĩ gì mà hỏi Tiểu Ngọc câu hỏi đó.

Nhìn vào ánh mắt nàng, Ngạo Thiên hỏi.

- Nàng chưa trả lời câu hỏi của Ngạo Thiên.

- Tất nhiên Tiểu Ngọc thật lòng.

Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc, gượng cười nói:

- Tiểu Ngọc đã cho Ngạo Thiên một câu trả lời mà ta không bao giờ trông đợi. Nàng đã thốt ra câu nói đó thì đừng bao giờ thanh minh với Ngạo Thiên những gì mà nàng đã làm.

Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Đúng ra Kim Ngạo Thiên phải rời xa Dương Tiểu Ngọc từ lâu rồi. Nhưng cuối cùng đã đến lúc Ngạo Thiên phải trở lại chính là Ngạo Thiên. Đã đến lúc Ngạo Thiên phải bắt nàng xa Ngạo Thiên...xa mãi mãi và vĩnh viễn. Tiểu Ngọc quá đỗi sững sờ với câu nói này của Ngạo Thiên.

Nàng miễn cưỡng hỏi.

Ngạo Thiên nói vậy có ý gì?

- Tiểu Ngọc đã có thể tự nghệm ra vì sao Ngạo Thiên phát thốt ra câu nói đó.

Thở hắt ra một tiếng, Ngạo Thiên trầm giọng nói:

- Ta đã được nàng ban phát cho sự gian trá trong tình yêu và có lẽ sự gian trá đó đã hun đúc trong Ngạo Thiên một gian trá khác để đáp lại nàng.

Chàng đổi giọng khe khắt lạnh lùng.

- Tiểu Ngọc hãy quên đi những gì đã có giữa ta và nàng. Tất cả những gì đã xảy ra giữa Ngạo Thiên và Dương Tiểu Ngọc không là

tình yêu. Nó chỉ là
những khoảnh khắc hư vô không thật.
Tiểu Ngọc cau mày.
- Thì ra Ngạo Thiên đã biết tất cả.
- Đã biết tất cả về nàng và đã một lần gục ngã vì tình nhưng Ngạo Thiên đã đứng lên được.
- Thế sao Ngạo Thiên vẫn còn theo Tiểu Ngọc đến tận nơi này.
- Để làm chứng nhân kết thúc những gì xảy ra với Kim trang với nàng.
Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:
- Nàng hãy gọi Độc ma Âu Dương Đình ra đi.
Chàng vừa nói dứt câu thì Độc ma Âu Dương Đình bước ra.
Y vừa chậm rãi bước về phía Ngạo Thiên và Dương Tiểu Ngọc vừa nói:
- Bổn nhân lúc nào cũng có bên cạnh tiểu tử.
- Ngạo Thiên biết điều đó mà. Có Độc ma chủ Âu Dương Đình tất phải
có Ma Thần.
Âu Dương Đình sững bộ.
- Ma Thần sẽ đến khi ngươi khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
Ngạo Thiên nhìn Âu Dương Đình.
- Ngạo Thiên muốn thấy Ma Thần để cho lão biết vì sao Thần cái Cù Bá
Nhâm trao huyết ngọc cho Ngạo Thiên.
Âu Dương Đình hơi một chút bối rối.
Lão không biết làm gì thì một chiếc bóng đỏ ối lướt đến đứng ngang trước mặt Ngạo Thiên.
- Bổn tọa đã có ở đây.
Ngạo Thiên nhìn Ma thần.
- Vãn bối những tưởng đâu tôn giá không đến. Làm sao tôn giá không đến Thánh địa Kim Đỉnh sơn trong thời khắc quan trọng này được. Đây là cơ
hội duy nhất đâu có lần thứ hai.
Ma Thần gằn giọng.
- Ngạo Thiên tiểu tử...Ngươi khai Thánh địa Kim Đỉnh Sơn, bổn tọa hứa sẽ cho người lấy lại Kim trang.
- Ngạo Thiên có thể đoán ra phần mình được hưởng từ tôn giá. Lấy lại Kim trang, Ngạo Thiên sẽ trở lại như xưa, sẽ là lịnh thiếu gia của Kim trang. Sẽ có vô khối ngân lượng, để mua lấy hư danh tại Hàm Dương. Và chắc rằng không còn ai xem thường Kim Ngạo

Thiên này nữa.

- Vãn bối nói như thế có đúng không?

Ma Thần gật đầu.

- Không sai...bổn tọa xét thấy Kim Ngạo Thiên tiểu tử cũng là người biết nhìn xa trông rộng.

Ngạo Thiên từ tốn đáp lời.

- Đa tạ tôn giá đã khen Ngạo Thiên. Nhưng vãn bối không dám nhận lời khen đó...mà chỉ muốn tôn giá trả lời vài câu hỏi của vãn bối.

- Tiểu tử cứ hỏi.

- Tại sao tôn giá hay một người nào đó trong ma đạo lại không tự mình dùng huyết ngọc mở Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- Không ai biết cách mở Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- Kể cả tôn giá.

- Đúng...nếu như bổn toạ biết thì đã không bày vẽ với tiểu tử.

Ngạo Thiên nhìn qua Âu Dương Đình.

- Âu Dương tôn giá hẳn nhớ lời của Ngạo Thiên tại nhà mồ Kim gia. Chỉ có Ngạo Thiên mới có thể vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Âu Dương Đình gật đầu.

- Bổn nhân nghĩ tiểu tử có thể khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Ngạo Thiên gật đầu. Chàng nhìn lại Ma thần.

- Tôn giá...Nếu như Ngạo Thiên lấy lại Kim trang thì mẫu thân có sống lại được không?

- Người chết không thể nào sống lại được.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:

- Nếu vãn bối lấy lại Kim trang mà mẫu thân không sống lại được, vãn bối lấy lại Kim trang để làm gì.

Ma Thần trầm giọng nói:

- Tiểu tử hẳn không muốn Kim trang rơi vào tay kẻ khác chứ?

- Tất nhiên rồi.

- Thế thì bổn tọa cho ngươi cơ hội lấy lại Kim trang. Ngươi còn đòi hỏi gì hơn nữa.

- Vãn bối còn đòi hỏi nhiều hơn. Nếu như tôn giá có thể đưa mẫu thân quay lại với vãn bối còn quý hơn tòa Kim trang của Kim gia.

- Nhưng bây giờ thì đã quá muộn rồi.

Ngạo Thiên nói rồi nghiêm mặt nhìn Ma Thần.

Tiếp nhận chân diện lạnh như băng thạch của chàng, Ma Thần lắc đầu.

- Tiểu công tử không được đòi hỏi nhiều hơn khả năng của bổn tọa.

- Vãn bối biết, giờ thì vãn bối nói cho tôn giá, Âu Dương Đình và Tiểu Ngọc biết vì sao Thần cái Cù Bá Nhâm lão huynh trao huyết ngọc cho vãn bối.

Ma Thần nghiêm giọng hỏi.

- Vì sao?

Ngạo Thiên đưa huyết ngọc lên ngang tầm mắt.

- Bất cứ ai sở hữu huyết ngọc đều có cảm nhận là một báu vật vô giá...mà nâng niu và giữ khư khư như chính đôi mắt mình. Nhưng với Ngạo Thiên thì không. Cho dù huyết ngọc có là báu vật vô giá đến đâu nhưng chỉ mang đến những họa kiếp diệt vong thì Ngạo Thiên sẳn sàng hủy nó, như hủy một đồ vật tầm thường. Thậm chí hơn như vậy nữa.

Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc.

- Ngạo Thiên chấp nhận đi cùng với Tiểu Ngọc đến Thánh địa Kim Đỉnh sơn với một mục đích duy nhất là hủy bỏ huyết ngọc. Mãi mãi bí mật Thánh địa Kim Đỉnh Sơn dừng lại trong thần thức của các người.

Âu Dương Đình biến sắc.

- Tiểu tử...ngươi không được làm như vậy.

Ngạo Thiên lắc đầu.

- Âu Dương Tôn giá có quyền phán lịnh cho Kim Ngạo Thiên.

Chàng nhìn lại Tiểu Ngọc.

- Đã đến lúc Ngạo Thiên xa nàng.

Tiểu Ngọc bối rối.

- Ngạo Thiên...ngươi...

Ngạo Thiên khoát tay.

- Nàng đã hứa khi Ngạo Thiên chết, đưa ta về nhà mồ Kim trang.

Ma Thần gằn giọng nói:

- Tiểu tử...ngươi hủy huyết ngọc là tự kết án tử cho mình.

- Kim Ngạo Thiên đã chọn cho mình con đường đó.

Tiếng nghiến răng ken két của Ma thần đập vào thính nhĩ Ngạo Thiên, Ngạo Thiên mỉm cười.

- Các ngươi có hối tiếc đưa Kim Ngạo Thiên đến Thánh địa Kim Đỉnh sơn khai thông đường vào Kim Đỉnh sơn thì đã muộn rồi. Các người có hối tiếc cũng đã muộn, có trả lại Kim trang thì cũng đã muộn. Bởi trong các ngươi chẳng một ai có thể trả lại mẫu thân cho Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nói rồi quay lại vách đá Kim Đỉnh sơn vung tay nện thẳng huyết ngọc vào vách đá.

- Chát...

Huyết ngọc nện thẳng vào vách đá Kim Đỉnh sơn vỡ tan, ngay lập

tức một vòng tròn huyết quang xuất hiện làm lóa cả mắt người. Cùng với sự xuất hiện của vòng tròn huyết quang đỏ ối đó thì mặt đất rung chuyển dữ dội như thể có cơn địa chấn khủng khiếp xuất hiện cùng với vòng tròn huyết quang.

Độc ma Âu Dương Đình rít lên:

- Ngươi muốn chết.

Cùng với lời nói đó, Độc ma Âu Dương Đình vổ hai đạo phách không chưởng đánh vào lưng Kim Ngạo Thiên. Mặc dù nghe tiếng khí chưởng ập đến sau lưng mình, đáng ra Ngạo Thiên đã có thể thi triển Quỷ bộ Vô tướng để né tránh nhưng chàng lại không thi triển bộ pháp thần kỳ đó để tránh hai đạo phách không chưởng của đối phương, mà thản nhiên đưa lưng hứng lấy nó.

Ngạo Thiên nghĩ thầm.

- "Bổn thiếu gia có chết thì mãi mãi ngươi chẳng bao giờ vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn, Thánh địa Kim Đỉnh sơn mãi mãi đóng cửa với ma đạo".

Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng thì hai đạo phách không chưởng của Âu Dương Đình nện thẳng vào lưng chàng.

- Ầm...

Sau tiếng sấm chưởng nổ ra ngay trên lưng Kim Ngạo Thiên, thân pháp chàng như chiếc lá khô bị thổi về phía vòng huyết quang. Vòng huyết quang nuốt chửng ngay lấy Ngạo thiên.

Âu Dương Đình, Ma Thần lẫn Tiểu Ngọc sững sờ khi thấy nhân dạng Ngạo Thiên như tan biến trong vần huyết quang đó rồi tất cả trở lại bình thường.

Vách đá Kim Đỉnh sơn vẫn như cũ, nhưng Ngạo Thiên thì không còn hiện hữu trên cõi đời này nữa.

Tiểu Ngọc mơ hồ nói.

- Chuyện gì vừa xảy ra.

Nàng phải thốt ra câu nói đó, bởi Tiểu Ngọc ngỡ như mình đang lạc vào một ảo giác vô thường mà không định đâu là hư đâu là thật.

Âu Dương Đình thì lộ vẻ bối rối trong khi Ma Thần thì vẫn rọi nhãn quang hừng hực chiếu vào vách Kim Đỉnh sơn. Y gượng nói:

- Tôn giá...Kim Ngạo Thiên hẳn đã chết rồi.

Ma Thần nhìn lại Độc ma Âu Dương Đình. Tiếp nhận hai luồng uy nhãn hừng hực của Ma Thần, Âu Dương Đình càng bối rối hơn. Y không thể làm chủ được mình trước hai luồng uy nhãn đó mà bất giác quỵ xuống.

Ma Thần buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Không như ngươi trưởng đâu...chúng ta sắp phải đối mặt với một

khắc tinh không tầm thường. Kim Ngạo Thiên đã vào được Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Âu Dương Đình biến sắc.

Y ngập ngừng nhìn lên với ánh mắt lộ sự sợ hãi và tiếp nhận sự trừng phạt của Ma thần.

Những tưởng đâu Ma Thần sẽ xuống tay phát lạc Âu Dương Đình. Nhưng rồi y từ tốn nói:

- Đứng lên đi.

Được lịnh Độc ma Âu Dương Đình mới dám đứng lên.

Ma Thần nghiêm giọng nói:

- - Cho dù Kim Ngạo Thiên có vào được Thánh địa Kim Đỉnh Sơn thì cũng không ngăn được Ma Thần.

Nói dứt câu Ma Thần quay bước thi triển khinh công. Thân ảnh của Ma Thần như chiếc bóng đỏ ối vụt thoát vào màn đêm chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Còn lại Âu Dương Đình và Tiểu Ngọc. Hai người bước đến bên vách đá Kim Đỉnh đặt tay vào vách đá chỗ vừa xuất hiện vòng huyết quang. Cả hai chỉ cảm nhận cảm giác lạnh lẽo, từ vách đá tỏa ra mà chẳng phát hiện được gì.

Tiểu Ngọc nói:

- Âu Dương chủ nhân...người có tin không.

- Ta không thể tin được. Có thể Kim Ngạo Thiên đã bị mất xác bởi vòng huyết quang ma quỷ đó rồi.

Âu Dương Đình quay sang Tiểu Ngọc.

- Nàng có tin như vậy không?

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Tiểu Ngọc tin lời của chủ nhân.

- Hy vọng là như vậy, nhưng Ma thần thì không thể nghĩ như chúng ta.

Tiểu Ngọc bặm môi.

Nếu như Kim Ngạo Thiên vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn...Ma Thần sẽ làm gì tôn giá?

- Ta cũng không biết.

Âu Dương Đình chợt rùng mình. Y nhìn Tiểu Ngọc.

- Ta cũng không biết Ma Thần sẽ làm gì...nhưng ta sợ lão sẽ biến ta
thành ma nhân.

- Ma nhân...

Tiểu Ngọc miễn cưỡng hỏi.

- Ma nhân như thế nào?

- Ta cũng không biết, nhưng là con người thì chẳng ai muốn trở thành ma nhân. Bởi ma nhân là hiện thân của cái gì đồ rất quỷ dị và vô thường. Kết cục của ma nhân thì không ai định được.

Âu Dương Đình buông tiếng thở dài.

- Chúng ta đi thôi.

- Tiểu Ngọc và Âu Dương chủ nhân không còn gì ở đây nữa à?

- Chẳng còn làm gì ở đây nữa, chỉ còn biết chờ đợi.

Hai người lặng lẽ rời Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Khi Âu Dương Đình và Tiểu Ngọc đi rồi thì Sử Quách cùng Triệu Nguyệt Băng Linh xuất hiện. Hai người đi thẳng đến vách đá Kim Đỉnh Sơn.

Sử Quách nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh.

- Xá muội.

Băng Linh đặt tay vào vách đá. Nàng buông tiếng thở dài nhìn lại Sử Quách.

- Theo ý của huynh.

- Huynh hy vọng Ngạo Thiên mang số mạng và thiên chức của tạo hóa.

- Muội cũng hy vọng như vậy.

Nàng lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Muội sẽ quay lại báo cho lão nhân gia biết.

Sử Quách gật đầu:

- Huynh sẽ về báo lại sư phụ.

Sử Quách nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh.

- Giờ thì muội đã hẳn hiểu được Kim Ngạo Thiên.

Nàng gật đầu:

- Muội hiểu huynh ấy rồi. Huynh ấy đã làm tất cả để chuộc lại những gì
mà Tiểu Ngọc đã đoạt của huynh ấy.

Sử Quách buông tiếng thở dài.

- Ngạo Thiên muốn hủy huyết ngọc.

- Sử đại ca...Ngạo Thiên có chết không?

- Huynh làm sao biết được. Tất cả đều chỉ còn chờ vào số phận. Nếu như Ngạo Thiên không quay lại cỏi nhân sinh này thì...

Sử Quách bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Triệu Nguyệt Băng Linh lắc đầu:

- Muội tin Ngạo Thiên sẽ quay lại.

- Cho dù là một thánh nhân cũng chẳng ai biết số phận của mình sẽ như thế nào. Chúng ta chỉ còn biết đặt niềm tin vào sự luân hồi của tạo hóa.

Hai người nhìn lại vách đá một lần nữa rồi mới rời Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Họ đi chưa được bao lâu thì Ma thần xuất hiện trở lại. Lão đi ngay đến vách đá. Đứng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, Ma Thần vận chuyển công lực vỗ một chưởng vào vách đá Kim Đỉnh sơn.

- Ầm...

Uy lực của chưởng công huyết ảnh thật là dữ dội nhưng cũng không làm suy suyển được vách đá của Kim Đỉnh sơn mà ngược lại còn đẩy Ma Thần thối lùi hai bộ.

Lão Ma Thần đứng thừ người nhìn vách đá Kim Đỉnh sơn. Buông một tiếng thở dài, Ma Thần mới quay bước. Lão chưa rời khỏi Kim Đỉnh sơn thì tiếng thiết ngư trỗi lên.

Cùng với tiếng thiết ngư đó là bóng tăng bào của Tuệ Quang đại sư xuất hiện.

Tuệ quang đại sư đặt thiết ngư trước mũi hài, chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Ma Thần nhìn Tuệ Quang đại sư.

Lão hừ nhạt một tiếng, rồi nói:

- Lão đại hòa thượng muốn giao thủ với bổn Ma Thần một lần nữa à?

- A di đà phật...

Vừa niệm phật hiệu, Tuệ Quang đại sư vừa lần chuỗi tràng hạt, từ tốn
nói tiếp:

- Định số thiên luân đã an bài. Hẳn tôn giá đã nghĩ ra định số đó, ma đạo sẽ không bao giờ làm chủ cõi nhân sinh này.

Ma Thần khoát tay.

- Khoang...đại lão hòa thượng khoang tự đắc thốt ra những lời nói đó. Hãy nghiệm lại đi, nếu không có ma đạo thì phật môn của đại lão hòa thượng cũng chẳng hề tồn tại được đâu. Chưa biết Kim Ngạo Thiên tiểu tử làm được gì nào...cho dù y có vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì khi trở ra, Ma đạo cũng đã làm chủ cõi trần tục này rồi. Trên cõi đời này nếu chỉ có mỗi phật gia thôi thì buồn chán lắm.

- A di đà phật...nếu tôn giá không cho bần đạo khởi phát thì ma đạo không thể khuấy động chúng sinh.

- Nếu ma đạo không khởi phát thì chẳng thể nào có Ma thần. Phật môn của đại lão hòa thượng hãy chuẩn bị tiếp nhận một thời khắc của ma đạo.

- Nếu trước đây, bổn Ma Thần là chủ nhân của phật môn thì không

có họa kiếp ma đạo cho các ngươi.
Ma Thần nói rồi lắc vai thi triển khinh công thoát đi, để mặc Tuệ Quang đại sư ở lại một mình.
Tuệ Quang đại sư nhìn theo bóng Ma thần khẽ niệm phật hiệu.
- A di đà phật.

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM
MA ĐẠO TỤC DƯƠNG CỐC

Tọa lạc ngay giữa Bình Thiên nhai, Tục Dương cốc là một tòa tháp ba tầng kiến tạo theo hình trôn ốc. Mái vòm có sắc màu đen thẫm, bóng và sáng. Vây bọc quanh Tục Dương cốc là ba bậc tam cấp với những vòng tường như muốn cách ly với khung cảnh bên ngoài. Quây quanh Tục Dương cốc là những dãy nhà mái vòm. Phân chia Tục Dương cốc với dãy nhà hình vòm đó nhà khoảng sân rộng non mười dặm được lót đá phẳng lỳ.
Từ những dãy nhà hình vòm nhìn về "Tục Dương cốc", tòa cốc giống như trung tâm vũ trụ, toát ra vẽ uy nghi, và tráng lệ. Một con đường duy nhất
dẫn vào đại diện Tục Dương cốc gồm có tám mươi mốt bậc thang bằng đá cẩm thạch đã lên nước sáng ngời.
Không gian Tục Dương cốc vắng lặng, và yên tĩnh, không có lấy một bóng người. Nhưng chính trong cảnh sắc yên tĩnh và vắng lặng đó, càng tôn tạo thêm vẽ uy nghi và tráng lệ của toà cốc.
Khi màn đêm buông xuống, tục cốc thì sống lại với muôn vàn những ánh bạch lạp từ trong hắt ra ngoài, trong thật là kỳ thú. Nó có nét đẹp lung linh kỳ ảo nhưng tiềm ẩn trong đó là cái gì đó rất huyền bí và mơ hồ.
Độc ma Âu Dương Đình ngắm nhìn tòa "Tục Dương cốc" với tâm trạng bồi hồi khôn tả. Một thứ linh cảm mơ hồ báo cho y biết sắp tới đây sẽ có sự thay đổi rất lớn đối với y. Nhưng đó là sự thay đổi gì thì y không thể nào hình
dung được.
Dương Tiểu Ngọc bước đến sau lưng Âu Dương Đình. Nhưng y vẫn dõi mắt về phía tòa tháp Tục Dương cốc lại không để tâm đến bước chân của nàng.

Độc ma Âu Dương Đình đã nghe Ma Thần nói về Tục Dương cốc nhưng khi tận mắt sở thị, toà Tục Dương cốc lại không giống như trí tưởng tượng của Âu Dương Đình. Chính vẻ nguy nga tráng lệ và uy nghiệm của tòa Tục Dương cốc đã thu hút lấy tất cả thần trí của Âu Dương Đình. Nó là cả một nghệ thuật kiến trúc mà Âu Dương Đình có nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân đang nghĩ gì?

Thần nhãn của Độc ma Âu Dương Đình vẫn chăm chăm rọi về toà tháp
Tục Dương cốc.

- Nàng hãy ngắm nhìn xem. Có nơi nào đẹp và tráng lệ hơn "Tục Dương cốc".

Tiểu Ngọc định nhãn về phía tòa Tục Dương Cốc. Sự uy nghi tráng lệ cùng với vẻ lung linh kỳ ảo của tòa tháp Tục Dương cốc cuốn ngay lấy nhãn quang của nàng.

Tiểu Ngọc buột miệng nói:

- Đẹp quá.

Hai người ngắm nhìn tòa tháp Tục Dương cốc. Mãi một lúc Tiểu Ngọc mới nhỏ nhẹ nói:

- Tục Dương cốc là nơi cư ngụ của Ma Thần tôn giá.

- Ta không biết, nhưng ta nghĩ như vậy. Chủ nhân của tòa tháp Tục Dương cốc chỉ có thể là Ma Thần.

Tiểu Ngọc nắm tay Âu Dương Đình.

- Nhưng đến một ngày nào đó thì tòa tháp "Tục Dương cốc" sẽ thuộc về Âu Dương chủ nhân.

Câu nói này của Dương Tiểu Ngọc khiến Độc ma Âu Dương Đình thoáng rùng mình. Y quay ngoắt lại đối diện với Tiểu Ngọc.

- Đừng nói càn.

Giọng nói của Âu Dương Đình vừa lạnh lùng vừa nhạt nhẽo, khiến Tiểu Ngọc cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình.

Nàng lí nhí nói:

- Dạ, Tiểu Ngọc sẽ không thế nữa.

Buông tiếng thở dài, Độc ma Âu Dương Đình nhạt nhẽo nói:

- Đã một lần ta đã không làm tròn phận trách ma đạo với Ma thần. Ta đâu còn hy vọng gì nghĩ đến ngày mai.

Y nói rồi dõi mắt về tòa tháp Tục Dương cốc. Sự im lặng và thờ ơ của Độc ma Âu Dương Đình khiến Tiểu Ngọc cảm thấy trơ trọi và thừa thãi. Nàng như một chiếc bóng thừa đứng sau lưng Độc ma Âu Dương Đình.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân đứng ngắm tháp Tục Dương cốc mãi sao. Hay để Tiểu Ngọc hầu hạ chủ nhân.

Âu Dương Đình lắc đầu.

- Ta không cần đến nàng nữa đâu.

Lời nói Độc ma Âu Dương Đình khiến Tiểu Ngọc hụt hẫng. Nàng có cảm giác tất cả đều sụp đổ trước mặt mình.

Tiểu Ngạc miễn cưỡng nói:

- Âu Dương tôn giá không cần đến sự hầu hạ của Dương Tiểu Ngọc nữa.

- Đúng...ta không cần đến nàng nữa.

Giọng nói của Âu Dương Đình có vẻ dứt khoát và lạnh lùng khiến cho
Tiểu Ngọc phải sững sờ và ngỡ ngàng.

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Âu Dương Đình nói tiếp:

- Bổn nhân đọc được ý nghĩ trong đầu nàng. Lưới tình nhục thể của nàng chăng ra không bẫy được Âu Dương Đình đâu.

Sắc diện của Tiểu Ngọc đỏ bừng khi phải nghe câu nói này của Độc ma Âu Dương Đình. Nàng im lặng cúi mặt nhìn xuống.

Âu Dương Đình ve cằm nhìn Tiểu Ngọc hỏi.

- Ta nói không đúng ư?

Tiểu Ngọc từ từ ngẩng lên đối nhãn với Độc ma Âu Dương Đình.

- Âu Dương chủ nhân nói rất đúng.

Âu Dương Đình cười khẩy, rồi ôn nhu nói:

- Ta tưởng đâu nàng phủ nhận lời nói của ta, ta biết nàng định chăng bẫy tình để có thể khiển ta như đã từng khiển Kim Ngạo Thiên. Mục đích của nàng cũng chỉ muốn thật nhiều di hồn phấn mà thôi.

Âu Dương Đình đặt tay lên vai nàng.

- Mục đích của nàng ta biết. Mục đích của nàng vô hại đến ta nên ta không trừng trị nàng. Mà chỉ muốn cho nàng biết ta không phải là ủy mỵ lụy tình. Đã là Độc ma Âu Dương Đình tất phải có độc tâm. Mà người có độc tâm thì không bao giờ có lụy tình.

Âu Dương Đình nói dứt câu, Tiểu Ngọc quỳ xuống trước mũi giày gã nhỏ nhẹ nói:

- Nô nữ đắc tội với chủ nhân.

Âu Dương Đình đỡ nàng đứng lên.

- Đứng lên đi.

Tiểu Ngọc miễn cưỡng nói:

- Nô nữ không dám.

- Ta cho nàng được đứng lên. Nàng hơi cúi mặt xuống, cất giọng như hòa.

- Âu Dương chủ nhân đã đọc được ý nghĩ của nô nữ, đã biết được mục đích của nô nữ nhưng không trách phạt...nô nữ hổ thẹn vô cùng. Nô nữ mong chủ nhân hành xử.

Nhìn vào mắt Tiểu Ngọc, Âu Dương Đình ôn nhu nói:

- Ta không trách phạt nàng và còn trao lại cho nàng bí thuật luyện di hồn tán.

Tiểu Ngọc lại còn ngạc nhiên với quyết định này của Âu Dương Đình.

Nàng sửng sờ thốt.

- Chủ nhân.

Âu Dương Đình gượng cười nói:

- Đừng quá đỗi ngạc nhiên như vậy.

Y đổi qua chất giọng nghiêm lạnh và khe khắt nói với Tiểu Ngọc.

- Bổn nhân muốn nàng tuyệt đối trung thành với bổn nhân. Nếu nàng
có sự trung thành sẽ có tất cả những gì nàng muốn có. Ngược lại nàng sẽ chẳng có gì cả.

- Nô nữ biết.

Tiểu Ngọc cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Kể từ hôm nay, nó nữ sẽ không bao giờ có mục đích hay ý tưởng thất lễ với chủ nhân.

Âu Dương Đình gật đầu:

- Tốt. Giờ tý đêm nay, ta sẽ vào toà tháp Tục Dương cốc.

Một lần nữa, Dương Tiểu Ngọc phải sững sờ.

Âu Dương Đình nhìn vào mắt nàng nghiêm giọng nói:

- Ta không biết ta có quay trở ra được hay không. Hoặc trở ra khỏi Tục Dương cốc bằng một nhân thể khác.

Độc ma Âu Dương Đình lưỡng lự một lúc rồi lấy trong ống tay áo ra một miếng mộc bài.

Y đặt miếng mộc bài vào tay Mỹ diện đường lang Dương Tiểu Ngọc, khẻ nói:

- Nàng hãy giữ lấy miếng mộc bài này, sau ngày mai không thấy ta quay trở ra thì hãy về Độc môn. Thay ta chức vị chưởng môn chủ.

Không Biết câu nói này của Âu Dương Đình tác động thế nào đến Dương Tiểu Ngọc mà khiến chân diện nàng căng thẳng tột cùng. Nàng nhìn Âu Dương Đình miễn cưỡng nói:

- Chủ nhân...nô nữ...

Âu Dương Đình khoát tay.

- Đừng nói với ta những lời khách sáo lạ thường tình của bọn tiểu nhân võ lâm giang hồ. Ta đã sắp xếp tất cả. Sự trung thành của nàng sẽ được ta hậu đãi. Ngược lại nàng phản trắc, bội phản chỉ nhận được họa kiếp diệt vong, mà chẳng nhận được bất cứ cái gì đâu. Ngay cả di hồn phấn.

Tiểu Ngọc ôm quyền, cúi khọp người xuống.

- Nô nữ sẽ không bao giờ phản bội lại chủ nhân.

- Hãy nhớ lời ta...cho dù nàng có độc tâm như thế nào thì cũng là phận nhi nữ thường tình.

- Nô nữ biết phận của mình đối với chủ nhân.

- Biết phận thì giữ sự trung thành với ta.

- Tiểu Ngọc sẽ tuyệt đối trung thành.

Âu Dương Đình đặt tay lên vai Tiểu Ngọc. Y nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Tại sao ta chọn Mỹ diện đường lang Dương Tiểu Ngọc để trao mộc bài Độc môn.

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Dương Tiểu Ngọc không dám nghĩ đến điều này.

- Nàng không nghĩ đến, nhưng ta thì phải nghĩ đến. Ta trao cho nàng mộc bài độc môn bởi ta nhận ra trong nàng cũng có chữ "Độc" như ta. Chính chữ "độc" trong nàng tạo cho ta niềm tin vào nàng. Nếu như ta không quay về thì Độc môn cũng không thể tuyệt diệt dưới sự chăm chút của Dương Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc không biết nói như thế nào để tỏ bày sự thành kính của mình đối với chủ nhân.

Âu Dương Đình ve cằm nhìn vào mắt Tiểu Ngọc.

- Ta cần sự trung thành tuyệt đối trong thời khắc này.

Độc ma Âu Dương Đình gượng cười nói tiếp:

- Sự trung thành không thố lộ bằng lời mà phải bằng chính hành động của mình.

- Tiểu Ngọc biết mình phải làm gì để không để chủ nhân thất vọng.

Âu Dương Đình nhìn lại tòa tháp "Tục Dương cốc". Y nhạt nhẽo nói:

- Nàng có thể về thư phòng của mình được rồi.

- Chủ nhân không cần Tiểu Ngọc hầu hạ.

- Ta còn tham chứng ở sự trung thành của nàng.

Tiểu Ngọc hơi cúi người xuống.

- Tiểu Ngọc cáo từ.

Nàng nói dứt câu thối bộ dần về phía cửa.

Khi Tiểu Ngọc dợm bước ra ngoài thì bất ngờ Âu Dương Đình gọi

lại.

- Khoan đã.

Tiểu Ngọc ôm quyền từ tốn nói:

- Chủ nhân chỉ giáo.

Âu Dương Đình từ từ quay mặt lại đối nhãn với nàng.

- Nếu như ta trở thành ma nhân. Nàng có còn xem ta là chủ nhân của nàng không?

- Tiểu Ngọc luôn xem người là chủ nhân của Tiểu Ngọc.

Âu Dương Đình khoát tay.

- Nàng có thể đi được rồi.

Tiểu Ngọc quay bước rời thư phòng của Âu Dương Đình. Tiểu Ngọc đi rồi, Âu Dương Đình mới nhìn lại tòa tháp Tục Dương cốc. Y nghĩ thầm.

- "Khi đã vào trong tòa tháp Tục Dương cốc, ta sẽ trở thành con người như thế nào nhỉ. Ta có còn là ta hay không?".

Âu Dương Đình đếm từng bước theo những bậc tam cấp cho đến khi đến ngưỡng cửa pháp Tục Dương cốc.

Trong Tục Dương cốc là một khung cảnh có một không hai đập vào mắt Âu Dương Đình. Một khung cảnh huy hoàng tráng lệ được tạo ra bởi vạn vạn những ngọn bạch lạp đối diện với những khung cảnh tráng lệ đó, Âu Dương Đình có cảm giác những chiếc bạch lạp kia là những con mắt đêm của cõi a tì địa ngục rọi vào gã. Sự liên tưởng đó khiến Âu Dương Đình không khỏi rợn người lo lắng. Trong xương sống gã xuất hiện một luồng hàn khí chạy dọc lên phía trên.

Cảm giác rờn rợn càng lúc càng lan tỏa, để rồi biến thành một thứ động lực vô hình thôi thúc Độc ma Âu Dương Đình chỉ muốn quay bước đào thoát khỏi Tục Dương cốc.

Y rít một luồng chân khí cố trấn định tâm thức. Mặc dù đã trấn định tâm thức, nhưng Độc ma Âu Dương Đình vẫn không làm sao che giấu được căng thẳng lộ ra ngoài chân diện.

- Cạch...

Âm thanh khô khốc đó, một cổ thạch ma quan từ dưới sàn đá Tục Dương cốc trồi lên. Sự xuất hiện của của cổ thạch ma quan càng khiến cho Độc ma Âu Dương Đình lo lắng.

Nhìn cổ thạch quan, Âu Dương Đình nhũ thầm.

- "Ma Thần muốn biến ta thành ma nhận như Lý Phi Vân ư?".

Ý đó còn động trong đầu Âu Dương Đình, thì từ phía đối diện một vòm cửa mở ra. Ma Thần vẫn vận bộ thụng y đỏ ối có mũ trùm đầu bước ra.

Đôi mắt như hai hòn than hồng của Ma Thần rọi vào Âu Dương

Đình.

Tiếp nhận hai luồng ma nhãn đó, tâm thức của Độc ma Âu Dương Đình gần như bị khống chế ngay lập tức.

Ma Thần trầm giọng nói:

- Âu Dương Đình...thời khắc "ma đạo" đã đến, bổn tọa hỏi ngươi:

- Ngươi có tuyệt đối trung thành với ma đạo không?

- Âu Dương Đình tuyệt đối trung thành với "ma đạo".

- Được...Ngươi tuyệt đối trung thành với "ma đạo" nên bổn toạ quyết định cho ngươi trở thành "Ma tôn thiên giả". Người có đồng ý không?

Tim của Âu Dương Đình đập như trống trận. Y liên tưởng đến Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân mà miễn cưỡng hỏi.

- Dương Đình muốn hỏi tôn giá... trở thành Ma tôn thiên giả, Âu Dương Đình giống như Trực Kiếm Lý Phi Vân chứ?

Ma Thần lắc đầu.

- Ngươi sẽ không giống như Trực Kiếm Lý Phi Vân, Ma tôn thiên giả hoàn toàn khác với ma nhân Trực Kiếm Lý Phi Vân chỉ là ma nhân, riêng ngươi có thể trở thành Thiên ma.

Âu Dương Đình ôm quyền.

- Âu Dương Đinh cung thỉnh Ma thần tôn giá chỉ giáo rõ hơn.

Ma Thần chắp tay sau lưng, nghiêm giọng nói:

- Trong ma đạo có bảy cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất là "Ma tôn thiên giả", cảnh giới cuối cùng là Thiên ma. Một khi Âu Dương Đình trở thành Thiên ma, ngươi sẽ làm chủ ma đạo. Làm chủ ma đạo tất có thể làm chủ cõi nhân sinh này. Chỉ có một người duy nhất ngươi phải thuần phục.

- Người duy nhất mà Âu Dương Đình phải thuần phục là Ma Thần tôn giả.

- Đúng như vậy.

Âu Dương Đình ôm quyền từ tốn nói:

- Âu Dương Đình đã từng qui phục Ma Thần tôn giả, đâu thể nào phản lão tôn giá. Chỉ ngôn của Ma Thần tôn giả là di lịnh đối với Âu Dương Đình.

- Tốt.

Ma Thần vừa nói vừa đẩy song thủ về phía trước. Một luồng hấp kình từ tâm trung bản thủ của Ma Thần tỏa ra, kéo dịch nấp thạch quan về phía y. Ma Thần mở nắp thạch quan rồi, mới nghiêm giọng nói:

- Bổn Ma Thần sẽ cho Âu Dương Đình sức mạnh tối thượng "ma đạo". Một sức mạnh vĩ đại và gắn với một sức mạnh vĩ đại, một sức

mạnh làm chủ cái ác mà không một huyền năng trên thế gian này có thể sánh bằng.

Trong khi Ma Thần thốt ra câu nói đó thì hai luồng huyết nhãn sáng hẳn lên chiếu vào mắt Âu Dương Đình. Tiếp nhận hai luồng ma nhãn của Ma Thần, Âu Dương Đình không sao làm chủ được bản thân lẫn thần thức của mình. Hai luồng ma nhãn hừng hực như hay thanh bảo kiếm đỏ ối nhuộm màu xé nát thần thức Âu Dương Đình, khiến cho gã trở nên mụ mẫm.

Âu Dương Đình đứng trơ ra như pho tượng tiếp nhận hai luồng huyết quang của Ma Thần. Lúc đầu Độc ma Âu Dương Đình còn cố chế ngự thần thức của mình để kháng lại hai luồng huyết nhãn của Ma thần, nhưng lần hồi thì cảm thấy bất lực trước hai luồng uy nhãn kia. Thần thức của Âu Dương Đình như bị hai luồng huyết nhãn Ma Thần nhão ra, cuối cùng thì y cảm thấy
yếu đuối lạ thường. Cùng với sự yếu đuối trong tâm thức của mình Âu Dương Đình nhận ra có sự thay đổi trong mình.

Một sự thay đổi mà y không thể làm chủ được. Một cảm giác thay đổi mà y nao nao nó xảy đến thật nhanh.

Trong khi dụng "Di hồn nhiếp nhãn" khắc chế thần thức của Độc ma Âu Dương Đình, Ma Thần không ngừng nói:

- Một sức mạnh vĩ đại, gắn liền với trọng trách vĩ đại. Một sự đổi thay trong tâm thức và mãi mãi ngươi là hậu vệ và nô lệ của kẻ tái sinh ra ngươi".

Trong khi Ma Thần nói thì đôi thần nhãn của Độc ma Âu Dương Đình từ từ sáng hẳn lên, nó tiếp thu hai luồng huyết quang từ Ma Thần tạo nên nét sinh động trong đáy mắt của Âu Dương Đình. Bất ngờ Ma Thần lột bỏ chiếc mũ trùm đầu, để Âu Dương Đình nhìn rõ chân diện của y. Đôi thần nhãn của
Âu Dương Đình sáng hẳn lên. Ghi ngay lấy chân diện của Ma Thần vào hai con ngươi. Đôi thần nhãn của gã từ từ dịu hẳn xuống thì Ma Thần mới trùm chiếc mũ lên đầu che lại chân diện.

Âu Dương Đình như lấy lại được thần thức của mình. Y lắc đầu, rồi nhìn Ma Thần.

- Tôn giả...chuyện gì...chuyện gì xảy ra vừa rồi.

Ma Thần lắc đầu.

- Âu Dương tôn giá được chuẩn y của ma đạo để trở thành Thiên ma. Đây là cơ hội để cho Độc môn của môn chủ thực hiện hoài bão phát dương quang đại làm chủ võ lâm.

Âu Dương Đình ôm quyền xá rồi nói:

- Âu Dương Đình cảm kích đa tạ trưởng tôn Ma Thần.

Ma Thần khẽ gật đầu, liền vỗ tay.

Hai ả cung nữ vận bạch y trắng toát xuất hiện. Họ có nhan sắc đúng là một bậc phi phàm siêu tuyệt nhưng chân diện lại đăm đăm như mang một lớp sáp trét qua trông vừa vô hồn, vừa vô cảm.

Hai ả cung nữ tiến đến bên Độc ma Âu Dương Đình.

Độc ma nhìn hai ả cung nữ. Họ đến bên gã nhỏ nhẹ nói:

- Chúng nô nữ tẩy trần cho Âu Dương Đình Độc chủ.

Không đợi Độc chủ Âu Dương Đình có đồng ý hay không. Hai ả cung nữ thản nhiên lột bỏ trang phục gã. Âu Dương Đình để mặc cho hay ả cung nữ thản nhiên lột bô y trang cho mình. Sau khi lột bỏ tất cả trang phục của Âu Dương Đình, họ dẫn y lại bên cỗ thạch ma quan.

Âu Dương Đình nhìn vào thạch quan. Y không khỏi sững sờ khi thấy trong cỗ áo quan bằng đá toàn là máu. Máu ngập đến hơn nữa thành cỗ quan.

Mùi tanh nồng của máu xốc vào khúc giác Âu Dương Đình. Đâu phải lần đầu Độc ma Âu Dương Đình thấy máu, ngược lại y đã thường thấy máu và chạm tay vào máu, thậm chí nếm cả máu, nhưng với số máu trong cổ thạch quan, lại khiến Âu Dương Đình rùng mình.

Y nhìn lại Ma Thần.

Nhận ra ánh mắt của Độc ma Âu Dương Đình, Ma Thần như thể đọc được ý nghĩ trong đầu Âu Dương Đình.

Ma Thần ôn nhu nói:

- Để trở thành "Ma tôn thiên giả", Âu Dương Đình chỉ cần có máu. Máu là sự nuôi sống mọi con người, sinh ra trong cõi đời này. Không có máu, thì sẽ trở thành một xác chết vô tâm, vô thức. Bổn Ma Thần không muốn Âu Dương Đình Độc chủ biến thànhcái xác vô hồn vô thức.

Âu Dương Đình không đáp lời Ma thần. Y nhìn lại cổ áo quan một lần nữa, hơi một chút lưỡng lự, Âu Dương Đình nghĩ thầm.

- "Ta đâu còn sự lựa chọn nào khác".

Ý niệm đó lướt qua đầu, Độc ra Âu Dương Đình bước vào cổ quan bằng đá ngập máu đến nửa thành.

Y nằm duỗi dài xuống cổ áo quan để máu ngập qua khỏi người mình. Mùi tanh nồng của máu lúc đầu làm cho Âu Dương Đình khó chịu nhưng rồi gã cũng bắt đầu quen với mùi tanh đó. Y nhìn lên trần tòa tháp Tục Dương cốc nghĩ thầm.

- "Ta có đúng sẽ trở thành Ma tôn thiên giả, có được quyền năng tối thượng như Ma Thần nói hay không, hay lại trở thành một xác

chết vô hồn, vô thức".

Ý niệm đó trôi qua trong đầu Âu Dương Đình thì trong tâm thức của gã hiện lên khuôn mặt mơ hồ. Một khuôn mặt rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa lạ, lúc đầu chỉ là một khuôn mặt hư vô mờ ảo nhưng rồi rõ dần ra, và cuối cùng khắc sâu vào trong định thức của Âu Dương Đình. Khuôn mặt đó như có quyền năng vô song bắt Âu Dương Đình. Trong bóng tối đen thẳm đó Âu Dương Đình tự nhủ với mình.

- "Âu Dương Đình...ngươi là Độc ma...ngươi đang mang một mối hận bất công đầy thiên hạ với võ lâm bạch đạo. Toàn bộ gia quyến của ngươi đã bị võ lâm bạch đạo thảm sát...đây là cơ hội ngươi có thể trả thù võ lâm, trả hận cho gia quyến ngươi".

Y nhắm mắt lại. Trong cảm giác bị đưa xuống cõi a tỳ địa ngục thì thính nhĩ Âu Dương Đình nghe những âm thanh ùng ục như tiếng nước sôi. Đúng như vậy, máu trong cổ thạch quan đang sôi sục nhưng lại không có nhiệt năng để nung nhừ thể pháp Âu Dương Đình.

Trong hoàn cảnh ghê rợn đó, Độc ma Âu Dương Đình cảm nhận rõ mồn một máu trong kinh mạch y và máu ngoài cổ thạch quan đang chuyển dịch cho nhau. Cơ thể Âu Dương Đình càng lúc càng căng ra hết cỡ. Kinh lạc trong nội thể những tưởng căng phồng lên chẳng biết sẽ đứt đoạn ra lúc nào.

Cùng với cảm giác đó, Âu Dương Đình nhận ra sinh lực mình đang mất dần...

mất dần.

Y cảm nhận được điều đó nên phải nghĩ thầm trong đầu.

- "Ta đang chết dần. Ta chẳng khác nào cành cây đang bị rút dần nhựa sống và chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi thì chẳng khác nào một cành cây mục rữa ".

Âu Dương Đình nghiến răng, nghĩ tiếp.

- "Ta đã lầm khi bước vào cổ quan ma quỷ này...ta đã lầm...ta đã lầm".

Ma thần lão đang biến ta thành một xác chết vô hồn, vô thức. Rồi ta sẽ giống như Trực Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.

Những âm thanh sùng sục vẫn đập vào thính nhĩ của Độc ma Âu Dương Đình. Trong khi sinh lực của y càng lúc càng cạn kiệt chẳng khác nào một ngọn đèn dầu đang cạn dần và chực tắt.

Độc ma Âu Dương Đình chực gào lên thì ngay lập tức có một luồng hàn khí khủng khiếp xâm nhập vào cơ thể gã. Tiếng thét của Độc ma Âu Dương Đình chưa kịp bật ra hai vành môi thì như thể bị đóng băng bởi luồng hàn khí đó.

Một khối băng thạch chặn cứng miệng không để y thét được tiếng nào.

Đầu óc Độc ma Âu Dương Đình mụ mẫm hẳn đi. Trong cảnh giới vô thức, Độc ma Âu Dương Đình rơi tỏm vào một cảnh giới hoàn toàn vô thức. Y đang ngồi trong một bồn máu đặt giữa tòa tháp Tục Dương cốc. Chung quanh y là vô số những oan hồn vất vưởng. Những oan hồn đó nhìn y và ánh mắt thèm thuồng chẳng khác nào bầy quỷ dữ chỉ chực nhảy xổ vào xé y ra thành trăm ngàn mảnh vụn để ăn tươi nuốt sống.

Trong khi những oan hồn vất vưởng nhìn y bằng ánh mắt đói mồi thèm khát thì Độc ma Âu Dương Đình cảm nhận mình đang khát. Một cơn khát khủng khiếp mà y chưa từng bao giờ nếm trải qua. Một cơn khát có thể biến y thành một xác chết khô mục, trong cơn khủng khiếp đó. Âu Dương Đình lại không nghĩ đến nước, mà lại suy tưởng đến máu. Chỉ có máu mới khả dĩ giúp y hoá giải được thèm khát khủng khiếp đang hành hạ mình. Y nuốt nước bọt nhưng lại chẳng có miếng nước bọt nào cả ngoài sự khô khốc và vị mằn mặn.

Thần thức của một con người bị nhũn ra bởi cơn khát quái gở, và Âu Dương Đình mơ hồ, buột miệng nói:

- Máu...máu...

Một vòi máu nóng đỏ ối từ trong cõi hư vô trút thẳng xuống thể pháp của Âu Dương Đình. Như một kẻ khát máu cùng cực. Âu Dương Đình hả họng hứng lấy vòi máu đó. Máu xối xả trút vào miệng Âu Dương Đình cũng là lúc y cảm nhận một luồng sinh khí mới, trút vào cơ thể mình.

Một cảm giác ngây ngất say sưa lan tỏa khắp tâm thức lẫn thể pháp của
Độc ma Âu Dương Đình.

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU
MA KIẾP TRÙNG TRÙNG

Bầu trời đầy sao, cùng với những làn gió đêm se lạnh, Đại sư Tuệ Quang cùng tứ đại hộ pháp đường vẫn ngồi kiết dà, tay lần chuỗi hạt, như năm pho tượng bồ tác, ngồi án ngữ trước lối vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Trong cảnh giới tham thiền nhập định, nhưng những vị cao tăng Thiếu Lâm tự vẫn có thể nghe được bất cứ một tiếng động lạ nào phát ra. Năm vị cao tăng Thiếu Lâm đồng mở mắt một lượt, khi nghe những bước chân rào rạo.Từ trong bóng tối một người vận áo choàng đen kịt lừng lững bước ra.

Y có đôi mắt sáng như mắt mèo. Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Xám y nhân bước thẳng một mạch đến trước mặt năm vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Y lột chiếc mũ trùm đầu để lộ chân diện của Độc ma Âu Dương Đình.

Dưới ánh sáng mờ ảo của bầu trời sao, Tuệ Quang đại sư nhận là ngay sắc diện xanh nhờn, thứ màu da của xác chết lâu ngày trông thật ghê rợn.

Sắc diện Âu Dương Đình đập vào mắt Tuệ Quang đại sư đủ cho người hiểu ra y xuất hiện với mục đính gì.

Tuệ Quang đại sư và bốn vị cao tăng Tứ đại hộ pháp tam bảo đồng loạt đứng lên.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật...môn chủ Độc môn Âu Dương Tôn giá đã biến thành "ma nhân" rồi à?

Âu Dương Đình lia đôi mắt hừng hực sát nhãn qua năm vị cao tăng Thiếu Lâm rồi đanh giọng nói:

- Bổn nhân không phải là Ma nhân mà là Ma tôn thiên giả.

- A di đà phật...Ma tôn thiên giả cũng là "ma nhân".

- Ma nhân khác với Ma tôn thiên giả. Âu Dương Đình sẽ là chủ nhân của "ma đạo". Kể từ hôm nay các người phải tuân phục "ma đạo", các người phải trở thành "ma nhân" để phục tùng ma đạo.

Đại sư Tuệ Quang lần chuỗi bồ đề, ôn nhu nói:

- A di đà phật. Càn khôn thiên địa chia làm tam giới. Nhưng luôn có sự phân chia. Chưa bao giờ có sự hợp nhất giữa tam giới. Chỉ thoát ra khỏi tam giới sinh tử luân hồi, nếu như đắc thành chánh quả nhập cõi niết bàn. Nay Dương tôn giá tự cho mình là người của ma giới, tất không thể tồn tại trong nhân giới. Nếu tôn giá còn chút thần thức của nhân giới thì đã trút bỏ ma giới, đến Thiếu Lâm tự. Phật gia sẽ giúp Âu Dương tôn giá giải khai ma giới.

Hừ nhạt một tiếng, Độc ma Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Bổn nhân đã là chủ nhân của ma đạo, thì sao có thể quy đầu trước thềm Thiếu Lâm. Bổn nhân chỉ có thể cho các ngươi một cơ hội quy đầu trong ma đạo, để cùng với ma đạo thâu tóm nhân giới,

hợp nhất càn khôn.

- A di đà phật...vũ trụ càn khôn từ bao đời nay đã là như vậy. Đã có sự phân chia rạch ròi giữa Thánh giới, Nhân giới và Ma giới. Ngay cã phật tổ Như Lai cũng không hề có ý tương hợp nhất càn khôn tam giới mà chỉ có chúng sinh con đường thoát vòng sinh tử luân hồi của tam giới.

Đến cõi niết bàn an vui vĩnh hằng. Nay Âu Dương môn chủ muốn hợp nhất càn khôn tam giới là trái với ý của thiên địa. Suy nghĩ và hành động của tôn giá sẽ chẳng được gì mà chỉ gieo đại họa cho bá tính chúng sinh.

Âu Dương Đình khoát tay.

- Nói nhiều, nếu các ngươi không qui thuận ma đạo, bổn môn chủ sẽ cho các người thấy uy lực của ma đạo.

Nói dứt câu, Độc ma Âu Dương Đình lắc vai lướt đến, vươn cầm nã thủ chộp thẳng đến đại sư Tuệ Quang.

Tuệ Quang đại sư không né tránh trảo thủ của đối phương, mà phát động tuyệt chưởng "giáng long thần chưởng" đón thẳng đở thẳng.

- Ầm...

Trảo chưởng chạm thẳng vào nhau. Độc ma Âu Dương Đình trượt hẳn sau hai bộ, trong khi Tuệ Quang đại sư cũng thối lùi ba bộ. Âu Dương Đình chỉ mới trở thành Ma tôn thiên giả đã hơn hẳn Tuệ Quang đại sư một bậc.

Tứ đại hộ pháp cùng xê mình đứng hàng dọc sau lưng Tuệ Quang đại sư.

Chư cao tăng Thiếu Lâm quyết định dụng đến Quy hợp thần pháp. Mặc dù thấy các vị cao tăng Thiếu Lâm chuẩn bị hợp lực nhưng Độc ma Âu Dương Đình lại rất dửng dưng.

Đại sư Tuệ Quang sau khi tiếp nhận nguyên dương chân khí từ Tứ đại hộ pháp truyền qua, niệm phật hiệu rồi nói.

- A di đà phật...Âu Dương tôn giá thí chủ khăng khăng không quay đầu nhìn lại chính đạo. Lão nạp buộc phải đại khai sát giới.

- A di đà phật.

Lão tăng Thiếu Lâm vừa nói vừa toan phát động Như Lai thần chưởng qua thuật pháp Quy hợp. Nếu một mình vị cao tăng Thiếu Lâm...tự phát động
tuyệt chưởng "Như Lai" uy lực của chưởng khí chỉ có một, nay được hợp công thì uy lực đó được gia tăng đến năm lần. Tuyệt chưởng Như Lai phật môn thì cả giới võ lâm đều biết. Có thể nói đó là chưởng công vô địch trong thiên hạ,

nay lại được phối hợp cùng quy hợp thân pháp, uy lực của Tuyệt chưởng Như Lai chẳng biết như thế nào nữa.

Có lẽ Độc ma Âu Dương Đình tự thị mình đã trở thành "Ma tôn thiên giả" nên thấy Tuệ Quang đại sư và tứ đại hộ pháp tam bảo cùng phối hợp chân ngươn, nhưng chẳng lộ vẻ gì lo lắng hay khẩn trương. Đã không lộ vẻ lo lắng khẩn trương mà y xem ra rất bình thản chờ đợi chưởng công của các vị cao tăng Thiếu Lâm tự.Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Cùng với lời phật hiệu đó. Tuệ Quang đại sư từ từ đẩy song thủ về phía Độc ma Âu Dương Đình. Hai đạo sắc quang cầu vồng năm màu chụp tới Độc chủ Âu Dương Đình. Phàm thấy hai đạo sắc quang tuyệt chưởng Như Lai thì bất cứ một cao thủ lịch duyệt nào cũng không muốn đón thẳng đở thẳng, mà phải né tránh nó. Độc chủ Âu Dương Đình thừa lịch duyệt giang hồ để nghiệm ra điều đó. Nhưng y lại không né tránh mà thản nhiên dựng chưởng đón thẳng đở thẳng.

- Ầm...

Đối kháng một chưởng đón thẳng đở thẳng với Tuệ quang đại sư và tứ đại hộ pháp Thiếu Lâm tự. Âu Dương Đình trượt dài về sau những năm trượng, thân pháp lắc lư như cây sậy đang phải hứng chịu những cơn cuồng phong khủng khiếp.

Bên này, Tuệ Quang đại sư lẫn Tứ đại hộ tăng đường vẫn đứng một chỗ, nhưng tăng bào lại quấn chặt lấy người họ.

Độc chủ Âu Dương Đình lắc lư một lúc thì đứng trụ trở lại. Đôi mắt hừng hực hung nhân của y rọi vào các vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Giao nhau một chưởng với các vị cao tăng Thiếu Lâm, chẳng biết Độc ma Âu Dương Đình nghĩ gì, nhưng bất thần y quay bộ thi triển khinh công thoáng đi. Y chỉ lắc vai một cái, nhân dạng đã mất hút vào bóng đêm chẳng để lại một dấu tích gì.

Độc ma Âu Dương Đình bỏ đi rồi, Tuệ Quang đại sư mới từ từ thở ra, miệng niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Lời phật hiệu còn đọng trên miệng vị cao tăng Thiếu Lâm tự thì một tràng cười the thé cất lên nghe thật chói tai. Cùng với tràng tiếu ngạo đó, Ma Thần lừng lững từ trong bóng tối bước ra.

Đối mặt với Ma Thần, Tuệ Quang đại sư lại chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Ma Thần, chắp tay sau lưng, rọi hai luồng ma nhãn về phía các vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Chờ cho Tuệ Quang đại sư niệm dứt câu

phật hiệu. "Ma thần" mới từ tốn nói:

- Tuệ Quang đại lão hòa thượng đã nhận ra uy lực vô biên của "ma đạo" rồi chứ.

Tuệ quang đại sư chú nhãn vào Ma thần, niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật...tại sao thí chủ chỉ muốn gieo rắc họa kiếp trùng trùng cho chúng sinh trong cõi nhân giới này.

Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần nói:

- Hôm nay các ngươi đã được chứng kiến một "ma tôn thiên giả". Nay mai này không chỉ có một "ma tôn thiên giả" mà còn nhiều "ma tôn thiên giả" nữa. Không biết các người sẽ lấy cái gì để đối khán lại "ma đạo".

Ngửa mặt cười khẩy một tiếng, Ma thần nói tiếp:

- Mới chỉ có một "ma tôn thiên giả" thôi, chư vị cao tăng Thiếu Lâm tự đã phải dụng đến quy hợp thần pháp cùng tuyệt chưởng Như Lai mà vẫn không thể giết được, thì nếu như Thiên ma xuất hiện. Không biết tòa cổ tự Thiếu Lâm có còn sinh tồn trong cõi nhân giới này không?

- A di đà phật...có nghiệp thì phải trả...Thiếu Lâm tự có nghiệp quả, đó là lẽ tuần hoàn của tạo hoá. Lão nạp chẳng có gì để đắn đo suy nghĩ.

Ma thần hừ nhạt rồi nói:

- Thiếu Lâm của các người đang trả nghiệp đó.

- A di đà phật...Thí chủ có thể cho lão nạp biết nghiệp quả của Thiếu Lâm như thế nào không?

- Cho các ngươi thấy sự xuất hiện của Ma tôn thiên giả, để các ngươi định đoạt hậu sự cho Thiếu Lâm, thì bổn tọa cũng phải cho các ngươi biết nghiệp quả của các người lớn như thế nào.

Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật...bần tăng có thể nghe thí chủ nói, để định liệu sự trả nghiệp của Thiếu Lâm sau này.

Đại sư nói tiếp:

- A di đà phật...thí chủ muốn nói đến Bất Giới hòa thượng đại sư mà.

Ma Thần gật đầu:

- Không sai.

Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần nói tiếp:

- Các người theo phật gia lấy lòng từ bi độ lượng cứu độ chúng sinh, nhưng chẳng có chút lòng từ bi hỷ xả gì cả. Chỉ muốn có một vị phương trượng Thiếu Lâm oai chấn trên cõi nhân giới này mà các vị từ bỏ cửa phật môn.

- A di đà phật...chuyện đó đã xảy ra lâu quá rồi...lão nạp những tưởng đã chìm vào quên lãng.

- Nghiệp quả thì đâu có sự quên lãng. Khi Bất Giới hòa thượng đến Dương Châu hoành khai đạo pháp, tế độ chúng sinh, vô tình gặp được người
tâm đầu ý hợp. Phàm những người còn vướng vòng tục lụy nơi cửa hồng trần
đáng ra các người phải để cho Bất Giới hòa thượng tục gia kết tình với ý trung nhân của mình. Nhưng các người lại cấm đoán giam vào thiên lao biệt điện bích sám hối, để mặc nữ nhân kia bên ngoài ra sao thì ra.

- A di đà phật...

Nghe Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu, Ma Thần hừ nhạt một tiếng.

Nghe Ma Thần hừ nhạt, Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:

- Bất Giới sư tổ diện bích đã ngẫm lại nghiệp quả của mình, về sau quyết định dứt bỏ hồng trần trở thành Thánh tăng.

Ma Thần gắt giọng nạt ngang.

- Hồ đồ...phật gia có câu, nghiệp thì phải trả nghiệp. Bất Giới đại sư đã
gieo nghiệp tình ngoài cửa tục. Đúng ra y phải trả nghiệp mới có thể tiếp tục con đường tu hành của mình. Mới có thể thanh thản đến cõi niết bàn hầu phật tổ Như Lai. Nhưng y chưa trả nghiệp thì đã lo cho bản thân mình thoát vòng sinh tử luân hồi. Vậy đâu công bằng.

Buông một tiếng thở dài, Ma Thần nói tiếp:

- Trong các ngươi giữ giới luật của phật gia thì mặc nhiên để cho một nữ lưu ngoài đời chịu bao nhiêu oan kiếp nghịch cảnh. Bị bá tánh chúng sinh
trong cõi nhân giới này dè bỉu và sĩ nhục, hành hạ. Sống làm người mà chẳng ra người, làm ma chẳng ra ma, và làm kẻ hạ đẳng tiện nhân cũng không được. Cuối cùng phải tìm đến cái chết.

Ma thần gắt giọng nói:

- Đến lúc đó Bất Giới hòa thượng mới tỉnh ngộ. Lão tỉnh ngộ thì đã muộn bởi người chết thì không cứu được. Lão Bất Giới quá ăn năn, hối hận nên bí mật vào "Tàng kinh các" lục tìm họa đồ nơi cất giấu Ma quan.

Cổ quan tài đá có thể làm người chết hồi sinh, cổ ma quan có thể giữ
xác chết vĩnh hằng không bị thối rửa, và cũng có thể biến người bình

thường
thành những ma nhân.
Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật...
Ma Thần khoát tay.
- Khi bọn hoà thượng các ngươi biết niệm phật hiệu hối lỗi thì cũng đã muộn rồi. Thánh giới, Nhân giới không giữ đạo thì Ma giới phải làm chủ tam giới. Đó mới là lẽ công bằng của tạo hóa.
Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần nói tiếp:
- Bổn Ma Thần nói để các người biết...đặng mà chuẩn bị hậu sự cho thánh giới của các ngươi.
Ma thần vừa nói dứt câu thì Tuệ Quang đại sư tiếp lời.
- A di đà phật...Vậy thí chủ đây hẳn là hậu nhân của Bất Giới hòa thượng và Chu Cẩm Hương tín nữ.
Lời còn đọng trên miệng Tuệ Quang đại sư thì Ma thần ngữa mặt cười
khanh khách. Tiếng cười của lão nghe thật chỏi tai và chát chúa. Chỉ nghe tiếng cười của Ma thần thôi mà Tuệ Quang đại sư lẫn Tứ đại Kim cang không ai bảo ai cũng chấp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật...
Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Ma Thần nói:
- Các hòa thượng nghĩ sao mà cho bổn ma là hậu nhân của Bất Giới hoà thượng và Chu Cẩm Hương. Nực cười thật. Nhưng bổn Ma thần cũng chẳng cần giãi bày với các hoà thượng làm gì.
- Các hòa thượng chỉ nên biết một điều, thời khắc của ma đạo đã đến. Bổn Ma Thần sẽ làm chủ ma đạo và tất nhiên làm chủ cả nhân giới, ma giới lẫn thánh giới của các người. Thời khắc đó sẽ không còn bao lâu đâu.
Y cười khẩy rồi nói tiếp:
- Điều các ngươi nên làm bây giờ là hãy về cổ tự Thiếu Lâm chuẩn bị sẵn hậu sự cho mình. Ở đây cũng bằng thừa. Nếu như Kim tiểu tử có ra khỏi thánh địa võ lâm Kim Đỉnh sơn thì một mình gã cũng chẳng thể nào làm được gì để chuyển đảo càn khôn theo thứ tự của tam giới. Chẳng thể cải lại thiên ý.
Ma Thần đổi giọng gắt gỏng.
- Một Ma tôn thiên giả thôi đã khiến phương trượng đại sư Tuệ Quang cùng Tứ đại kim cương hộ tam bảo hợp lực thì tiểu tử Kim Ngạo Thiên e chẳng làm gì được đâu.
Ma thần đổi giọng ôn nhu nói:
- Lời của bổn "Ma Thần" đã cạn, còn sự quyết định thuộc về chư

hòa thượng đạo hạnh của Thiếu Lâm.

Nói rồi, Ma Thần ngữa mặt cười khằng khặc.

- Tiểu sinh đâu để cho tôn giá đắc ý như vậy được.

Giọng nói ôn nhu từ tốn của Sử Quách cất lên sau lưng lão Ma thần buộc lão phải cắt ngang tràng tiếu ngạo.

Ma Thần nhìn lại Sử Quách.

- Tửu quỷ...

Sử Quách đứng dang chân nhìn Ma thần. Y ôn nhu nói:

- Đã có một Ma tôn thiên giả tồn tại trên cõi nhân sinh này, thì không có một Ma tôn thiên giả thứ hai. Muốn ma đạo không hoành bá nghiệp khuấy rối tam giới. Trước hết phải đưa tôn giá quay lại đúng chổ của người la ma giới.

- Tôn gía có quay lại cảnh giới thật của người thì ma đạo mới không vượt qua âm dương giới.

Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần gằn giọng nói:

- Tữu quỷ Sử Quách...Ngươi là kẻ có tài, lại còn là đệ tử của phật môn người ta chịu sau này có thể đứng trong hàng ngũ "ma đạo" mà chấp chưởng chức vị "Vô thiên phật tổ". Rượu mời không uống mà uống rượu phạt...ngươi biết quyết định của ngươi là sai lắm không.

Sử Quách nhìn thẳng vào mắt Ma thần.

- Ma Thần tôn giá...tôn giá mời Sử Quách uống rượu để chấp chưởng chức vị cao trọng vô thiên phật tổ trong ma đạo...nếu như Vô thiên phật tổ kia hơn được Ma thần tôn giá, Sử Quách rất sẳn lòng. Bởi khi Sử Quách trở thành Vô thiên phật tổ thì người trước tiên tại hạ buộc phải giết đó là tôn giá. Nhưng rất tiếc Vô thiên phật tổ cũng chỉ là người của ma giới, dưới sự thống lỉnh của tôn giá Ma Thần, nên tại hạ không thể nhận lời được.

Sử Quách dấn tới một bộ.

- Sử Quách lại là người có căn duyên với phật gia nên cần phải khử trừ Ma Thần tôn giá.

- Thốt ra câu nói đó không biết tiểu tử có lượng sức mình không?

- Lượng sức hay không lượng sức thì Sử Quách cùng đã quyết định rồi.

Sử Quách vừa nói vừa dấn bộ lướt đến. Y toan phát động chưởng công
tập kích thẳng vào Ma Thần, nhưng Tuệ Quang đại sư lên tiếng.

- Dừng tay...

Sử Quách nhanh chóng rút ngay chiêu công, trong khi Ma thần vẫn dửng dưng chắp tay sau lưng.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật...Ma Thần thí chủ...có thể cho bần tăng nói một lời không.

- Đại lão hòa thượng cứ nói.

- A di đà phật...thiện tai...thiện tai...theo giáo lý của phật tổ để lại. Kẻ gieo nghiệp thì phải trả nghiệp. Thiếu Lâm cũng đã có nghiệp.

-Ma giới tất phải trả nghiệp, nếu như lão nạp lấy thân mình trả nghiệp cho Thiếu Lâm. Tôn thí chủ hẳn sẽ tuyên hồi quyết định để ma giới làm chủ nhân giới.

Tuệ Quang đại sư ngưng lời một chút rồi nói:

- Bần tăng rất sẳn lòng để tôn thí chủ hành hạ thể xác của bần tăng để hóa giải ác nghiệp ma đạo.

Lời còn đọng trên miệng Tuệ Quang đại sư thì Ma Thần ngữa mặt cười
khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn vào mắt Tuệ Quang phương trượng đại sư, gắt giọng nói:

- Đại lão hòa thượng đã kịp nhận ra nghiệp quả...ha...ha...Lão nhận ra nghiệp quả đó nhưng một mình lão hoà thượng không gánh vác nổi đâu... không gánh vác một mình nổi đâu...

- Nếu lão muốn gánh nghiệp quả của thánh giới và nhân giới thì hãy làm cho Bát Giới hòa thượng và Chu Cẩm Hương sống lại kìa.

Ma Thần nói dứt câu, lắc vay. Chiếc áo thụng y đỏ ối của lão vụt nhoáng lên, chẳng khác nào cánh dơi đen lướt vụt qua đầu Sử Quách mất hút ngay vào trời đêm.

Sử Quách toan rượt theo Ma thần nhưng Tuệ Quang đại sư cản lại.

- Sử Quách đừng rượt theo.

Sử Quách dừng bước.

Y nhìn lại Tuệ Quang đại sư.

- Sư phụ.

Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu, buông một tiếng thở dài.

- A di đà phật...đây là thiên ý, chúng ta không thể cưỡng lại được.

Nếu muốn cản lại thiên ý thì phải tìm cho ra thạch quan của ma đạo.

Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài.

Sử Quách nói:

- Sư phụ...ngay bây giờ Thiếu Lâm cũng có thể hiệu triệu quần hùng tróc nã ma đạo ngay khi còn trong trứng nước. Ma Thần đã có một Ma tôn Thiên giả. Nếu để cho lão có thể nhiều Ma tôn thiên giả nữa, chẳng biết hậu vận sẽ như thế nào.

- A di đà phật.

Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài, từ tốn nói tiếp.

- A di đà phật...hôm nay Ma thần cho chúng ta chứng nghiện uy lực của Ma Tôn thiên giả Âu Dương Đình để chúng ta phải suy nghĩ. Ta nghĩ Ma Thần còn một mục đích khác nữa. Mục đích của Ma Thần đang nhắm vào Thiếu Lâm tự. Lão Ma Thần đang cần một thứ gì đó ở Thiếu Lâm tự.

Sử Quách nhìn Tuệ Quang, ôm quyền xá.

- Sư phụ...theo sư phụ lão quỷ Ma thần cần gì đến Thiếu Lâm tự.

- Sư phụ chưa tìm ra, nhưng nhất định lão Ma Thần sẽ thố lộ mục đích đó.

Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài. Người nhìn lại vách đá thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Sử Quách hỏi.

- Sư phụ có tin Kim Ngạo Thiên từ trong vách đá Thánh Địa Kim Đỉnh
sơn bước ra không.

Sư phụ chỉ còn hy vọng vào sự thông tuệ của Thần Cái Cù Bá Nhâm và ý trời thôi.

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY
KIẾP MA GIỚI

Độc ma Âu Dương Đình sau khi tiếp nhận một chưởng uy mãnh của Tuệ Quang đại sư phối hợp cùng Tứ Đại kim cang hộ tăng đường. Thì nghe giọng nói vi vu rót vào thính nhĩ mình, cùng với một bộ mặt xuất thần trong tiềm thức, khiến y phải rời ngay khỏi Thánh Địa Kim Đỉnh sơn, Âu Dương Đình như người vô thức rời ngay khỏi Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Y vừa rời khỏi Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì cảm nhận cơ thể mình nóng lên hừng hực. Cùng với cảm giác đó là cơn khát dữ dội kéo tới. Một cơn khát khủng khiếp, cháy bỏng cả cổ họng gã.

Cơn khát khiến cho Âu Dương Đình hoa mắt.

Y định đi tìm nước để giải khát nhưng thần thức thì lại cứ nghĩ đến màu đỏ của máu.

Dương Đình cố lắc đầu xua đi những ý tưởng tâm đến máu. Nhưng

y càng xua những ý tưởng đó thì càng bị cơn khát dày vò, những tưởng đâu đang bị nung trong một lò rèn hừng hực. Thể pháp của gã đang nhão dần ra bởi sức nóng khủng khiếp tưởng chừng sắp hóa thân biến thành một ngọn đuốc cháy bùng.

Âu Dương Đình thở hồng hộc. Y vừa thở vừa lầm lũi bước mà những tưởng phía trước mình là khoảng sa mạc mênh mông, khô cằn chẳng thể tìm đâu ra một giọt nước nào.

Nếu trước mặt y là khoảng không gian của sa mạc khô cằn thì trong tâm tưởng gã thì lại chỉ luôn nghĩ đến máu và máu. Theo bản năng vô thức mà Âu Dương Đình không thể làm chủ được mình, y muốn quay vào Tục Dương Cốc, để có thể chui ngay vào cổ thạch quan đó thì cơn khát lan hoả khí trong người y mới có thể dịu xuống và y không còn bị đày đoạ khủng khiếp như thế kia nữa.

Răng trên của Âu Dương Đình cắn vào môi dưới, những tưởng đâu đứt lìa nhưng y chẳng cảm giác được cái đau đớn là gì ngoài sự cảm nhận hỏa khí trong người đang bức ra ngùn ngụt và cơn khát đang dày vò đày đọa. Âu Dương Đình chẳng còn cảm nhận một thứ gì khác hơn nữa.

Hai cung nữ xuất hiện đón Độc ma Âu Dương Đình. Họ vẫn khoác thần sắc xanh nhờn, xanh nhợt như hai các xác chết biết đi và biết thở, họ mang nhân dạng của con người. Chỉ khác ở nước da tái. Mắt khác hẳn với bình thường.

Âu Dương Đình nhận ra ngay hai ả cung nữ đó. Y thều thào nói:

- Ta muốn quay về Tục Dương Cốc.

Hai ả cung nữ nhìn gã. Mỗi người một bên kè Âu Dương Đình vào ngôi cổ miếu ven đường. Đặt Âu Dương Đình ngồi xuống. Hai ả cung nữ vén ống tay áo, rồi áp mạch môn vào miệng gã.

Như một con thú đang khát mồi, Độc Chủ Âu Dương Đình há miệng ngoạm ngay lấy mạch môn của hai ả cung nữ.

Y trợn mắt nút chùn chụt dòng máu tanh từ mạch môn của ả cung nữ
trào ra trút qua miệng gã.

Sắc diện ả cung nữ càng lúc càng tái dần. Thần nhãn đục hẳn đi. Ả cung nữ thứ nhất gần kiệt sức thì mới rút tay lại đến lượt ả cung nữ thứ hai. Ả lại làm giống như ả kia. Và Âu Dương Đình chẳng khác nào một người khát nước cực độ phải dùng máu từ hai ả đó mà khỏa lấp cơn khát đang hành hạ mình.

Đến lượt ả cung nữ thứ hai kiệt sức, Âu Dương Đình mới nhả miệng ra khỏi mạch môn của ả.

Y thở phào một tiếng rồi dùng ống tay áo quẹt miệng mình như thể

muốn chùi sạch những vết máu còn đọng trên miệng.

Âu Dương Đình thở hắt ra một tiếng nhìn hai ả cung nữ. Y từ tốn nói:

- Không có hai nàng chắc ta chết vì khát mất.

Hai ả cung nữ nhìn gã. Một ả nói:

- Bây giờ thì Âu Dương Đình tôn giá hẳn đã biết tìm nguồn giải khát ở đâu rồi. Âu Dương Đình hả hốc miệng.

- Ơ...

Ả cung nữ thứ hai lấy một bầu nước đặt vào tay gã.

- Tôn giá hãy uống nước đi.

Âu Dương Đình mở bầu da đổ nước vào miệng nhưng gã lại phun ra ngay lập tức. Gã chẳng thể nào chịu được sự nhạt nhẽo của nước và chẳng có chút mùi vị gì. Thậm chí nước còn khiến cho gã nôn ọe.

Hai ả cung nữ phá lên cười khanh khách. Vì động thái của Âu Dương
Đình.

Một ả nói:

- Âu Dương tôn giá là Ma Thần tôn giả rồi, đâu phải là người bình thường nữa.

Câu nói này của ả cung nữ khiến Âu Dương Đình hơi sững sờ. Hắn bất
giác nhìn lại hai bàn tay mình, ngập ngừng nói:

- Ta đã là ma nhân rồi à?

Hai ả cung nữ gật đầu.

- Đúng như vậy?

- Ta không là con người bình thường.

- Người là Ma Tôn thiên giả.

- Thế ta có giống như hai nàng không?

Hai ả cung nữ lắc đầu.

- Không...

Ả đứng bên phải nói:

- Âu Dương tôn giá là Ma Tôn thiên giả, còn Chỉ Cúc và Chỉ Lan là những ma nhân hầu hạ Ma Tôn thiên giả theo chức phận của chủ nhân đã sắp đặt.

Âu Dương Đình nhìn Chỉ Cúc và Chỉ Lan.

- Hai nàng hãy cho ta biết...phải chăng trong ta đã có sự thay đổi rất không bình thường.

Chỉ Lan hỏi.

- Ma Tôn thiên giả muốn nói đến sự thay đổi nào?

Âu Dương Đình lưởng lự một lúc rồi nói:

- Hình như ta không còn mang dấu ấn của một người sống trong cõi dương gian này nữa, mà đã là một quái nhân gì đó...

Chỉ Lan và Chỉ Cúc đồng mỉm cười. Cả hai nhìn Độc chủ Âu Dương Đình.

Tiếp nhận ánh mắt của Chỉ Lan lẫn Chỉ Cúc, Âu Dương Đình buột miệng hỏi.

- Chỉ Cúc, Chỉ Lan, hãy nói cho ta biết đi...Hiện nay ta là người như thế nào?

Chỉ Cúc ôn nhu nói:

- Ma Tôn thiên giả đâu còn thuộc về nhân giới mà đã thuộc về ma giới.

- Nghĩa là ta không còn là một con người.

Chỉ Cúc và Chỉ Lan gật đầu.

Chỉ Lan nói:

- Đúng như vậy đó.

Chỉ Cúc nói tiếp theo Chỉ Lan.

- Nhưng Ma Thần chủ nhân đã nói. Một ngày nào đó nhân giới sẽ không còn thuộc về nhân giới, mà sẽ thuộc về Ma giới. Tất cả những sinh linh trong cõi nhân giới chẳng khác nào những con gà, con vịt cho chúng Ma giới. Bây giờ Tôn Thiên giá còn ngỡ ngàng nhưng rồi sau đó Thiên giả sẽ quen với phận trách Ma nhân.

Nàng nói rồi mỉm cười với Âu Dương Đình.

- Chỉ Lan tỷ tỷ...chúng ta nên chỉ cho Ma Tôn thiên giả biết cách phục hồi nguyên trạng của một Ma nhân như thế nào.

Nghe Chỉ Cúc và Chỉ Lan nói, Độc chủ Âu Dương Đình cứ đứng thừ ra.

Y nghĩ thầm.

- "Ta không còn là một con người bình thường nữa rồi. Không còn là Độc chủ Âu Dương Đình nữa, mà đã là một Ma nhân...Ta không còn là người của nhân giới mà đã thuộc về Ma giới. Hóa ra ta đã chết rồi sao?".

Âu Dương Đình vừa suy nghĩ vừa đứng ngây ra như pho tượng vô hồn, vô cảm. Hắn cảm nhận một sự trống vắng lẫn hụt hẫng, những tưởng như muốn nhấn chìm gã xuống dưới tận đáy a tỳ.

Chỉ Cúc nhìn Âu Dương Đình.

- Ma Tôn đang nghĩ gì?

Âu Dương Đình lắc đầu.

- Ta không nghĩ gì cả.

Chỉ Lan nói:

- Chắc chắn Ma tôn có chút hụt hẫng nhưng rồi tự Ma Tôn sẽ quen

với cảm giác này. Trong cảnh sinh Ma giới, chúng ta cũng đâu khác gì nhân giới. Thậm chí chúng ta còn có quyền năng và sự thỏa mãn hơn nữa. Chỉ có điều chúng ta không thuộc về cảnh sắc ban ngày dưới vầng nhật quang.

Chỉ Cúc nói:

- Ma tôn, Chỉ Cúc và Chỉ Lan thuộc về cảnh giới của bóng đêm.

Âu Dương Đình buột miệng nói:

- Còn Ma Thần thì sao?

- Chủ nhân là đấng tối thượng của Ma giới, nên có thể thống trị cả Nhân giới lẫn Ma giới. Người là Thánh nhân trong hai cảnh sinh giữa Ma giới và Nhân giới.

Chân diện Âu Dương Đình sa sầm. Gã miễn cưỡng nói:

- Ta hiểu ra rồi.

Chỉ Cúc và Chỉ Lan buột miệng hỏi.

- Ma Tôn thiên giả hiểu ra điều gì?

Âu Dương Đình buông một tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:

- Âu Dương Đình và Chỉ Cúc lẫn Chỉ Lan chỉ thuộc về bóng tối âm u và giá lạnh mà thôi. Vĩnh viễn ta và hai nàng sẽ không bao giờ thấy ánh sáng nhật quang nữa...đúng không?

Chỉ Lan và Chỉ Cúc gật đầu:

- Mãi mãi Ma Tôn thiên giả, cũng như Chỉ Lan và Chỉ Cúc sẽ không nhìn thấy nhật quang. Nếu như để Nhật quang chiếu vào, thì Ma Tôn thiên giả và Chỉ Cúc cùng với Chỉ Lan sẽ tan ra thành cát bụi. Ma tôn nên nhớ, chúng ta thuộc về Ma giới. Mặc dù sống trong cõi nhân giới. Nhưng một thời khắc nào đó đêm sẽ là ngày và ngày sẽ là đêm.

Chỉ Lan nói tiếp theo lời Chỉ Cúc.

- Ma tôn đã nhận ra rồi chứ?

Chân diện của Độc chủ Âu Dương Đình như có một lớp sương mù phủ lên trên.

Y lẩm nhẩm nói:

- Không thể như vậy được...không thể như vậy được.

Chỉ Cúc lẫn Chỉ Lan sững sờ nhìn Âu Dương Đình. Chỉ Lan nói:

- Tôn giá làm sao vậy?

Âu Dương Đình những tưởng không để tâm đến lời nói của Chỉ Lan mà cứ thờ thẫn nói:

- Không thể như vậy được...không thể như vậy được.

Âu Dương Đình rít một luồng chân khí căng phồng lòng ngực rồi gào lên.

- Không...

Tiếng thét của gã vang động cả không gian tĩnh lặng và làm cho

ngôi cỗ miếu phải rung chuyển dữ dội. Nghe Âu Dương Đình gào lên như thế cả Chỉ Cúc lẫn Chỉ Lan thảy đều giật mình. Cả hai ôm lấy nhau nhìn Âu Dương Đình.

Cả hai thấy thể trạng của Âu Dương Đình run lên bần bật chẳng khác nào đang lên cơn sốt băng hàn.

Âu Dương Đình mơ hồ lẩm nhẩm nói:

- "Ta không thể nào như vậy được..ta không thể nào như vậy được".

Y vừa nói vừa ôm lấy đầu. Âu Dương Đình đã nghiệm ra một sự thật nghiệt ngã dành cho y. Y đã nghiệm ra sự thay đổi trong y không bao giờ dám nghĩ đến nó, như giờ thì hoàn toàn là hiện thực. Sự tồn tại của Âu Dương Đình ví như sự tồn tại của quỷ nhân trong cõi nhân sinh này.

Âu Dương Đình cùng Chỉ Cúc và Chỉ Lan bước vào Vu sơn tửu điếm. Sự xuất hiện của Chỉ Lan và Chỉ Cúc bên cạnh Âu Dương Đình khiến bọn tửu khách phải chú nhãn đến. Ai mà không để mắt đến khi trong men say thì có hai bóng sắc nhi nữ đập vào mắt họ.

Chỉ Cúc lẫn Chỉ Lan liếc mắt lẳng lơ đưa tình với tất cả bọn tửu khách đang hướng mắt nhìn về mình. Âu Dương Đình chọn một chiếc bàn trống trong khách điếm.

Gã tiểu nhị hối hả bước ra, nhún người nói:

- Khách quan cần gì ạ?...Tiểu nhân sẽ phục vụ.

Âu Dương Đình ngẩn lên nhìn gã tiểu nhị, rồi nói:

- Một vò rượu năm cân.

Khi gã tiểu nhi tiếp nhận ánh mắt của Âu Dương Đình, xương sống bất giác gai buốt tột cùng. Không chỉ xương sống gai buốt mà tứ chi của gã cũng bủn rủn rã rời.

Gã cúi gập người xuống lắp bắp.

- Tiểu nhân sẽ phục vụ khách quan ngay.

Gã tiểu nhị quay bước vào trong.

Âu Dương Đình ngồi khoanh tay trên mặt bàn nhìn Chỉ Lan và Chỉ Cúc.

Hai nàng có vẻ lả lơi trước những ánh mắt hao háu của bọn tửu khách đang có mặt tại Vu Sơn khách điếm.

Âu Dương Đình khẻ buông tiếng thở dài. Y định nhãn nhìn về phía Chỉ Lan và Chỉ Cúc nghĩ thầm.

- "Hai ả này muốn gì nhỉ".

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Âu Dương Đình thì từ chiếc bàn đối diện hai gã công tử với bộ tướng đẫy đà, một bộ tướng của những người dư thừa có của ăn của để nên bộ dạng trở nên phì nộn thật là

khó coi. Hai gã bước đến trước mặt Chỉ Cúc và Chỉ Lan.

Cả hai cùng ôm quyền xá, gã có nốt ruồi ngay chóp mũi trịnh trọng nói:

- Huynh đệ tại hạ là Phạm Minh và Phạm Nghĩa. Thấy nhị vị cô nương, huynh đệ tạ hạ rất ngưỡng mộ vẽ đẹp của hai người. Huynh đệ tại hạ muốn mời hai vị cô nương một chén rượu giao kiến buổi đầu.

Phạm Minh nhìn qua Phạm Nghĩa.

- Bào đệ...ngươi có đồng ý như vậy không?

Phạm Nghĩa nhếch hai cánh môi. Nếu như không có con mắt cú vọ, đầy chất gian trá và lọc lừa thì y cũng là người có bộ mặt của một trang quân tử đại trượng phu. Nhưng chỉ vì ánh mát cú vọ kia mà chất quân tử đại trượng phu của gã bị đánh mất thay vào đó là những nét lọc lừa nếu không muốn nói là chất tiểu nhân lồ lộ ra ngoài.

Phạm Nghĩa giả lả cười rồi nói:

- Không chỉ là một chén rượu giao kiến, mà còn thỉnh cả nhị vị cô nương đến Phạm gia để đối ẩm qua đêm.

Chỉ Cúc nhìn Chỉ Lan.

Hai người nhìn nhau điểm nụ cười mỉm.

Phạm Minh và Phạm Nghĩa nhận ra nụ cười mỉm của hai nàng trong lòng phấn khích tột cùng. Làm sao hai gã họ Phạm lại phấn khích được, khi mới chỉ nói vài lời thôi mà đã nhận ra sự đồng ý của hai trang mỹ nữ mặc dù họ không nói ra lời.

Chỉ Cúc nhìn Phạm Minh nhỏ nhẻ nhu hòa.

- Tỷ muội chúng tôi không biết Phạm gia như thế nào. Hai huynh có thể cho chúng tôi biết được không. Có biết thì tỷ muội Chỉ Lan và Chỉ Cúc mới dám nhận lời nhị vị công tử.

Phạm Nghĩa ve cầm nhỏ giọng nói:

- Tại hạ muốn hỏi nhị vị cô nương...vị tôn giá ngồi gần bên kia là gì của nhị vị cô nương.

Chỉ Lan cau mày nhìn Phạm Nghĩa. Mặc dù tỏ thái độ bất nhẫn nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói:

- Phạm công tử không nên tò mò như vậy?

- Hậy...tại hạ đúng là tò mò, nhưng nếu Chỉ Lan cô nương ngại không nói cũng không sao.

Chỉ Cúc từ tốn nói:

- Công tử đã hỏi rồi, tất Chỉ Lan tỷ tỷ sẽ nói. Nếu Chỉ Lan không nói.

Chỉ Cúc cũng phải nói cho Phạm công tử biết.

Nàng ôm quyền nhủn nhẵn nói.

- Người mà Phạm công tử hỏi là chủ nhân của tỷ muội chúng tôi. Chủ nhân lại rất độ lượng và hào phóng, không bao giờ chen vào những việc làm của Chỉ Lan lẫn Chỉ Cúc.

Phạm Minh gật đầu. Gã vừa gật đầu vừa vuốt lỗ mủi như thể muốn nặn cái nốt ruồi to đùng ra khởi chớp mũi mình.

Phạm Minh vuốt lỗ mũi rồi nói:

- Nhị vị công nương có được một vị chủ nhân như vậy là tốt rồi.

Y điểm nụ cười mỉm rồi nói tiếp:

- Mà xét cho tận cùng, y tốt cũng đúng thôi. Y được làm chủ nhân của nhị vị cô nương đẹp như tố nữ trong tranh thế này sao không tốt được. Nếu Phạm mỗ mà là chủ nhân của nhị vị tiểu thư...

Y cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Chủ nhân hiện thời của nhị vị tiểu thư không thể nào tốt hơn huynh đệ tại hạ.

Phạm Nghĩa vuốt ngay theo lời Phạm Minh khi gã vừa thốt dứt lời.

- Đại ca...Chủ nhân của nhị vị cô nương đây thì làm sao tốt bằng huynh đệ chúng ta được.

Y ưỡn ngực nói:

- Ở trấn Phúc Oai này thì Phạm gia là bộ tộc có thế lực nhất. Ruộng vườn Phạm gia cò bay thẳng cánh, trong nhà không thiếu trăm người lưu ngụ. Nhị vị tiểu thư đến Phạm gia muốn cái gì cũng có. Tại hạ có thể khẳng định, ngay cả Kim trang cũng chưa chắc sánh bằng Phạm gia.

Chỉ Cúc nhìn Phạm Nghĩa mỉm cười nói:

- Nghe Phạm công tử nói Chỉ Cúc chỉ muốn đến tư dinh của Phạm công tử.

Phạm Nghĩa cao hứng nói:

- Ta rất sẳn lòng mời nàng.

Phạm Minh nhìn Chỉ Lan và Chỉ Cúc.

- Trước tiên huynh đệ ta muốn mời chén rượu giao kiến với hai nàng.

Chỉ Cúc nhỏ nhẻ nói.

- Tỷ muội được nhị vị công tử thỉnh mời chén rượu giao kiến thì đâu dám từ chối.

Phạm Nghĩa cao hứng vỗ tay.

- Hay lắm...Nhị vị tiểu thư đúng là người biết nhìn người. Thấy huynh đệ chúng ta đã nhận ra ngay anh hùng hảo hán của trấn Phúc Oai này.

Phạm Nghĩa nói rồi nắm tay Chỉ Cúc kéo về bàn mình. Tất cả đều

diễn ra trong tầm mắt của Âu Dương Đình nhưng gã vẫn thờ ơ, mặc nhiên như chẳng nhìn thấy gì cả.

Phạm Minh, và Phạm Nghĩa dẫn Chỉ Cúc và Chỉ Lan về bàn mình. Huynh đệ họ chuốc rượu ra chén, mời hai nàng.

Phạm Nghĩa nói:

- Mời nhị vị tiểu thư.

Chỉ Cúc và Chỉ Lan đón lấy chén rượu nguýt mắt đưa tình. Họ nhấm môi vào chén rượu rồi trả lại cho hai gã họ Phạm. Tiếp lại chén rượu, huynh đệ Phạm Minh, Phạm Nghĩa dốc lên miệng uống cạn.

Chỉ Cúc nhỏ nhẻ nói:

- Nhị vị công tử đúng là những trang công tử khôi ngô phong nhả, khiến tỷ muội Chỉ Cúc vô cùng ngưỡng mộ.

Nghe Chỉ Cúc thốt ra câu nói này, Phạm Nghĩa đắc chí cười khanh khách.

Y vừa cười vừa bất ngờ vòng tay qua tiểu yêu của nàng, kéo vào vào sát người mình. Phạm Nghĩa chìa mặt tới gần Chỉ Cúc.

- Hậy...Chỉ có nàng giờ mới nhận ra điều đó thôi chứ ở Phúc Oai này thì tất cả mọi nữ nhân sinh ra trên đời này đều đã nhận biết từ lâu rồi và ai cũng ao ước được trở thành tỳ thiếp của Phạm gia.

Nghe Phạm Nghĩa nói, Chỉ Cúc bẽn lẽn, e thẹn.

Nhận ra vẻ e thẹn của nàng, Phạm Nghĩa cao hứng hỏi.

- Chỉ Cúc có muốn trở thành tỳ thiếp của ta không?

Nàng nguýt mắt với gã rồi ôn nhu nói:

- Chỉ Cúc chỉ sợ mình không xứng đáng với sự ưu ái của Phạm công tử.

Phạm Nghĩa lắc đầu, vồn vã nói:

- Sao nàng lại nói vậy...nàng rất xứng đáng...rất xứng đáng.

Y vừa nói vừa quay Chỉ Cúc đối mặt với mình. Có lẽ ở Trấn Phúc Oai này, Phạm gia là người có thế lực, nên Phạm Nghĩa chẳng thèm nhìn đến ai, hoặc chẳng có người nào nằm trong mắt gã, hay gã đã từng là người được mọi người ở Phúc Oai sùng bái mà xem ra chẳng còn ai có thể so sánh với mình. Nên tự cho mình làm bất cứ chuyện gì cũng được. Trước mắt tất cả mọi người. Phạm Nghĩa vẫn suồng sã với Chỉ Cúc.

Y thản nhiên thọc tay vào xiêm y nàng, để chạm đến vùng nhũ hoa căng cứng của nàng.

Những tưởng đâu Chỉ Cúc sẽ phản kháng lại hành vi suồng sã của Phạm Nghĩa, nhưng nàng đã không phản kháng lại mà còn rất thản nhiên tiếp nhận sự mơn trớn của họ Phạm.

Thậm chí nàng còn dựa sát vào người gã, áp miệng mình vào cổ

Phạm
Nghĩa.

Thấy Chỉ Cúc bồi tiếp Phạm Nghĩa như vậy, bốn gã bằng hữu của gã cùng phá lên cười với vẽ rất hứng khởi.

Họ nhìn Phạm Nghĩa và Chỉ Cúc nói:

- Phạm Thiếu gia đúng là hào hoa công tử.

Phạm Minh nhìn qua Chỉ Lan bằng ánh mắt cú vọ. Y mỉm cười nói:

- Chỉ Lan tiểu thư...

Chỉ Lan đặt tay lên vai Phạm Minh nhỏ nhẹ nói:

- Công tử cũng muốn mình được như Phạm Nghĩa công tử.

- Tại hạ đâu thể thua kém gã.

Lời gã còn đọng trên cửa miệng thì Chỉ Lan cũng tự ép người vào sát Phạm Minh. Nàng cũng cùng một động tác giống hệt như Chỉ Cúc, áp đôi cánh môi được thấm son đỏ ối vào cổ Phạm Minh.

Bốn gã bằng hữu của họ Phạm lại vỗ tay đôm đốp.

Trước cảnh huyên náo đó, Âu Dương Đình cũng rất dửng dưng. Y mặc nhiên thờ ơ đến độ như người bàng quan chẳng màn đến hai gã a hoàn của mình. Có lẽ y đang dõi tâm tưởng vào cõi mộng du riêng của bản thân mình.

Hai gã Phạm Minh và Phạm Nghĩa đang trầm người tiếp nhận nụ hôn tình tứ đầy chất thú dục của Chỉ Lan và Chỉ Cúc, bất ngờ rống lên.

- A...

Cùng với tiếng rống đó, cả hai giãy nảy, tứ chi giần giật như vẫn không
làm sao thoát khỏi đôi ngọc thủ của hai nàng.

Bọn bằng hữu tửu khách của Phạm Minh và Phạm Nghĩa chẳng biết chuyện gì, mà lại cứ ngỡ cả hai gã đang được hưởng những cảm giác thú dục tuyệt đỉnh nhất mà cất tiếng rống đó.

Chính nghĩ như vậy, mà bọn tữu khách bằng hữu lại vỗ tay tán thưởng.

Khoảnh khắc trôi qua thật nhanh, đến khi tứ chi của hai gã họ Phạm rũ hẳn xuống. Chỉ Lan và Chỉ Cúc buông hai cái xác ra. Hai cái xác Phạm Minh lẫn Phạm Nghĩa đổ sầm xuống đất.

Đến bấy giờ, bọn tữu khách bằng hữu mới giật mình đứng phắt dậy.

Tất cả bọn tữu khách bằng hữu mở to mắt hết cỡ nhìn thi thể Phạm Minh và Phạm Nghĩa. Hai gã họ Phạm giờ đây trông chẳng khác nào một cái xác, về sau khô đét. Ngược lại Chỉ Lan và Chỉ Cúc thật tươi tỉnh.

Họ như có một sức sống diệu kỳ, nhan sắc bỗng chốc xinh đẹp hẳn lên. Trong hai nàng chẳng khác nào một cánh hoa tươi đang thời kỳ khoe sắc, khoe hương. Nếu không có hai vết máu còn đóng trên hai mép miệng có lẽ họ là những trang mỹ nữ độc nhất vô nhị trên đời này.

Chẳng ai bảo ai, bọn tửu khách đồng loạt thét lên.

- Quỷ cái...

Cùng với sự phát hiện đó, tất cả cùng túa nhau bỏ chạy ra ngoài khách điếm. Nhưng cửa nhân giới đã đóng lại với bọn chúng bởi Âu Dương Đình.

Y như một ác ma nhân, lừng lững chận ngay cửa và vung đôi trảo thủ xám ngoét, thộp lấy từng con mồi quăng vào trong. Trảo công của y không ngừng thộp vào yết hầu và tâm huyệt của bọn tửu khách bứt ra, để tạo ra một màn mưa máu đỏ ối, tưới đẫm gian tiền sảnh Di mộng điếm.

Âu Dương Đình, Chỉ Lan, Chỉ Cúc vẫy vùng trong màn mưa máu đó với tất cả sự thỏa thuê của họ.

Gã điếm chủ đứng nơi quầy rượu chứng kiến tất cả mọi sự việc xảy ra mà cứ há hốc miệng, chẳng nói được tiếng nào. Tứ chi gã rã rượi và cuối cùng thì lăn đùng ra đất bất tỉnh.

Làm sao gã có đủ dũng tâm mà chịu đựng được những cảnh tượng này.

Sự thỏa thuê của Âu Dương Đình và Chỉ Cúc, Chỉ Lan chỉ bị cắt đứt bởi sự xuất hiện đột ngột của Triệu Nguyệt Băng Linh. Băng Linh đứng ngay ngưỡng cữa Di mộng điếm, mà mặt đanh hẳn lại bởi sự khủng khiếp mà nàng phải chứng nhận nó.

Nàng gắt giọng nói:

- Lũ ma nhân các người đã mất cả nhân tính rồi.

Cùng với lời nói đó đó, Triệu Nguyệt Băng Linh rút ngay hai chiếc ma hoàn sáng ngời, thủ sẵn nơi tay.

Âu Dương Đình và Chỉ Lan, Chỉ Cúc nhìn nàng.

Ánh mắt lộ rõ những đường chỉ đỏ ngầu, nhãn quang mới từ từ dịu xuống.

Chỉ Lan, Chỉ Cúc cũng xoi mói nhìn nàng.

Hai ả nhìn nhau, như thế hội ý rồi nhìn lại Triệu Nguyệt Băng Linh.

Triệu Nguyệt Băng Linh đanh giọng nói với hai ả đó.

- Đến đây mà tiếp nhận huyết thủy của bổn cô nương.

Lời còn đọng trên cửa miệng nàng thì Chỉ Lan và Chỉ Cúc đồng loạt lao thẳng đến nàng.

Triệu Nguyệt Băng Linh chỉ chờ có thế. Nàng dùng tấn phát động

đôi
ma hoàn. Hai chiếc ma hoàn thoát ra khỏi tay nàng tợ như hai chiếc chong chóng, phát ra âm thanh vi vu chẳng khác nào tiếng sáo diều, cắt thẳng tới Chỉ Cúc và Chỉ Lan tợ hai ánh chớp trời sáng ngời.

Sự diễn biến ra trong một chớp mắt, hai chiếc ma hoàn lướt ngang qua cổ Chỉ Lan và Chỉ Cúc, tiện đứt thủ cấp của hai ả. Hai chiếc thủ cấp rời khỏi rơi xuống sàn gạch Di mộng khách điếm, nhưng miệng vẫn còn cất ra những âm thanh the thé như tiếng chó tru, còn đôi thể pháp vẫn lướt về phía nàng.

Hiện tượng đó khiến cho Triệu Nguyệt Băng Linh cũng phải biến sắc, thất thần. Nàng hốt hoảng điểm mũi giày lướt lên cao bốn trượng để đôi thây ma lướt qua dưới chân mình. Hai cái thây không đầu, nện thẳng vào vách khách điếm, bật ngược trở lại, vô tình va vào nhau.

Hai cái thây ôm cứng lấy nhau, cào xé cho đến khi trở thành những khối thịt tơi tả, mới đổ sụp xuống Triệu Nguyệt Băng Linh còn quá đỗi sửng sờ thì phải chứng kiến cảnh tượng thứ hai. Hai cái thây đó đã từ từ rã ra thành một lớp nước lầy nhầy, cuối cùng chỉ còn trơ lại hai bộ xương khô khốc với máu sắc xám ngoắt trông thật rùng rợn.

Nàng nhìn lại hai cái thủ cấp của Chỉ Lan và Chỉ Cúc. Chúng vẫn còn chớp mắt nhin nàng, nhưng rồi sau đó cũng rã ra cuối cùng chỉ còn lại là hai chiếc khô lâu xám ngoét.

Chứng kiến sự mục rã của Chỉ Lan và Chỉ Cúc, Triệu Nguyệt Băng Linh rùng mình. Cùng với cái rùng mình đó nàng cảm nhận trong xương sống mình gai buốt khó chịu vô cùng.

Hai chiếc ma hoàn quay vùn vụt trong không khí và quay trở lại với Triệu Nguyệt Băng Linh như hai con thú ngoan ngoãn. Tiếp nhận lại hai chiếc ma hoàn, Triệu Nguyệt Băng Linh mới cảm thấy một sự yên tâm khỏa lấp nỗi sợ hãi vừa mới xuất hiện trong mình.

Nàng nhìn Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình nhìn trả lại nàng.

Cái chết của hai ả Chỉ Lan và Chỉ Cúc gần như chẳng tạo ra trong gã một sự xúc động nào, hay một chút gì đó để có thể gọi là nuối tiếc, chân diện Độc chủ Âu Dương vẫn trơ trơ như trét lớp sáp trông thật vô hồn vô cảm.

Triệu Nguyệt Băng Linh miễn cưỡng nói:

- Âu Dương tôn giá giờ đã là ma nhân rồi ư?

Âu Dương Đình vẫn lỏ mắt nhìn nàng một lúc thật lâu rồi mới nói:

- Còn hơn thế nữa...ta bây giờ đã là Ma tôn thiên giả.

Triệu Nguyệt Băng Linh buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Tôn giá không còn là con người.

- Ta là người của Ma giới, tôn giá hẳn đã tự biết kết cục của mình rồi chứ?

- Triệu Nguyệt Băng Linh cô nương có ý nói ta cũng sẽ nhận một cái chết như Chỉ Lan và Chỉ Cúc.

Băng Linh lắc đầu:

- Chỉ Lan và Chỉ Cúc chết đó là lẽ đương nhiên của Ma nhân sống trong nhân giới. Nhưng ý của Băng Linh không muốn nói như vậy...Băng Linh có ý khác.

- Tiểu thư muốn nói ta sẽ sống không như một con người.

Băng Linh gật đầu.

- Đúng...

Âu Dương Đình chắp tay sau lưng nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh ôn nhu nói:

- Ma nhân hay con người có khác gì nhau đâu. Ta đang nói chuyện với tiểu thư trong thể pháp của một con người.

- Tôn giá đang nói chuyện với Băng Linh trong thể pháp của một con người nhưng tâm thức của tôn giá là Ma đạo.

Âu Dương Đình khẽ gật đầu:

- Ta đã là ma nhân mà không có sự lựa chọn nào khác hơn. Thế tiểu thư có cách gì để biến Âu Dương Đình này quay trở lại với một con người bình thường không?

Câu hỏi này của Âu Dương Đình khiến Triệu Nguyệt Băng Linh không khỏi bối rối. Nàng đâu thể tìm được câu trả lời cho Âu Dương Đình. Mặc dù nàng biết gã đã là Ma Nhân, nhưng để gã trở lại làm một người bình thường thì nàng chẳng biết phải làm gì để giúp gã.

Băng Linh lắc đầu:

- Băng Linh không có cách gì giúp được tôn giá...tại sao tôn giá lại trở thành Ma nhân.

- Bởi vì là Độc ma Âu Dương Đình.

Băng Linh buông tiếng thở dài nói.

- Độc chủ Âu Dương Đình là môn chủ Độc môn. Và là một con người chứ không phải Ma nhân.

Thở hắt ra một tiếng, Âu Dương Đình trầm giọng nói:

- Độc ma Âu Dương Đình là môn chủ Độc môn, và là một con người chứ không phải ma nhân.

Thở hắt ra một tiếng, Âu Dương Đình trầm giọng nói:

- Độc chủ Âu Dương Đình đã chết...để tái sinh ra một Ma Tôn thiên giả.

Âu Dương Đình nheo mày gằn giọng nói:

- Tiểu thư Triệu Nguyệt Băng Linh không thể giúp ta quay lại với con người thật của mình, thoát khỏi ma giới, nhưng ta thì có thể biến Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư thành Ma nhân.

Sắc diện Triệu Nguyệt Băng Linh lộ ngay ra vẽ lo lắng và hồi hộp khi nghe câu nói này.

Triệu Nguyệt Băng Linh nói:

- Băng Linh không muốn biến mình thành Ma nhân. Người ta không muốn, tôn giá không nên ép người ta được.

- Nàng không muốn nhưng ta muốn thì sao. Bởi chẳng bao lâu, Ma giới sẽ thống trị cõi nhân sinh này.

- Không bao giờ có chuyện hoang tưởng đó xảy ra đâu. Băng Linh nghĩ, nếu tôn giá còn nhân tính của một con người thì hãy tự kết thúc mình để thoát khỏi kiếp Ma nhân.

- Nàng muốn ta phải nhận kết cục như hai ả Chỉ Cúc và Chỉ Lan.

- Đó là cách duy nhất để tôn giá thoát khỏi kiếp Ma nhân trong cảnh giới này.

Hừ nhạt một tiếng, Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Tại sao nàng không trở thành Ma nhân như ta mà lại buộc ta phải nhận một kết cục chẳng khác gì Chỉ Lan và Chỉ Cúc. Như vậy có bất công không. Nói nhiều nàng cũng không hiểu, hay hơn hết là nàng hãy bước lên thuyền đi chung một con thuyền với Âu Dương Đình này.

Âu Dương Đình vừa nói vừa vận chuyển công lực. Sắc diện của gã đỏ ửng lên như muốn nhuộm máu.

Tuyệt nhiên Băng Linh đâu để cho Độc chủ Âu Dương Đình có thời gian chuyển dịch nguyên khí Ma Thần để tập kích mình. Nàng thét lên một tiếng thật lớn, phát động đôi ma hoàn.

Cặp ma hoàn thoát khỏi tay nàng tợ như một gọng kéo sáng ngời cắt đến thủ cấp của Âu Dương Đình. Tiếng vi vu phát ra từ đôi ma hoàn nghe buốt cả thính nhỉ, nhưng Âu Dương Đình vẫn không biểu lộ một chút gì lo lắng hay khẩn trương. Y chờ cho đôi ma hoàn còn cách mình đúng một gang tay thì vươn đôi trảo xám ngoét như đôi trảo của xác chết lâu ngày thộp tới.

- Bốp...

Đôi ma hoàn chạm vào đôi trảo công của Âu Dương Đình như chạm vào bức vách đá kiên cố rồi nằm gọn trong tay gã.

Băng Linh biến sắc nghĩ thầm.

- "Không xong rồi...mình không thể làm gì được gã".

Nghĩ như vậy, Băng Linh phát động tiếp hai đạo phách không chưởng

đánh thẳng vào Âu Dương Đình. Lần này gã chẳng hề chống trả thản nhiên tiếp nhận hai đạo phách không chưởng của nàng.

- Ầm...

Tiếp nhận thẳng hai đạo phách không chưởng của Triệu Nguyệt Băng Linh, mặc dù nàng đã dụng đến tất cả nội lực tu vi của mình nhưng hai đạo phách không chưởng chẳng làm gì được Âu Dương Đình. Thậm chí buột gã nhích động thân ảnh cũng không được.

Hai đạo phách không chưởng của Triệu Nguyệt Băng Linh chẳng khác nào hai luồng nhu phong thổi mát cho Âu Dương Đình thì đúng hơn, nhận biết điều đó, Triệu Nguyệt Băng Linh liền đảo bộ, thi triển khinh công thoát ra cửa khách điếm. Nàng nhanh như Âu Dương Đình còn nhanh hơn. Y chỉ lắc vay đã lướt qua mặt Triệu Nguyệt Băng Linh chặn ngang đường đào thoát của nàng.

Triệu Nguyệt Băng Linh hốt hoảng sững bộ, lùi lại hai bước.

Âu Dương Đình đứng dang chân trước mặt nàng. Gã trầm giọng nói:

- Nếu nàng không chỉ điểm cho ta trở lại một con đường bình thường
thì ta sẽ buộc nàng phải trở thành Ma nhân giống như ta.

Vừa nói Âu Dương Đình vừa dấn đến một bộ.

Gã dấn đến một bộ thì Triệu Nguyệt Băng Linh lại thối một bộ.

Thấy nàng thối bộ, Âu Dương Đình cất tiếng cười the thé. Gã vừa cười
vừa nói.

- Nàng không tránh được định số mà ta sắp dành cho nàng đâu. Hãy ngoan ngoãn tiếp nhận số phận của Băng Linh thà chết chứ không thể nào trở thành Ma nhân.

- Khi nàng trở thành Ma nhân rồi mới nghiệm ra cuộc sống của Ma nhân chẳng khác gì một con người. Có khác chăng là chúng ta dùng máu người thay cho nước để hóa giải những cơn khát cháy bỏng lục phủ ngũ tạng.

- Đó chỉ là sự khác biệt nho nhỏ, còn Ma nhân là những thượng đẳng nhân vô địch so với con người.

Băng Linh lắc đầu:

- Ma nhân là Ma nhân, không thể nào giống như con người được.

- Nói mãi nàng cũng không hiểu. Mà phải buộc nàng trở thành ma nhân.

Y nói rồi dựng cao đôi trảo xám ngoét toan chụp tới Triệu Nguyệt Băng Linh.

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM
VẠN GIA SINH PHẬT HOẠT THẦN Y

Khi đôi trảo thủ của y sắp chụp xuống Triệu Nguyệt Băng Linh, thì bất thình lình một đạo cuồngphong đập thẳng vào lưng Độc ma Âu Dương Đình.
- Bình...
Đạo cuồng phong đó đẩy hắn văng bên phải va vào vách khách điếm.
- Rầm...
Thân pháp Âu Dương Đình nện vào vách khách điếm khiến cho vách tường rạn nứt. Gã ngã huỵch xuống sàn gạch, những tưởng đâu sẽ chẳng thể nào ngồi lên được nữa, nhưng chỉ có một lúc sau y lại lồm cồm chổi tay đứng lên như chẳng bị hề hấn gì.
Người phát động chưởng công đánh Độc chủ Âu Dương Đình chắp tay sau lưng, lừng lững bước vào.
Tướng mạo người đó thật phương phi và đĩnh đạc, trông chẳng khác nào thần tiên nơi thượng giới giáng phàm.
Triệu Nguyệt Băng Linh reo lên.
- Gia gia...
Nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu buông tiếng thở dài, rồi lắc đầu, lão từ tốn nói:
- Gia gia đã từng nói với con, đừng bao giờ xen vào chuyện của võ lâm giang hồ, bởi võ lâm là chốn thị phi chỉ có những điều phiền não không xứng đáng để chúng ta để mắt đến.
Băng Linh toan mở lời đáp lại nhưng Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y khoát tay không cho nàng nói.
Lão quay mặt nhìn sang Độc chủ Âu Dương Đình.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y ôm quyền xá.
- Âu Dương tôn giá...lão hủ là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y bằng hữu của lão Ma Thần. Nếu ái nữ Triệu Nguyệt Băng Linh có xúc phạm đến tôn giá...lão hủ mong tôn giá niệm tình giao hảo giữa lão hủ và Ma Thần, mà miễn thứ cho tiểu nữ Triệu Nguyệt Băng Linh.
Âu Dương Đình nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y gần như không chớp mắt.
Hắn như thể thất thần bởi tiếp nhận hai luồng nhãn quang của Vạn

Gia Sinh Phật Hoạt thần y.
Mãi một lúc Âu Dương Đình mới nói:
- Độc chủ Âu Dương Đình đã chết, còn ta bây giờ là Ma tôn thiên giả.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu từ tốn nói:
- Ma Thần có nói cho lão hủ biết chuyện này. Độc chủ Âu Dương Đình giờ đã là Ma tôn thiên giả. Mặc dù là Ma tôn thiên giả, võ công đã tăng tiến hơn lúc còn là Độc chủ gấp bội phần, nhưng cảnh sống của Độc chủ Âu Dương Đình thì lại giống như Ma thần. Người chẳng ra người ma chẳng ma.
Lão buông tiếng thở dài, lia mắt nhìn qua hiện tượng rồi nhìn lại Âu Dương Đình.
- Cục trường ở đây chính Tôn giá đã tạo ra.
Âu Dương Đình thản nhiên đáp lời Vạn Gia Sinh phật Hoạt thần y.
- Không sai.
Buông tiếng thở dài, Hoạt thần y Vạn Gia Sinh Phật mới ôn nhu nói:
- Vì sao tôn giá lại tạo cãnh đao sắt giết người không gớm tay này. Chẳng qua tôn giá chỉ muốn dùng máu người để hóa giải hỏa tính đốt cháy lục phủ ngủ tạng. Lão hủ nói đúng chứ?
Âu Dương Đình gật đầu:
- Không sai.
Hoạt thần y vuốt râu, rồi nói:
- Lão hủ vốn đã rửa tay qui ẩn giang hồ võ lâm. Tuyệt nhiên không muốn chen vào chuyện thiên hạ. Ai muốn làm gì thì làm, nhưng khốn nổi ái nữ của lão hủ thì cứ nhún tay vào những chuyện thị phi võ lâm...lão hủ thật khó xử vô cùng.
Lão vuốt râu nhìn Âu Dương Đình.
- Nay tiểu nữ Triệu Nguyệt Băng Linh lại nhún tay vào làm phiền nhiễu đến Âu Dương Đình Ma tôn thiên giả...lão hủ đành phải thất lễ với Ma Thần...mà phải ra tay một lần...lão hủ sẽ giúp tôn giá trở lại làm người bình thường như lúc còn là Độc chủ Âu Dương Đình. Tôn giá có đồng ý với lão hủ không? Đây cũng là dịp để lão hủ thay tiểu nữ Triệu Nguyệt Băng Linh bái tạ lại tôn giá.
Nghe Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y nói. Triệu Nguyệt Băng Linh phấn chấn hẳn lên.
Nàng vồn vã hỏi Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y.
- Gia gia có thể giúp được Âu Dương tôn giá.
Lão nhìn lại nàng.
- Linh nhi...con đừng xen vào chuyện này có được không?
Triệu Nguyệt Băng Linh bẽn lẽn cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Âu Dương Đình lưởng lự nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y. Y miễn cưỡng nói:
- Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y tiên sinh có thể giúp ta hoán cải số phận Ma nhân à?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y gật đầu:
- Lão hủ có thể làm được chuyện đó.
Băng Linh tiếp ngay câu nói của Hoạt thần y Vạn Gia Sinh Phật.
- Âu Dương tôn giá...lão nhân gia nói được là được, nói không là không. Lão nhân gia chư từng nói hai lời. Kiếp Ma nhân chắc chắn không thể nào bằng như kiếp người bình thường... tôn giá còn chờ gì nữa. Nàng chỉ hai bộ cốt xám ngoét. Âu Dương tôn giá thấy rồi đó. Hai bộ xương khô cốt của hai ả này đủ cho tôn giá nghiệm ra kiếp Ma nhân như thế nào rồi.
Hoạt thần y Vạn Gia Sinh Phật cau mày nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh.
- Băng Linh...gia gia đi nói con không được chen vào.
Băng Linh xụ mặt.
- Thì Băng Linh chỉ muốn giãi bày cho Âu Dương tôn giá biết thế nào là đúng, thế nào là sai.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y thở hắt ra một tiếng rồi nói:
- Băng Linh tiểu nữ...chuyện võ lâm rất ư là phức tạp, con đừng có nói càn, nói bừa, rồi trách Độc chủ Âu Dương Đình. Thật ra Độc chủ Âu Dương Đình đâu có muốn trở thành ma nhân... chẳng qua người vì hoàn cảnh mà thôi. Mà khi trở thành Ma nhân thì Âu Dương Đình Độc chủ không muốn giết người cũng không được. Không giết người thì Độc chủ Âu Dương Đình đâu có thể giãi hỏa tính thiêu đốt lục phủ ngũ tạng.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y nhìn lại Âu Dương Đình.
- Âu Dương tôn giá...lão hủ giúp Âu Dương tôn giá cải hoá số phận Ma nhân, xem như đã gián tiếp nhún tay quay lại võ lâm giang hồ, mà điều này lão hủ không muốn chút nào. Lão hủ muốn giúp Độc chủ, chẳng khác nào gieo oán với Ma Thần. Nhưng lão hủ vẫn phải làm...đây là vì tiểu nữ Triệu Nguyệt Băng Linh.
Âu Dương Đình gằn giọng nói:
- Lão "ma thần" không để yên cho tiên sinh đâu.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y mỉm cười, vuốt râu rồi nói:
- Lão hủ thừa biết khi nhúng tay vào cải hóa số phận Ma Thần của Độc chủ Âu Dương Đình sẽ gián tiếp làm cho lão bằng hữu Ma Thần bất mãn nhưng lão hủ hy vọng với tình bằng hữu tri kỷ giữa lão hủ và Ma Thần tôn giá, lão Ma Thần có thể niệm tình bỏ qua sự việc này.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:
- Lão hủ nói điều này để Âu Dương tôn giá suy nghĩ...nếu lúc này lão hủ không giúp tôn giá, thì cả võ lâm sẽ hợp sức truy sát tôn giá.
- Cho dù tôn giá có là Ma tôn thiên giả, nhưng vẫn chưa là đối thủ địch lại Tuệ Quang phương trượng Thiếu Lâm, nếu đại sư phối hợp cùng với Tứ Đại thiên cang, Âu Dương tôn giá khó mà giữ được mạng ma nhân của mình. Âu Dương Đình nhìn sững Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y. Gã buột miệng hỏi.
- Sao tiên sinh biết được ta không thể đối phó lại với Tuệ Quang đại sư, mặc dù đã là Ma tôn thiên giả.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu từ tốn nói:
- Lão Ma Thần là bằng hữu của lão hủ này mà. Cái gì mà lão chẳng nói với lão hủ. Huống chi cả võ lâm đều biết điều đó.
Hoạt thần y nhìn vào mắt Âu Dương Đình.
- Âu Dương Đình Ma tôn thiên giả không từ chối lời đề nghị của lão hủ
chứ?
Triệu Nguyệt Băng Linh nhìn Độc ma Âu Dương Đình.
Âu Dương Đình nhìn Hoạt thần y rồi gật đầu. Y ôm quyền toan hành lễ nhưng Hoạt thần y đã khoát tay ngăn lại.
- Đừng...đừng...
Độc ma Âu Dương Đình miễn cưỡng nói:
- Âu Dương Đình vô cùng cảm kích lão thầy y.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu mỉm cười rồi ôn nhu nói:
- Nếu tôn giá đã đồng ý để cho lão hủ cải hóa số kiếp "Ma nhân", lão hủ chỉ yêu cầu tôn giá một điều duy nhất.
- Tiên sinh cứ nói.
- Việc cải hóa số phận "Ma nhân" của tôn giá không phải một sớm một chiều mà làm được. Mà phải có thời gian rất dài. Tôn giá phải ẩn danh không xuất hiện trên võ lâm giang hồ. Thứ nhất,để lão hủ có thể phục hồi nguyên dương trong nội thức của tôn giá. Thứ hai tránh những cuộc quy sát của giới võ lâm. Còn tôn giá sống như thế nào...lão hủ sẽ chu toàn mọi việc cho tôn giá.
Âu Dương Đình nhìn Hoạt thần y rồi nói:
- Tiên sinh thần y tất biết Âu Dương Đình cần gì để hóa giải hỏa tính trong nội thức mình...Âu Dương Đình chỉ sợ...
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y khoát tay.
- Điều đó tôn giá không cần phải lo...với y thuật của lão hủ, lão hủ có thể giúp Âu Dương Đình tôn giá hóa giải hỏa tính mà không cần đến việc tìm máu người.

Âu Dương Đình ôm quyền xá.
- Thế thì tốt quá...Âu Dương Đình chỉ còn biết bái lại tiên sinh.
Vạn Gia Sinh Phật khoát tay.
- Hậy...lão hủ chưa làm được gì, Âu Dương tôn giá đừng đa lễ, lão hủ áy náy lắm.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y nhìn sang Triệu Nguyệt Băng Linh từ tốn nói:
- Tiểu nữ...gia gia giúp cho Âu Dương tôn giá...tiểu nữ không được nói với ai hết.
Nàng cúi đầu suy nghĩ, nhưng rồi cuối cùng gật đầu:
- Băng Linh biết rồi...gia gia yên tâm...Băng Linh không nói với bất cứ người nào.
- Bất cứ người nào đó, kể cả Sử Quách.
- Linh nhi biết mà.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp:
- Linh nhi...xem như mọi chuyện ở đây gia gia đã lo cả rồi...cái chuyện thị phi trên chốn võ lâm con đừng xen vào nữa có được không?
Băng Linh ngần ngừ.
Thấy nàng ngần ngừ, Vạn Gia Sinh Phật nói:
- Gia gia biết con vì tò mò mà nhún tay vào chuyện của Kim trang. Nhưng bây giờ gã tiểu tử Kim Ngạo Thiên kia chẳng biết sống chết ra sao. Băng Linh đã biết gã tiểu tử đó như thế nào rồi.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y thở hắt ra một tiếng.
- Gia gia không yên tâm về Băng Linh chút nào. Gia gia biết tất cả nhưng không thể nói cho với con thôi.
Lão đặt tay lên vai Băng Linh ôn nhu nói tiếp:
- Gia gia biết...tâm tình của con nữa...gia gia nói thật, con đừng có buồn. Gã tiểu tử Kim Ngạo Thiên vô dụng kia nào có yêu thương gì con...chỉ tại con quá mơ mộng và hồ đồ.
Sắc diện Triệu Nguyệt Băng Linh đỏ bừng, nàng thẹn thùng nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y, miễn cưỡng nói:
- Gia gia...Triệu Nguyệt Băng Linh nào có nghĩ gì đến Kim Ngạo Thiên. Người con nghĩ đến là lão Ma Thần.
Nàng nhìn qua Độc ma Âu Dương Đình rồi quay lại Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y.
- Nếu gia gia chứng kiến cảnh hai ả cung nữ ma nhân của Độc ma Âu Dương Đình tôn giá hành động như thế nào thì gia gia không thể nào hình dung được. Nếu một ngày nào đó, lão Ma thần tạo ra vạn vạn những Ma nhân

như...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Âu Dương Đình.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu.
- Được rồi...được rồi...tiểu nữ đừng nói nữa...gia gia biết ngươi định nói gì rồi.
Lão lại thở hắt ra một lần nữa rồi từ tốn nói với Băng Linh.
- Băng Linh...con đừng quên gia gia đã tuyên cáo từ giã giang hồ không chen vào chuyện thị phi võ lâm. Lời của gia gia thì Băng Linh đã biết...nó nặng tợ thái sơn. Chuyện mà lão Ma Thần với võ lâm chắc chắn có uẩn khúc bên trong. Hay nhất chúng ta không chen vào.
Băng Linh nhăn mặt.
- Tại sao không...gia gia đừng quên, gia gia đã được bá tính gắn cho cái ngoại danh Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y khoát tay.
- Thôi...thôi...Băng Linh đừng nói nữa...chuyện này sẽ bàn sau. Khi nào
gia gia hóa giãi ma thức cho Độc ma Âu Dương Đình tôn giá được rồi hãy bàn tới.
- Còn bây giờ chuyện gì đáng làm thì hãy làm trước.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu.
- Gia gia nói đúng chứ?
Băng Linh khẻ gật đầu:
- Miễn gia gia không là người bàng quan tọa thị là Băng Linh mãn nguyện rồi.
Lão chắt lưỡi rồi nói:
- Được rồi...gia gia sẽ chìu theo ý của Băng Linh...Nhưng con phải hứa với gia gia một điều.
- Gia gia muốn Băng Linh hứa gì?
Nhìn thẳng vào mắt nàng, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y nắm tay Triệu Nguyệt Băng Linh kéo ra ngưỡng cửa khách điếm. Lão nhìn nàng nghiệm giọng nói:
- Gia gia muốn con hứa thì con phải giữ lời đó.
Băng Linh gật đầu.
- Con hứa.
- Băng Linh phải tránh xa Kim Ngạo Thiên.
Đôi chân mày lá liễu của Băng Linh nheo lại.
- Gia gia...tại sao bắt con hứa điều đó...Kim Ngạo Thiên giờ không biết sống chết sao mà.
- Gia gia quên điều đó. Ý của gia gia là nếu Kim Ngạo Thiên, gã tiểu

tử vô dụng đó còn sống thì con phải tránh xa gã.
Nàng bặm hai cánh môi suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.
- Băng Linh hứa.
Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu mỉm cười nhìn Băng Linh. Lão ôn nhu nói:
- Gia gia muốn Băng Linh tránh xa gã tiểu tử vô dụng kia chỉ gì muốn tốt cho con thôi.
- Tại sao gia gia nghĩ con tránh xa gã thì tốt.
- Gia gia biết gã tiểu tử đó là đối thủ bất đội trời chung với lão Ma Thần. Nhưng y thì sẽ không thể nào đối kháng lại lão Ma Thần và không chừng một ngày nào đó y sẽ giống như Độc chủ Âu Dương Đình. Tính của Băng Linh thì gia gia đã quá rõ rồi mà.
Nàng thẹn đỏ mặt. Buông tiếng thở dài, Băng Linh nói:
- Nếu gia gia vì bá tính giúp cho mọi người thoát qua đại họa Ma nhân
mà lão Ma Thần sắp gieo rắc xuống đầu mọi người.
Nàng im lặng một lúc rồi nói:
- Băng Linh sẽ giữ lời với gia gia, không bao giờ sai lời.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu.
- Gia gia tin con. Nhưng con phải về BÁCH HOA CUNG đó. Đừng chôn chân vào chốn võ lâm giang hồ...gia gia không yên tâm đâu. Lão Ma thần đã trách cứ gia gia nhiều lắm rồi đó. Băng Linh đừng để tình giao hảo bằng hữu giữa gia gia với lão Ma thần sứt mẻ đó.
Băng Linh nghiêm giọng nói:
- Băng Linh không muốn gia gia giao du kết tình bằng hữu với lão ác nhân Ma Thần.
Vạn Gia Sinh Phật sa sầm mặt gằn giọng nói:
- Ma Thần lão bằng hữu đối với gia gia rất tốt...con đừng hiểu lầm lão Ma Thần.
Nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Lão Ma Thần tốt với gia gia, là bằng hữu của gia gia sao không theo chân gia gia, làm những điều đại nhân, đại đức cho bá tính, ngược lại cần muốn gieo rắc họa kiếp ma nhân cho mọi người. Nếu thiên hạ thấy gia gia quan hệ bằng hữu với lão Ma thần không chừng đánh đồng, Vạn gia sinh phật Hoạt thần y chẳng khác nào lão quỷ Ma Thần kia.
Nàng nhìn vào mắt Vạn Gia Sinh Phật.
- Băng Linh nói không sai đâu...gia gia hãy suy nghĩ đi.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y nhìn nàng.
- Băng Linh đừng làm khó gia gia...lão Ma Thần cũng có những uẩn

khúc của lão. Lão chỉ không nói ra được mà thôi. Chuyện cũng có nhân và quả.
Nàng lắc đầu.
- Băng Linh chẳng biết nhân quả gì cả. Băng Linh chỉ biết lão đang gieo kiếp họa trùng trùng.
Nàng quay mặt nhìn vào khách điếm.
- Gia gia thấy lão bằng hữu của gia gia làm ra điều vì rồi đó.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y buông tiếng thở dài.
Thôi được rồi...gia gia sẽ nhớ lời Băng Nhi nói. Nhưng con về Bách hoa cung đó. Về Bách hoa cung con không được chen chân vào chuyện thị phi trên giang hồ nữa.
Băng Linh nhìn lại Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y.
- Băng Linh hứa.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y gật đầu.
- Băng Linh hứa là gia gia yên tâm rồi.
Băng Linh ôm quyền xá.
- Gia gia...Băng Linh không tiện đi cùng với gia gia...bởi vì gia gia.
Lão khoát tay.
- Gia gia biết, Băng Linh ngại đi cùng với Âu Dương Đình tôn giá. Con
có thể đi trước, nhưng nhớ đừng chen vào chốn thị phi là được.
Băng Linh gượng điểm nụ cười, ôn nhu nói:
- Gia gia bảo trọng.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y vuốt râu gật đầu:
- Gia gia tự lo cho mình được...chỉ có Băng Linh là gia gia phải lo thôi.
Nàng nhướng mày lá liễu.
- Băng Linh đã lớn rồi...đã biết suy nghĩ, đã nhận ra cái gì đúng cái gì sai...và còn thông minh hơn gia gia nghĩ nữa...gia gia không cần phải lo cho Băng Linh.
- Gia gia có mỗi một mình Băng Linh thôi mà, không lo sao được. Huống chi Băng Linh là phận nhi nữ.
Nàng cau mày.
- Nhi nữ là thường tình mà...không như gia gia tưởng đâu.
Nàng nói rồi thi triển khinh công băng ra khỏi khách điếm. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y nhìn theo lưng Băng Linh, lão buông tiếng thở dài khẻ lắc đầu.
Âu Dương Đình bước đến bên Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y. Y đứng
sau lưng lão mà chẳng nói tiếng nào. Trông Độc chủ Dương Đình lúc

này chẳng khác nào một gã nô bộc trung thành đứng sau Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y để chờ nghe lệnh của lão.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y nhìn lại Âu Dương Đình. Lão từ tốn nói:
- Chúng ta đi về Tục Dương cốc.

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN
MÔN CHỦ ĐỘC MÔN

Sử Quách chậm rãi từng bước chân tiến đến tòa dịch quán của "Độc môn". Dừng bước chân trước những bậc tam cấp dẫn lên tòa dịch quán. Sử Quách lưỡng lự.
Y nghĩ thầm.
- "Không biết gã Độc chủ Ma tôn thiên giả Âu Dương Đình có ở đây hay không nữa?"
Ý niệm đó còn đọng trong đầu Sử Quách thì từ trong dịch quán, một ả cung nữ vận xiêm y xanh nhạt bước ra. Bộ trang phục của ả cung nữ được may bằng thứ lụa Hàn Châu đủ mỏng để ánh dương quang chiếu xuyên qua đặng Sử Quách có thể thấy được nội y bên trong nàng.
Đôi chân mày Sử Quách nhíu lại bởi bộ cánh y quá mỏng của ả cung nữ.
Ả cung nữ đứng trong mái hiên nhìn xuống Sử Quách.
Sử Quách nhìn lên vầng nhật quang sáng chói trên bầu trời xanh biếc, mà nghĩ thầm.
- "Chẳng lẽ ả cung nữ là Ma nhân, nên không dám bước ra ngoài ánh dương quan".
Mặc dù nghĩ vậy, Sử Quách vẫn bước lên những bậc tam cấp, tiến thẳng vào mái hiên dịch quán. Y dừng chân trước ả cung nữ ôm quyền từ tốn nói:
- Tại hạ là Sử Quách, cao đồ của Thiếu Lâm phương trượng Tuệ Quang
đại sư.
Ả cung nữ nhìn Sử Quách từ đầu đến chân. Ánh mắt tò mò của ả cung
nữ khiến Sử Quách phải cau mày.

Y buột miệng hỏi.
Cô nương thấy tại hạ lạ lắm à?
Nàng ngẫn người lên nhìn Sử Quách ôn nhu nói:
- Du Kiến Anh lấy làm lạ...
Sử Quách cau mày nhìn nàng. Y nghĩ thầm.
- "Ta không lạ như nàng tưởng đâu. Mặc dù ta là người của nhân giới nhưng không để cho nàng bắt nạt đâu".
Mặc dù nghĩ vậy nhưng Sử Quách vẫn hỏi đến Kiến Anh.
- Kiến Anh cô nương thấy tại hạ lạ chỗ nào...Ngược lại tại hạ thấy cô nương lạ thì đúng hơn.
Kiến Anh nguýt Sử Quách. Nàng gắt giọng nói:
- Sử công tử không phải là người của phật gia sao tự cho mình là người của phật gia. Thật ra công tử đến dịch quán Độc môn có ý gì?
Lời nói này của Du Kiến Anh càng làm cho Sử Quách bối rối hơn, chàng gượng cười rồi ôn nhu hỏi.
- Phong thái của tại hạ không giống với người phật môn.Kiến Anh gật đầu:
- Đúng như vậy.
Nàng vừa nói vừa nhìn Sử Quách từ đầu đến chân, Kiến Anh nói tiếp:
- Công tử chẳng có vẻ gì là một hòa thượng cả, mà tợ một gã đào hoa tặc thì đúng hơn.
Nghe lời nói này của Du Kiến Anh, Sử Quách cau mày.
- Kiến Anh cô nương nhìn sao mà cho tại hạ một đạo hoa tặc.
- Tại công tử không tự nhìn lại mình thôi. Nếu là hòa thượng thì công tử phải vận áo cà sa, cạo trọc đầu. Chứ đâu có vận trang phục của một nho sinh, lại không cạo đầu nữa.
Vẽ bề ngoài là như vậy, bên trong lại có hành động sàm sỡ, không phải
đạo hoa tặc là gì.
Sử Quách phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Kiến Anh cô nương đúng là không biết về phật môn của Thiếu Lâm. Mặc dù tại hạ là cao đồ Thiếu Lâm nhưng vẫn tục trần chưa xuất gia. Chưa xuất gia thì đâu giống như sư phụ và các vị sư thúc.
Sử Quách khoát tay.
- Mà thôi, cô nương nghĩ tại hạ sao cũng được. Tại hạ đến Độc môn lần này cốt để diễn kiến Độc chủ Âu Dương Đình.
Kiến Anh lại nhìn sững Sử Quách.
- Công tử muốn diện kiến Độc chủ.
Sử Quách ôn quyền.

- Tạ hạ có ý đó.
Nàng lưỡng lự rồi nói:
- Âu Dương tôn giá không còn là Độc chủ của Độc môn nữa.
Sử Quách sa sầm mặt. Y miễn cưỡng hỏi Kiến Anh.
- Âu Dương tôn giá không còn là môn chủ Độc môn. Vậy xin hỏi ai là môn chủ Độc môn.
Kiến Anh hỏi ngược lại Sử Quách.
- Sử công tử cần biết để làm gì?
- Bởi tại hạ cần gặp môn chủ Độc môn, chủ nhân của cô nương.
Kiến Anh hừ nhạt rồi nói:
- Đâu phải ai muốn gặp môn chủ cũng được.
- Gặp môn chủ của cô nương khó vậy ư?
- Nếu môn chủ ai cũng gặp được thì đâu phải là môn chủ Độc môn.
Nàng nhln vào mắt Sử Quách, ôn nhu nói:
- Sử công tử có cần muốn nói với môn chủ, cứ nói với Kiến Anh, Kiến Anh sẽ bẫm báo với môn chủ.
Sử Quách niễn đầu nhìn nàng. Thái độ của Sử Quách khiến Du Kiến Anh phải chau mày bất nhẫn.
Nàng buột miệng nói:
- Công tử có ý gì mà nhìn Du Kiến Anh với thái độ đó.
- Khoanh tay trước ngực, Sử Quách chau mày từ tốn nói:
- Tại hạ đang suy nghĩ mình sẽ nói gì với Kiến Anh đây, nói để Kiến Anh cô nươag hiểu mục đích của tại hạ khi mò đến Độc môn. Nếu như cô nương không hiểu, không chừng lại cho Sử Quách là đạo hoa tặc. Cái ngoại danh đó, tại hạ chẳng thích chút nào.
Y gượng điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Tại hạ là người có căn tu mà.
Kiến Anh cắt ngang câu nói của Sử Quách.
- Bổn cô nương không tin.
Buông một tiếng thở ra, Sử Quách nói:
- Tin hay không là tùy ở Du Kiến Anh cô nương vậy.
Y xoa trán rồi nhìn vào mặt nàng, trang trọng nói:
- Kiến Anh cô nương không cho tại hạ gặp môn chủ Độc môn hay sao?
Kiến Anh nghiêm giọng.
- Bổn cô nương đã nói rồi, phải âu ai muốn gặp môn chủ thì được gặp ngay. Nếu công tử cảm thấy không nói được với Du Kiến Anh dù quay về đi.
Sử Quách ve cằm gãi đầu rồi nói:
- Kiến Anh cô nương đã làm khó tại hạ.

- Không phải Kiến Anh làm khó Sử Quách công tử mà ai cũng phải thế cả mà thôi. Chẳng ai hơn ai. Chẳng lẽ môn chủ Độc môn cứ phải bận bịu tiếp những kẻ vô danh tiểu tốt hay sao?
Lời nói này của nàng khiến chân diện của Sử Quách sa sầm biểu lộ vẻ bất nhẫn. Y miễn cưỡng lắc đầu.
- Kiến Anh cô nương nói thế thì sai rồi. Kiến Anh cô nương cứ vào bẩm báo với môn chủ có Tửu Quỷ Sử Quách đến diện kiến. Tất môn chủ sẽ ra tiếp tại hạ.
Kiến Anh lắc đầu:
- Môn chủ không có thời gian để tiếp những người như công tử. Có muốn nói gì, hay cầu xin gì ở môn chủ thì cứ nói với Du Kiến Anh. Bằng như không nói được...mời Sử công tử rời Độc môn cho.
Lời nói này của Du Kiến Anh như gáo nước lạnh tát thẳng vào mặt Sử Quách nhưng y vẫn giữ vẻ điềm tĩnh và ôn nhu không biểu lộ gì gọi là bất nhẫn hay giận dữ với nàng.
Sử Quách buông tiếng thở dài rồi nói:
- Cô nương đã nói vậy. Tại hạ đành phải nói với cô nương thôi.
Nàng nhạt nhẻo đáp lời Sử Quách.
- Bổn cô nương đang nghe, muốn nói gì với môn chủ cứ nói.
Sử Quách ôm quyền, từ tốn nói:
- Tại hạ mạo phạm nói với Kiến Anh cô nương, nếu như tại hạ không gặp được môn chủ Độc môn. Tại hạ buộc phải sang bằng Độc môn của quí cô nương.
Mặt nàng đỏ bừng khi nghe câu nói này của Sử Quách. Vẻ bất nhẫn và cau có, cáu gắt hiện ngay lên chân diện thanh tú mỹ miều của Du Kiến Anh.
Nàng gắt giọng nói:
- Sử công tử dám. Có việc gì mà Sử Quách Tửu Quỷ lại không dám.
Nói dứt câu, Sử Quách bất ngờ phát động hai đạo phách không chưởng đánh thẳng lên tấm liễn "Dịch quán Độc môn".
- Ầm...
Tấm liễn dịch quán Độc môn rớt xuống sàn đá vỡ tan thành ba mảnh.
- Ngươi...
Nàng vừa thốt ra câu nói đó vừa lướt đến dựng ngọc thủ vỗ luôn một chưởng đánh vào vòng thượng đẳng của Sử Quách.
Không đón đạo phách không chưởng của nàng, Sử Quách thi triển Mê tông bộ né tránh. Chưởng kình của Kiến Anh không trúng đối phương, vô tình vỗ vào cửa dịch quán.
- Rầm...

Sử Quách mỉm cười nói:
- Đến lượt Kiến Anh cô nương thay tại hạ phá hủy dịch quán Độc môn đó.
Lời nói này càng làm cho Du Kiến Anh tức đến tím mặt. Nàng sàn bộ biến chưởng thành trảo, vồ tới yết hầu của họ Sử. Vừa phát động trả công, Kiến Anh vừa nói:
- Có bản lĩnh thì đỡ trảo của bổn cô nương.
- Tại hạ rất sẵn lòng, mặc dù biết mười chiếc móng tay của Du cô nương đều có tẩm độc.
Miệng thì nói vậy, nhưng Sử Quách lật bước lách qua trái nửa bộ khiến cho đôi trảo công của Kiến Anh vồ hụt yết hầu gã. Nàng chưa kịp trụ bộ rút đôi trảo độc công của mình về thì đã bị Sử Quách dụng một thức "Cầm nã thủ" cực kỳ linh hoạt thộp lấy mạch môn.
Bị đối phương khống chế mạch môn, Kiến Anh buột miệng thốt.
- Ôi...
Sữ Quách mỉm cười.
- Kiến Anh cô nương chưa phải là đối thủ của tại hạ đâu.
Kiến Anh gắt giọng nói:
- Ngươi muốn làm gì bổn cô nương.
Tại hạ chẳng muốn làm gì cô nương cả. Mà chỉ muốn gặp môn chủ thôi.
- Ngươi sẽ không bao giờ gặp được môn chủ đâu.
- Tại sao không được gặp.
Sử Quach cau mày, lắc đầu:
- Kiến Anh cô nương sau mà hung dữ quá. Đúng là một người có được
dung mao như cô nương phải là một trang thục nữ đoàn trang thùy mị mới phải cớ đâu mà hùng hổ như vậy. Cô nương làm cho tại hạ thất vọng.
Sử Quách vừa nói vừa bê hữu thủ hướng vào mắt nàng.
Y gằn giọng nói:
- Mặc dù tại hạ là người của phật môn, nhưng sức chịu đựng cũng có giới hạn của nó. Tại hạ có từ tâm của phật gia nhưng vẫn là một con người bình thường trong nhân giới, có hỷ nộ ái ố.
Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
- Cô nương hung tợn như vậy, không đúng với dung mạo của cô nương. Hay tại hạ dụng chính độc của cô nương mà hủy dung diện của cô nương cho rồi.
Vừa nói, Sử Quách vừa dí ngọc thủ của Kiến Anh vào mặt nàng.
Kiến Anh biến sắc.

- Ngươi...
Sử Quách mỉm cười nhận ra vẽ hốt hoảng của nàng.
- "Thế nào, Kiến Anh cô nương có đồng ý dẫn tại hạ gặp môn chủ không?"
Kiến Anh bặm chặt hai cánh môi.
Sử Quách cau này, gắt giọng hỏi.
- Kiến Anh cô nương khăng khăng giữ ý của mình à. Cô nương muốn hiện thành một xú nữ gớm ghiếc ư?
Mồ hồ rịn ra mặt Kiến Anh. Nàng miễn cưỡng đáp lời Sử Quách.
- Ta không muốn...ta không muốn.
- Nếu không muốn thì dẫn Tửu Quỷ Sữ Quách đi gặp môn chủ Độc môn.
Nàng lưỡng lự...thở hắt ra một tiếng, Du Kiến Anh chưa kịp đáp lời Sử Quách thì từ trong dịch quán năm gã môn hạ Độc môn. Tất cả đều vận võ phục đen, thắt lưng đỏ với vẽ mặt đầy sát khí lướt ra.
Sử Quách lia mắt nhìn qua năm gã đó.
Kiến Anh gắt giọng nói.
- Ngươi có bản lĩnh thì hãy bắt Ngủ độc thần quân đưa ngươi đi gặp Môn chủ.
Sử Quách ôn nhu nói:
- Tại hạ biết năm người này mà.
Y vừa nói vừa buông mạch môn.
Du Kiến Anh, quay lại đối mặt với Ngủ độc thần quân.
- Tại hạ thỉnh nhờ Ngủ độc thần quân đưa đi diện kiến môn chủ.
Nhứt Độc Thần Quân Mạc Tào, có bộ mặt rỗ chằng rỗ chịt dấn đến một bộ gắt giọng nói:
- Tửu Quỷ Sử Quách muốn gặp môn chủ trước tiên phải bước qua Ngũ độc thần quân.
- Quân tử bất hí ngôn.
Sử Quách nói dứt câu không để cho Nhứt độc thần quân Mạc Tào đáp lời mình mà bất ngờ phát động chiêu công. Một chiếc ám tiễn thoát ra khỏi hữu thủ của Sử Quách công thẳng tới yết hầu Mạc Tào.
Sử Quách phát động chiếc ám tiễn đó hoàn toàn bất ngờ, khiến cho Nhứt độc Thần quân không khỏi bối rối khi chớp bạc cắt một đường thẳng xẹt đến yết hầu mình.
Y lách bộ qua trái để né tránh. Chiếc ám tiễn lướt sạt qua cổ y tạo ra cảm giác gay buốt trên da thịt. Vừa tránh được chiếc ám tiễn. Nhứt độc thần quân Mạc Tào toan phản công thì cảm nhận ngay hai đầu gối mình đau buốt một cái.
Liền sau cảm giác đó, y khuỵ gối, như một gã đồ đệ gặp sự tôn phải

hạ
mình hành lễ. Nhứt Độc thần quân Mạc Tào bị như vậy, bởi đã hứng phải hai đạo chỉ khí kim can của Sử Quách. Chiếc ám tiễn vừa rồi chỉ là hư chiêu, buộc gã phải để tâm và chú nhãn đến, còn thực chiêu chính là kim can chỉ, mà Sử Quách phát động ra ngay khi họ Mạc vừa né tránh chiếc ám tiễn.
Mọi sự diễn biến cực kỳ nhanh và chính xác đến độ Nhứt độc thần quân, một cao thủ của Độc môn chẳng hề có được chút phản xạ nào để phòng vệ và đón đở chiêu công của Sử Quách.
Sử Quách nói:
- Mạc tôn giá đã bị loại ra khỏi cuộc tỷ đấu này rồi.
Miệng thì nói, Sử Quách vừa vun song thủ đẩy về phía Nhị độc thần quân Chu Vĩnh, Tam độc thần quân Tào Lộc, Tứ độc thần quân Ưu Quất Cựu và Ngủ độc thần quân Bành Chí Cung. Từ trong ống tay áo của Sử Quách xuất hiện hai luồng khí đen kịt, nồng nặc mùi xú khí, cuốn theo hai đạo khí chưởng ập tới Ngũ độc thần quân.Y vừa phát động chưởng công độc khí vừa nói:
- Lấy độc trị độc.
Mặc dù là người của Độc môn, chuyên dụng độc nhưng bốn gã còn lại trong Ngũ độc thần quân cũng miễn cưỡng điểm mũi giày tách ra bốn hướng để tránh hai luồng xú khí của Sử Quách.
Sử Quách đã có chủ định từ trước, chớp thấy bốn gã Độc nhân tách ra bốn hướng để tránh Độc chưởng của mình, liền lắc vai thi triển Mê tông bộ lướt vút theo Nhị độc thần quân Chu Vĩnh.
Khi Chu Vĩnh phát hiện được Sử Quách bám theo mình thì đã hứng ngay lấy một đạo kim can chỉ điểm vào tịnh huyệt.
Gã ngã sấp đến trước, nằm duỗi dài.
Màn Độc khí tỏa ra đen kịt, ba người còn lại chẳng nhìn thấy Sử Quách đâu. Tam độc thần quân chỉ kịp nghe âm thanh khô khốc do thể pháp của Nhị độc Chu Vĩnh đổ sập xuống đất lọt vào thính nhĩ.
Y buột miệng nói:
- Nhị ca...
Lời nói còn đọng trên miệng Tam độc thì đã thấy Sử Quách sừng sững
ngay trước mặt.
Tam độc thần quân buột miệng thốt.
- Ngươi...
- Chính tại hạ...
Miệng thì nói, Sử Quách lại phát động Kim cang chỉ công tới hai đầu gối của Tam độc Tào Lộc. Lần này, Tào Lộc kiếm phát điểm mũi giầy

lướt lên cao hai bộ né tránh chỉ công của Sử Quách. Tào Lộc trách được chiêu thứ nhất nhưng không tránh được chiêu thứ hai. Có thể nói Sử Quách liên hoàn xuất chiêu tập kích Tào Lộc không để cho y có cơ hội đón đỡ hay phản kích. Vừa lướt lên hai bộ tránh được chiêu công đầu tiên của Sử Quách, Tào Lộc lại nhận ngay đạo chỉ thứ hai điểm vào tịnh huyệt.
Y từ trên cao hai bộ rơi xuống như một quả chín rụng khỏi cành.
- Huych...
Màn độc khí tan, Tứ độc và Ngũ độc mới thấy Nhị độc lẫn Tam Độc nằm dài trên sàn gạch. Cả hai hốt hoảng lao đến bên Nhị độc và Tam độc. Cả hai gã vừa ôm lấy Nhị độc và Tam độc nhưng chưa kịp lên tiếng hỏi thì đã hứng ngay hai đạo chỉ điểm vào tịnh huyệt.
Tận mục sở thị Sử Quách triệt hạ Ngũ độc thần quân mà Du Kiến Anh há hốc miệng, không thể nào tin được vào mắt mình.
Sử Quách phủi tay, nhìn qua cục trường. Đúng là một cảnh tượng lý thú trông như một cụm tượng sinh động với đầy ý nghĩa của tình bằng hữu.
Nhứt độc thì như đang quỳ khẩn thiết van xin, còn Tứ độc và Tam độc thì ôm lấy Nhị độc và Tam độc như bảo vệ đại ca mình.
Sử Quách nhướng mày nói:
- Giờ thì Sử Quách đã có thể gặp được môn chủ Độc môn các vị rồi chứ?
Nhứt độc thần quân Mạc Tào nhìn Sử Quách một lúc với ánh mắt căm
tức vừa thẹn thùng. Y miễn cưỡng nói với Du Kiến Anh.
Môn chủ đang chờ y...Kiến Anh hãy dẫn y đến gặp môn chủ tại tiểu xá.
Sử Quách ôm quyền xá Mạc Tào.
- Mạc tôn giá là quân tử đại trượng phu biết giữ lời. Tại hạ rất khâm phục.
- Mạc mỗ không cần sự khâm phục của ngươi. Có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại.
- Sử Quách rất muốn bồi tiếp Mạc tôn giá một chén rượu giao tình.
Nói rồi Sử Quách nhìn lại Du Kiến Anh.
- Kiến Anh cô nương...chúng ta đi được chứ?
Kiến Anh nhìn Sử Quách miễn cưỡng nói:
- Ngươi sẽ hối tiếc vì sự kiêu ngạo này.
Mặc dù có chủ đích gặp môn chủ Độc môn, nhưng khi Kiến Anh dẫn Sử Quách đi thì y lại bất giác hồi hộp. Một sự hồi hộp mà Sử Quách không sao lý giải được.

Đi bên cạnh Du Kiến Anh, Sử Quách nghĩ thầm.
- "Môn chủ Độc môn là Ma tôn thiên giả Âu Dương Đình hay là người nào khác".
Hai người dừng chân ngoài gian thủy xá.
Trong gian thủy xá là một nữ nhân, trong bộ xiêm y rực rỡ, đính những viên ngọc lấp lánh, phản chiếu ánh dương quang, xoay lưng về phía Sử Quách và Kiến Anh.
Môn chủ Độc môn đang dõi mắt nhìn ra hồ nước, như ngắm những lượn sóng lăng tăng, do những ngọn gió thu tạo ra.
Kiến Anh nói.
- Kiến Anh dẫn Sử Quách Tửu Quỷ đến diện kiến môn chủ.
Không nhìn lại, nữ nhân ôn nhu nói:
- Kiến Anh...nàng có thể lui được rồi.
- Kiến Anh cáo lui.
Kiến Anh thối bộ ra xa rồi mới quay bước bỏ đi.
Sử Quách nhìn nữ nhân một lúc rồi nói:
- Tại hạ quả là bất ngờ...rất là bất ngờ.
Sử Quách phải thốt ra câu nói đó bởi y đã nhận ra giọng nói của Mỹ diện đường lang Dương Tiểu Ngọc.
Vừa nói, Sử Quách vừa bước vào thuỷ xá.
Cùng lúc, Dương Tiểu Ngọc cũng quay lại. Hai người đối mặt nhìn nhau. Sử Quách quan sát những đóm nắng lượn trên xiêm y nàng. Y thở ra, với ý nghĩ.
- "Tiểu Ngọc chưa phải là ma nhân"
Tiểu Ngọc điểm một nụ cười tươi và quyến rủ rồi nói:
- Tửu Quỷ Sử Quách đúng là kỳ tài có một không lại của Thiếu Lâm tự. Trong Thiếu Lâm tự còn có người nào hơn Sử công tử không?
Sử Quách ôm quyền.
- Đa tạ cô nương đã khen Sử Quách. Thiếu Lâm có rất nhiều kỳ tài mà trong đó có Sử Quách chỉ ví như con đom đóm giữa bầu trời đầy sao.
- Công tử quá khiêm tốn rồi...trên võ lâm có được mấy người triệt hạ được Ngũ độc thần quân.
- Tại hạ cố dụng hạ sách đối phó Ngũ độc thần quân cốt để diện kiến môn chủ Độc môn, nhưng không ngờ môn chủ Độc môn lại là Dương Tiểu Ngọc.
Nụ cười mỉm như đoá hoa hàm tiếu lại hiện trên hai cách môi gợi tình của nàng.
- Sử công tử hẳn là lạ lắm ư?
- Đúng là lạ thường. Bởi ý của Sử Quách là sẽ gặp Âu Dương tôn giá

chứ không phải là Dương Tiểu Ngọc cô nương.
- Sử công tử có tin Dương Tiểu Ngọc là môn chủ Độc môn không?
Sử Quách lưỡng lự nhưng im lặng không đáp lời nàng, mà chỉ lấy mắt nhìn Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc nhướng mày.
- Tiểu Ngọc biết Sử Quách không tin Tiểu Ngọc là môn chủ độc môn. Bởi Độc môn chỉ có một người duy nhất có thể là môn chủ, đó là Âu Dương Đình.
Sử Quách gật đầu.
- Sử Quách cũng có suy nghĩ như Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc nhìn vào mắt Sử Quách. Nàng từ tốn nói:
- Giờ thì Tiểu Ngọc đã có thể đoán ra mục đích của Sử công tử đến Độc môn làm gì rồi. Sử công tử đến Độc môn với mục đích tìm Âu Dương Đình đúng không?
Sử Quách gật đầu:
- Đúng là có mục đích của tại hạ.
Tiểu Ngọc nghiêm mặt.
- Vì sao công tử tìm Âu Dương Đình.
- Vì y đã là Ma tôn thiên giả.
- Âu Dương Đình là Ma tôn thiên giả nên Sử Quách tìm Âu Dương Đình để lấy mạng. Đúng không?
- Sử Quách không ngoài mục đích đó. Tiểu Ngọc cô nương hẳn biết Âu Dương Đình tôn giá đang ở đâu.
Tiểu Ngọc điểm nụ cười mỉm rồi ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc có thể chỉ cho Sử công tử biết Âu Dương Đình đang ở đâu.
Sữ Quách ôm quyền nói:
- Tại hạ rất cảm kích và đa tạ Dương cô nương.
Nàng nhướng mày nói:
- Tiểu Ngọc chưa chỉ cho Sử công tử mà?
Sử Quách sượng sùng nhìn nàng.
Tiểu Ngọc bước đến trước Sử Quách. Nàng ôn nhu nói:
- Sử công tử tìm Âu Dương Đình tại Độc môn là tìm không đúng chỗ rồi. Bởi Độc môn giờ đã có chủ nhân khác.
- Môn chủ Độc môn là Dương Tiểu Ngọc cô nương.
Nàng gật đầu.
- Không sai...
Vừa nói Tiểu Ngọc vừa lấy tấm mộc bài đưa đến trước mặt Sử Quách. Nàng nói:
- Sử công tử đã nhận ra tấm mộc bài lịnh chủ Độc môn chứ. Nó đã

thuộc về Dương Tiểu Ngọc. Do chính tay Âu Dương Đình trao cho Tiểu Ngọc đó.
- Vậy tại hạ gọi Tiểu Ngọc cô nương bằng gì. Môn chủ Độc môn hay là Tiểu Ngọc tiểu thư.
- Đương nhiên ta thích là môn chủ Độc môn hơn.
- Sử Quách tham kiến chưởng môn.
Tiểu Ngọc trả tấm mộc bài lịnh chủ Độc môn vào ống tay áo, nhìn Sử Quách ôn nhu nói:
- Ta không bắt Sử công tử thủ lễ với vẻ khách sáo miễn cưỡng như vậy đâu.
Nàng nói dứt câu nhìn vào mắt Sử Quách. Tiểu Ngọc nghiêm giọng nói:
- Tại sao Âu Dương Đình là Ma tôn thiên giả. Thì Sử công tử lại muốn giết Âu Dương Đình.
- Tại hạ biết giải trình thế nào với môn chủ đây. Tại hạ chỉ có thể nói với môn chủ, Âu Dương Đình tôn giá giờ không còn là con người nữa. Mà đã là Ma nhân. Một Ma nhân đang gieo rắc đại kiếp cho bá tính trong nhân giới, buộc lòng tại hạ phải thay sư tôn đại khai sát giới phật gia để tiêu trừ kiếp họa Ma nhân.
Thở hắt ra một tiếng, Sử Quách ôn nhu nói tiếp:
- Nếu môn chủ có lòng từ tâm, độ lượng nghĩ đến bá tính có thể rơi vào vòng kiếp họa quỷ nhân. Sử Quách thỉnh cầu môn chủ cho tại hạ biết Âu Dương Đình đang ở đâu.
Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn Sử Quách.
- Sử công tử đoán xem...Dương Tiểu Ngọc có thể thố lộ cho công tử biết Âu Dương Đình đang ở đâu không?
Sử Quách nhìn nàng. Y có vẽ bối rối. Suy nghĩ một lúc, Sử Quách mới
ôn nhu nói:
- Tại hạ nghĩ cô nương sẽ nói.
- Lý do gì công tử nghĩ Tiểu Ngọc này nói cho công tử biết nào. Chẳng
lẽ Tiểu Ngọc lại vì một người đã từng gọi mình là dâm nữ, đã từng khinh miệt mình, để cho y có cơ hội phát dương quang đại.
Nàng nhướng mày.
- Lý do gì...công tử có thể cho Tiểu Ngọc biết không?
Sử Quách đỏ mặt. Y lúng ta, lúng túng chẳng khác nào gà mắc hóc. Y không thể nào tìm được một lý do chính đáng để giãi bày với nàng. Cuồng quẫn quá, Sử Quách miễn cưỡng nói:
- Môn chủ không nói, Sử Quách buộc môn chủ phải nói.

Bỗng nhiên Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách.
Tiếng cười của nàng nghe vừa trong vừa réo rắt chẳng khác nào một tấu khúc với những âm vực cao vút đập vào thính nhỉ của Sử Quách.
Nghe tiếng cười của nàng, Sử Quách thẹn đỏ mặt. Y những tưởng mình đang bị nung chín trong một chảo dầu sôi sùng sục.
Tiểu Ngọc cắt ngang tràng tiếu ngạo, ôn nhu nói:
- Sử Quách công tử định dụng cách gì buộc Tiểu Ngọc nói nè?
Câu hỏi này của nàng càng khiến cho Sử Quách bối rối hơn. Y buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Môn chủ buộc tại hạ.
Miệng thì nói, Sử Quách vừa vươn trảo thộp tới yết hầu nàng. Tiểu Ngọc không hề né tránh mà thản nhiên để Sử Quách dùng trảo công bóp chịt
lấy yết hầu mình. Nàng còn ngửa người ra sau như thể muốn phô trương chiếc cổ nõn nà với làn da trắng mịn.
Sử Quách thộp trảo vào yết hầu nàng rồi mới nghiêm nghiệm ra đây là hành động hồ đồ nhất của mình. Nhưng y đã trót vươn trảo ra rồi đâu thể rút lại được.
Sử Quách thở hắt ra rồi nói:
- Vì bá tính, tại hạ có thể dụng đến hạ sách để buộc môn chủ nói.
Nàng điểm nụ cười mỉm, rất thản nhiên với lời hăm dọa của Sử Quách.
- Công tử cứ ra tay giết Tiểu Ngọc...hình như Tiểu Ngọc không phải là Ma nhân để phật môn đại khai sát giới. Còn giờ Sử công tử muốn dụng hạ cách buộc Tiểu Ngọc phải thố lộ nơi ẩn tích của Âu Dương Đình...
- Tiểu Ngọc đúng là mất mạng nên phải nói...nếu như Sử Quách công tử muốn tìm Âu Dương Đình thì hãy tìm đi Ma Thần, nhứt định lão Ma Thần nói cho Sử công tử biết Âu Dương Đình đang ở đâu.
Chân diện Sử Quách sa sầm, bất mãn với lời nói của nàng.
- Ai cũng có thể trả lời như môn chủ.
- Thì Tiểu Ngọc cũng như mọi người thôi. Người của phật gia từ bi hỷ xả đâu giết người vô cớ.
- Chẳng lẻ điều phật gia muốn biết nhưng người khác không biết cũng
buộc người ta trả lời. Không trả lời thì giết...còn đâu là cửa phật từ bi hỷ xả.
Sắc diện Sử Quách đỏ bừng. Y miễn cưỡng rút trảo công lại buông tiếng thở dài rồi nói:
- Xem ra tại hạ đến Độc môn lần này thật là vô ích.

Tiểu Ngọc vuốt cổ mình rồi chắp tay sau lưng nhìn Sử Quách.
Sử Quách nhìn nàng miễn cưỡng nói:
- Tại hạ có điều chi thất lễ, mong Dương Tiểu Ngọc môn chủ bỏ qua.
Y ôm quyền.
- Cáo từ.
Tiểu Ngọc khoát tay.
- Công tử khoan đi đã...Nếu như công tử trả lời cho Tiểu Ngọc một câu hỏi này thôi...Tiểu Ngọc có thể giúp cho công tử.
Vừa dợm bước, Sử Quách liền dừng bộ nhìn nàng.
- Nàng muốn hỏi gì?
Điểm nụ cười mỉm như đóa hoa hàm tiếu, Tiểu Ngọc từ tốn nói:
- Tiểu Ngọc là hạng người gì trên đời này.
Nàng hỏi xong, điểm nụ cười nhìn vào mắt Sử Quách.
Sử Quách nhìn nàng với bộ mặt ngây ngô đến nực cười. Đó là một câu hỏi rất đơn giản nhưng Sử Quách lại không thể trả lời được. Không phải Sử Quách không biết Mỹ diện đường lang. Thậm chí y còn biết rõ về nàng nhưng chẳng lẽ lại nói ra những ý tưởng định kiến về Tiểu Ngọc khi đang cần nàng. Y không thể nói nàng là dâm nữ trong hoàn cảnh này. Chính vì lẽ đó mà Sử Quách chỉ còn biết nhìn Tiểu Ngọc mà im lặng.
Y suy nghĩ mãi rồi ôn nhu nói:
- Để khẳng định về một con người...thật là khó nói.
Tiểu Ngọc phá lên cười. Nàng cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Sử Quách nhỏ nhẻ nói:
- Sử công tử chỉ không dám nói ra suy nghĩ của mình thôi. Nhưng Tiểu Ngọc không ép Sử công tử nói ra suy nghĩ đó ngay bây giờ.
Nàng đã giọng lạnh như băng hàn.
- Nếu công tử muốn biết Âu Dương Đình đang ở đâu, thì đêm nay hãy đến "Vong Tình Lầu" gặp Tiểu Ngọc. Nhưng nhớ phải trả lời câu hỏi của Tiểu Ngọc. Còn bây giờ Sử công tử hay quay về dịch quán mà suy nghĩ.
Nàng nói dứt câu quay lưng lại với Sử Quách, dõi mắt nhìn ra noài hồ nước, ngắm những lượn sóng lăn tăn.
Sử Quách nhìn vào tấm lưng mỏng mảnh của Tiểu Ngọc, ôn nhu nói:
- Môn chủ hứa với tại hạ chứ?
Dương Tiểu Ngọc không thích ai hoài nghi mình. Mỗi người điều có một sự lựa chọn để khẳng định mình trong cuộc đời này.
Nàng nói rồi khoanh tay trước ngực như thể chẳng màn đến Sử Quách mà đắm mình vào những suy nghĩ của riêng nàng.
Sử Quách biết mình có hỏi gì cũng bằng thừa bởi thái độ của Dương

Tiểu Ngọc đã cho y biết sự cương quyết và lạnh nhạt của nàng.
Buông tiếng thở dài, Sử Quách nói:
- Tại hạ sẽ đến Vong Tình lầu để tham kiến lời chỉ giáo của môn chủ.
Sử Quách ôm quyền.
- Hạn tái kiến.
Y quay bước rời gian thuỷ xá. Bất thình lình Tiểu Ngọc quay lại hỏi.
- Sử Quách công tử có tin gì về Kim Ngạo Thiên chứ?
Sử Quách dừng bước trên những bậc tam cấp, không quay lại nhìn Tiểu Ngọc, y nhạt nhẽo đáp lời nàng.
- Cho đến lúc này, chưa ai biết được Kim Ngạo Thiên, y sống hay là chết, đó là số phận.
Sử Quách nói rồi, thả bước rời khỏi gian phòng xá. Tiểu Ngọc nhìn theo sau lưng y. Chân diện nàng đượm nét suy tư. Khi Sử Quách đã khuất hẳn khỏi tầm mắt.
Tiểu Ngọc nhẩm nói.
- "Nếu ta không là ta thì cõi nhân gian này cũng chẳng đáng để cho Tiểu Ngọc đoái hoài".

HỒI THỨ BA MƯƠI
NỢ NHÂN VONG TÌNH
VÒNG TÌNH LẦU.

Tòa lầu nguy nga tráng lệ với mái vòm cong vút bên ngoài là một dãy hoa đăng, lung linh, đong đưa bởi những làn gió đêm như mơn man. Chung quanh Vong tình lầu được bao bọc bằng khu hoa viên với những khóm hoa nở về đêm toạ ra một thứ cảm nhận mơ hồ cho bất cứ ai đặt chân đế điều ngỡ mình lạc bước vào một cõi mộng tình mơ hồ và hư ảo.
Sử Quách dừng chân trước những bậc tam cấp. Y nhìn dãy hoa đăng treo ngoài mái hiên "Vong tình lầu".
Những chiếc hoa đăng lung linh, đập vào mắt Sử Quách, đọng lại trong y một ý tưởng rất mơ hồ về chúng.
Y ngỡ như những chiếc đèn lồng nọ là những con mắt đêm đang giễu cợt y thì đúng hơn.
Sử Quách lắc đầu xua đi những ý tưởng đó. Y nghĩ thầm.
- "Ta có nên nói thật với ả không nhỉ. Lời thật thì thường làm người

ta phật ý, nhưng người của phật gia thì không thể ngoa ngôn được. Tiểu Ngọc hẳn biết ả là hạng người gì, đã là dâm nữ thì phải nhận mình là dâm nữ. Đâu ai muốn ả làm dâm nữ, mà tự ả khoát cho mình tính cách đó kia mà ".
Sử Quách cau mày. Một làn gió thổi qua như mơn man Sử Quách. Chính sự mơn man của làn gió đêm mà Sử Quách bất giác phải lên tưởng đến một bàn tay vô hình nào đó vừa mới vuốt ve toàn thân y. Cái cảm giác mơn man mơ hồ đó bất giác lại khiến Sử Quách rùng mình.
Sau cái rùn mình, Sử Quách liên tưởng đến Âu Dương Đình, mà nghĩ cuộc phó hội đêm nay với Dương Tiểu Ngọc, có thể y sẽ chạm mặt với người mà y cần chạm mặt đó là "Ma tôn thiên gỉa Âu Dương Đình"
Rít một luồng chân khí căng phòng lòng ngực để khoả lấp mỗi lo lắng đang ẩn tàng dâng ngập tâm tưởng, Sử Quách tự động viên mình.
- "Ta đến để đối mặt với Ma nhân...ta đến vì chức nghiệp của phật môn".
Đem theo ý niệm đó, Sử Quách bước lên những thang bậc tam cấp đến cửa "Vong tình lầu".
Y gõ cửa, rồi lên tiếng:
- Môn chủ tại hạ đã đến.
Tiếng của Tiểu Ngọc cất lên.
- Tiểu Ngọc đang chờ Sử công tử.
Mặc dù giọng nói của Tiểu Ngọc nghe thật ôn nhu từ tốn, nhưng bất giác trái tim Sử Quách đập loạn nhịp.
Cuộc đối đáp giữa hai người tại Thủy xá khiến Sử Quách phải e dè khi phải đối mặt với Tiểu Ngọc lần thứ hai.
Sử Quách đặt tay vào cữa Vong tình lầu...Y bước vào, mùi trầm hương thoang thoảng pha trộn với mùi xạ hương đặc dị đang toả ra từ chiếc thạch lư đồng sáng ngời đặt trước tấm rèm hồng xông vào khứu giác Sử Quách.
Bốn chiếc chân đèn hắt hiu ánh sáng tỏa ngộp khắp gian đại sảnh. Trên vách vong tình lầu treo những bức tranh tố nữ với những tư thế thật là khêu gợi. Mặc dù không nhìn thấy rõ dung mạo của những tố nữ trong tranh nhưng Sử Quách cũng có thể đoán ra đó là nhân dạng của Mỹ diện đường lang Dương Tiểu Ngọc.
Một bàn tiểu yến được bày sẵn đặt đối diện với tấm rèm hồng. Sử Quách nhìn bàn tiểu yến, rồi lia mắt đảo qua một lượt khắp gian đại sảnh.
Y chờ đợi một sự biến gì đó đến với mình, nhưng sự chờ đợi của Sử

Quách thật là vô ích bởi chẳng có sự biến gì xảy ra cả. Tất cả đều rất bình thường, chẳng có chút gì để y phải nghi ngờ có cạm bẫy chực chờ sẵn với mình.
Tiếng của Tiểu Ngọc cất lên sau tấm rèm hồng.
- Sử công tử không đóng cửa lại.
Sử Quách quay lại đóng cửa Vong tình lầu. Đóng cửa rồi y mới quay mặt nhìn lại tấm rèm. Nghiêm giọng nói:
- Tại hạ đã suy nghĩ và đem đến cái trả lời cho Tiểu Ngọc môn chủ.
- Sử công tử vội vã như vậy à?
- Tại hạ còn nghe lời chỉ giáo của Tiểu Ngọc môn chủ. Sử Quách nghĩ đêm nay có nhiều điều hay xảy ra với mình.
- Sử công tử nghĩ rất đúng đó. Sẽ có rất nhiều điều hay đến với Sử công tử, tiểu yến trong đại sảnh này Tiểu Ngọc dùng để chiêu đãi kỳ tài của phật môn. Nếu như Sử công tử không ngại đây là Độc môn, một môn phái chuyên dụng độc công để hại người thì dụng bữa tiểu yến xem như sự mến mộ của Tiểu Ngọc đối với Sử công tử vậy.
Lời nói của nàng nghe thật ôn nhu hòa nhã, nhưng lại hàm ý buộc Sử Quách không được từ chối. Sử Quách cũng đâu thể nào từ chối được khi chưa đạt được mục đích của mình.
Cho dù bàn tiểu yến kia có tẩm độc thì y cũng phải nhận lấy, nếu không muốn để cho Tiểu Ngọc xem mình là hạng người tham sinh quý tử.
Sử Quách miễn cưỡng bước đến ngồi vào bàn đại yến.
Mặc dù đã ngồi vào bàn đại yến nhưng vẫn còn lưỡng lự. Làm sao Sử
Quách không lưỡng lự được chứ. Tấm rèm lụa màu hồng từ từ vén lên. Tiểu Ngọc ngồi trên tràng kỷ thả chân xuống dưới sàn gạch. Nàng vận bộ xiêm y trắng toát trông thật là khiêu gợi và đài các. Hai người đối mặt nhìn nhau.
Tiểu Ngọc điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Tiểu yến được dọn cho Sử công tử hoàn toàn không có độc. Nếu công tử sợ có sự gian trá thì không nên dụng đến thức ăn lẫn hảo tửu mà Độc môn ưu ái dành cho công tử.
Sử Quách đặt tay lên bàn tiểu yến, nhìn Tiểu Ngọc ôn nhu nói:
- Tại hạ không ngại độc dược tẩm trong thức ăn và hảo tửu trên bàn tiểu yến này.
- Thế mà Tiểu Ngọc lại ngại Sử công tử sợ đó.
- Lý do gì khiến Tiểu Ngọc môn chủ ngại.
Nàng đong đưa hai chân với vẻ mặt khiêu khích rồi nói:
- Sử công tử hiểu ra gì sao Tiểu Ngọc ngại.

Nói dứt câu Dương Tiểu Ngọc điểm một nụ cười dè bĩu.
Tiếp nhận nụ cười của Tiểu Ngọc, bất giác mặt Sử Quách nóng bừng. Y có cảm tưởng mình vừa phải tiếp nhận cả một gáo nước sôi nóng bỏng tát thẳng vào chính diện.
Sử Quách bưng tịnh rượu chuốc ra chén để khỏa lấp sự bối rối thẹn thùng của mình. Y vừa chuốc rượu vừa nói:
- Sử Quách hiểu ý của Tiểu Ngọc môn chủ. Một bàn tiểu yến với hảo tửu và thức ăn ngon, Sử Quách còn e dè thì sao xứng mặt đối diện với Ma tôn thiên giả Âu Dương Đình.
Nói rồi Sử Quách bưng chén toan dốc vào miệng mình nhưng Tiểu Ngọc đã cản lại.
- Khoan...
- Tiểu Ngọc môn chủ có ý gì.
Nàng nhìn Sử Quách mỉm cười nói:
- Nếu Sử công tử còn chút nghi ngại tiểu yến bày ra để tiếp công tử thì rượu có ngon cũng không ngon. Thức ăn có đặc sắc thế nào cũng trở thành vô vị. Người ta muốn thưởng thức được cái ngon của hảo tửu và sơn hào hải vị trước tiên phải có sự thanh thản, không e dè. Sử công tử đừng ngại. Hãy cứ tự nhiên dùng châm thử Độc mà thử qua. Đừng vì một chút tiểu tiết, một chút trọng thị nho nhỏ, nếu chẳng may trong rượu và thức ăn có độc, lại trách Tiểu Ngọc không cảnh báo trước.
Lời nói này của Tiểu Ngọc càng khiến cho Sử Quách bối rối và lúng túng hơn nữa. Lời nói của nàng gần như đặt Sử Quách vào một tình huống bắt buộc.
Tự buộc mình mà chẳng còn một sự lựa chọn nào khác.
Sử Quách cười gượng, rồi đáp lời nàng:
- Lời của Tiểu Ngọc môn chủ còn đáng giá gấp trăm cây châm khử độc này nữa.
Nàng rời tràng kỷ bước đến ngồi vào bàn tiểu yến đối mặt với Sử Quách.
- Vậy Tiểu Ngọc mời công tử.
Sử Quách dốc chén rượu vào miệng uống cạn. Y đặt chén rượu xuống bàn, bưng tỉnh rượu chuốc vào chén.
Tiểu Ngọc nhìn y chuốc rượu vào chén từ tốn nói:
- Sử công tử nhận ra rượu gì chứ?
- Rượu tại hạ vừa uống là thổ phồn tửu...Những thổ phồn tửu của Tiểu
Ngọc môn chủ chiêu đãi tại hạ không giống như những thứ rượu thổ phồn ngoài giang hồ. Mà nó đã được ngâm dưới nước ít nhất đã

ngoài mười năm.
Y nói rồi nhìn vào mắt Tiểu Ngọc.
Nàng nhìn Sử Quách mỉm cười nói:
- Không hổ danh là Tửu quỷ , công tử đã nghiệm ra rượu nào là hảo tửu, và thứ nào là rượu tầm thường.
- Cái lưỡi của tại hạ cho phép tại hạ biết phân biệt đâu là rượu ngon đâu là rượu dở...nhưng rượu ngon sẽ không là rượu ngon nếu không có người đối ẩm.
Y nói rồi bưng chén đưa đến Tiểu Ngọc.
- Tại hạ mời Tiểu Ngọc môn chủ.
Nàng đón lấy chén rượu, nhìn Sử Quách.
- Được uống rượu với kỳ tài của Thiếu Lâm tự, đâu có dễ. Huống chi Tiểu Ngọc là hạng người...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Sử Quách.
Ánh mắt của Tiểu Ngọc lọt vào mắt Sử Quách khiến y có cảm giác phải tiếp nhận hai chiêu kiếm chém xả vào mắt mình. Tiểu Ngọc nói:
- Tiểu Ngọc làm sao mà từ chối được.
Nàng nói rồi dốc chén rượu lên miệng uống cạn. Nàng đạt chén rượu xuống bàn rồi nhìn Sử Quách ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc ít khi uống rượu. Nhưng hôm nay uống rượu mà nghiệm ra trong rượu cũng là thứ tiêu khiển hiếm có trên đời này. Nhất là được uống rượu cùng một trang hào kiệt như Sử công tử đây.
Điểm một nụ cười mỉm sau khi thốt dứt lời, Tiểu Ngọc quay trở lại tràng kỷ. Nàng vừa đi vừa nói:
- Sử công tử có cái thú uống rượu nên được giới giang hồ tặng cho mỹ danh Tửu Quỷ. Còn Tiểu Ngọc lại có cái thú vui khác trong cõi thế tục này. Người võ lâm thường đặt ngoại danh trùng với sỡ thích của từng người. Chúng ta đang có một cơ hội rất tốt để khẳng định mình.
Công tử cứ tự nhiên uống rượu. Còn Tiểu Ngọc thì chui vào cái vỏ của Tiểu Ngọc đây.
Sử Quách ôm quyền nói.
- Tại hạ đến vong tình lầu để nghe Tiểu Ngọc môn chủ cô nương chỉ điểm nơi an cư của Âu Dương Đình.
Nàng nhìn lại Sử Quách.
- Đêm còn dài, cuộc rượu cũng chưa tàn và Tiểu Ngọc cũng chưa cho Sử huynh thấy được mình là hạng người gì mà sao gấp gáp như vậy.
Nàng nhướng cao đôi chân mày lá liễu.
Sử Quách nhìn nàng.
- Tại hạ sẽ uống cạn số hảo tửu mà Tiểu Ngọc môn chủ thiết đãi.

Nàng mỉm cười, gật đầu.
- Có như vậy Sử công tử mới là người biết trong người. Có trọng người tất sẽ được người kính trọng lại.
Nàng ngồi xuống tràng kỷ, điểm nụ cười mỉm tươi như đóa hoa hàm tiếu khoe hương khoe sắc. Nụ cười của nàng rất tươi, nhưng khi đập vào mắt Sử Quách lại khiến y bồn chồn vô cùng.
Sử Quách nghĩ thầm.
- "Nàng đang nghĩ gì mà lại cười. Sử Quách này ngây ngô đáng cười lắm ư. Ta không phải là Kim Ngạo Thiên kia đâu để nàng dẫn dụ vào bẫy tình".
- Ý niệm đó trôi qua. Sử Quách đáp lại nàng cũng bằng nụ cười tự thị, để biểu lộ thái độ của mình.
Tiếp nhận nụ cười đáp lễ của Sử Quách, Tiểu Ngọc chợt bật lên tràng tiếu ngạo khanh khách. Nụ cười mỉm của Sử Quách vụt tắt ngay trên hai cánh môi khi thính nhĩ tiếp nhận âm vực thanh tao kia.
Tiểu Ngọc vừa cười vừa lắc chuông. Nàng ngưng lắc chuông thì Du Kiến Anh từ cửa hậu vén rèm bước vào.
Sử Quách cau mày khi thấy Kiến Anh chỉ vận mỗi bộ trang phục nội y, gồm chiếc yếm hồng không che hết bộ ngực đẫy đà no tròn, phần dưới là chiếc váy ngắn cũn, phơi đôi chân dài thon thả và cân đối.
Y nheo mày nghĩ thầm.
- "Ả định giở trò gì đây".
Trong khi Sử Quách nghĩ thì Du Kiến Anh bước trước mặt Dương Tiểu
Ngọc. Nàng nhún nhường nói:
- Kiên Anh hầu phục môn chủ.
- Bổn môn chủ đang chờ nàng.
Sử Quách chuốc ra chén bưng lên, nhưng mắt vẫn nhìn hai người. Không màng đến ánh mắt của Sử Quách đang xoi mói vào mình và Du Kiến Anh. Tiểu Ngọc thản nhiên lột bỏ những gì còn sót lại trên người Du Kiến Anh.
Dưới ánh sáng của bốn ngọn chân đèn, thể pháp Du Kiến Anh hiện ra.
Mặc dù nàng quay lưng lại Sử Quách, nhưng vẫn khắc tạo ra trong hai con ngươi gã một thân thể của một mỹ nữ với những đường cong đầy đặn và cân đối.
Một chiếc lưng thanh mảnh, phối hợp với vòng tiểu yêu đủ để bất cứ nam nhân nào cũng phải mơ mộng, bên dưới là đôi mông căng tròn nhô cao, chẳng khác nào hai ngọn đồi bằng ngọc lưu ly trắng muốt và tuôn trào nhựa sống.

Tiểu Ngọc dìu Kiến Anh ngồi xuống tràng kỷ. Đến lượt Kiến Anh cởi bỏ trang phục của Tiểu Ngọc. Mỗi thao tác của Kiến Anh là một sự nhuần nhuyễn biểu lộ tất cả sự nâng niu, đập vào mắt Sử Quách.
Y nheo mày nghĩ.
- "Hai ả này định giở trò gì đây?".
Sử Quách vừa nghĩ vừa dốc chén rượu trút vào miệng mình. Y lại bưng tịnh rượu chuốc ra chén. Sử Quách chú nhãn nhìn vào chén rượu để né tránh khỏi phải chứng kiến hoạt cảnh đang diễn ra trước mắt mình. Nhưng y càng né tránh thì lại càng tò mò hơn, một sự tò mò thôi thúc buộc y phải quay lại nhìn trộm về phía hai mỹ nhân đang lõa thể nâng niu thể pháp cho nhau.
Sử Quách có nằm mơ, hay có một đạo hoa tặc dâm đãng nhất trên cõi thế tục này cũng không thể nào tưởng tượng được cảnh tượng này. Y phải cúi mặt xuống bởi chẳng còn tin vào mắt mình nữa.
Hai thể pháp lõa lồ với những đường nét tuyệt mỹ mà tạo hóa ban tặng cho nữ nhân để chiêu dụ nam nhân giờ đang quấn chặt lấy nhau.
Họ trao cho nhau sự trìu mến, âu yếm nhưng cũng không mất đi sự cuồng nhiệt của một cuộc mây mưa giao hoan đầy chất biến thái và dâm loạn.
Sử Quách chứng kiến hoạt cảnh của Tiểu Ngọc và Kiến Anh và cảm nhận kinh lạc trong nội thể mình căng dần lên, cùng với dòng huyết lưu cuộn chảy. Y cố dời mắt nhìn vào chén rượu nhưng thỉnh thoảng lại cứ nhìn trộm hoạt cảnh đó.
Tay Sử Quách bưng chén rượu mà những tưởng chén rượu sẽ vỡ tan ra
trong tay gã bất cứ lúc nào, không chỉ phải chứng kiến hoạt cảnh mây mưa giao tình giữa hai trang mỹ nhân với nhau thôi. Sử Quách thỉnh thoảng còn phải nghe những tiếng rên đầy chất dục tính phát ra từ cửa miệng của Kiến Anh lẫn Tiểu Ngọc.
Y là chứng nhân cho cảnh tượng này, y kiềm chế sự phấn khích lạ lùng
kia thì càng tò mò muốn thị chứng hai trang mỹ nhân đang làm gì với bản thân họ. Cuối cùng thì Tửu Quỷ Sử Quách cao đồ của Thiếu Lâm tự phát bật ra lời phật hiệu vô cớ.
- A di đà phật.
Lời phật hiệu vốn dĩ chỉ xuất hiện trên miệng của các vị cao tăng Thiếu
Lâm, nay lại xuất hiện trên miệng một tục gia đệ tử phật môn đủ biết tâm trạng Sử Quách như thế nào rồi.

Cũng từ lời phật hiệu thốt ra từ cửa miệng gã đủ có thể hình dung hoạt cảnh giao tình giữa Kiến Anh và TiểuNgọc đang ở trong cảnh giới và trạng thái nào.
Lời phật hiệu của Sử Quách vu vơ thốt ra lọt ngay vào tai Dương Tiểu Ngọc. Nàng quay ngoắt lại Sử Quách.
Như một định số đã được sắp đặt, nhãn quang của nàng đón ngay lấy
nhãn quang của họ Sử.
Hai người đối nhãn nhìn nhau, mặc dù chẳng thốt lời nào, nhưng ánh mắt lẫn dung diện đỏ bừng của Sử Quách đủ cho Tiểu Ngọc biết y đang trong trạng thái nào.
Nhìn Sử Quách, Dương Tiểu Ngọc ôn nhu nhỏ nhẻ nói:
- Tiểu Ngọc là hạng người nào?
Chân diện Sử Quách trơ ra với những nét đỏ au. Y cắn răng trên vào môi dưới. Y không thể nào đáp trả lời nàng vì trong y cũng đang tồn tại thứ bản năng thấp hèn mà y muốn che đậy.
Tiểu Ngọc mỉm cười, nhướng mày nói:
- Sử công tử không trả lời Tiểu Ngọc nữa à?
Buông một tiếng thở dài, Sử Quách nói:
- Môn chủ...Tiểu Ngọc đúng là một dâm nữ.
Tiểu Ngọc phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:
- Sử công tử lập lại lần nữa xem nào.
Sử Quách nghe nàng nói câu này càng bối rối hơn. Y miễn cưỡng nói:
- Tiểu Ngọc là một dâm nữ.
Tiểu Ngọc quay hẳn lại đối nhãn với Sử Quách. Tấm thân lõa lồ của nàng phơi ra đập vào hai con ngươi của họ Sử không che đậy bất cứ phần nào trên cơ thể mình.
Sử Quách buộc phải cúi mặt nhìn xuống để né tránh nhân dạng lõa lồ
của Dương Tiểu Ngọc.
Tất nhiên Tiểu Ngọc nhận ra ngay sự né tránh của Sử Quách. Nàng cười khẩy rồi hỏi lại Sử Quách.
- Thế còn công tử.
Lời của nàng chẳng khác nào một gáo nước sôi vô tình hắt vào mặt Sử Quách khiến cho toàn thân gã nóng bừng lên. Mặc dù vậy y vẫn cúi đầu không đáp lời nàng.
Tiểu Ngọc nói:
- Đừng tự lừa dối bản thân mình.
Sử Quách nhìn lên nàng, miễn cưỡng nói:

- Tại hạ cũng không phủ nhận mình...tại hạ cũng đang bị kích động bởi những gì Tiểu Ngọc môn chủ tạo ra trước mặt tại hạ.
- Công tử bị kích động à? Thế thì công tử là dâm tặcrồi.
Sắc diện Sử Quách đỏ bừng, nóng ran cả mặt. Y buông tiếng thở dài rồi nói:
- Sử Quách vẫn biết tự kiềm chế mình.
Tiểu Ngọc hừ nhạt một tiếng.
- Sử công tử đang tự đánh mất mình thì đúng hơn.
Trong khi nàng đối đáp với Sử Quách thì Du Kiến Anh vẫn không ngừng dùng tay mơn trớ n đôi nhủ hoa của Tiểu Ngọc. Nàng tiếp nhận sự mơn trớn của Kiến Anh không hề ngượng ngùng hay thẹn thùng.
Tiểu Ngọc nhìn Sử Quach nói tiếp:
- Phàm những cái gì đó trong tầm tay, người ta xem thường mà luôn chạy theo cái gì gọi là tương lai. Một ảo ảnh không thật.
Sử Quách bưng chén rượu uống cạn. Y đặt chén xuống bàn miễn cưỡng ngẫng lên đối nhãn vào thân thể Tiểu Ngọc, trầm giọng nói:
- Tiểu Ngọc môn chủ nói những lời đó với tại hạ, phàm có mục đích gì hay không?
Nàng nhún vai.
- Chẳng có mục đích gì cả, mà chỉ muốn mở mắt của Tửu Quỷ Sử Quách mà thôi.
Sử Quách miễn cưỡng nói:
- Sử Quách tự mình có thể chiêm nghiệm cuộc đời thế tục này.
Nàng cau mày.
- Thế bản chất của con người là gì?
Sử Quách im lặng không đáp lời nàng.
Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:
- Công tử không trả lời được à?
- Tại hạ không thể tìm được câu trả lời.
- Tiểu Ngọc trả lời cho công tử vậy. Bản chất của con người là sinh tồn và luôn thỏa mãn bản thân mình. Bản chất đó không bao giờ vĩnh viễn không thay đổi.
- Tại hạ không là nhà hiền triết để nghiệm đến những điều Tiểu Ngọc môn chủ vừa nói. Tại hạ chỉ muốn biết Âu Dương Đình đang ở đâu.
Tiểu Ngọc gạt tay Kiến Anh ra khỏi vùng nhủ hoa mình từ từ đứng lên.
Nàng hừ nhạt rồi nói:
- Khi nào Tiểu Ngọc chứng kiến Sử công tử sống thật với bản năng của mình, ta sẽ nói cho công tử biết.

- Bản năng thật của ta là gì?
- Một trang nam nhi đúng nghĩa.
Tiểu Ngọc chỉ Kiến Anh.
- Kiến Anh đang tràn đầy nhựa tình và chờ đợi một trang hảo hán như Sử công tử đây. Chẳng lẽ công tử không nghiệm ra à?
Sử Quách lắc đầu.
- Sử Quách không đến Vong tình lầu để giao tình mây mưa.
- Nàng nghiêm giọng nói:
- Sử công tử đang tự phủ nhận mình. Người vẫn có bản năng của một con người đầy chất dâm đãng.
Sắc diện Sử Quách đỏ bừng.
Y miễn cưỡng nói:
- Thật ra nàng cũng muốn ta giống như nàng. Tiểu Ngọc...nàng đừng quên ta là cao đồ của Thiếu Lâm tự.
- Cao đồ của Thiếu Lâm chứ có phải là hòa thượng đâu.
Tiểu Ngọc đanh mặt, gắt giọng nói:
- Nếu như ngươi không kích động khi thấy Tiểu Ngọc và Kiến Anh mơn trớn, ân ái với nhau thì đúng là kẻ có chân tu, đáng được làm hòa thượng thoát ly khỏi cảnh thế tục này. Rất tiếc Sử công tử lại thú nhận mình vẫn bị kích động như những kẻ bình thường khác. Công tử giữ phận cao nhân chỉ đánh lừa bản thân mình thôi. Công tử có thể đánh lừa bản thân mình chứ không thể đánh lừa Dương Tiểu Ngọc.
Sử Quách cúi mặt nhìn xuống bàn tiểu yến. Lời của Tiểu Ngọc chẳng khác nào mũi truy thủ vô hình đâm thẳng vào tâm tưởng Sử Quách, nhưng y vẫn miễn cưỡng nói:
- Tại sao nàng buộc ta làm điều mình không muốn.
Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:
- Bởi ta muốn thấy kẻ coi ta là dâm nữ có phải là người tà dâm như ta không.
Sử sách bối rối nói.
- Ta không phải là một gã dâm tặc.
- Vậy công tử muốn làm hòa thượng.
- Sử Quách cũng không có ý đó.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
Tiểu Ngọc vận lại xiêm y của mình. Nàng vừa vận trang phục vừa nói:
- Âu Dương Đình cho Dương Tiểu Ngọc một chức vị môn chủ Độc môn, còn ngươi thì cho ta cái gì. Một định kiến dâm nữ, và ta buộc ngươi đi chung thuyền cũng không được.

Nàng vận xong trang phục.
- Ngươi chẳng cho ta cái gì cả, sao lại bắt ta cho ngươi.
- Tiểu Ngọc...nàng đã buộc ta phải giở hạ sách với nàng rồi.
- Tiểu Ngọc đang muốn biết hạ sách của Sử Quách.
Sử Quách đứng phắt dậy. Y vừa đứng lên thì cảm nhận hai chân mình bủn rủn mất hẳn nội lực trong người.
Sử Quách hơi sững sờ.
- Môn chủ Tiểu Ngọc đã dụng độc.
- Đây là Độc môn mà.
Sử Quách nghiêm mặt, gắt giọng nói:
- Nàng tưởng Độc công có thể hại được Sử Quách này à?
- Nếu không thị vào Độc công, Tiểu Ngọc đâu dám thỉnh mời Tửu Quỷ
Sử Quách, một kỳ tài cao đồ của phật gia dự yến tiệc đêm nay.
- Vậy thì môn chủ lầm rồi.
Sử Quách vừa nói vừa đặt tay vào đan điền. Ngay lập tức tất cả số rượu y uống đều trào hết ra ngoài.
Thổ xong số độc xuống đất, Sử Quách nhìn Tiểu Ngọc.
- Rượu của nàng mời đã không còn trong nội thể của Sử Quách.
Tiểu Ngọc thản nhiên nhìn Sử Quách từ tốn nói:
- Sử công tử trả lại rượu cho ta đó à?
- Rượu độc ta đâu thể để trong nội thể của mình được.
Tiểu Ngọc phá lên cười.
Nghe nàng cười Sử Quách bất nhẫn vận công nhưng y vô cùng ngạc nhiên khi vẫn nhận ra nội thể mình chẳng còn chút nguyên khí nào. Đã chẳng còn nguyên khí mà thay vào đó là luồng hỏa khí lạ lùng xuất hiện ở đan điền xông thẳng lên tới đỉnh đầu khiến cho mắt tối sầm lại.
Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:
- Sử công tử vận công một lúc nữa e rằng thủ cấp vỡ toang ra bởi hỏa dục đó.
Sử Quách sững sờ.
Tiểu Ngọc nhìn Sử Quách mỉm cười ôn nhu nói:
- Nếu công tử nghi Tiểu Ngọc hạ độc vào hảo tửu và thức ăn thì lầm lắm rồi. Một cao đồ kỳ tài của phật môn đâu thể dùng cách hạ độc như vậy được bởi Sử Quách có thể phát hiện ra mà. Võ công thì có hư chiêu và thực chiêu. Độc công cũng vậy cũng có hư và có thực.
Nàng hừ nhạt rồi nói tiếp.
- Cao đồ kỳ tài của Thiếu Lâm cũng chẳng lịch duyệt bao nhiêu. Khi Sử công tử dụng nội lực áp chế rượu thì đã bị khí nhuyễn nhu của

Tiểu Ngọc, được công phá qua xạ hương, thâm nhập vào đan điền qua lỗ chân lông rồi.
Nàng nhún vai nhìn Sử Quách.
- Sử Quách biết rồi nhé, đừng vận công nữa làm gì.
Sắc diện Sử Quách tái hẳn lại. Y miễn cưỡng nói:
Tiểu Ngọc không bán rẻ người, bán cho ta ngày hôm nay vì một chút hư danh là trang liệt nữ vì bá tánh.
Nàng bước đến hai bộ đối mặt với Sử Quách, trang trong nói:
- Sử Quách...ngươi đặt niềm tin vào Tiểu Ngọc đã sai quá rồi đó. Khi ta còn là một thiếu nữ trong trắng ngây thơ chưa biết gì, thì ta đã bị bán vào lầu xanh với cái giá chưa đến mười lạng bạc để lo thuốc thang cho mẫu thân mình. Mười lạng bạc không cứu được mẫu thân và chỉ bắt Tiểu Ngọc ôm hận cái dấu ấn đó.
Nếu tất cả bọn nam nhân các ngươi biến thành ma nhân, Tiểu Ngọc này rất hoan hỷ. Hoặc tất cả bọn nam nhân các người bị Âu Dương Đình tắm
máu. Ta càng hoan hỷ hơn. Còn nếu như Dương Tiểu Ngọc là chủ nhân của Ma tôn thiên giả Âu Dương Đình thì ta sẽ bắt bọn nam nhân đạo cốt như ngươi, phải làm nô lệ cho ta suốt đời.
Nàng rít giọng nói:
- Tâm nguyện của ta là như vậy đó.
Sử Quách lắc đầu nói:
- Đừng vì cái hận của bản thân mình mà trút lên đầu bá tính kiếp họa của ma nhân.
Tiểu Ngọc nhướng cao đôi chân mày vòng nguyệt, với vẻ giễu cợt, nàng chấp tay trước ngực, niệm phật hiệu.
- A di đà phật...bổn ma nhân không có được tấm lòng từ tâm như Sử công tử.
Nàng đổi giọng gay gắt nói:
- Phàm người có từ tâm như Sử công tử thì nhứt định sẽ đắt đạo thành cao tăng của phật môn, nhưng nhớ nếu có lỡ thấy người ta giao tình với nhau thì đừng có thốt những lời phật hiệu.
Nàng nhếch môi cười mỉm rồi nói tiếp:
- Cõi niết bàn của phật tổ Như Lai không tiếp nhận một cao đồ còn nặng bụi hồng trần, để làm ô uế phật môn đâu.
Nghe Tiểu Ngọc thốt ra câu nói này, sắc diện Sử Quách càng đỏ hơn. Y
những tưởng vừa phải hứng cả một gáo dầu sôi sùng sục vào mặt mình.
Sử Quách buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ta đã rơi vào tay ma nữ...hãy giết ra đi.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Chưa đến lúc.
Nàng còn đợi lúc nào nữa. Đây không phải là cơ hội tốt để nàng lấy mạng Sử Quách à?
Nhìn thẳng vào mắt Sử Quách, Tiểu Ngọc từ tốn nói:
- Ngoài Sử công tử ra còn một người nữa Tiểu Ngọc rất muốn giết đó là Triệu Băng Linh. Đợi khi nào ta thâu tóm ả vào tay mình rồi sẽ buộc hai người biến thành hạng dâm tặc, có như thế Tiểu Ngọc mới thỏa mãn những gì các người đã gieo vào tâm thức ta là một dâm nữ.
Nàng chắp tay sau lưng, mỉm cười nói tiếp:
- Còn bây giờ...
Thở ra nhè nhẹ, Tiểu Ngọc nói:
- Còn bây giờ Dương Tiểu Ngọc sẽ buộc Sử Quách công tử quay lại đúng với bản năng của một con người.
Nàng nhìn lại Du Kiến Anh ôn nhu hỏi.
- Kiến Anh...Khi Sử công tử đến Độc môn đã làm gì nàng.
Kiến Anh nhún nhặn nói:
- Y đã xúc phạm đến Kiến Anh.
Tiểu Ngọc mỉm cười, rồi nói:
- Ta giao Sử Quách lại cho nàng đó. Nàng muốn làm gì thì làm nhưng đừng cho hắn sớm đầu thai là được rồi.
Kiến Anh ôm quyền.
- Đa tạ môn chủ.
Tiểu Ngọc quay lại mỉm cười với Sử Quách.
- Làm hòa thượng chẳng thú vị gì đâu, hãy làm một con người bình thường và sống thật với bản thân mình.
Điểm một nụ cười đắc ý, Dương Tiểu Ngọc mới ung dung thả bước tiến về phía cửa hậu "Vong tình lầu".
Y miễn cưỡng nói theo Tiểu Ngọc.
- Tiểu Ngọc...
Tiểu Ngọc khoát tay không cho y nói ra ý nghĩ trong đầu mình. Nàng vừa đi vừa nói:
- Ngươi không phải là Kim Ngạo Thiên.

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT
KHỞI NGHIỆP MA ĐẠO

Từng luồng gió đông hợp với làn sương đêm dày đặc thổi vào ngọn đại kỳ trắng toát, có thêu dòng chữ thảo thật tinh tế. "MA KỲ ĐOẠT HỒN". Những âm thanh phần phật như tiếng giũ chéo y được tạo ra từ ngọn "Ma kỳ đoạt hồn" ngở như có một đạo quân âm binh đang rầm rập từ trong ngọn đại kỳ đó bước ra.

Mặc dù chưa có một bóng âm binh ma quỷ nào xuất hiện, mà chỉ có một ngọn đại kỳ thôi nhưng cũng đủ làm cho năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm phái căng thẳng cực kỳ. Vẽ căng thẳng lo lắng của họ lộ hẳn ra mặt, mắt đăm đăm nhìn vào ngọn "Ma kỳ đoạt hồn".

Không chỉ có năm vị chưởng môn của Ngũ Kiếm phái căng thẳng mà cả những môn hạ không dưới trăm người, cũng biểu lọ sự lo âu nhìn Ma kỳ đoạt hồn.

Không gian trước tòa tổng đàn "Ngũ Kiếm phái" im lặng như thể tất cả đã bị đóng băng bởi những ngọn đông phong se buốt. Trong sự im lặng đó tiềm ẩn sự khỉng bố rùng rợn mà tất cả bất cứ ai cũng thảy đều nhận ra. Sự im lặng như đóng băng đó, nên chỉ một âm thanh nhỏ cũng có thể phát hiện ra được.

Năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm phái, ai cũng muốn phá vỡ sự im lặng đó, nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ tồn động trong tâm thức mỗi người mà thôi, tuyệt nhiên chẳng người nào dám thở mạnh để phá vỡ đỡ sự im lặng đang bao trùm khắp mọi ngóc ngách trước tổng đàn kiếm phái.

Tất cả mọi người đều im lặng như thể lắng nghe tiếng giữ phành phạch từ ngọn Ma kỳ đoạt hồn phát ra.

Sự im lặng nặng nề và tràn ngập tính khủng bố kia bất ngờ bị phá vụn ra bởi một tiếng hú lanh lảnh. Tiếng hú đó cất lên càng tăng thêm phần khủng bố ngay trước đại điện tổng đàn của Ngũ Kiếm phái. Chẳng ai bảo ai, từ năm vị chưởng môn đến tất cả những kiếm thủ dưới trước đều đặt tay vào đốc kiếm.

Họ đặt tay vào đốc kiếm mà chờ đợi thời khắc ma đạo xuất hiện. Tiếng hú ngưng bật. Nhưng khi tiếng hú ngưng vào cõi hư vô trả lại sự tĩnh lặng thì sau ngọn đại bách kỳ "Ma kỳ đoạt hồn" hơn hai mươi gã ma nhân đã lừng lững sải bước tiến đến sau lưng ngọn Ma kỳ đoạt hồn.

Không ai bảo ai, và không cần phải chờ đến phán lịnh của năm vị

chưởng môn Ngũ phái, ngay cả năm vị chưởng môn Ngũ kiếm là Du Hạo, Giang Tử Bình, Thành Vị Chung, Cao Khẩu Viễn, Bồ Công Đắc và Hàn Tuấn Vũ, Giang Đông thiên kiếm, một quái kiệt nổi tiếng trên giang hồ đều rút trường kiếm lườm sẵn. Tất cả quần hào nghiêm hẳn sắc mặt chăm chẳm nhìn về nhóm "Ma nhân" vừa xuất hiện.

Ma Thần với bộ thung y đỏ ối như cánh dơi săn mồi, lướt đến ngay bên ngọn đại kỳ "Ma kỳ đoạt hồn".

Đôi thần nhãn hừng hực như hai hòn than của lão Ma Thần rọi vào quần hào Ngũ Kiếm phái.

Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ dẫn đến một bộ gằn giọng nói:

- Ma Thần...lão muốn tạo sát giới tại Ngũ kiếm phái à.

Ma Thần rọi hai luồng nhãn quang đỏ ối vào mặt Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ.

Mặc dù chủ động bước đến hai bộ, để đối mặt với Ma Thần thị uy tạo dũng lược nơi quần hào Ngũ Kiếm phái, nhưng khi Hàn Tuấn Vũ tiếp nhận hai luồng ma nhãn đỏ ối của Ma Thần thì xương sống y không khỏi gai buốt. Cũng với cảm giác đó toàn thân Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vu nổi đầy gai ốc.

Y cố trấn định tâm thức nhìn vào chiếc mũ trùm đầu của Ma Thần, để chứng nghiệm chân diện mục của ác ma nhân, nhưng hai luồng ma nhãn đỏ ối như một bức màn huyết máu che hẳn nhãn quang của họ Hàn.

Ma Thần cứ rọi đôi huyết nhãn sáng ngời chiếu vào Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ. Chỉ với hai luồng nhãn quang ma quỷ đó thôi mà đã khiến cho vị đại hiệp nức tiếng võ lâm, một quái kiệt đi mây vé gió, một con người luôn được sự ngưỡng mộ của võ lâm hắc đạo cũng như bạch đạo phải tuôn mồ hôi đẫm mặt.

Hàn Tuấn Vũ miễn cưỡng nói:

- Ma Thần ác ma nhân muốn tạo huyết sát tại Ngũ Kiếm phái, trước tiên bước qua xác của ta đã.

Không đáp lời thẳng vào câu nói của Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ, Ma Thần lại hỏi ngược lại y bằng chất giọng the thé chói cả thính nhĩ.

- Ngươi tự nguyện làm ma nhân?

Giang Đông thiên kiếm Hàn TuấnVũ miễn cưỡng nói:

- Hàn mỗ không có suy nghĩ đó đâu...Ma Thần đang nằm mơ tưởng tượng.

Cũng bằng giọng the thé như phát ra ổ bụng của lão Ma Thần, buông ra từng lời nói như âm vực từ cõi u linh vọng về.

- Người không làm "ma nhân" thì không thể tồn tại trong nhân giới.

Chỉ có "ma nhân" mới có thể tồn tại trong nhân giới.

Hàn Tuấn Vũ vuốt ngón tay cái dọc theo thanh trường kiếm sáng ngời, gằn giọng nói:

- Ác nhân Ma Thần có bản lãnh thì hay cùng Hàn mỗ giao thủ. Hàn mỗ sợ bản lĩnh của ngươi chỉ nói thôi chứ chẳng làm gì được Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ.

Ma Thần chớp đôi ma nhãn đỏ ối, rồi cất giọng the thé:

- Ngươi sẽ được bổn ma đưa đi, trước một bước những người kia.

Hàn Tuấn Kiệt quát kiệt Giang Đông gắt giọng đáp lời Ma Thần.

- Hàn mỗ đi trước hay ác ma nhân phải quay lại cõi ma giới của mình.

Lời còn đọng trên cữa miệng, Giang Đông thần kiếm phát động ngay một đạo khí với mười thành công lực, phát ra từ đầu mũi kiếm công thẳng đến Ma Thần.

Đạo kiếm khí của Giang Đông thần kiếm Hàn Tuấn Vũ phát ra, tạo nên âm vực như tiếng lụa xé nghe buốt cả thính nhĩ.

Ma Thần không né tránh, mà thản nhiên chưởng đón lấy đạo kiếm khí đó.

- Chát...

Đạo kiếm khí chém xả vào bản thủ của Ma Thần nhưng tuyệt nhiên chẳng rọc được một đường cắt nào trên bản thủ của gã.

Giang Đông thiên kiếm giật mình bởi hiện tượng đó. Làm sao y không giật mình được, khi vừa rồi đã dụng đến mười thành công lực để phát động kiếm khí mà tuyệt nhiên chẳng làm gì được Ma Thần.

Mặc dù vậy, Giang Đông thần kiếm vẫn che giấu ngay sự lo âu của mình mà trầm giọng nói:

- Ác ma nhân, ngươi cũng có bản lĩnh đó.

Lời còn đọng trên miệng Giang Đông Thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ thì Ma Thần như chiếc bóng đỏ ối lướt thẳng đến Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ.

Chớp tay chiếc bóng đó như máu của Ma Thần lướt đến, Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ thét lên một tiếng thật lớn:

- Tử vong kiếm.

Vừa thét ra câu nói đó, Giang Đông Thiên Kiếm Hàn Tuấn Vũ vừa phát động một chiêu kiếm chẳng khác nào chớp trời, chém bổ vào thân ảnh của Ma Thần.

Lưỡi trường kiếm sáng ngời của y cắt một đường vòng cung, phạt ngang qua cổ lão Ma Thần. Quần hào nín thở trước chiêu kiếm uy mãnh của Giang Đông thiên kiếm. Ai cũng cùng một ý niệm mong

sao cho lưỡi kiếm của Hàn Tuấn Vũ sẽ tiện đứt phăng thủ cấp của lão Ma Thần.

- Chát...

Sau âm thanh khô khốc đó thì lưỡi kiếm của Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ đã năm gọn trong trảo công của lão Ma Thần.Tay lão Ma Thần nắm lấy lưỡi kiếm, trong khi Hàn Tuấn Vũ cố vận công rút kiếm về, nhưng lực bất tòng tâm.

Lão Ma Thần khẽ lắc cổ tay.

- Cạch...

Lưỡi kiếm gãy đôi. Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ mất điểm trụ bởi đang cố sức rút kiếm về. Y loạng choạng nhưng chưa kịp trụ trấn thì đã bị lão Ma Thần chộp lấy gáy như xách một con gà.

Chẳng biết lão Ma Thần dụng công phu võ công gì, hay do ma chưởng từ trảo công của lão phát ra mà Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ, một quái kiệt danh tiếng lẫy lừng trong võ lâm giang hồ lạo rũ người chẳng khác nào một con gà bị quắp bởi cầm thủ của cánh diều hâu.

Lão Ma Thần nhấc Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ lên khỏi mặt đất.Hai chân họ Hàn chụm vào nhau. Đầu gục xuống, trông thật thảm hại.

Quần hào chỉ thấy Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ run rẩy như con gà mắc mưa, bị khống chế bởi trảo thủ của cánh diều hâu háu ăn và biết mình sẽ chết.

Quần hào muốn xông vào cứu Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ những khốn nỗi hai chân như bị dính chặt xuống đất chẳng thể nào nhấc lên được.

Họ chỉ còn biết nhìn Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ bằng ánh mắt thất thần và lo lắng.

Lão Ma Thần cất giọng the thé:

- Các ngươi hãy tận mục sở thị xem những kẻ không theo ý định của tạo hóa công, kháng lại "ma đạo".

Lời còn đọng trên cửa miệng, lão Ma Thần quẳng ngay Giang Đông thiên kiếm quái kiệt Hàn Tuấn Vũ về phía bọn ma nhân.

Thể pháp của Giang Đông thiên kiếm chưa kịp ra xuống đất thì bọn "ma nhân" chẳng khác nào bầy sói đói ào ào lao đến.

Bọn chúng ào vào thể pháp của Hàn Tuấn Vũ cấu xé và ngoạm lấy như một miếng mồi ngon được ban phát từ tay của lão Ma Thần.

Chẳng một ai nghe được tiếng rú thảm của Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ, nhưng mắt thì chứng kiến rỏ mồn một thi thể của Hàn Tuấn Vũ bị lủ "ma nhân" xé ăn ra từng mảnh vụn, để cấu xé nghiến

lấy, nhai ngấu nghiến.

Cảnh tượng khủng khiếp đó khiến cho quần hào hồn siêu phách lạc. Chẳng ai bảo ai, tất cả đều thối lại ba bộ, đứng túm tụm như một lũ gà hãi hùng trước bầy sói dữ.

Sự im lặng nặng nề đầy chất khủng bố bởi tiếng sồn sột do bọn ma nhân đang ngốn ngấu thi thể của Giang Đông thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ. Nghe những âm thanh rào rạo đó, ai nấy đều muốn bỏ chạy nhưng khốn nỗi chân chẳng còn lúc nhấc lên nổi thì làm sao thi triển khinh công. Đã không nhắc nổi đôi cước pháp còn bị đôi ma nhãn hừng hực như hai hòn than hồng phát ra từ lão Ma Thần, khiến cho họ càng bủn rủn hơn.

Khi sự im lặng quay trở lại cục trường, bọn ma nhân lại đứng trơ ra nhìn quần hào với vẻ chờ đợi được ăn tiếp những món mồi ngon và tiếng phành phạch của ngọn ma kỳ đoạt hồn, càng khiến cho quần hào "Ngũ kiếm phái" hồn siêu phách lạc.

Có người không chịu nổi không gian khủng bố và ghê gợn đó, ngã lăn ra bất tỉnh.

Nếu lúc này được bất tỉnh có lẽ còn tốt hơn là giữ được thần thức để chứng kiến "ma đạo" khởi phát đại nghiệp trấn giữ nhân giới. Nhưng khốn nổi đâu phải ai cũng có thể ngã ra bất tỉnh được. Mà chỉ có những người không đủ dũng tâm mới có thể thoát khỏi cảnh chứng kiến ma đạo hoành khai ma kiếp trên chốn nhân giới này.

Lão Ma Thần lại cất tiếng eo éo phá vỡ sự im lặng ngập tràng tính khủng bố và ma quái.

- Chỉ có ma nhân mới tồn tại trong nhân giới. Các người phải trở thành ma nhân. Ai chấp nhận thì hãy quỳ xuống nhận sự phát lộc "ma đạo" của bổn Ma Thần.

Quần hùng Ngũ kiếm phái, hay đúng hơn là một mệnh lệnh của Diêm vương phán quyết sự tồn vong cũa người tạ thế.

Ma Thần vừa dứt lời thì ngay lập tức năm vị chưởng môn Ngũ kiếm đồng loạt buông trường kiếm quỳ xuống. Liền sau năm vị chưởng môn Ngũ kiếm phái và tất cả bọn môn hạ Ngũ kiếm cũng quỳ theo. Lúc đầu họ rút kiếm ra quyết một trận sinh tử với ma đạo bằng tất cả dũng khí của mình thì bây giờ sau cái chết của Giang Đông thiên kiếm thì dũng lược kia không còn nữa mà thay vào đó là nỗi sợ hãi cùng cực.

Tất cả mọi người đồng quỳ xuống và cùng một ý nghĩ.

- "Thà là ma nhân còn hơn phải nhận lãnh một cái chết khủng khiếp như Giang Đôrn thiên kiếm Hàn Tuấn Vũ. Nhân giới đã thuộc về ma giới rồi. Vậy thà làm ma nhân còn hơn làm miếng mồi ngon

chết không toàn thây".

Ý nghĩ đó trở thành môn chỉ cho tất cả mọi người đang có mặt tại Ngũ Kiếm phái.

Du Hào, Giang Tử Bình, Thánh Vị Chung, Cao Khấu Viên, Bồ Công Đắc đồng thanh xướng:

- Ngũ kiếm phái đầu nhập Ma đạo của lão Ma thần.

Năm vị chưởng môn xướng lên, ngay lập tức hơn một trăm môn hạ Ngũ kiếm phái cùng xướng theo.

- Chúng tôi đầu nhập "ma đạo".

Ma thần ngửa mặt cười lên the thé. Tiếng cười của lão Ma Thần càng tạo ra sự hãi hùng ngay trong tâm thức quần hào "Ngũ kiếm phái".

Chẳng ai bảo ai đồng loạt một động tác úp mặt xuống với tất cả sự thành bái qui phục lão Ma Thần.Lão Ma Thần đang đắc ý tự thị thì tuyệt kỹ Sư tử hống của phật môn cất lên.

- Ô...

Tiếng rống sư tử của phật môn cất lên cắt ngang tràng tiếu ngạo của lão Ma Thần. Cùng với tiếng rống sư tử của Tuệ Quang đại sư là sự xuất hiện của Vạn gia sinh phật Hoạt Thần Y và Tứ đại Kim cang.

Khi tiếng rống của Tuệ Quang im bặt thì người cũng xuất hiện với những người kia.

Đôi hung nhãn của lão Ma Thần trở nên đỏ hơn khi chứng kiến sự xuất hiện của những người đó.

Quần hùng Ngũ kiếm phái không khỏi vui mừng phấn chấn trước sự xuất hiện bất ngờ của những cao nhân phật môn này. Mặc dù phấn chấn nhưng chẳng một ai dám đứng lên. Họ làm sao dám đứng lên khi lão Ma Thần còn tồn tại trên nhân giới này.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Vừa niệm phật hiệu, Tuệ Quang đại sư vừa rọi mắt nhìn vào lão "Ma Thần ".

Lão Ma Thần hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão trọc già lại muốn cản đường Ma đạo.

- A di đà phật...lão nạp không thể để cho tôn giá hoán cải nhân giới vào Ma giới làm mất đi sự cân bằng của âm dương.

Hừ nhạt một tiếng, lão Ma Thần nói:

- Lão chẳng làm gì thay đổi được đâu.

Tuệ Quang đại sư vẫn chấp tay trước ngực lần chuỗi bồ đề.

- Lão nạp sẽ làm hết sức mình để ngăn cản "Ma Thần" tôn giá.

Lão Ma Thần lắc đầu.

- Làm sao đại lão hòa thượng Thiếu Lâm có thể cãi được ý trời.

Thấy lão "Ma Thần" cầm lấy cán ngọn Đại bạch kỳ "Ma lịnh đoạt hồn".

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y liền nói với Tuệ Quang đại sư.

- Đại lão hoà thượng để lão hủ trị bọn Ma nhân, còn đại lão hòa thượng đối phó với lão Ma Thần.

Đúng như dự đoán của Vạn Gia sinh phật Hoạt Thần Y, lão Ma Thần giũ ngọn bạch kỳ Ma lịnh đoạt hồn.

Sau động tác phán lịnh của lão "Ma Thần", bọn Ma nhân lừng lững dấn thẳng đến Tuệ Quang đại sư và Tứ đại Kim cang cùng Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bước đến hai bộ chặn trước mặt bọn Ma nhân, lão gằn giọng nói:

- Có lão hủ đây thì bọn Ma nhân của "ma đạo" đâu thể làm gì được nữa. Lão hủ đưa các ngươi về Ma giới.

Vừa nói Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa lắc vai lướt thẳng vào bọn Ma nhân. Lão lướt vào bọn Ma nhân bằng thuật pháp vô cùng kỳ ảo. Thân pháp lão quay vùn vụt như cánh bông vụ lướt trên đỉnh đầu bọn Ma nhân.

Phối hợp cùng với thân pháp siêu tuyệt đó là những mũi kim châm thoát ra từ đôi song thủ của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, ghim thẳng xuống đỉnh đầu bọn Ma nhân. Mỗi mũi kim là một gã Ma nhân ghim cực kỳ chính xác xuống thiên đỉnh.

Chẳng biết những mũi kim châm của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y có uy lực gì mà khiến cho bọn Ma nhân rào rào đổ xuống như những thân chuối bị phạt ngang tận gốc.

Khi lão quay trở về thì bọn Ma nhân đã nằm rạp xuống đất như cỏ rạ bị thổi qua bởi cơn giong dữ.

Hiện tượng đó chưa hết, mà tiếp ngay sau hiện tượng đó là thủ cấp của bon Ma nhân nổ tung ra, chẳng khác nào những quả dưa hấu bị người ta đập tan thành từng mảnh. Một khung cảnh thật khủng khiếp khiến cho quần hào hồn siêu phách lạc.

Nhưng dù khủng khiếp thể nào thì mọi người vẫn hoan hỷ vô cùng, bởi kẻ tiêu hồn tiêu xác là bọn Ma nhân của Ma đạo.

Cuối cùng chỉ còn trơ lại mỗi mình lão "Ma Thần". Y lỏ đôi mắt như hai hòn than hồng nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Ánh mắt của lão Ma Thần ẩn chứa trùng trùng Ma nhân trông thật ghê rợn.

Vạn Gia sinh phật Hoạt Thần Y nhìn lão Ma Thần ôm quyền miễn cưỡng nói:

- Lão Ma Thần bằng hữu, lão hủ buộc phải làm như vậy.

Không đáp lời Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, lão Ma Thần giủ mạnh ngọn bạch kỳ lịnh đoạt hồn về phía Tuệ quang đại sư, Tứ đại Kim cang và cả Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Một đạo cuồng phong khủng khiếp từ ngọn Ma kỳ đoạt hồn phát ra chẳng khác nào một luồng khí cuốn tới những vị tôn trưởn Võ Lâm. Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật...Qui hợp tâm pháp.

Ngay lập tức bốn vị Tứ đại Kim cang hộ tăng đường đồng vận hoá nguyên dương chân khí truyền vào Tuệ Quang. Lão phương trượng Thiếu Lâm tự thi triển tuyệt thức Như lai thần chưởng đón thẳng đở thẳng lấy đạo xoáy khí uy mãnh của lão Ma Thần.

- Ầm...

Âm thanh sấm động phát ra những tưởng càn khôn đảo lộn, vũ trụ xoay vần dư kình phát tác ra tám phương tứ hướng, cây nát sàn đá trước tổng đàn Ngũ kiếm phái.

Mặc dù Tuệ Quang đại sư lẫn Tứ đại Kim cang hộ tăng đường đã hợp lực nhưng vẫn bị ngã rạp về sau nằm thân cây chuối bị uống cong bởi đạo cuồng phong nọ. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y cũng phải thối liền hai bộ mới trụ được.

Khi mọi sự xáo trộn trở lại bình thường thì lão Ma Thần đã mất dạng vào bóng đêm chẳng để lại dấu tích gì.

Tuệ Quang đại sư từ từ đứng thẳng lên chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Quần hùng Ngũ kiếm thở phào nhẹ nhỏm vì không còn nhận dạng của lão Ma Thần.

Vạn Gia sinh phật Hoạt Thần Y bước đến bên Tuệ Quang đại sư, từ tốn nói:

- Đại lão hòa thượng không sao chứ?

- A di đà phật...bần tăng không sao, nhưng xem ra chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi, lão nạp sẽ không còn là đối thủ của lão Ma Thần.

Nói rồi Tuệ Quang đại sư buông tiếng thỡ dài.

Năm vị chưởng môn xúm quanh Tuệ Quang đại sư, Du Hạo nói:

- Đại sư phương trượng...Người tính sao với kiếp hoạ Ma đạo này.

Tay lần chuỗi bồ đề, Tuệ Quang đại sư nói:

- A di đà phật...Lão nạp thật tâm mà nói chưa nghĩ ra được phương cách gì để khắc chế Ma đạo. Mặc dù lão nạp đã sám hối vì có ý đại khai sát giới.

Vạn gia sinh phật Hoạt Thần Y nhìn Tuệ Quang đại sư, vuốt râu ôn nhu nói:

- Lão hũ đã có cách khắc chế lão Ma Thần nhưng chỉ sợ...

Tuệ Quang đại sư nhìn Vạn Gia Sinh Phật.

- Lão thí chủ có cách ư?

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y gật đầu.

Du Hạo ôm quyền nói:

- Ngũ kiếm phái hôm nay nếu không có những vị trưởng tôn cao minh Võ Lâm hộ trợ hóa giải đại kiếp ma đạo, có lẽ tất cả mọi người ở đây thảy đều biến thành Ma nhân.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nhìn Du Hạo.

- Du chưởng môn khí khách quá...thật ra lão hủ và chư vị cao tăng Thiếu Lâm cũng chưa làm được gì hóa giải kiếp bọn Ma nhân này.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y chỉ vào đại đường kiếm Ngũ phái.

- Chúng ta hãy vào trong nói chuyện.

Năm vị chưởng môn Ngũ kiếm phái và Tuệ Quang đại sư cùng Tứ đại Kim cang với Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bước vào đại điện Ngũ kiếm phái.

Chờ cho mọi người đã yên vị rồi, Vạn Gia sinh phật Hoạt Thần Y mới ôm quyền nói:

- Lão hủ có ý này để đối phó với kiếp "ma đạo" nhưng không biết nói ra sợ chư vị có đồng ý với lão hủ không?

Tuệ Quang đại sư lần chuỗi bồ đề, niệm phật hiệu.

- A di đà phật...đại kiếp ma đạo, không phải là họa kiếp của riêng môn phái, giáo phái nào, Tuệ Quang đại sư nói tiếp.

- Lão nạp nghĩ, họa kiếp này buộc tất cả mọi người chúng ta phải hợp lực mới có thể hóa giải được.

Nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu rồi nói tiếp.

- Vạn Gia Sinh Phật lão thí chủ hóa giải đại kiếp "Ma đạo" là làm được một đại ân cho thiên hạ. Danh tánh của lão thí chủ sẽ lưu danh muôn thuở.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y ôm quyền xá.

- Đa tạ...đa tạ...thật tâm mà nói, lão hủ không muốn nhận đặc ân lưu danh muôn thuở.

- Dù sao thì lão hủ cũng đã tuyên cáo qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ, không bao giờ chen chân vào chốn thị phi. Nhưng võ lâm đã xãy ra đại kiếp "ma nhân", lão hủ xét thấy mình không thể làm người bàng quang tọa thị đứng ngoài cục diện.

Lão vuốt râu thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Chính vì vậy, lão hủ buộc phải xen tay vào.

Tuệ Quang đại sư nhẩm nói:

- A di đà phật...thiện tai...thiện tai.

Nhìn qua một lượt tất cả mọi người, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ tốn nói:

- Ý của lão hủ muốn trình lên đại lão hòa thượng phương trượng Thiếu Lâm và chư vị chưởng môn là ý "Lấy độc trị độc".

Vạn Gia Sinh Phật nói rồi im lặng nhìn Tuệ Quang đại sư.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật...Thí chủ có thể nói rỏ ý của mình được không?

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ từ đứng lên.

- Lão hủ nói ra điều này, tất sẽ khiến Thiếu Lâm khó xử, nhưng đây đã là đại họa của bá tánh trong nhân giới, không nói ra không được.

Lão im lặng nhìn qua một lượt nữa rồi định nhãn vào Tuệ Quang đại sư.

- Đại lão hòa thượng...lão hủ rất mong đại lão hòa thượng nói ra sự thật...phải chăng kiếp họa ma đạo khởi phát từ "Thiếu Lâm Tự".

Mặt Tuệ Quang đại sư nghiêm hẳn lại.

- A di đà phật...Lão nạp không dám giấu, xét cho cùng đúng là đại họa "Ma đạo" khởi phát từ Thiếu Lâm Tự. Chỉ vì Thiếu Lâm Tự không giữ được cổ thạch quan để lọt vào tay lão "Ma Thần", nên mới có sự biến hôm nay.

Năm vị chưởng môn Ngũ kiếm nghe Tuệ Quang đại sư nói đồng loạt định nhãn nhìn người. Trong ánh mắt của năm người biểu lộ vẽ bất nhẫn.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Không ai trách Thiếu Lâm của đại lão hòa thượng và càng không thể trách đại lão hòa thượng được. Tất cả mọi sự xảy ra hôm nay đều có sự sắp đặt của tạo hóa. Nếu không có chuyện này thì cũng có chuyện khác mà thôi.

Tuệ Quanh đại sư nói:

- Vậy theo Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lão thí chủ thì Võ Lâm phải làm gì để hóa giải được kiếp họa hôm nay.

- Lão hủ vừa nói lấy độc trị độc. Nghĩa là dụng Ma nhân trị Ma nhân.

Tất cả mọi người chẳng ai bảo ai đều dồn mắt nhìn vào Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nghiêm giọng nói:

- Nếu đại lão hòa thượng Tuệ Quang và chư vị chưởng môn tin vào lão hủ, lão hủ sẽ để hết tâm huyết hóa giải họa kiếp này.

Năm vị chưởng môn Ngũ kiếm phái đồng loạt ôm quyền nói:

- Lão tiên sinh...Tất cả chúng tôi đều tin vào tiên sinh. Ngũ kiếm phái đã chứng kiến tận mắt họa kiếp Ma nhân này như thế nào.

Nếu không hóa giải được họa kiếp ma nhân, rồi đây chẳng biết nhân giới sẽ như thế nào.

Nhìn năm vị chưởng môn Ngũ kiếm phái, Vạn Gia Sinh phật buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lão hủ hiểu tâm trạng của chư vị chưởng môn. Nhưng để thực hiện được kế sách này của lão hủ thì phải có sự quyết định của đại lão hòa thượng Tuệ Quang phương trượng Thiếu Lâm Tự.

Năm vị chưởng môn Ngũ kiếm nhìn Tuệ quang đại sư.

Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật...Thiếu Lâm đã gián tiếp cột mình vào kiếp họa "ma nhân" tất phải có bổn phận và trọng trách gỡ kiếp họa này cho bá tánh.

- Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, lão thí chủ cần gì đến lão nạp...lão nạp nguyện sẽ hết tâm hết sức phối hợp với lão thí chủ.

Vạn Gia Sinh Phật ôm quyền xá Tuệ Quang đại sư rồi nói:

- Được lời của đại lão hòa thượng, lão hủ như được thêm sinh lực.

Lão bước ra giữa đại điện Ngũ kiếm phái, đối mặt với những vị cao tăng Thiếu Lâm và năm vị chưởng môn ôn nhu nói:

- Theo lão hủ biết...Lão Ma Thần có được thạch ma quan, hôm nay lão Ma Thần đã tạo ra những Ma nhân còn thấp kém võ công, nhưng một ngày nào đó, nhờ vào thạch ma quan, ác ma nhân sẽ tạo ra vạn vạn những Ma nhân, kiếp họa trùng trùng khó tránh. Để hóa giải đại kiếp "ma nhân" này, trước tiên phải giết lão Ma Thần thu hồi thạch ma quan.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu mỉm cười nói:

- Lão hủ có cách rồi.

Lão nhìn lại Tuệ Quang đại sư, ôn nhu nói:

- Tuệ Quang đại sư còn nhớ Độc chủ Âu Dương Đình chứ?

- A di đà phật...Âu Dương Đình đã bị lão Ma Thần hóa thành Ma tôn Thiên giả. Lão nạp vì sợ họa kiếp trùng điệp của Ma tôn Thiên giả nên phái cao đồ Tửu quỷ Sử Quách đến Độc môn, tìm Âu Dương Đình.

Vạn Gia Sinh Phật nheo mày.

- Thế mà chuyện này, lão hủ lại không biết.

- A di đà phật...một lão "Ma Thần" cả Võ Lâm gần như xáo trộn trong cơn giông dữ, thêm một Ma tôn Thiên giả...lão hủ sợ không còn ai ngăn cản được Ma đạo, nên nhứt thời khi Ma Thiên tôn giả còn bị nội thương, lão hủ đã phái Sử Quách đi hạ thủ mà tránh làm kinh động đến ma đạo.

- Vạn Gia sinh phật Hoạt Thần Y khẻ gật đầu.

- Tính như Tuệ Quang đại sư hòa thượng cũng được nhưng nếu Sử Quách có lấy được mạng của "Ma tôn Thiên giả" thì vẫn có Ma tôn Thiên giả khác.

Không chỉ có một mà thậm chí nhiều Ma tôn thiên giả còn cao thâm hơn Âu Dương Đình. Huống chi Sử Quách chưa chắc đã làm trọn được sứ mạng mà đại lão hòa thượng giao.

Lão vuốt râu nhìn vào mắt Tuệ Quang đại sư.

- Căn cơ đại kiếp "ma nhân" theo lão hủ nghĩ không phải là Âu Dương Đình Ma tôn thiên giả, mà chính là lão "Ma Thần" và cổ thạch ma quan. Chỉ cần giết được lão "Ma Thần" thu hồi thạch ma quan thì kiếp họa này nhanh chóng hóa giải thôi.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão hủ nói lấy độc trị độc là có ý tạo ra một Ma Thần thứ hai đối kháng lại lão Ma Thần ác Ma nhân. Mà gã "Ma Thần" thứ hai đó chính là Âu Dương Đình.

Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Vạn Gia Sinh Phật lia mắt nhìn qua mọi người rồi định nhãn lại Tuệ Quang đại sư.

- Đại lão hoà thượng...lần trước Âu Dương Đình đến Thánh địa Kim Đỉnh sơn, gặp đại lão hoà thượng và Tứ đại Kim cang. Y đã bị đại lão hòa thượng và Tứ đại Kim cang đánh, phải hao tổn âm khí nguyên ma. Lão hủ vô tình gặp và cứu y.

Vuốt râu, Vạn Gia Sinh Phật nhìn Tuệ Quang đại sư, quan sát chân diện người rồi ôn nhu nói:

- Lão hủ đã khảo cứu tâm thức nội tạng của Âu Dương Đình và biết có thể dùng y như một binh khí để kháng lại lão Ma Thần.

- Lão hủ đã đưa Âu Dương Đình về biệt trang của mình. Lão phu đặt ra kế sách hôm nay và nói phải có Tuệ Quang đại lão hòa thượng quyết định mới có thể làm được...

- Lão thí chủ muốn lão phu quyết định gì.

- Hợp nguyên dương khí của phật gia phối hợp với chân nguyên của các vị chưởng môn trong Võ Lâm dồn vào Âu Dương Đình. Để tạo ra một Ma Thần thứ hai, nhưng sẽ bị khống chế bởi hành khí võ lâm. Sao khi Âu Dương Đình sát tử được lão Ma Thần, thu hồi thạch ma quan thì khiển y đến Thiên lao Thiếu Lâm. Âu Dương Đình sẽ được giam trong Thiên lao Thiếu Lâm. Có như vậy mới mong hóa giải được đại họa ma đạo trong cõi nhân giới này.

Năm vị chưởng môn Ngũ kiếm phái nhìn lại Tuệ Quang đại sư, Du Hạo nói:

- Đại sư...Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y tiên sinh nói rất đúng...chúng ta phải theo kế sách của tiên sinh.

- A di đà phật...Một lão Ma Thần. Chúng ta đã đối phó không nỗi rồi, nay lại thêm một Ma Thần thứ hai, tiếp nhân dương khí của Vỏ Lâm. Nếu như không khiển được y...họa kiếp như thế nào nữa. Còn nếu như khiển được Âu Dương Đình, mà người khiển gã lại là ác nhân thì như thế nào?

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu.

- Điều lo của đại sư lão hòa thượng cũng là cái lo của lão hủ. Nên lão hủ cũng đã suy nghĩ. Để tránh điều tệ hại có thể xảy ra, lão hủ nghĩ rồi...người khiển Âu Dương Đình chỉ có thể là lão hòa thượng mà thôi.

Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nói:

- Tuệ Quang đại lão hòa thượng nếu chúng ta không dụng hạ sách đó lúc này...để cho lão Ma Thần thêm một thời gian nữa thì đâu đâu cũng có Ma nhân...lúc đó càng khó khăn và phức tạp.

Du Hạo nói:

- Không cần phải làm gì nữa...cứ theo Vạn Gia Sinh Phật lão tiên sinh mà làm.

Du Hạo vừa nói vừa nhìn Tuệ Quang đại sư.

Tiếp nhận ánh mắt của năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm phái, Tuệ Quang đại sư không khỏi bối lối. Lão tăng Thiếu Lâm nhìn lại Vạn Gia Sinh Phật.

- A di đà phật...lão tăng sẽ theo sự chỉ huấn của tiên sinh. Lời nói của Tuệ Quang đại sư khiến mọi người hoan hỷ tột cùng.

Du Hạo nói:

- Vạn Gia Sinh Phật tiên sinh...vậy ngay ngày mai, Ngũ kiếm phái sẽ theo Thiếu Lâm Tự phát võ lâm thiếp mời tất cả những chưởng môn đến biệt phủ của tiên sinh.

Vạn Gia Sinh Phật gật đầu.

Lão nhìn lại Tuệ Quang đại sư.

- Đại lão hòa thượng còn cao kiến gì không.

- A di đà phật...đây là ý trời, bần tăng chỉ còn hy vọng và sự hoá giải của tiên sinh.

- Đại lão hoà thượng đã tin lời lão hủ, lão hủ làm hết sức mình. Mong sẽ hoá giải họa kiếp này cho bá tánh trong nhân giới.

Lão buông tiếng thở dài.

- Thời gian không còn nhiều...chúng ta phải làm hết sức mình.

Du Hạo Nhất chưởng môn Ngũ kiếm phái ôm quyền nói:

- Đêm nay cũng đã khuya rồi, Du mỗ cung thỉnh chư vị trưởng bối Võ Lâm lưu lại Ngũ kiếm phái qua đêm, để Ngũ kiếm phái bồi tiếp tỏ lòng thành bái với chư vị trưởng bối.

Vạn Gia sinh phật mỉm cười.

- Du chưởng môn khách sáo quá. Nhưng chưởng môn đã có lòng rồi, lão hủ đâu thể từ chối. Đêm nay lão hủ sẽ cùng uống với năm vị chưởng môn.

Du Hạo ôm quyền xá, từ tốn nói:

- Ngũ kiếm phái nhất định không để lão phật gia thất vọng.

Vạn Gia Sinh Phật phá lên cười.

Lão vừa cười vừa nhìn Tuệ Quang đại sư ôn nhu nói:

- Đại lão hòa thượng...chúng ta phải làm tục nhân một đêm với Ngũ kiếm phái thôi.

Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI
HOẠT THIÊN MA

Tuệ Quang đại sư ngồi kiết đà vận công điều tức, ngồi sau lưng vị cao tăng Thiếu tâm là Tứ đại Kim cang, cũng trong tư thế ngồi kiết đà. Tất cả mọi người có vẻ mặt trầm tư, pha trộn nét mệt mỏi cực kỳ.

Tuệ quang đại sư đã hao tổn nguyên khí gần như kiệt quệ, sau khi thi triển hợp quy tâm pháp, thâu nạp tất cả nguyên dương chân khí của các trưởng lão Võ lâm gồm có Thiên Nhất Chân Nhân, Côn LuânN Đạo Trưởng Thánh Minh và những vị chưởng môn của các đại phái trên giang hồ truyền qua Âu Dương Đình.

Mặc dù biệt trang của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y được canh phòng cẩn mật và được thiết kế những cơ quan bí mật để bảo vệ cho các vị trưởng tôn Võ lâm, nếu có xảy ra bất trắc, nhưng trực giác của đại sư Tuệ Quang vẫn cảm thấy bất an vô cùng.

Vị cao tăng Thiếu Lâm ngồi vận công điều tức mà canh cánh lo âu, bởi trực giác của người mách bảo sự biến sẽ xảy ra. Sự biến này không đơn thuần như những sự biến khác.

Sự biến lần này sẽ kinh hoàn và khóc liệt hơn.Đại sư Tuệ Quang

cố xua trực giác đó ra khỏi tâm trưởng mình, nhưng càng xua đi thì càng cảm nhận rỏ mồn một.

Có tiếng bước chân từ trước cửa phòng. Tuệ Quang đại sư mở mắt nhìn ra cữa, tay lần chuỗi bồ đề. Cửa biệt phòng của Tuệ Quang đại sư dịch mở. Vạn Gia Sinh Phật bước vào. Trên tay Vạn Gia Sinh Phật là một chiếc mâm bằng danh mộc, trên chiếc mâm gỗ đó có năm hoàn dược óng ánh sắc vàng, toả mùi hương thơm thoang thoảng.

Vạn Gia Sinh Phật bướt đến ngồi xuống tấm thảm đối mặt với Tuệ Quang đại sự.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu, rồi nói:

- A di đà phật...lão tiên sinh...bây giờ thì Độc ma Âu Dương Đình ra sao rồi?

Đại lão hòa thượng quan tâm đến Âu Dương Đình.

- A di đà phật...Không chỉ lão nạp, mà tất cả Võ Lâm đều quan tâm đến Âu Dương Đình.

- Lão hủ không quan tâm đến Âu Dương Đình, nhưng người lão hủ quan tâm đến nhất là đại lão hòa thượng.

- A di đà phật...bần tăng dù hao tổn nguyên phần chân ngươn nguyên khí nhưng cũng chưa đến nỗi mất mạng. Đa tạ tiên sinh đã quan tâm đến bần tăng.

Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu mỉm cười nói:

- Biết đại lão hoà thượng và Tứ đại Kim cang hao tổn nguyên thần và chân khí khi phải dụng đến hợp quy tâm pháp. Thu nạp nguyên dương nguyên thần của nhữug cao nhân trong giang hồ nên lão hủ đã chế tác năm hoàn dược hoàn nguyên chân khí để đại lão hòa thượng dùng.

- A di đà phật...Thiện tai...thiện tai. Lão tiên sinh đã cho những người kia dụng hoàn nguyên chân khí chưa?

Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu mỉm cười rồi nói:

- Hoàn nguyên chân khí là dược thảo quý hiếm, đâu phải ai cũng dụng được. Lão hủ chỉ có năm hoàn duy nhất để giúp đại lão hòa thượng và Tứ đại Kim cang.

- A di đà phật...Thịnh tâm của Vạn gia sinh phật, lão hủ cảm kích vô cùng, những người phật gia vui với sự an vui của người khác. Sống với sự an vui của bá tính. Lão tiên sinh hãy để những hoàn dược này giúp cho những người nào cạn kiệt nguyên thần.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu nhìn Tuệ Quang nói:

- Thiện ý của đại lão hòa thượng khiến lão hủ vô cùng khâm phục và cảm kích...nhưng theo thiên ý của lão hủ thì đại lão hòa thượng và

Tứ đại Kim cang cần hơn. Xin chư vị thánh tăng dùng cho.

Lão nói rồi đặt mâm gỗ danh mộc xuống trước mặt Tuệ Quang đại sư.

Vạn Gia Sinh Phật lấy một miếng mộc bài giắt trong thắt lưng đặt bên cạnh mâm gỗ danh mộc, rồi nói:

- Đây là tấm mộc bài để khiển Âu Dương Đình, lão hủ trao lại cho đại sư. Đại lão hòa thượng giữ tấm mộc bài này để khiển Âu Dương Đình.

- A di đà phật...lão hủ sẽ giữ tấm mộc bài như giữ con ngươi của mình.

Vạn Gia Sinh Phật ôm quyền.

- Lão hủ không dám làm phiền chư vị cao tăng Thiếu Lâm trong lúc chư vị đang hành công nhập định...cáo từ...

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y ôm quyền xá rồi lui bước trở ra.

Cửa biệt phòng đóng lại, Tuệ Quang đại sư mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn năm hoàn dược ánh màu sáng vàng chói, Tuệ Qang đại sư nói với Tứ đại Kim cang.

- Chúng ta là người của phật môn, nên nhường những hoàn dược hoàn nguyên chân khí cho những đạo hữu của Võ Lâm.

Đại sư vừa nói dứt câu thì Du Hạo cùng bốn vị chưởng môn Ngũ kiếm đẩy cửa bước vào.

Du Hạo tiến ngay đến trước mặt Tuệ Quang đại sư y quỳ xuống hành lễ rồi nói:

- Đại sư...huynh đệ chúng tôi cần những hoàn dược của Hoạt Thần Y.

Nhìn Du Hạo, Tuệ Quang đại sư nói:

- A di đà phật...Chư vị Ngũ kiếm phái chưởng môn cần thì cứ dùng. Lão nạp xin nhường lại cho chư vị.

Du Hao ôm quyền xá.

- Đa tạ đại sư.

Y nói rồi cầm ngay chiếc mâm danh mộc có những hoàn dược tỏa sắc vàng óng ánh, nhón lấy một hoàn dược, Du Hạo cho vào miệng nuốt chửng, y phân phát những hoàn dược còn lại cho những người khác. Năm vị chưởng môn Ngũ kiếm cùng nhau chia số hoàn dược tụ khí hoàn nguyên của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Sau khi uống xong hoàn dược tụ khí hoàn thần, Du Hạo mới chỉ tấm mộc bài.

- Đại sư...tấm mộc bài này để khiển Âu Dương Đình.

- A di đà phật...lão tiên sinh Vạn Gia Sinh phật Hoạt Thần Y nói với bần tăng như vậy.

Lời còn đọng trên miệng Tuệ Quang đại sư thì Du Hạo thộp ngay lấy tấm mộc bài. Chân diện Tuệ Quang đại sư cau hẳn lại.

- A di đà phật...Du thí chủ định làm gì với tấm mộc bài đó.

Du Hạo đứng lên ngắm nghía tấm mộc bài rồi nhìn lại Tuệ Quang đại sư.

- Đại sư...đại sư đang lúc vận công điều tức không tiện thử qua tấm mộc bài này...hay là để Du mỗ cùng các huynh đệ của mình thử qua xem có hiệu nghiệm hay không. Tay vẫn lần chuỗi bồ đề, Tuệ Quang đại sư từ tốn nói:

- Sử dụng tấm mộc bài là điều cực kỳ hệ trọng. Bần tăng nghĩ chúng ta chỉ nên khiển Độc ma Âu Dương Đình đối kháng với Ma Thần. Không nên sử dụng bừa bãi.

Du Hạo thối bộ cầm theo miếng mộc bài đứng bên Giang Tử Bình, Thành Vi Chung, Cao Khấu Viễn và Bồ Công Đắc. Y giữ khư khư tấm mộc bài rồi nói:

- Tuệ Quang đại sư...Du mỗ chỉ muốn thử qua coi tấm mộc bài này có đúng hiệu nghiệm như lão tiên sinh nói không thôi. Nếu như có hiệu nghiệm đúng như Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nói Ngũ kiếm phái sẽ thay Thiếu Lâm khiển Âu Dương Đình thu nạp lão Ma Thần.

Tuệ Quang đại sư nhíu mày, từ tốn nói:

- A di đà phật...sau khi năm vị chưởng môn khiển Âu Dương Đình thu nạp lão Ma Thần rồi sẽ làm gì nữa.

Du Hạo cười khẩy rồi nói:

- Tuệ Quang đại sư cũng biết rồi đó...đã là người của Võ Lâm thì bất cứ ai, hay môn phái nào cũng muốn thống trị Võ Lâm, độc bá quần hào. Do đó Ngũ kiếm phái phải giữ tấm mộc bài này.

- A di đà phật...ý của Du thí chủ, lão nạp hiểu ra rồi. Sau khi thu nạp lão "Ma Thần" xong, Ngũ kiếm phái sẽ dụng Độc ma Âu Dương Đình như một thứ binh khí linh vật đặng độc bá võ lâm.

Du Hạo mỉm cười ve cằm nói:

- Quả thật...Du Hạo cũng có ý đó và đã bàn với huynh đệ trong Ngũ kiếm phái.

- A di đà phật...sử dụng Ma nhân là một việc làm vô đức, vô nhân. Lão nạp vì họa kiếp Ma đạo buộc phải dụng đến hạ sách của Hoạt Thần Y tiên sinh. Nếu như Du chưởng môn dụng ma nhân để độc bá thiên hạ, hậu quả khó lường lắm. Mong Du chưởng môn nghĩ lại.

Du Hạo mỉm cười:

- Ngũ kiếm phái đã quyết định rồi, không thể ngăn lại được.

- A di đà phật...lão nạp không để cho Du chưởng môn làm càn vì tham vọng hảo huyền của Ngũ kiếm phái.

Du Hạo cười khẩy rồi nói:

- Giờ Tuệ Quang đại sư đã hao tổn nguyên thần, đâu thể cản Ngũ kiếm phái được.

Y quay lại bốn người kia nói.

- Chúng ta đi thôi.

Du Hạo nói rồi quay bước ra cửa. Bốn người nối gót theo y. Tuệ Quang đại sư muốn cản Du Hạo và bốn người kia lại nhưng khốn nỗi chẳng còn khí lực để nhấc kình đứng lên. Đại sư Tuệ Quang chỉ còn biết lắc đầu niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Cửa biệt phòng đóng sầm lại, Tuệ Quang đại sư chỉ còn biết buông tiếng thở dài, biểu lộ sự chán nản tột cùng, làm sao lão cao tăng Thiếu Lâm không chán nản được khi họa kiếp "Ma đạo" còn treo trên đỉnh đầu thì lại phải đối mặt với các họa của tiểu nhân.

Sau khi lấy được tấm mộc bài khiển Âu Dương Đình năm vị chưởng môn Ngũ kiếm phái vô cùng phấn khích. Du Hạo ngắm nghía tấm mộc bài với sự đắc ý lộ rõ ra ngoài.

Y nhìn lại Giang Từ Bình.

- Tiểu đệ đây là cơ hội ngàn năm có một đã được vào tay Ngũ kiếm của chúng ta. Sau khi thu nạp lão Ma Thần hóa giải Ma đạo thì Ngũ kiếm chúng ta sẽ phát dương quang đại, thâu tóm Võ Lâm, độc bá quần hào.

Giang Tử Bình nói:

- Đại ca đừng đắc ý vội. Trước tiên đại ca phải biết dụng mộc bài khiển Âu Dương Đình như thế nào chứ?

Du Hạo thẩn thờ.

- Ta quên mất điều này.

Giang Tử Bình nói:

- Nếu nhị đệ không nói, đại ca sẽ chẳng thể làm gì được với tấm lịnh mộc bài đó.

- Thế trong các đệ ai biết sử dụng tấm mộc bài khiển Âu Dương Đình.

Giang Tử Bình, Thành Vị Chung, Cao Khấu Viên lẫn Bồ Công Đắc đứng ngây ra như pho tượng.

Du Hạo cau mày. Y nhìn tấm mộc bài, rồi nói:

- Chẳng lẽ chúng ta lại phải thỉnh nhờ đến Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Tử Bình nói:

- Ngoài Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y ra đâu còn ai chỉ cho Chư huynh đệ chúng ta khiển tấm mộc bài này.

Cao Khẩu Viên nói:

- Phải thỉnh chỉ huấn của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y thôi. Lão tiên sinh đã thố lộ với huynh đệ chúng ta về hiện trạng của các cao tăng Thiếu Lâm Tự tất Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y tiên sinh muốn huynh đệ chúng ta giữ tất mộc bài này.

Cao Khẩu Viên vừa nói dứt câu Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y từ một vòm cửa bước ra.

Thấy Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, năm vị chưởng môn Ngũ kiếm đồng ôm quyền xá.

- Tiên sinh...

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y khoát tay.

- Chư vị chưởng môn không cần giải thích, lão hủ cũng đã nghe cả rồi. Chư vị chưởng môn đã lấy tấm mộc bài của Tuệ Quang đạt sư để khiển Âu Dương Đình.

Du Hạo ngập ngừng nói:

- Huynh đệ chúng tôi chỉ muốn thử sự hiệu nghiệm của tấm mộc bài này thôi.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu nhìn Du Hạo, Giang Tử Bình, Thành Vị Chung, Bồ Công Đắc mỉm cười nói:

- Nếu chư vị muốn thử thì lão sẽ chỉ cho chư vị cách thử.

Năm vị chưởng môn ôm quyền xá.

- Đa tạ tiên sinh...

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu mỉm cười nói:

- Chư vị chưởng môn đừng đa tạ sớm như vậy...muốn thử tấm mộc bài, chư vị phải vào được Thạch Cương lao. Mà Thạch Cương biệt thất nhốt Âu Dương Đình thì đã bị phong bế. Bên ngoài lại có cao thủ võ lâm canh gát cẩn mật. Năm vị có thể vào được không?

- Du Hạo nói:

- Chỉ cần tiên sinh chỉ cho huynh đệ chúng tôi cách mở cửa Thạch Cương biệt thất. Sau khi vào Thạch cương biệt thất, chư vị chỉ cần đưa mộc bài cho Âu Dương Đình thấy, tự khắc y sẽ tuân theo chỉ ngôn của năm vị chưởng môn.

Năm vị chưởng môn Ngũ kiếm đồng ôm quyền.

Cả năm người cùng cất lời khách sáo.

- Đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu mỉm cười.

- Chư vị chưởng môn bảo trọng.

Lão nói rồi lẩn ngang vòm cửa mất dạng.

Du Hạo nhìn lại những người kia nói:

- Hoạt Thần Y tiên sinh quả là tốt với chư huynh đệ của chúng

mình.

Giang Tử Bình nói:

- Nếu sau này phát dương quang đại, Du đại ca sẽ bồi tạ lão tiên sinh cái gì.

Du Hạo mỉm cười đầy ẩn ý rồi nói nhỏ giọng.

- Ân ra ân, nghiệp ra nghiệp. Bầu trời Võ Lâm Trung Thổ sau này đối với Ngũ Kiếm phái e rằng qua nhỏ, không đủ chứa hai vầng nhật quang đâu.

Y nói xong bước đi thẳng một mạch. Bốn người kia bước theo Du Hạo. Mặc dù Du Hạo không nói ra ý của mình nhưng những người kia đã ngầm hiểu ra ẩn ý của gã.

Năm gã chưởng môn Ngũ kiếm phái đi thẳng một mạch đến Thạch Cương biệt thất.

Bốn gã võ phu cầm đại đầu đao cản họ lại. Một người có hàm râu quai nón, có bộ tướng như một gã đại lực vũ sĩ, cất giọng ồm ồm.

- Du chưởng môn và bốn vị đến Thạch Cương biệt thất có chuyện gì không?

Du Hạo nói:

- Bổn chưởng môn qua đây xem Âu Dương Đình như thế nào?

Y vừa nói vừa nháy mắt. Liền sau cái nháy mắt đó, Giang Tử Bình, Thành Vị Chung, Cao Khấu Viễn và Bồ Công Đắc bất ngờ xuất ra một chiêu kiếm cực kỳ tàn nhẫn.

Cả bốn gã bất ngờ tập kích khiến cho bốn gã đại lực võ sĩ gần như không kịp phản xạ gì. Cả bốn gã đều hứng trọn những chiêu kiếm tàn khốc của bốn gã chưởng môn Ngũ kiếm phái. Mũi kiếm của Giang Tử Bình, Thành Vị Chung, Cao Khấu Viễn và Bồ Công Đắc xuyên qua yết hầu của bốn gã đại hán võ sĩ. Họ tiếp nhận chiêu kiếm chết chóc đó bằng tất cả sự sững sờ và ngạc nhiên. Cả bốn người từ từ đổ xuống mà mắt vẫn mở trừng trừng với nỗi ngạc nhiên vô cùng.

Du Hạo nhìn bốn gã đại lực võ sĩ. Y nhạt nhẽo nói:

- Kiếp sau nếu có gặp lại, các ngươi đừng có chận đường Du mỗ.

Y vừa nói vừa bước qua xác bốn gã đại lực vũ sĩ, theo chỉ ngôn của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bước lên bậc tam cấp cuối cùng. Nhận định phiến thạch cương hơi nhô lên, Du Hao ấn chân để mở thạch môn.

Năm người bước vào Thạch Cương thất.

Thạch môn đóng lại sau lưng họ.

Không gian lạnh lẽo, âm u trong biệt thất Thạch Cương khiến cho năm gã chưởng môn Ngũ kiếm phái không khỏi sởn người nổi đầy gai ốc. Du Hạo nắm cứng tấm mộc bài như lá bùa hộ thân của mình.

Cổ thạch ma quan đập vào mắt Du Hạo, Giang Tử Bình, Thành Vị Chung, Cao Khấu Viễn và Bồ Công Đắc. Chung quanh cổ thạch ma quan là những làn khí trắng tỏa ra ngùn ngụt không ngừng.

Du Hạo quay sang Giang Tử Bình nói:

- Nhị đệ...hẳn Âu Dương Đình nằm trong cổ thạch quan này.

Giang Tử Bình gật đầu.

- Có lẽ vậy.

- Vậy chúng ta còn chờ gì nữa.

Du Hạo ra dấu cho Giang Tử Bình cùng những người lại bước đến mở nắp thạch ma quan. Một làn khí lạnh buốt từ trong thạch ma quan tỏa lên khiến cho Giang Tử Bình, Thành Vị Chung, Cao Khấu Viễn lẫn Bồ Công Đắc giật mình, họ đặt nắp thạch quan xuống bên cạnh nhìn vào thạnh ma quan.

Thể pháp của Âu Dương Đình nằm trong thạch ma quan. Sắc diện của y tái nhợt như màu xác chết khiến bốn gã hồi hộp.

Mắt Âu Dương Đình chợt mở hẳn ra. Đôi thần nhãn xanh lè đập vào mắt bốn vị chưởng môn Ngũ kiếm, khiến họ hồn siêu phách lạc, hốt hoảng thối bộ dẫn bên Du Hạo.

Giang Tử Bình lặp bặp nói:

- Y...y sắp bước ra thạch quan.

Lời còn đọng trên miệng Giang Tử Bình thì Độc ma Âu Dương Đình tợ một thây ma cứng như tượng đá từ trong thạch ma quan từ từ dựng đứng lên.

Du Hạo rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực để cố tịnh tâm. Tấm mộc bài được y nắm cứng từ từ đưa đến trước mắt Âu Dương Đình.

Cánh tay cầm mộc bài của Du Hạo cứ run lên bần bật. Y nghỉ thầm.

- "Không biết gã ma nhân tối độc này có nghe theo chỉ ngôn của mình không?".

Ý niệm còn đọng trong tâm thức của Du Hạo thì Âu Dương Đình đã thoát ra khỏi cổ thạch ma quan, lướt ngay đến trước năm gã chưởng môn Ngũ kiếm.

Du Hạo giật mình cố lắm mới nói:

- Mộc lịnh bài có trong tay ta.

- Âu Dương Đình sừng sững đứng ngay trước mặt Du Hạo, trố đôi ma nhãn xanh lè chiếu vào tấm mộc bài trên tay Du Hạo. Thấy Âu Dương Đình chú nhãn vào tấm mộc bài.

Du Hạo mới thở phào nhẹ nhõm. Y nghĩ thầm.

- "Nó hiệu nghiệm rồi".

Du Hạo chờ một lúc mới nghiêm giọng nói:

- Âu Dương Đình...đã thấy mộc bài, tất thấy chủ nhân của ngươi sao còn chưa chịu quỳ xuống hành bái chủ nhân.

Đôi ma nhãn xanh rờn của Âu Dương Đình chiếu vào mắt Du Hạo.

Tiếp nhận hai luồng ma nhãn xanh rờn đó, Du Hạo lẫn bốn gã kia chỉ muốn ngã lăn ra bất tỉnh.

Du Hạo vẫn cố giữ điềm tĩnh che giấu nỗi sợ hãi đang tràn ngậm tâm tưởng gã, miễn cưỡng nói:

- Ngươi không nghe ta nói à?

Âu Dương Đình cất tiếng trầm ngâm.

- Một mảnh gỗ vô dụng có thể sai khiến được "Hoạt Thiên Ma" sao.

Lời nói của Âu Dương Đình khiến cho năm gã chưởng môn Ngũ kiếm lỏ mắt nhìn Âu Dương Đình.

Họ lỏ mắt nhìn Âu Dương Đình và cố suy nghĩ:

- "Mình vừa nghe nhầm thì đúng hơn".

Du Hạo hồi hộp nói:

- Âu Dương Đình ... ngươi vừa nói gì...có thể lập lại được không.

Không thèm trả lời câu hỏi của Du Hạo, Âu Dương Đình chớp động trảo công thộp ngay lấy tấm mộc bài.

Du Hạo hốt hoảng nói:

- Ngươi...

Y chưa nói hết ý của mình thì tấm mộc bài đã rã ra thành bụi trong tay Âu Dương Đình.

Chứng kiến Âu Đương Đình "Hoạt Thiên Ma" hủy tấm mộc bài, Du Hạo lẫn bốn gã còn lại đều hồn siêu phách lạc.

Giang Tử Bình hốt hoảng quá chẳng nói chẳng rằng vung kiếm chém xả vào cổ Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.

- Chát...

Lưỡi trường kiếm của Giang Tử Bình chạm vào cổ Hoạt Thiên Ma liền gãy đôi thành hai khúc.

Lưỡi kiếm gãy chưa kịp rơi xuống sàn đá Thạch Cương biệt thất thì Âu Dương Đình đã thộp trảo tới thủ cấp Giang Tử Bình.

- Bộp...

Thủ cấp của Giang Tử Bình vỡ tan ngay trong trảo công của Hoạt Thiên Ma.

- Cái chết thê thảm của Giang Tử Bình khiến cho Du Hạo, Thành Vị Chung, Cao Khâu Viễn và Bồ Công Đắc càng hồn siêu phách lạc. Họ sợ, nhưng hai chân lại cứ như bị chôn xuống sàn đá chẳng thể nào nhấc lên được.

Du Hạo thở hổn hển một lúc mới nói:

- Âu Dương tôn giá tha cho ta...tha cho ta.

Nói dứt câu thì y khụy hai gối quỳ xuống ngay trước mũi giày của Âu Dương Đình. Ba người kia chẳng nói lời nào nhưng cùng một hành động như Du Hạo.

Mặc dù cả bốn người đã quỳ xuống xin tha mạng nhưng Âu Dương Đình vẫn vung tay cất một đường vòng cung qua cổ bốn người đó. Hữu chưởng của y chẳng khác nào một lưỡi đao bén ngót cắt tiện bốn chiếc thủ cấp ra khỏi cổ, để hứng lấy bầu máu phun vào xối xả vào miệng gã.

Toàn thân Âu Dương Đình từ từ tái nhờn, tái nhợt, chuyển qua sắc hồng hào của người bình thường.

Sau khi no nê hưởng thụ máu của bốn gã chưởng môn Ngũ kiếm, Âu Dương Đình rú lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng hú đó, y vỗ chưởng vào thạch môn.

- Ầm...

Thạch môn của gian biệt thất kiên cố gần như không một binh khí nào khả dĩ phá được thế mà lại vỡ tan ngay bởi song chưởng của Âu Dương Đình.

Y không vội vã bước ra ngoài Thạch Cương biệt thất mà quay vào đậy nắp thạch ma quan rồi vác cả cổ thạch quan ma đó rời khỏi ThạchCương biệt thất.

Khi ra đến cửa thì y chạm mặt ngay với Tuệ Quang đại sư và Tứ đại Kim cang.

Âu Dương Đình đứng dang hai chân ngay cửa thạch cương biệt thất, tay trái ôm khư khư cổ thạch ma quan trên vai mình.

Tuệ Quang đại sư và Kim cang hộ pháp đồng loạt hợp công.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Cùng với lời phật hiệu, Tuệ Quang đại sư phối hợp cùng với Tứ đại Kim cang hộ pháp tăng đường dồn tất cả nội lực phát tác Như Lai thần chưởng vỗ thẳng vào Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình chẳng hề né tránh mà thản nhiên tiếp nhận lấy hai đạo Như Lai thần chưởng của Tuệ Quang đại sư.

- Ầm...

Chẳng biết thể pháp của Âu Dương Đình đã biến hóa thành linh chất gì hay nội lực của Tuệ Quang đại sư đã cạn kiệt mà hai đạo Như Lai thần chưởng phối hợp với nội lực của Tứ đại Kim cang hộ tăng đường chẳng làm gì được y.

Chủ động phát chưởng công tiệt diệt Âu Dương Đình, nhưng chính Tuệ Quang đại sư và Tứ đại Kim cang lại hứng chịu dư kình của

chưởng công do họ tạo ra.

Cả năm người như năm cánh diều đứt dây, bị cuốn về sau những năm trượng, ngã nằm nhào dưới đất.

Tuệ Quang đại sư không sao gượng ngồi lên được.

Âu Dương Đình ngữa mặt hú lên một tiếng vang động cả không gian rồi lắc mình lướt đi như một bóng quỷ chớp cái đã mất hút vào bóng đêm.

Nếu lúc này Âu Dương Đình muốn giết các vị cao tăng Thiếu Lâm quả nhiên còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình, nhưng y lại bỏ đi chứng tỏ y chưa có ý định sát nhân đối với các cao tăng Thiếu Lâm tự.

Khi Âu Dương Đình bỏ đi rồi, Tuệ Quang đại sư mới chỏi tay ngồi lên.

Tứ đại Kim cang lồm cồm đứng lên. Họ vây lấy Tuệ Quang đại sư.

Tuệ Quang đại sư cố lắm mới niệm được lời phật hiệu:

- A đi đà phật...Chư tăng nhân hãy đưa lão nạp tìm Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y tiên sinh... Chúng ta đã tạo thêm đại họa rồi.

o0o

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đứng chắp tay trước hàng bài vị trong ngôi từ đường. Chắp tay sau lưng, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y có vẻ trầm ngâm mặc tưởng.

- Cạch...

Tiếng cửa mở nhưng Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vẫn không quay mặt nhìn, lại thản nhiên nói:

- Ngươi đến rồi đấy à?

Âu Dương Đình với cả cổ thạch ma quan bước vào ngôi từ đường.

Y nhẹ nhàng đặt cổ thạch ma quan xuống sàn gạch nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Vạn Gia Sinh Phật từ từ quay lại đối nhãn với Âu Dương Đình. Đôi chân mày của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y hơi nhíu lại khi tiếp nhận hai luồng ma nhãn xanh rờn của Âu Dương Đình. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu ngắm Âu Dương Đình rồi nói:

- Âu Dương Đình...Bây giờ ngươi không còn là Ma thiên tôn giả nữa mà đã là Hoạt Thiên Ma quyền năng của ma đạo đã thuộc về ngươi. Trên ngươi chỉ có một mình lão phu mà thôi...Hãy nghe lệnh lão phu. Quét sạch tất cả chưởng môn đại phái trên chốn võ lâm giang hồ.

Âu Dương Đình chăm chăm nhìn vào Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, những tưởng đâu y sẽ tuân phục chỉ ngôn của lão Hoạt Thần Y, nhưng thật bất ngờ, Âu Dương Đình lại từ từ lắc đầu.

Thấy Âu Dương Đình lắc đầu, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y sa sầm mặt, lộ vẻ bất nhẫn.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y gắt giọng nói:

- Sao ngươi lại lắc đầu...Hay ngươi muốn kháng lại chỉ ngôn của bổn tọa?

Âu Dương Đình trầm giọng nói:

- Nhân giới chỉ có một đấng thiên tử...Ma giới cũng chỉ có một Thiên Ma chứ không có hai Thiên Ma. Người mà Âu Dương Đình Hoạt Thiên Ma muốn triệt hạ trước tiên là Ma Thần.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y cau mày.

- Ngươi muốn triệt hạ bổn tọa ư?

Âu Dương Đình gật đầu.

- Đúng...

Vạn Gia Sinh phật Hoạt Thần Y cười khẩy rồi vuốt râu ung dung nói:

- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình...Ngươi được như ngày hôm nay là do bổn tọa vun xén tạo ra ngươi. Thì tất bổn tọa cũng có thể sai khiến ngươi được như thường. Ngươi hồ đồ từ bao giờ vậy?

- Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lão Ma Thần...Lão nghĩ Di hồn Nhiếp tâm pháp có thể khiến được Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình sao?

Âu Dương Đình lắc đầu.

- Lão nghĩ như vậy thì đã lầm rồi. Khi ta trở thành Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình, thì ta có được tâm thức của Thiên Ma, chẳng còn bị khắc chế được bởi Di hồn nhiếp nhãn tâm pháp của lão đâu.

Vẻ bối rối hiện lên chân diện của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Lão cau mày bất nhẫn. Liền sau cái cau mày đó, đôi thần nhãn của lão đỏ rực lên như hai hòn than hồng. Đúng là đôi ma nhãn của lão Ma Thần.

Vừa phát động Di hồn nhiếp nhãn tâm pháp, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa nói:

- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình, hãy nhìn vào mắt của bổn tọa.

Âu Dương Đình thản nhiên nhìn vào mắt Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Hai người đối nhãn với nhau.

Trong khi nhãn quang của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đỏ như hai hòn than hồng thì ngược lại nhãn quang của Âu Dương Đình xanh biếc.

Vạn Gia Sinh Phật nhìn một lúc vào mắt của Âu Dương Đình, chân diện từ từ biến qua màu tái nhợt, mồ hôi rịn ra trán lão.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y rùng mình một cái, thần quang của lão mất hẳn màu đỏ như hai hòn than hồng.

Âu Dương Đình trầm giọng nói:

- Bổn Thiên Ma rất cảm kích lão Ma Thần đã cho ta cơ hội trở thành Thiên Ma, chủ nhân của Ma giới trong nhân giới. Nhưng ta lại không thể để lão tồn sinh trong nhân giới được lão phải trở về ma giới đúng với cảnh giới của lão.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y tức giận nói:

- Ngươi đừng tự đắc.

Cùng với lời nói đó, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y liền vận chuyển công lực.

Một làn huyết quang hộ thân xuất hiện che kín thể pháp lão. Cùng với sự xuất hiện của màn huyết quang hộ thể là một chiếc bóng đỏ ối xẹt ra lao thẳng đến Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình đanh giọng nói:

- Bổn Thiên Ma rất sẵn lòng.

Y vừa nói vừa dựng song thủ đỡ lấy chiếc bóng Huyết ma nhân đỏ ối.

- Ầm...

Sau tiếng sấm dữ dội, cả nhà từ đường rung chuyển rầm rập như đang phải hứng chịu một cơn lốc khủng khiếp thổi ngang qua rồi mái nhà sập xuống.

Âu Dương Đình không để cho mái nhà từ đường sụp xuống vào mình. Y dùng hữu thủ phát động ma chưởng khí công.

Một luồng xoáy khí uy mãnh từ tâm trung bản thủ phát ra đẩy bật mái nhà từ đường tan ra thành bụi.

Trong khi đó, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lại bị dư kình chấn động của dị công của lão khi chạm vào hữu thủ của Âu Dương Đình nhấc hổng lên khỏi sàn gạch, quẳng về phía bệ thờ bài vị.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nện cả thân ảnh vào bàn thờ bài vị.

- Rầm...

Bàn thờ bài vị đổ sập xuống. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bặt đứng lên, thi triển bộ pháp thần kỳ lướt vào một vòm cửa vừa hé ra sau bàn thờ bài vị.

Âu Dương Đình kịp nhận ra điều đó liền lắc vai thi triển bộ pháp như bóng quỷ vô hình bám theo Vạn Gia Sinh Phật. Y thoát qua vòm cửa bí mật sau bài vị thì lọt vào một căn phòng khá rộng, nhưng chẳng thấy bóng dáng của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đâu nữa.

Âu Dương Đình trổ hai luồng ma nhãn xanh rờn tìm kiếm nhưng

chẳng phát hiện được gì. Hai cánh mũi to và thô của y phập phồng chẳng khác nào đang cố đánh hơi tìm tung tích của Vạn Gia Sinh Phật nhưng chẳng còn phát hiện được gì.

Âu Dương Đình đứng thừ ra rồi bùng phát cơn giận tột cùng.

Y hú lên một tràng lanh lảnh nghe tợ như tiếng ma tru quỷ khốc từ cõi a tỳ vọng về. Cùng với tiếng hú đó, Âu Dương Đình quay tròn như chiếc bông vụ, tạo ra cơn lốc xoáy dữ dội.

Cả ngôi nhà từ đường của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đổ sập xuống bởi cơn lốc xoáy khủng khiếp do Âu Dương Đình tạo ra.

Cuối cùng tất cả chỉ còn là một đống đổ nát hoang tàn.

Sau khi đứng quan sát thật lâu, Âu Dương Đình mới chịu ôm cổ thạch ma quan thi triển khinh công băng mình rời khỏi cục trường.

Thân pháp của y đúng là thân pháp của một Thiên Ma đã đạt tới cảnh giới siêu thoát.

Chỉ sau một cái lắc vai, gã đã vụt biến mất vào bóng đêm, chẳng khác nào tan vào quãng hư vô trong cảnh giới vô thường, vô thức.

Âu Dương Đình bỏ đi rồi, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y mới từ sau một táng cây gần đó bước ra. Lão nhìn theo Âu Dương Đình mà bất giác buông một tiếng thở dài biểu lộ sự chán nản tột cùng.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y khẽ vuốt râu buông tiếng thở dài nhẩm nói:

- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình...Ta đã làm gì sai để không đúng ý của mình chứ.

Vạn Gia Sinh Phật lại buông tiếng thở dài một lần nữa. Lão nhẩm nói:

- Có cái gì hoàn toàn không đúng theo sự sắp xếp của ta. Y là phiên bản của ta sao lại dám kháng cự lại ý của ta. Hai cánh môi Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y mím lại.

- Không thể như vậy được...Ngươi phản bội lại Ma Thần, ngươi không thể tồn tại trong nhân giới.

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ BA MƯƠI BA
BỤI TÌNH CHỐN GIANG HỒ

Băng Linh bước vào đại điện "Quan Âm Tịnh Xá". Vị sư thái trạc ngoài tam tuần bước ra đón nàng. Băng Linh ôm quyền xá. Tiểu nữ

đến bái lại Quan Thế Âm bồ tát cầu sự phò trợ của bồ tát linh thiêng.

Vị sư thái chắp tay niệm phật.

- Thiện tai...thiện tai...bần ni vô cùng hoan hỷ được đón tiếp Triệu tiểu thư.

Sư thái đưa nàng đến trước bệ thờ kim thần Quan Âm bồ tát. Chính tay Diệu Tịnh sư thái thắp hương trao cho Băng Linh. Đón lấy những nén hương, nàng bước đến hành đại lễ trước di thân Quan Âm bồ tát.

Băng Linh khẩn.

- Quan Thế Âm bồ tát hiển linh phò độ cho Kim Ngạo Thiên tai qua nạn khỏi. Bồ tát phò độ chúng sinh bá tánh Trung Thổ thoát qua kiếp họa Ma nhân trùng trùng điệp điệp.

Nàng khấn rồi hành lễ. Hành lễ xong rồi, Băng Linh mới đứng lên. Nàng bước đến bệ thờ đặt một túi gấm lên bàn phướng điền.

Diệu Tịnh sự thái bước đến bên nàng, từ tốn nói:

- Tiểu thư đã hoan hỷ cúng dường quá nhiều rồi...hôm nay bần ni không dám nhận nửa.

Nàng nhìn lại Diệu Tịnh sư thái.

- Đây là lòng thành của tiểu nữ dâng công đức lên Quan âm bồ tát, mong sư thái hãy nhận lấy. Sư thái có thể dùng số ngân lượng của tiểu nữ mà tạo phước lành cho bá tánh Hàn Châu.

Diệu Tịnh sư thái ôm quyền xá.

- Tiểu thư lòng quảng đại độ lượng, bần ni cảm kích vô cùng. Bần ni sẽ nhận số ngân lượng này thay tiểu thư mở lễ phát chẩn cho những kẻ cơ hàn.

Nàng ôm quyền xá.

- Băng Linh đa tạ sư thái.

- Bần ni mời tiểu thư vào hậu liêu dùng chén trà.

Băng Linh mỉm cười ôn nhu nói:

- Tiểu nữ đến thắp hương lễ bái bồ tát cứu độ chúng sinh, không dám làm phiền đến sư thái.

Diệu Tịnh chắp tay niệm phật hiệu.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...tiểu thư có lòng độ lượng quảng đại vị tha như đức bồ tát Quan Thế Âm. Bần ni rất hoan hỷ được bồi tiếp chén trà với tiểu thư.

- Đa tạ sư thái...đi lần khác. Băng Linh đến đàm đạo với sư thái.

- Bần ni không dám ép tiểu thư.

- Tiểu nữ cáo từ.

Diệu Tịnh tiễn nàng ta đến cửa đại điện tịnh xá. Người nhu hòa nói:

- Triệu tiểu thư...Nếu như tiểu thư có điều chi cần đến chúng bần ni

ở Quan Âm tịnh xá thì cứ đến đây. Bần ni nhất định sẽ giúp cho tiểu thư để bồi đáp những gì tiểu thư đã cúng dường.

Nàng dừng bước nhìn Diệu Tịnh sư thái. Điểm nụ cười mỉm, Triệu Nguyệt Băng Linh từ tốn nói:

- Sư thái hẳn không biết kiếp họa "ma nhân" ngoài cõi tục giới.

Diệu Tịnh sư thái chắp tay niệm phật hiệu.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...mặc dù bần ni đã xuất gia đầu phật nhưng lòng vẫn chưa rủ hết bụi trần, nên có nghe về họa kiếp Ma nhân mà tiểu thư vừa nói.

Buông một tiếng thở dài, Diệu Tịnh nói tiếp.

- Tục giới đang ở trong vòng kiếp họa luật chuyển càn khôn. Nếu như không có một sự thay đổi kỳ diệu thì Ma giới đến thời khắc làm chủ nhân giới. Âu cũng là kiếp luân hồi nhân quả, bởi ma giới và nhân giới chỉ cách nhau bằng tâm thức.

Băng Linh nhìn Diệu Tịnh sư thái, từ tốn nói:

- Sư thái nghĩ đến chúng sinh, tiểu nữ cầu xin sư thái cầu sự hiển linh của Quan Âm bồ tát cứu độ chúng sinh.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...tấm lòng của tiểu thư bần ni cũng đã nghĩ đến. Một khi Ma giới quấy nhiễu tiểu thư...tiểu thư đến Quan Âm tịnh xá. Bần ni sẽ giúp tiểu thư.

Nàng gượng cười.

- Nếu như sau này tiểu nữ cần đến sư thái giúp một tay tiêu trừ ma giới.

Sư thái có sẳn lòng giúp tiểu nữ không?

- Kẻ xuất gia đầu phật, thì giữ giới không sát sinh, nhưng một khi Ma giới hoành hành, bần ni sẽ cùng tiếp sức với tiểu thư.

Nàng ôm quyền xá.

- Tiểu nữ đa tạ sư thái.

Băng Linh chia tay với Diệu Tịnh sư thái rời bước khỏi Quan Âm tịnh xá. Ra khỏi tam quan, nàng nhìn ánh nhật quang đang chìm xuống đường chân trời chẳng khác nào một nắm mồ đỏ ối. Nhìn ánh nhật quang liên tưởng đến một nấm mồ mà Băng Linh nghĩ đến Kim Ngạo Thiên.

Từ lúc những chuyện kỳ bí xảy ra tại Thánh Địa Kim Đỉnh Sơn, nàng hy vọng Ngạo Thiên sẽ quay trở lại cõi nhân giới này. Nhưng tin tức của Ngạo Thiên vẫn bằn bặt. Gần như chẳng đã chìm hẳn vào cõi hư vô chẳng để lại dấu tích gì.

Nghĩ đến Kim Ngạo Thiên, bất giác Triệu Nguyệt Băng Linh buông tiếng thở dài.

- "Ma giới ngày càng hưng thịnh. Trong khi lão gia gia lại chẳng làm

gì được".

Triệu Nguyệt Băng Linh dừng bước khi nghe có những bước chân rào rạo sau lưng mình. Nàng quay lại. Đập vào mắt mình chẳng phải ai xa lạ mà chính là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh điểm nụ cười mỉm khi bắt gặp ánh mắt của Băng Linh. Tiếp nhận nụ cười của Ngô Mộng Khanh, Băng Linh cau mày lộ vẻ bất nhẫn ra mặt cho Điệp Khách hiểu thái độ của mình đối với gã nhưng nàng vẫn từ tốn nói:

- Hình như Ngô công tử đang dõi theo từng bước chân của Triệu Nguyệt Băng Linh.

Mộng Khanh ôm quyền ôn nhu nói:

- Tại hạ không thể qua được mắt của Triệu tiểu thư.

Nàng hừ nhạt rồi gắt giọng nói:

- Sao Ngô các hạ lại theo dõi Băng Linh.Mộng Khanh bước đến một bộ, ôm quyền giả lả nói:

- Thứ nhất tại hạ ngưỡng mộ Triệu tiểu thư. Sự ngưỡng mộ của Ngô Mộng Khanh đối với tiểu thư chắc chắn không làm phiền tiểu thư chứ. Bởi bất cứ một gã nam nhân nào có mặt trên đời này đều có quyền cho mình được ngưỡng mộ một trang giai nhân của riêng mình.

Mặt nàng sa sầm, Băng Linh lắc đầu.

- Ngô công tử nói rất đúng. Không ai có quyền ngăn cấm người ta suy nghĩ về người khác. Nhưng với Băng Linh...thú thật, Băng Linh chẳng hứng thú chút nào, nếu không muốn nói là không thích sự ngưỡng mộ của Ngô công tử.

Đôi chân mày Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nhíu lại.

- Băng Linh không thích Ngô Mộng Khanh ngưỡng mộ nàng ư? Sao nàng khó với Ngô Mộng Khanh vậy?

Hắn vừa nói vừa điểm nụ cười cầu tình với nàng. Nếu Ngô Mộng Khanh không cười, bộ mặt của gã còn khả dĩ có nét của một trang nam tử hán, cười thì lộ rõ nét nham hiểm, pha trộn vẽ dâm đãng khó lường.

Y nhỏ nhẻ nói:

- Tại hạ đã làm gì khiến tiểu thư phật lòng.

Băng Linh nghiêm giọng nói:

- Ngô công tử chẳng làm gì Băng Linh cả, nhưng chỉ vì Băng Linh biết Ngô công tử là Điệp Khách thôi.

Thở hắt ra một tiếng, Mộng Khanh nói:

- Chỉ vì cái ngoại danh Điệp Khách mà Ngô Mộng Khanh bị Triệu tiểu thư có ác cảm. Mộng Khanh đâu thích cái danh dự đó.

- Công tử không thích cũng không được, bởi cá tính của công tử tạo ra cái ngoại danh đó của người.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Ngô Mộng Khanh, nghiêm giọng nói:

- Triệu Nguyệt Băng Linh khuyên công tử đừng nên theo chân Băng Linh nữa.

Sắc diện Mộng Khanh hơi đỏ lên rồi trở lại bình thường. Y gượng nặn một nụ cười rồi nói:

- Tại hạ có chuyện muốn nói với tiểu thư...một chuyện rất quan trọng nên mới phải theo chân tiểu thư đó.

Nàng cau này.

- Băng Linh nghĩ mình chẳng có chuyện gì để công tử nói cả. Giữa Băng Linh và Ngô Mộng Khanh nên có một khoảng cách thì tốt hơn.

Nàng nhếch môi cười khẩy rồi nói:

- Ngô công tử nên biết gia gia của Băng Linh rất khó. Nhất là đối với những người có tâm địa "ĐiệpKhách" như Ngô công tử.

Mộng Khanh không biểu lộ chút gì phẫn uất qua câu nói của nàng, trái lại y còn điểm nụ cười giả lả, Ngô Mộng Khanh vừa nói:

- Chuyện mà tại hạ muốn nói với Triệu Nguyệt Băng Linh đây không phải là chuyện riêng của tại hạ. Mà là chuyện của một người khác, khi Băng Linh tiểu thư nghe rồi nhất định không thể nào bỏ qua được.

Chân diện Băng Linh sa sầm. Nàng nghiêm giọng nói:

- Ngô công tử muốn nói đến chuyện của ai nào?

Mộng Khanh cười mỉm ôn nhu nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói nhé.

Y chỉ về phía vầng nhật quang chìm dần xuống đường chân trời.

- Màn đêm gần buông xuống rồi. Mà đêm lại là thời khí của "ma giới", chắc hẳn tiểu thư lẫn tại hạ không muốn rong ruỗi trên đường.

Nàng miễn cưỡng gật đầu.

- Được.

Băng Linh quay bước bỏ đi. Mộng Khanh bước song hành bên nàng. Y vừa bước vừa nói:

- Khi nãy tại hạ thấy tiểu thư vào Quan Âm tinh xá, thắp hương khấn cầu, không biết tiểu thư khấn cầu cho ai vậy?

Nàng cau mày nhìn qua Ngô Mộng Khanh, nhạt nhẽo nói:

- Băng Linh khấn cầu cho ai, hẳn không liên can gì đến công tử chứ?

- Tại hạ nghĩ có đó.

- Băng Linh nghĩ chẳng có gì liên can cả.

Ngô Mộng Khanh mỉm cười rồi nói:

- Tại hạ nói có là có. Bởi tại hạ là người ngưỡng mộ tiểu thư.

- Băng Linh không màn đến sự ngưỡng mộ của "Điệp Khách Ngô Mộng Khanh".

Nhìn sang Ngô Mộng Khanh, nàng gắt giọng nói tiếp.

- Công tử nghe Triệu Nguyệt Băng Linh nói chứ?

- Mộng Khanh nghe rõ từng lời của Băng Linh.Y thốt ra câu nói đó mà tuyệt nhiên chẳng biểu lộ chút gì giận dữ.

Gã nhìn sang nàng nói tiếp.

- Nếu tại hạ đoán không lầm, nam nhân trên cõi tục nhân thì chỉ có hai người khiến Triệu Nguyệt Băng Linh phải để tâm đến. Người thứ nhất là Kim Ngạo Thiên.

Y buông tiếng thở ra.

Băng Linh nghe tiếng thở ra của Ngô Mộng Khanh, buột miệng hỏi:

- Ngô công tử có tin về Kim Ngạo Thiên.

- Cho đến bây giờ, ngay cả Tuệ Quang đại sư và cả gia gia đều là những kỳ tài Võ Lâm. Thế mà còn không biết gì về Kim Ngạo Thiên, chẳng biết y còn sống hay đã tan thân mất xác vào cõi vô thần, vô thức, làm sao Ngô Mộng Khanh biết được về y.

Tại hạ buông tiếng thở ra là vì nuối tiếc cho Kim Ngạo Thiên.

Mặt Băng Linh sa sầm.

- Không nói về Kim Ngạo Thiên, Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nói về ai?

- Mộng Khanh ve cằm, bâng quơ nói:

- Nếu tại hạ nói về Tửu Quỷ Sử Quách...không biết Băng Linh tiểu thư có muốn nghe không?

Băng Linh dừng bước quay sang đối nhãn với Ngô Mộng Khanh. Nàng nghiêm giọng khe khắt nói:

- Ngô Mộng Khanh công tử muốn nói chuyện gì về Sử huynh?

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh không trả lời nàng ngay mà bước đến một khóm hoa địa mọc ven đường. Y ngắt lấy một cành hoa rồi quay lại bên Triệu Nguyệt Băng Linh.

Y ngắm cành hoa dại trong tay mình, ôn nhu nói:

- Xem ra Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư cũng lo lắng cho Sử Quách Tửu Quỷ.

Y nói rồi cười khẩy một tiếng nhưng mắt vẫn đăm đăm ngắm cánh hoa dại trên tay mình. Xoay cánh hoa dại một vòng như thể muốn ngắm tường tận sắc đẹp của nó. Ngô Mộng Khanh mới nói:

- Mộng Khanh hỏi thiệt Băng Linh, giữa Kim Ngạo Thiên và Tửu Quỷ Sử Quách...nàng lo lắng cho ai hơn.

Băng Linh cau mày nhạt nhẽo đáp lời gã.

- Băng Linh có lo lắng cho ai cũng không liên quan đến Ngô công tử.

- Tất nhiên là không liên quan đến tại hạ rồi.

Y nhìn vào mắt nàng.

- Tửu Quỷ Sử Quách cũng đáng để Băng Linh quan tâm chứ?

Nàng hất mặt gắt giọng hỏi.

- Nói thẳng ra đi, công tử đang biết gì về Sử Quách.

- Nàng đã bắt đầu nôn nóng rồi à? Xem ra gã Tử Quỷ Sử Quách này cũng có lắm tài mọn mới khiến nàng quan tâm đến như vậy. Thôi được... Nàng đã quan tâm đến thì ta sẽ nói. Có muốn dấu nàng cùng không được kia mà.

Y đưa cành hoa lên mũi ngửi. Động tác của y trông lộ hẳn vẻ dâm đãng của một gã đạo tặc, thích thú chiêm ngưỡng hoa và ngửa hoa.

Y vừa ngửi cánh hoa dại vừa nhìn nàng bằng ánh mắt giễu cợt.

Buộc phải nhận ánh mắt man trá của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đào hoa tặc. Băng Linh chau mày, tỏ thái độ với gã.

Mặc dù nhận ra thái độ không có chút gì thiện cảm của nàng, nhưng Điệp Khách Ngô Mộng Khanh vẫn giả lả vờ như không nhận ra. Y điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Chuyện tại hạ biết là hiện nay Tửu Quỷ Sử Quách có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Câu nói này của Ngô Mộng Khanh khiến Băng Linh khẩn trương. Nàng miễn cưỡng hỏi lại Ngô Mộng Khanh.

- Ngô công tử nói sao?... Sử huynh có thể chết bất cứ lúc nào.

Mộng Khanh gật đầu:

- Không sai...chắc chắn tiểu thư nghe rỏ lời của Ngô Mộng Khanh chứ. Y có thể chết bất cứ lúc nào. Sự sống chết của y do chính Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư quyết định lúc này.

Sắc diện Băng Linh đỏ bừng. Nàng buông tiếng thở dài rồi hỏi.

- Ngô công tử có thể nói rõ hơn được không?

- Nàng muốn ta nói rõ vì không tin vào lời của ta chứ gì?

Y nói rồi lấy trong ống tay áo ra một tiếng ngọc bội, đặt vào tay Băng Linh.

- Nàng nhìn xem đây có phải là miếng ngọc bội của Tửu Quỷ Sử Quách không?

Băng Linh nhìn miếng ngọc bội, gật đầu:

- Đúng rồi...đây là miếng ngọc bội của huynh ấy. Miếng ngọc bội này không bao giờ rời xa Sử huynh.

Băng Linh hỏi:

- Sử huynh đang ở đâu?

Đôi chân mày Ngô Mộng Khanh cau lại.

- Sao nàng vội vã thế.

Băng Linh nghiêm giọng.

- Ngô Mộng Khánh công tử muốn gì?

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đưa cánh hoa lên mũi ngửi. Y rít một luồng chân khí thật sâu như thể muốn thâu tóm toàn bộ mùi xạ hương của cánh hoa dại vào lồng ngực mình. Y vừa hít mùi xạ hương của cánh hoa dại đó vừa nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh. Điểm một nụ cười mỉm, Ngô Mộng Khanh từ tốn nói:

- Điệp Khách Ngô Mộng Khanh muốn Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư quyết định Tửu Quỷ Sử Quách sống hay là chết.

Nàng sững sờ với câu nói này của gã.

Ngô Mộng Khanh tủm tỉm cười rồi trao cánh hoa dại qua mặt nàng.

Băng Linh lắc đầu:

- Băng Linh không nhận.

Đôi chân mày Ngô Mộng Khanh nhíu lại.

Hắn hơi gắt giọng nói.

- Ta tặng một cánh hoa cho nàng...nàng từ chối à?

- Băng Linh đa tạ nhưng đành thất lễ với công tử.

- Đừng khách sáo như thế...nàng không nhận bởi ta là Điệp Khách Mộng Khanh.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Nàng không nhận đóa hoa của Mộng Khanh.

- Sử Quách chết thì sao? còn sống thì Băng Linh phải như thế nào?

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh ngữa mặt cười khanh khách. Tiếng cười đầy chất khả ố của y đập vào thính nhĩ Truyệt Nguyệt Băng Linh khiến đôi chân mày của nàng thoạt cau lại.

Y cắt ngang tràng tiếu ngạo, nhìn Băng Linh ôn nhu nói:

- Ta là "Điệp Khách" nhưng lại là người ngưỡng mộ nàng. Khi ta ngưỡng mộ thì cái ta muốn đó là sở hữu. Đã ngưỡng mộ thì phải sở hữu. Nếu nàng chấp nhận sự đòi hỏi của ta. Thì Sử Quách sống và ngược lại.

Y cười khẩy một tiếng.

- Gã họ Sử đó chết thê thảm lắm.

Băng Linh đỏ mặt, trang trọng nói:

- Điệp Khách Ngô Mộng Khanh công tử đòi hỏi sở hữu gì nơi Băng Linh.

- Nếu như các hạ muốn có ngân lượng...Băng Linh rất sẳn lòng trao ngân lượng cho các hạ.

Ngô Mộng Khanh lắc đầu khoát tay.

- Không không...ta đâu cần ngân lượng...ta cần sở hữu một cánh hoa có hương và có hồn.

Sắc diện Băng Linh đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa giận.

Mặc dù thấy sắc diện của nàng vừa thẹn vừa giận nhưng Ngô Mộng Khanh vẫn giả lả như không biết. Y cao giọng nói:

- Băng Linh hẳn hiểu ý của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Gã vừa nói dứt câu, Băng Linh gằn giọng nói:

- Ngươi đòi hỏi quá đáng rồi đó.

Nàng vừa nói vừa bất ngờ cách không phát chỉ điểm tới tĩnh huyệt của họ Ngô. Nhưng Điệp Khách Ngô Mộng Khanh như thể đã phòng bị trước lách bộ tránh.

Chỉ khí của nàng công hụt gã, Mộng Khanh cười phá lên.

- Nàng nóng nảy quá rồi đó. Ngô Mộng Khanh này đâu có ép nàng phải chìu theo ý của ta mà nàng lại tức giận chứ. Nàng có quyền lựa chọn đó mà.

Băng Linh tái mặt. Nàng gắt giọng nói.

- Mộng Khanh...ngươi đừng có bức ép ta.

Mộng Khanh giả lả cười nói.

- Mộng Khanh nào có bức ép tiểu thư. Một trang mỹ nữ tuyệt sắc như nàng thì sao Mộng Khanh nỡ bức ép, lại càng không muốn vùi dập như cánh hoa dại vừa rồi đâu...ta muốn nâng niu và sùng bái nàng.

Sắc diện đỏ bừng như thể đang bị nung trong một lò rèn. Nàng vừa thẹn vừa tức, nhưng chẳng thể nào khống chế được Ngô Mộng Khanh.

Băng Linh buông tiếng thở ra để giữ lại tâm định không cho lữa giận bọc phát, nàng ôn nhu nói:

- Tửu quỷ Sử Quách đang ở đâu.

- Nàng muốn đến đó cứu hắn à?

Băng Linh im lặng không đáp lời.

Ngô Mộng Khanh nhìn Băng Linh điểm nụ cười mỉm.

- Thôi được, nếu nàng muốn đến cứu gã họ Sử đó, Ngô mỗ rất sẳn lòng chỉ chổ cho nàng. Nhưng nên nhớ rằng, nàng chỉ đến một mình thôi, đừng nên báo cho người khác biết đó. Nhất là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lão gia gia. Nếu nàng làm theo lời của Ngô mỗ thì Tửu quỷ Sử Quách sẽ biến thành oan hồn vất vưởng hờn trách nàng đó.

Y nói rồi cười khẩy nhướng mày nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh.

Buộc phải nhìn ánh mắt dâm đãng của Điệp Khách Ngô Mộng

Khanh, sắc diện Băng Linh đỏ bừng, thẹn đến chín người. Nàng gằn giọng nói:

- Sử huynh đang ở đâu?

- Nếu nàng muốn gặp Tửu Quỷ Sử Quách thì cứ đến "Mãn Hoa lầu". Sẽ có người đưa nàng đi.

Băng Linh cau mày trừng mắt nhìn Ngô Mộng Khanh.

Gã cười khẩy nói:

- Nàng càng giận, chân diện nàng đẹp vô cùng. Nếu sau này có thành thân, ta rất thích nhìn chân diện giận dỗi của nàng.

- Ngươi...

Mộng Khanh ôm quyền tủm tỉm cười nói:

- Ta đã nói cả rồi, nàng tự quyết định. Còn Ngô Mộng Khanh Điệp Khách thì rất mong gặp lại Triệu Nguyệt Băng Linh.

Y cười khẩy rồi nói tiếp.

- Nàng nhớ đó..."Mãn Hoa lầu" và chỉ có một mình nàng thôi.

Gã nói rồi thi triển khinh công băng đi, thoáng cái đã mất dạng.

Triệu Nguyệt Băng Linh nhìn theo cho đến khi nhân dạng của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh mất hút.

Nàng nhìn lại vầng nhật quang đang chìm xuống mà buông tiếng thở dài.

Nàng nắm miếng ngọc bội của Sử Quách trong tay mà lắc đầu nhủ thầm.

- "Sử huynh...Muội phải làm sao đây?".

Một cơn gió thoảng thổi qua vai nàng, liền sau đó là lời phật hiệu.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.

Sự xuất hiện của Diệu Tịnh sư thái với khinh thuật cao minh thần kỳ, khiến cho Băng Linh không khỏi giật mình. Nàng nhìn Diệu Tịnh sư thái.

- Sư thái...

Diệu Tịnh sư thái nhìn nàng niệm phật hiệu.

Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...Triệu tiểu thư...gã nam nhân khi nãy chính là Ngô Mộng Khanh.

- Sư thái...sao sư thái biết y.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...bần ni biết gã lâu rồi. Hẳn là gã định làm khó tiểu thư.

Băng Linh gật đầu:

- Đúng là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đang làm khó tiểu nữ.

Nàng buông tiếng thở dài, rồi thuật lại cho Diệu Tịnh sư thái nghe rỏ mọi chuyện.

Nghe nàng thuật xong Diệu Tịnh sư thái nói:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...Nếu Triệu tiểu thư không ngại hiểm nguy bần ni cung thỉnh tiểu thư cứ đến Mãn Hoa lầu.

- Sư thái...

Chấp tay trước ngực, Diệu Tịnh sư thái nói:

- Bần ni có mối oan nợ với Điệp Khách Ngô Mộng Khanh...bần ni sẽ luôn ở sau ưng tiểu thư mà gã Điệp Khách kia không thể nào phát hiện được.

Băng Linh thở phào một tiếng.

- Đa tạ sư thái đã giúp tiểu nữ.

- Tiểu thư giúp bần ni thì đúng hơn.

Nàng sững sờ với câu nói này của Diệu Tịnh sư thái nhưng lại không tiện biểu đạt sự tò mò của mình mà chỉ ôm quyền biểu lộ sự cảm kích.

Băng Linh nghĩ thầm.

- "Mộng Khanh, thử xem ngươi sẽ làm gì được Băng Linh".

MÃN HOA LẦU.

Không nguy nga tráng lệ, không nét gì đặc sắc ngoại trừ chiếm một vị trí ngay trên bến thuyền Hàn Châu, nhưng Mãn Hoa lầu lúc nào cũng tấp nập khách thập phương tìm đến. Mãn hoa lầu nỗi tiếng ở Hàn Châu không phải vì hảo tửu và càng không phải là kỹ nữ cũng chẳng thể nào nói là xinh đẹp, nhưng khách thập phương thì lúc nào cũng nườm nượp, tạo ra một khung gian huyên náo tấp nập mỗi khi đêm về.

Khi Triệu Nguyệt Băng Linh bước đến trước cửa Mãn Hoa lầu. Mới biết một tòa lầu này như thế nào. Mạc dù còn đứng bên ngoài Mãn Hoa lầu.

Nhưng khứu giác nàng đã phải chịu đựng sự hành hạ của một thứ mùi nồng nồng, khó ngửi vô cùng.

Thiên hạ nói không sai, Mãn Hoa lâu là tòa lầu nhớp nháp nhất ở Hàn Châu. Một tòa lầu với tất cả sự năng hoạt của con người, một tòa lầu đầy dẫy những hoạt cảnh trần trụi và dung tục...chính sự dung tục và trần trụi đó làm nên tiếng tâm của Mãn Hoa lầu. Phàm đã là con người thì dễ đi vào con đường băng hoại hơn là làm một nam nhân, nên Mãn Hoa lầu luôn tấp nập khách thập phương, bởi đó là hiện thân của chốn băng hoại và trần trụi. Nó trở thành điểm hội tụ của những con người đi tìm cái bản năng làm con vật hơn làm con người.

Chính vì thế mà kẻ làm con người tránh xa nó, phàm người làm con vật thì lại tìm tới, trong cõi tục nhân thì ai mà chẳng muốn tìm cái khoái lạc nhục thể cho bản thân mình.

Băng Linh đứng nhìn tòa "Mãn Hoa lầu" mà nghĩ thầm.

- "Điệp Khách Ngô Mộng Khanh người thật là tiểu nhân đê tiện".

Băng Linh làm sao mà không nghĩ như vậy, bởi nàng đâu phải hạng người đến chốn nhơ nhuốc đầy chất dung tục và trần trụi này. Nhưng lúc này nàng phải đặt chân vào "Mãn Hoa lầu", cho dù tâm chẳng muốn chút nào. Còn đâu sự thanh bạch của một trang tiểu thư khi bước vào toà lầu này.

Băng Linh bặm môi suy nghĩ.

- "Ta có nên vào hay không?".

Nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng Băng Linh phải bước vào Mãn Hoa lầu. Bởi nàng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, không muốn điều tệ hại gieo xuống đầu Tửu Quỷ Sử Quách.

Khi Băng Linh vừa bước qua ngưởng cửa Mãn Hoa lầu, sắc diện đã đỏ bừng vì thẹn, bởi phải hứng chịu những ánh mắt xoi mói, hau háu nhìn nàng. Điều đó cũng hiển nhiên thôi, bởi trong Mãn Hoa lầu đâu có ả kỹ nữ nào có được dung nhan như Triệu Nguyệt Băng Linh, hay đúnghơn, nàng bước vào Mãn Hoa lầu thì trở thành một đóa hoa lạ, một đóa hoa tinh khiết, chưa nhúm màu tục trần trong khi những kẻ đang ở đây thì đã từng ngụp lặn trong nhục thú tại tòa lầu này.

Sự xuất hiện của Triệu Nguyệt Băng Linh chẳng khác nào một hiện tượng lạ, một kỳ tích xảy ra tại "Mãn Hoa lầu" nên tất cả bọn khách tìm nhục thú thấp hèn phải lỏ mắt rọi vào nàng. Họ nhìn Băng Linh với cùng một ý niệm dung tục và hau háu nét thèm thuồng, đầy vẻ dâm đãng.

Ngay cả ả kỹ nữ đang đú đởn với bọn khách tìm thú xác thịt cũng chú ý đến nàng. Trong khi ngược lại, Băng Linh thì cau mày với cảnh tượng dung tục, ngay trong tiền sảnh. Một dung tục mà nàng cảm nhận ra qua sự lả lơi, bỡn cợt của những ả kỹ nữ lẫn bọn khách tìm hoa.

Băng Linh bất giác rủa thầm Điệp Khách Ngô Mộng Khanh khi hẹn nàng đến Mãn Hoa lầu, nhưng cuối cùng nàng cũng tự khích lệ mình.

- "Hắn là hạng người tiểu nhân băng hoại thì ta tìm hắn ở đây là đúng rồi".

Ý niệm kia còn đọng trong đầu nàng, thì một gã công tử có bộ mặt thật khó coi. Đôi mắt to và lộ cái miệng củ ấu, nhếch nhác nét dâm ô, tiến thẳng đến trước mặt Băng Linh.

Y xởi lởi nói mà chẳng hề ôm quyền biểu lộ chút nhân cách nào.

- Tại hạ là Cù Thịnh.

Y nhếch môi với vẻ tự thị rồi nói tiếp:

- Trong Mãn Hoa lầu, chỉ có Cù Thịnh là trang nam tử đúng nghĩa

nhất. Tại hạ đảm bảo với cô nương, sau một lần ân ái giao hoan với tại hạ, cô nương sẽ nhớ lời. Nhớ mãi mà không bao giờ quên.

Hắn rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi ưỡn người về phía Triệu Nguyệt Băng Linh, cao giọng nói tiếp.

- Ông trời sinh ra Cù mỗ là một trang nam nhân đúng nghĩa. Tại hạ lại có được những đặc điểm mà tất cả nhi nữ đều thích.

Y nói rồi dùng tay chụp lên vùng hạ đẳng của mình, toét miệng cười toe toét. Y vừa cười vừa nói tiếp.

- Cô nương sẽ thích thú ngay thôi.Cùng với lời Cù Thịnh vây cuộc mây mưa khoái lạc trên cõi đời này chứ?

Gã nói dứt câu chẳng cần đợi Triệu Nguyệt Băng Linh có đồng tình với lời nói của mình hay không, mà bất thình lình toan thộp lấy tay nàng. Nhưng Băng Linh đã kịp thối bộ nhìn Cù Thịnh.

Tiếp nhận ánh mắt khắc khe và bất nhẫn của nàng, gã họ Cù cũng chẳng màng đến thái độ phẫn nộ của Triệu Nguyệt Băng Linh mà còn trơ trẽn lên tiếng.

- Hậy...cô nương còn gì ngại ngùng nữa. Ỡ đây ai cũng như thế thôi. Họ cũng như chúng ta thôi mà. Đừng có e dè ngần ngại.

Băng Linh gằn giọng nói:

- Bổn cô nương đến Mãn Hoa lầu không phải với cùng mục đích như ngươi. Hãy tránh xa bổn cô nương.

Gã họ Cù tròn mắt nhìn nàng.

- Ơ kia...đến đây thì ngoài chuyên đó ra còn chuyện gì nữa. Ta biết mục đích của nàng giống như nhau. Cùng truy hoan với nhau.

Băng Linh gắt giọng nạt ngang.

- Im...tránh đường cho bổn cô nương mau.

- Làm sao ta tránh được. Nàng sẽ không tìm được ở Mãn Hoa lầu những trang nam tử có được những trò ân ái đầy khoái lạc như Cù thiếu gia đâu.

Gã nguýt mắt lẳng lơ, rồi giả lả nói tiếp:

- Cù thiếu gia biết, khi nữ nhân đến lúc giao hoan thì đỏng đảnh thế thôi, nhưng khi đã cùng với Cù thiếu gia vào cuộc mây mưa...

Y chắc lưỡi.

- Ôi cha...càng đỏng đảnh bao nhiêu càng như hổ cái bấy nhiêu, nhưng không sao, Cù thiếu gia vẫn có cách trị nàng mà.

Câu nói này của gã họ Cừ chẳng khác nào một gáo dầu sôi nóng bỏng tát thẳng vào mặt Triệu Nguyệt Băng Linh.

Nàng vừa thẹn vừa giận vừa căm phẫn bởi sự trơ trẽn thái quá của gã họ Cù.

Băng Linh gằn giọng nói:

- Ngươi là một con người như bổn cô nương cảm thấy ngươi còn thua bọn ma nhân ngoài kia.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì Triệu Băng Linh bất ngờ nện thẳng một chưởng vào ngay miệng Cù Thịnh.

- Chát...

Bất ngờ bị Băng Linh cho một chưởng, Cù Thịnh gần như không có sự phản ứng gì mà hứng trọn lấy chưởng ảnh của nàng vào ngay cái miệng hình của trái ấu.

Y ôm lấy miệng rú lên, vừa thối liền bốn bộ.

Y nhìn nàng the thé nói:

- Con quỷ cái...người dám đánh Cù thiếu gia...ngươi dám đánh Cù thiếu gia.

Cù Thịnh nói mà máu rỉ qua kẻ miệng gã.

Băng Linh nhìn gã nghiêm mặt nói:

- Bổn cô nương chưa cắt lưỡi ngươi là may rồi đó.

Cù Thịnh thả tay xuống. Y phung ra bốn chiếc răng, rít giọng nói:

- Cù thiếu gia sẽ bầm dập ngươi cho bỏ tức.

Gã vùa nói vừa xồng xộc lao đến nàng. Hai tay thì lăm lăm chực tập kích trực diện nàng.

Băng Linh hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nam tử bỉ ổi như ngươi chẳng đáng để bổn cô nương trừng trị, nhưng hôm nay, bổn cô nương buộc phải cho ngươi biết thế nào là phép lễ độ với nữ nhân.

Vừa nói Triệu Nguyệt Băng Linh vừa cách không phát tác chỉ khí điểm ngay vào hai đầu gối của Cù Thịnh.

- Chát...chát...

Sau hai âm thanh khô khốc đó, Cù Thinh đang trên đà lao tới nàng thì cứ như bị đốn hai đầu gối, ngã chúi tới trước, đập đầu xuống sàn gạch, chỉ cách mũi hài của Băng Linh chưa quá ba đốt tay.

- Bình...

Hắn nằm đờ ra dưới sàn gạch.

Băng Linh chắp tay sau lưng nhìn xuống Cù Thịnh.

Mãy một lúc gã họ Cù mới chỏm tay ngồi lên, nhưng giờ thì không đứng được nữa. Y nhìn Băng Linh với ánh mắt đầy vẻ sợ hãi và thất thần.

Băng Linh cau mày, nghiêm mặt gằn giọng nói:

- Ngươi còn muốn bởn cợt với bổn cô nương không?

Chứng kiến cảnh Cù Thịnh, bọn tục khách trong Mãn Hoa lâu từ từ ngồi trở lại. Họ quay mặt chỗ khác để tránh phải chạm mặt với nàng.

Cù Thịnh toát mồ hôi tránh khi phải tiếp nhận ánh mắt khắt khe và

tàn nhẫn của Băng Linh.

Băng Linh nói:

- Bổn cô nương cắt lưỡi ngươi nhé.

Cù Thịnh nhăn mặt với nét đau đớn, lí nhí nói:

- Cô nương tha mạng...tha mạng...tiểu nhân có mắt nhưng không thấy đường.

Băng Linh nói tiếp ngay sau lời của gã.

- Có mắt nhưng không thấy đường, chắc hẳn ngươi bị mù, để bổn cô nương móc hai mắt ngươi cho rồi.

Nàng vừa nói vươn song chỉ từ từ điểm tới hai con ngươi của Cù Thịnh.

Gã rống lên.

- Tha cho tiểu nhân...để tiểu nhân còn về với nương tủ và con cái mình.

Nàng hừ nhạt rồi rút tay lại, gắt giọng nói:

- Muốn ta tha thì hãy dập đầu ba cái xuống nền gạch...

- Dạ...dạ...tiểu nhân làm ạ!

Nói dứt lời, Cù Thịnh nện đầu xuống sàn gạch ba cái. Băng Linh nhếch môi mỉm cười, lắc đầu.

- Đúng là bọn nam nhân bỉ ổi, còn thua cả những "Ma nhân" trong Ma giới.

Nàng nói rồi bước qua Cù Thịnh. Giờ thì chẳng còn gã tục khách nào hau háu nhìn nàng. Cảnh của Cù Thịnh như một lời cảnh báo với bọn chúng về nhân cách của Triệu Nguyệt Băng Linh.

Băng Linh bước ngay đến gã tiểu nhị đang đứng. Gã trơ mắt nhìn nàng.

Nàng từ tốn hỏi.

- Tiểu nhị...bổn cô nương muốn gặp Điệp Khách Ngô Mộng Khanh?

Nàng gật đầu.

- Y hẹn ta ở đây.

Gã tiểu nhị giả lả nói:

- Cô nương...ở đây rất đông người...nhưng tiểu nhân có thể giúp cô nương.

Băng Linh gật đầu. Nàng lấy một nén bạc đặt lên bàn.

- Dẫn ta đi.

Gã tiểu nhị khúm núm.

- Dạ dạ...mời tiểu thư theo tiểu nhân ạ!

Gã đi trước, Băng Linh theo sau.

Nàng khoác bộ mặt vừa nghiêm vừa khe khắt như trét môi lớp sắp

trên mặt mình.

Gã tiểu nhị dừng bước trước một cửa phòng đóng cửa im ỉm, quay lại nói với Băng Linh.

- Cô nương...để tiểu nhân mở cửa thư phòng xem có Ngô công tử ở đây không?

Băng Linh gật đầu.

Gã tiểu nhị quay mặt lại, rồi đẩy mạnh cửa thư phòng. Cửa không cài then bên trong, nên gã mở toang ra như thể muốn cho Triệu Băng Linh phải tân mục sở thì hoạt cảnh trong gian phòng này. Hoạt cảnh trong gian thư phòng đập vào mắt Băng Linh, khiến mặt của nàng đỏ bừng vì e thẹn.

Làm sao nàng không thẹn được khi tận mắt chứng kiến một đôi nam nữ đang lõa lồ đang vầy cuộc mây mưa với những trò khả ố nhất. Mặc dù nàng và gã tiểu nhị đột ngột xuất hiện, họ vẫn tiếp tục giao hoan như thể muốn phơi ra cho Băng Linh thấy.

Nàng quay mặt lại.

Gã tiểu nhị nói.

- Cô nương nhận ra Ngô công tử chứ?

Băng Linh thả bước đi.

- Đóng cửa lại đi.

Gã tiểu nhị mỉm cười đầy ẩn ý rồi bước theo nàng.

Tiểu nhị vừa bước theo Băng Linh vừa hỏi.

- Cô nương, vị công tử đó không phải là người cô nương tìm.

Nàng gắt giọng đáp lời gã.

- Không phải.

Thốt ra câu nói đó mà chân diện của Băng Linh những tưởng đâu có cả một bầy ong chi chít bấu vào. Nàng làm sao không có cảm giác đó khi tận sở mục thị sự ô uế dung tục trong gian thư phòng vừa rồi. Nàng cảm nhận mình đang bị lôi vào một vũng lầy cực kỳ nhơ nhớp, hay đang bị trét lên người nhưng điều dung tục nhất của cõi trần gian này.

Băng Linh bực bội nhìn lại gã tiểu nhị gắt giọng nói:

- Mãn Hoa lầu của ngươi còn chỗ nào nữa không?

Gã tiểu nhị khúm núm nói:

- Dạ Mãn Hoa lầu chỉ có một thôi à. Nơi này chính là "Mãn Hoa lầu". Toà lầu có một không hai ở đất Hàn Châu này.

Băng Linh cáu gắt nói:

- Có một không hai...tại sao lại có một tòa lầu băng hoại như thế này tọa lạc trên đất Hàn Châu được chứ.

Nàng hừ nhạt rồi sải bước đi tiếp.

Gã tiểu nhị hối hả bước theo nàng. Y dừng bước trước của phòng thứ hai, rồi nhỏ nhẻ nói:

- Cô nương muốn nghĩ qua đêm à?

Băng Linh lưỡng lự rồi lắc đầu.

Nàng miễn cưỡng hỏi.

- Trong gian thư phòng này chẳng khác gì gian thư phòng vừa rồi.

Gã tiểu nhị gãi đầu.

- Tiểu nhân cũng không biết.

Gã vừa nói dứt câu những tiếng rên ư ử, phát ra đập vào thính nhĩ Băng Linh. Những tiếng rên đầy chất khoát lạc và nhơ nhớp. Liền sau những tiếng rên đó là những tràng tiếu ngạo của nam nhân lẫn nữ hòa quyện với nhau. Tạo ra thứ âm vực mà buộc nàng phải hình dung những hoạt cảnh đang diễn ra phía sau cánh cửa đó.

Băng Linh bậm môi, lườm tiểu nhị.

Gã tiểu nhị khúm núm nói:

- Cô nương không muốn xem thì chúng ta đi.

Nàng hừ nhạt một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Thật là bỉ ổi.

Thốt ra câu nói đó nhưng sắc diện của nàng lại đỏ au chẳng khác nào quả chín sắp rụng khỏi cành. Trong khi nàng còn ngượng ngùng, thẹn chín người bởi phải chứng kiến những hoạt cảnh bỉ ổi và dung tục trong những gian thư phòng của Mãn Hoa lâu thì không để mắt đến gã tiểu nhị. Thỉnh thoảng trên cửa miệng lại xuất hiện những nụ cười đầy ẩn ý.

Gã tiểu nhị khúm núm nói:

- Cô nương chúng ta phải làm sao nếu không tìm được Ngô công tử trong những gian thư phòng này.

Câu hỏi của gã khiến Băng Linh phải bối rối vô cùng. Đúng là nàng bị Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đặt vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đến bây giờ thì nàng đã nghiệm ra mục đích của gã họ Ngô đầy tính dâm đãng kia.

Y hẹn nàng đến Mãn Hoa lầu, hẳn cốt chỉ cho nàng thấy nhũng gì dung tục nhất của cõi nhân giới này.

Băng Linh buông tiếng thở dài. Nàng nhìn lại gã tiểu nhị.

- Ngươi có cách nào giúp bổn cô nương tìm ra Ngô Mộng Khanh mà không bắt bổn cô nương phải chứng kiến những hoạt cảnh dung tục tại đây.

Gã đều nhị gãi đầu, nhăn mặt nói:

- Tiểu nhân chẳng biết làm cách gì để gíup cô nương.

Băng Linh lấy một nén bạc đặt vào tay gã.

Ngươi là người của Mãn Hoa lầu tất nghĩ ra cách mà.

Gã giả lả cười.

- Hay để tiểu nhân nhìn trước rồi hỏi. Nếu có Ngô công tử, tiểu nhân sẽ quay lại nói với cô nương.

Băng Linh khẻ gật đầu:

- Vậy cũng được...miễn đừng buộc bổn cô nương chứng kiến những cảnh vừa rồi. Ta cảm thấy ô uế và nhơ nhuốc lắm.

Y tiếp:

- Tiểu nhân biết thật là khó cho tiểu thư.

Hai người bước đến gian thư phòng thứ ba. Gã tiểu nhị nhìn nàng.

Băng Linh khẻ gật đầu.

Gã tiểu nhị gỏ cửa. Y chưa kịp lên tiếng thì nghe giọng nữ nhân, chất giọng rất quen thuộc với Triệu Nguyệt Băng Linh.

- Kim Ngạo Thiên...người ta lại đến quấy rối chàng với thiếp rồi.

Băng Linh sững sờ. Làm sao nàng không sững sờ khi nghe giọng nói của Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc, mà lại còn gọi cả tục danh Kim Ngạo Thiên.

Tâm trạng của Triệu Nguyệt Băng Linh lúc này thật là hỗn độn, và không thể nào định hình được cảm xúc của mình. Nó vừa hụt hẫng vừa ngỡ ngàng, nhưng cũng có phần mừng rở khi nghe tục danh của Kim Ngạo Thiên.

Băng Linh nghĩ thầm.

- "Chẳng lẽ nhưng chuyện xảy ra tại Thánh địa Kim Đỉnh sơn chỉ là trò gian trá của Kim Ngạo Thiên bày ra. Y bày ra để hòng qua mắt mọi người. Y muốn mọi người tưởng y chết, để rồi y quay về với Dương Tiểu Ngọc sống cuộc sống trác táng và đốn hèn".

Gã tiểu nhị gõ cửa lần nữa nhưng Băng Linh đã cản lại.

- Không cần...để cho ta.

Nàng bước đến vỗ chưởng vào cánh cửa đóng im ỉm, cánh cửa bật ra, Băng Linh bước vào. Đập vào mắt nàng là một tấm rèm lụa màu hồng nhạt mà nàng có thể thấy bóng người sau tấm rèm đó.

Tiếng của Dương Tiểu Ngọc cất lên.

- Ý...Triệu Nguyệt Băng Linh...

Băng Linh dợm bước vừa nói:

- Kim Ngạo Thiên đâu?

Nàng toan bước về phía tấm rèm thì bất ngờ tịnh huyệt đã bị điểm.

Băng Linh giật mình thốt.

- Ôi...

Gã tiểu nhị bước đến bên nàng. Y nhướng mày nói:

- Nàng không nhận ra ta ư?

Y vừa nói vừa lột chiếc mặt nạ da người, lộ nguyên nhân dạng là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Băng Linh biến sắc.

- Là ngươi à...

Dương Tiểu Ngọc vén rèm bước ra. Nàng nhìn Băng Linh.

- Triệu tiểu thư...hình như giữa chúng ta có duyên nên lúc nào cũng gặp nhau.

Nàng vừa nói vừa chấp tay sau lưng thản nhiên bước đến trước mặt Băng Linh.

Nụ cười mỉm tươi như đóa hoa hàm tiếu xuất hiện trên hai cánh môi của Tiểu Ngọc.

- Băng Linh miễn cưỡng hỏi Tiểu Ngọc.

- Hãy cho ta biết...Ngạo Thiên đâu.

Tiểu Ngọc nhướng mày.

- Sao nàng lại quá quan tâm đến Kim Ngạo Thiên...

Băng Linh buột miệng nói:

- Băng Linh vừa nghe nàng nhắc đến Kim Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàn vừa cườil vừa nói:

- Thế mà ta cứ ngở đâu Triệu tiểu thư đã quên hẳn Kim Ngạo Thiên rồi và chỉ còn nhớ đến mỗi mình Tửu Quỷ Sử Quách thôi.

Lời nói này của Tiểu Ngọc khiến Băng Linh sượng sùng.

Nàng nhìn lại Băng Linh.

- Nếu nàng muốn gặp Kim Ngạo Thiên, ta sẽ cho nàng gặp y.

Tiểu Ngọc vừa nói vừa chỉ tay vào trán mình và đại huyệt chân tâm.

- Y đang ở trong đây nè.

Nàng nhìn lại Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, từ tốn nói:

- Ngô huynh...chuẩn bị cho Triệu Nguyệt tiểu thư đoàn tựu với Sử Quách và cả Kim Ngạo Thiên.

Mộng Khanh nhướng mày nói:

- Nàng hứa với ta chứ?

Tiểu Ngọc lườm Mộng Khanh nói:

- Tiểu Ngọc không quên phần của Ngô huynh đâu.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh giả lả cười, rồi nói:

- Ta chuẩn bị ngay đây thôi.

Y quay lại vuốt tay vào má Băng Linh.

- Nàng đẹp lắm...chúng ta rồi sẽ có những khoảnh khác hoan lạc với nhau.

Tiểu Ngọc nói:

- Ngô huynh...Triệu tiểu thư hẳn còn là một trinh nữ với lại là trang

lá ngọc cành vàng của lão quỷ Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Người mà giới võ lâm hiện nay đang rất ngưỡng mộ và kỳ vọng tuyệt diệt kiếp họa "ma nhân". Nếu Ngô huynh để cho Triệu tiểu thư sợ thì chẳng còn hứng thú gì. Còn nếu như để Triệu tiểu thư cắn lưỡi chết, không chừng đại họa giáng xuống đầu Ngô huynh đó.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nhướng mày nói:

- Tiểu Ngọc...ta đã xấp xếp chu toàn chuyện này rồi.

Tiểu Ngọc hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nhưng Ngô huynh còn chưa sắp xếp với Tiểu Ngọc đó.

Nàng lườm Ngô Mộng Khanh.

- Huynh hãy chuẩn bị đi. Ta quay lại ngay.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nói dứt câu đi thẳng ra ngoài. Y khép cửa thư phòng lại, vừa khép cửa thư phòng, y vừa nói:

- Tiểu Ngọc...Trước khi ta hưởng lạc, nàng đừng biến Triệu Nguyệt Băng Linh thành xú nữ đấy.

Tiểu Ngọc lườm Ngô Mộng Khanh.

- Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đúng là kẻ háu sắc nhất trên thế gian này.

Tiểu Ngọc không vùi dập một cánh hoa như Ngô Mộng Khanh đâu. Ta cũng là phận nhi nữ mà.

HỒI THỨ BA MƯƠI BỐN
TỐI ĐỘC PHỤ NHÂN TÂM

Đặt Băng Linh nằm dài trên tràng kỹ, Tiểu Ngọc ngồi xuống bên nàng. Nàng nhìn Băng Linh, điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười mỉm của Tiểu Ngọc vẫn toát ra nét quyến rũ lạ thường, nếu không muốn nói nó còn quyến rũ hơn khi nàng ban phát nụ cười đó cho nam nhân.

Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Tại sao nàng lại lụy vào nam nhân...

Băng Linh không đáp lời nàng, nhưng đôi lưỡng quyền thì ửng hồng.

Không nghe Băng Linh trả lời, Tiểu Ngọc hỏi tiếp:

- Ta hỏi nàng nhé...Giữa Ngạo Thiên và Sử Quách thì nàng thuộc về ai?

Băng Linh cau mày nghiêm giọng nói:

- Ta có cần nói với nàng điều đó không. Ta chỉ muốn biết Kim Ngạo Thiên đâu, và nàng đã làm gì Sử Quách?

Tiểu Ngọc nhướng mày.

- Nàng trả lời Tiểu Ngọc...rồi Tiểu Ngọc sẽ trả lời nàng. Chúng ta đều là phận nhi nữ chẳng giấu diếm nhau làm gì.

Băng Linh nuốt nước bọt rồi nói:

- Được...Ta trả lời nàng...Tửu Quỷ Sử Quách và Triệu Nguyệt Băng Linh...chỉ là mối quan hệ giữa biểu ca và muội muội. Huynh ấy xem ta như xá muội của mình và ngược lại ta xem huynh ấy như biểu ca mà thôi.

- Thế còn Kim Ngạo Thiên?

Băng Linh lưỡng lự rồi nói:

- Khi ta và biểu ca đến Hàm Dương chỉ vì có thư của Thần cái Cù Bá Nhâm. Cù tiền bối muốn biểu ca bảo vệ Ngạo Thiên...

Buông một tiếng thở dài, Băng Linh nói tiếp:

- Băng Linh lúc đó chẳng có chút suy nghĩ nào về Kim Ngạo Thiên. Nói thẳng ra ta chẳng có ân gì với con người này.

Tiểu Ngọc cướp lời Băng Linh.

- Nhưng sau đó thì nàng đã yêu Kim Ngạo Thiên?

Băng Linh im lặng nhìn Tiểu Ngọc. Nàng miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc...Ta biết nàng định đưa Ngạo Thiên vào bẫy tình nên ta muốn giúp huynh ấy...Nhưng lưới tình của nàng...khi ai đã vướng vào rồi không thể thoát ra được. Ta đã làm tất cả chỉ để gỡ Kim Ngạo Thiên ra khỏi bẫy tình...Nhưng những gì ta làm đều vô ích. Huynh ấy đã chết lịm trong bẫy tình của Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc.

Dương Tiểu Ngọc cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Khi Dương Tiểu Ngọc đặt bẫy tình thì chưa một gã nam nhân nào thoát khỏi bẫy tình của Dương Tiểu Ngọc. Tất cả đều được chết trong vị ngọt của tình yêu. Chính vì thế ta mới tự cho mình cái ngoại danh Mỹ Diện Đường Lang. Nhưng cuối cùng vẫn có người thoát khỏi bẫy tình của ta...Ngược lại còn đưa ta vào sự mê muội bởi sự ngơ ngác của y nữa. Người đó là ai nàng có biết không?

Tiểu Ngọc chỏi tay, hơi chồm để đè lên người Băng Linh.

- Người đó là Kim Ngạo Thiên. Y đã sớm thoát ra khỏi bẫy tình và tương kế tựu kế gạt ta đó... y thoát được bẫy tình cũng nhờ có nàng.

Tiểu Ngọc niễng đầu ngắm dung diện Băng Linh.

- Nàng dù sao cũng là một mỹ nữ hiếm có trên đời này...Thảo nào y mới vuột thoát khỏi bẫy tình của Dương Tiểu Ngọc.

Băng Linh nghiêm giọng nói:

- Chỉ vì vậy...nàng hận Ngạo Thiên?

Tiểu Ngọc nhướng mày.

- Tiểu Ngọc đầu có hận Ngạo Thiên...Người ta hận là Triệu Nguyệt Băng Linh và Tửu quỷ Sử Quách.

Băng Linh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Băng Linh làm gì nàng hận?

- Sao không hận nhỉ? Tửu quỷ Sử Quách và Triệu Nguyệt Băng Linh đã gieo vào tâm tưởng Kim Ngạo Thiên ta là Mỹ Diện Đường Lang một dâm nữ đốn hèn nhất trong cõi đời này.

Băng Linh buột miệng nói:

- Băng Linh nói sai ư?

Tiểu Ngọc sượng chín mặt khi phải nghe câu nói này thốt ra từ cửa miệng của Băng Linh. Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Băng Linh, gằn giọng nói:

- Nàng nói không sai...Ta đúng là một dâm nữ nhưng hãy nghĩ lại xem vì cái gì mà Dương Tiểu Ngọc là dâm nữ?

Nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người ta chỉ nghĩ đến nữ nhân như những thứ tiêu khiển trong cuộc đi tìm hoang dục nhưng đâu có ai nghĩ nữ nhân như Tiểu Ngọc cũng có tâm tư và hoài bão của mình.

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Bọn nam nhân trong mắt nàng hẳn là quí hóa lắm phải không?

- Ta không nghĩ như vậy. Có người này người khác. Nhưng với Kim Ngạo Thiên thì còn những điều Tiểu Ngọc chưa biết.

- Ta chưa biết gì nào?

Nàng đặt tay lên ngực Băng Linh, nhỏ nhẻ hỏi:

- Tiểu Ngọc đã từng ân ái với Kim Ngạo Thiên rồi...nàng có biết không?

Y cũng là nam nhân tầm thường thôi. Y dẫn bị xác thịt lôi cuốn vào những nhục dục thấp hèn. Có đáng gì là một trang nam tử đại trượng phu.

Tiểu Ngọc nói rồi phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Ta nói ra điều này chẳng biết nàng tin không nhỉ...Sự hòa hợp trong hoang dục, tạo ra sức mạnh...Mà sức mạnh đó chính là nguồn cảm hứng thi vị của tình yêu đó. Bẫy tình của Mỹ Diện Đường Lang được tạo ra bằng chân ngôn này.

Băng Linh cắn răng trên vào môi dưới. Nàng suy nghĩ một lúc rồi

nói:

- Tiểu Ngọc cô nương...Ngạo Thiên còn có một chức trách khác nữa. Huynh ấy còn giữ sứ mạng giải hóa đại kiếp Ma nhân. Nên buộc lòng Băng Linh phải kéo Ngạo Thiên ra khỏi bẫy tình của cô nương.

- Nàng đã kéo được Kim Ngạo Thiên đó. Hắn vuốt thoát khỏi lưới tình của Tiểu Ngọc, còn đoạt lại huyết ngọc và hủy nó tại Kim Đỉnh sơn Thánh địa. Y tự hủy mình cùng với huyết ngọc... Y ra đi với ý nghĩ ít ra cũng làm được một điều gì đó để không hổ thẹn với Lăng phu nhân và Cù Bá Nhâm thần cái.

Răng trên của Băng Linh cắn vào môi dưới đến rớm máu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Vậy Tiểu Ngọc đã khẳng định...Kim Ngạo Thiên đã chết rồi?

- Y chết hay không chết thì cho đến lúc này cũng chẳng ai biết.

- Thế nàng còn hận gì Băng Linh nữa?

- Ta hận nàng bởi trên thế gian này, nàng có cuộc sống hơn ta.

Tiểu Ngọc vỗ vào ngực mình.

- Ta cũng là phận nhi nữ như nàng nhưng lại luôn bị vùi dập trong cõi tục trần này. Còn nàng thì có tất cả. Có cả sự ngưỡng mộ của bao nhiêu người tự cho mình là anh hùng hảo hán chỉ vì nàng là ái nữ của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Một vị lão đại hiệp đại thiện nhân nổi tiếng trên giang hồ.

Hừ nhạt một tiếng, Tiểu Ngọc nói tiếp:

- Nhưng xét cho cùng, Triệu Nguyệt Băng Linh cũng chỉ là ả tiểu thư tầm thường chẳng thể nào bì với Dương Tiểu Ngọc. Nếu ta từ vũng bùn ngoi lên để trở thành môn chủ Độc môn thì nàng cho biết dựa vào số phận mà ông trời đã ban tặng.

- Băng Linh không hề có ý tranh đoạt với Dương Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cau mày, mở to mắt hết cỡ.

- Không ư?

Băng Linh gật đầu.

- Băng Linh không ngoa ngôn với Tiểu Ngọc đâu.

- Không. Thì sao nàng lại cho ta là dâm nữ?

Nét mặt Băng Linh sượng sùng với câu nói này của Tiểu Ngọc. Nàng cảm tưởng cổ họng mình khô quánh lại chẳng thể nào thốt được ra lời.

Tiểu Ngọc cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Triệu tiểu thư cô nương trả lời được à?

- Tiểu Ngọc cô nương...Nếu như Băng Linh mạo phạm ta rất mong được sự khoan dung độ lượng miễn thứ của nàng.

Tiểu Ngọc cau mày.

- Bây giờ thì Triệu tiểu thư mới thốt ra lời nói đó. Vậy hãy cho Tiểu Ngọc biết...nếu như Tiểu Ngọc tiếp tục đưa Tửu quỷ Sử Quách vào bẫy tình của mình...nàng có lôi kéo y ra như đã từng lôi kéo Kim Ngạo Thiên không?

Băng Linh buông tiếng thở dài. Nàng lí nhí nói:

- Tiểu Ngọc cô nương hẳn cũng nghĩ đến bá tính đang gặp họa Ma Thần. Khi Ngạo Thiên bặt vô âm tín tại Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì tất cả kỳ vong đều dồn vào Sử huynh.

Tiểu Ngọc nhăn mặt.

- Nói thế đâu có đúng...Tất cả kỳ vọng võ lâm bây giờ đều dồn vào lão gia gia của tiểu thư. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

- Lão gia gia đã làm hết sức mình rồi nhưng ma đạo thì ngày càng hưng thịnh.

Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:

- Đó là ý trời đâu ai ngăn được.

Nàng ghé miệng vào tai Băng Linh nhỏ nhẹ nói:

- Triệu tiểu thư...ta cũng nên cho tiểu thư biết một bí mật này...

Băng Linh nhìn Tiểu Ngọc, khi nàng nhỏm người đối mặt với nàng.

- Tiểu Ngọc cô nương có bí mật gì?

Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

- Chẳng bao lâu nữa...Tiểu Ngọc là chủ nhân của cõi nhân gian này.

Tiểu Ngọc vừa nói vừa thò tay vào trong xiêm y của Băng Linh. Tay nàng chạm nhẹ vào đôi nhủ hoa trinh nữ của Băng Linh. Mặc dù chỉ một cái chạm nhẹ thôi nhưng Băng Linh cũng phát hiện ra. Nàng tròn mắt nhìn Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc cô nương làm gì vậy?

Tiểu Ngọc điểm một nụ cười mỉm, rồi nói:

- Tiểu thư làm gì hốt hoảng lên vậy...Không nghe ta nói à?

Băng Linh miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc hãy rút tay ra khỏi người Băng Linh.

Đôi chân mày Tiểu Ngọc nhíu lại, nàng phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tiểu Ngọc vừa rút tay lại.

Nàng nhìn Băng Linh ôn nhu nói:

- Ta nói đến đâu rồi nhỉ? Nàng có nhớ không?

Băng Linh nhìn Tiểu Ngọc bằng ánh mắt tò mò pha trộn nét gì đó sợ hải.

Nàng lí nhí nói:

- Vì sao Tiểu Ngọc nghĩ một thời gian nữa nàng sẽ làm chủ cõi

nhân sinh này?

- À...Đúng như vậy...Chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi. Dương Tiểu Ngọc chẳng khác gì một bà hoàng mà tất cả mọi người phải quì gối đầu lụy Tiểu Ngọc.

- Sao nàng lại nghĩ như vậy?

- Bởi vì ta biết Âu Dương Đình giờ đã là Hoạt Thiên Ma, chủ nhân của Ma giới.

Nàng đắc ý nói:

- Khi ma giới làm chủ cõi nhân sinh này thì Âu Dương Đình là thiên hạ đệ nhất ma. Còn ta thì nắm được Âu Dương Đình trong bấy tình của mình. Tiểu Ngọc không làm chủ nhân giới thì ai có thể làm chủ đây?

Băng Linh lắc đầu.

- Tiểu Ngọc cô nương đừng ảo tưởng. Cô nương là người của nhân giới trong khi Âu Dương Đình thuộc về Ma giới. Không thể hợp nhất ma giới và nhân giới đâu. Nếu cô nương có cách gì hóa giải được ma kiếp...hãy đến Thiếu Lâm tự.

Tiểu Ngọc nhướng mày.

- Sao...Dương Tiểu Ngọc hóa giải ma giới để làm kiếp dâm nữ trong nhân giới à? Nghe nực cười quá.

Nàng nói dứt câu vuốt má Băng Linh rồi nhìn nàng nói tiếp.

- Đừng có nằm mơ. Dương Tiểu Ngọc không ngu muội làm một trang anh thư như Triệu Nguyệt Băng Linh đâu. Ý của ta khác nàng và con đường ta đi cũng khác nàng.

Nàng lại vuốt hai má Băng Linh. Động tác của Tiểu Ngọc càng khiến cho Băng Linh hốt hoảng.

Băng Linh miễn cưỡng hỏi:

- Tiểu Ngọc cô nương định làm gì Triệu Nguyệt Băng Linh?

Hai cánh môi Tiểu Ngọc nhếch lên, từ tốn nói:

- Ta rất muốn nàng trở thành một dâm nữ như Dương Tiểu Ngọc.

Băng Lnh biến sắc. nàng miễn cưỡng nói:

- Băng Linh khác với Tiểu Ngọc.

- Chúng ta đều giống nhau, có khác là khác về tâm thức thôi. Nhưng rồi nàng sẽ quen. Nếu trong nhân giới, bọn nam nhân khiến nữ nhi chúng ta như những cánh hoa trong lạc thú thì ngược lại trong ma giới, nữ nhi chúng ta sẽ biến lại bọn chúng như những gã nô dục thấp hèn.

Tiểu Ngọc mỉm cười, nàng vừa cười vừa rà tay xuống cổ Băng Linh.

Băng Linh hốt hoảng nói:

- Tiểu Ngọc...Nàng làm gì vậy?

- Ta thích được sở hữu thân xác nàng chứ có gì đâu. Tại sao cứ phải nam nhân mới được quyền sở hữu thân xác nữ nhân mà nữ nhân không được quyền tìm cái mình muốn trong thân thể mình.

Băng Linh biến sắc. Nàng hổn hển nói:

- Tiểu Ngọc...Đừng làm người biến thái.

Đôi chân mày Tiểu Ngọc nhíu lại. Nàng trang trọng nói:

- Sao lại gọi là biến thái được...Chẳng qua nàng chưa quen...Nhưng rồi nàng sẽ quen và chẳng có gì phải lạ lùng hay hốt hoảng cả. Cũng chẳngcó gì gọi là biến thái cả.

Tiểu Ngọc vừa nói vừa từ từ vẹt ngoại y của Băng Linh. Sắc diện Băng Linh biến sắc qua màu nhợt nhạt. Nàng ngượng chín người, Băng Linh vồn vã nói:

- Tiểu Ngọc...Đừng quên Băng Linh là nữ nhân.

Tiểu Ngọc như chẳng màng đến lời nói của Băng Linh mà tiếp tục cởi nốt chiếc yếm của nàng.

Băng Linh lắc đầu.

- Tiểu Ngọc...Băng Linh xin nàng...Đừng làm như vậy...Ta và nàng đều là phận nhi nữ như nhau. Nàng đừng làm cho ta sợ.

Tiểu Ngọc mỉm cười, ôn nhu nói:

- Có gì mà nàng phải sợ, phải hốt hoảng như vậy. Nếu trong tay bọn nam nhân ví như Kim Ngạo Thiên hẳn nàng không sợ hãi chứ gì. Chẳng qua hắn là nam nhân ư?

Tiểu Ngọc hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bọn nam nhân có đáng gì chứ. Bọn chúng không biết tiếc ngọc thương hoa đâu, mà chỉ biết mỗi một việc chiếm hữu và vùi dập thôi. Còn phận nữ nhi như ta và nàng mới biết được thân xác nhi nữ đáng quí như thế nào.

Tiểu Ngọc nói rồi cúi xuống hôn vào môi Băng Linh. Nàng dùng tay ghìm đầu Băng Linh lại nhìn vào mắt nàng.

Tiểu Ngọc gằn giọng nói:

- Nếu nàng không cho ta âu yếm nàng thì ta sẽ giao nàng cho Ngô Mộng Khanh. Gã cũng là một nam nhân, lại là một điệp khách, một kẻ chẳng biết tiếc ngọc thương hương.

Băng Linh bặm môi. Nước mắt trào ra khoé mắt. Nàng hổn hển nói:

- Tiểu Ngọc...Đừng làm vậy...Băng Linh sợ lắm...

Tiểu Ngọc hơi nhổm người lên. Nàng hừ nhạt một tiếng.

- Nàng đúng là hạng nhi nữ tầm thường.

Băng Linh gật đầu.

- Đúng như vậy...Băng Linh chỉ là hạng nhi nữ tầm thường chẳng

thế nào bì và sánh với Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc.

Băng Linh những tưởng đâu lời nói này của mình sẽ khiến cho Dương Tiểu Ngọc buông tha mình, nhưng Tiểu Ngọc lại phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Được...nàng đã tự nhận mình là nhi nữ tầm thường thì Tiểu Ngọc sẽ hủy hoại luôn sự tầm thường đó trên thể xác nàng.

Vừa nói Tiểu Ngọc vừa đặt tay lên ngực Băng Linh. Đôi ngọc thủ của nàng ôm kín hai quả tuyết lê căng cứng của Băng Linh. Mặc dù đôi gò bồng đảo của Băng Linh vẫn còn chiếc yếm che kín nhưng nàng vẫn cảm nhận rõ mồn một mười ngón chỉ của Tiểu Ngọc đang bấu cứng vào hai vòng ngực của mình.

Băng Linh hốt hoảng nói:

- Tiểu Ngọc...

Lời còn đọng trên miệng Băng Linh, thì tiếng niệm Phật hiệu của Diệu Tịnh sư thái cất lên.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.

Nghe tiếng niệm phật hiệu của Diệu Tịnh sư thái. Băng Linh như trút được cả một ngọn thái sơn trên vai mình. Ngược lại Tiểu Ngọc sững sờ bởi sự xuất hiện quá đột ngột này của vị sư thái.

Nàng bật đứng lên khỏi tràng kỹ, đối mặt với Diệu Tinh sư thái.

Tiểu Ngọc gắt giọng nói:

- Mụ ni cô này làm cho bổn môn chủ mất cả hứng thú.

Vừa nói Tiểu Ngọc vừa bất ngờ chớp động thân pháp vươn trảo thộp đến yết hầu của Diệu Tịnh sư thái. Trảo công của nàng cực nhanh nhưng Diệu Tịnh sư thái còn nhanh hơn. Bằng một thế ưng trảo công của phật môn, Diệu Tịnh sư thái thộp ngay vào trảo thủ của Tiểu Ngọc.

Đôi trảo dính chặt vào nhau như đôi móng vuốt của hai con linh điểu trong cuộc giao chiến khốc liệt.

- Chát.

Hổ khẩu Tiểu Ngọc tê rần.

Nàng nhận ra ngay mình gặp phải một đối thủ cực kỳ cao minh, mà mình chưa phải là đối thủ. Tiểu Ngọc hốt hoảng rút tay lại nhưng hữu thủ vẫn dính chặt lấy ưng trảo công của Diệu Tịnh sư thái.

Diệu Tịnh sư thái niệm phật hiệu.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.

Vừa nói Diệu Tịnh sư thái vừa vỗ chưởng vào đan điền Tiểu Ngọc.

- Bộp...

Tiểu Ngọc khụm người xuống.

Cùng lúc Diệu Tịnh sư thái buông trão thủ của nàng. Tiểu Ngọc

khuỵu chân quỳ ngay xuống trước mũi hài của Diệu Tịnh sư thái.

Nàng biến sắc ngẩng lên.

- Sư thái.

Diệu Tịnh sư thái chắp tay niệm phật hiệu.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn chúng sinh.

Tiểu Ngọc cúi mặt nhìn xuống đất lí nhí nói:

- Sư thái hãy tha mạng cho Tiểu Ngọc.

Diệu Tịnh sư thái nhìn Tiểu Ngọc từ ốn nói:

- Nếu Dương cô nương chịu quay đầu lại về với chính đạo, thì vẫn còn cơ hội tay rữa bụi hồng trần. Chúng sinh sinh ra trong cõi nhân thế này đã phải chịu bao phiền lụy tục nhân.

Buông một tiếng thở dài, Diệu Tịnh sư thái nói tiếp:

- Cô nương có hứa với bần ni quay về chánh đạo không?

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Dạ...Sư thái bắt Tiểu Ngọc làm gì, Tiểu Ngọc nghe theo sư thái.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát. Vậy bần ni sẽ đại khai phật môn xuất gia cho cô nương.

Buông một tiếng thở dài, sư thái nói tiếp.

- Dương cô nương đồng ý không?

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Tiểu Ngọc đồnh ý.

Nàng vừa nói vừa dùng tay rút ngay những cây trâm cài trên tóc mình. Mái tóc dài đen mượt, bóng gợn của nàng xõa ra đến ngang vai. Nàng ngẩn lên nhìn Diệu Tịnh sư thái.

- Sư thái...Nếu Tiểu Ngọc có duyên với phật môn, xin sư thái xuống tóc xuất gia cho Tiểu Ngọc.

Băng Linh chau mày khi nghe những lời nói này của Tiểu Ngọc. Nàng không ngờ Tiểu Ngọc lại biến đổi nhanh như vậy.

Vừa mới đây thôi nàng còn là một con người biến thái cực độ, thế mà giờ đây trước sư hiện diện của Diệu Tịnh sư thái thì Tiểu Ngọc bỗng chốc trở nên nhu hòa.

Băng Linh nheo mày nghĩ thầm trong đầu:

- "Người ta có thể thay đổi cá tính nhưng bản chất thì đâu thay đổi được, còn Tiểu Ngọc thay đổi quá nhanh, hay là..."

Ý nghĩ đó lướt qua tâm thức nàng, Băng Linh giật mình thét lớn:

- Sư thái cẩn thận...

Sự cảnh báo của Băng Linh đã quá muộn.

Khi nàng thốt ra lời nói đó thì mái tóc dài mượt mà của Tiểu Ngọc đã quất ngược lên. Mái tóc đó chụp thẳng vào mặt Diệu Tịnh sư thái.

- Chát...

Diệu Tịnh sư thái đâu ngờ Tiểu Ngọc lại có thủ đoạn cực kỳ gian trá và linh hoạt của Tiểu Ngọc, nên gần như không có phản xạ gì mà hứng trọn cả mái tóc dài của nàng vào chính diện.

Diệu Tịnh sư thái loạng choạng, thì Dương Tiểu Ngọc bật đứng lên, cùng với mũi châm điểm tới Diệu Tịnh sư thái.

Nàng vừa phát động chiêu công chết chóc đó vừa nói:

- Môn chủ Độc môn dễ xuống tóc xuất gia đầu phật lắm hay sao?

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM
TỤC SINH

Những tưởng đâu mũi châm độc của Dương Tiểu Ngọc sẽ xuyên qua yết hầu của Diệu Tịnh sư thái. Nếu Diệu Tịnh sư thái sống sót được chỉ có thể được định đoạt bằng một kỳ tích vô tiền khoán hậu. Kỳ tích thì không phải lúc nào cũng xảy ra nhưng lần này có lẽ đạo hạnh của Diệu Tịnh sư thái đã đánh động đến đức Quan Âm bồ tát, nên kỳ tích đã xảy ra.

Một kỳ tích mà ngay cả người trong cuộc là Dương Tiểu Ngọc cũng không thể nào tin được. Chiêu công tàn nhẫn của nàng gần như đã đạt được đến mục đích sát tử vị thần ni của Quan Âm tịnh xá thì một làn gió thoảng lướt qua.

Phải nói như vậy, bởi Dương Tiểu Ngọc lẫn Diệu Tịnh sư thái chỉ cảm nhận được mỗi điều đó. Thế nhưng làn gió thoảng kia đã kéo dịch Diệu Tịnh sư thái qua bên trái, đồng thời mũi châm độc của Tiểu Ngọc thì như chạm vào một phiến đá vô hình.

Một sự biến diễn ra nhanh ngoài tầm mắt của Tiểu Ngọc. Mắt nàng chỉ hoa lên, thì đã nhận ra một người vận bạch y thư sinh sừng sững đứng ngay trước mặt. Mũi châm độc kẹp giữa hai ngón chỉ. Còn Diệu Tịnh sư thái thì vẫn bình an đứng bên cạnh bạch y.

Khi đã nhận diện được người đó, Dương Tiểu Ngọc càng sửng sốt hơn. Bởi người vừa cứu Diệu Tịnh sư thái chẳng ai khác mà chính là Kim Ngạo Thiên.

Miệng Tiểu Ngọc ngở ngàng há hốc nhưng không thể ngậm lại được. Mãi một lúc sau, nàng mới có thể nói được.

- Kim Ngạo Thiên.

Vừa nói Tiểu Ngọc vừa rút mũi châm về nhưng mũi châm vẫn dính

cứng giữa hai ngón chỉ của Kim Ngạo Thiên, khiến nàng không thể nào rút lại được.

Sau cùng Tiểu Ngọc buộc lòng phải buông mũi châm thối bộ về sau.

Ngạo Thiên thả mũi châm xuống sàn gạch.

Diệu Tịnh sư thái giờ mới hoàn hồn lấy lại định thức. Người nhìn Tiểu Ngọc chắp tay niệm phật hiệu.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...Quỷ nữ đúng là có lòng dạ tối độc, tàn nhẫn, bần ni buộc phải tế độ cho quỷ nữ.

Diệu Tịnh sư thái vừa nói vừa toan ra tay nhưng Ngạo Thiên một lần nữa thộp lấy vai sư thái, gương mặt chàng lộ vẽ bất nhẫn.

Sư thái nhìn lại Ngạo Thiên.

- Công tử...

Chàng ôn nhu nói:

- Sư thái hãy cùng với Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư đi cứu Tửu quỷ Sử Quách. Y đang cần đến hai người.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa cách không điểm chỉ giải khai huyệt đạo cho Băng Linh. Vừa được hóa giải tịnh huyệt, Băng Linh chỏi tay ngồi bật lên. Nàng nhìn Ngạo Thiên.

- Tiểu ca...

Ngạo Thiên nhìn nàng.

- Muội hãy đi cứu Tửu quỷ Sử Quách.

Băng Linh nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt nghi ngại. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sử Quách đang ở đâu?

Chàng nghiêm mặt đáp:

- Tại lâu thuyền của Tiểu Ngọcl đậu dưới bến Hàn Châu.

Diệu Tịnh sư thái nhìn lại Băng Linh khẻ gật đầu.

Băng Linh bước đến bên Kim Ngạo Thiên.

- Còn tiểu ca?

Ngạo Thiên buông giọng.

- Ngạo Thiên có nhiều chuyện muốn nói với Tiểu Ngọc.

Giọng nói của chàng trầm trầm nghe thật là nhạt nhẽo và vô tâm. Băng Linh buông tiếng thở dài.

- Sau chuyện này Tiểu ca có định gặp Băng Linh không.

- Sẽ gặp lại muội.

Diệu Tịnh sư thái nói với Băng Linh.

- Triệu tiểu thư...chúng ta đi.

Diệu Tịnh sư thái và Băng Linh rời ngay khỏi gian biệt phòng. Băng Linh đi đến ngưởng cửa vẫn quay lại nhìn Ngạo Thiên. Băng Linh

nói:

- Băng Linh chờ tiểu ca.

Ngạo Thiên chỉ cúi đầu không đáp lời nàng.

Khi hai người đó đi rồi, chàng mới nhìn lại Dương Tiểu Ngọc. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Ánh mắt của Tiểu Ngọc như muốn thâu tóm lấy nhân dạng của Kim Ngạo Thiên vào đôi con ngươi nàng.

Nàng ôn nhu nói:

- Tiểu Ngọc những tưởng đâu Kim Ngạo Thiên đã chết rồi.

Ngạo Thiên trầm mặt:

- Nếu Ngạo Thiên chết có lẽ không dám gặp mặt mẫu thân và Cù lão huynh.

Tiểu Ngọc bước đến trước mặt Ngạo Thiên.

- Hẳn Ngạo Thiên đã biết được tất cả những gì đang diễn ra trên cõi thế tục này.

Ngạo Thiên gật đầu.

- Đã biết.

- Vậy Ngạo Thiên định làm gì?

- Thực thi thiên chức mà Ngạo Thiên đã tiếp nhận trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Chàng nói dứt câu thì Tiểu Ngọc phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Chẳng ai có thể cải lại ý trời đâu. Ngạo Thiên cũng vậy.

Nàng nhìn vào mắt Kim Ngạo Thiên.

- Hay nhất, Ngạo Thiên hãy cùng với Tiểu Ngọc thực hiện di ngôn của Lăng phu nhân, rời bỏ giang hồ.

Nàng điểm nụ cười mỉm tươi như đóa hoa hàm tiếu.

- Ngạo Thiên đồng ý chứ? Tiểu Ngọc vẫn chờ đợi Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên lắc đầu.

- Ngạo Thiên gặp lại Tiểu Ngọc không phải để chấp nối lại mối tình đầy nhục cảm và chất gian trá. Ta gặp nàng chỉ để hỏi nàng một điều.

- Ngạo Thiên muốn hỏi gì?

- Độc chủ Âu Dương Đình.

Tiểu Ngọc mỉm cười. Nàng vừa cười vừa quay lưng lại với Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Ngạo Thiên muốn biết Âu Dương Đình đang ở đâu ư?

- Đúng...Hãy nói cho Ngạo Thiên biết, Âu Dương Đình đang ở đâu.

Tiểu Ngọc nhún vai, rồi nhìn Ngạo Thiên.

- Tiểu Ngọc sẽ nói cho Ngạo Thiên biết Độc ma Âu Dương Đình đang ở đâu, nhưng chỉ với một điều kiện mà thôi.

- Nàng muốn điều kiện gì?

Tiểu Ngọc mỉm cười làm duyên rồi nói:

- Điều kiện của Tiểu Ngọc rất đơn giản và Ngạo Thiên chắc chắn sẽ rất hoan hỷ.

Nàng nói dứt câu liền dùng tay tự kéo ngoại y của mình xuống, phơi chiếc yếm hồng nhạt bên trong không đủ che kín gò bồng đảo ngồn ngộn chất xuân tình.

Nàng nguýt mắt đưa tình.

- Ngạo Thiên biết Tiểu Ngọc đặt điều kiện gì rồi chứ?

Nàng nói dứt câu nép người ngay vào ngực Ngạo Thiên, nhỏ nhẹ nói:

- Ngạo Thiên...Tiểu Ngọc nhớ chàng lắm.

Tiểu Ngọc những tưởng đâu men tình rực lửa hôm nào sẽ lại bùng cháy lại trong tâm thức của Kim Ngạo Thiên.

Nàng vẫn còn sức hấp dẫn để đưa bất cứ gã nam nhân nào vào bẫy tình. Thân thể nàng vẫn còn đầy nhựa nhục tình khiến bất cứ gã nam nhân nào cũng phải mềm lòng sa vào để sở hữu nó, nhưng Ngạo Thiên vẫn đứng trơ ra như pho tượng. Ngạo Thiên khẽ đẩy nàng ra.

Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên hỏi:

- Chàng sao vậy...Chúng lẽ Ngạo Thiên chẳng còn để lại trong chàng cảm xúc nào?

- Tất cả đối với Ngạo Thiên đã trôi vào dĩ vãng, mà dĩ vãng thì ta không bới hay tìm lại nó. Ta sẽ trở thành nô tình của nàng, nếu như nàng có thể khuất phục được Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài.

- Chàng ngại ngùng khi tiếp xúc với Tiểu Ngọc?

Ngạo thiên lắc đầu.

- Nếu Ngạo Thiên có nghĩ đến nàng thì chỉ nghĩ mỗi một điều duy nhất...

Tiểu Ngọc vồn vã hỏi.

- Điều gì?

- Đã có lúc nàng từng là người của Kim gia.

- Chàng không nghĩ đến những gì chúng ta đã có với nhau. Những gì Tiểu Ngọc đã trao cho chàng trong gian băng thất và trong gian thảo xá à?

- Tiểu Ngọc đã hủy tất cả rồi, còn nhắc lại làm gì?

Tiểu Ngọc lắc đầu.

- Không...Tiểu Ngọc không thể mất chàng. Tiểu Ngọc không thể mất chàng.

Nàng nghẹn ngào thốt ra câu nói đó, rồi bất ngờ lao đến Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc như thể muốn ôm cứng lấy chàng nhưng thật ra lại đụng đến mũi châm thứ hai đang giấu trong ống tay áo đâm vào đan điền Kim Ngạo Thiên.

Mũi châm ghim thẳng vào đan điền chàng.

Tiểu Ngọc đâm xong mũi châm vào đan điền Ngạo Thiên liền thối bộ lại. Nàng cười khẩy rồi nói:

- Nếu đã không thuộc về ta, ngươi sẽ chết.

Không đáp lời Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên rút mũi châm ra khỏi đan điền mình mà tuyệt nhiên chẳng có chút biểu lộ gì đau đớn. Chàng buông tiếng thở dài, thả mũi châm xuống sàn gạch thư phòng nhìn Tiểu Ngọc hỏi:

- Nàng còn bao nhiêu mũi châm độc nữa, hãy dùng hết đi.

Tiểu Ngọc sững sờ với hiện tượng này.

Nàng bất giác thối hẳn lại hai bộ, ngơ người nhìn Ngạo Thiên như nhìn một quái nhân lạ thường.

Ngạo Thiên lắc vai lướt tới. Thủ pháp của chàng nhanh đến độ khiến cho Tiểu Ngọc hoa cả mắt. Khi nàng bình tâm trở lại thì trảo công của Ngạo Thiên đã đặt vào yết hầu nàng.

Nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên trầm giọng khe khắt nói:

- Ta có thể giết nàng.

Tiểu Ngọc biến sắc nhưng rồi nàng cũng nhanh chóng trở lại vẽ bình thường.

Nàng mỉm cười rồi nhắm mắt lại.

- Chàng còn chờ gì mà chưa sát tử Tiểu Ngọc...Tiểu Ngọc biết chàng rất hận Tiểu Ngọc và chỉ muốn lấy mạng Tiểu Ngọc mà thôi. Hãy xuống tay đi...Tiểu Ngọc rất muốn được chết trong tay chàng.

Đôi thần nhãn của Ngạo Thiên toát hung khí chăm chẳm nhìn vào mắt nàng.

Tiểu Ngọc từ từ nhắm mắt lại. Hai giọt lệ rịn ra khóe mắt nàng. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Chàng còn chờ gì nữa?

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

Tiểu Ngọc mỉm cười, mở mắt nhìn Ngạo Thiên nói:

- Ngạo Thiên từ trong Thánh địa Kim Đỉnh quay trở ra tất võ công không phải là hạng cao thủ của nhân giới rồi. Chàng muốn giết ai mà chẳng được. Lấy mạng Dương Tiểu Ngọc đối với chàng còn dễ hơn lấy đồ trong túi áo.

Nàng cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Giết Tiểu Ngọc đối với Kim Ngạo Thiên quá dễ dàng, nhưng Tiểu Ngọc sống mới là điều khó với chàng.

Ngạo Thiên khẽ gật đầu.

- Tiểu Ngọc nói rất đúng, lấy mạng nàng không khó đối với Kim Ngạo Thiên nhưng để nàng sống mới là điều ta khó xử. Dù sao thì nàng cũng từng là người của Kim gia.

Nàng tủm tỉm cười, khẻ gật đầu, từ tốn nói:

- Ai nỡ xuống tay lấy mạng một người đã từng chung chăn gối với mình. Không còn tình thì vẫn còn chút nghĩa chứ. Với lại Kim Ngạo Thiên không phải là kẻ đa sát thích giết người.

Ngạo Thiên nhìn vào mắt nàng.

- Ta không thể giết nàng nhưng ta có thể buộc nàng sống như kiếp ma nhân, có như vậy mới đúng bản chất thật của nàng.

Tiểu Ngọc biến sắc.

- Ngươi muốn biến ta thành Ma nhân à?

- Làm như thế đúng với nàng hơn. Bởi Âu Dương Đình đã là ma nhân, tất y cũng cần có một nữ ma nhân như nàng.

Tiểu Ngọc thối về sau một bộ.

- Ngươi không được làm vậy.

- Vậy hãy nói cho Kim Ngạo Thiên biết Âu Dương Đình đang ở đâu.

Tiểu Ngọc nhìn sững Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Âu Dương Đình là Ma nhân, nhưng y có thể làm cho cõi ma giới và nhân giới. Còn nàng sẽ biến thành ma nhân nhưng cả ma nhân trong ma giới lẫn nhân sinh trong tục giới thảy đều tránh xa nàng.

Ngạo Thiên đanh giọng nói:

- Nàng hiểu ý Kim Ngạo Thiên chứ?

- Ý ngươi muốn hủy dung nhan ta?

Ngạo Thiên gật đầu.

- Nhan sắc chính là võ khí của nàng...Hủy vũ khí đó đi nàng chẳng còn là nàng nữa.

Vừa nói Ngạo Thiên vừa xòe hữu thủ đến trước mặt nàng. Bản thủ của chàng nhanh chóng có một màn hỏa công chập chờn tỏa hơi nóng hừng hực. Mặc dù chưa ập bản thủ vào mặt Tiểu Ngọc, nhưng nàng đã nhận cảm giác rát buốt trên mặt mình.

Tiểu Ngọc toát mồ hôi đầm đìa. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ngạo Thiên...Tiểu Ngọc nói...Âu Dương Đình chỉ có thể đang ở tại Tục Dương cốc, tọa lạc trên Bình Thiên nhai.

Ngạo Thiên rút bản thủ về. Chàng nhìn Tiểu Ngọc ôn nhu nói:

- Ít ra thì nàng vẫn còn biết cái gì quí nhất của mình. Biết nó quí thì hãy giữ nó.

Khẻ buông tiếng thở dài, Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Ta tuyên cáo, nàng không còn là người của Kim gia. Nếu có cơ hội gặp lại, Kim Ngạo Thiên hy vọng nàng sẽ không còn là Mỹ Diện Đường Lang ngày nào.

Ngạo Thiên nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa.

Dương Tiểu Ngọc nhìn theo sau lưng Ngạo Thiên. Nàng im lặng với một ý nghĩ trong đầu mình.

- "Kim Ngạo Thiên...Nhứt định ta sẽ gặp lại ngươi. Nhứt định ta sẽ gặp lại ngươi".

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU
HUYẾT TẨY MA NHÂN

Những bông tuyết trắng xóa mịn màng trải ra khắp nơi trên Bình Thiên nhai, tạo ra một màn không gian trắng băng giá. Ngạo Thiên chậm rãi, thả bước chân chậm chạp theo lối mòn duy nhất, mà tuyết phủ lên như một tấm thảm dẫn vào Tục Dương cốc.

Chàng vừa thả bước vừa hình dung đến những việc mình phải làm. Những ý tưởng viển vông kia tan hẳn khỏi tâm thức Kim Ngạo Thiên khi chàng thấy đỉnh chóp tòa tháp Tục Dương ẩn tàng trong màn sương giá lạnh.

Chàng lặng lẽ vượt qua một cửa ải nham nhở đá tai mèo sắc cạnh, có thể rọc nát bàn chân bất cứ người nào dẫm lên chúng. Cuối cùng thì Ngạo Thiên cũng đến ngưỡng địa giới phân định Tục Dương cốc.

Bên trong Tục Dương cốc vắng lặng như tờ, những tưởng nó đã thuộc về cảnh giới u linh và chỉ tồn tại trong nhân giới bằng sự mơ hồ huyền bí.

Ngạo Thiên đứng khoanh tay đảo mắt nhìn qua cục trường Tục Dương cốc chàng nghĩ thầm:

- "Cù lão huynh có nghĩ rằng, cái ngày hôm nay không nhỉ. Nhứt định lão huynh đã nghĩ đến ngày này".

Kim Ngạo Thiên rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi thả bước chầm chậm tiến về phía tòa tháp Tục Dương.

Chàng đứng ngay dưới bậc tam cấp nhìn thẳng vào cửa đại điện tháp Tục Dương.

Điều hòa khí lưu, Kim Ngạo Thiên chậm rãi bước lên những bậc tam cấp. Khi chàng đã đứng trước cửa tháp Tục Dương mới nghiệm ra nơi mình đang đứng như trong cõi hư vô u linh huyền ảo.

Kim Ngạo Thiên đẩy cửa tháp, bước vào.

Nếu không phải là Kim Ngạo Thiên, nếu không phải là người có dũng lược hay tự thị vào bản năng của mình thì nhìn thấy khung cảnh trong tòa tháp Tục Dương rồi, dù người có trái tim bằng sắt, hay khối óc bằng đá cũng phải rợn người, gai lạnh cột sống. Trong tháp Tục Dương không một bóng người mà chỉ có những dãy áo quan xếp dọc bên nhau, chẳng khác nào một ngôi nhà mồ chứa áo quan chi chít và chật kín. Trước những cỗ áo quan đó là những giá bạch lạp lập loè, chẳng khác nào những đóm mắt đang chiếu về Kim Ngạo Thiên. Trùm lên tất cả là bầu không khí u ám, lạnh lẽo, sặc mùi ma giới với sự khủng bố ẩn tàng.

Trong cảnh quan ghê rợn đó, Kim Ngạo Thiên buộc phải nghĩ mình đang ở trong cảnh ma giới âm tào địa phủ. Một cảnh giới không dành cho tục nhân của nhân giới.

Chàng vừa bước vào Tục Dương cốc thì cửa sau lưng chàng cũng tự đóng sập lại như có bàn tay vô hình điều khiển chúng.

Chân diện Ngạo Thiên căng ra, thần nhãn sáng ngời rọi qua từng cỗ áo quan đang hiện hữu trong tòa Tục Dương cốc. Chàng từ từ thở ra rồi nói:

- Âu Dương Đình...Ngạo Thiên đến tìm tôn giá đây.

Lời Ngạo Thiên còn đọng lên cửa miệng thì tất cả những cỗ áo quan đồng bật nắp. Những âm thanh lộc cộc đập vào thính nhĩ Ngạo Thiên. Chỉ nghe những âm thanh lộc cộc phát ra từ những cỗ áo quan khiến cho người ta hồn siêu phách lạc, chứ không cần phải tận mục sở thị cái gì đang có trong những dãy áo quan kia tạo ra những âm thanh khô khốc đó.

Những âm thanh lộc cộc kia bất ngờ im bặt. Những âm thanh kia im bặt thay vào đó là sự im lặng nặng nề. Một sự im lặng đầy tính khủng bố và ma quái.

- Cạch...

Đôi chân mày Ngạo Thiên phải nhíu lại khi từ trong cỗ quan những thây ma đồng loạt dựng đứng lên.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt ma trơi sáng ngời hướng về chàng.

Ngạo Thiên đưa tay ra sau lưng từ từ rút thanh trường kiếm sáng ngời ánh thép xanh rờn. Chàng vừa rút kiếm vừa nói:

- Âu Dương tôn giá...Đã đến lúc tại hạ tiễn ma đạo của tôn giá về với Ma giới rồi.

Ngạo Thiên nói thật chậm, nhưng lời nói của chàng lại được vọng lại từ những bức vách của tòa Tục Dương tháp, tạo ra thứ âm thanh rền vang nghe thật rờn rợn.

Giọng nói của chàng vừa tan vào hư không thì một tràng tiếu ngạo the thé cất lên. Ngạo Thiên nghe tiếng cười the thé đó nhưng lại không phát hiện ra nó xuất phát từ đâu. Tiếng cười như phát ra từ cõi hư vô được tòa Tục Dụng cốc hòa quyện vào cõi tục giới không thể định ra hướng khởi phát từ nơi nào.

Tràng tiếu ngạo vụt tắt, giọng nói ồm ồm của Âu Dương Đình cất lên.

- Kim Ngạo Thiên, ngươi đã có được những gì trong Thánh địa Kim Đỉnh Sơn mà đơn thân độc mã tìm đến Ma giới.

- Ngạo Thiên có rất nhiều, nhưng nếu Âu Dương tôn giá muốn biết thì hãy xuất đầu lộ diện.

- Bổn ma không tin ngươi có thể kháng lại Ma giới.

- Ngạo Thiên có kháng lại được hay không thì Âu Dương tôn giá sẽ biết ngay thôi mà.

- Kim Ngạo Thiên...Ngươi quá tự tin rồi đó.

Lời nói của Âu Dương Đình còn đọng trong thính nhĩ Kim Ngạo Thiên thì ba chiếc thây ma lao vụt đến chàng. Những đôi tay vươn ra toan chụp lấy Ngạo Thiên để xé chàng ra. Những chiếc thây ma tợ những con thú đói mồi lâu ngày, chỉ chực vồ lấy Kim NgạoThiên ăn tươi nuốt sống. Đã có chủ đích từ trước, Ngạo Thiên không né tránh, chớp động kiếm quang. Ánh kiếm xanh rờn cắt nhanh ra tợ một luồng chớp trời sáng vụt lên át cả ánh sáng của những hàng bạch lạp chập chờn.

Ba chiếc thây ma vừa lao tới bị làn chớp kiếm xanh rờn của Kim Ngạo Thiên chẻ ngang qua thắt lưng. Ba chiếc thây ma đồng loạt nổ tung như ba viên pháo. Chúng tan ra thành bụi như thể hứng phải một đạo sét trời uy mãnh. Không dừng lại ở đó, Kim Ngạo Thiên thi triển một thứ thủ pháp thần kỳ mà ngay cả bí thuật Lăng ba vi bộ hay Mê tông bộ cũng không thể sánh bằng. Chàng như một con trốt vùn vụt lướt qua những chiếc thây ma còn chưa kịp rời khỏi áo quan.

Không gian đại sảnh Tục Dương cốc ngập tràn ánh chớp xanh rờn, như có cả một màn lưới thiên la địa võng chụp xuống các thi ma của Âu Dương Đình.

Cùng với sự xuất hiện của màn lưới thiên la địa võng kiếm quang thì những thi ma không ngừng nổ tung theo những chớp kiếm khủng

khiếp đó.

- Ầm...Ầm...Ầm...

Ngay cả những cỗ áo quan cũng tan ra thành từng mảnh vụn trước uy lực vô biên của kim khí. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Kim Ngạo Thiên đã biến gian đại điện hạ tầng Tục Dương cốc thành một bãi bình địa hoang tàn. Chẳng còn một chiếc thây ma nào, cũng chẳng còn một cỗ áo quan nào, tất cả chỉ là một bãi hoang tàn ghê rợn.

Chàng tra kiếm vào vỏ, đứng dạng chân nhìn qua các trường.

Giọng của Âu Dương Đình cất lên:

- Kim Ngạo Thiên...Ngươi vừa dụng thứ kiếm thuật gì vậy?

- Thiên kiếm.

- Kiếm pháp đó quả là lợi hại. Thảo nào ngươi không tự thị đơn thân Độc mã tìm đến Tục Dương cốc. Nhưng cho dù kiếm pháp của ngươi có lợi hại đến đâu thì ngươi cũng không thể ngăn được ma đạo thống lĩnh nhân giới.

- Để rồi xem ma giới của Âu Dương Đình có thống lĩnh được Ngạo thiên không đã.

Tiếng cười chát chúa và the thé của Âu Dương Đình lại cất lên khành khạch. Y vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử nói hay lắm. Dù sao bổn ma cũng phải khâm phục võ công của ngươi. Ngươi đã qua được cửa ma nhân, giờ ngươi có thể bước vào cửa nhân ma.

Kim Ngạo Thiên hừ nhạt rồi nói:

- Âu Dương tôn giá khéo bày vẽ đó, hết ma nhân rồi lại đến nhân ma.

- Ngươi biết một mà không biết hai...Bổn ma nói ngươi vừa qua được cửa ma nhân nhưng chưa chắc đã qua được cửa nhân ma.

- Cửa nhân ma của tôn giá chắc lợi hại lắm à?

- Ngoài sức tưởng tượng của ngươi. Càn khôn vũ trụ chia làm ba cảnh giới, ma giới, nhân giới và thiên giới. Nay bổn ma tạo lập lại ba cảnh giới khác. Ma giới, nhân ma giới và Thiên Ma. Ngươi đã qua được cửa ma giới là cửa thấp nhất trong ma đạo. Cửa nhân ma là cửa trung giới trong ma đạo, cuối cùng ngươi mới có thể gặp được bổn ma.

- Khi Ngạo Thiên đến đây tất phải gặp được Thiên Ma Âu Dương Đình tôn giá rồi. Tôn giá không cần phải phô trương thanh thế và thực lực của mình.

Chàng hừ nhạt rồi nói:

- Ma giới, hay nhân ma cũng là ma thôi.

Tiếng cười the thé của Âu Dương Đình trỗi lên. Tiếng cười đó làm Kim Ngạo Thiên chợt phẫn nộ. Chẳng phải vì tràng tiếu ngạo của Thiên Ma Âu Dương Đình khác thường mà chẳng qua Ngạo Thiên nghe tiếng cười kia chợt liên tưởng đến cái chết của mẫu thân mình. Một cái chết bi thảm mà chàng ghi tạc trong đầu mình.

Ngạo Thiên mím hai cánh môi chờ cho Âu Dương Đình nói dứt câu liền từng bước thẳng đến cầu thang dẫn lên tầng thứ hai của Tục Dương tháp.

Trên tầng thứ hai, Ngạo Thiên không khỏi bất ngờ khi chạm mặt với hai vị môn khách của Kim trang, đó là Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến. Ba vị môn khách của Kim trang đang quay quần với nhau bên một bàn rượu trông họ không có vẻ gì là một ma nhân cả.

Ngạo Thiên cau mày quan sát ba ngươi đó. Chàng thả bước chậm rải đến bên ba người đó. Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến như chẳng quan tâm đến sự xuất hiện của chàng. Họ cùng bưng chén uống cạn, cùng đặt chén xuống bàn.

Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến đều là ba vị thượng môn khách của Kim trang, những người mà Lăng phu nhân mẫu thân chàng rất ngưỡng mộ. Bởi họ đều là nhưng đại hiệp đã sớm thành danh lên giang hồ. Và đã tạo ra những kỳ tích mà giới võ lâm phải kính phục, tôn vinh là Võ lâm tam hiệp.

Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến đặt chân xuống bàn rồi quay mặt lại đối nhãn với Kim Ngạo Thiên. Mã Sự, Ngạc Khanh cùng Thừa Kiến đồng vuốt râu, trông nhân diện họ thật phương phi đĩnh đạc, chẳng có biểu hiện gì của một ma nhân.

Mã Sự nhìn Ngạo Thiên từ đầu đến chân như thể muốn nhận định rỏ thân thế chàng rồi mới ôn nhu nói:

- Phải Kim Ngạo Thiên hiền điệt đó không?

- Chính Kim Ngạo Thiên.

Mã Sự khẽ gật đầu.

- Hiền điệt còn nhận ra ba vị thúc thúc này không?

- Ngạo Thiên làm sao không nhận ra Mã thúc thúc, Ngạc thúc thúc và Thừa thúc thúc. Sao ba vị thúc thúc lại có mặt tại Tục Dương tháp ma giới này?

- Phải chăng ba vị thúc thúc đã làm nhân ma của Thiên Ma Âu Dương Đình?

Thừa Kiến mỉm cười, vuốt ngực như thể muốn làm cho trang phục mình phẳng lại, mặc dù trang phục của lão chẳng hề có lấy một nếp nhăn nào.

Lão vừa vuốt ngực áo vừa nói:

- Hiền điệt quan sát kỹ xem, Thừa thúc thúc có giống ma nhân không nào?

- Ba vị thúc thúc không có vẽ gì giống một ma nhân cả...Nhưng tại sao ba vị thúc thúc lại có mặt tại đây?

Ngạc Khanh nói:

- Ba vị thúc thúc ở đây để chờ hiền điệt. Hiền điệt lấy làm lạ phải không?

Chàng từ tốn ôn nhu đáp lời Ngạc Khanh.

- Không chỉ lạ mà còn ngạc nhiên nữa. Có thể ba vị thúc thúc đã qui thuận Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình rồi phải không? Nếu ba vị thúc thúc đầu phục Thiên Ma Âu Dương Đình, thì Ngạo Thiên rất thất vọng với nhân cách của ba vị đó, ba vị chắc không biết Thiên Ma Âu Dương Đình là thủ phạm giết mẫu thân...Ngày trước mẫu thân của vãn bối đã trọng thị, bồi tiếp ba vị thúc thúc như những bậc thượng khách, đúng ra với cái lẽ đó, ba vị thúc thúc phải nghĩ đến cái chết của mẫu thân. Ba vị thúc thúc không biết, vãn bối không trách, nhưng nay vãn bối đã nói rõ ra rồi. Nếu ba vị thúc thúc còn nghĩ đến Kim trang, còn nghĩ đến những ngày mình là môn khách của Kim trang, hãy tránh đường cho vãn bối đối mặt với Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình thành toàn những oán nợ với lão.

Mã Sự buông tiếng thở dài rồi nói:

- Kim Ngạo Thiên hiền điệt nói ra điều này khiến Mã thúc thúc, Ngạc thúc thúc và Thừa thúc thúc hổ thẹn vô cùng. Làm sao Mã thúc thúc lẫn nhị vị đại ca đây quên được tấm lòng vàng của Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ phu nhân. Chỉ vì nghĩ đến Lăng Bội Phân phu nhân mà ba vị thúc thúc mới giam mình trong Tục Dương tháp này để chờ hiền điệt.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.

- Chờ vãn bối?

Thừa Kiến, Ngạc Khanh lẫn Mã Sự đồng gật đầu. Thừa Kiến nói:

- Thừa thúc thúc biết hiền điệt thế nào cũng đến đây nên ở đây chờ.

- Sao Thừa thúc thúc biết Ngạo Thiên đến?

- Hiền điệt phải đến để tìm Thiên Ma tôn giả thôi.

Mã Sự nói:

- Hiền điệt tìm Thiên Ma tôn giả để trả hận, chẳng lẽ nào lại không đến.

Kim Ngạo Thiên ôm quyền.

- Mã thúc thúc, Thừa thúc thúc và Ngạc thúc thúc biết Kim Ngạo Thiên đến Tục Dương tháp tìm Thiên Ma tôn giả bắt y phải đền nợ

máu với mẫu thân, vậy có tránh đường cho hiền điệt không?

Thừa Kiến nhìn qua Mã Sự và Ngạc Khanh như thể hội ý rồi quay lại nói với Ngạo Thiên.

- Kim hiền điệt...Nếu như Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình là hung thủ sát tử Lăng Bội Phân phu nhân, tam thúc rất sẳn lòng cùng hiền điệt đòi lại món nợ Kim trang. Nhưng thúc thúc biết Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình không phải là người thủ ác. Người thủ ác giết Lăng phu nhân là lão Ma Thần.

Ngạo Thiên ôm quyền.

- Đa tạ thúc thúc đã chỉ huấn. Lão Ma Thần hay Thiên Ma tôn giả cũng đều là người của ma giới. Trong tâm của vãn bối đúng là tìmn Thiên Ma tôn giả để đòi nợ máu mà ma giới đã vay qua Kim trang, nhưng ngoài mục đích đó ra, vãn bối còn có chức nghiệp tạo lập ranh giới giữa ma giới và nhân giới. Vản bối thỉnh cầu ba vị thúc thúc nhường đường cho Kim Ngạo Thiên.

Thừa Kiến thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Thôi được...hiền điệt đã quyết như vậy rồi...Thừa thúc thúc cũng không dám cản đường hiền điệt.

Thừa Kiến, Mã Sự, Ngạc Khanh đồng bước thối về sau, tách ra làm ba hướng nhường đường cho Kim Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Vãn bối đa tạ ba vị thúc thúc đã nể mặt mẫu thân.

Mã Sự khoát tay, từ tốn nói:

- Không cần đâu. Hiền đệt muốn làm gì thì làm nhưng Mã Sự phải nói cho hiền điệt biết. Ma nhân hay nhân ma cung chưa đáng sợ bằng tục nhân.

- Đa tạ Mã thúc thúc đã chỉ ngôn.

Chàng nói rồi sải bước về phía cầu thang nhưng khi Kim Ngạo Thiên vừa bước đến điểm trung tâm giữa ba vị thượng môn khách Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến thì cùng một lúc cả ba người này đồng loạt phát động chưởng khí công thẳng vào chàng.

Ba đạo khí kình uy mãnh từ Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến với sức mạnh di sơn đảo hải thẳng đến thể pháp của Kim Ngạo Thiên.

Ba đạo khí kình uy vũ kia chưa chạm đến, Ngạo Thiên đã thi triển bộ phápthần kỳ lướt vụt lên cao ba bộ né tránh.

Ba đạo khí kình uy mãnh giao vào nhau.

- Ầm...

Dư kình chấn dội lan tỏa tạo thành những luồng khí xoáy hất ngược trở lại.

Ngạo Thiên đạp lên khí kình lan toả lướt lên rồi quay lưng nhìn lại.

Chân diện của ba vị thượng môn khách Mã Sự, Thừa Kiến và Ngạc Khanh giờ đã chuyển qua màu tái nhợt, xám ngoét. Màu xác chết gớm ghiếc. Ngạo Thiên cau mày.

Chàng ôn nhu nói:

- Hoá ra ba vị thúc thúc đã là những nhân ma của ma giới.

Mã Sự rống lên một tiếng:

- Kim tiểu tử...Mã lão phu có bổn phận khai dương Ma giới, nên buộc phải giết ngươi.

Mã Sự vừa nói vừa dậm chân phối hợp với đôi tay, tạo ra một màn ảnh trảo dày đặc, lao vụt đến Ngạo Thiên.

Kim Ngạo Thiên gằn giọng nói:

- Ma giới và nhân giới không thể tồn sinh trong một cảnh giới được. Kim Ngạo Thiên thất lễ.

Vừa nói, Ngạo Thiên vừa dựng chưởng đón thẳng đở thẳng lấy ma trảo dày đặc của Mã Sự. Đôi bản thủ của chàng xuất hiện một màn hoả khí bao bọc lấy nó, đón lấy màn trảo quỷ của Mã Sự.

- Ầm...

Mã Sự trượt dài về sau ba bộ, toàn thân lão bốc cháy ngùn ngụt. Lão cất ra những tiếng rít the thé, rồi đổ sụp xuống. Thân pháp Mã Sự như bị hỏa lò đốt cháy rã ra thành bụi, cuối cùng chỉ còn trơ lại bộ xương xám ngoét.

Thừa Kiến trợn mắt nhìn Ngạo Thiên.

- Đến lượt Thừa lão phu.

Y vừa nói vừa lao vút đến Ngạo Thiên. Thân pháp phiêu bồng, hai tay dựng đứng vỗ mạnh đến chàng một đạo khí chưởng uy mãnh. Y vừa vỗ chưởng vừa nói:

- Tiểu tử nằm xuống.

Ngạo Thiên lắc bộ bước ngang qua trái. Hai đạo khí chưởng của Thừa Kiến công hụt chàng nện vào vách Tục Dương tháp.

- Chát...

Theo đà lao tới, Thừa Kiến đạp chân vào vách Tục Dương tháp, toan dụng thể Hoài long quá bộ, bật ngược trở lại công tiếp Ngạo Thiên, nhưng khi vừa đảo ngược thể pháp thì đã hứng ngay một chưởng hỏa khí của Ngạo Thiên vào đầu.

Thủ cấp của lão bốc lửa ngùn ngụt, cuối cùng tan ra thành bụi. Khi thủ cấp của y tan rã, mới đến phần thân thể. Những cái chết giống hệt như những cái chết mà Ngạo Thiên đã từng chứng kiến qua cái chết của mẫu thân chàng và Cù Bá Nhâm.

Ngạo Thiên nhìn lại Ngạc Khanh.

- Ngạc tôn giá có định tìm đến cái chết như Thừa tôn giá và Mã tôn

giá không?

Ngạc Khanh lưỡng lự nhìn Kim Ngạo Thiên gần như không chớp mắt.

Ngạc Khanh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Kim Ngạo Thiên đã biết chúng ta đã là Nhân ma rồi à?

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đúng ra Ngạo Thiên không muốn giết ba vị thúc thúc đâu, nhưng khổ nỗi Ngạo Thiên không còn sự lựa chọn nào khác. Nhân giới và Ma giới không thể hợp nhất được. Ngạc thúc thúc còn tồn tại trong nhân giới sẽ là một dạng quái nhân, người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ. Ngạc thúc thúc sẽ gieo rắc sự chết chóc và ma khí khắp mọi nơi...Nên Kim Ngạo Thiên phải xuống tay tàn nhẫn mặc dù biết thúc thúc đã từng là thượng môn khách của Kim trang. Thượng môn khách của Kim trang là bằng hữu của mẫu thân.

Chàng thở hắt ra, nói tiếp:

- Mẫu thân không muốn trở thành nhân ma, sống trong cảnh giới nhân sinh mà gieo rắc họa kiếp ma khí nên đã tự nguyện trút bỏ thể xác phiền toái để giữ ranh giới giữa ma giới và nhân giới.

Ngạo Thiên ôm quyền từ tốn nói:

- Ngạo Thiên cung thỉnh Ngạc thúc thúc hay theo bước mẫu thân về với cảnh giới của người.

Ngạc Khanh lượng lự rồi nói:

- Ngạo Thiên...Ngạc thúc thúc rất ngưỡng mộ ngươi...Ta quay về với cảnh giới ma đạo để hầu tiếp mẫu thân của ngươi đây.

Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Ngạo Thiên tiễn thúc thúc.

Chàng bước đến bàn bưng bầu rượu chuốc ra chén. Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại vì nhận ra trong bầu không phải rượu mà là máu. Mùi tanh nóng phả lên mũi chàng.

Ngạo Thiên thở dài miễn cưỡng bưng chén bước đến chìa tới trước mặt Ngạc Khanh, từ tốn nói:

- Ngạc thúc thúc đã chết rồi.

Ngạc Khanh đón lấy chén rượu.

- Kim hiền điệt...Ta biết...ở lại nhân giới...người hãy bảo trọng.

Ngạo Thiên khẻ gật đầu.

- Vãn bối sẽ nhớ lời thúc thúc. Nếu thúc thúc có gặp mẫu thân và Cù lão huynh nhắn với hai người, Kim Ngạo Thiên sẽ làm trọn chức nghiệp của mình cho đến khi nào ma đạo không tồn tại trong nhân giới.

Ngạc Khanh gật đầu.

- Ta sẽ nói...Kim hiền điệt...
- Thúc thúc muốn nói gì?
Ngạc Khanh lưỡng lự rồi từ tốn nói:
- Nhân ma và tục nhân khác nhau một điểm.
- Thúc thúc...
Ngạc Khanh khoát tay, rồi nói tiếp:
- Tục nhân có thần quang sinh nhãn, còn nhân ma thì không. Tất cả nhân ma đều là những kẻ đã chết tục sinh trong Thạch ma quan. Hiền điệt hiểu chứ?
- Ngạo Thiên hiểu.
Ngạc Khanh mỉm cười.
- Ta đi đây...
Y dốc chén máu trút vào miệng rồi vận công. Một làn khói xám xịt tỏa ra từ cơ thể Ngạc Khanh. Làn khói đó tan thì y chỉ còn trơ lại bộ xương xám xịt từ từ đổ xuống, gãy ra thành từng đoạn trông thật thảm hại.
Răng trên của Kim Ngạo Thiên bặm vào môi dưới. Chàng nghĩ thầm:
- "Nhân ma cũng có người thượng tôn chính đạo. Ngạc thúc thúc là nhân ma nhưng tồn tại trong cõi nhân giới, thúc thúc vẫn giữ được bản ngã nhân sinh của con người".
Chàng buông tiếng thở dài nhìn bộ khô cốt của Ngạc Khanh rồi mới quay lưng sải bước tiến thẳng đến cầu thang dẫn lên tầng trên cùng của Tục Dương tháp.
Trên thượng tầng Tục Dương tháp, Ngạo Thiên đối mặt với Thiên Ma Âu Dương Đình. Y ngồi chễm chệ trên một chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Vận một bộ thụng y đỏ ối, đôi thần nhãn xanh rờn chiếu vào Ngạo Thiên. Dưới chỗ ngồi của Thiên Ma Âu Dương Đình là một cái hồ đầy máu, mùi nồng nồng. Y cầm chén bạc khá to mà Ngạo Thiên có thể đoán ra trong chén bạc đó không phải là rượu mà là máu.
Thiên Ma Âu Dương Đình từ từ đứng lên, nhưng ma nhãn vẫn rọi vào Kim Ngạo Thiên.
- Kim tiểu tử...Ngươi khá lắm.
Ngạo Thiên ôm quyền từ tốn đáp lời.
- Đa tạ lời khen của tôn giá.
Thiên Ma tôn giả ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của y nghe chói cả thính nhĩ. Tưởng chừng những âm vực do Thiên Ma tôn giả cất ra hóa thành muôn vàn mũi dùi vô hình xoáy vào thính nhĩ của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nói:

- Quỷ vực âm ma công của Âu Dương tôn giá chẳng thể nào làm điếc thính nhĩ của Kim Ngạo Thiên đâu.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Thiên Ma tôn giá Âu Dương Đình ôn nhu nói:

- Bổn ma đang cao hứng đó chứ. Bổn ma sao không cao hứng được khi biết trong cõi nhân sinh có đặng một tục nhân đơn thân Độc mã bước vào Tục Dương tháp. Vượt qua ma giới, rồi đến nhân ma giới, cuối cùng thì lên tới thượng giới Thiên Ma. Không biết trong tục nhân giới còn người thứ hai nào không?

- Tôn giá nhận ra điều đó à? Nếu đã có Kim Ngạo Thiên vào Tục Dương tháp, cái ổ của ma giới thì tất sẽ có một Kim Ngạo Thiên thứ hai, thứ ba và vạn vạn những Kim Ngạo Thiên khác nữa. Ma đạo của tôn giá không thể tồn sinh trong Nhân giới này được. Hay nhất Âu Dương tôn giá nên quay về với cảnh giới của mình.

Âu Dương Đình gắt giọng nạt ngang.

- Hồ đồ, một mình ngươi đâu thể ngăn cản ma đạo thống trị nhân giới.

- Tất nhiên...Một mình Kim Ngạo Thiên thì không được, nhưng Kim Ngạo Thiên có thể đào luyện ra những Kim Ngạo Thiên khác. Những con người của nhân giới chuyên truy sát nhân ma của ma giới thì sao nào? Tôn giá hẳn không thể thực hiện được giấc mộng thống trị nhân giới.

Chàng hừ nhạt rồi nói:

- Nếu tôn giá muốn thống trị nhân giới bằng ma khí của Thạch ma quan, trước tiên phải tiêu trừ được Kim Ngạo Thiên. Lúc bấy giờ tôn giá mới có cơ hội đó. Tôn giá hiểu ý của Kim Ngạo Thiên nói chứ?

Ngạo Thiên nói dứt câu thì Thiên Ma Âu Dương Đình trút chén vào miệng mình. Có lẽ y phẫn nộ với câu nói của Kim Ngạo Thiên mà không đổ trọn chén máu và miệng mình, khiến cho máu chảy tràn ra hai bên mép.

Y quẳng chiếc chén bạc xuống hồ máu dưới chân mình rọi đôi ma nhãn ngời ngời ma quang vào Kim Ngạo Thiên.

Âu Dương Đình gằn giọng nói:

- Tiểu tử có lẽ nói đúng. Nghĩa chính là vật cản duy nhất trong sự phát dương quang đại của ma đạo. Do đó, bổn Thiên Ma phải bắt ngươi về với ma giới.

Ngạo Thiên lắc đầu.

- Điều đó, Âu Dương tôn giá chẳng thể làm được đâu.

Kim Ngạo Thiên gằn giọng nói:

- Thạch ma quan, Âu Dương tôn giá cất ở đâu?

Âu Dương Đình cười khẩy rồi nói?

- Tiểu tử muốn lấy lại thạch ma quan?

Ngạo Thiên gật đầu.

Âu Dương Đình phá lên cười rồi nói:

- Được, bổn Thiên Ma sẽ chỉ chỗ cho ngươi đến lấy lại, thậm chí còn đưa ngươi đến chỗ đó nữa.

Ngạo Thiên ôm quyền từ tốn nói:

- Ngạo Thiên rất cảm kích sự rộng lượng của tôn giá.

- Vậy ngươi biết bổn Thiên Ma đặt Thạch ma quan ở đâu không?

Ngạo Thiên nheo mày, nhếch môi rồi nói:

- Nếu Ngạo Thiên đoán không lầm, tôn giá sẽ nói với Ngạo Thiên, Thạch ma quan tôn giá đang cất trong ma giới.

Chàng nói dứt câu thì Âu Dương Đình cất tràng tiếu ngạo khành khạch, ra vẻ đắc ý. Y vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử quá thông minh...Quá hiểu biết...Bổn Thiên Ma chưa nói mà ngươi đã biết rồi, bổn Thiên Ma đâu cần gì phải thố lộ cho ngươi biết mà chỉ cần đưa ngươi đến Ma giới để thu hồi Thạch ma quan.

Y hừ nhạt một tiếng tại nói tiếp:

- Nhưng trước khi tống tiễn Kim thiếu hiệp về với Ma giới, bổn Thiên Ma phải nói cho ngươi biết một điều...

Kim Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Kim Ngạo Thiên đang lắng nghe tôn giá nói.

Thiên Ma Âu Dương Đình gằn giọng, nhưng không thiếu phần trang trọng, cất lời thật chậm.

- Bổn Thiên Ma không phải là người giết mẫu thân ngươi, Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ và cũng không giết Cù Bá Nhâm.

Ngạo Thiên chau mày.

- Tôn giá không phải là người thủ ác thế thì ai?

- Người tự mà tìm hiểu lấy.

- Lão Ma Thần...Vậy lão Ma Thần là ai?

- Bổn Thiên Ma không nói cho ngươi biết đâu...Nếu như bổn Thiên Ma không thống tri được nhân giới thì lão Ma Thần sẽ là cầu nối giữa nhân giới và ma giới. Một ngày nào đó, Ma giới cũng thống trị nhân giới. Còn bây giờ, bổn Thiên Ma phải đưa ngươi đi đây.

Nói dứt câu, Thiên Ma Âu Dương Đình dồn chân lực rú lên một tiếng.

Tiếng hú của lão như ma kêu quỷ khốc, kèm theo một uy lực ma đạo làm rung chuyển cả tòa Tục Dương tháp.

Đối phó lại tiếng hú của Thiên Ma Âu Dương Đình, Ngạo Thiên

buộc phải vận hóa nguyên dương. Toàn thân chàng xuất hiện một màn hỏa công bao bọc không cho Quỷ vực ma công của Âu Dương Đình công phá.

Âu Dương Đình cắt ngang tiếng hú. Vừa cắt ngang tiếng hú đó, y thét lớn:

- Tiểu tử...nằm xuống.

Liền sau lời nói đó, Âu Dương Đình điểm nhẹ mũi giày. Thân ảnh của lão lướt vụt lên cao những bốn trượng, chiếc huyết bào thụng y căng phồng ra trông như một cánh dơi đỏ ối. Từ trên cao, Thiên Ma Âu Dương Đình bổ thẳng xuống Kim Ngạo Thiên hai đạo huyết khí đỏ ối.

Lão vừa phát động khí chưởng ma công vừa nói:

- Tiểu tử, hãy đỡ lấy.

- Kim Ngạo Thiên rất sẳn lòng.

Vừa nói, Kim Ngạo Thiên vừa dụng đôi song thủ có màn hỏa khí bao bọc đón thẳng đở thẳng lấy hai đạo huyết khí ma công của Âu Dương Đình.

- Ầm...

Một tiếng sấm động phát ra dữ dội, tưởng đâu cả tòa Tục Dương tháp sẽ đổ sụp xuống ngay sau tiếng sấm động khủng khiếp đó. Tiếp nhận một chưởng với Thiên Ma Âu Dương Đình, Kim Ngạo Thiên trượt dài về sau hai bộ.

Chàng không khỏi giật mình bởi huyết chưởng ma công của Âu Dương Đình.

Phía đối diện, Thiên Ma Âu Dương Đình lộn tròn trên không trung bắn ngược trở lại chở cũ. Ma nhãn của lão cũng lộ vẻ sờ sửng trước công lực hỏa khí của Kim Ngạo Thiên.

Âu Dương Đình sa sầm mặt nói:

- Tiểu tử...Võ công ngươi dụng là thứ võ công gì?

Ngạo Thiên rít một luồng dương khí rồi trầm giọng nói:

- Thái Dương thần chưởng. Tôn giá không lạ chứ?

Âu Dương Đình lặp lại:

- Thái Dương thần chưởng. Võ công của ngươi đúng là lợi hại đó.

- Kim Ngạo Thiên chưa dụng hết những gì mình đã thụ học trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Chàng vừa nói vừa rút trường kiếm giắt sau lưng. Lưỡi kiếm tỏa sắc quang xanh rờn. Nhìn thấy sắc kiếm trên tay Kim Ngạo Thiên, chân mày Thiên Ma Âu Dương Đình đã nhíu lại.

Kim Ngạo Thiên điểm mũi kiếm vào mặt Âu Dương Đình, từ tốn nói:

- Thiên Ma Âu Dương Đình, tôn giá phải quay lại cảnh giới của mình.

Ngạo Thiên nói dứt câu, điểm chân. Thân ảnh của chàng như một tia chớp xẹt thẳng đến Âu Dương Đình. Cùng phối hợp với bộ pháp thần kỳ đó là chớp kiếm quang xanh rờn cắt ra, tạo thành một đường vòng cung chém từ trên xuống đỉnh đầu đối phương. Thiên Ma Âu Dương Đình rống lên một tiếng thật lớn. Lão không né tránh kiếm chiêu của Kim Ngạo Thiên, mà dụng một thức Đồng tử bái Quan Âm. Đôi song thủ đỏ ối của lão như hai chiếc chập choã, chụp thẳng vào lưỡi kiếm.

- Keng...

Âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ của Kim Ngạo Thiên. Lưỡi kiếm xanh rờn của chàng nằm gọn giữa hai đôi bản thủ đỏ ối. Thiên Ma Âu Dương Đình ghìm thanh kiếm, nhìn Kim Ngạo Thiên chằm chằm.

- Tiểu tử không thể đưa bổn Thiên Ma về với Ma giới được đâu. Bổn Thiên Ma muốn làm chủ nhân giới thì không ai cản được bổn Thiên Ma. Cho dù tiểu tử có thụ học được tuyệt công trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Ngạo Thiên dồn công lực vào thanh kiếm vừa nói:

- Tôn giá đừng quên tại hạ là Kim Ngạo Thiên. Ngạo Thiên có thể làm hơn những gì tôn giá tưởng.

- Ngươi không thể...

Lời còn đọng trên miệng Thiên Ma Âu Dương Đình, thì bất ngờ Kim Ngạo Thiên buông đốc kiếm. Chàng vừa buông đốc kiếm, vừa vỗ hữu thủ công vào thượng đẳng của Âu Dương Đình, tả thủ thì đánh vào đốc thanh kiếm.

Sự biến hóa chiêu thức của Ngạo Thiên quá ư thần kỳ, khiến Âu Dương Đình chỉ kịp phản xạ, nghiêng người né tránh lưỡi kiếm đâm xộc tới mình nhưng không thể né tránh hỏa chưởng của Ngạo Thiên.

- Ầm...

Thanh trường kiếm bật ra khỏi tay Âu Dương Đình, lao vụt tới ghim sâu vào vách Tục Dương tháp. Còn lão thì bị đẩy bật về sau va lưng vào vách tòa tháp.

- Huỵch...

Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình lắc lư thân người. Cùng với những cái lắc lư thân người đó, một làn khói tỏa ra từ đan điền gã.

Không để cho Thiên Ma Âu Dương Đình có thời gian hồi phục ma khí, Ngạo Thiên rít giọng nói:

- Ngạo Thiên tiễn tôn giá đây.

Chàng vừa nói vừa phát động ra hai chiếc ám tiễn hình tam giác chia làm hai hướng, thượng và hạ xẹt đến thể pháp của Thiên Ma Âu Dương Đình.

- Chát...chát...

Hai chiếc ám tiễn hình tam giác ghim vào thể pháp của Âu Dương Đình. Một lần nữa hất lão va lưng vào vách toà tháp Tục Dương.

- Huỵch...

Âu Dương Đình nhăn mặt. Y rống lên một tiếng.

- Tiểu tử...Ngươi phải chết.

Y vừa nói vừa lao bổ đến Ngạo Thiên. Song thủ đỏ ối như cặp móng vuốt vồ tới chàng.

Ngạo Thiên điểm mũi giày, lách bộ qua trái.

Âu Dương Đình lao thẳng xuống hồ máu. Máu trong hồ sôi sùng sục, nhấn chìm thể pháp gã.

Ngạo Thiên thở phào một tiếng. Chàng nhìn xuống hồ máu.

- Âu Dương Đình tôn giá phải quay về đúng cảnh giới của mình.

Lời còn đọng trên miệng Kim Ngạo Thiên thì từ trong hồ máu một chiếc bóng đỏ ối vụt lướt lên. Âu Dương Đình vừa thoát lên khỏi hồ máu sôi sùng sục vừa nhắm Ngạo Thiên phát động chưởng khí ma công. Sự xuất hiện quá bất ngờ của Âu Dương Đình, buộc Ngạo Thiên phải dựng hỏa chưởng đón đỡ.

- Ầm.

Chàng thối về sau hai bộ. Lần này giao thủ một chưởng với Thiên Ma Âu Dương Đình, Ngạo Thiên cảm nhận công lực của y đã tăng lên hai phần.

Âu Dương Đình rít giọng nói:

- Thiên Ma không dễ hại như ngươi tưởng đâu.

Vừa nói Thiên Ma Âu Dương Đình vừa phát động tiếp một đạo huyết chưởng ma công tập kích Ngạo Thiên. Chưởng khí huyết công trùng điệp không cho Ngạo Thiên có sinh lộ né tránh mà buộc chàng phải đón thẳng đỡ thẳng lấy nó.

- Ầm...

Kim Ngạo Thiên lùi tiếp ba bộ nữa.

Âu Dương Đình lại phát động huyết chưởng liên tiếp tập kích. Chưởng sau như được gia tăng hơn chưởng trước một phần. Những tiếng sấm chưởng không ngừng phát ra khi hai đối thủ giao thẳng chưởng công vào nhau. Ngạo Thiên thì chủ động đón đỡ trong khi Âu Dương Đình thì không ngừng phát tác chưởng công.

Gã tung ra một lúc mười chưởng, cái sau luôn tạo áp lực mạnh hơn cái trước, dồn Kim Ngạo Thiên vào vách Tục Dương tháp.

Ngạo Thiên vừa hứng đở chưởng công của Âu Dương Đình vừa nghĩ thầm:

- "Quái lạ...Âu Dương Đình như lột xác".

Chàng vừa nghĩ vừa vươn tay thộp vào đốc kiếm. Cùng lúc Âu Dương Đình vỗ tới chàng một đạo huyết chưởng nữa. Ngạo Thiên nghiến răng, chàng dồn công lực vào tả thủ phát động Thái Dương thần chưởng đến tầng cuối cùng để công phá huyết chưởng của Thiên Ma.

- Ầm...

Lưng Ngạo Thiên dán sát vào vách Tục Dương tháp, cảm nhận cả một ngọn Thái Sơn đè lên ngực mình, hoa cả mắt. Mặc dù có cảm giác đó, nhưng Ngạo Thiên vẫn đủ thần thức nhìn ra đôi quỷ trảo đỏ ối của Thiên Ma Âu Dương Đình chụp tới yết hầu và Tâm huyệt mình.

Chớp thấy đôi quỷ trảo ma quái của Âu Dương Đình, Kim Ngạo Thiên không khỏi sững người. Nhưng trước khi đôi quỷ trảo của Thiên Ma chụp đến thể pháp của Kim Ngạo Thiên thì một chớp kiếm xanh rờn từ dưới cắt lên, như một lưỡi tầm sét, lướt vụt qua trước thể pháp Thiên Ma.

Đạo kiếm quang xanh rờn của Kim Ngạo Thiên đã có thể chẻ đôi Thiên Ma Âu Dương Đình thành hai mãnh nhưng chắc chắn chàng cũng sẽ mạng vong bởi đôi quỷ trảo của lão ma.

Bằng một phản xạ nhanh và chính xác, Âu Dương Đình rút ngay trảo quỷ và ghìm chân để tránh ảnh kiếm xanh rờn. Dù y phản xạ cực nhanh nhưng khí kiếm vẫn cắt một đường dài từ dưới lên xé toạc bộ thụng y đỏ ối của y.

Âu Dương Đình như cảm nhận được sát kiếm của Kim Ngạo Thiên có thể giết được mình, mà dậm mạnh hai bàn chân, lướt vụt về sau, rồi lao thẳng vào hồ máu.

Máu trong hồ lại sôi lên sùng sục.

Ngạo Thiên sững sờ trước hành động của Thiên Ma Âu Dương Đình, nhưng chàng đã kịp hiểu ra, Âu Dương Đình hồi phục công lực và trở nên lợi hại hơn chính là hồ máu đang sôi sục kia.

Ý niệm đó lướt qua đầu chàng. Ngạo Thiên dồn tất cả công lực Thái Dương thần chưởng vỗ thẳng xuống hồ máu.

Hai đạo hoả chưởng như lửa hoả diệm sơn trút xuống hồ máu đang sôi sùng sục.

- Ùm...

Cả hồ máu nhanh chóng biến thành một ngọn đuốc hừng hực. Từ trong ngọn đuốc đó, Thiên Ma Âu Dương Đình vụt thoát ra. Nhân

dạng của y giờ đây chẳng khác nào một ác quỷ nhuốm đầy máu tanh.

Âu Dương Đình cất mình lên cao năm trượng, hú lên một tiếng khủng khiếp. Cùng với tiếng hú đó, y nện xuống Ngạo Thiên hai bóng huyết thủ đỏ rực.

Vừa mới phát động Thái Dương thần chưởng huỷ hồ máu, Ngạo Thiên chưa kịp đề khí vào đan điền thì phải đối mặt ngay với quỷ chưởng của đối phương, nhưng chẳng có đường nào né tránh, nên buộc phải hứng đỡ.

- Ầm...

Thân pháp Ngạo Thiên chẳng khác nào một cánh diều bị quẳng đi, va thẳng vào vách Tục Dương tháp.

- Huỵch...

Ngạo Thiên rơi xuống như một quả chín rụng khỏi cành. Chàng phải cố gắng lắm mới chỏi tay đứng lên được. Hai bên mép của Kim Ngạo Thiên rỉ máu tươi.

Nhân dạng của Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình thì nhòe ra trong hai con ngươi chàng.

Thiên Ma Âu Dương Đình chắp tay sau lưng, nhìn Ngạo Thiên gắt giọng nói:

- Kim Ngạo Thiên tiểu tử...Bổn Thiên Ma nói không sai chứ...cho dù người có luyện được võ công tối thượng trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì cũng không thể cản được ma đạo thống trị nhân giới.

Chàng ngữa mặt nhìn Thiên Ma Âu Dương Đình.

Thiên Ma Âu Dương Đình rút hai chiếc ám tiễn hình tam giác thả xuống trước mũi giày của gã. Y vừa thả hai chiếc ám tiễn xuống sàn Tục Dương tháp vừa nói:

- Dù sao thì ngươi cũng là người duy nhất có thể ghim binh khí vào pháp thể của bổn Thiên Ma. Điều đó cũng rất đáng khen. Tài nghệ của tiểu tử cũng rất đáng khâm phục. Bổn Thiên Ma cho ngươi một cơ hội.

Ngạo Thiên từ từ đứng thẳng lên. Hơi thở của chàng dồn dập như thể đang hụt hơi.

Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình nói tiếp:

- Tiểu tử đồng ý đầu phục ma giới không?

Ngạo Thiên nhìn chăm chẳm vào mắt Âu Dương Đình. Chàng ôn nhu nói:

- Tôn giá nghĩ coi...Kim Ngạo Thiên có nên đầu phục tôn giá không?

- Bổn Thiên Ma nghĩ ngươi nên đầu phục.

- Tôn giá không sợ Kim Ngạo Thiên ngoài mặt thị đầu phục, trong thì chờ cơ hội giết tôn giá à?

- Ngươi sẽ là nhân ma, sao có thể phản bội lại ta được.

- Nếu Ngạo Thiên trở thành nhân ma thì không chịu rồi.

Chàng vừa nói vừa bất ngờ chĩa mũi kiếm lên nóc Tục Dương tháp. Ngạo Thiên rít giọng nói:

- Nhân giới quá chật chội để chứa Ngạo Thiên và Thiên Ma tôn giá Âu Dương Đình.

Miệng thì nói, Ngạo Thiên dồn tất cả nội lực gần như đã cạn kiệt trong nội thể mình dồn vào thanh trường kiếm. Một chớp quang xanh rờn phát xuất từ đầu mũi kiếm cắt thẳng lên nóc toà Tục Dương tháp.

- Ầm...

Nóc Tục Dương tháp bị chớp quang xanh rờn đánh bật tung ra. Một khoảng trống được khai thông, để ánh quang của vầng bình minh le lói hắt vào.

Mặc dù trời chưa sáng hẳn, nhưng vẫn đủ để Ngạo Thiên lẫn Âu Dương Đình nhận ra bình minh đang dần hiện trên Bình Thiên nhai.

Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình thết lớn:

- Quỷ tiểu tử...ngươi...

Ngạo Thiên điểm mũi kiếm vào mặt Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình.

- Kim Ngạo Thiên đã nói rồi...Cõi nhân giới không đủ rộng để chứa một Thiên Ma tôn giả và một Kim Ngạo Thiên đâu...Chúng ta sẽ cùng qua bên ma giới tranh tài cao thấp.

Âu Dương Đình nghiến răng ken két.

- Bổn Thiên Ma không thể rời khỏi nhân giới...Nhân giới là của ta.

Lão nói rồi phát động hai bóng huyết thủ dồn tới Kim Ngạo Thiên.

Lần này Ngạo Thiên không đón thẳng đỡ thẳng đôi huyết ảnh thủ của Thiên Ma tôn giả mà thi triển bộ pháp thần kỳ né tránh. Chàng vừa né tránh chưởng công quỷ khí của đối phương vừa phát tác một màn lưới kiếm quang.

- Ầm...Ầm...Ầm...

Màn lưới kiếm quang của Kim Ngạo Thiên công vào sáu bức vách của tòa Tục Dương tháp.

Âu Dương Đình rú lên. Y loạng choạng thối bộ khi đối mặt với ánh bình minh. Âu Dương Đình vội dùng chiếc áo choàng đỏ ối phủ lên đầu mình, rồi tung mình ra khỏi tòa Tục Dương tháp theo một lỗ hổng trên nóc tòa tháp.

Màn sương sớm vẫn còn dày đặc, Âu Dương Đình lao qua nóc Tục Dương tháp lẫn nhanh vào màn sương sớm dày đặc đó.

Kim Ngạo Thiên dần xuống sàn Tục Dương tháp. Chàng đứng dạng chân như trụ tấn để giữ lấy thân ảnh mình, nhưng người cứ run lẩy bẩy. Nội lực Thái Dương trong nội tức của chàng giờ cạn kiệt không còn đủ sức để đuổi theo Thiên Ma Âu Dương Đình. Nếu có đuổi theo thì giờ đây chưa chắc Ngạo Thiên có thể đối kháng lại y, nếu không muốn nói có thể sẽ mất mạng bởi quỷ chưởng của Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình.

Kim Ngạo Thiên đứng như thế một lúc thật lâu cho đến khi ánh nhật quang trồi lên khỏi đường chân trời, hắt những tia nắng đầu tiên lên thể pháp chàng.

Buông một tiếng thở ra, Kim Ngạo Thiên mới rời bước xuống tòa tháp Tục Dương theo cửa chính để ra ngoài. Chàng đi hết những bậc tam cấp thì thấy quần hào võ lâm đang ùn ùn kéo đến.

Người tiến đến trước mặt Kim Ngạo Thiên đầu tiên chính là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Lão vồn vã nói:

- Kim thiếu hiệp...thiếu hiệp đã diệt trừ đươc Âu Dương Đình?

Ngạo Thiên nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

- Y đã bỏ đi rồi.

Chàng thả bước đi tiếp.

Tuệ Quang đạt sư bước đến bên chàng.

- Kim thiếu hiệp...

Ngạo Thiên ôm quyền xá.

- Vãn bối tham bái đại sư...

- A di đà phật...Kim thiếu hiệp thí chủ đã quay về.

- Đúng...Vãn bối đã quay về. Vãn bối quay về để báo cho đại sư biết, hoạ kiếp ma giới hôm nay khởi phát từ tục nhân của nhân giới.

- A di đà phật.

Tiếng phật hiệu còn đọng trên miệng Tuệ Quang đại sư thì Ngạo Thiên đã thi triển khinh công thần kỳ lao vút đi.

Quần hùng nhìn theo chàng.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật...

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bước đến bên Tuệ Quang đại sư.

- Đại lão hòa thượng...Kim Ngạo Thiên thiếu hiệp vừa nói gì với đại lão hòa thượng?

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật...Kim thiếu hiệp thí chủ nói với bần tăng, họa kiếp ma giới hôm nay khởi phát từ tục nhân của nhân giới.

Sắc diện của Vạn Gia Sinh Phật cau lại. Lão buông tiếng thở dài.

- Tục nhân thì luôn tạo ra những họa kiếp cho mình mà. Chỉ cần lấy

lại Thạch ma quan, chúng ta đã có thể hóa giải được kiếp họa này.

- A di đà phật...

Tuệ Quang đại sư vừa nói vừa lần chuỗi bồ đề chậm rãi bước đi. Vạn gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bước theo lão tăng Thiếu Lâm

- Đại lão hòa thượng...Dù sao chúng ta cũng có được một kỳ tài khắc chế ma đạo. Không còn phải lo nữa.

Tuệ Quang đại sư dừng bước nhìn lại Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

- A di đà phật...Lão nạp đã nghiêm ra lời nói của Kim thiếu hiệp rồi.

Buông một tiếng thờ dài, Tuệ Quang đại sư nói tiếp:

- Tục nhân còn đáng sợ hơn ma nhân.

HỒI THỨ BA MƯƠI BÃY
MA CHƯỚNG DỊ TÌNH

Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc nằm duỗi dài trên tràng kỹ, trên người nàng chỉ có mỗi một chiếc ngoại y mỏng tanh mà chẳng hề có lấy nội y bên trong. Trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi trông nàng thật khêu gợi và toát ra sức hấp dẫn đầy nhục tình.

Ngồi ngay dưới chân nàng là Điệp khách Ngô Mộng Khanh. Y vuốt ve mơn trớn đôi chân dài thon thả mà mạnh mẽ của Tiểu Ngọc, như nâng niu một báu vật dễ vỡ nếu như y mạnh tay.

Tiểu Ngọc nhón tay bứt một quả dâu, cho vào miệng. Nàng cắn quả dâu để vị ngọt của mật dâu tươm ra trong miệng nàng. Vừa thưởng thức vị ngọt của mật dâu, nàng vừa cảm nhận cảm giác mơn man từ đôi bàn tay của Điệp khách Ngô Mộng Khanh.

Nàng nhìn Ngô Mộng Khanh, đôi thu nhãn của Tiểu Ngọc toát ra sức hút đầy dục tính khích lệ Điệp khách.

Tiếp nhận ánh mắt tình tứ của nàng, Điệp khách Ngô Mộng Khanh như hiểu được ẩn ý trong đầu Tiểu Ngọc. Y thoa nhẹ tay từ từ lẩn vào trong lớp ngoại y mỏng tanh. Hữu thủ của gã với năm ngón chỉ, tợ như những gã nha sai lùng sục trên làn da trắng như bông bưởi, rồi lan dần về phía trên. Tất nhiên cái đích đến của năm gã nha sai đang sục sạo kia chính là tòa vưu vật nằm dưới hai chân Tiểu Ngọc.

Khi những gã nha sai kia vừa mon men đến vùng ranh giới của đất cấm thì bất thình lình. Tiểu Ngọc trở người nhỏm lên. Nàng thộp tay

giữ hữu thủ của Điệp khách Ngô Mộng Khanh lại.

Đôi thu nhãn ướt tình của nàng nguýt Điệp khách Ngô Mộng Khanh. Ngô Mộng Khanh điểm nụ cười giả lả, rồi ôn nhu nói:

- Sao nàng lại cản ta?

Đáp lại câu hỏi của Điệp khách Ngô Mộng Khanh, hai cánh môi Tiểu Ngọc điểm nụ cười mỉm gọi mời. Mặc dù tặng cho gã đóa hoa hàm tiếu đó, nhưng tay nàng vẫn nắm cứng hữu thủ của Ngô Mộng Khanh. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Ngô công tử có xem Dương Tiểu Ngọc như những cánh hoa mà người đã từng trải qua không ?

Câu hỏi của nàng rất đơn giản, mà Điệp khách Ngô Mộng Khanh cứ sượng mặt nhìn không đáp lời. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Sao nàng lại hỏi ta câu đó?

- Tiểu Ngọc sợ Ngô công tử lại xem mình như một ả dâm nữ. Mà bọn nam nhân thì thường có suy nghĩ đó. Khi chưa chiếm hữu thể xác của nữ nhân thì tôn thờ và sùng bái. Nhưng một khi đã sở hữu rồi thì lại xem thường, nếu không thì cũng coi nhẹ. Đúng không nào?

Ngô Mộng Khanh cười khẩy rồi nói:

- Nàng nghĩ Mộng Khanh như gã Kim Ngạo Thiên hay Sử Quách à?

Đôi chân mày Tiểu Ngọc cau lại. Nàng nhạt nhẽo nói:

- Ngô công tử thì sao có thể sánh bằng Kim Ngạo Thiên và Sử Quách.

Nghe câu nói này của Tiểu Ngọc sắc diện Ngô Mộng Khanh đỏ bừng vì thẹn. Y miễn cưỡng nói:

- Nàng xem thường ta?

Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:

- Không, không...Tiểu Ngọc đâu dám xem thường Ngô Mộng Khanh điệp khách. Ngô công tử phong lưu, hào hoa mà những mỹ nữ đều muốn ngã vào vòng tay của huynh mà...Nhưng Tiểu Ngọc không sao quên được cái cảnh Ngô huynh bị Kim Ngạo Thiên điểm huyệt, rồi...

Nàng phá lên cười.

Sắc diện Ngô Mộng Khanh đỏ bừng. Y gắt giọng nói:

- Nàng không quên ta cũng không quên. Làm sao ta quên được cái nhục mà Kim Ngạo Thiên bắt ta quì dưới chân một con lừa chứ.

Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

- Còn hơn thế nữa...Hình như hôm đó, Kim Ngạo Thiên còn trét phân lừa vào mắt Ngô công tử mà.

- Không...ta tự trét đấy chứ...

Tiểu Ngọc tròn mắt.

- Sao huynh lại làm vậy?

Như thể nhận ra sự hớ lời của mình, sắc diện Điệp khách Ngô Mộng Khanh đỏ bừng. Vẻ sượng sùng nói:

- Nàng nhắc đến chuyện đó để làm gì?

Tiểu Ngọc tủm tỉm cười, với tay nhón lấy một quả dâu. Nàng ngắm quả dâu trên tay mình, ôn nhu nói:

- Trong biệt phòng này chỉ có Tiểu Ngọc và Ngô huynh thôi...Đâu còn đệ tam nhân mà huynh thẹn thùng mắc cở. Còn Ngô huynh hỏi Tiểu Ngọc sao lại nhắc đến chuyện hôm đó?

Nàng nhìn lại, đôi thu nhãn ướt tình của nàng lẳng lơ ném cho Ngô Mộng Khanh một cái nhìn ướt tình rồi nói:

- Để huynh không quên Kim Ngạo Thiên.

Ngô Mộng Khanh buông tiếng thở dài.

- Ta làm sao quên được hắn. Ta hận gã Kim tiểu tử đó.

Tiểu Ngọc sửa lại thế ngồi. Ngoại y của nàng như chiếc vỏ hến mở ra. Nàng mỉm cười nói:

- Thế Ngô huynh sẽ làm gì trả hận nào?

Chân diện Điệp khách Ngô Mộng Khanh đanh lại. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta cũng chẳng biết phải làm gì.

Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng càng làm cho Điệp khách Ngô Mộng Khanh sượng sùng.

Y miễn cưỡng nói:

- Nàng nghĩ gì mà cười?

Tiểu Ngọc nhún vai.

- Gần đây Ngô công tử không biết có nghe gì về Kim Ngạo Thiên không?

Điệp khách Ngô Mộng Khanh gượng gật đầu.

- Ta cũng có nghe.

Nàng nhìn gã điểm nụ cười mỉm.

- Ngô công tử nghĩ gì về Ngạo Thiên?

Y lưỡng lự rồi nói:

- Ngạo Thiên đã triệt tan Tục Dương cốc của Thiên Ma tôn giả.

Tiểu Ngọc khẻ gật đầu.

- Tiểu Ngọc cũng có nghe đến điều đó. Điều đó không biết đúng hay sai?

- Ta nghĩ đúng. Bởi cả võ lâm đang kháo với nhau về Kim Ngạo Thiên. Y đang trở thành kỳ vọng của võ lâm để thiên hạ thoát khỏi họa kiếp ma nhân.

Nàng thả chân xuống đất rồi từ từ đứng lên. Chiếc ngoại y mỏng tanh không đủ che lấp những đường cong cân đối, đầy sức xuân tình của Tiểu Ngọc, nó đã không che được mà ngược lại còn tôn tạo những đường cong đó qua ánh sáng từ hai ngọn chân đèn. Nàng vốn đã được trời ban cho một hấp lực nhục dục mê hồn, nhưng cái đẹp nếu lõa lồ thì không thể tạo được sự tò mò nơi nam nhân, cái đẹp phải được phơi ra trong trạng thái nửa kín nửa hở thì bất cứ năm nhân nào chiêm ngưỡng đều phải mềm nhũn ra với nó. Điệp khách Ngô Mộng Khanh đang bị vẽ đẹp huyền ảo của Tiểu Ngọc làm cho nhũn cả tâm thức.

Y chiêm ngưỡng nàng bằng ánh mắt lộ rõ những nét thèm thuồng. Đâu phải điệp khách Ngô Mộng Khanh thiếu nữ nhân, nữ nhân trở nên thừa mứa. Thừa mứa đến độ nghĩ đến nữ nhân thì y lại ngán ngẩm, nhưng trong lúc này gã lại nhận ra mình đang thiếu nữ nhân. Thật ra y thiếu thể vóc của Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc thì đúng hơn.

Chính cái cảm giác thiếu thốn tạo ra trong Ngô Mộng Khanh sự nao nao khi chiêm ngưỡng vóc dáng với những đường cong ẩn hiện của Dương Tiểu Ngọc. Y bất giác nuốt nước bọt bằng một phản xạ vô thức, ngây ngô.

Tiểu Ngọc quay lại đối mặt với Ngô Mộng Khanh.

Nàng ôn nhu nói:

- Tục Dương cốc của Thiên Ma tôn giả còn bị Ngạo Thiên tróc nã, thì Ngô công tử sẽ làm gì để trả mối hận kia nào?

Mộng Khanh đỏ bừng mặt. Y thẹn đến chín người nhưng chẳng thể tìm đâu ra một lời đáp lại Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc thấy vẻ sượng sùng của Điệp khách Ngô Mộng Khanh, mỉm cười nói:

- Chắc chắn Ngô công tử sẽ chẳng làm gì được Kim Ngạo Thiên rồi.

Ngô Mộng Khanh bước đến trước mặt nàng. Y đặt tay lên vai Tiểu Ngọc ôn nhu nói:

- Ta nghĩ nàng có cách giúp ta trả hận Kim Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc nhướng mày.

- Sao huynh biết?

- Chỉ nghe nàng nói thôi, ta đã đoán ra nàng đã có cách giúp ta.

Tiểu Ngọc lườm Điệp khách Ngô Mộng Khanh.

Nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Nếu Tiểu Ngọc giúp được huynh, huynh sẽ trả lại Tiểu Ngọc cái gì nào?

Điệp khách bối rối. Y miễn cưỡng lắc đầu.

- Nàng...Muốn gì...

- Lão Ma Thần...

Đôi chân mày Điệp khách nhíu lại.

- Ta không hiểu ý nàng.

- Tiểu Ngọc có lão Ma Thần...để bắt gã làm nô dịch cho mình.

- Gã làm nô dịch cho Tiểu Ngọc thì Ngô công tử có cơ hội trả hận cho mình cũng không muộn mà.

- Nhưng ta làm cách gì để khống chế Kim Ngạo Thiên đây?

- Bất cứ ai cũng có điểm yếu...Kim Ngạo Thiên lại có yếu điểm rất lớn. Yếu điểm của gã chẳng ai biết rành hơn Dương Tiểu Ngọc.

- Nàng nói đi, yếu điểm của gã là gì?

- Mặc dù Kim Ngạo Thiên có võ công hơn người, nhưng trái tim y mềm nhũn trong chữ tình.

Tiểu Ngọc đặt tay lên vai Ngô Mộng Khanh vỗ nhẹ.

- Kim Ngạo Thiên không phải như huynh đâu. Nếu Ngô Mộng Khanh huynh là một trang công tử lạnh lùng với nữ nhân thì ngược lại...Kim Ngạo Thiên rất yếu đuối với chữ tình.

Mộng Khanh nhìn vào mắt nàng.

- Nàng hãy nói rõ cho ta biết đi. Chẳng lẽ nàng muốn ta chinh phục chữ tình của Kim Ngạo Thiên à?

Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Kim Ngạo Thiên đâu phải là một gã biến thái như huynh tưởng tượng. Nếu Ngô công tử nghĩ Ngạo Thiên là gã biến thái thì quá sai rồi đó.

Tiểu Ngọc đổi giọng khe khắt.

- Có một người giúp Ngô huynh khắc chế Kim Ngạo Thiên.

- Ai?

- Triệu Nguyệt Băng Linh. Ái nữ của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

- Ả có ấn tượng với ta.

- Tất cả nữ nhân, Ngô huynh đều có thể chinh phục được mà.

Mộng Khanh cướp lời Tiểu Ngọc.

- Duy có một người...Ngô Mộng Khanh không thể nào chinh phục được.

Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn Mộng Khanh nói:

- Hóa ra Điệp khách đôi khi cũng phải dừng chân trước một cánh hoa như Triệu tiểu thư.

- Ả biết rõ về Mộng Khanh.

- Ả biết rõ, nhưng có một điều ả không biết. Điều này Tiểu Ngọc sẽ

thố lộ với Ngô huynh... Ngô huynh tương kế tựu kế mà hành sự. Đây là một điều cực kỳ bí mật. Chỉ Tiểu ngọc và Ngô huynh biết thôi. Không được thố lộ với bất kỳ người nào khi đại sự chưa thành.

Ngô Mộng Khanh hỏi:

- Nàng muốn nói với ta điều bí mật gì nào?

Lão Ma Thần chính là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Mộng Khanh há hốc miệng.

Nàng mỉm cười nói:

- Ngô huynh hẳn rất ngạc nhiên.

- Ta quá ư ngạc nhiên.

- Nếu võ lâm trung nguyên nghe được bí mật này hẳn sẽ nhảy đổng lên. Nhưng chưa chắc họ nghe mà có tin không. Hãy cho Triệu Nguyệt Băng Linh biết bí mật này. Ả không tin cũng làm cho ả tin. Cái gì sau đó đến rồi Ngô huynh sẽ thấy.

Mộng Khanh lưỡng lự hỏi Tiểu Ngọc:

- Sao nàng biết lão Ma Thần là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y?

- Huynh không cần phải tò mò thắc mắc làm gì. Hay Ngô huynh không tin Tiểu Ngọc?

- Ta tin nàng chứ.

Tiểu Ngọc gật đầu.

- Huynh tin là được rồi.

Tiểu Ngọc mỉm cười.

Nụ cười như cánh hoa hàm tiếu của nàng như một lời nói khích lệ khiến Điệp khách Ngô Mộng Khanh không dằn được cơn xúc cảm xác thịt khi nhãn quang của y thâu tóm được làn da trắng như bông bưởi qua cái khe chia cắt đôi tuyết lê của nàng.

Y thở ra từ từ và bất ngờ vòng tay qua tiểu yêu của Tiểu Ngọc. Y vồn vã nói:

- Ta cần nàng khích lệ.

Tiểu Ngọc chau mày, nghiêm giọng nói:

- Không phải bây giờ...Ngô huynh hãy đi lo việc của mình thì hay hơn. Thời gian này không phải là lúc chúng ta hưởng lạc thú.

- Ở đây chỉ còn ta và nàng.

Tiểu Ngọc lắc đầu.

- Không như Ngô huynh nghĩ đâu. Mặc dù chỉ có Tiểu Ngọc và Ngô huynh trong gian biệt phòng này, nhưng trong tâm thức của Tiểu Ngọc còn có một đệ tam nhân, đó là Kim Ngạo Thiên. Y vô hình hiện hữu, chỉ khi nào không còn sự hiện hữu của y, mới là thời khắc của Tiểu Ngọc và Ngô Mộng Khanh.

Mộng Khanh gượng cười.

- Mộng Khanh sẽ sớm quay lại.

Tiểu Ngọc bước đến mở cửa biệt phòng.

Nàng nhìn Mộng Khanh mỉm cười.

Buông một tiếng thở dài, Ngô Mộng Khanh nói:

- Tiểu Ngọc...Bây giờ ta mới nghiệm ra nàng là một trang mỹ nữ tuyệt sắc nhất trên đời này.

- Hãy để dành lời nói đó khi huynh quay lại Độc môn. Huynh bảo trọng.

Mộng Khanh khẻ gật đầu rồi bước ra cửa.

Tiểu Ngọc khép cửa lại.

Nàng cài then xong thì một vòm cửa sau tràng kỷ dịch chuyển. Độc ma Âu Dương Đình từ vòm cửa đó bước ra. Y vừa bước ra khỏi vòm cửa bước thẳng đến trước mặt Tiểu Ngọc.

Bộ mặt của Thiên Ma Âu Dương Đình lúc này trông thật gớm ghiếc. Nửa bên mặt của gã sần sùi , như một vết bỏng rớm nước, phần còn lại là nước da xanh tái màu xác chết.

Thiên Ma Âu Dương Đình đặt tay lên vai Tiểu Ngọc. Với một bộ mặt gớm ghiếc như thế, không một người nào có đủ tịnh tâm để đối mặt với Thiên Ma Âu Dương Đình, nhưng Tiểu Ngọc thì không.

Nàng nhìn Âu Dương Đình, còn ban cho y nụ cười mỉm. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Ngọc đã làm đúng theo ý chủ nhân.

Thiên Ma Âu Dương Đình cởi bỏ chiếc ngoại y của nàng. Đôi ma nhãn của y sáng rực lên khi tiếp nhận thể vóc nõn nà của Dương Tiểu Ngọc.

Y vuốt đôi bàn tay với màu da xanh tái, có những khối thịt gồ ghề, cứng như sắt thép dọc theo hai bên hông Tiểu Ngọc.

Mặc dù chủ động tiếp nhận sự vuốt ve của Âu Dương Đình, nhưng Tiểu Ngọc vẫn có nỗi hồi hộp trước gã ma nhân này. Toàn thân nàng nỗi một lớp gai óc chi chít.

Âu Dương Đình khào khào nói:

- Nàng làm tốt lắm.

Y nói dứt câu vòng tay qua tiểu yêu của Tiểu Ngọc, bế nàng lên khỏi sàn biệt phòng, đưa đến tràng kỷ. Âu Dương Đình đặt Tiểu Ngọc nằm dài trên tràng kỷ.

Đôi bàn tay thô kệch với những khối thịt cứng như đá áp vào đôi tuyết lê của Tiểu ngọc.

Âu Dương Đình nhỏ nhẹ nói:

- Nàng sẽ chăn dắt bọn tục nhân cho ta.

Tiểu Ngọc khẻ gật đầu.

Âu Dương Đình từ từ cúi xuống. Cái lưỡi dài và đỏ ối, phả hơi nóng hừng hực chạm vào cổ Tiểu Ngọc. Nàng nhắm mắt lại để tiếp nhận cái lưỡi nhám nhụt kia rà qua cổ mình. Nàng phải nhắm mắt để khoả lấp nỗi sợ hãi lẫn e dè khuôn mặt ma quỷ của Âu Dương Đình.

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM
TỤC NHÂN HOẠ MA THẦN

Bách Hoa cung phủ một màu tuyết trắng xóa. Cả một khu hoa viên bạt ngàn như chìm đắm trong màu trắng băng giá. Đến hoa còn phải khép mình để tránh cái tiết trời giá buốt, nhưng trên con đường độc đạo dẫn vào tòa Bách Hoa cung, vẫn có một người vận áo ấm, thong dong trên lưng con bạch mã, chậm rãi tiến về tòa cung có những mái vòm cong vút.
Y xuống ngựa, phủi những bông tuyết bám trên trang phục rồi bước vào mát hiên. Người đến Bách Hoa cung trong tiết trời băng giá đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Điệp khách Ngô Mộng Khanh.
Ả a hoàn từ trong Bách hoa cung bước ra, xá Mộng Khanh, nhỏ nhẹ nói:
- Công tử tìm ai?
Điệp khách Ngô Mộng Khanh điểm nụ cười mỉm cầu tình, rồi nói:
- Tại hạ đến Bách hoa cung lần này để gặp Triệu tiểu thư.
Ả a hoàn nhún nhường nói:
- Mời công tử vào trong.
Mộng Khanh nhìn ả a hoàn với ánh mắt cầu tình lơi lả, nhưng vẫn giữ đạo làm khách, ôm quyền nói:
- Đa tạ cô nương.
Vẻ nhún nhường lịch lãm của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh khiến ả a hoàn phải hoan hỷ. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Công tử vào trong uống chén trà, nô nữ sẽ bẩm báo với tiểu thư.
- Một lần nữa, tại ha đa tạ cô nương.
Y theo chân nàng bước vào gian chính sảnh. Ngô Mộng Khanh ngồi xuống chiếc đôn với vẻ rất trích thượng.
Ả a hoàn chuốc trà ra chén cho gã.
- Công tử uống chén trà nóng.
Đón lấy chén trà, Ngô Mộng Khanh nhìn nàng.

- Cô nương tốt với tại hạ quá.
Nàng nhìn gã mỉm cười, với nét e thẹn.
Mộng Khanh nhìn ả a hoàn hỏi:
- À...Tục đanh của cô nương là gì?
- Tiểu nữ là Tiểu Yến.
Y khẻ gật đầu.
- Tiểu Yến cô nương...Lần sau nếu tại lạ có quá vãng đến Bách hoa cung, nhất định sẽ mua quà cho Tiểu Yến cô nương. Tai hạ mạo phạm xin hỏi Tiểu Yến cô nương...Cô nương ở đây với Triển tiểu thư hay còn có ai khác nữa không?
Tiểu Yến nhìn Mộng Khanh nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu Yến ỡ đây với mỗi một mình Triệu tiểu thư thôi.
- Tiểu Yến và Triệu tiểu thư đúng là những trang giai nhân thoát tục có thú tao nhã mới chọn một nơi hữu tình như thế này làm chốn lưu thân. Tại hạ phải nghiêng mình khâm phục như vị cô nương.
- Công tử quá khen...Để Tiểu Yến vào báo với tiểu thư.
Tiểu Yến rời bước khỏi gian tiền sảnh đi vào cửa hậu.
Điệp khách Ngô Mộng Khanh bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ. Y bâng quơ nhìn những bông tuyết trắng xóa đượm trên cửa sổ mà nghĩ thầm:
- "Không biết Triệu Nguyệt Băng Linh có tin vào lời nói của mình không nhỉ?".
Y vơ vẩn với những ý tưởng sắp nói ra với Triệu Nguyệt Băng Linh.
Mộng Khanh nghĩ thầm:
- "Bí mật Vạn Gia Sinh Phật là lão Ma Thần mà Tiểu Ngọc thổ lộ với mình, không biết là thật hay giả nữa".
Ý nghĩ đã lướt qua trong đầu Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, bất giác y buông tiếng thở dài.
Ngô Mộng Khanh không phải chợ đợi lâu, Triệu Nguyệt Băng Linh trong bộ cánh trắng toát. Nàng vừa thướt tha, vừa thoát tục, đượm một vẻ cao quí và đài các.
Băng Linh bước vào tiền sảnh. Nàng hơi sững bước khi chạm mặt với Điệp khách Ngô Mộng Khanh.
Chân diện tươi như hoa thắm của nàng biểu lộ vẻ bất nhẫn khi phải tiếp họ Ngô.
Ngô Mộng Khanh đứng lên ôm quyền, gượng cười nói:
- Chắc chắn Triệu tiểu thư không ngờ tại hạ lại dám mạo phạm quá bước đến Bách Hoa cung của tiểu thư.
Băng Linh nhìn Điệp khách Ngô Mộng Khanh nhạt nhẽo nói:
- Rất Ngạc nhiên. Cũng có chút tò mò. Không biết Ngô công tử vì cái

gì mà dám đến Bách hoa cung của bổn cô nương.
Nàng đổi giọng khe khắt.
- Ngô công tử đừng nói với bổn cô nương những nguyên nhân vu vơ đấy nhé.
Nặn một nụ cười mỉm cầu tình, đây có lẽ là thói quen của Điệp khách Ngô Mộng Khanh, cũng chính nụ cười đó càng làm cho Băng Linh bất nhẫn và căm ghét gã hơn.
Nàng chắp tay sau lưng bước đến trước mặt họ Ngô, gằn giọng nói:
- Ngô công tử có chuyện gì cần nói cứ nói. Bằng như đến chỉ để cười, ta mời công tử ra về.
Điệp khách Ngô Mộng Khanh ôm quyền ôn nhu nói:
- Tại hạ biết tiểu thư còn giận.
- Nếu như Triệu Nguyệt Băng Linh không có chút lòng độ lượng thì không để công tử đứng trong Bách hoa cung này đâu.
Điệp Khách Ngô Mộng Khanh buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tại hạ biết mình mạo phạm đến tiểu thư...Phàm một kẻ đã dám mạo phạm đến tiểu thư như tại hạ thì chẳng bao giờ dám tìm đến tiểu thư làm gì, nhưng tại hạ không nghĩ đến điều đó mà vẫn đội tuyết tìm đến Bách Hoa cung này, tất nhiên tiểu thư có thể biết chuyện tại hạ định nói với tiểu thư quan trọng như thế nào rồi.
Chân diện Băng Linh dịu hẳn lại. Nàng nhìn vào mắt Ngô Mộng Khanh để thẩm định lời nói của hắn.
Băng Linh từ tốn nói:
- Ngô công tử định nói gì nào?
- Nói về chuyện hiện nay tiểu thư rất quan tâm đến. Đó chính là họa kiếp Ma đạo.
Chân diện nàng nghiêm hẳn lại.
- Băng Linh những tưởng đâu Điệp Khách Ngô Mộng Khanh chẳng bao giờ quan tâm đến kiếp họa ma đạo chứ.
Nàng lắc đầu nhạt nhẽo nói tiếp:
- Băng Linh chỉ ngỡ Ngô các hạ...
Mộng Khanh khoát tay.
- Tại hạ biết tiểu thư định nói gì rồi. Đúng là trước đây tại hạ chỉ quan tâm đến những chuyện nhỏ nhoi, hưởng thụ cho bản thân mình, nhưng nay thì không.
Sự thay đổi của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh khiến Băng Linh phải ngạc nhiên đó.
- Vậy các hạ lo lắng gì nào?
Ngô Mộng Khanh nhìn nàng nghiêm giọng nói:
- Tai hạ chỉ sợ nói ra cô nương sẽ không tin.

- Băng Linh chưa nghe các hạ nói gì thì sao bảo là không tin, hay tin vào lời nói của Ngô các hạ.
- Tại hạ sẽ nói cho tiểu thư biết ngay đây. Tại hạ biết chân tướng thật của lão Ma Thần.
Gã ngưng lời ở đó, chú nhãn quan sát chân diện nàng.
Băng Linh nghiêm giọng nói:
- Ngô công tử biết lão Ma Thần?
Mộng Khanh gật đầu.
- Tại hạ thố lộ bí mật này, nhất định Triệu tiểu thư sẽ rất bất ngờ.
- Các hạ nói thử xem Lão Ma Thần là ai?
Điệp khách Ngô Mộng Khanh đắn đo một lúc rồi nói:
- Ác ma nhân lão Ma Thần, người gieo họa kiếp ma đạo trên cõi tục giới nhân sinh chẳng ai xa lạ đâu, chính là lão gia gia của tiểu thư Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Băng Linh chăm chẳm nhìn Ngô Mộng Khanh. Ánh mắt nàng lộ rõ vẽ căm phẫn và bực tức.
Nàng đay nghiến nói:
- Ngô công tử đang định giở trò thế? Phải chăng Ngô công tử định bày kế ly gián ư?
Nàng hừ nhạt rồi nói:
- Đúng là tiểu nhân bỉ ổi và đê tiện. Nói mà không biết ngượng lời. Lão gia gia mà lại là Ma Thần ác nhân?
Nàng hất mặt gằn giọng nói:
- Ngô các hạ còn gì để nói không?
Vẻ mặt lẫn lời nói của Triệu Nguyệt Băng Linh khiến Điệp khách Ngô Mộng Khanh không khỏi bối rối và lúng túng. Y miễn cưỡng đáp lời nàng.
- Tại hạ biết cô nương không tin vào lời nói này của tại hạ.
Nàng hừ nhạt cướp lời Ngô Mộng Khanh.
- Ngô công tử tưởng Triệu Nguyệt Băng Linh là một đứa trẻ nít lên hai lên ba, răm rắp tin lời của công tử à? Một lần Băng Linh đã suýt bị hại bởi sự đê tiện của công tử...nay công tử tìm đến Bách hoa trang bày trò ly gián.
Nàng khe khắt nhìn Ngô Mộng Khanh.
- Ngô Mộng Khanh...Bổn cô nương tưởng ngươi đến Bách hoa cung để cho ta biết điều gì hệ trọng, có thể giúp bá tính hóa giải họa kiếp ma đạo, nhưng...
Nàng lắc đầu.
- Bổn cô nương chỉ nhận được sự thất vọng vì sự trơ trẽn của ngươi.
Nàng chỉ ra cửa.

- Bổn cô nương không thể tiếp một con người trơ trẽn như thế này trong Bách hoa cung.
Nàng đanh giọng nói lớn:
- Tiểu Yến...tiễn khách.
Mộng Khanh khoát tay.
- Tiểu thư...Tại hạ đã thố lộ ra điều này, đâu dám ở lại đây, nếu phải chạm mặt Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đúng là khó cho tại hạ vô cùng. Tại hạ sẽ đi ngay thôi mà. Tại hạ đem bí mậtkia thố lộ với Triệu tiểu thư đi tiểu thư định đoạt. Tin hay không tin là quyền của tiểu thư.
Y ve cằm nói tiếp:
- Mộng Khanh này biết tiểu thư sẽ không tin nhưng vẫn cứ nói.
Y nhếch mép cười nửa miệng rồi nói tiếp:
- Tiểu thư hãy suy nghĩ xem...Nếu như lời nói của Ngô Mộng Khanh là đúng thì lão gia gia của tiểu thư chính là người sát hại Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ phu nhân, mẫu thân của Kim Ngạo Thiên. Thử hỏi gã họ Kim kia biết được sự thật này, thì có bỏ qua cho gia gia của tiểu thư không nhỉ?
Y nhún vai cười khẩy rồi nhìn nàng ôn nhu nói:
- Tại hạ biết tiểu thư rất khó xử khi điều bí mật của tại hạ nói ra là sự thật. Bên tình bên hiếu, chẳng biết tiểu thư chọn bên nào. Thật là khó xử. Nếu như khó xử, tiểu thư cứ đến tìm tại hạ, nhất định tại hạ có cách để mách bảo cho tiểu thư.
Nghe những lời nói này của Điệp khách Ngô Mộng Khanh, chân diện Triệu Nguyệt Băng Linh lộ rõ nét bất nhẫn và căm phẫn.
Nàng khe khắt hỏi:
- Ngô công tử nói hết rồi chứ?
- Tại hạ lặn lội đến Bách hoa cung chỉ để nói bấy nhiêu thôi. Còn tin hay không tin, là quyền của tiểu thư.
Ngô Mộng Khanh ôm quyền xá nàng.
- Cáo từ.
Y điểm nụ cười mỉm chắp tay sau lưng thả bước chậm rãi về phía cửa Bách hoa cung.
Băng Linh nói theo gã:
- Đừng bao giờ đến Bách hoa cung.
- Tại hạ sẽ không đến đây đâu.
Gã vừa nói hết câu thì sững bước, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lừng lững đứng ngay ngưỡng cửa.
Điệp khách Ngô Mộng Khanh chạm mặt với Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, sắc diện biến qua màu tái nhợt. Y buột miệng nói:
- Tôn giá...

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngô Mộng Khanh. Lão từ tốn nói:
- Ngô công tử đừng cuống lên khi chặm mặt với lão hủ. Lão hủ đã nghe tất cả những gì công tử nói với Băng Linh rồi.
Ngô Mộng Khanh luống cuống nói:
- Tôn giá đã nghe tất cả rồi?
- Thích nhĩ của lão phu rất nhạy đủ nghe rõ từng lời nói của công tử.
Băng Linh bước lại bên lão.
- Gia gia...
Lão nhìn Băng Linh vuốt râu rồi quay lại đối nhãn với Ngô Mộng Khanh.
- Ai nói với Ngô công tử, lão hủ là ác ma nhân Ma Thần?
Ngô Mộng Khanh luống cuống, miễn cưỡng nói:
- Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc.
- Nếu công tử không nói thì lão hủ cũng có thể đoán ra. Chắc chắn công tử tin vào lời của Dương Tiểu Ngọc nên mới tìm đến Bách hoa cung.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y giang rộng hai tay, rồi ôn nhu nói:
- Ngô công tử nhìn xem lão hủ có giống lão Ma Thần hay không?
Mộng Khanh càng bối rối hơn, bởi hành động và lời nói của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Y miễn cưỡng nói:
- Tại hạ...Tại hạ không chắc.
- Công tử không chắc đó là sự thật hay là lời nói gian trá để ly gián lão hủ với võ lâm chánh đạo. May là công tử chỉ mới nói với Băng Linh, nếu như lời của công tử đến tai người võ lâm, vô tình tạo ra sự nghi ngại cho mọi người.
Lão vuốt râu buông tiếng thở dài, ôn nhu nói tiếp:
- Võ lâm đang hiệp lực tiêu trừ Ma đạo, thế mà công tử lại làm cho mọi người nghi ngại lẫn nhau. Thử hỏi, Ma đạo nhân cơ hội đó mà khởi phát làm chủ nhân giới thì hậu quả như thế nào. Ngô công tử dại dột quá.
Mộng Khanh sượng sùng.
Vạn gia sinh phật Hoạt Thần Y vuốt râu nói:
- Lão hủ không trách công tử...Nhưng tiếc cho công tử thôi. Cái gì đúng, cái gì sai, công tử phải suy nghĩ mà thẩm chứng để không phải hối tiếc sau này.
Lão nói rồi bước qua một bên.
- Công tử có thể đi được rồi.
Mộng Khanh ôm quyền xá Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

- Đa tạ tiên sinh.
Băng Linh lườm gã, nàng nói:
- Ngô công tử là nam tử hán, nên biết vì bá tính chứ đừng mù quáng bởi nhan sắc của mỹ nhân.
Câu nói này của nàng khiến cho Ngô Mộng Khanh sượng sùng hơn. Y buông tiếng thở dài.
- Tại hạ sẽ suy nghĩ lời nói này của Triệu tiểu thư.
Y nói rồi thả bước chầm chậm bước ngang qua lão Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Khi bước qua mặt Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, tim của Ngô Mộng Khanh bất giác đập loạn nhịp. Y khẽ buông tiếng thở dài nghĩ thầm:
- "Mình đến Bách hoa cung này đúng hay sai. Cả một đời phiêu bạt giang hồ mình chưa bao giờ chen chân vào những chuyện như thế này. Hôm nay chẳng lẽ mình đã phạm sai lầm lớn sao?"
Ngô Mộng Khanh rời khỏi Bách hoa cung với tâm trạng bất an. Y ngờ ngợ mình đang là một con rối bị đặt giữa hai gọng kéo chực chờ tước đi cái mạng của gã. Nghĩ đến điều đó, Ngô Mộng Khanh bất giác rùng mình.
Khi Điệp khách Ngô Mộng Khanh đã đi rồi, Băng Linh mới hỏi Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y :
- Gia gia...Sao gã họ Ngô đó lại nói gia gia là lão Ma Thần?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu nhìn nàng. Lão điểm nụ cười mĩm rồi nói:
- Băng Linh tự nghiệm ra mà, sao lại hỏi gia gia một câu ngớ ngẫn như vậy. Gia gia có phải là lão Ma Thần hay không, con tự biết. Nếu như gã bại hoại Ngô Mộng Khanh đó nói đại lão hoà thượng Tuệ Quang của Thiếu Lâm tự là ác ma nhân kia...Băng Linh cũng tin à?
Lão chau mày nhìn nàng.
- Băng Linh không nên tin vào những kẻ bại hoại như Ngô Mộng Khanh và Dương Tiểu Ngọc.
Băng Linh gật đầu.
- Linh nhi mạo phạm lỡ lời...Gia gia bỏ qua cho con.
Vạn Gia Sinh Phật cười lên khanh khách rồi nói:
- Linh nhi sau này phải sáng suốt hơn đó.
o 0 o

Rời Bách hoa cung, Điệp khách Ngô Mộng Khanh đi thẳng một mạch đến một tòa nhà nằm ngoại thành Hàn Châu. Y sải bước đi thẳng một mạch vào tòa nhà đó.
Vừa đẩy cửa, Mộng Khanh vừa nói:

- Tiểu Ngọc...Tiểu Ngọc.
Y không thấy Tiểu Ngọc, nhưng trên bàn thì đã có sẵn một vò rượu vừa mới hâm nóng. Mộng Khanh bước đến bàn, ngồi xuống. Y bưng vò rượu chuốc ra chén, rồi chực uống, nhưng nghĩ sao lại đặt chén rượu lại. Y nhìn chén rượu.
Một cảm giác mơ hồ về cái chết hiện ra trong tâm tưởng Ngô Mộng Khanh. Y suy nghĩ một lúc rồi thò ngón út vào chén rượu, một làn khói trắng bốc lên.
Điệp khách Ngô Mộng Khanh vội giật tay lại. Ngón tay út của gã bốc khói nghi ngút, rồi da thịt rã ra, mất hơn một đốt ngón tay. Ngô Mộng Khanh nhăn mặt, biểu lộ sự đau đớn.

(Thiếu trang 131- 138)

Vạn Gia Sinh phật phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Thế ngươi có định biến lão hủ thành ma nhân không?
Âu Dương Đình im lặng nhìn Vạn Gia Sinh Phật. Mãi một lúc y mới nói:
- Bổn Thiên Ma không thể làm được điều đó. Nhưng bổn Thiên Ma có thể lột trần chân tướng Ma Thần của lão.
- Ai sẽ tin vào lời nói của Âu Dương Đình nè?
- Mưa dầm thấm sâu.
Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu, mỉm cười nói:
- Lần trước ở ngôi từ đường của ta...Ngươi định giết ta kia mà.
Hừ nhạt một tiếng, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nói tiếp:
- Âu Dương Đình...Ngươi hôm nay thành Hoạt Thiên Ma là do ta đào luyện đúc ra ngươi...Thế mà vừa có được quyền năng của Thạch ma quan, ngươi định phản lại ta rồi.
Âu Dương Đình sa sầm mạt, y miễn cưỡng nói:
- Bổn Thiên Ma chỉ muốn cho lão thấy Di hồn ma công Nhiếp thần nhãn của lão chẳng còn tác dụng đến Âu Dương Đình.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu, từ tốn nói:
- Đó là một sai lầm nghiêm trọng của lão hủ đó. Nhưng nếu như hôm đó, lão hủ táng mạng bởi tay ngươi thì hôm nay chẳng biết ngươi tìm ai nhỉ?
Âu Dương Đình im lặng.
Vạn gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nghiêm giọng nói tiếp:
- Nếu Ma đạo muốn tồn tại trong cõi nhân sinh này thì phải có Thạch ma quan. Nhưng đâu phải ai cũng sử dụng được Thạch ma quan. Một mình Hoạt Thiên Ma trong cõi nhân sinh này thì ngươi cũng chỉ

là con đom đóm hay đúng hơn chỉ là một quái nhân đơn độc chẳng làm được gì cả. Huống chi ngươi còn có một khắc tinh vừa mới quay lại cõi giang hồ. Đó là Kim Ngạo Thiên.
Âu Dương Đình thở ra rồi nói:
- Chính vì thế mới có cuộc hội kiến hôm nay giữa bổn Thiên Ma và lão.
- Ngươi cần đến lão phu.
Âu Dương Đình suy nghĩ rồi gật đầu.
Vạn Gia Sinh Phật chấp tay sau lưng bước đến bàn rượu. Lão bưng vò rượu trút xuống bộ khô cốt của Ngô Mộng Khanh. Khói lại bốc lên, và chẳng mấy chốc ngay cả bộ khô cốt của Ngô Mộng Khanh cũng tan thành bụi chẳng để lại vết tích gì. Vừa trút rượu lên bộ khô cốt của Ngô Mộng Khanh,Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị nói:
- Bây giờ ngươi đã biết, ngươi không thể thiếu lão hủ được à?
Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình im lặng.
Đặt vò rượu lại bàn, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị nhìn lại Âu Dương Đình.
- Thạch ma quan ngươi để ở đâu?
- Tiểu Ngọc sẽ đưa lão đi lấy Thạch ma quan.
Vạn Gia Sinh Phật định nhản nhìn Tiểu Ngọc. Lão ôn nhu nói:
- Ngươi tin vào Dương cô nương?
Âu Dương Đình gật đầu.
- Tin.
- Ngươi tin thì ta cũng phải tin vậy.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ tốn nói với Tiểu Ngọc:
- Tiểu Ngọc cô nương...Triệu Nguyệt Băng Linh ái nữ của lão hủ nếu có mạo phạm đến cô nương...lão hủ rất mong cô nương bỏ qua cho thị.
Tiểu Ngọc ôm quyền từ tốn nói:
- Tiểu nữ sẽ ghi tạc lời nói này của tiên sinh.
- Lão hủ rất hoan hỷ với lời nói này của cô nương.
Lão nhìn lại Âu Dương Đình.
- Lão và Âu Dương tôn giá nói ít nhưng hiểu nhiều. Lão hủ hy vọng sự kết nối giữa lão hủ và tôn giá sẽ trường tồn.
Âu Dương Đình nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Y nghiêm giọng nói:
- Lão nghĩ trao về Kim Ngạo Thiên?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu từ tốn nói:
- Âu Dương tôn giá đã từng giao thủ với Kim Tiểu tử, tất biết y nhiều hơn lão hủ.

Âu Dương Đình thở ra.
- Hắn đúng là khắc tinh của Ma đạo.
- Lão hủ có cách khắc chế Kim tiểu tử mà.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt thần y chắp tay sau lưng.
- À...Âu Dương tôn giá định lập tổng đàn Ma đạo ở đâu?
- Độc môn.
Vuốt râu, Vạn Gia Sinh Phật khẻ gật đầu.
- Cũng được...Dù sao thì Tục Dương cốc cũng không còn nữa. Nó đã bị Kim tiểu tử san thành bình địa rồi.
- Lão có thể buộc Kim tiểu tử đến Độc môn giao thủ với ta không?
Vuốt râu, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ tốn nói:
- Không vội vã gì...Lão hủ sẽ suy nghĩ về điều này. Nhưng trong thời gian này, lão hủ nghĩ Âu Dương tôn giá nên án binh bất động. Khi chưa có nhân ma, thì ma giới chưa thể khởi phát tranh đoạt với tục nhân.
Lão nhìn Âu Dương Đình.
- Lão hủ nói thế, Âu Dương tôn giá hiểu chứ?
Âu Dương Đình gật đầu.
- Ta hiểu.
Đôi chân mày của Vạn Gia Sinh Phật nhíu lại.
Như thể nhận ra cái nhíu mày của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y tiềm ẩn ý nghĩ gì, Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình từ tốn nói:
- Lão sẽ có được thiên hạ...Còn Âu Dương Đình chỉ làm chủ về đêm thôi.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Ít ra thì lão hủ cũng nghe được câu nói này.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y định nhãn nhìn vào mặt Âu Dương Đình, trang trọng nói:
- Lão hủ là người đào luyện ra Âu Dương tôn giá.
Âu Dương Đình thở ra rồi nói:
- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình không quên điều đó.
- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình không quên là tốt rồi.
Lão nhìn lại Dương Tiểu Ngọc.
- Chừng nào Tiểu Ngọc cô nương định đi với lão hủ?
Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ đáp lời lão:
- Tiên sinh định đoạt.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y khẽ gật đầu.
- Tốt. Lão hủ không muốn mất thời gian, nhưng còn một số việc phải làm nốt. Việc làm lần này của lão hủ là muốn chuộc lỗi với Kim trang

phu nhân đó.
Lão nói rồi vuốt râu mỉm cười.
- Tiểu Ngọc cô nương hẳn rất hoan hỷ với việc làm này của lão hủ.
Lão nhìn lại Âu Dương Đình.
- Hoạt Thiên Ma...Lão hủ muốn ngươi án binh bất động...Được chứ? Ta cần câu trả lời của ngươi.
Âu Dương Đình gật đầu.
- Được.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu, quay bước chậm rãi tiến ra cửa. Lão vừa đi vừa nói:
- Cuối cùng thì lão hủ và Hoạt Thiên Ma vẫn trở về với nhau. Lão hủ chỉ muốn nói cho Âu Dương tôn giá biết, ngươi là phiên bản của lão Ma Thần, nếu lão Ma Thần chết thì ngươi cũng không tồn tại. Sự tồn sinh của Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình gắn với sự tồn sinh của lão Ma Thần.
Lão nói xong điểm mũi giày băng mình ra ngoài trời tuyết đang rơi phủ trắng mặt đất.
Tiểu Ngọc bước đến bên Âu Dương Đình.
- Chủ nhân...Lão nói có đúng không?
Âu Dương Đình lưỡng lự nhìn nàng rồi gật đầu.
- Không có lão, Âu Dương Đình cũng chỉ là một quái nhân gớm ghiếc không hơn không kém.

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN
THẦN PHỤC BANG CHỦ

Thả bước chậm rãi trên con đường trải sỏi dẫn vào tòa Kim trang, đúng ra chàng quay lại Kim trang phải có cảm nhận phấn khích, nhưng ngược lại trong tâm tưởng Ngạo Thiên lại có một sự trống vắng rất lạ thường.
Ngạo Thiên vừa dừng bước trước những bức tam cấp, thì cửa đại sảnh đường Kim trang từ từ dịch chuyển rồi mở toang ra. Đôi chân mày Ngạo Thiên hơi nhíu lại khi thấy trong đại điện có đủ mặt tất cả những cao nhân võ lâm. Kể cả Tuệ quang đại sư cũng có mặt sẵn tự bao giờ.
Một tấm thảm đỏ trải dài từ cửa đại điện đến tận chiếc ngai sơn son

thếp vàng đặt ngay chính điện. Ngạo Thiên hơi sững sờ một chút rồi mới bước vào đại sảnh.
Dưới sự chủ trì của Ngân Long bang chủ Mạc Cựu, y lớn tiếng nói:
- Tham bái Thần Phục bang chủ.
Sau lời xướng của Ngân long bang chủ Mạc Cựu, tất cả mười bảy vị bang chủ Thập Thất bang đứng luật quì xuống.
Họ đồng loạt xướng lên:
- Tham bái bang chủ.
Đôi chân mày Ngạo Thiên hơi nhíu lại.
Chàng không khỏi ngỡ ngàng với sự đón tiếp quá ư bất ngờ này.
Chính vì sự bất ngờ đó mà Kim Ngạo Thiên cứ đứng ngây ra nhìn mọi người. Chàng nghĩ thầm:
- "Họ đang làm cái gì đây?".
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị bước đến trước mặt chàng.
- Kim thiếu hiệp, hẳn Kim thiếu hiệp rất ngạc nhiên

(Mất trang 155- 162)
bang và những môn phái lớn nữa, nhưng tất cả đều kỳ vọng đặt vào Kim thiếu hiệp có thể hóa giải ma giới. Đúng ra, lão nạp đã hiệu triệu quần hùng để suy tôn Ngạo Thiên vào chức vị minhchủ võ lâm để cùng hợp lực tiêu diệt ma giới, nhưng việc đó chưa phải lúc.
Lão nạp rất mong Kim Ngạo Thiên hãy chấp chưởng chức vị Thần Phục bang chủ. Cùng với võ lâm quần hào khởi phát chính đạo tiêu diệt ma giới...
- A di đà phật.
Vạn Gia Sinh Phật nhìn Ngạo Thiên nói:
- Kim thiếu hiệp...Lão hủ nghĩ ngoài ngươi ra chẳng ai xứng đáng đâu. Hãy nhận lấy chức vị Thần Phục bang chủ đi.
Sử Quách bước đến bên Ngạo Thiên.
- Kim bằng hữu, đây là lúc võ lâm cần có bằng hữu. Không chỉ võ lâm mà tất cả bá tính cũng cần bằng hữu. Hãy nhận trọng trách Thần Phục bang chủ để cứu lấy bá tính.
Ngạo Thiên nhìn Sử Quách. Chàng ôn nhu nói:
- Sử huynh...Khi mẫu thân còn tại thế, người luôn răn dạy Ngạo Thiên, mặc dù không là Thần Phục bang chủ, Ngạo Thiên vẫn giữ chức nghiệp diệt trừ ma giới.
Sử Quách nhìn chàng ôn như nói:
- Kim bằng hữu...khi nào diệt trừ ma giới rồi, bằng hữu trả lại chức vị Thần Phục bang chủ đâu có muộn.
Sử Quách mỉm cười, nói tiếp:

- Sử Quách biết Ngạo Thiên nghĩ gì mà. Nhưng hãy vì bá tính đang bị họa kiếp Ma giới treo lơ lững trên đỉnh đầu. Võ lâm cần Thần Phục bang, thiên hạ cũng cần Thần Phục bang vì thần phục bang có một vị bang chủ khắc chế được Ma đạo.
Ngạo Thiên nhìn Sử Quách. Chàng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.
- Ngạo Thiên buộc phải nghe theo ý của Sử huynh đây.
- Hay lắm.
Sử Quách bước qua bên nửa bộ chỉ chiếc ngai sơn son thếp vàng, hào hứng nói:
- Mời bang chủ.
Ngạo Thiên bước đến chiếc ngai, chàng đứng bên chiếc ngai nhìn xuống trang trọng nói:
- Chư vị bang chủ Thập thất bang đã chọn Kim Ngạo Thiên vào chức vị Thần Phục bang chủ, Ngạo Thiên tiếp nhận chức vị. Tôn chỉ của Thần Phục bang là tuyệt diệt ma đạo. Ai làm trái với tôn chỉ đó là chống lại Thần Phục bang. Ai cậy thế hiếp cô, làm hại bá tính cũng đi ngược lại tôn chỉ của Thần Phục bang. Ai làm hại bá tính, cũng phải xử tội theo nghiêm luật võ lâm. Ba điều qui ước Ngạo Thiên đặt ra, là tôn chỉ của Thần Phục bang. Nếu ai không đồng ý thì có thể rời khỏi Thần phục bang ngay trong lúc này. Hoặc tất cả không đồng ý thì Ngạo Thiên sẽ rời bước khỏi Thần Phục bang. Còn nếu như tất cả đều đồng tình, đồng lòng thì sẽ chiếu theo ba điều qui ước tôn chỉ kia mà hành sự.
Chàng im lặng nhìn xuống những vị bang chủ đứng trước mặt mình.
Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu:
- A di đà phật. Thiện tai...Thiện tai...
Vạn Gia Sinh Phật lão Thần y vuốt râu, mỉm cười.
Sử Quách nhìn Kim Ngạo Thiên khẻ gật đầu.
Ngân long bang chủ Mạc Cựu ôm quyền, trịnh trọng nói:
- Đó là tôn chỉ của Thần Phục bang, nhất nhất mọi người thảy đều tuân theo tôn chỉ đó. Lão hủ mạn phép hỏi bang chủ, vậy ai sẽ là người chấp pháp thực thi tôn chỉ Thần Phục bang?
Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:
- Thừa hành chấp pháp tôn chỉ Thần Phục bang, Kim Ngạo Thiên giao lại cho Thập Thất trưởng lão. Thập Thất trưởng lão Thần Phục bang sẽ là Hội đồng chấp pháp để giữ tôn chỉ của bang chúng.
Mạc Cựu ôm quyền xá.
- Tuân lịnh bang chủ.
Mạc Cựu trịnh trọng nói:
- Hôm nay khai môn lập phái, lão phu đã chuẩn bị đại yến để thiết đãi

quần hùng võ lâm. Lão phu thay mặt bang chủ thỉnh cầu chư vị đến Dịch lầu của Thần Phục bang.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu mỉm cười nói:
- Hôm nay lão hủ phải uống thật say đó.
Lão vừa nói dứt câu thì Dương Tiểu Ngọc xuất hiện. Nàng vận một bộ cánh màu hồng nhạc, trông thật trang trọng và đài các. Tay cầm mộc bài Độc môn, Tiểu Ngọc thả bước từ ngoài cửa tiến vào. Sự xuất hiện đột ngột của Tiểu Ngọc khiến mọi người phải chú nhãn đến.
Tiểu Ngọc đưa cao tấm mộc bài Độc môn vừa nói:
- Hôm nay ngày đại hỷ khai môn lập bang Thần Phục bang, nhưng Mạc lão tiền bối lại quên không phát thiệp mời Độc môn. Mặc dù không có thiếp mời nhưng bổn môn chủ vẫn đến dự. Dù sao cùng là ngày đại hỷ của Kim thiếu gia, môn chủ Dương Tiểu Ngọc không dự không được. Không biết Kim trang chủ có bồi tiếp Tiểu Ngọc không?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y thoạt cau mày nhìn nàng.
Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Sử Quách cau mày, bất nhẫn nhìn Tiểu Ngọc. Nàng nhận ra ngay vẻ mặt bất nhẫn và cau có của Sử Quách, nhưng lại điểm nụ cười mỉm với y.
Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc nói:
- Kim Ngạo Thiên rất hoan hỷ và phấn khích khi thấy Tiểu Ngọc môn chủ Độc môn đến Kim trang.
Chàng ôm quyền ôn nhu nói tiếp:
- Ngạo Thiên thay mặt các vị trưởng bối của Thần Phục bang, chuộc lại sự vô ý đã không gởi thiếp báo cho môn chủ.
Tiểu Ngọc gật đầu. Nàng giả lả ôm quyền đáp lễ.
- Được lời của bang chủ. như mở được cởi lòng. Tiểu Ngọc vô cùng cảm kích và đa tạ.
Nàng ôm quyền xá Ngạo Thiên và không quên tặng chàng một nụ cười đầy ẩn ý.
Nàng bất ngờ quay sang Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
- Tiên sinh cũng không nề hà khi thấy Tiểu Ngọc xuất hiện ở đây?
- Lão hủ cũng chĩ là khách như cô nương.
- Vậy tiên sinh và Tiểu Ngọc cũng đều là khách của Thần Phục bang chủ Kim Ngạo Thiên. Mong rằng giữa Tiểu Ngọc và lão tiên sinh luôn giữ hòa khí với nhau.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y trầm gương mặt.
- Lão hủ luôn giữ hòa khi với hắc đạo cũng như bạch đạo. Nếu không

có họa kiếp ma giới, lão hủ đã không chen chân vào chốn thị phi trên giang hồ, mà đã du lãm ngoạn cảnh sống cuộc sống thanh nhàn.
Nàng mỉm cười.
- Nếu võ lâm, những cao nhân dị sỹ đều có ý nghĩ như tiên sinh hết thì tốt quá.
Chân diện Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đanh lại.
- Đã là con người thì mỗi người mỗi ý, lão hủ không thể bắt mọi người theo ý của mình.
Nàng cười khẩy nhìn vào mắt lão.
- Sau này Tiểu Ngọc sẽ còn học hỏi nhiều ở tiên sinh.
Ngạo Thiên lên tiếng nói:
- Ngạo Thiên mời chư vị đến Dịch lầu Kim trang.
Tiểu Ngọc nhìn chàng rồi quay lại nói nhỏ với Vạn Gia Sinh Phật.
- Tiên sinh có thích một hiền tế đỉnh thiên lập địa như Kim Ngạo Thiên không nhỉ?
Vạn Gia Sinh Phật nhìn nàng nhưng không đáp lời.
Nàng điểm nụ cười mỉm với lão, rồi quay bước theo chân Ngạo Thiên khi chàng vừa đi qua nàng và Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Thần quang của Vạn Gia Sinh Phật chợt lóe lên cái nhìn tàn nhẫn và sâu độc chiếu vào lưng Dương Tiểu Ngọc. Nếu như Tiểu Ngọc bắt gặp được ánh mắt đó, nàng có thể đoán ra ý nghĩ trong đầu lão.
Đêm tĩnh lặng, Ngạo Thiên và Sử Quách ngồi đối mặt nhau trong gian phòng xá. Sử Quách bưng chén rượu nhìn Ngạo Thiên nói:
- Ta mời đệ.
Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén. Sử Quách quay chén rượu một vòng trên tay mình, nhìn Ngạo Thiên ôn nhu nói:
- Kim đệ đang nghĩ đến Tiểu Ngọc?
Buông tiếng thở dài, nhìn Sử Quách. Ngạo Thiên hỏi:
- Thế Sử huynh nghĩ gì về Dương Tiểu Ngọc?
Sử Quách bưng bầu rượu chuốc ra chén.
- Phải chăng đệ không dám nhìn vào sự thật? Không dám khẳng định Dương Tiểu Ngọc là một con người bại hoại. Mặc dù đệ đã biết quá rõ ràng về nàng ta?
Chuốc đầy hai chén rượu, Sử Quách nói tiếp:
- Cũng khó cho Kim lão đệ. Dù sao thì Dương Tiểu Ngọc cũng có quá nhiều gắn bó với Ngạo Thiên. Nhưng theo huynh...Ngạo Thiên càng tránh xa Tiểu Ngọc càng tốt.
- Có một điều Ngạo Thiên phải suy nghĩ.
Sử Quách dốc chén rượu uống cạn rồi đặt chén rượu xuống bàn.
- Ngạo Thiên suy nghĩ gì?

- Tiểu Ngọc là người bại hoại như vậy, nhưng tại sao trước đây mẫu thân lại rất tin tưởng nàng, nếu không muốn nói, Tiểu Ngọc như chiếc bóng của mẫu thân.
Đôi chân mày Sử Quách nhíu lại.
- Mẫu thân Ngạo Thiên rất tin tưởng Dương Tiểu Ngọc à?
Ngạo Thiên gật đầu?
Sử Quách cau mày.
- Nghĩ cũng lạ thật mẫu thân của Kim lão đệ là người lịch duyệt trên võ lâm giang hồ, danh tiếng của Kim trang trang chủ phu nhân ai cũng đều biết và nễ phục, ngưỡng mộ. Không chỉ ngưỡng mộ mẫu thân Ngạo Thiên về võ công mà đúng ra là ngưỡng mộ người về cách nhìn người và cách đối nhân xử thế. Đáng ra Lăng phu nhân phải thấy được dã tâm của Dương Tiểu Ngọc mới đúng.
Ngạo Thiên gượng cười, rồi nói:
- Sử huynh đừng nói mẫu thân của Ngạo Thiên là người u mê...Thậm chí trước khi viên tịch, chấp nhận rã thân, rã xác để không bị mang kiếp ma nhân, người còn muốn Ngạo Thiên đi cùng với Tiểu Ngọc tìm chốn thâm sơn cùng cốc mai danh ẩn tích.
Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên nói tiếp:
- Bấy nhiêu đó huynh cũng đủ biết mẫu thân tin tưởng Dương Tiểu Ngọc như thế nào rồi.
Đôi chân mày của Sử Quách nhướng lên.
- Phải chẳng chính điều đó khiến cho Kim Ngạo Thiên phải suy nghĩ?
Chàng gật đầu.
- Ngạo Thiên không suy nghĩ sao được.
Sử Quách chuốc rượu vào chén của mình, rồi bưng lên.
- Uống với Sử Quách chén rượu này đi, rồi ta sẽ lý giải cho Ngạo Thiên biết, và đệ sẽ không còn thắc mắc đắn đo nữa về Dương Tiểu Ngọc nửa.
Hai người cùng cạn chén.
Sử Quách đặt chén xuống bàn nhìn Ngạo Thiên ôn nhu nói:
- Trên cõi nhân sinh này, tất cả đều thay đổi theo vòng luân hồi của tạo vật. Ngay cả con người cũng có sự thay đổi. Có thể khi Lăng bá mẫu còn tại thế, Tiểu Ngọc tuy được ở Lăng bá mẫu cái gì đó có thể lợi dụng được, mà một mực theo phò bá mẫu đặng tạo niềm tin nơi người. Nhưng sau đó thì nàng ta đã thay đổi. Bản chất của nàng ta là như vậy.
Ngạo Thiên cau mày. Chàng lắc đầu.
- Mẫu thân không thể nào nhìn lầm người.
Sử Quách khoát tay.

- Hầy...Dù Lăng phu nhân có lịch duyệt đến mấy cũng là một con người. Đã là con người cũng là lúc lầm lẫn kia mà. Ngay cả Ngạo Thiên cũng có lúc lầm lẫn về Dương Tiểu Ngọc mà. Chính vì sự lầm lẫn đó, cho đến lúc này Kim Ngạo Thiên vẫn đắn đo suy nghĩ về nàng ta.
Buông tiếng thở dài, Ngạo Thiên bưng chén rượu dốc vào miệng mình.
Chàng nhìn Sử Quách nói:
- Sử huynh...Ngạo Thiên có điều này muốn nhờ huynh.
- Ta rất sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho Kim Ngạo Thiên.
Chàng ôm quyền.
- Ngạo Thiên đa tạ Sử huynh trước.
Sử Quách khoát tay.
- Hây...sao lại tự dưng khách sáo vậy. Ngạo Thiên hãy xem Sử Quách như người thân của đệ.
Ngạo Thiên mỉm cười nhìn Sử Quách ôn nhu nói:
- Ngạo Thiên muốn nhờ Sử huynh kéo Dương Tiểu Ngọc quay lại với chính đạo làm người.
Sử Quách bưng chén rượu dốc lên miệng uống cạn.
Y đặt chén xuống bàn, nhỏ giọng nói:
- Được rồi...Sử Quách hứa sẽ cố gắng kéo Tiểu Ngọc về với chính đạo võ lâm. Nhưng...
Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Ngạo Thiên nhìn vào mắt Sử Quách.
- Sử huynh còn e ngại gì?
- Sử Quách sẽ làm hết sức mình, nhưng chỉ sợ bản ngã của một con người không thay đổi thôi. Cá tính và sở thích của một con người có thể thay đổi được, nhưng bản ngã của con người thì không thể nào thay đổi.
Ngạo Thiên im lặng.
Sử Quách chuốc rượu ra chén của mình.
- Nói thế nhưng Sử Quách sẽ làm hết khả năng của mình mà.
Y đặt vò rượu xuống bàn, bưng chén.
- Uống với tửu quỷ một chén nữa.
Hai người lại cạn chén.
Sử Quách nhìn Ngạo Thiên nói:
- Ta muốn hỏi Ngạo Thiên một điều này.
- Huynh cứ hỏi.
- Ta rất mong Ngạo Thiên đừng cho gã tửu quỷ này là kẻ tò mò.
Ngạo Thiên bật cười thành tiếng. Chàng khoát tay:

- Huynh sắp hỏi điều gì mà có vẻ rào trước đón sau vậy? Ngạo Thiên sẽ không nghĩ Sử huynh như vậy đâu.
- Vậy thì được rồi.
- Với Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư...Ngạo Thiên nghĩ như thế nào?
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chàng hỏi ngược lại Sử Quách.
- Huynh quan tâm đến Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư?
Sử Quách nhướng mày, rồi nói:
- Đúng là Sử Quách có quan tâm, nhưng Ngạo Thiên đừng nghĩ ta quan tâm như Ngạo Thiên quan tâm đến Tiểu Ngọc nhé.
Y bật cười thành tiếng rồi nói:
- Băng Linh tốt chứ?
Ngạo Thiên gật đầu.
- Ngạo Thiên nghĩ nàng ta là người tốt.
- Hây...Còn nghĩ gì nữa. Băng Linh đúng là một thiếu nữ đoan thục và nhân hậu. Ta nghĩ Băng Linh rất yêu Kim Ngạo Thiên. Hai người lại rất xứng đôi với nhau.
Ngạo Thiên sượng sùng. Chàng miễn cưỡng nói:
- Sử huynh...Ngạo Thiên nghĩ Băng Linh với...
Sử Quách cướp lời Ngạo Thiên.
- Hây... Đừng nói ta với Băng Linh đó. Sử Quách xem Băng Linh như tiểu muội của mình.
Y mỉm cười nói:
- Đến ngày rằm này, Sử Quách sẽ xuất gia đầu phật chính thức rồi. Ta sẽ xuống tóc làm tiểu hoà thượng.
Ngạo Thiên chưng hửng.
- Sao...Sử huynh xuống tóc à? Huynh sao lại muốn xuống tóc chứ?
- Ngạo Thiên không hiểu đâu...Sử Quách là người có duyên phận với Phật môn mà.
Bưng chén rượu uống cạn, Sử Quách mỉm cười nói tiếp:
- Trước đây huynh là một đứa trẻ bị bỏ rơi, được Tuệ Quang sư phụ đưa về Thiếu Lâm nuôi nấng. Nếu Sử Quách không làm hoà thượng thì đâu có được, đúng không nào?
Sử Quách vừa nói dứt câu thì Tiểu Ngọc cùng Dụ Kiến Anh bất ngờ xuất hiện. Tiểu Ngọc vừa bước vào gian phòng xá vừa nói:
- Sử tửu quỷ cũng nên xuất gia xuống tóc thì tốt hơn. Nếu ngươi ở ngoài tục giới sẽ gieo rác tình lụy khắp thiên hạ đó.
Sử Quách nhìn lại Tiểu Ngọc và Kiến Anh. Chân diện y sượng ra trông thật nực cười.
Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc mỉm cười với Ngạo Thiên rồi quay lại nói với Kiến Anh:
- Kiến Anh muội...Ta đã đưa muội đến gặp Sử công tử rồi đó.
- Kiến Anh dợm bước về phía Sử Quách, thì gã bật đứng lên.
Y khoát y như đuổi bầy ruồi chực bâu vào một mình.
- Cô nương...Tại hạ là người có chân tu...
Kiến Anh nguýt mắt. Nàng giả lả nói:
- Thì chàng cũng đã từng nói câu nói đó. Nhưng lúc này Sử huynh chưa xuống tóc làm hòa thượng thì vẫn còn là tục nhân mà.
Kiến Anh vừa nói vừa bước nhanh đến Sữ Quách.Y thấy nàng vồn vã bước về phía mình, Sử Quách vội tháo lui. Y nhanh miệng nói với Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên bảo trọng.
Nói dứt câu, Sử Quách lắc mình thi triển khinh công lướt ra ngoài gian phòng xá.
Dụ Kiến Anh vội vã nói:
- Chàng đi đâu...Đi thì cũng phải chờ muội theo với.
Nàng vừa nói vừa lắc vai bám theo Sử Quách. Còn lại hai người trong gian phòng xá. Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:
- Môn chủ không ngủ được, nên đến đây ư?
- Tiểu Ngọc mỉm cười, ôn nhu nói:
- Không phải không ngủ được, mà chủ ý đến tìm Kim Ngạo Thiên.
Ngạo Thiên bưng chén rượu uống cạn rồi nói:
- Giữa tại hạ và môn chủ không còn gì để nói với nhau nữa.
- Tiểu Ngọc biết điều đó. Nếu Tiểu Ngọc là Kim Ngạo Thiên cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.
Nàng chớp mắt nhìn Ngạo Thiên, từ tốn nói tiếp:
- Giờ thì có thể nói Kim Ngạo Thiên đã là trang anh hùng hào kiệt. Một bang chủ Thần Phục bang, một thiếu hiệp mà cả võ lâm đều ngưởng mộ và kỳ vọng. Nếu Lăng phu nhân có linh thiêng, tất rất mãn nguyện.
Ngạo Thiên buột miệng nhạt nhẽo nói:
- Tại hạ đa tạ lời ngợi khen của môn chủ. Thật ra tại hạ cùng nhờ có môn chủ mới được như hôm nay.
Tiểu Ngọc mĩm cười, rồi nói:
- Ngạo Thiên bang chủ nghĩ được điều đó à?
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Nếu như không có sự phản trắc, lọc lừa và gian trá của Dương Tiểu Ngọc môn chủ, hẳn bây giờ Kim Ngạo Thiên đã sống cuộc sống âm thầm lặng lẽ nơi chốn thâm sơn cùng cốc nào đó rồi. May có sự lừa

lọc và gian trá của môn chủ nên Ngạo Thiên mới được như hôm nay. Xem ra ông trời cũng khéo bày cuộc bể dâu đấy chứ.
Nàng cười khẩy rồi nói:
- Dù sao sự thành đạt của Kim Ngạo Thiên cũng có bàn tay của Tiểu Ngọc nhúng vào. Như thế cũng được.
Nàng tự bưng bầu rượu chuốc ra chén của Sử Quách rồi bưng chén. Nhìn Ngạo Thiên, Tiểu Ngọc từ tốn nói:
- Trong dịch lầu của Thần Phục bang, Tiểu Ngọc chưa uống với bang chủ chén rượu nào. Nay Tiểu Ngọc mượn chén rượu này để uống với bang chủ.
- Tại hạ không từ chối lời thỉnh mời của môn chủ.
Chàng bưng chén rượu.
- Mời môn chủ.
Tiểu Ngọc khẻ gật đầu. Hai người cùng cạn chén. Nàng đặt chén xuống bàn nhìn Ngạo Thiên nói:
- Tiểu Ngọc đến đây không phải kể ân với công tử. Càng không muốn nhắc lại những chuyện đã qua. Tiểu Ngọc rảo bước qua đây thấy bang chủ và tửu quỷ Sử Quách ngồi đối ẩm mà cao hứng ghé vào thôi. Ngày mai Tiểu Ngọc sẽ rời khỏi Kim trang của thiếu gia rồi.
Nàng buông một tiếng thở dài.
- Có lẽ khó gặp lại Kim Ngạo Thiên một lần nữa.
Nàng thốt ra lời nói đó bằng chất giọng bùi ngùi và ai oán.
Ngạo Thiên nhìn nàng nói:
- Tiểu Ngọc môn chủ có thể ở lại Kim trang này mà. Kim trang đã trở lại với Kim gia rồi.
Nàng nhướng đôi mày vòng nguyệt.
- Tiểu Ngọc nghe Ngạo Thiên nói câu này, vô cùng xúc động và cảm kích đó. Hóa ra Ngạo Thiên không hận Tiểu Ngọc lắm.
- Nếu như Tiểu Ngọc rời bỏ ác đạo.
- Độc môn là ác đạo sao?
Nàng lắc đầu.
- Đừng suy nghĩ như vậy. Thôi, Tiểu Ngọc không muốn bàn chuyện võ lâm lúc này. Mỗi người chúng ta có một con đường đi riêng của mình mà. Sự thành đạt của thiếu gia hôm nay, Tiểu Ngọc rất mãn nguyện. Như thế Ngạo Thiên đủ hiểu tấm lòng của Tiểu Ngọc.
Nàng đổi giọng nghiêm khắc:
- Ngạo Thiên có yêu Triệu Nguyệt Băng Linh không?
- Nếu Ngạo Thiên yêu Triệu Nguyệt Băng Linh thì có khiến cho môn chủ phiền lòng không?
Tiểu Ngọc gượng cười, nàng vừa cười vừa nói:

- Ngạo Thiên yêu ai là quyền của Ngạo Thiên. Nhưng Tiểu Ngọc chỉ muốn nói, Ngạo Thiên dừng đặt chữ tình cao hơn chữ nghiệp.
Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:
- Tại hạ đã nhận lãnh bài học này từ môn chủ. Bài học đó, Kim Ngạo Thiên không bao giờ quên.
Tiểu Ngọc gật đầu.
- Thế thì tốt rồi...À...Nhân tiện, Tiểu Ngọc đi ngang qua đây, muốn nói với Ngạo Thiên hãy thực thi quyền của một vị bang chủ đối với Ngân Long bang chủ Mạc Cựu đi.
Ngạo Thiên cau mày.
- Ý của môn chủ muốn nói gì?
- Kim Ngạo Thiên hay đến biệt đường của Ngân Long bang chủ Mạc Cựu. Có chứng kiến tận mắt, Kim Ngạo Thiên mới nghiệm được lòng dạ của tục nhân.
Nàng nói rồi quay bước đi thẳng khỏi cửa gian phòng xá. Ngạo Thiên muốn bước theo Tiểu Ngọc nhưng rồi lắc đầu xua ý tưởng đó ra khỏi suy nghĩ của mình.
Chàng suy nghĩ một lúc rồi lắc vai thi triển khinh thuật siêu phàm rời gian phòng xá.
Chàng vừa thi triển khinh công vừa nghĩ đến Tiểu Ngọc. Chàng không thể nào quên được nàng trong tâm trí mình. Ngạo Thiên cố xua đẩy hình bóng Tiểu Ngọc ra khỏi suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng thì phải lắc đầu nhẩm nói:
- Tại sao ta cứ phải nghĩ đến ả?

HỒI THỨ BỐN MƯƠI
CHỨC NGHIỆP BANG CHỦ

Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi. vừa đập tay xuống bàn vừa đứng lên trừng mắt nhìn Mạc Cựu.
- Lão Mạc, thì ra trên đại đường Kim trang lão chỉ bằng mặt mà không bằng lòng khi cúi đầu thần phục Kim Ngạo Thiên bang chủ.
Nguyên Côi hừ nhạt một tiếng rồi nói.
- Trong tâm của lão vẫn hướng về gã Thiên Ma Âu Dương Đình.
Đôi chân mày Ngân long bang chủ Mạc Cựu nheo lại. Lão vuốt râu nói:

- Tần tôn giá sao lại nóng nảy như vậy?
- Tại sao Tần mỗ không nóng giận được chứ. Lão mời Tần mỗ đến đây để mở lời khuyến dụ ta, lập mưu tính kế hại Kim bang chủ.
Tần Nguyên Côi vỗ tay vào ngực mình. Y vừa vỗ tay vào ngực vừa nói:
- Lão Mạc...Ta không phải là hạng người tiểu nhân như vậy đâu. Tần Nguyên Côi nói một là một, hai là hai, không phải là kẻ nói hai lời.
Y vuốt hàm râu quai nón, gằn giọng nói tiếp:
- Mạc lão quỹ đã nhìn lầm Tần mỗ rồi đó. Hừ, vừa mới đây lão đảm nhận chức vị trưởng lão chấp pháp trong Thần Phục bang. Lời tuyên hứa còn động trên cửa miệng, mà đã vội vã quên, giở ngay thủ đoạn định hại bang chủ. Khó mà chấp nhận được.
Tần Nguyên Côi giũ vạt áo, nhìn Mạc Cựu:
- Tần mỗ sẽ bẩm báo với Kim bang chủ...Lão Mạc hãy chuẩn bị mà đối phó với bang chủ...Cáo từ.
Thiết y bang chủ Tần Nguyên Côi nói dứt câu, giũ mạnh hai tay, sồng sỗng sải bước ra cửa.
Mạc Cựu lắc vai điểm mũi giày thi triển khinh công lướt qua đầu Tần Nguyên Côi chặn đường họ Tần lại.
Lão Mạc vuốt râu, từ tốn nói:
- Tần đại hiệp...Lão phu chỉ thử lòng Tần đại hiệp thôi. Sao Tần đại hiệp lại nổi nóng như vậy chứ.
Đôi chân mày Tần Nguyên Côi cau lại chân diện lộ vẻ bất nhẫn. Y gắt giọng nói:
- Tần mỗ biết Mặc lão quỷ đang nghĩ gì mà. Trước đây trên Vu Sơn, lão đã có ý thâu tóm Thập Bát bang lập Thần Phục bang rồi. Nay bởi cái họa Ma đạo mà lão buộc phải trao lại chức vị bang chủ Thần Phục bang cho Kim Ngạo Thiên. Lão trao lại chức vị đó mà lòng không muốn chút nào.
Hừ nhạt một tiếng, Tần Nguyên Côi nói tiếp:
- Tần mỗ đi guốc trong bụng lão đó. Tần mỗ nói có đúng không?
Mạc Cựu vuốt râu, từ tên nói:
- Tần đại hiệp nói tất nhiên phải đúng rồi. Lão Mạc này đúng là có ý nghĩ đó thật, nhưng Tần đại hiệp thử nghĩ lại coi, lão phu, Tần đại hiệp và các vị bang chủ khác đều là những người trưởng tôn trong giới lục lâm thế mà nay phải cúi đầu thần phục một gã tiểu tử, chỉ vì gã có được võ công tối thượng trong Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.
Lão Mạc buông tiếng thở dài, nói tiếp:
- Lão Mạc nghĩ Tần bang chủ là chỗ bằng hữu thân giao, tri kỷ nên mới thỉnh mời Tần đại hiệp đến bàn kế sách. Ví như lão và Tần đại

hiệp có thể buộc Kim tiểu tử kia giao lại bí kíp võ công mà y đã may mắn có được trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn.
Lão Mạc vuốt râu im lặng nhìn Tần Nguyên Côi. Lão mỉm cười rồi nói tiếp:
- Lão Mạc và Tần đại hiệp cùng nhau trao luyện võ học của Kim tiểu tử. Với kinh nghiệm lịch duyệt của lão phu và Tần đại hiệp thì sá gì ngại đến đại họa Ma đạo Âu Dương Đình. Đến lúc đó, không chỉ lão Mạc và Tần đại hiệp hóa giải được đại họa ma nhân cho thiên hạ, mà còn cùng nhau hưởng lạc thú phát dương quang đại. Lão và Tần đại hiệp có thể chia nhau võ lâm trung nguyên.
Tần Nguyên Cõi cau mày nhìn chăm chăm vào mắt lão Mạc. Y gắt giọng nói:
- Nói gì thì nói...cuối cùng thì lão Mạc cũng lồi ra cái đuôi tham lam muốn độc bá võ lâm mà thôi.
Y hừ nhạt rồi nói tiếp:
- Nếu lão Mạc là một đại trượng phu, một vị trưởng tôn võ lâm thì lúc này phải gạt tham vọng của mình qua một bên, để cùng với Kim bang chủ chung vai sát cánh dứt trừ họa kiếp Ma đạo. Thế mà lão vẫn ngấm ngầm bày mưu thủ lợi riêng cho mình.
Tần Nguyên Côi khoát tay.
- Tâm địa của lão Mạc chỉ có thể sống chung với bọn ma nhân được mà thôi. Tần Nguyên Côi này dù là kẻ hữu dõng vô mưu, nhưng vẫn biết giữ đạo làm người. Mạc lão quỷ không xoay chuyển được ý định của Tần mỗ đâu.
Tần Nguyên Côi nói rồi toan sải bước đi nhưng Mạc Cựu cản lại.
- Tần đại hiệp...Thịnh ý của lão Mạc là nghĩ đến hạn vận của lão và Tần đại hiệp. Tần đại hiệp thử nghĩ coi, nếu như Kim Ngạo Thiên bất ngờ bị biến thành ma nhân, chúng ta sẽ không còn cơ hội có được võ công tối thượng của Thánh địa Kim Đỉnh sơn khắc chế ma đạo. Nếu như Tần đại hiệp không đồng ý với ý của lão Mạc thì xem như lão Mạc chưa hề nói gì với Tần đại hiệp.
Tần Nguyên Côi trừng mắt nhìn Ngân Long bang chủ Mạc Cựu.
Mạc Cực vuốt râu buông tiếng thở dài, giả lả nói tiếp:
- Nếu như Tần đại hiệp đem những lời lão Mạc vừa nói với Tần đại hiệp cho Kim Ngạo Thiên biết, hóa ra Tần đại hiệp đã dồn lão hủ vào cửa tử. Trong khi lão Mạc nghĩ đến Tần bang chủ mà Tần bang chủ lại chẳng nghĩ đến lão Mạc, dồn lão Mạc vào chỗ chết. Tần đại hiệp được gì, mà chỉ mất đi một lão bằng hữu trong Thập Thất bang mà thôi.
Tần Nguyên Côi vuốt hàm râu quai nón.

- Thế lão muốn Tần mỗ làm gì đây?
Lão Mạc giả lả cười, rồi nói:
- Vừa rồi lão Mạc có nói ra những lời hồ đồ với Tần bang chủ, cứ xem như Tần bang chủ chưa từng nghe lão Mạc nói là được rồi.
Tần Nguyên Côi hừ nhạt rồi nói:
- Được...Xem như Tần mỗ chưa nghe lão Mạc nói gì, nhưng nếu không báo với bang chủ, một ngày nào đó bang chủ rơi vào âm mưu của lão...ta sẽ có lỗi với bang chủ. Biết mà không nói, Tần mỗ sẽ đâu xứng đáng là một Vị chấp pháp tôn chỉ trong Thần Phục bang.
Lão Mạc nheo mày.
- Nếu Tần bang chủ nói với Kim Ngạo Thiên chẳng khác dồn ta vào tử lộ.
- Vậy lão hãy cho Tần mỗ một kế sách vẹn toàn.
Mạc Cựu nhìn vào mắt Tần Nguyên Côi.
- Thôi được...Lão hủ sẽ rời khỏi Thần Phục bang. Đến lúc đó Tần bang chủ hãy nói với Kim Ngạo Thiên. Khi Kim Ngạo Thiên biết thì lão Mạc cũng đa cao chạy xa bay.
Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi nheo mày rồi gật đầu.
- Thế này cũng được. Lão Mạc có thể rời khỏi đây được rồi đó. Sau vài ngày, Tần mỗ mới bẩm báo với Kim Ngạo Thiên bang chủ.
Lão Mạc vuốt râu, ôm quyền xá Tần Nguyên Côi.
- Lão Mạc vô cùng cảm kích Tần bang chủ. Lão Mạc vừa cảm kích vừa ngưỡng mộ tấm lòng trung hậu của Tần bang chủ.
Tần Nguyên Côi khoát tay.
- Lão Mạc không phải khách sáo như vậy.
Mạc Cựu buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:
- Lão phu rời khỏi Kim trang, xem như tự chôn vùi tất cả danh tiếng lẫn sự nghiệp bấy lâu nay của lão phu dày công tạo dựng...
Lão vuốt râu lắc đầu.
- Chỉ một chút hồ đồ, lão phu phải nhận cái nghiệp này. Nhưng trước khi lão Mạc rời khỏi đây, lão Mạc muốn uống một chén rượu với Tần bang chủ. Chén rượu này xem như chúng chia tay nhau, chẳng bao giờ gặp nhau nữa.
Mạc Cựu gượng cười nói:
- Tần Nguyên Côi bang chủ hẳn không từ chối một chén rượu chia tay với lão Mạc.
Tần Nguyên Côi suy nghĩ rồi nói:
- Được...Tần mỗ thay mặt những vị trưởng lão chấp pháp tôn chỉ Thần Phục bang tiễn lão Mạc đi vậy.
Mạc Cựu ôm quyền.

- Thật là vinh hạnh cho lão Mặc được Tần bang chủ tiễn đi.
Tần Nguyên Côi nhìn lão Mạc.
- Lão Mạc đừng trách Tần mỗ.
- Lão Mạc hồ đồ không thể trách ai.
Nói rồi Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi quay lưng dợm trở lại thì bất ngờ Ngân Long bang chủ Mạc Cựu chớp động chỉ công. Mạc Cựu đã có chủ định từ trước nên gần như không cho họ Tần kịp có phản xạ gì trước chiêu công của lão. Ngân Long bang chủ nhanh chóng đắc thủ ngay chiêu thức đầu. Chỉ pháp của Ngân Long bang chủ điểm ngay vào đại huyệt Thiếu Hóa khiến Tần Nguyên Côi nhanh chóng bị tản mác nội lực.
Tần Nguyên Côi loang choạng chưa kịp đề khí hóa giải bế huyệt thì tiếp ngay một chưởng của lão Mạc.
- Bình...
Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi chúi đầu về phía trước, ngã sống soài.
Lão Mạc lừng lững bước đến. Mạc Cựu vừa bước đến bên Tần Nguyên Côi vừa nói:
- Rượu mời ta ban ngươi không uống mà lại đòi uống rượu phạt. Mà rượu phạt của Mạc gia lại vừa đắng vừa cay vừa tàn nhẫn vô cùng.
Mạc Cựu nói dứt câu hừ nhạt một tiếng.
Tần Nguyên Côi chỏi tay cố ngó lên. Y nhìn Mạc Cựu gắt giọng lớn tiếng nói:
- Lão Mạc...Ngươi đường đường cũng là một bang chủ Ngân Long bang mà lại đánh lén Tần mỗ, đâu đáng là một trang anh hùng hảo hán. Nếu Tần mỗ có chết bởi tay ngươi thì cũng không tâm phục khẩu phục.
Mạc Cựu hừ nhạt, rít giọng nói:
- Một gã hữu dỏng vô mưu như ngươi thì Mạc gia đâu cần phải tâm phục khẩu phục chứ. Ngươi tới số phải chết rồi. Mạc gia tiễn ngươi đi cho rảnh nợ đây.
Hai hàm răng Tần Nguyên Côi nghiến chặt lấy nhau phát ra những âm thanh ken két. Sự phẫn nộ hiện ra trên khuôn mặt râu hùm hàm én của gã, nhưng dù phẫn nộ thì giờ đây y cũng chẳng thể làm được gì để cứu lấy cái mạng của mình.
Tần Nguyên Côi rít giọng nói:
- Lão Mạc đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi...Ngươi không đáng là bằng hữu của Tần mỗ.
Mạc Cựu cau mày.
- Ngươi nói hết rồi chứ?

Tần Nguyên Côi nhìn lão Mạc, im lặng không thèm đáp lời.
Mạc Cựu chau mày, vận công vào song thủ dựng lên nhắm đầu Tần Nguyên Côi. Lão chực nhả kình vỗ xuống đầu họ Tần thì một làn gió thoảng lướt vụt qua trước mặt lão. Làn gió thoảng đó khiến Mạc Cựu giật mình. Sự biến diễn qua quá nhanh ngoài tầm mắt lão. Khi lão nghiệm được sự biến đó thì đã thấy Kim Ngạo Thiên đang đỡ lấy Tần Nguyên Côi đặt ngồi lên ghế.
Thân pháp siêu phàm của Kim Ngạo Thiên khiến lão Mạc toát mồ hôi hột. Lão cứ đứng đực ra nhìn Ngạo Thiên.
Ngay cả Tần Nguyên Côi cũng ngạc nhiên bởi thân pháp bất phàm của Ngạo Thiên.
Họ Tần cứ há hốc miệng nhìn chàng.
- Bang chủ.
Ngạo Thiên hỏi:
- Tần trưởng bối không sao chứ?
- Lão Tần bất tài nhưng không sao cả...Nhưng bang chủ hãy cẩn thận.
Ngạo Thiên nhìn Tần Nguyên Côi khẻ gật đầu. Chàng quay mặt nhìn lại Ngân Long bang chủ Mạc Cựu. Chạm vào ánh mắt khe khắt của Ngạo Thiên. Ngân Long bang chủ Mạc Cựu không khỏi bối rối, lúng túng.
Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Mạc trưởng bối nghĩ sao?
Vẻ bối rối của Mạc Cựu càng lộ ra khi phải nghe câu hỏi này của Ngạo Thiên. Lão ngậm miệng không trả lời chàng.
Ngạo Thiên nhìn lão Mạc nói tiếp:
- Nếu ngay từ đầu Mạc trưởng bối không chấp nhận vãn bối thì không có chuyện này xảy ra. Nay mọi sự đã diễn ra, trưởng bối nghĩ vãn bối xử trưởng bối như thế nào?
Mạc Cựu buông tiếng thở ra rồi nói:
- Ngạo Thiên...Ngươi có bản lãnh thì xử lão phu đi.
- Rất sẳn lòng.
Chàng vừa nói vừa chớp động thân pháp. Mặc dù Mạc Cựu đã phòng bị dồn tất cả công lực vào song thủ chờ đợi nhưng khi Kim Ngạo Thiên khởi động thân ảnh để phát tác chiêu công thì lão gần như chẳng có chút phản ứng gì. Bởi lẽ lão chẳng định nhãn thấy đối phương ở đâu. Khi lão thấy được Kim Ngạo Thiên thì chỉ pháp của chàng đã điểm ngay vào tịnh huyệt của lão rồi.
Mạc Cựu thốt lên:
- Ôi.

Sau mỗi tiếng thét đó, lão đứng đực ra như bị trời trồng chẳng thể nào nhúc nhích cục cựa được.
Ngạo Thiên đứng ngay trước mặt Mạc Cựu, chiếu uy nhãn vào một lão.
Tiếp nhận hai luồng uy nhãn của Kim Ngạo Thiên, Mạc cựu bất giác rùng mình. Toàn thân nổi đầy gai ốc. Lão miễn cưỡng nói:
- Bang chủ định lấy mạng lão phu?
Ngạo Thiên rít một luồng chân nguơn căng phồng lồng ngực rồi nói:
- Nếu vãn bối lấy mạng Mạc tiền bối không chừng giới võ lâm sẽ cho vãn bối vừa mới đảm nhận chức vị bang chủ Thần Phục bang chưa quá một ngày đã dụng quyền uy của một vị bang chủ Thần Phục bang để trả thù riêng.
Ngạo Thiên lắc đầu.
- Việc đó chẳng có lợi chút nào. Thậm chí tôn chỉ của Thần Phục bang chỉ là lời nói chót lưỡi đầu môi.
Buông tiếng thở ra, Mạc Cựu nói:
- Kim Ngạo Thiên bang chủ nghĩ đúng rồi đó. Lấy mạng lão Mạc, bang chủ chẳng có ích lợi gì đâu, mà chỉ được tiếng thị phi của võ lâm mà thôi. Hay nhất bang chủ nên thả lão phu, bang chủ sẽ có cái lợi được tiếng vị tha, nhân nghĩa.
Kim Ngạo Thiên lắc đầu.
Thấy chàng lắc đầu, Mạc Cựu giật thót ruột.
- Lão phu nói sai à?
- Rất sai.
- Bang chủ có thể cho lão phu biết cái sai của mình không?
- Nếu thả Mạc trưởng bối thì Thần Phục bang đặt ra tôn chỉ tôn qui để làm gì. Ngày khai lập Thần Phục bang, tôn chỉ của Thần Phục bang đã bị Mạc trưởng bối xem thường, nếu vãn bối vì cái riêng của bản thân mình, e rằng Thần Phục bang chẳng thể nào tồn tại trong võ lâm. Ngay ngày đầu tôn chỉ, tôn qui đã không nghiêm thế những ngày sau như thế nào thử hỏi bang chúng Thần Phục bang còn xem trọng tôn qui của bang phái không, chứ đừng nói đến võ lâm quần hào.
Sắc diện của Mạc Cựu biến sắc. Lão miễn cưỡng nói:
- Thế bang chủ định xử lão phu như thế nào?
Ngạo Thiên nhìn thẳng vào mắt lão Mạc.
- Vãn bối không xử Mạc trưởng bối. Ngày nhậm chức vị bang chủ Thần Phục bang, vãn bối đã giao chức vị chấp pháp tôn chỉ Thần Phục bang cho các vị trưởng bối của Thập Thất bang. Nay sự phán xử trưởng bối sẽ do những vị trưởng bối Thập Thất bang định đoạt.

Mạc trưởng bối đã phạm vào tôn qui của Thần Phục bang thì còn lại mười sáu vị chấp pháp Thần Phục bang định đoạt Mạc trưởng bối.
Chàng thở ra, lắc đầu nói tiếp:
- Họ phán quyết trưởng bối chết thì phải chết...vãn bối không xen vào.
- Ngạo Thiên.
Chàng quay bước đến đến bên Tần Nguyên Côi.
- Tần trưởng lão...Vãn bối xử như vậy, Tần trưởng lão nghĩ sao?
Tần Nguyên Côi ôm quyền xá.
- Bang chủ công tâm, anh minh, Tần Nguyàn Côi khâm phục vô cùng.
Tần Nguyên Côi nói dứt câu thì từ ngoài của biệt đường, mười lăm vị trưởng lão cùng bước vào.
Cả mọi lăm người cùng ôm quyền xá Ngạo Thiên, rồi cùng xướng lên:
- Bang chủ anh minh.
Ngạo Thiên nhìn lại Mạc Cựu.
Chàng quay lại mười lăm vị trưởng bối Thần Phục bang.
- Ngạo Thiên chỉ làm theo chức nghiệp của mình mà các vị trưởng bối đã giao phó.
Chàng nói rồi thả bước về phía cửa.
Lão Mạc rít giọng nói theo:
- Kim Ngạo Thiên dừng bước nghe lão Mạc nói đây.
Ngạo Thiên dừnh bước nhìn Mạc Cựu.
- Mạc tiền bối có điều gì chỉ giáo?
- Ngạo Thiên...Ngươi cũng không xứng đảm đương chức vị bang chủ Thần Phục bang đâu.
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.
- Tai sao không xứng...Nếu không xứng thì trước đây Mạc trưởng bối sao lại đề cử Kim Ngạo Thiên?
Mạc Cựu cười khẩy rồi nói:
- Lão Mạc đề cử ngươi vào chức vị bang chủ Thần Phục bang chẳng qua tình thế bắt buộc thôi chứ ngươi có xứng gì đâu. Ngươi nghĩ đi. Kim gia của ngươi có người theo ma đạo. Người đó là Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc. Một kẻ thân tín của mẫu thân ngươi. Dương Tiểu Ngọc ngang nhiên đến Thần Phục bang dự đại lễ khai môn lập phát Thần Phục bang, thì ngươi bàng quan tọa thị, để ả tự nhiên đi lại như chốn không người. Chính vì lẽ đó mà ta không phục nên mới có ý phản lại ngươi để giữ tôn chỉ Thần Phục bang.
Mặt Ngạo Thiên sa sầm.

Lão Mạc nói:
- Ngươi muốn xử lão Mạc theo tôn chỉ của Thần Phục bang thì trước tiên phải xử người của Kim gia trước. Lão hủ sợ ngươi công tư không phân minh đó.
Lão Mạc vừa nói dứt câu thì Dương Tiểu Ngọc bước vào.
- Lão nói sai rồi...
Mọi người dồn mắt về phía nàng.
Tiểu Ngọc điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Lão nói ra câu vừa rồi hàm ý ám chỉ Tiểu Ngọc đã theo Âu Dương Đình, thế lão cũng đã theo Độc chủ Âu Dương Đình kia mà. Còn hôm nay, Tiểu Ngọc đến Kim trang trong thân phận môn chủ Độc môn. Ta không phủ nhận mình là người hắc đạo, nhưng lần này ta đến trong cương vị là khách, tất bang chủ Thần Phục bang Kim Ngạo Thiên phải lấy đạo chủ khách mà tiếp ta chứ.
Nàng cười khẩy.
- Sao lão lại hồ đồ gắn Tiểu Ngọc vào cái tội của lão. Tiểu Ngọc đến đây không phải để dồn lão vào cái tội phải chết mà muốn cho lão và các vị trưởng bối ở đây biết, Dương Tiểu Ngọc không còn là người của Kim gia nữa mà là môn chủ Độc môn.
Nàng nhướng mày, nhếch môi cười mỉm rồi nói:
- Khi nào bổn môn chủ rời khỏi đây quay về Độc môn thì lúc đó Kim Ngạo Thiên bang chủ có quyền tảo sát Tiểu Ngọc. Còn bây giờ thì bang chủ Kim Ngạo Thiên phải giữ thể diện của Thần Phục bang chứ. Chẳng lẽ lợi dụng đạo chủ khách mà lấy mạng bổn môn chủ sao? Làm như vậy, chẳng khác nào bôi tro trát trấu lên đại tự Thần Phục bang vừa mới tạo lập trong giang hồ.
Lão Mạc sượng sùng khi phải nghe lời nói của nàng. Lão bối rối nói:
- Ơ...Nhưng cô nương là người của Kim gia.
- Trước đây chứ bây giờ đâu còn. Với lại trước khi bang chủ Kim Ngạo Thiên chấp chưởng chức vị trưởng bang đã tuyên cáo không bới móc lại dĩ vãng. Lão đã từng qui thuận Độc chủ Âu Dương Đình, mà còn đảm đương chức vị chấp pháp Thần Phục bang kia mà. Nếu như Tiểu Ngọc qui thuận Thần Phục bang, không chừng trở thành...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Kim Ngạo Thiên.
Tiếp nhận ánh mắt của Tiểu Ngọc, chân diện Ngạo Thiên đỏ bừng.
Tiểu Ngọc mỉm cười nói:
- Tiểu Ngọc nói thế để các vị hiểu. Còn bây giờ bổn môn chủ có thể cáo từ chư vị trưởng lão và Kim Ngạo Thiên bang chủ quay lại Độc môn của mình. Còn chuyên nội bộ của Thần Phục bang, Tiểu Ngọc không dám xen vào. Nhưng chứng nghiệm sự phán quyết của tân

bang chủ Thần Phục bang. Bổn môn chủ tâm đắc vô cùng.
Nàng nhìn lại Ngạo Thiên ôm quyền nói:
- Bang chủ bảo trọng.
Nàng quay lại các vị trưởng bối:
- Chư vị trưởng bối bảo trọng. Hẹn ngày tái kiến.
Nàng nhìn lại Ngạo Thiên một lần nữa rồi mới quay bước đi thẳng ra cửa.
Ngạo Thiên buông tiếng thở dài. Ngạo Thiên dợm bước theo Tiểu Ngọc, nhưng rồi kịp dừng bộ mà chỉ lấy mắt nhìn theo sau lưng nàng.
Tiểu Ngọc ra đến mái hiên chợt quay mặt nhìn lại chàng.
Nàng điểm nụ cười đầy vẽ thỏa mãn ban phát cho Kim Ngạo Thiên.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT
HOẠ TỤC NHÂN KIẾP MA THẦN

Cỗ xe Độc mã từ từ dừng lại trước ngưỡng bãi đá tai mèo dẫn vào Tục Dương cốc. Tiểu Ngọc bước xuống khoang xe. Cùng lúc đó một bóng người vận áo thụng đỏ ối lướt đến. Người đó chẳng ai khác chính là lão Ma Thần.
Không đội chiếc mũ trùm đầu che chân diện, lão Ma Thần để lộ chân tướng là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị. Lão bước ngay đến trước mặt nàng.
Tiểu Ngọc rất bình thản trước sự xuất hiện của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nhìn Tiểu Ngọc, vuốt râu ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc môn chủ không dẫn theo cái bóng Kim Ngạo Thiên đấy chứ?
Tiểu Ngọc thản nhiên nhìn lão.
- Sao tiên sinh lại hỏi câu hỏi đó?
- Lão hủ biết Kim Ngạo Thiên phán xử công vụ tại Thần Phục bang được quần hào nể mặt là nhờ có cô nương.
Tiểu Ngọc mỉm cười.
- Tiểu Ngọc phải làm như thế thôi. Việc làm của Tiểu Ngọc hẳn tiên sinh không nghi ngại chứ?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu rồi nói:

- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình còn tin Tiểu Ngọc, tất nhiên lão hủ cũng phải tin thôi.
Lão cười khẩy rồi nói:
- Không chừng Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình còn tin cô nương hơn cả tin lão hủ đó.
Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn vào mắt Hoạt Thần Y. Nàng ôn nhu nói:
- Điều đó tiên sinh có thể nghiệm ra vì sao Âu Dương Đình tin Dương Tiểu Ngọc mà.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu, ôn nhu nói:
- Ma nhân cũng không qua được lưới tình.
- Tiểu Ngọc lại nghĩ khác.
- Tiểu Ngọc cô nương nghĩ gì?
- Tiên sinh có tham vọng lớn, Âu Dương Đình cũng có tham vọng lớn. Hai người đâu thể nhường phần cho ai. Đúng không nào?
- Phải chi lão hủ có một trợ thủ đắc lực như Tiểu Ngọc cô nương.
- Thì Tiểu Ngọc đang là trợ thủ đắc lực của tiên sinh đây.
- Nhưng phía sau cô nương còn có Âu Dương Đình và còn có cả Kim Ngạo Thiên nữa. Nếu như Kim Ngạo Thiên mà kết hợp với Âu Dương Đình, lão phu đúng không còn chỗ đứng trong nhân giới nữa.
- Tục nhân không thể kết hợp với Ma nhân. Chỉ có Ma nhân mới kết hợp được với Ma nhân thôi.
Câu nói này của nàng khiến đôi chân mày của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị nhíu lại. Nhưng rồi lão lại phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão làm cho lũ chim rừng đang bay về tổ chợt hốt hoảng vùn vụt đào thoát lên bầu trời cao.
Tiểu Ngọc nói:
- Tôn giá khiến cho lũ chim vừa về tổ sợ hãi đó.
- Thế Tiểu Ngọc có sợ không?
- Tiểu Ngọc đâu phải là lũ chim rừng kia.
- Lão hủ quên Tiểu Ngọc môn chủ đã sống chung với Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình. Một gã ma nhân khát máu như vậy, Tiểu Ngọc cô nương còn không sợ thì đâu còn sợ gì nữa.
- Trong chừng mực nào đó, tiểu nữ cũng có sợ. Nhưng sợ lão Ma Thần nhiều hơn Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nhướng đôi chân mày rậm nhìn nàng.
- Tiểu Ngọc sợ lão hủ à?
Nàng gật đầu.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y mỉm cười nói:
- Lão hủ đáng sợ lắm sao?

- Rất đáng sợ...Bởi tiên sinh tạo ra Hoạt Thiên Ma. Vẻ bề ngoài của Âu Dương Đình đáng sợ thật. Thậm chí cả lối sinh hoạt chuyên hút máu người để tái lập sinh khí cũng đáng sợ, nhưng tâm của y chưa đáng sợ bằng tiên sinh. Bởi dù sao thiên hạ cũng thấy được tâm ma của Âu Dương Đình lộ ra ngoài, còn tâm ma của tiên sinh thì vẫn được che giấu phía sau chân tướng của một vị Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Đáng ra nghe câu nó này của Tiểu Ngọc, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y phải bất nhẫn, nhưng ngược lại lão chẳng biểu lộ thái độ gì, mà từ tốn nói:
- Tiểu Ngọc nói hay quá...Lão hủ rất khâm phục.
Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu.
- Chúng ta đi lấy có Thạch ma quan chứ?
Tiểu Ngọc gật đầu.
Hai người chậm rãi bước qua bãi đá tai mèo đi vào trong Tục Dương cốc.
Nàng vừa đi vừa hỏi Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
- Có Thạch ma quan rồi, tiên sinh làm sẽ gì?
- Âu Dương Đình không nói với Tiểu Ngọc à?
Nàng nhìn sang Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
- Không phải chuyện gì Hoạt Thiên Ma cũng nói với Tiểu Ngọc.
Nhưng Tiểu Ngọc có thể đoán ra.
- Tiểu Ngọc đoán gì nào?
- Tiên sinh hẳn không muốn Âu Dương Đình cô đơn trong cõi nhân sinh này.
Vạn Gia Sinh Phật buông gọn:
- Nếu y cô độc thì đâu thể nào có Ma đạo.
Lão nói rồi cười khẩy với nàng.
Tiểu Ngọc nói:
- Tiên sinh sẽ tạo ra ma nhân để phục vụ cho Âu Dương Đình?
Vạn Gia Sinh Phật gật đầu.
- Lão hủ có ý đó.
Đôi chân mày vòng nguyệt của Tiểu Ngọc nhíu lại.
- Thế sao Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình lại cảnh báo Tiểu Ngọc, không được coi thường tiên sinh.
Lão và Tiểu Ngọc bước qua khối đá tai mèo. Lão dừng bước nhìn lại nàng ôn nhu nói:
- Vì lão hủ là Ma Thần, lão hủ là Ma Thần thì Hoạt Thiên Ma đâu thể xem thường lão hủ được. Y là chiếc bóng của lão hủ đó.
Tiểu Ngọc nhìn vào mắt lão Ma Thần.

- Thế mà trước đây Tiểu Ngọc chỉ nghĩ trong Ma đạo...Hoạt hiên ma là người thống lĩnh Ma giới.
Lão Ma Thần cười khẩy rồi nói:
- Khi y trở thành Hoạt Thiên Ma, trong một khoảnh khắc bốc đồng, y nghĩ như vậy. Nhưng khi Kim Ngạo Thiên xuất hiện san bằng Tục Dương cốc, Hoạt Thiên Ma mới nghiệm ra rằng không có lão hủ, y không thể tồn sinh trong nhân giới.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu rồi nói:
- Phàm người ta muốn làm chủ nhân thì phải có đầy tớ, hoặc nô dịch.Muốn làm thiên tử cũng phải có giang sơn chứ? Nếu y làm chủ ma giới mà chỉ có một thân một mình thì làm chủ cái gì.
Tiểu Ngọc nghiêm mặt.
- Hóa ra chỉ có tiên sinh mới có thể tạo được ma nhân.
- Âu Dương Đình sớm nghiệm ra điều đó. Và y đã gửi thông điệp qua Điệp khách Ngô Mộng Khanh đến với lão hủ. Y nghĩ được cách gởi thông điệp qua Ngô Mộng Khanh hẳn có phần suy tư của Tiểu Ngọc cô nương.
- Tiểu Ngọc nghĩ ra cách đó.
- Tiểu Ngọc cô nương đúng là trang anh thư hiếm có trên đời này.
Hai người sải bước đi tiếp. Vừa đi Tiểu Ngọc vừa nói:
- Tiên sinh...Tiểu Ngọc hỏi câu này, nếu có mạo phạm đến tiên sinh...Rất mong tiên sinh bỏ qua cho Tiểu Ngọc.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nhìn nàng vuốt râu, khẽ gật đầu ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc cứ hỏi. Nếu lão hủ biết sẽ trả lời ngay cho Tiểu Ngọc biết, nàng chẳng có gì phải e ngại hay sợ lão hủ cả.
Tiểu Ngọc dừng bước nhìn sang lão.
- Tại sao tiên sinh muốn khởi phát Ma đạo trên cõi tục giới này? Hẳn có nguyên nhân gì chứ?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y buông tiếng thở dài rồi thả bước chậm rãi. Tiểu Ngọc bước theo lão. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa đi vừa nói:
- Chuyện dài dòng lắm.
- Tiên sinh có thể nói cho Tiểu Ngọc nghe được không?
- Tất nhiên...Chỉ sợ làm dơ tai của Tiểu Ngọc cô nương thôi.
Nàng gượng cười lắc đầu, nhỏ nhẹ nói:
- Tấm thân Dương Tiểu Ngọc đã bị ô uế lắm rồi, thì đôi thính nhĩ cũng đâu còn sợ dơ nữa.
Nàng nói dứt câu phá lên cười khanh khách.
Nghe nàng cười, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bất giác nhìn sang

nàng.
Chân diện lão lộ vẻ ngỡ ngàng trước tràng tiếu ngạo của Tiểu Ngọc.
Chờ cho nàng cắt tràng tiếu ngạo, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị mới nói:
- Tiếng cười của Tiểu Ngọc cô nương nghe thật hay đó.
Nàng nguýt Vạn Gia Sinh Phật nhỏ nhẻ nói:
- Tiên sinh làm cho Tiểu Ngọc đỏ mặt đấy.
Vạn Gia Sinh Phật cười khẩy rồi nói:
- Hây...Lão hủ đã rơi vào lưới tình một lần rồi, chẳng bao giờ muốn rơi vào lưới tình lần thứ hai đâu.
Lão nói rồi lại thả bước bỏ đi. Tiểu Ngọc lại nối gót theo Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa đi vừa nói:
- Chuyện xảy ra lâu lắm rồi. Từ lúc Triệu Nguyệt Băng Linh vừa mới tròn một tuổi. Lão hủ trước đây là một thần y. Lão hũ có một tên thuộc hạ tại Hàn Châu. Trong một trận dịch xảy ra ở Hàn Châu. Lão hủ đã dụng y thuật của mình cứu thiên hạ. Tiếng tăm lão hủ vang lừng, được thiên hạ ban cho ngoại hiệu Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Lão buông tiếp một tiếng thở dài.
- Lúc bấy giờ ngân lượng chảy vào Vạn Xuân đường như sông chảy vào biển. Lão trở thành một đại phú. Chính vì lão quá nhiều kim lượng, nên có người để tâm chiếm đoạt nó.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y cùng Tiểu Ngọc dừng bước trước đống đổ nát của tòa Tục Dương cốc.
- Gã ác nhân có dã tâm chiếm đoạt cơ nghiệp của lão hủ đã bày mưu thâm độc. Loan báo cho bá tính Hàn Châu trận dịch đó là do lão hủ làm ra. Thế là đại họa giáng xuống đầu lão hủ. Nhà tan cửa nát, lão hủ phải ôm xác nương tử rời bỏ Hàn Châu. Nhưng đi đến đâu cũng bị người ta ghe lạnh và xua đuổi với các xác của nương tử trên tay và Triệu Nguyệt Băng Linh cũng chỉ tròn một tuổi.
Triệu Ngọc nói:
- Thế là tiên sinh căm hận tục nhân?
Lão nhìn nàng.
- Không hận sao được. Lão hủ đối với thiên hạ như thế nào, thì sao lại bị đối lại như vậy chứ. Nếu không có Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y thì sẽ có bao nhiêu người chết trong trận ôn dịch năm đó. Thế mà khi lão hủ ra tay cứu họ thì lại rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.
- Đó là do tiểu nhân hại tiên sinh mà...Chứ có phải bá tính đâu.
- Thật ra bọn tục nhân ai cũng căm ghét lão hủ cả. Bởi cơ nghiệp lão hủ đâu thua gì Kim Lăng phủ, nếu không nói là hơn nữa.

Tiểu Ngọc cướp lời lão.
- Tiên sinh thề trả mối hận này?
Vạn Gia Sinh Phật gật đầu.
- Lão hủ đã khắc ghi lời nguyền rủa của mình vào tâm. Lão sẽ trả mối hận này.
- Đúng ra tiên sinh phải tìm người gieo ác họa cho tiên sinh mà trả hận mới đúng chứ.
Lão vuốt râu mỉm cười nói:
- Từ từ rồi Tiểu Ngọc sẽ biết lão phu trả hận gã đó như thế nào. Khi lão hủ nói rõ kẻ thủ ác là ai...Hẳn Tiểu Ngọc cô nương cũng không ngờ đâu.
Tiểu Ngọc cau mày tò mò nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Lão vuốt râu, mắt đăm đăm nhìn về phía đống đổ nát của tòa Tục Dương tháp.
Vạn Gia Sinh Phật từ tốn nói tiếp:
- Lão hủ tuyên cáo, sau lần đó sẽ không bao giờ dụng đến y thuật cứu chúng sinh.
Hai cánh môi của lão mím lại, với vẻ căm phẫn bực tức. Lão rít giọng nói:
- Lão cần gì phải cứu bọn tục nhân khả ố chứ.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nhìn lại Dương Tiểu Ngọc.
- Thế rồi lão bất ngờ gặp một vị hòa thượng Thiếu Lâm tự. Người đó bị trọng thương khá nặng. Lại ôm theo một xác chết bên mình. Vị hòa thượng đó là Bát Giới hòa thượng. Còn xác chết mỹ phu là Chu Cẩm Hương. Hóa ra hai người yêu nhau, mà bị giới qui của Phật gia cấm đoán. Chu Cẩm Hương phải tự vẫn quyên sinh vì đạo hạnh của Bát Giới hòa thượng.
Lão nhìn về phía tòa tháp Tục Dương, từ tốn nói tiếp:
- Cảm cái tình đồng cảnh ngộ của Bát Giới hòa thượng, lão hủ cứu lão và đã được Bát Giới hòa thượng truyền thụ võ công. Nhưng quan trọng hơn cả là Bát Giới hòa thượng đã xâm nhập vào cấm giới Thiếu Lâm, lấy trộm Thạch ma quan.
Tiểu Ngọc cau mày.
- Bát Giới hòa thượng lấy trộm Thạch ma quan để làm gì?
Vạn Gia Sinh Phật cười khẩy rồi nói:
- Còn làm gì nữa ngoài mỗi một chuyện là ướp xác Chu Cẩm Hương đặng có thể nhìn mặt người mỗi ngày đấy mà. Chữ tình của con người quả là nặng tợ Thái Sơn. Kể cả một vị cao tăng như Bát Giới hoà thượng còn nặng nợ tình. Thì người tục nhân sao lại không nặng chứ.

Lão nhìn lại Tiểu Ngọc, giả lả nói:
- Nhân cơ hội đó, lão hủ đã khảo cứu sự ảo bí của Thạch ma quan và biết được công năng kỳ diệu của nó. Thạch ma quan có thể tạo lập một con người mới sau khi đã chết, đó là Ma nhân.
- Và tiên sinh nghĩ ngay đến sự trả thù nhân giới?
Vạn Gia Sinh Phật gật đầu.
- Không sai. Khi Bát Giới hoà thượng bị cao tăng Thiếu Lâm bắt về diện bích và viên tịch trong thiên lao Thiếu Lâm thì Thạch ma quan đương nhiên thuộc về lão hủ.
Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài.
- Tiên sinh mở ngay họa kiếp Ma đạo.
Vạn Gia Sinh Phật trừng mắt nhìn nàng.
- Đúng.
- Tiên sinh có nghĩ đến hậu họa Ma nhân không?
- Tất nhiên là có chứ. Lão phu biết tạo ra ma nhân tất biết khắc trị ma nhân mà.
- Thế sao Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình lại phản kháng tiên sinh?
- Y nhất thời hồ đồ thôi, nhưng sau này y phải thuần phục như một con chó hay một gã nô dịch dễ bảo.
Lão vuốt râu mĩm cười, nhìn Tiểu Ngọc nói:
- Giờ thì hẳn Tiểu Ngọc cô nương rất muốn biết kẻ gieo đại họa xuống đầu lão hủ chưa?
Tiểu Ngọc gật đầu.
- Tiểu Ngọc rất muốn biết.
- Huyện lệnh Hàn Châu...Gã huyện lệnh Hàn Châu lúc bấy giờ là Kim Mã Trinh.
Tiểu Ngọc há hốc miệng. Nàng ngập ngừng hỏi lại Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
- Tiên sinh nói là Kim Mã Trinh?
Vạn Gia Sinh Phật gật đầu.
- Lão hủ nói không ngoa đâu. Tiểu Ngọc cô nương nghĩ cơ nghiệp của Kim trang ngày hôm nay là do Kim Mã Trinh và Lăng Bội Phân tạo ra à?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu lắc đầu.
- Nghĩ như thế thì sai quá rồi. Thật ra cơ nghiệp của Kim trang là do Kim Mã Trinh đã cướp của Triệu gia đó.
Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Kim Mã Trình sau khi cướp cơ nghiệp của lão hủ, liền từ quan về Hàm Dương lập Kim gia, từ bỏ quan trường lẫn võ lâm. Y làm như vậy cũng chỉ che mặt thiên hạ thôi.

Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu nói tiếp:
- Còn Lăng Bội Phân đúng là một ả nữ nhân có lòng dạ tối độc và biết phòng xa mọi dự liệu. Ả lập ra dịch quán, tiếp nhận môn khách trên võ lâm giang hồ cùng với mục đích đề phòng sự trả thù của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Nhưng lưới trời khó thoát mà.
Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài.
- Tiên sinh đã trả thù được Kim gia rồi...Sao không từ bỏ ma đạo, còn theo đuổi làm gì nửa?
Vạn Gia Sinh Phật tròn mắt nhìn nàng.
- Cô nương sao vậy? Còn Kim NgạoThiên nữa chi. Run rủi thế nào gã tiểu tử Kim Ngạo Thiên kia lại lọt vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Nhưng Kim Ngạo Thiên trước đây lão hủ chưa giết y... bởi y còn có một gút mắc nhỏ khiến lão hủ chùng tay.
- Gút mắc gì ?
Vạn Gia Sinh Phật lưỡng lự rồi nói:
- Lão hủ đã nói hết cho Tiểu Ngọc cô nương rồi, sẽ nói luôn chẳng giấu làm gì nữa.
Tiểu Ngọc ôm quyền.
- Những chuyện tiên sinh vừa nói ra, nếu được ghi vào sách võ lâm đúng là một trang huyết án đầy kỳ tích. Thiên hạ có thể học được nhiều điều hay ở huyết án này.
- Thế à?
- Tiểu Ngọc nói thật đó.
- Nếu vậy lão hủ sẽ nói.
- Tiểu nữ đang nghe đây.
- Thế Tiểu Ngọc cô nương có định ghi vào sách huyết án võ lâm không?
Tiểu Ngọc gượng cười.
- Nếu Tiểu Ngọc có thể ghi được hoặc chép lại.
Hoạt Gia Sinh Phật vuốt râu khẽ gật đầu rồi nói:
- Thế cũng hay.
Lão nhìn Tiểu Ngọc, ôn nhu nói:
- Ai cũng nghĩ Kim Ngạo Thiên là con ruột của Kim Mã Trinh và Lăng Bội Phân, nhưng thật ra thì không phải như vậy.
Tiểu Ngọc nhíu mày sửng tột cùng.
- Tiên sinh nói thật chứ?
- Lão hủ nói thật chứ?
- Lão hủ nói thật đó.
- Tiên sinh biết Kim Ngạo Thiên là hậu nhân của ai?
- Tất nhiên là biết rồi. Kim tiểu tử đúng là hậu nhân của Bát Giới hòa

thượng và Chu Cẩm Hương. Trong lúc Bát Giới hòa thượng bị cao tăng Thiếu Lâm truy đuổi, chẳng biết run rủi thế nào lại giao Kim Ngạo Thiên vào tay Kim Mã Trinh và Lăng Bội Phân. Bát Giới hòa thượng đã nhờ lão hủ nếu như y có bị bắt quay lại Thiếu Lâm thì chăm sóc giùm cho y đứa con bất hạnh đó.
Buông một tiếng thở dài, Vạn Gia Sinh Phật nói:
- Chính điều đó làm cho lão hủ khó xử. Nếu gã tiểu tử Kim Ngạo Thiên là người của Kim gia thì y đâu có cơ hội vào Thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Khốn nỗi y lại là người mang dòng máu của Bát Giới hòa thường và Chu Cẩm Hương.
Tiểu Ngọc mỉm cười.
- Tiên sinh khó xử cũng đúng thôi.
- Đúng ra lão hủ phải lấy mạng gã tiểu tử đó vì gã đã mang họ Kim.
- Nếu giết Kim Ngạo Thiên thì tiên sinh sẽ thất lễ với Bát Giới hòa thượng. Bởi không có Bát Giới hòa thượng thì tiên sinh đâu có được Thạch ma quan.
- Đó là điều ta khó xử.
- Sao tiên sinh không nói điều này cho Kim Ngạo Thiên biết?
- Hệ...Chẳng lẽ Tiểu Ngọc môn chủ bảo ta tự nói ra thân phận Ma nhân của mình à?
Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài nói:
- Giờ thì Tiểu Ngọc mới hiểu vì sao Lăng phu nhân trước khi chết bảo Tiểu Ngọc dẫn Ngạo Thiên tìm chốn thâm sơn cùng cốc để mai danh ẩn tích vĩnh viễn không can dự vào chốn vô lâm.
Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu, nhìn Tiểu Ngọc nói:
- Đến lúc lâm chung, Lăng Bội Phân mới quay đầu hướng thiện nhưng đã muộn rồi. Đúng ra Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc nên nghe theo lời ả Lăng Bội Phân.
Tiểu Ngọc gượng cười nói:
- Tiểu Ngọc có tham vọng riêng của Tiểu Ngọc mà.
- Lão hủ hiểu cô nương.
Tiểu Ngọc ngập ngừng rồi nói:
- Thế tiên sinh nghĩ sao về mối tình mà Triệu tiểu thư đã trao cho Kim Ngạo Thiên?
Vạn Gia Sinh Phật phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Lão hủ không quan tâm đến điều đó.
- Sao tiên sinh lại không quan tâm? Chẳng lẽ tiên sinh không nghĩ đến Triệu Nguyệt Băng Linh ư?
- Tất nhiên lão hủ phải nghĩ đến Triệu Nguyệt Băng Linh chứ. Nhưng Băng Linh đã hứa với lão hủ sẽ không bao giờ gặp mặt Kim Ngạo

Thiên. Băng Linh không gặp mặt y, lão hủ mới để hết tâm từ hóa giải họa kiếp ma đạo.
Nàng chau mày.
- Tiên sinh định chia cắt Triệu Nguyệt Băng Linh với Kim Ngạo Thiên?
- Đúng...Bởi vì y mạng họ Kim, và nếu như y biết được chính lão hủ sát tử Kim Mã Trinh và Lăng Bội Phân tất sẽ trả thù. Tình của Băng Linh và gã tiểu sử đó chẳng đi đến đâu. Hay nhất nên cắt khi nó vừa chớm nở. Tiểu Ngọc chau mày nhìn Vạn Gia Sinh Phật.
- Tiên sinh có yêu thương Triệu tiểu thư không?
- Lão hủ chỉ có mỗi một mình Băng Linh.
- Vậy sao tiên sinh không hóa giải ma đạo, rồi lui vào ẩn dật để tiểu thư và Ngạo Thiên trọn tình.
Chân diện Vạn Gia Sinh Phật cau lại.
- Tiểu Ngọc nghĩ sao nói vậy chứ.
Tiểu Ngọc bối rối.
- Tiểu nữ chỉ nghĩ đến sự trọn vẹn tình yêu của Triệu tiểu thư thôi.
- Lão hủ lại nghĩ khác...Kim Ngạo Thiên yêu cô nương nhiều hơn Triệu Nguyệt Băng Linh đó. Cho dù gã tiểu tử đó có biết cô nương là kẻ bại hoại nhưng trong tâm y vẫn luôn nhớ đến cô nương?
Tiểu Ngọc nhướng mày.
- Tiểu Ngọc lại chẳng có chút tình gi với Kim Ngạo Thiên.
- Thế thì hãy theo lão hủ. Một khi ma giới thống lĩnh cõi nhân giới thì lão hủ sẽ đương nhiên trở thành...
Lão cười khẩy rồi hỏi Tiểu Ngọc.
- Cô nương biết lão hủ trở thành gì không?
- Nếu Tiểu Ngọc đoán không lầm, tiên sinh sẽ trở thành thiên tử.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Cô nương nói đúng rồi đó. Lão hủ sẽ là thiên tử. Chiếc ngai vị chí tôn sơn son thếp vàng đó ai lại không tưởng đến phải không nào? Khi lão hủ đã là thiên tử rồi, thì mới hóa giải ma đạo. Việc đó không khó lắm đâu.
Tiểu Ngọc nghiêm mặt nhìn lão.
- Tiên sinh đã trù định?
- Thiên hạ phụ Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, bắt buột Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y phải làm chủ thiên hạ.
- Tiên sinh đúng là người có tham vọng cao ngất trời.
- Thế còn cô nương?
- Tiểu Ngọc cũng có tham vọng, nhưng không quá lớn như tiên sinh.

- Bởi cô nương không là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y mà lại là nhi nữ. Nếu đổi lại là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, tất nhiên cô nương cũng sẽ nghĩ như lão hủ thôi.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y để tay lên vai nàng.
- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình chỉ là sự khởi phát bá nghiệp của lão hủ thôi.
Lão nắn vai nàng.
- Chúng ta vào đi nơi giấu Thạch ma quan chứ?
Tiểu Ngọc gật đầu. Hai người song hành tiến bước về phía đống đổ nát tòa Tục Dương tháp. Vừa đi, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa nói:
- Lão hủ hiểu cô nương nhiều lắm.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI
MA THẦN TỤC DƯƠNG

Tiểu Ngọc và lão Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y dừng bước trước một gian mật thất. Tiểu Ngọc ấn tay vào một khối đá lồi ra khỏi vách. Thạch môn từ từ dịch chuyển rồi mở toang ra. Trong gian thạch thất chỉ có ánh sáng lờ mờ phát xuất ra từ cỗ Thạch ma quan.
Nàng nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
- Tiên sinh. Thạch ma quan để ở đây.
- Cuối cùng lão hủ cũng đã tìm lại nó.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu nhìn Tiểu Ngọc. Lão cười khẩy rồi nói:
- Có một điều này, lão hủ chưa nói với cô nương.
- Tiên sinh chưa nói điều gì?
Vừa thốt ra câu nói đó, Tiểu Ngọc rùng mình, rúng động bởi nhận ra nhãn quang của Vạn Gia Sinh Phật đổi từ nhu hòa sang tàn nhẫn khe khắt.
Lão ôn nhu nói:
- Lão hủ biết Tiểu Ngọc cô nương là người trung thành nhất với Kim trang trang chủ phu nhân Lăng Bội Phân. Lăng Bội Phân nhất định nhìn người không lầm.
Lão vuốt râu, rồi nói tiếp:
- Tất cả những gì cô nương làm, hy sinh và chịu đựng cốt chỉ bảo

toàn sinh mạng cho Kim Ngạo Thiên. Điều cốt lõi là truy tìm chân tướng của lão Ma Thần. Bây giờ thì cô nương đã biết cả rồi. Xem như cô nương đã mãn nguyện.
Tiểu ngọc cướp lời lão.
- Vạn Gia Sinh Phật tiên sinh định giết Tiểu Ngọc?
Nàng vừa nói vừa lùi vào trong mật thất.
Vạn Gia Sinh Phật mỉm cười nhìn nàng nói:
- Lão hủ nghĩ cô nương chẳng nên tồn sinh trên thế gian này làm gì.
Vạn Gia Sinh Phật vừa nói vừa từ từ dựng chưởng. Lão chưa phát động chưởng kình thì giọng nói ồm ồm của Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình từ trong mật thất cất lên.
- Tiểu Ngọc là của bổn Thiên Ma, sao lão lại muốn giết nàng?
Đôi chân mày của Vạn Gia Sinh Phật nhíu lại nhưng rồi chân diện trở lại vẻ bình thường.
- Lão phu đoán không sai. Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình đã đợi sẵn trong mật thất để Thạch ma quan.
Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình trong cỗ Thạch ma quan bước ra.
Tiểu Ngọc bước đến bên Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.
- Chủ nhân.
Âu Dương Đình nhìn nàng, rồi quay lại đối nhãn với Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Y nghiêm giọng nói:
- Lão Ma Thần biết bổn Thiên Ma chờ sẵn lão tại nơi giấu Thạch ma quan sao vẫn tự chui đầu vào?
Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình vừa nói dứt câu thì Vạn Gia Sinh Phật ngữa mặt khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Âu Dương Đình...Ngươi tưởng ngươi là Hoạt Thiên Ma rồi lão hủ sợ ngươi sao. Ngươi phải hiểu một điều khi bổn Ma Thần chấp nhận đi cùng với Tiểu Ngọc đến nơi cất giấu cỗ Thạch ma quan thì đã đoán biết ngươi chờ sẵn lão hủ rồi. Và bổn Ma Thần còn biết cả mục đích của ngươi kìa.
- Lão có thể nói rõ được không?
Vạn Gia Sinh Phật vuốt râu cười mỉm rồi nói:
- Có gì mà lão hủ không đoán ra chứ.
Vạn Gia Sinh Phật hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
- Ngươi định đón lão hủ ở đây, rồi sau đó buộc lão hủ phải làm nô nhân cho ngươi. Khi lão hủ đã là nô nhân cho ngươi rồi thì người sẽ bắt lão hủ chỉ cách tạo ra ma nhân chứ gì. Khi ngươi đã biết cách tạo ra ma nhân hẳn ngươi chẳng cần gì đến Vạn Gia Sinh Phật này nữa. Lão hủ đoán đúng tâm ý của ngươi chứ.
Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình im lặng không đáp lời Vạn Gia Sinh

Phật Hoạt Thần Y. Y có vẻ suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Lão nói đúng rồi đó. Lão biết sao vẫn cứ dẫn xác đến? Hay lão đã có tuyệt công gì đối kháng với ta?
- Ngươi đoán đúng rồi đó.
- Bổn Thiên Ma không tin.
- Ngươi sẽ được chứng kiến tận mắt ngay đây thôi.
Vạn Gia Sinh Phật vừa nói vừa rút ngay trong ống tay áo ra đóa đài liên làm bằng ngọc. Lão đưa cao đóa đài liên qua khỏi đầu, vừa nói:
- Thạch ma quan chưa đủ để ngươi nạp âm khí, phối hợp với Dương khí trở thành một thực thể hoà quyện với nhau. Nên với bữu vật Thiếu Lâm phật môn, ngươi không thể nào kháng lại được.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa nói vừa hóa chuyển công phu vào đóa đài liên lam ngọc. Một vầng hào quang sáng ngời từ đóa đài liên lam ngọc tỏa ra theo hình vòng tròn. từ từ lan về phía Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.
Vầng hào quang từ đoá đài liên tỏa ra chẳng biết tác động thế nào đến Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình mà y chỉ lấy tay che mặt, không ngừng thối bộ.
Vạn Gia Sinh Phật phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Không có Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình, ta có một hoạt Ma Thần khác chẳng thua kém gì ngươi đâu.
Tiểu Ngọc biến sắc trước hiện tượng của Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình. Tiểu Ngọc vồn vã hỏi Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình:
- Tôn giá...người sao vậy?
Hai hàm răng Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình nghiến lại phát ra những âm thanh ken két trông thật ghê rợn mà vẫn ôm lấy mặt như thể muốn né tránh vầng hào quang tỏa ra từ báu vật phật môn.
Tiểu Ngọc thét lên:
- Ta liều mạng với lão đây.
Nàng vừa nói vừa xuất động chưởng kình vỗ thẳng tới Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Một tay giữ bữu kiếm phật môn, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y dựng tả chưởng đón thẳng hai đạo kình khí của Tiểu Ngọc.
- Ầm...
Bóng huyết ảnh chưởng do lão phát động ra phá tan ngay đạo chưởng kình của Tiểu Ngọc, hất ngược nàng văng về phía Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình. Lưng Tiểu Ngọc nện vào thân ảnh Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình, hất ngả y té nhào xuống sàn đá.
Tiểu Ngọc còn tối tăm mặt mày, đầu óc lùng bùng bởi sự tác động của chưởng kình do Vạn sinh phật phát tác, thì vùng hàoquang vụt

tắt trên tay Vạn Gia Sinh Phật cùng với tiếng nói của lão.
- Ngươi...
Thì ra trong lúc lão phát động huyết ảnh chưởng đón đỡ chưởng kình của Tiểu Ngọc thì Sử Quách bất ngờ lướt tới đoạt lấy bửu kiếp Thiếu Lâm phật môn.
Lợi dụng ngay lúc vầng hào quang trên bưu kiếp phật môn vụt tắt, Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình rống lên một tiếng. Cùng với tiếng rống đó, y nện thẳng một chưởng vào vách mật thất.
- Ầm...
Uy lực của chưởng công đẩy tung vách mật thất bật ra. Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình cấp ngang lấy tiểu yêu Tiểu Ngọc đào thoát ra bằng lối vừa mới mở.
Vạn Gia Sinh Phật không đuổi theo Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình mà quay ngoắt lại đối diện với Sử Quách.
Hai người đối mặt nhìn nhau. Sử Quách từ tốn nói:
- Giờ thì chân tướng thật của tiên sinh đã lộ ra rồi.
- Chân tướng ta lộ ra thì sao nào?
- Tiên sinh hãy quay đầu lại với chính đạo.
- Trước tiên, Tửu quỷ hãy cho ta biết ai đã phái ngươi theo lão hủ vậy?
- Dương Tiểu Ngọc.
- Cũng là ả nha đầu đó. Hẳn bây giờ Tửu quỷ đã biết về Dương Tiểu Ngọc rồi?
- Sử Quách chỉ hối tiếc đã nhìn lầm Tiểu Ngọc cô nương.
- Tửu quỷ Sử Quách nhìn lầm thị ư?
- Nhưng lão phu thì không nhìn lầm. Tiểu Ngọc khoác áo ma đạo, cốt để giúp các ngươi thôi, cốt để tìm chân tướng của lão Ma Thần thôi. Nhưng khi ả tìm được rồi thì chẳng thể nói với ai. Bởi đâu có ai tin vào lời của ả. Đúng không nào?
Thiên hạ chỉ có thể tin vào lời của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, một đại thiện nhân đã từ bỏ tất cả những ham muốn tục lụy, sống cảnh thanh bần, chứ làm sao tin vào lời nói của một ả nữ ma đầu dâm loạn và biến thái. Ả đã tự khoác cho mình chiếc áo ma đạo, tất phải là ma nữ vĩnh viễn rồi.
- Bây giờ đã có người hiểu Dương Tiểu Ngọc.
- Tửu quỷ Sử Quách?
Sử Quách gật đầu.
- Đúng.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu mỉm cười nói:
- Sử Quách...Trong mắt lão hủ ngươi cũng là một kỳ tài võ lâm chẳng

thua gì Kim Ngạo Thiên. Nếu ngươi theo lão hủ, tất có nhiều cơ hội để trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Lão hủ còn gá nghĩa cho ngươi với Triệu Nguyệt Băng Linh.
Đôi chân mày Tửu quỷ Sử Quách nhíu lại. Y thuận tay dốc bầu hồ lô tu luôn một ngụm dài rồi nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ tốn nói:
- Tại hạ rất cảm kích thịnh tâm của tiên sinh, nhưng rất tiếc Sử Quách lại có nhân duyên với Phật môn nên không thể chấp nhận được thịnh tâm đó. Với lại tại hạ và Triệu Nguyệt Băng Linh xem nhau như huynh muội đúng căn, đúng nghĩa mà không thể vượt qua lễ giáo luân thường. Nếu tiên sinh có lòng nghĩ đến Tửu quỷ Sử Quách, thì quay đầu về với chánh đạo Phật môn, hủy bỏ Thạch ma quan, hóa giải ma giới trong cõi nhân sinh này.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y hừ nhạt vuốt râu nói:
- Lại có thêm một gã hồ đồ, rượu mời của lão hủ không uống mà lại đòi uống rượu phạt. Sử Quách, ngươi tưởng có thể thay đổi được cục diện à? Ngay cả Tiểu tử Kim Ngạo Thiên cũng không thay đổi được huống chi là ngươi. Đừng mộng tưởng làm anh hùng hảo hán, đỉnh thiên lập địa cứu độ chúng sinh mà cản bước lão hủ.
Vạn Gia Sinh Phật nheo mày, nói tiếp:
- Ngươi không tiếp nhận sự ban phát của lão hủ...Lão hủ sẽ biến ngươi thành một Hoạt Thiên Ma thứ hai để đối phó với Âu Dương Đình cũng chẳng sao mà. Nói chung ngươi lúc nào cũng hữu dụng đối với lão hủ.
- Tiên sinh nên nhớ, tà không bao giờ thắng chính. Nếu tiên sinh biết quay đầu về với chính đạo thì cơ hội dành cho tiên sinh trở thành một đại thiện nhân Vạn Gia Sinh Phật vẫn còn ở phía trước. Bằng như ngược lại tiên sinh hối cũng không kịp đâu.
- Lão hủ hối hay ngươi hối đây?
Vạn Gia Sinh Phật nói dứt câu, thi triển ngay Huyết ảnh thủ. Đôi bản thủ đỏ ối của lão phát xuất ra hai chiếc bóng ma thủ chụp tới Tửu quỷ Sử Quách.
Sử Quách gằn giọng nói:
- Tại hạ thất lễ với tiên sinh.
Vừa nói Sử Quách vừa dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.
- Ầm...
Giao nhau một chưởng với Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, Sử Quách trượt dài về sau hai trượng.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y rít giọng nói:
- Ngươi chưa phải là đối thủ của ta.

Lão vừa nói vừa vận hóa công phu Di hồn nhiếp nhãn ma công hướng vào Sử Quách. Đôi mắt của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y chuyển qua sắc trạng đỏ như hai hòn than hồng.
Sử Quách vừa tiếp nhận hai luồng ma nhãn đó thì đờ cã người. Thần quang mất hẳn ngây mặt ra như bị đôi thần nhãn của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y thâu tóm lấy cả thần lẫn thức.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ từ bước về phía Sử Quách mà tuyệt nhiên họ Sử chẳng có chút phản ứng gì. Đôi ma nhãn của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y chăm chăm rọi vào mặt Sử Quách. Lão nhếch môi một cái rồi cách không phát tác chỉ khí điểm vào ba mươi sáu đạo huyệt trên người tửu quỷ.
Tiếp nhận những đạo chỉ của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, Tửu quỷ Sử Quách từ từ quỵ gối rồi ngã lăn ra sàn đá biệt thất. Đến lúc đó Vạn Gia Sinh Phật mới hóa giải Di hồn nhiếp thần ma công.
Lão nhìn Tửu quý Sử Quách nói:
- Nếu ngươi là kỳ tài của Phật môn ngày hôm nay thì Bát Giới hòa thượng là kỳ nhân của đời trước. Võ công của ngươi đâu thể bì với Bát Giới hòa thượng mà có thể cản bước lão phu.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA
VONG TÌNH LẦU

Kim Ngạo Thiên dừng bước trước ngôi tam quan dẫn vào Độc môn. Không gian trong Độc môn thật tĩnh lặng. Sự im lặng kia không tạo ra trong chàng chút bình an nào mà thay vào đó là nỗi hồi hộp, lo lắng. Ngạo Thiên nghĩ mình đang bước vào cảnh giới của người chết.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Ngạo Thiên thả bước đi thẳng đến tòa đại diện Độc môn. Chàng đẩy cửa bước vào tòa đại điện.
Trong đại điện chẳng một bóng ma nhân nào, cũng chẳng một bóng người. Đảo mắt nhìn quanh một lượt, Ngạo Thiên thấy dòng chữ thảo viết nguệch ngoặc trên bàn.
- Vong tình lầu.
Chàng rời tòa đại điện, theo lối mòn băng qua khu hoa viên đi đến tòa Vong tình lầu. Trước mái hiên Vong tình lầu, trên một chiếc đèn

lồng duy nhất. Ngạo Thiên dừng bước trước ngưỡng cữa Vong tình lầu. Chàng suy nghĩ một lúc rồi tiến thẳng đến cửa.
Cửa Vong tình lầu không đóng mà như thế để sẳn chờ Ngạo Thiên. Chàng đẫy cửa Vong tình lầu.
Trong tòa Vong tình lầu. Dương Tiểu Ngọc ngồi trên tràng kỷ, trong bộ xiêm y màu lan trông thật đoan thục và đài các. Ngạo Thiên nhìn nàng, Tiểu Ngọc cũng đáp lại chàng bằng ánh mắt nhu hoà.
Ngạo Thiên tiến đến trước mặt nàng.
Rọi hai luồng sát nhân khe khắt vào mắt Tiểu Ngọc. Ngạo Thiên đanh giọng nói:
- Môn chủ biết Ngạo Thiên đến?
- Tiểu Ngọc biết thể nào Ngạo Thiên cũng đến đây và đã chờ Ngạo Thiên.
- Tại hạ không phải đến Độc môn để tìm Tiểu Ngọc môn chủ mà tìm một người khác.
Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc biết Ngạo Thiên tìm ai rồi...Phải chăng Ngạo Thiên tìm Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình?
Ngạo thiên gật đầu.
- Không sai.
Tiểu Ngọc từ từ đứng lên nhìn vào mắt Ngạo Thiên.
- Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y tiên sinh phái Ngạo Thiên đến đây?
Ngạo Thiên gật đầu.
- Hoạt Thần Y tiên sinh biết Môn chủ đang che giấu Âu Dương Đình.
- Lão nói đúng đó.
- Vậy môn chủ hãy chỉ cho Ngạo Thiên biết Âu Dương Đình đang ở đâu.
- Hãy cho Tiểu Ngọc biết mục đích của Ngạo Thiên đi tìm Âu Dương Đình?
- Y là Hoạt Thiên Ma...Mà ma giới thì không thể tồn sinh trong nhân giới. Đó là lý do duy nhất Kim Ngạo Thiên đi tìm Âu Dương Đình.
Tiểu Ngọc chắp tay sau lưng, khe khắt hỏi chàng:
- Ma giới và tục nhân...theo Ngạo Thiên thì ai lợi hại hơn ai nào?
Tiểu Ngọc e rằng tục nhân đáng sợ hơn ma giới đó.
- Ngạo Thiên không nghĩ như Tiểu Ngọc.
Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Đáng ra tiêu diệt ma giới là chuyện của toàn võ lâm...Sau chỉ có mỗi mình Kim Ngạo Thiên tìm đến Độc môn?
- Đối phó với Hoạt Ma Thần Âu Dương Đình, một mình Ngạo Thiên đủ rồi, không cần phải hiệu triệu võ lâm quần hào. Các vị trưởng bối

có việc của các vị trưởng bối.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Ngạo Thiên nghi ngại Dương Tiểu Ngọc mà không nói chứ gì.
Nhưng Tiểu Ngọc thì đã biết những vị trưởng bối võ lâm đang làm gì.
Nàng buông tiếng thở dài nói tiếp:
- Phải Vạn Gia Sinh Phật cùng với quần hùng truy sát lão Ma nhân không?
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại.
- Sao môn chủ biết?
- Làm gì Tiểu Ngọc không biết được? Thậm chí Tiểu Ngọc còn biết Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y cùng với võ lâm quần hào kéo đến Phong Ma sơn trên đỉnh Thiên Cương.
Mặt Ngạo Thiên đanh lại.
- Môn chủ cũng biết điều đó à?
- Không chỉ Tiểu Ngọc biết mà Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư cũng biết. Theo lẽ Ngạo Thiên nên đi với quần hào võ lâm, nhưng Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lại muốn Ngạo Thiên đến Độc môn tiêu diệt Âu Dương Đình.
Nàng lắc đầu.
- Lão đúng là túc trí đa mưu.
Nàng như sực nhớ ra điều gì, vồn vã hỏi Ngạo Thiên.
- Tửu quỷ Sử Quách đâu?
Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:
- Sử huynh không có ở trong tay cô nương à?
- Vậy Ngạo Thiên không gặp Sử Quách hay sao?
- Ngạo Thiên nghĩ Tiểu Ngọc biết Sử Quách ở đâu?
Tiểu Ngọc vội vã nói:
- Tiểu Ngọc biết, nhưng sợ nói ra Kim Ngạo Thiên cũng không tin.
- Sử Quách đang ở đâu? Âu Dương Đình đang ở đâu? Đừng có ngoa ngôn với Ngạo Thiên.
- Tiểu Ngọc không ngoa ngôn với Ngạo Thiên đâu. Hãy nghe Tiểu Ngọc nói đây.
- Ngạo Thiên đang lắng nghe.
- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình không có ở đây. Y đi đến Phong Ma sơn trên đỉnh Thiên Cương rồi. Ngoài Âu Dương Đình ra, còn có Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư.
Tiểu Ngọc nắm tay Ngạo Thiên. Ngạo Thiên rút ngay lại.Vẻ sững sờ ngơ ngẩn hiện lên mặt nàng. Tiểu Ngọc miễn cưỡng nói:
- Ta không đáng đụng vào tay của Kim Ngạo Thiên nữa.
- Môn chủ đã là người của ma giới.

Ngạo Thiên gằn giọng hỏi:
- Sử Quách đang ở đâu?
- Sử Quách chắc chắn trong tay lão Ma Thần. Mà lão Ma Thần chính là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chàng nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Ngọc như thế muốn thẩm định lời nói của nàng.
- Tiểu Ngọc vừa nói gì?
- Tiểu Ngọc nói lại lần nữa, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y chính là lão Ma Thần, người gieo họa kiếp Ma giới trong cõi tục sinh này. Tục nhân đáng sợ hơn ma giới chứ?
Ngạo Thiên lắc đầu.
- Thật là khó tin.
- Ngạo Thiên phải tin. Sử Quách đang ở trong tay lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Lão có thể biến Sử Quách thành một Hoạt Thiên Ma thứ hai, thậm chí tàn bạo hơn cả Âu Dương Đình. Mội Hoạt Thiên Ma không có thần thức, chỉ làm theo lịnh của Vạn Gia Sinh Phật mà thôi.
Nàng hồi hộp nói:
- Ngạo Thiên hãy tin vào Tiểu Ngọc.
Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:
- Tiểu Ngọc nói thật chứ?
- Tiểu Ngọc nói rất thật. Và có thể đem cái mạng của mình ra làm bằng chứng cho lời nói đó.
Nàng buông tiếng thở dài.
- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình, mặc dù là ma nhân, nhưng đã nghe theo lời khuyến ngôn của Tiểu Ngọc mà thân hành đến Phong Ma sơn rồi. Hy vọng y sẽ đến kịp mà không để cho lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y tạo ra một cái võ lâm đầy đầy những ma nhân tuân phục theo ý của lão. Những ma nhân khát máu ghê rợn.
Ngạo Thiên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ngọc.
- Kim Ngạo Thiên có thể tin vào lời nói của Dương Tiểu Ngọc không nhỉ?
- Ngạo Thiên phải tin...Vì một khi lão Ma Thần Hoạt Thần Y cải biến tất cả quần hào võ lâm thành Ma nhân rắp rắp tuân theo ý của lão thì Ngạo Thiên sẽ không còn cơ hội nào hóa giải được ma đạo trên cõi nhân giới này.
Ngạo Thiên lắc đầu.
Tiểu Ngọc quỳ xuống trước mũi giày chàng.
- Tiểu Ngọc xin Ngạo Thiên. Chỉ còn có Ngạo Thiên có thể đối phó lại với lão Ma Thần mà thôi .

Ngạo Thiên mím môi, nheo mày. Chàng nghĩ thầm:
- "Tiểu Ngọc có nói đúng sự thật không?".
Buông một tiếng thở dài, chàng hỏi:
- Nói như Tiểu Ngọc thì Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình đã cải tà qui chánh ư?
Tiểu Ngọc gật đầu.
- Có thể nói như vậy.
- Một Hoạt Thiên Ma chuyên dùng máu người để bồi đắp nguyên dương mà lại cải tà qui chính à?
Tiểu Ngọc bặm môi ngẩng lên nhìn Ngạo Thiên. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu Ngọc lấy mạng mình bảo chứng cho Âu Dương Đình.
Hừ nhạt mật tiếng, Ngạo Thiên nói:
- Xem ra Tiểu Ngọc môn chủ quá nặng tình với Âu Dương Đình Hoạt Thiên Ma đó.
Thốt ra câu nói đó mà Ngạo Thiên cảm nhận một cái nhói đau trong tim mình. Chàng buông tiếng thở dài, nói tiếp:
- Nghĩ cũng lạ thật một gã ma nhân gớm ghiếc như Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình mà lại được một trang mỹ nữ như Dương Tiểu Ngọc nặng tình như vậy. Tình yêu của Tiểu Ngọc quả là khó lý giải. Hay Tiểu Ngọc trở thành môn chủ Độc môn, nên nặng tình với Âu Dương Đình.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Ngạo Thiên muốn nói gì cũng được nhưng Ngạo Thiên phải tin vào lời của Tiểu Ngọc lúc này.
- Nếu Ngạo Thiên không tin thì sao nào?
- Cõi nhân sinh sẽ chìm đắm trong ma giới. Tiểu Ngọc e rằng lúc bấy giờ Kim Ngạo Thiên có võ công tối thượng cũng chẳng làm gì được nữa.
Ngạo Thiên thở ra rồi nói:
- Tiểu Ngọc...Vậy nàng còn nhớ huyết thù của Kim trang chứ?
Vừa nói Ngạo Thiên vừa đỡ Tiểu Ngọc đứng lên. Chẳng nhìn thẳng vào mắt nàng, từ tốn nói:
- Ngạo Thiên nghĩ Tiểu Ngọc không quên mối huyết thù của Kim trang mà Âu Dương Đình đã gieo.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Ngạo Thiên đừng nghĩ Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình sát hại Lăng Bội Phân phu nhân. Người sát hại Lăng Bội Phân phu nhân chính là lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Ngạo Thiên đanh mặt.
- Nàng có chứng cứ gì để chứng minh lời nói đó không?

Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Tiểu Ngọc không có chứng cứ...Nhưng Tiểu Ngọc biết một bí mật oan tình trong dĩ vãng.
- Nàng có thể nói cho Ngạo Thiên biết chứ?
Tiểu Ngọc gật đầu. Nàng ôn nhu thuật lại câu chuyện mà Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đã thổ lộ với nàng cho Ngạo Thiên nghe. Tiểu Ngọc kể rồi buông tiếng thở dài lắc đầu, nói tiếp:
- Ngạo Thiên có tin hay không là quyền của Ngạo Thiên, nhưng câu chuyện đó chính miệng Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y kể cho Tiểu Ngọc biết.
Nàng nhìn vào mắt chàng.
- Lúc đầu Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y dụng cổ thạch Ma quan chỉ nhằm báo hận nhân sinh... Nhưng sau này lão đã nghĩ khác rồi. Lão bắt đầu nảy sinh tham vọng, dụng Ma giới như một công cụ để lão thống trị thiên hạ. Đoạt giang sơn xã tắc này mới là mục đích cuối cùng của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Ngạo Thiên lộ vẽ luỡng lự, chàng nói:
- Chiếm cõi tục sinh nhân giới không phải là mục đích của Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình à?
- Ai cũng có tham vọng, nhưng Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình đã nghiệm ra rằng mình không thể nào đoạt được cõi nhân sinh này trong tay lão Ma Thần. Mà lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật thì lại có thể tiêu diệt Âu Dương Đình bất cứ lúc nào. Với lại Âu Dương Đình nghe theo khuyến ngôn của Tiểu Ngọc rồi. Y sẽ quay lại với ma giới.
- Tiểu Ngọc môn chủ cũng khéo nói nên Hoạt Thiên Ma mới nghe theo khuyến ngôn của nàng. Hay nàng nói y cải tà qui chính vì mình?
Tiểu Ngọc gật đầu.
- Có thể như vậy.
Lời nói của Tiểu Ngọc ví như một mũi dao vô hình đâm thọc thẳng vào tim Ngạo Thiên khiến chàng biến hẳn sắc diện.
Ngạo Thiên đanh giọng nói:
- Ngạo Thiên phải suy nghĩ lại lời nói của nàng.
Tiểu Ngọc lắc đầu.
- Không có thời gian cho Ngạo Thiên suy nghĩ đâu. Ngạo Thiên phải tin lời Tiểu Ngọc mà đến Phong Ma sơn ngay lập tức. Nếu không sẽ không kịp.
Ngạo Thiên chau mày.
- Tiểu Ngọc đã lừa dối Ngạo Thiên nhiều lần rồi...Làm sao Kim Ngạo Thiên trong nhất thời lại có thể tin nàng?
Đôi dòng lệ rịn ra khóe mắt nàng. Tiểu Ngọc nghẹn lời nói:

- Tất cả những gì Tiểu Ngọc làm cũng vì Ngạo Thiên. Còn tin hay không tin là do chàng. Tâm của Tiểu Ngọc có Lăng phu nhân chứng giám là đủ rồi. Hay Tiểu Ngọc phải chết trước mắt Ngạo Thiên thì chàng mới tin Tiểu Ngọc?
Nhìn Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên lắc đầu nói:
- Nước mắt của nàng vô nghĩa, và cái chết của nàng cũng vô nghĩa với Kim Ngạo Thiên.
Nghe Ngạo Thiên thốt ra câu nói này, Tiểu Ngọc lịm cả người. Nàng ngở như dưới chân mình đang có cơn chấn động dữ dội khiến nàng chẳng thể nào đứng vững được.
Nàng nghẹn lời.
- Ngạo Thiên.
Tiểu Ngọc đanh giọng nói:
- Tiểu Ngọc muốn tốt cho ngươi, nhưng ngươi thì chỉ nghĩ xấu cho Tiểu Ngọc. Sau này ngươi đừng có hối hận.
Nàng gằn từng tiếng:
- Tiểu Ngọc rất xấu với ngươi đó. Nhưng ngươi có muốn tìm Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình thì đến Phong Ma sơn, còn người muốn giết Tiểu Ngọc thì cứ xuống tay đi.
Nàng nói ra đứng thẳng người chờ đợi Ngạo Thiên phát lạc tống tiễn mình về với cõi chết.
Sự cương liệt của Dương Tiểu Ngọc khiến Ngạo Thiên sững sờ. Chàng nhìn Tiểu Ngọc gần như không chớp mắt. Mãi một lúc sau, Ngạo Thiên mới nói:
- Ngạo Thiên tạm tin lời của nàng.
Chàng ôm quyền:
- Cáo từ.
Ngạo Thiên quay bước. Tiểu Ngọc vồn vã hỏi:
- Ngạo Thiên đứng lại.
Vừa dợm bước, Ngạo Thiên liền dừng lại. Chàng nói:
- Nàng muốn nói gì với Ngạo Thiên?
- Ngươi đến Phong Ma sơn?
- Có lẽ vậy.
- Tiểu Ngọc cũng đến đó...Ngạo Thiên cho Tiểu Ngọc cùng đi với Ngạo Thiên chứ?
Ngạo Túên quay lại nhìn Tiểu Ngọc. Hai người đối nhãn với nhau. Chàng nhận ra những nét khẩn thiết hiện rõ trên khuôn mặt mỹ tú xinh đẹp của nàng. Nhũng nét khẩn thiết đó khiến Ngạo Thiên chao lòng. Nhưng rồi chàng lắc đầu xua đi nhũng xúc cảm vừa trỗi dậy trong tâm tưởng mình mà buông một lời thật lạnh lùng nhạt nhẽo.

- Kim Ngạo Thiên và Dương Tiểu Ngọc không đi chung một con đường.
Vừa dứt lời, Ngạo Thiên quay lưng thi triển luôn thuật pháp khinh công siêu phàm xuất chúng lướt ra khỏi Vong tình lầu.
Câu nói của chàng như một nhát búa vô tình nện thẳng vào tim Tiểu Ngọc.
Nàng ôm lấy ngực mình, lảo đảo. Miệng thì gọi tên Ngạo Thiên. Nàng quỵ gối như một người mất hẳn sức sống sinh tồn.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BỐN
MA CHƯỚNG TRÙNG TRÙNG

Quần hào võ lâm không kẻ bạch đạo lẫn hắc đạo trên hai trăm người, với sự thống lĩnh của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, Tuệ Quang đại sư, Thiên Nhất chân nhân và Côn Luân Thánh Minh đạo trưởng, có cả Diệu Tịnh sư thái rầm rập tiến lên Phong Ma sơn. Mọi người dừng bước trước ngôi cổ động Phong Ma sừng sững.
Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu. Người nhìn sang Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
- Thí chủ khẳng định lão Ma Thần đang tu luyện ma công trong cổ động này?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu rồi nói:
- Lão hủ đoán chắc như vậy.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa nói dứt câu thì từ trong cổ động Phong Ma, một tiếng hú rờn rợn cất lên. Chỉ nghe tiếng hú của Ma nhân thôi, quần hùng trên trăm nhân mạng đã biến sắc, chẳng ai bảo ai đồng loạt thối lại một bộ.
Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.
- A di đà phật...
Lời phật hiệu còn đọng trên miệng của Tuệ Quang đại sư thì trong Phong Ma động một gã ma nhân với sắc diện tái nhờn, tái nhợt lướt ra.
Vạn Gia Sinh Phật không để cho gã ma nhân đó thoát ra khỏi cửa động Phong Ma mà chớp động chưởng khí. Thân pháp lão như một cánh én lướt đến chặn ngang gã ma nhân vừa nói:
- Ma nhân phải trở về với ma giới.

Lời dứt thì chưởng lớn của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đã bổ thẳng vào ngực gã ma nhân. Tiếp nhận một chưởng của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, gã ma nhân gần như chẳng có chút phản xạ gì mà giống như một tấm bia người để lão luyện chưởng.
- Ầm...
Đón thẳng một chưởng uy mãnh của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, thân pháp của gã Ma nhân tan ra thành từng mãnh. Quần hùng thở phào một tiếng. Chưởng công vừa rồi của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị tạo ngay sự phấn khích hồ hởi trong lòng quần hùng võ lâm.
Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nhìn lại quần hùng, ôn nhu nói:
- Chư vị anh hùng hào kiệt, các vị trưởng bối, ví sự bình yên của bá tính mà chúng ta bắt ma giới phải tuyệt diệt, đồng lòng diệt trừ ma nhân.
Vạn Gia Sinh Phật nói rồi ra hiệu. Lão xăm xăm đi trước, các vị trưởng bối theo sau rồi đến quần hào. Tất cả xông vào Phong Ma động. Quần hùng bây giờ chẳng còn chút e dè nửa mà thay vào đó là sự phấn khích tột cùng bởi lẽ họ đã chứng nghiệm chưởng phong uy mãnh của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Trong tâm quần hào ai nấy cùng ngấm ngầm ngưỡng mộ và kính phục Vạn gia Sinh Phật lão thần y.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y dẫn quần hào xong vào Phong Ma động. Suốt cả quảng đường dài non một dặm chẳng có bóng dáng gã Ma nhân nào, mà chỉ có bóng tối âm u, ma quái cùng với khí lạnh từ hai vách đá tỏa ra. Mọi người có cảm giác mình đang đi vào địa đạo dẫn xuống cõi a tỳ u linh. Mặc dù có cảm giác đó, nhưng chẳng một người nào nghi ngại. Bởi lẽ phía trước họ là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y cùng những vị trưởng bối võ lâm.
Cuối Phong Ma động là một gian đại sảnh khổng lồ, kết tạo theo hình vỏ ốc, với những nấc thang vô số những vòm cữa trên những nấc thang tạo lập quanh vách đại thất.
Quần hào kéo vào gian đại thất, dáo dác nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng ma nhân nào. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y chờ cho quần hào vào cả trong gian đại thất này, mới trịnh trọng nói:
- Chúng ta sắp sữa đối mặt với ma giới.
Câu nói của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y khiến ai nấy cũng đều căng thẳng.
Vẻ căng thẳng lộ rõ ra mặt họ.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lia mắt nhìn qua quần hào rồi giữ hai ống tay áo trường bào, đi thẳng đến trước phiến đá có dòng chữ thảo:
Ma đạo vô vi, tục nhân ngã dục thiên địa hợp tái lập vô minh, Triệu Dị duy ngã độc tôn.
Tuệ quang đại sư nhẩm đọc dòng chữ trên phiến đá đó chắp tay lần chuỗi bồ đề niệm phật hiệu.
- A di đà phật...
Câu phật hiệu còn đọng trên miệng, Tuệ quang đại sư thì phiến đá hoa cương khổng lồ dịch chuyển xoay vòng cùng với Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Quần hào lo lắng cho Vạn Gia Sinh Phật đồng thốt lên.
- Lão thần y tiên sinh.
Phiến hoa cương tiếp tục dịch chuyển cùng với Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Vạn Gia Sinh Phật theo sự dịch chuyển của phiến đá hoa cương đó, lan ngay vào trong vách Phong Ma động.
Quần hào thấy lão biến mất vào vách Phong Ma động đều nhốn nháo lo lắng. Phiến đá hoa cương lại dịch chuyển và lần nầy người xuất hiện trước phiên đá đó là lão Ma Thần. Lão Ma Thần điểm hai luồng ma nhãn sáng ngời chiếu vào quần hào võ lâm, rồi nghiêm giọng nói:
- Bổn Ma Thần đã xuất hiện...Các ngươi hiểu cả rồi chứ?
Tần Nguyên Côi lớn tiếng nói:
- Thì ra Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y là Ma Thần.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y chiếu ma nhãn vào Tần Nguyên Côi, trang trọng nói:
- Ngươi đã nói đúng đó, Ngươi biết bổn Ma Thần là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Vậy người có định thực hiện tôn qui của Thần Phục bang không?
Tần Nguyên Côi lớn giọng nói:
- Tôn qui của Thần Phục bang là tiêu diệt ma đạo. Tần mỗ nhất định phải giữ tôn qui của bang chủ đặt ra rồi. Vừa nói Tần Nguyên Côi vừa lòn tay ra sau lưng rút đôi búa nặng trên trăm cân. Y múa tít đôi búa khổng lồ đó rồi quát lớn một tiếng.
- Tần mỗ thay bang chủ tiêu diệt Ma Thần.
Cùng với tiếng quát đó, Tần Nguyên Côi dặm chân lướt thẳng đến Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật.
Lão cau mày nói:
- Đúng là hạng hữu dõng vô mưu, hồ đồ, chỉ cậy vào thần lực mà không biết ai là chủ nhân đích thực của cõi nhân giới này.

Vừa nói Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vừa vươn trảo chộp thẳng vào đôi búa nặng trăm cân của Tần Nguyên Côi đang bổ xuống lão.
Đôi búa của họ Tần chém thẳng vào song thủ của Ma Thần.
- Chát.
Uy lực của đôi búa do Tần Nguyên Côi thi triển đâu phải tầm thường. Hắn vốn dỉ được trời ban cho thần lực uy mãnh, mạnh bằng mười người hợp lại, thế mà Thần lực của y phải hợp cùng với đôi búa nặng trăm cân đó chẳng làm suy suyển gì đôi trảo công của lão Ma Thần.
Đôi trảo công của lão Ma Thần như có hấp lực hút chặt lấy đôi búa không để cho Tần Nguyên Côi rút trở lại.
Lão cười khẩy rồi nói:
- Ngươi đáng để bổn Ma Thần tống tiển đi trước làm gương cho những người khác.
Vừa nói lão Ma Thần vừa lắc cổ tay.
- Cạch.
Cán búa gãy đôi. Hai lưỡi búa xoay tít trong đôi tay của lão Ma Thần rồi bổ ngược lại Tần Nguyên Côi.
- Bộp...
Quần hào thốt lên.
- Ôi...
Họ thấy rõ mồn một hai lưỡi búa ấn thẳng vào thể pháp của Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi chẻ thể pháp y thành ba mảnh mặc dù trong người họ Tần có vận Kim ty giáp. Tuy bị che thành ba mảnh, nhưng do có thần lực mà không chết ngay. Tứ chi của y giãy đành đạch, còn mãnh thứ ba thì chỉ mỗi cái đầu lắc lư qua lại. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y phủi tay một cái, đến lúc đó họ Tần mới nằm yên bất động.
Lão nhìn lại quần hùng võ lâm lạnh lùng nói:
- Ai qui thuận bổn Ma Thần, bổn Ma Thần ban phát đặc ân cho đầu nhập Ma giới. Bằng như ngược lại thì sẽ biến thành những miếng ăn ngon cho ma nhân.
Vạn Gia Sinh Phật nói dứt câu vỗ tay một tiếng.
Ngay lập tức từ trong những cửa hình vòm những Ma nhân xuất hiện. Từng gã ma nhân từ trong những vòm cửa đó bước ra, chẳng mấy chốc tạo thành nhưng vòng tròn lớp lớp như mạng lưới thiên la địa võng vây chặt lấy mọi người. Sự phấn khích mới đây của quần hào võ lâm không còn nữa mà thay vào đó là nỗi sợ hãi, hoảng loạn.
Quần hào nhốn nháo hẳn lên.

Tuệ Quang đại sư nhìn Lão Ma Thần niệm phật hiệu.
- A di đà phật...Tại sao lão nạp lại không sớm nghiệm ra điều này. Tiên sinh chính là Ma Thần.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Đại lão hòa thượng nghiêm ra điều này mới biết mình đã muộn rồi chứ. Đúng ra nếu đại lão hòa thượng thông minh một chút thôi đã có thể nhận ra chân tướng bổn Ma Thần, khi bổn Ma Thần tạo ra Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.
- A di đà phật... Lão nạp hồ đồ không nghĩ ra điều đó.
Buông một tiếng thở dài, Tuệ Quang đại sư nói tiếp:
- A di đà phật...Tại sao tiên sinh lại muốn gieo ma giới vào cõi nhân giới này?
- Thế thì phải hỏi Phật môn Thiếu Lâm tự, tại sao lại ngăn trở mối lương duyên trời định của Bát Giới hòa thượng vá Chu Cẩm Hương. Ai cũng có lý của mình mà. Nếu Thiếu Lâm muốn nhân gian thoát vòng sinh tử luân hồi về chầu Phật tổ trong cảnh giới an vui niết bàn, thì ngược lại bổn Ma Thần muốn làm chủ nhân giới như thiên tử.
- A di đà phật. Lão nập không để cho tiên sinh thực hiện tham vong điên rồ của mình đâu.
Tuệ Quang đại sư nói rồi vận chuyển công lực.
Ngay lập tức Tứ đại Kim Cang hộ pháp tam bảo đứng thành hàng dọc sau lưng Tuệ Quang đại sư hợp qui công lực.
Thấy Tuệ Qng đại sư hợp qui công lực, Vạn Gia Sinh Phật Lão Ma Thần phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Trong cảnh giới vô vi của Ma giới, đại lão hòa thượng đừng hòng dụng Hợp Qui tâm pháp để để phó với bổn Ma Thần.
Lão Ma Thần vừa dứt lời thì Tuệ Quang đại sư phát động Như Lai thần chưởng vỗ thẳng đến lão. Hai đạo chưởng ảnh Như Lai với sức mạnh di sơn đảo hải do phối hợp với Hợp Qui tâm pháp hướng thẳng đến Vạn Gia Sinh Phật lão Ma Thần.
Nhưng thất bất ngờ khi hai đạo Như Lai thần chưởng còn cách lão Ma Thần chỉ hơn một giang tay thì bất thình lình thân ảnh Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vụt biến mất vào hư vô. Hai đạo Như Lai thần chưởng của Tuệ Quang đại sư vỗ thẳng vào phiến đá hoa cương.
- Ầm...
Phiến đá hoa cương nát vụn.
Từ sau phiến đá hoa cương, lừng lửng tiến ra một người. Người đó khiến Tuệ Quang đại sư lẫn Tứ đại Kim Cang phải sững sờ, bởi y

chính là Tửu quỷ Sử Quách.
Sử Quách lừng lững từ sau vòm cửa bước ra. Y trối đôi mắt đỏ quạch như hai hòn than hồng chiếu vào Tuệ Quang đại sư.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lại xuất hiện trên tận đỉnh vách Phong Ma động. Lão yên vị trong một chiếc ngai bằng phiến thạch tỏa sắc xanh rờn. Phía sau chiếc ngai băng Ngọc thạch đó là ngọn đại kỳ Đoạt hồn Ma kỳ.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lão Ma Thần nhìn xuống quần vào nhạt nhẽo nói:
- Đại lão hòa thượng...Hẳn Đại lão hòa thượng không nỡ dụng Hợp Qui tâm pháp phối hợp với Như Lai thần chưởng để giết Hoạt Thiên Ma Sử Quách phải không?
Nói rồi Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật phá lên cười khanh khách.
Lão vừa cười vừa nói:
- Đại lão hòa thượng không giết thì Sử Quách cao đồ của lão sẽ giết lão đó. Bởi bây giờ y là Thiên Ma chỉ làm theo ý của bổn Ma Thần thôi. Y không giống như Âu Dương Đình đâu.
Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật...
Nghe Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu, Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật càng cười to hơn. Lão vừa cười vừa nói:
- Lão có niệm trăm lời phật hiệu cũng không thể biến Sử Quách thành một con người bình thường được. E rằng khi lão dụng Hợp Qui tâm pháp phối hợp với Như Lai thần chưởng cũng không thể khắc chế được Sử Quách Hoạt Thiên Ma.
Lão cười khẩy nhìn xuống quần hào nói:
- Còn các ngươi...Ai qui thuận ma giới thì cứ bước qua vòm cửa sau lưng Hoạt Thiên Ma Sử Qúach. Còn không thì đừng trách bổn Ma Thần sẽ biến các ngươi thành những miếng mồi ngon cho Ma nhân.
Nói dứt câu, Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật rút ngọn đại kỳ sau lưng mình phóng vút xuống dưới đại thất Phong Ma động.
Cán ngọn đại kỳ ghim thẳng xuống sàn đá. Lá Ma kỳ đoạt hồn tung ra giũ phần phật, tạo ra thứ âm thanh ghê rợn như tiếng gọi hồn của quỷ dữ dưới a tỳ.
Tuệ Quang đạt sư chắp tay niệm phật hiệu rồi nói:
- A di đà phật...Lão nạp vì chúng sinh.
Vừa nói Tuệ Quang đại sư vừa vận chuyển Như Lai thần chưởng vỗ thẳng tới Sử Quách. Sử Quách không né tránh tuyệt chưởng của Phật gia có sự phối hợp với Hợp Qui tâm pháp. Y thản nhiên dựng chưởng đón thẳng lấy hai đạo Như Lai thần chưởng của Tuệ Quang

đại sư.
- Ầm...
Giao thủ một chưởng với Sử Quách, Tuệ Quang đại sư lẫn Tứ đại Kim Cang xô ngả nhào dưới sàn đá. Năm người đồng thổ huyết một lượt.
Họ ngồi bệt ra sàn đá mà không sao gượng ngồi lên được.
Trong khi Tuệ quang đại sư bị thất thế trong lần giao chưởng đó thì Sử Quách lại rất dửng dưng như chẳng hề mất chút ma khí nào. Đôi ma nhãn của y càng đỏ hơn chiếu vào quần hào.
Quần hào tiếp nhận hai luồng ma nhãn của Sử Quách, hồn siêu phách lạc. Họ túm tụm vào nhau như bầy dê non trước ánh mắt của thú dữ đang đói mồi.
Từ trong quần hào, hơn hai mươi người chạy vụt ra đồng thanh nói:
- Chúng tôi đầu phục.
Hai mươi người đó quỳ sụp xuống.
Vạn Gia Sinh Phật Ma Thần ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Tốt...Đã qui phục Ma giới thì phải biến thành Ma nhân.
- Chúng tôi sẵn sàng biến thành Ma nhân hầu hạ Ma Thần.
Vạn Gia Sinh Phật khẽ gật đầu vuốt râu.
- Các người là những người biết quí cảnh giới nhân sinh đó. Hãy vào Ma giới đi.
Hai mươi người đó dợm bước vào vòm cửa thì Côn Luân đạo trưởng Thánh Minh thét lên:
- Dừng bước.
Hai mươi người đó quay lại.
- Thánh Minh đạo trưởng đừng cản chúng tôi.
Côn Luân Thánh Minh đạo trưởng lắc đầu.
- Các người có vào Ma giới cũng không phải là người. Bần đạo khuyên các người đừng vào Ma giới.
Côn Luân đạo trưởng nhìn lại Sử Quách.
- Sử công tử...Mau hoàn thần hoàn thức đi.
Sử Quách trơ mắt nhìn Côn Luân đạo trưởng như nhìn một quái nhân.
Côn Luân đạo trưởng cau mày, bất ngờ phát động chỉ công điểm tới Sử Quách. Chỉ pháp của lão đạo sĩ bất ngờ công kích nhanh không thể tưởng nhưng Sử Quách vẫn nhanh hơn lão. Hữu thủ của y với một thế Cầm nã thủ thộp ngay lấy chỉ pháp của Thánh Minh đạo trưởng.
- Chát...

Ngay sau âm thanh khô khốc đó, Thánh Minh Côn Luân đạo trưởng rống lên một tiếng khủng khiếp. Cùng với tiếng rống đó, lão lùi bộ về phía quần hào nhưng đã bị đút hẳn một cánh tay tận bả vai. Máu từ bờ vai tuôn ra xối xả.
Đôi ma nhãn của Sử Quách sáng vụt hẳn lên khi chứng kiến vòi màu của Thánh Minh Côn Luân đạo trưởng. Y lắc vai lao vụt đến Thánh Minh đạo trưởng. Lão đạo trưởng vừa mới trụ bộ thì đã bị Sử Quách quắp lấy như cánh diều hâu quắp con mồi vừa trọng thương. Y lôi Thánh Minh đạo trưởng ra xa quần hào, rồi dùng tay giật phắt lấy thủ cấp của lão đạo sĩ Côn Luân phái.
Máu trào ra từ cổ Thánh Minh đạo trưởng. Sử Quách há miệng thật to đón nhận lấy vòi máu đó.
Quần hùng chứng kiến cảnh tượng này hồn siêu phách lạc. Họ đã sợ hãi, nay càng sợ hơn trước cảnh tượng khủng khiếp này.
Tuệ Quang đại sư chắp tay buột miệng niệm phật hiệu:
- A di đà phật.
Thái Ất chân nhân cùng những vị trưởng lão nhìn qua Tuệ Quang đại sư.
- Đại lão hòa thượng...Chúng ta phải làm gì đây?
Chân diện Tuệ Quang đại sư căng thẳng cực độ nhưng chẳng biết nói gì với quấn hào trong hoàn cảnh nghiệt ngã này. Cục diện xảy ra vô cùng bất lợi. Sau một tiếng thở dài, Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật...Lão nạp vô tài vô đức.
Ma Thần Vạn Gia Sinh phật như nghe được lời nói này của vị cao tăng Thiếu Lâm liền lên tiếng nói:
- Lão hòa thượng đã biết như vậy rồi thì hãy dẫn quần hào đầu nhập Ma giới đi. Dừng kháng lại thiên mệnh chỉ vô ích thôi. Một Thánh Minh Côn Luân đạo trưởng đủ cho các người biết hậu quả như thế nào khi kháng lại ý muốn của bổn ma nhân.
Lời còn đọng trên miệng Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật thì Triệu Nguyệt Băng Linh trong bộ cánh trắng toát từ ngoài thạch đạo lướt vào. Nàng hạ thân bên cạnh Tuệ Quang đại sư nhìn lên Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật.
- Gia gia...Dừng tay lại đi.
Sự xuất hiện của Triệu Nguyệt Băng Linh khiến lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật đang yên vị phải miễn cưỡng đứng lên. Lão chau mày rọi nhãn quang xuống Băng Linh.
- Băng Linh...
Thở hắt ra một tiếng, Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật ôn nhu nói:

- Tại sao con đến đây?
- Tiểu Ngọc cô nương bảo con đến đây.
- Băng Linh nghe Tiểu Ngọc ma nữ mà cãi lại lời của gia gia ư? Ta muốn con ở lại Bách Hoa cung kia mà.
Băng Linh lắc đầu.
- Gia gia...Băng Linh sẽ chôn mình trong Bách Hoa cung, nếu gia gia từ bỏ tham vọng độc bá nhân giới bằng Ma giới.
Vạn Gia Sinh Phật buông tiếng thở dài rồi nói:
- Linh nhi cản bước gia gia đó à?
Băng Linh quỳ xuống, ngẩng mặt nhìn lên.
- Băng Linh xin gia gia. Băng Linh sẽ cầu xin các vị trưởng lão võ lâm bỏ qua nhưng tội lỗi mà gia gia đã tạo ra. Gia gia hãy vì con mà hóa giải ma chướng.
Chân diện Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật cau lại.
- Băng Linh...Con làm cho cha thất vọng về con rồi đó. Con không biết trước đây bọn tục sinh đã đối xử với cha và con như thế nào à? Một thần y với cái tâm độ lượng cứu nhân độ thế mà phải bị nhà tan cửa nát. Mẹ con bị chúng bức tử mà chết. Còn xua đuổi gia gia và Băng Linh như những ác ma nhân. Nếu gia gia không làm chủ cõi nhân giới của bọn tục nhân này, còn biết bao oan cảnh nửa chứ?
Băng Linh lắc đầu.
- Gia gia...Dù gia gia có hận tục nhân nhưng cũng không nên tạo ma chướng làm hại bá tính. Băng Linh cầu xin gia gia.
Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật giũ hai ống tay áo. Lão lạnh lùng, nhạt nhẽo nói:
- Băng Linh...Tên đã buông ra khỏi nỏ rồi đâu thể thu hồi được. Con đã không nghe gia gia thì xem như gia gia không có Triệu Nguyệt Băng Linh vậy.
Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Không có một Triệu Nguyệt Băng Linh hôm nay, sau này gia gia sẽ có nhiều Triệu Nguyệt Băng Linh khác. Một khi gia gia trở thành chủ nhân thiên hạ thì làm gì mà không có những Triệu Nguyệt Băng Linh ngoan ngoan hơn ngươi.
Nói dứt câu, Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ từ ngồi trở lại chiếc ngai bằng ngọc thạch.
Lão yên vị vào chiếc ngai nhìn xuống Triệu Nguyệt Băng Linh, lắc đầu nói:
- Ngươi làm cho ta quá thất vọng.
Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.
- A di đà phật...Triệu thí chủ...Triệu tiểu thư còn nhận ra chính đạo

của nhân giới cầu xin Triệu thí chủ mở lòng bao dung hóa giải ma chướng. Lão nạp cũng theo chân Triệu tiểu thư quì xuống cầu xin sự độ lượng của lão thí chủ.
Vạn Gia Sinh Phật gằn giọng nói:
- Đại lão hòa thượng đang bắt chước theo nha đầu bất hiếu đó, vô ích thôi.Trong cõi tục nhân của các người làm gì có chính đạo. Nếu có chính đạo và sự độ lượng thì Bát Giới hòa thượng và Chu Cẩm Hương năm xưa đâu đến nỗi bị chia cắt. Còn gia đình bổn Ma Thần đâu đến nỗi nhà tan cửa nát.
Lão hừ nhạt rồi nói:
- Bổn Ma Thần không tin vào chính đạo nơi tục giới. Trong tục giới chỉ có người mạnh và kẻ yếu, chỉ có người mạnh là chủ nhân còn kẻ yếu phải mang phận nô nhân. Bổn Ma Thần đã chứng nghiệm ra điều đã trong suốt quãng đời mình.
Lão hừ nhạt rồi nói tiếp:
- Nha đầu Triệu Nguyệt Băng Linh, muốn theo các người. Bổn Ma Thần xem như không có đứa con bất hiếu đó nữa. Ả không muốn trở thành một thiên kim Tiểu thư lá ngọc cành vàng thì phải trở thành ma nhân.
Băng Linh ngẩng mặt nhìn lên.
- Gia gia...
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y khoát tay.
- Ngươi đừng nói nữa...Vô ích thôi...Không lay chuyển được thiên ý của bổn Ma Thần đâu.
Hừ nhạt một tiếng, lão Ma Thần rít giọng quát:
- Thiên Ma Sử Quách...Thực hiện Ma chức của ngươi đi.
Vừa nói lão Ma Thần Vạn Gia Sinh phật vừa phát động Di Hồn nhiếp nhản ma công chiếu vào mắt Sử Quách. Tiếp nhận hai luồng ma nhãn của Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật, Sử Quách hú lên một tràng lanh lảnh. Tiếng hú của y nghe rợn cả người.
Cùng với tiếng hú đó, Sử Quách lắc mình lướt thẳng đến quần hùng chẳng khác nào con mãnh thú đang trong cơn đói khát cực độ giờ đây bắt được bầy dê con.
Thấy Sử Quách lao vào quần hùng, Triệu Nguyệt Băng Linh đứng bật lên lướt ra chận đường lao tới của Sử Quách.
Nàng dang rộng hai tay:
- Ngươi giết ta trước đi.

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM
PHONG MA ĐỘNG

Những tưởng Sử Quách có thể thộp được Triệu Nguyệt Băng Linh xé xác ra nhưng tay y chưa chạm vào thể pháp của nàng thì một chiếc bóng đỏ ối lướt vụt qua. Chiếc bóng đó đẩy Băng Linh qua bên, đồng thời dựng chưởng vỗ thẳng tới trảo quỷ của Sử Quách.
- Ầm...
Sau tiếng sấm chưởng dữ dội, Sử Quách trượt dài về sau những năm bộ còn Huyết y nhân thì cũng thốt liền năm bộ. Cước pháp của Huyết y nhân lún xuống sàn đá biệt thất, để lại những dấu giày.
Vạn Gia Sinh Phật lão Ma Thần đang ngồi trên chiếc ghế bằng ngọc thạch đứng phắt lên nhìn xuống cục trường.
Đến lúc này thì quần hào cũng nhận ra chân tướng thật của Huyết y nhân là Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình. Chỉ với một Thiên Ma Sử Quách thôi đã khiến quần hùng hồn siêu phách lạc, nay lại có thêm Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình càng khiến quần hào khủng hoảng hơn.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y nhìn xuống Âu Dương Đình hừ nhạt rồi nói:
- Hóa ra là Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.
Âu Dương Đình nhìn lên Hoạt Thần Y gằn giọng the thé:
- Chính bổn Thiên Ma.
Vạn Gia Sinh phạt cau mày, lớn tiếng nói:
- Âu Dương Đình.. Người là người của Ma giới sao lại đứng về bên bọn tục nhân?
Âu Dương Đình dùng tay quẹt ngang đôi môi màu chỉ xám ngoét rồi nói:
- Vậy sao không hỏi lão. Lão là tục nhân mà lại đứng về Ma đạo?
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y ngữa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Hoạt Thiên Ma... Lão phu có thể trả là câu hỏi của ngươi đó, nhưng không biết ngươi có trả lời câu hỏi của bổn Ma Thần được không?
- Lão trả lời câu hỏi của bổn Thiên Ma, bổn Thiên Ma sẽ trả lời câu hỏi của lão.
- Tốt...Bổn Ma Thần là tục nhân nhưng lại đứng về Ma giới bởi vì bổn Ma Thần tạo ra ma đạo kia mà. Người hiểu chứ. Sau ngày hôm nay bổn Ma Thần vừa là chủ nhân của Ma giới vừa là chủ nhân của tục

giới. Câu trả lời của bổn Ma Thần được chứ?
Âu Dương Đình hừ nhạt rồi nói:
- Câu trả lời của lão được đó.
- Thế còn câu trả lời của ngươi thì sao nào?
- Ta đã là người của Ma giới, tất không thể tồn sinh trong nhân giới. Nên ta quyết định đứng về phía tục nhân để khai đường cho ma nhân trở lại với Ma giới của mình.
Vạn Gia Sinh Phật cau mày hỏi:
- Ai nói với ngươi điều đó?
- Dương Tiểu Ngọc.
Vạn Gia Sinh Phật thét lên:
- Cũng tại ả ma đầu Dương Tiểu Ngọc...Ả nói gì ngươi cũng tin sao?
- Bây giờ thì ta đã tin Tiểu Ngọc.
- Tai sao người tin Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc? Ngươi không biết ả là hạng người gian trá, chỉ giả vờ đứng về ma giáo, tự khoác cho mình cái áo biến thái và dâm tà chỉ vì muốn giúp bọn tục nhân chống lại ma giới sao?
Âu Dương Đình trang trọng nói:
- Dương Tiểu Ngọc là hạng người như thế nào cùng được...Ta vẫn tin vào nàng. Bởi vì nàng thật lòng yêu ta...và ngược lại ta yêu nàng.
Vạn Gia Sinh Phật phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình...ngươi hồ đồ như thế ư. Ngươi nghĩ Ma nhân và tục nhân có thể hoà hợp với nhau được à? Ngươi mãi mãi là ma nhân trong ma giới, sao có thể hòa hợp với ả được. Cũng lạ thật, một ma nhân như Âu Dương Đình mà cũng yêu được. Ngươi làm cho bổn Ma Thần nực cười đó.
- Lão cười cũng được...Nhưng ta thì không cười. Bởi bây giờ ta đã chọn cho mình con đường đi của một Ma nhân như thế nào rồi.
Âu Dương Đình rít giọng nói:
- Tất cả Ma nhân trong Phong Ma động này đều phải theo bổn Hoạt Thiên Ma về với Ma giới. Vạn Gia Sinh Phật cau mày gằn giọng nói:
- Ngươi có thể lệnh được cho chúng nhân ma à?
Lão lắc đầu.
- Âu Dương Đình ngươi không thể làm được điều đó đâu. Và ngươi cũng không thể đảo được cục trường hôm nay. Ngươi chỉ có mỗi một con đường duy nhất mà bổn Ma Thần dành cho ngươi.
- Ngươi chọn cho ta con đường nào?
- Ngươi phải quay lại với cảnh giới ma giới. Nhưng chỉ một mình ngươi thôi. Trong cảnh giới đó ngươi sẽ là hồn ma cô độc và vất vưởng. Đó là sự trừng phạt mà bổn Ma Thần dành cho ngươi.

- Bổn Hoạt Thiên Ma chỉ quay lại ma giới cùng với những ma nhân, nếu có ác nhân Ma Thần nữa thì càng tốt.
Vạn Gia sinh phạt Hoa Thần y ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Nghe ngươi thốt ra câu nói này khiến cho bổn Ma Thần cùng nực cười hơn đó.
Âu Dương Đình cất giọng the thé:
- Lão có nực cười hay không thì Hoạt Thiên Ma cũng không để cho lão thực hiện được giấc mộng bá vương của mình đâu.
Vạn Gia Sinh Phật thét lên, chỉ tay xuống Âu Dương Đình.
- Ngươi phản bội ma đạo... Ngươi phải chết.
- Lão không phải tức giận như vậy. Âu Dương Đình đã chết lâu rồi, chứ không phải đợi đến ngày hôm nay đâu.
Vạn Gia Sinh Phật rống lên.
- Thiên Ma Sử Quách, giết gã đi.
Mệnh lệnh của Vạn Gia Sinh Phật phán ra , Sử Quách như một con thú say máu đói mồi lao thẳng đến Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.
Âu Dương Đình chẳng chút e dè, hú lên một tiếng vang động rồi lướt đến đón đầu Sử Quách.
Những tiếng sấm chưởng chát chúa trỗi lên làm rung chuyển tòa Phong Ma cổ động. Rồi hai gã Thiên Ma quấn chặt lấy nhau làm một.
Quần hùng thị chứng không khỏi siêu hồn tán mật khi thấy hai gã ma nhân tạo ra một con trốt khi quấn tròn lấy họ, chẳng còn nhận ra người nào là Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình còn ai là Thiên Ma Sử Quách.
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ từ ngồi lại chiếc ngai bằng ngọc thạch định nhãn nhìn xuống quần hào.
- Sự xuất hiện đột ngột của Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình buộc bổn Ma Thần phát đại khai sát giới với các ngươi. Còn võ lâm chỉ còn lại một bổn Ma Thần và các ma nhân đã tụ thành thôi.
Quần hùng dồn lại thành vòng tròn. Tất cả đều rút binh khí.
Tuệ Quang đại sư chắp tay niệm phật hiệu rồi nói:
- Triệu lão thí chủ...Ngay cả một ma nhân như Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình còn biết quay đầu về chính đạo. Sao Triệu thí chủ không quay đầu hướng thiện mà hoá giải ma chướng cho bá tính.
Vạn Gia Sinh Phật hừ nhạt rồi nói:
- Đại lão hòa thượng...Bổn Ma Thần không thích nghe những lời nói giáo huấn của Phật môn đâu. Hôm nay chỉ có sự quyết định. Một là võ lâm của các người. Hai là ma đạo của bổn Ma Thần. Nhưng bổn Ma Thần nghĩ, Ma đạo tồn sinh trong nhân giới còn tốt hơn bọn tục

nhân các người.
Vạn Gia Sinh Phật nói dứt lời, chỉ tay xuống quần hùng võ lâm.
- Giết hết chúng tục nhân đó đi.
Lũ ma nhân từ trên những hành lang vòng quanh theo đại thất cổ động Phong Ma đồng loạt tru lên những tiếng nghe thật quái gở. Chỉ nghe tiếng âm thanh tru tréo của bọn Ma nhân thôi, quần hào đã hồn siêu phách lạc, thậm chí có người không nắm được binh khí mà buông ra chực quì xuống van xin Vạn Gia Sinh Phật.
Lúc này lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật đâu màng đến những tiểu tiết đó nữa, mà phát động huyết lịnh cho bọn ma nhân. Sau một hồi tru tréo inh ỏi, lũ ma nhân từ trên những hành lang quanh đại thất cổ động Phong Ma rào rảo lướt xuống tợ bầy ong vở tổ lao tới quần hùng đang quay tròn đứng túm tụm bên dưới.
Những tưởng đâu một cảnh mưa máu sẽ rưới ngập cổ động Phong Ma bởi lũ ma nhân, thì một chớp kiếm xanh rờn xuất hiện. Màn chớp kiếm tạo ra một màn lưới Thiên la địa võng hứng lấy lũ ma nhân đang rào rào lao xuống.
Một cảnh tưởng khũng khiếp diễn ra mà trăm năm không thể tái diễn. Màn lưới chớp kiếm xanh rờn kia như một tấm lưới tử vong hứng lấy bọn ma nhân. Lũ ma nhân chẳng khác nào bầy thiêu thân bất kể sự sinh tồn của chúng trong nhân giới, cứ ào ào ào lao vào. Thây chất thành gò, trước sự chứng kiến sờ sững của Vạn Gia Sinh Phật lão Ma Thần.
Vạn Gia Sinh Phật hú lên một tiếng.
Lũ ma nhân không lao xuống nữa nhưng lúc này chỉ vỏn vẹn không tới mười gã.
Màn chớp kiếm tử vong thiên la địa võng cũng vụt tắt và người phát động chớp kiếm tử vong đó không ai khác mà chính là Kim Ngạo Thiên.
Thu hồi kiếm quang, Ngạo Thiên nhìn lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
- Kim Ngạo Thiên.
Rọi sát nhãn vào Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y, Ngạo Thiên từ tốn nói:
- Kim Ngạo Thiên không đến quá muộn chứ?
Một chút bối rối hiện lên mặt lão Ma Thần Vạn Gia Sinh Phật. Lão miễn cưỡng nói:
- Đúng là tiểu tử không đến muộn.
- Thế thì tốt rồi.
Lời vừa dứt thì Kim Ngạo Thiên bất ngờ vung hữu thủ. Mười chiếc

ám tiễn hình tam giác đồng loạt thoát ra khỏi tay chàng, như mười tia chớp trời sáng rực, lướt vụt đến mười gã ma nhân còn sót lại. Mười chiếc ám tiễn hình tam giác tợ như những ngọn trủy thủ cắt phắt ngay thủ cấp của mười gã ma nhân. Mười chiếc đầu rời khỏi cổ bọn ma nhân, rơi xuống sàn đá biệt thất, lăn lông lóc. Mười thân ảnh Ma nhân vẫn cứ đứng đực ra như tượng chẳng mấy chốc chúng tự rửa ra, cuối cùng chỉ còn lại mười bộ khô cốt không có đầu.
Kim Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:
- Vạn Gia Sinh Phật tiên sinh có chịu cải tà qui chánh không?
- Không là vua trong nhân giới thì lão phu cũng làm chúa trong ma giới. Kim tiểu tử hiểu chứ?
- Tiên sinh nói thế đủ để Kim Ngạo Thiên hiểu về tiên sinh.
Nói dứt câu Kim Ngạo Thiên điểm mũi giày, thi triển khinh công thần kỳ lao thẳng về phía Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Băng Linh buột miệng nói:
- Tiểu ca...gia gia...
Lời còn chưa dứt trên hai cánh môi nàng thì kiếm của Kim Ngạo Thiên điểm tới yết hầu Vạn Gia Sinh Phật.
Vạn Gia Sinh Phật lão Ma Thần gằn giọng nói:
- Ta không dễ để cho Kim tiểu tử đắc lợi đâu.
Lão vừa nói vừa dụng một thức Đồng tử bái quan âm, chộp đôi bản thủ đỏ ối thẳng vào lưỡi kiếm của Kim Ngạo Thiên.
- Chát...
Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y dồn công lực vào song thủ. Lão thét lên một tiếng thật lớn.
Liền sau tiếng thét đó, thanh trường kiếm tỏa sắc xanh rờn của Kim Ngạo Thiên như thể bị Vạn Gia Sinh Phật đánh bật ra khỏi tay, bắn lên không trung.
Lưỡi kiếm còn lơ lửng thì hai người liên thủ giao nhau một lúc mười chưởng với tất cả nội lực bình sinh.
- Ầm...Ầm...Ầm...Ầm...
Vạn Gia Sinh Phật không ngừng thối bộ sau khi giao chưởng đón thẳng đỡ thẳng tới Kim Ngạo Thiên.
o 0 o

Trở lại cuộc đấu của Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình và Sử Quách. Hai người quấn chặt lấy nhau làm một, không rời nhau ra. Cả hai chẳng khác nào bóng với hình.
Khi màn khí xoay chung quanh Âu Dương Đình và Sử Quách tan biến, quần hùng nhận ra Âu Dương Đình và Sử Quách ôm chặt lấy

nhau. Người này cắn vào cổ người kia và ngược lại. Thể pháp của Âu Dương Đình lẫn Sử Quách run lên bần bật cùng với những âm thanh ư ử phái ra từ cửa miệng của cả hai người.
- Ầm...
Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình và Sử Quách văng về hai phía, ma nhãn của họ lồi hẳn ra ngoài. Trên cổ của hai người là hai vòi máu đen kịt bốc mùi xú uế nồng nặc, mà chỉ ngửi thôi quần hùng đã xây xẩm cả mày cả mặt.
Âu Dương Đình và Sử Quách vang ra hai phía, nằm dài dưới sàn đá. Sử Quách trệu trạo nghiến răng ken két, sắc diện ma nhân càng lúc càng chảy dài ra trông thật khó coi.
Bên đây Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình cũng chẳng khác gì Sử Quách. Mặt y thậm chí trông càng gớm ghiếc hơn họ Sử. Y thở hổn hển như người sắp trút hơi thở cuối cùng. Hai tay y bấu sàn đá cố gượng ngồi lên nhưng chẳng thể nào gượng được.
Dương Tiểu Ngọc từ ngoài thạch đạo Phong Ma chạy vội vào. Nàng chỉ nhìn qua cuộc giao thủ giữa Ngạo Thiên với Vạn Gia Sinh Phật rồi lao đến bên Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình. Nàng chẳng một chút e dè bước chân mạo ma nhân gớm ghiếc của Âu Dương Đình mà đỡ lấy hắn ngồi lên dựa vào ngực mình.
Tiểu Ngọc nói:
- Âu Dương Đình...
- Dương Tiểu Ngọc...Ta đã làm tất cả vì nàng...Nàng yêu ta chứ?
Tiểu Ngọc gật đầu.
- Tiểu Ngọc yêu chàng.
Âu Dương Đình nhoẻn miệng gượng cười.
Tiểu Ngọc kê mạch môn của mình vào miệng Âu Dương Đình hối hả nói:
- Âu Dương Đình...hãy dùng máu của Tiểu Ngọc mà hồi phục ma khí trong nội thể chàng.
Vừa nói lệ vừa trào ra khóe mắt Dương Tiểu Ngọc.
Âu Dương Đình khẽ lắc đầu rồi nói:
- Nàng đã từng nói với ta thế nào?
- Ma nhân không thể tồn tại trong nhân giới.
- Ta luôn nhớ lời nói đó...và ta đến cổ động Phong Ma cũng vì lời nói của nàng. Ta đã là ma nhân phải quay về với ma giới của mình chứ. Ta có dùng máu của nàng để hồi phục ma chướng trong nội thể cũng không thể tồn sinh trong nhân giới kia mà.
Y gượng cười rồi nói tiếp:
- Trước đây ta từng nghĩ sẽ không bao giờ rơi vào bẫy tình của nàng

nhưng đến lúc này ta đã nghiệm ra...Ta không thể nào thoát khỏi bẫy tình của Mỹ Diện Đường Lang.
Tiểu Ngọc lắc đầu từ tốn nói:
- Âu Dương Đình...Thiếp không đặt bẫy tình chàng đâu...mà thật lòng yêu chàng.
Âu Dương Đình khẻ gật đầu.
- Ta có về với cảnh giới của mình cũng nhớ mãi câu nói này của nàng. Dương Tiểu Ngọc...ta yêu nàng nhiều lắm.
- Tiểu Ngọc cũng yêu chủ nhân.
Nàng nói dứt câu thì Âu Dương Đình rùng mình một cái. Cùng với cái rùng mình đó, y ngả đầu dựa vào vai Tiểu Ngọc. Thể pháp y từ từ rã ra thành bụi cuối cùng chỉ còn trơ lại chiếc đầu lâu trắng hếu dựa vào vai Mỹ Diện Đường Lang.
Phía bên kia, Sử Quách cũng tru tréo, rồi quằn thân ra. Y gồng cứng thể pháp để chịu sự đau đớn tột cùng bởi hiện tượng thân xác rã rời. Triệu Nguyệt Băng Linh toan bước đến với Sử Quách thì Tuệ Quang đại sư cản nàng lại.
- Triệu tiểu thư...Tửu quỷ Sử Quách đã chết rồi.
Sau một hồi tru tréo lăn lộn, Sử Quách cũng nằm ưởn ra, cuối cùng chỉ còn lại bộ khô cốt, chẳng khác gì Hoạt Thiên Ma Âu Dương Đình.
Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
o 0 o
Trở lại cuộc giao thủ giữa Kim Ngạo Thiên và Vạn Gia Sinh Phật lão Ma Thần. Hai người giao nhau đúng mười chưởng. Ngạo Thiên dồn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thiên Ma vào sát vách đá đại thất Phong Ma động. Cùng lúc đó thanh trường kiếm rơi xuống. Bằng một thủ pháp cực kỳ uyển chuyển và chính xác, tả thủ Ngạo Thiên vươn ra, bắt gọn lấy đốc kiếm của thanh kiếm. Chàng lách bộ qua trái, đồng thời điểm mũi kiếm vào đúng tâm huyệt của lão Ma thầm Vạn Gia Sinh Phật.
Vạn Gia Sinh Phật lão Ma Thần chưa kịp đề khí thì đã bị khống chế bởi mũi kiếm của Ngạo Thiên. Lão bặm môi nhìn Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên...Ngươi trả thù cho Kim gia à?
- Không.
- Thế ngươi đâu có lý do gì để giết ta...Huống chi Triệu Nguyệt Băng Linh có tình với ngươi. Và Băng Linh đã từng cứu mạng ngươi nhiều lần.
- Ngạo Thiên sẽ trả lại cái mạng này cho ái nữ của tiên sinh. Còn Ngạo Thiên vẫn phải giết tiên sinh.

- Lão hủ và phụ thân ngươi, Bát Giới hoà thượng là tri kỷ với nhau. Nếu ngươi không run rủi làm người của Kim trang thì lão hủ đã là nghĩa phụ của ngươi.
Lão buông tiếng thở dài.
- Bát Giới hòa thượng phụ thân ngươi vẫn còn thiếu lão hủ một cái mạng.
- Ngạo Thiên có nghe Dương Tiểu Ngọc tỷ tỷ nói đến điều đó. Nhưng vãn bối cũng không thể vì ân oán giữa phụ thân và Kim gia mà tha cho tiên sinh.
- Tại sao...Lão hủ nghĩ ngươi là người ân oán phân minh.
- Rất phân minh nên không thể tha cho tiên sinh. Vãn bối phải giết tiên sinh vì bá tính chúng sinh. Vì những sinh linh mà tiên sinh đã biến thành ma nhân chết bởi kiếm của vãn bối.
Vạn Gia Sinh Phật gượng nói:
- Tiểu tử không thể giết lão phu được.
Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên nói:
- Muốn vãn bối không giết tiên sinh thì tiên sinh đừng tạo sát nghiệp ma chướng.
Chàng buông một tiếng thở dài nữa, nói tiếp:
- Vãn bối muốn giữ công đạo, kiếm phải vô tình. Nói dứt câu, Ngạo Thiên nheo mày đâm thẳng mũi kiếm vào tim Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Lão ôm lấy lưỡi kiếm, mặt nhăn hẳn lại, máu trào ra hai bên cửa miệng lắp bắp nói:
- Kim tiểu tử...
Vừa nói Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y từ từ khụy hai đầu gối xuống trước mũi giày của Kim Ngạo Thiên.
Triệu Nguyệt Băng Linh thét lên:
- Gia gia...
Một lần nữa Tuệ Quang đại sư phải chắp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật...

Ma Thần Quỷ Kiếm

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU
ĐOẠN KẾT

Tiếng khánh chuông trỗi lên từ tòa đại điện Quan Âm tịnh xá.

Ngạo Thiên bặm môi đứng ngoài cửa đại điện Quan Âm nhìn Dương Tiểu Ngọc quỳ trước bệ thờ.
Răng trên của chàng cắn vào môi dưới rướm máu khi Diệu Tịnh sư thái xuống tóc cho Tiểu Ngọc. Trái tim Ngạo Thiên quặn nhói từng cái một. Chàng chỉ chực chạy vào ngăn Diệu Tịnh sư thái lại, nhưng tiếng của Tiểu Ngọc đã cất lên khi Diệu Tịnh sư thái đã làm xong phận sự của mình.
- Nam mô Quan Thế Âm Bồ tát cứu khổ cứu nạn chúng sinh.
Tiểu Ngọc hành đại lễ trước bệ thờ kim thân Quan Âm Bồ tát, rồi lạy cả Diệu Tịnh sư thái. Diệu Tịnh sư thái đỡ nàng đứng lên, từ tốn nói:
- Kể từ hôm nay bần ni ban cho con pháp danh là Diệu Thanh.
- Diệu Thanh đa tạ sư thái.
Diệu Tịnh khẻ gật đầu.
- Diệu Thanh hay ra nói mấy lời với Kim thiếu hiệp. Chẳng lẽ cứ để Kim thiếu hiệp đứng mãi ngoài cửa đại điển Quan Âm.
- Dạ...
Nàng bước ra ngoài đại diễn Quan Âm, tay chấp trước ngực nhìn Kim Ngạo Thiên.
Tiểu Ngọc ôn nhu nói:
- Kim thiếu gia giờ đã trưởng thành, có thể tự lo cho mình được rồi, không còn bần ni phải lo cho thiếu gia nữa. Mong thiếu gia bảo trọng và đừng tơ tưởng đến Dương Tiểu Ngọc.
- Tỷ tỷ.
- Nam mô bổn sư Quan Thế Âm bồ tát...bần ni không còn là người của chốn tục nhân. Thiếu gia bảo trọng.
Nàng nói rồi quay bước trở vào đại điện Quan Âm.
Ngạo Thiên nhìn theo sau lưng Tiểu Ngọc mà cảm nhận mắt mình cay xè. Chàng tự trách mình
.- "Ngạo Thiên có lỗi với tỷ rồi".
Diệu Tịnh sư thái bước đến trước mặt chàng.
- Kim thiếu hiệp...đã đến lúc Tịnh xá đóng cửa lễ bái Tam bảo...Thiếu hiệp hãy rời chân. Bần ni không tiện tiếp thiếu hiệp.
Ngạo Thiên quặn nhói một cái, miễn cưỡng nói:
- Sư thái chăm sóc tỷ tỷ giùm vãn bối.
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát...Thoát cửa tục trần là phúc chúng sinh. Kim thiếu gia cứ yên tâm không phải lo cho Diệu Thanh nữa.
Ngạo Thiên ôm quyền:
- Vãn bối cáo từ.
Chàng rời tịnh xá Quan Âm thi triển khinh công đi thẳng một mạch đến tòa Bách Hoa cung. Đứng ngoài cửa đại điện Bách Hoa cung,

Ngạo Thiên nhìn vào thấy Triệu Nguyệt Băng Linh vận tang chế quỳ trước bệ thờ bài vị của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị. Chàng buông tiếng thở dài rồi mới thả bước vào tiến đến sau lưng nàng.
Triệu Nguyệt Băng Linh quay lại nhìn Ngạo Thiên.
- Tiểu ca đến rồi à?
Ngạo Thiên nhìn nàng lưỡng lự rồi nói:
- Ngạo Thiên đến trả cho muội một cái mạng.
Băng Linh đứng lên nhìn Ngạo Thiên nói:
- Tiểu ca lấy mạng gia gia rồi đến trả lại cho Băng Linh cái mạng của tiểu ca. Băng Linh giết tiểu ca rồi sau đó trả mạng mình cho ai?
Nàng lắc đầu.
- Băng Linh không đòi mạng của tiểu ca đâu.
Ngạo Thiên thở dài nhìn nàng. Chàng ôn nhu nói:
- Ngạo Thiên phải làm gì đây?
- Chỉ cần tiểu ca không xem lão gia gia là ác nhân Ma Thần là đủ rồi. Điều đó tốt hơn tiểu cả trả mạng cho Băng Linh.
- Băng Linh...
Băng Linh mỉm cười với chàng, nhưng lệ lại trào ra hai bên khóe mắt.
Nàng ôn nhu nói:
- Tiểu Ngọc ra sau rồi?
- Tỷ ấy đã xuất gia đầu phật.
- Băng Linh sẽ theo chân Tiểu Ngọc tỷ tỷ.
Ngạo Thiên hốt hoảng nắm lấy tay nàng.
- Băng Linh...Đừng mà...Tiểu ca sẽ không cho muội xuất gia đâu...Tiểu ca sẽ chăm sóc muội. Nếu trước đây tiểu ca từng có ý định mai danh ẩn tích với Tiểu Ngọc tỷ tỷ thì hôm nay tiểu ca cũng sẽ cùng với muội rời bỏ tục trần mai danh ẩn tích.
Băng Linh nhìn chàng.
Ngạo Thiên nói:
- Ta xin muội.
Băng Linh khẻ gật đầu.
- Muội sẽ đi cùng với tiểu ca.
Hai người sánh vai bước đến bên bệ thờ bài vị của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.
Băng Linh khẽ nói:
- Gia gia...Băng Linh sẽ cùng với Kim Ngạo Thiên rời xa tục nhân vĩnh viễn. Gia gia hiển linh mà không trách hờn tiểu ca lẫn Linh nhi và phò độ cho Kim Ngạo Thiên và Băng Linh có được một cuộc sống an lành trong cõi nhân sinh này.

Nàng khấn rồi thấp ba nén nhang cùng Ngạo Thiên hành bái. Một ngọn gió xuân thổi vào làm lay động gía bạch lạp như Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y hiện về chứng minh cho lời nói của nàng.
Hai người quay mặt lại nhìn nhau.
- Tiểu ca.
- Băng Linh. Chúng ta sẽ không bao giờ chen chân vào cõi tục nhân.
Đến bây giờ tiểu ca mới hiểu vì sao mẫu thân muốn tiểu ca mai danh ẩn tích. Vì người không muốn họa tiếp họa, thù tiếp thù.
- Băng Linh và Ngạo Thiên sẽ làm lại từ đầu.
- Chúng ta sẽ làm lại từ đầu.
Hai người cùng mỉm cười. Họ nắm lấy tay nhau rời bước khỏi đại sảnh Bách Hoa cung.

HẾT

Nguồn: Diep Thanh
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 14/09/2007 10:58:23 SA